Бранко Најхолд

ПОЛА ВЕКА ФУДБАЛСКОГ КЛУБА ЗЕМУН

Бранко Најхолд

ПОЛА ВЕКА ФУДБАЛСКОГ КЛУБА ЗЕМУН 1945 - 1995

Земун 1995

РЕЧ ПРЕДСЕДНИКА

Земун је град изузетно богате спортске традиције, један од "најспортскијих" градова у читавој нашој земљи, а посебно место у томе свакако има фудбал. Зато и не чуди што је у Земуну рођен, стасао, па ево, дочекао и "сребрни" јубилеј фудбалски клуб који данас спада међу најеминентније спортске колективе Југославије и резултатски најуспешније фудбалске организације у земљи.

А није било лако то створити! Читав развојни пут најбољег земунског фудбалског клуба био је пун тешкоћа, али упркос повременим падовима, у суштини пут сталног напретка, спорог, али темељног. Од клуба локалног значаја прво је створен један од најјачих нижеразредних фудбалских колектива престонице, затим и један од најбољих клубова републичког ранга, који је повремено успешно наступао и у друголигашкој конкуренцији, да би се последњих пола деценије земунски клуб сврстао у најстабилније и најуспешније прволигаше у земљи. Мењајући више пута назив, клуб је путем неколико фузија преузео, такође помена вредну, традицију многих фудбалских колектива који су деловали у Земуну, да би најзад, пре једне деценије, понео име свога града, на велико задовољство највећег броја Земунаца.

У полувековни, успешан рад фудбалског клуба **Земун** *уткано је спортско умеће неколико хиљада фудбалера који су бранили његове боје у разним селекцијама, од првог тима до "петлића", али и неколико стотина вредних и преданих спортских радника, већином аматера, без чијег прегалаштва сигурно не би били постигнути такви резултати. Најзад, ту су генерације и генерације верних навијача, права армија чија се бројност мери десетинама хиљада фудбалских поклоника, који су увек били уз свој клуб. Заслугама свих њих у протеклих педесет година створен је фудбалски клуб* **Земун** *онакав какав је данас, успешан и цењен.*

Неколико фактора пресудно је утицало да фудбалски клуб **Земун** *постане то што јесте, дакле један од најјачих југословенских спортских колектива. Пре свега, то је ослонац на сопствене снаге, како играчке, тако и стручне. У најбољем земунском фудбалском клубу, наиме, већ деценијама се поклања највећа пажња млађим категоријама фудбалера, који су неисцрпно врело талената из кога се непрестано попуњавају редови првотимаца, а од читавог тима стручњака-тренера који раде са разним селекцијама, већина је бивших земунских асова. Врата клуба су, наравно, отворена и свима са стране, али се годинама већ негује пракса ослањања првенствено на сопствене потенцијале. Слично је и са управом клуба у којој, осим најистакнутијих земунских друштвено-спортских радника, седе и многи бивши истакнути првотимци, који заузимају кључна места и у административном апарату клуба. Ти спортски радници најзаслужнији су за други битан фактор успеха - одличну, готово беспрекорну организацију клуба на свим нивоима. Такву организацију има мало који спортски колектив у земљи и она се може поредити чак и са оном у најистакнутијим фудбалским клубовима Европе, па и света. Трећи битан*

фактор успеха најбољег земунског фудбалског клуба је здрава амосфера која у њему влада на свим нивоима, од такмичарских погона до управе. Она је красила овај колектив од самих почетака његовог рада, а то је нарочито изражено у последње време. Клуб никада нису потресале велике аферe и скандали, напротив, он је често истицан као пример изузетно здраве средине.

Онда када су се сви поменути фактори стекли, а то се догодило пре десетак година, почео је и нагли успон фудбалског клуба **Земун**, *који без прекида траје и данас, а жеља директора клуба Слободана Пејовића, изречена још 1987. године, да клуб постане "мали Ливерпул", чини се, у потпуности је остварена, на велику радост свих његових многобројних присталица.*

Док славимо пет деценија фудбалског клуба **Земун**, *сећајући се свих успеха постигнутих за то време, али и тешких момената који су преброђени, већ смо окренути и будућности у којој ће сви они који су данас у клубу и уз њега, а искрено се надамо и сви они који сутра заузму њихова места, настојати да се успешан пут фудбалског клуба* **Земун** *настави и буде још успешнији.*

Председник конференције
фудбалског клуба **ЗЕМУН**
Душан Остојић

ГЕНЕЗА

Фудбал се у Земуну играо много раније но у већини градова на територији Југославије, како ове садашње, тако и оне бивше, која се распала пре три године. Према расположивим подацима, прва лопта се у Земуну појавила већ 1904. године, за време летњих ферија, а донели су је ђаци-Земунци који су учили школе у неком од већих центара Аустроугарске монархије у чијем је саставу тада био и овај град. Одмах је основан и *Football klub*, али је трајао само колико и то лето. Нису сачувана имена његових чланова, као ни било какви други подаци, који би сигурно били драгоцени за историју не само земунског, већ и југословенског фудбала, с обзиром да су у то време на нашим просторима постојали клубови у свега неколико места.

Следећи покушај популарисања фудбала учинио је гимназијски наставник Ђорђе Гавриловић, који је 1912. године донео ђацима лопту и објаснио правила игре која је на српскохрватски језик превео Чех Кожелух, тадашњи тренер загребачког *ХАШК-а*. Нова игра је брзо стекла популарност међу ученицима Државне краљевске реалне гимназије, па су већ 1913. године почела прва такмичења између школских разреда, а то лето, за време ферија, ђаци су основали два клуба - *Танго* и *Земунски спорт клуб*, који су се, изгледа, после неколико међусобних утакмица, ујединили у један - *Земунски ђачки ногометни клуб*. Тај клуб до почетка првог светског рата игра више утакмица, између осталог и са тимовима из Београда.

За време првог светског рата у Земуну је био забрањен рад свих спортских, културних и других организација, а 1918. године град је, први пут у својој историји, ушао у састав државе матице - Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца, потоње Краљевине Југославије. Већ крајем 1918. или на самом почетку 1919. године, не зна се тачно, група Земунаца основала је *Земунски спорт клуб* или скраћено *ЗЕШК*. Рад тог клуба био је краткотрајан, али је он био веома значајан и прави темељ каснијем развоју фудбала у граду, с обзиром да су из њега никли многи каснији клубови. Већ 1919. године чланство *ЗЕШК-а* се поцепало на два дела, па је прва група основала *Земунски академски спорт клуб* или скраћено *ЗАСК* или *ЗАШК*, како је чешће називан, који је регистрован 1920. године, док је друга група основала *Земунски Грађански СК*. Овај потоњи је 1921. године променио име у *Земунски спорт клуб Спарта* и под њим се званично и регистровао, а исте године део чланова клуба се издвојио и основао нови *Грађански СК*. *ЗАСК* и *Спарта* су се јануара 1939. године фузионисали у *Омладински спорт клуб Земун*, који је под тим именом деловао до рата.

Група ученика петог разреда гимназије основала је 1921. године свој *Петошколски клуб*, који убрзо мења име у *СК Авала*, да би 1922. године узео нов назив - *СК Витез*, по такође средњошколском клубу који је деловао 1919. и 1920. године, када је угашен. Земунски трговачки помоћници основали су 1922. године свој клуб *Трговачка омладина*. Раних двадесетих година у Земуну су основана два јеврејска клуба, *Макаби* и *Хакоах*, али су били краткотрајни и брзо су угашени. Клуб ученика Трговачке академије, *СК Илирија*, деловао је од 1921. до 1925. године и поново од 1928. до 1930. године, када је дефинитивно обуставио рад.

Још краткотрајнији био је *Аматер*, клуб дрвног комбината Хајман и Хетлер, основан 1925. године, али већ наредне године припојен *ЗАСК-у*. Дуже или краће време активни су били и фабрички клубови *Икарус*, *Индустријалац* (при текстилној индустрији Вукојчић и синови) и *Графичар* (при графичком заводу "Макарије" а.д.), као и *Раднички спортски клуб Слобода*, основан при Културно-уметничком друштву "Слога".

Осим ових, званичних и уредно регистрованих клубова, у Земуну је у периоду између два светска рата деловао још читав низ нерегистрованих или "дивљих" клубова, како се то онда звало. Они се нису званично такмичили, али су редовно играли утакмице, чак имали и своје "дивље" лиге и били миљеници делова града у којима су настали. Од тих клубова најјачи и најдуготрајнији били су *Југославија*, основан у насељу Ново село, клубови из немачког предграђа Франценстал, *Ајнтрахт* и *Три звезде*, као и *Борац*, клуб Железничке колоније.

Најзначајнији земунски клубови у међуратном раздобљу били су *ЗАСК*, *Спарта* и *Витез*, док су сви остали били ипак далеко слабији и мање афирмисани. *ЗАСК* је био најбољи земунски клуб у првој половини двадесетих година, да би касније примат преузела *Спарта* и држала га наредне две деценије. У првенствима Београдског лоптачког подсавеза *Спарта* је од 1929/30. године, када су земунски клубови укључени у то такмичење, важила за један од најјачих клубова, а већ 1933. године је изборила пласман у Националну лигу. То такмичење, међутим, није одржано због бојкота клубова из Загреба и Сплита, па је тако *Спарта* тек 1938. године поново изборила пласман у највиши ранг. У том такмичењу, у конкуренцији 12 најбољих тадашњих југословенских тимова, *Спарта* је у сезони 1938/39. године била последња, али је остала забележена као први земунски фудбалски прволигаш. И у такмичењу такозване Српске лиге, која је формирана као највиши ранг такмичења после оцепљења клубова из западног дела земље, *Спарта* је 1939/40. године била десета, последњепласирана и то је био почетак њеног пада, којег није спречила ни фузија са *ЗАСК-ом* у *ОСК Земун*.

Примат у земунском фудбалу тада је преузео *Витез*, чији је успон почео неколико година раније, када је створен један од најбољих тимова у историји Земуна. У сезони 1940/41.године *Витез* је био убедљиво најбољи тим Првог разреда Београдског лоптачког подсавеза и пред вратима националне лиге, али је нови рат то спречио, истовремено онемогућивши блиставе каријере већине тадашњих његових првотимаца.

Већина земунских фудбалских клубова наставила је спортске активности и за време другог светског рата, када је Земун припојен Независној држави Хрватској, а најбољу екипу у то време има *Земун*, који је 1943. године променио име у *Грађански*. Рад је наставио и *Витез*, али у Београду! Наиме, пре но што су управу у Земуну преузеле усташе, Немци су дозволили свим Србима да напусте град, па је то учинила и већина предратних фудбалера *Витеза*, који су обновили рад свог клуба у Београду, декларишући га званично као избеглички. Овом клубу приступило је и доста фудбалера - Срба из осталих земунских клубова, који су такође прешли у Београд, као и многи други земунски спортисти, па је при *Витезу* чак формирано јако спортско друштво са више секција: боксерском, стонотениском, мачевалачком и шаховском. *Витез* је био један од најјачих фудбалских клубова окупиране Србије, а одржао се све до краја рата, па чак и једно кратко време по његовом завршетку, 1945. године.

ДВОСТРУКИ ПОЧЕТАК

Одмах по ослобођењу Земуна, 22. октобра 1944. године, оживеле су и спортске активности у граду, а прве пријатељске фудбалске утакмице одигране су већ до краја те године. Већ наредне, 1945. године дошло је и до оснивања првог послератног фудбалског клуба у Земуну.

Спортски радници, углавном они афирмисани још у предратном раздобљу, похитали су да оснују јак фудбалски клуб, који би наставио традицију успеха пре рата. Тако је у сали биоскопа "Централ" већ почетком 1945. године одржана оснивачка скупштина клуба који је, после бурних дискусија и разних предлога, добио име *Фискултурно друштво Максим Дивнић*, по познатом предратном земунском фудбалеру и борцу народноослободилачког покрета, који је у борби и погинуо. Према казивању неких Земунаца који су присуствовали тој скупштини, фудбалери тада још постојећег београдског *Витеза* изразили су спремност да се врате у Земун, али само уз услов да задрже име свог клуба. Како је то, на иницијативу Бранка Пешића, одбијено, *Витез* се практично тога дана угасио, а његови чланови наставили су да играју фудбал у најбољим београдским клубовима. Са данашњег аспекта гледано, мора се констатовати да је одбијање предлога *Витезових* играча о повратку у Земун била велика грешка, јер задржавање на окупу тако квалитетних фудбалера готово сигурно би граду већ тада обезбедило јаког прволигаша. Времена су, међутим, била таква, па се десило шта се десило и тако, док су најбољи земунски фудбалери бранили боје других тимова, у новооснованом земунском клубу су остали слабији или већ ислужени фудбалери.

Екипа Максим Дивнић пред утакмицу са Командом подручја 1945. године. Стоје: Г. Воларевић, Јурић, Дубравчић, мајор Југовић, Малешевић, Јеремић, Воргић. Чуче: Скорупан, Рус Игор, Италијан Марио, Р. Јакшић и Сударевић

Први састав екипе *Максим Дивнић* био је доста шаролик, па је у њему, као голман, играо чак и један италијански заробљеник, неки Марио, чије је презиме данас заборављено, затим Загрепчани Дубравчић и Јурић, неки Рус Игор, који је стигао са Црвеном армијом и коме такође више нико не памти презиме, као и Земунци Гојко Воларевић, Ратомир Јакшић-Тора, Петар Малешевић-Шлипер, Богдан Јеремић-Пик, Раде Сударевић-Пицапале, Стеван Воргић-Чичика, Стеван Скорупан и други. Та екипа је веома кратко остала на окупу и врло брзо се растурила, а о резултатима које је постизала готово ништа не знамо. После само неколико одиграних пријатељских утакмица *Максим Дивнић* је, из данас непознатих разлога, променио име у *Сремац* исте године када је и основан, дакле 1945.

Бивши чланови *Спарте* покушали су крајем 1945. године да васкрсну најславнији предратни земунски клуб, па су основали нови истог имена, у намери да наставе традицију некадашњег земунског прволигаша, иако у то доба баш и није било упутно везивати се за било шта из "труле, капиталистичке бивше Југославије". Тако је Земун крај 1945. године дочекао са два фудбалска клуба приближно подједнаких квалитета.

Лигашка такмичења у новој, социјалистичкој Југославији почела су организовано да се одржавају од почетка 1946. године и у њих су укључени и земунски клубови, који су до тада играли искључиво пријатељске утакмице, о којима данас мало знамо. После победе у квалификационом мечу проти *Спарте*, тим *Сремца* је, као представник Земуна, уврштен почетком 1946. године у првенство Београда, које је уједно било и квалификационо такмичење за формирање Прве савезне лиге. Осим *Сремца*, у овом

Тим Сремца 1945. године: Димитријевић, Петковић, Нађ, Вировац, Бихлер, Манојловић, Драгутиновић, Чутуковић, И. Шоштарић, Замфировић и Боровиц

Тим Спарте 1945. године. Стоје: Д. Јовановић, Летић, Томашевић, Буквић, Воргић, Азарић, Серафимовић, С. Марковић, Оташевић и Бачванин. Клечи Музер

Тим Спарте 1946. године: технички референт Љубисављевић, Лазић, К. Виоглавић, Оташевић, непознат (Ђука), Марјановић, Буквић, Воргић, двојица непознатих, Д. Јовановић и Музер

првенству учествовале су и по две првопласиране екипе из две београдске групе (*Металац, Црвена звезда, Београд* и *Раднички*), као и победник накнадно одржаног изборног турнира, београдски *Борац*. Првенство је играно по једноструком бод систему, а две првопласиране екипе, *Металац* и *Црвена звезда*, наставили су даље квалификационо такмичење у Лиги Србије. Земунци су у првенству главног града стартовали са великим амбицијама, али су заузели тек последње, шесто место, изгубивши свих пет сусрета, уз само 4 постигнута и 11 примљених голова. Најбољу игру *Сремац* је пружио у последњој утакмици са *Црвеном звездом* у којој је поражен са часних 1:2. За то време *Спарта* игра пријатељске утакмице, а највећи успех је забележила у Смедеревској Паланци где је 7. маја 1946. године савладала домаћу *Јасеницу* са 7:1.

У другој половини 1946. године у новом првенству Београда играли су и земунски тимови *Спарта* и *Сремац*, али постижу веома слабе пласмане и не успевају да се квалификују у зонско такмичење Фудбалског савеза Србије. У овом такмичењу учествовало је укупно 17 клубова подељених у две групе, а играло се по једноструком бод систему. *Спарта* је играла у групи "Сава" са још 7 београдских тимова и на крају такмичења заузела је тек шесто место са 2 победе, 1 нерешеним резултатом и 4 пораза и са гол-разликом 12:18. Испред земунског клуба пласирале су се београдске екипе *Раднички, Космај, Текстилац, Ботип* и *Врачар*, а иза њега *Слобода* и *Поштар*. У групи "Дунав" наступило је 9 екипа, међу њима и *Сремац*, који је на крају био седми са 2 победе, 1 нерешеним резултатом и 5 пораза и гол разликом 8:18. Боље пласирани од *Сремца* били су *Београд, Милиционар, Бродарац, Студент, Железничар* и *Графичар*, док су последња два места заузели *Дрводељац* и *Грађевинац*.

У то време *Сремац* и *Спарта*, као једини клубови у Земуну, имали су по тридесетак регистрованих фудбалера у првим тимовима и бар двоструко бројније подмлатке. За *Сремац* су, више од других, играли голмани Фрања Дер и Гаша Петковић, затим Стеван Кузминац, Ђура Нађ, Момчило Димитријевић, Јосип Бихлер, Јосип Вировац, Јосип Хелдрих, Предраг Манојловић, Сава Замфировић, Ђорђе Драгутиновић, Павле Чутуковић, Адам Ремлингер, Миленко Свиларић, Александар Ставенов, Иван Шоштарић, Франц Боровиц, Чембук и други, док су боје *Спарте* углавном бранили голмани Слободан Марковић и Коста Виоглавић, као и Љубиша Серафимовић, Александар Бачванин, Драги Јовановић, Борис Томашић, Јован Азарић, Михаило Оташевић, Павле Летић, Јохан Музер, Стеван Воргић, Стјепан Лазић, Ивица Буквић, Војислав Марјановић и други. У оба тима било је, дакле и доста још пре рата афирмисаних фудбалера, чија је звезда већ била на заласку, али и приличан број тада још врло младих и непознатих играча чије је време тек долазило.

Моменат са међусобног сусрета Сремца и Спарте 1946. године

У првенству Београда 1946/47. године међу 14 екипа у јединственој лиги налазили су се и земунски клубови *Сремац* и *Спарта*, као и београдски клубови *Врачар, Студент, Дрводељац, Грађевинац, Текстилац, Железничар, Графичар, Поштар, Бродарац, Космај, Слобода* и *Ботип*. После десетак одиграних кола *Спарта* је била на челу табеле, а *Сремац* на 11. месту, али је тада такмичење прекинуто и поништено с обзиром да је, услед великог броја фузија клубова-учесника, постало нерегуларно. Између осталих, дошло је и до спајања земунских клубова *Спарте* и *Сремца*, по директиви тадашњих локалних политичара, пре свих Бранка Пешића, а у циљу стварање једног јаког земунског фудбалског клуба, с обзиром да је квалитет био подељен између два дотадашња.

И заиста, тада створен клуб *Јединство*, касније *Галеника* и *Земун*, постао је синоним послератног фудбалског Земуна и неоспорно најквалитетнији клуб у граду у том раздобљу. Без обзира на име које је носио, клуб је био миљеник читавог Земуна већ од првог дана свог оснивања, а сви земунски фудбалери који су иоле нешто значили прошли су кроз његове редове пре или касније. Могли су Земунци навијати и за друге клубове у свом или неком другом граду, макар део својих симпатија обавезно су остављали и за најјачу локалну екипу. Било је, истина, година када су *Наша крила*, било да је у питању војни тим или каснији "Икарусов" тим истог имена, играла у вишем рангу такмичења или заузимала боље позиције на табели од тадашњег *Јединства*, али популарност најстаријег земунског послератног клуба није ни тада била угрожена. Каснији поједини успеси *Галенике* доводили су до правих навијачких еуфорија, потпуно непознатих у дотадашњем спортском животу града, а фудбалски клуб *Земун* се у последњих неколико година уврстио у сам врх југословенског фудбала.

ЈЕДИНСТВО

После постигнутих договора о фузији *Сремца* и *Спарте*, она је озваничена оснивачком скупштином новог фудбалског клуба који је добио име *Јединство*. У тадашњем духу, скупштина је одржана на дан ослобођења Београда, **20. октобра 1946.** године у бившем Народном дому, тада већ Дому културе, уз много лепих говора и избор управе. Највише натезања било је око имена, јер су навијачи најбољих предратних клубова инсистирали да се нови земунски клуб назове по неком од њих, форсирајући сваки свој предлог. Дискусију је на крају, у свом стилу, прекинуо Бранко Пешић, који је, по сећању неких од учесника тог скупа, рекао: "Пошто сте сви тако нејединствени, ново име ће бити *Јединство*".Тако је рођен клуб који ће одмах постати, и то и остати, носилац квалитетног фудбала у Земуну и окосница тада такође формираног спортског друштва које, међутим, неће имати дуг век. Оснивачка скупштина је одржана пре подне, а исто поподне, на старом *Спартином* игралишту, одигране су утакмице између два тима сениора и две екипе подмлатка. Биле су то ревијалне, али и изборне утакмице с обзиром да је после фузије клуб располагао великим бројем играча од којих је требало изабрати најбоље. За првог председника клуба изабран је Војислав Божиновић.

Два месеца касније новоформирано *Јединство* почело је и да се такмичи. Ново првенство Београда почело је 22. децембра 1946. године, а завршено је до пролећа наредне године. Међу седам учесника овог такмичења, које је играно по двоструком бод систему, било је и *Јединство*, коме су такмаци били београдски тимови *Словен, Славија, Градитељ, Графичар, Сигнал* и *Поштар*. Новоосновани земунски клуб је доказао своју снагу освојивши прво место са 6 победа, 4 нерешена резултата и само 2 пораза, остваривши при том импознатну гол-разлику од 43:19. Већина резултата из овог такмичења није сачувана, али знамо да је *Јединство* забележило највећу победу - 10:0 против *Графичара*. Коло пре краја *Јединство, Градитељ* и *Славија* имали су исти број бодова - по 14, а у последњем колу Земунци су освојили своју прву титулу пошто им је *Поштар* предао утакмицу без борбе, док је *Градитељ* ремизирао, а *Славија* изгубила. Све три првопласиране екипе из овог првенства наставиле су затим даље такмичење са *Радничким, Београдом* и *Милиционаром* за улазак у Зонску лигу Фудбалског савеза Србије. Табела овог такмичења није сачувана, али знамо да су три првопласирана тима, *Милиционар, Јединство* и *Словен* (који се одмах потом припојио *Београду*), изборила пласман у једну од пет зонских лига. Од појединачних резултата знамо да је земунски тим изгубио од *Милиционара* са 3:4, док је победио *Београд* са 4:0, а с обзиром на висок пласман *Јединства* можемо претпоставити да су Земунци и остале три утакмице решили у своју корист или бар да ни једну нису изгубили. Овај успех је био утолико значајнији што је *Јединство* своје првенствене утакмице у то време играло углавном у Београду, јер је у Земуну још увек владао велики недостатак фудбалских терена који су коришћени у разне друге, махом војне сврхе или још нису били потпуно оспособљени после ослобођења града.

Од осталих резултата те сезоне остао нам је сачуван онај из пријатељске утакмице са прволигашком екипом београдског *Металца*, у коме је *Јединство* поражено са 0:8. Том сусрету, одиграном у част Дана победе, 9. маја 1947. године, присуствовало је око 1000 гледалаца, а "Наш спорт" је у извештају истакао да Земунци нису играли лоше, али су били веома неефикасни. Такође знамо да се и резервни тим *Јединства* такмичио у првенству Београда, где је у конкуренцији 12 одговарајућих састава, међу њима и оних прволигашких клубова, на крају био осми. Те сезоне *Јединство* је располагало великим бројем фудбалера, а за први тим су најчешће наступали голмани Фрања Дер и Слободан Марковић, који је по потреби играо и у пољу, као и Јосип Вировац, Стеван Кузминац, Миодраг Оташевић, Љубиша Серафимовић, Момчило Димитријевић, Павле Летић, Јосип Бихлер, Александар Ставенов, Предраг Манојловић, Стеван Воргић, Сава Замфировић, Јосип Хелдрих, Адам Ремлингер, Миленко Свиларић, Бошко Марковић, Чембук и Павле Стојковић. Тренер екипе, уједно и њен технички референт, био је познати предратни земунски фудбалер Драгослав Јовановић-Аћа.

1947/48. - ДРУГА ЗОНА ФУДБАЛСКОГ САВЕЗА СРБИЈЕ

У сезони 1947/48. године *Јединство* је играло у Другој зони фудбалског савеза Србије, у којој су наступали још београдски тимови *Милиционар* и *Београд*, као и *Подриње* из Шапца, ваљевска *Будућност*, смедеревско *Јединство, Слога* из Петровца на Млави, *Раднички* из Обреновца, пожаревачки *Млади радник* и *Јасеница* из Смедеревске Паланке. Резултати овог такмичења углавном нису сачувани, а знамо да су Земунци победили *Београд* са 3:1, *Млади радник* са 4:0 и *Јасеницу* са 7:3, а нерешено играли са *Београдом* 2:2 и *Радничким* 1:1. По свом квалитету ово је била најјача од пет зонских група у Србији, а њен првак, шабачко *Подриње*, освојило је те године титулу апсолутног првака Србије и пласирало се у Другу савезну лигу. У тим квалификацијама наступиле су и другопласирана и трећепласирана екипа Друге зоне, *Београд* и ваљевска *Будућност*, а *Јединство* је на крају првенства било тек четврто, мада се до последњег кола борило за трећу позицију, забележивши 8 победа и по 5 ремија и пораза, уз одличну гол разлику 40:25. Пласман на четврто место ипак је омогућио земунском клубу да учествује у квалификацијама за попуну два преостала места у новоформираној јединственој Српској лиги, у којима је учествовало 10 тимова. Прву препреку Земунци су лако пребродили, савладавши *Трепчу* из Косовске Митровице са 4:0 у гостима и 4:1 на домаћем терену, али су у одлучујућим сусретима елиминисани од зрењанинског *Пролетера*. После 2:1 у Земуну и 0:4 у Зрењанину, обе ове утакмице су поништене, па су игране нове. Овога пута *Јединство* је поражено у Земуну са 1:4, а победило у гостима са 2:1, што је било недовољно да би обезбедило пласман у виши ранг такмичења.

Јединство на гостовању у Аранђеловцу 1948. године

Тим Јединства средином 1947. године. Стоје: Ставенов, С. Марковић, Манојловић, Воргић, Хелдрих, Замфировић, Димитријевић, Б. Марковић, Вировац и Серафимовић. Чучи Летић

У Купу Југославије *Јединство* је 1948. године доспело међу 32 најбоље екипе, победивши јак српсколигашки тим *19. септембар* у Аранђеловцу са 3:0, затим свог новосадског имењака са 3:2 у Земуну и *Слободу* у Суботици са 4:3, али је тада поражено на свом терену од српсколигаша *Напретка* из Крушевца са 2:4. У овом мечу *Јединство* је важило за фаворита, а гости су однели победу пре свега због исцрпљености и великог умора домаћих играча, који су управо у то време играли напорне квалификационе утакмице, о чему сведочи и наслов извештаја са те утакмице у "Нашем спорту": "Земунци нису издржали темпо оштре игре", уз напомену да пораз делимично пада и на душу голмана Лозића, који је олако примио два гола. Током 1948. године *Јединство* је играло и доста пријатељских утакмица. Тако су добру игру и јак отпор Земунци, упркос поразу од 0:3, пружили шампионском тиму београдског *Партизана*, који је гостовао у Земуну 7. марта 1948. године и привукао 2000 гледалаца. Сав приход са овог меча упућен је као помоћ грчким партизанима. У предигри су се састали резервни тимови истих противника, а *Партизан* је убедљиво победио са 9:1.

За *Јединство* су у сезони 1947/48. године наступали најчешће Лозић, Марковић, Манојловић, Фунтек, Томашић, А. Дунђеровић, Кузминац, Димитријевић, Серафимовић, Обровски, Арсеновић, Васиљевић, Бихлер, Воргић, Свиларић, Замфировић, Павловић, А. Ремлингер и Ристић. Екипа је, види се, била нешто подмлађена у односу на претходну сезону, али је у њој и даље играло доста ветерана. Тренер тима те године био је прослављени предратни ас земунског фудбала Милорад-Моша Оташевић.

1948/49. - ПРВА ЗОНА ФУДБАЛСКОГ САВЕЗА СРБИЈЕ

У сезони 1948/49. године *Јединство* је играло у Првој зони Фудбалског савеза Србије, заједно са београдским тимовима *Милиционаром* и *Славијом* као и са *Слогом* из Петровца на Млави, *Рударом* из Костолца, пожаревачким *Младим радником*, смедеревским *Јединством* и *Јасеницом* из Смедеревске Паланке. Резултати овог такмичења нису сачувани, осим оног из првог кола, када су Земунци на домаћем терену поражени од *Славије* са 1:4. На крају првенства *Јединство* је освојило треће место и стекло право играња у квалификацијама за јединствену Српску лигу, али се поновила слична ситуација као и претходне године. Први противник, *Полет* из Сомбора, елиминисан је на гол разлику, пошто су Земунци победили као домаћини са 4:1, а изгубили у гостима са 3:4, али је *Јединство* опет поклекло у другом колу, где се састало са београдским *Радничким*. Први меч у Земуну завршен је нерешено 1:1, док су други Београђани решили са 2:0 у своју корист и тиме обезбедили пласман у Српску лигу.

У зимској паузи првенства, *Јединство* је одиграло неколико значајних турнирских и пријатељских утакмица. Почетком 1949. године *Јединство* је освојило први Куп Милутинца у конкуренцији 8 земунских клубова. У првом колу *Јединство* је на опште изненађење играло нерешено 1:1 са *Новим селом*, а даље се пласирало вољом жреба, у полуфиналу је победило *Милутинац* са 2:0, а у финалу *Икарус* са 4:2, освојивши тако први пут овај трофеј, у то време врло цењен у земунском фудбалу. У пријатељским утакмицама са београдским прволигашима, међутим, *Јединство* је доживело више тешких пораза. Истина, против *Црвене звезде* 20. јануара 1949. године, Земунци су играли врло добро, већ у 15. минуту су повели и на полувреме отишли са резултатом 2:2, али је тада искључен Фунтек због приговора судији,

Тим Јединства почетком 1950. године: Фунтек, Ј. Обровски, С. Петровић, Воргић, Серафимовић, Кенда, Замфировић, Димитријевић, Дунђеровић, Варагић и Свиларић

па су Београђани у наставку скршили отпор ослабљених домаћина и однели високу победу од 7:2. У предигри ове утакмице резервни тим *Црвене звезде* је победио одговарајући тим *Јединства* са 6:0, а недељу дана касније са 6:1. *Јединство* је пружило јак отпор и београдском *Металцу*, који је гостовао у Земуну 13. фебруара 1949. године, али је захваљујући слабој одбрани поражено са 1:7. Најзад, те године је *Јединство* изгубило и од прволигашке екипе *Наша крила* са 0:3, такође у пријатељској утакмици.

Тим *Јединства* је 1948/49. године био углавном исти као и онај у претходној сезони, а стандардну једанаесторицу чинили су Лозић, Фунтек, Кузминац, Обровски, Даниловић, Арсеновић, Буквић, Воргић, Замфировић, Кнежевић и Манојловић. Тренер тима био је Брана Димитријевић.

1950. - СРПСКА ЛИГА

Од 1950. године прешло се на одигравање првенства у календарској години, а новост је била и Трећа лига, први и једини пут играна те године. Тако је *Јединство* још једном добило шансу да избори пласман у јединствену Српску лигу, што је његовим фудбалерима овога пута успело. Противник у квалификацијама, одржаним у марту 1950. године, опет је била *Трепча* из Косовске Митровице. Прва два сусрета завршена су нерешено, оба 1:1, али су онда оба поништена, па су игране нове утакмице. У Косовској Митровици *Јединство* је поражено са 0:1, али је утакмицу у Земуну добило са 3:1 и тако коначно успело да се домогне Српске лиге, мада ипак не треба заборавити да је, по увођењу Треће лиге, ово био тек четврти ранг такмичења, дакле најнижи у коме је најбољи земунски клуб икада наступао.

Почетком 1950. године *Јединство* је, уз раније играче, које је углавном задржало на окупу, појачало тим са неколико млађих фудбалера (Душан Варагић, Павле Богић, Борислав Малешевић, Петар Нико-

лић, Ђорђе Рибарић, Драгомир Радосављевић, Сава Петровић и голман Слободан Кенда), што је знатно подигло квалитет екипе. Боје *Јединства* те године бранили су Марковић, Лозић, Кенда (голмани), Димитријевић, Фунтек, Ј. Обровски, Дунђеровић, Арсеновић, Воргић, Варагић, Серафимовић, С. Петровић, А. Петровић, Пешић, Рукавина, Манојловић, Свиларић, Малешевић, Кнежевић, Богић, Николић, Рибарић, Радосављевић, Замфировић и Ставенов. Екипу је тренирао Миодраг-Миша Павић.

Првенствени старт Земунаца био је силовит, па су у прва четири кола освојили максималан број бодова, победивши *6. октобар* у Кикинди са 1:0, *Срем* са 1:0, обреновачки *Раднички* са 3:1 и *Раднички* из Крагујевца са 2:1. Ни у наредних шест кола *Јединство* није поражено, забележивши следеће резултате: *Славија* 1:1, *Дубочица* 4:0, *Милиционар* 1:1, приштинско *Јединство* 5:1, *Борац* из Чачка 1:0 и *Београд* 1:1. Реми против последњепласираног *Београда* и то у Земуну, међутим, најавио је кризу, што је потврђено и у наредном колу када је *Јединство* поражено у Зајечару од *Динама* са 1:2 и две недеље касније када је изгубило са 0:2 од *Радничког* у Нишу. У међувремену игран је и дерби у Земуну између *Јединства* и *Слоге* из Ранковићева (данашње Краљево), али тај сусрет није завршен јер су гости, незадовољни суђењем, изазвали прекид при резултату 2:1, а касније је овај меч регистрован службеним резултатом 3:0 за *Јединство*. Упркос слабом финишу, *Јединство* је ипак први део такмичења завршило на првом месту са 19 бодова, колико је имала и другопласирана *Слога*, док је трећепласирани *Раднички* из Обреновца имао бод мање.

Тим Јединства крајем 1950. године. Стоје: Серафимовић, Рукавина, Манојловић, Варагић, Димитријевић, Рибарић и Пешић. Чуче: Радосављевић, С.Марковић, А. Петровић и Ставенов. У позадини се види економ клуба Риста Кољивратић

У наставку првенства та три тима водила су огорчену борбу за титулу првака, стално се смењујући у водству на табели. *Јединство* је у првом колу јесењег дела играло само 1:1 против *6. октобра* и то у Земуну, али је онда следила добра серија од три победе против *Срема* у Сремској Митровици са 3:1, против *Радничког* у Крагујевцу са 4:1 и против београдске *Славије* са 2:0. Изненадни висок пораз у Лесковцу, против *Дубочице*, од 1:5 био је само пролазни кикс, па је *Јединство* сигурно добило и четири наредне утакмице, против *Милиционара* са 2:0, против имењака из Приштине са 6:0, против чачанског *Борца* са 3:0 и службеним резултатом против *Београда* који је у међувремену напустио такмичење. Тако су се Земунци поново нашли на челу табеле, али је тада уследио прави шок, пошто је, после жалби београдских клубова *Славије* и *Милиционара*, такмичарска комисија поништила утакмице у којима је *Јединство* поразило та два клуба. После одређених натезања и преписки, резултат са *Милиционаром* је ипак верификован, али је фаворизована *Славија* добила за зеленим столом меч којег је изгубила у спортском надметању, па су Земунци остали без та два бода. Јасно је да под таквом психозом ни фудбалери *Јединства* нису могли да играју онако како умеју, тако да су на свом терену против Зајечараца постигли само нерешен резултат од 1:1, а у Ранковићеву су поражени од *Слоге* са 2:4, па није много помогла ни победа против нишког *Радничког* од 2:0 - титула је била дефинитивно изгубљена, а слаба утеха је била победа од 2:1 у заосталој утакмици са Обреновчанима. Тај својевремено одложени сусрет

је одигран недељу дана по завршетку лиге и упркос томе што више ништа није одлучивао, привукао је 3000 гледалаца, којима су се фудбалери *Јединства* одужили одличном игром и победом головима Рибарића. Тако је, на крају, *Јединство* морало да се задовољи тек трећим местом, са 38 бодова, једним мање од првака *Радничког* из Обреновца и *Слоге*.

Те године *Јединство* је забележило још неколико значајних резултата. У Купу, после нершене игре у гостима са Бечејом (3:3), Земунци су вољом жреба отишли даље и победивши на свом терену *Рудар* из Костолца са 3:1 и панчевачки *Динамо* са 2:1 поново се пласирали међу 32 најбоље екипе. Тада су за противника добили тим београдског *Радничког*, првака Треће лиге, од којег су поражени у Београду са 0:4. Почетком 1950. године *Јединство* је по други пут освојило Куп Милутинца, који се овога пута играо

Лево: фудбалери Јединства су и овако путовали на утакмице 1950. године.
Горе: Моменат са утакмице Јединство - Црвена звезда (2:2) 3. августа 1950. године

по једноструком бод систему, уз учешће осам клубова. *Јединство* је победило у свих седам сусрета и то *Локомотиву* са 12:0, *Икарус* са 6:0, *Милутинац* са 1:0, *Омладинац* са 6:0, *Аеро* са 5:1, земунски *Раднички* са 4:2 и имењака из Бежаније са 4:0, па је тако освојило прво место са максималним бројем бодова и изванредном гол разликом од 38:3, доказавши да је убедљиво најбоља земунска екипа, не рачунајући војни клуб *Наша крила*, којег Земунци никада нису ни сматрали за свој. Од пријатељских сусрета 1950. године, посебно треба забележити нерешен резултат 2:2 са *Црвеном звездом* у Земуну, 3. августа. У том сусрету *Јединство* је повело већ у првом минуту, а водило је и са 2:1 после изванредног поготка којим је Радосављевић, сјајним ударцем у скоку "преко главе", савладао репрезентативног голмана Мркушића. *Црвена звезда*, која је иначе наступила у комплетном саставу, успела је само да изједначи, а земунски српсколигаш јој је у свему достојно парирао, па је више од 3000 гледалаца уживало у обострано доброј игри на коју није утицао ни јак ветар. Са још једним прволигашем, *БСК-ом*, *Јединство* је изборило нерешен резултат од 2:2 у утакмици одиграној 1. септембра у Земуну. Међу осталим резултатима пријатељских утакмица треба истаћи и победу над новосадском *Славијом* од 1:0 у Земуну, реми са београдском *Славијом* од 1:1 и минималан пораз од 0:1 у игри са друголигашем *Подрињем* из Шапца.

1951. - СРПСКА ЛИГА

Укидањем Треће лиге 1951. године, Српска лига је поново постала трећи ранг такмичења и била знатно квалитетнија него претходне године. *Јединство* је опет стартовало сјајно, забележивши у првих шест кола свих шест победа и то против *Сенте* са 2:0, београдског *Милиционара* са 2:0, *Тимока* у Зајечару са 1:0, крагујевачког *Радничког* са 3:1, *Слоге* у Ранковићеву са 4:2 и *Трепче* из Косовске Митровице са 2:0. Земунска екипа је на свим тим утакмицама играла добро и сигурно долазила до победа, од којих су посебно биле значајне оне постигнуте против директних ривала за врх табеле, *Тимока* и *Слоге* и то у гостима и *Трепче* у Земуну. Против *Трепче* је, заправо, било и најтеже, јер гости код резултата 0:0 нису искористили пенал, а земунски играчи су тек у финишу дошли до победе. После овако доброг почетка, изненада је дошло до несхватљивог пада форме *Јединства*, које у следећих шест утакмица није успело

На утакмице Српске лиге 1951. године фудбалере Јединства су често пратили и навијачи. На сликама су моменти са гостовања у Обреновцу, Крагујевцу и Параћину

да забележи ни једну победу, освојивши само три бода. У седмом колу Земунци су играли нерешено, без голова, у Параћину против тамошњег *Јединства*, а затим су на свом терену поражени од последњепласиране ваљевске *Будућности* са 1:3, у Лесковцу су против *Дубочице* изборили нерешених 1:1, али су у Кикинди потпуно надиграни и катастрофално поражени од екипе *6. октобар* са чак 2:6. Ни против чачанског *Борца* у Земуну *Јединство* није успело да постигне више од нерешеног резултата - 1:1, пошто је после водства гостију једва изједначило пред крај утакмице, а у Обреновцу је поражено од *Радничког* са 0:2. По завршетку првог дела такмичења *Јединство* је одиграло заосталу утакмицу десетог кола против нишког *Радничког*, која је била одложена због гостовања Нишлија у Аустрији и после добре игре пред својом публиком коначно успело да забележи нову победу од 4:1. Тако је на крају пролећног дела такмичења земунски тим заузео треће место са 17 бодова, колико су имали и *Тимок* и *Слога* на другом, односно четвртом месту, док је првопласирална *Трепча* освојила бод више, па су све четири ове екипе остале најозбиљнији кандидати за титулу.

У наставку првенства *Јединство* је већ у првом колу доживело неочекиван пораз у Београду од сасвим просечног тима *Милиционара* са 0:3, али је онда победило директног ривала, екипу зајечарског *Тимока* у Земуну са 3:2, играло нерешено 1:1 у Крагујевцу против *Радничког* и пред својом публиком савладало још једног директног конкурента, *Слогу*, са 1:0, чиме је остало у трци за титулу. После пораза од *Трепче* у Косовској Митровици са 1:3, земунски тим је забележио још две победе, против имењака из Параћина код куће са 4:2 и истим резултатом у Ваљеву против *Будућности*, задржавши тако другу позицију на табели, али је онда својим навијачима приредио ново непријатно изненађење, изгубивши од лесковачке *Дубочице* у Земуну са 1:2, после чега је пао на пето место. После ремија од 1:1 у Нишу против *Радничког* и победе против *6. октобра* из Кикинде на свом терену са 3:1, Земунци су опет ухватили прикључак за врх табеле, али их је пораз од 0:1 против *Борца* у Чачку коначно избацио из трке за титулу првака. Иако је до краја првенства *Јединство* постигло још две победе, у Сенти, у заосталој утакмици четрнаестог кола са 3:0 и у последњем колу у Земуну против обреновачког *Радничког* са 2:0, побеђивали су и остали, тако да су се на крају такмичења Земунци морали задовољити само другим местом са 33 бода, четири мање од *Слоге* и два више од трећепласираног *Тимока*. Слаба утеха је била чињеница да су фудбалери *Јединства* у оба сусрета савладали првака и новог друголигаша *Слогу* из Ранковићева, али је

Тим Јединства 1951. године: секретар К. Најхолд, А. Петровић, С. Марковић, Рукавина, Варагић, Рибарић, Димитријевић, Манојловић, Серафимовић, Радосављевић, Пешић, Ставенов и тренер М. Оташевић

веома значајно било то да су Земунци, за разлику од ранијих година, када су играли доста грубо, ову сезону одиграли веома дисциплиновано, без иједног кажњеног играча, што је београдска спортска штампа видно забележила, одајући им признање.

И у такмичењу за Куп *Јединство* је 1951. године постигло релативан успех. Победом над земунским *Текстилцем* после продужетака (6:5), *Јединство* је постало један од пет победника овог такмичења на територији Београда, али је већ у наредном колу поражено у Бачкој Тополи од тамошњег *Јединства* са 1:2. Резервни тим најбољег земунског клуба такође се сврстао међу победнике Купа на територији Београда и доспео међу 64 најбоље екипе, али је и он поражен са 3:5 у Вршцу, од тамошњег војвођанског лигаша *Јединства*, пружившн добар отпор.

Почетком 1951. године *Јединство* је и трећи пут за редом освојило Куп Милутинца и тако га добило у трајно власништво. У овом такмичењу учествовало је осам земунских тимова који су играли по куп систему, а *Јединство* је у финалу савладало *Локомотиву* са 2:0. Од успеха у пријатељским утакмицама те године треба пре свега поменути два сусрета са друголигашем *Динамом* из Панчева, од којих су први у Земуну домаћини добили са 5:2, док је други, у Панчеву, завршен нерешено 1:1, као и нерешен резултат од 2:2 у Осијеку,против друголигаша *Пролетера*.

Фудбалери који су носили дрес земунског српсколигаша 1951. године били су Слободан Марковић, Петрић, Петар Николић, Момчило Димитријевић, Љубиша Серафимовић, Стеван Кузминац, Предраг Манојловић, Ђура Пешић, Драган Рукавина, Душан Варагић, Бранко Дивнић, Бранко Цебаловић, Љубиша Арсеновић, Петар Петровић, Миодраг Кнежевић, Александар Ставенов, Ђорђе Рибарић, Драгомир Радосављевић, Миленко Свиларић, Сава Замфировић и Павле Богић. Била је то сјајна екипа која ће и наредних неколико година углавном остати на окупу и уз још два-три појачања донети *Јединству* доста успеха. Добри резултати *Јединства* већ тада су скренули пажњу на тренера Миодрага-Мишу Павића, који је већ те године отишао у *Црвену звезду*, а земунски тим је 1952. године преузео познати предратни репрезентативац Славко Милошевић.

Фебруара месеца 1952. године извршена је велика реорганизација система такмичења у југословенском фудбалу. Прва лига је остала једини савезни ранг такмичења, Друга лига је укинута, а Српска лига подељена у подсавезе чији су прваци, кроз квалификације, попуњавали Прву савезну лигу. Уз то, одлучено је да се поново пређе на систем играња јесен-пролеће, тако да је у првој половини 1952. године одиграно једно такмичење, а нови циклус је почео у јесен исте године.

Моменти са првенствених утакмица Јединства против Вождовачког (4:1) 9. марта 1952. године (горе лево и горе) и Чукаричког (4:3) 19. октобра 1952. године (лево)

1952. - БЕОГРАДСКА ПОДСАВЕЗНА ЛИГА

Почетком 1952. године *Јединство* је увршћено у Београдску подсавезну лигу са још седам тимова, а првак те лиге стицао је право учешћа у квалификацијама за попуну Прве савезне лиге. *Јединство*, које је задржало комплетан прошлогодишњи тим и још га појачало Францом Боровицем, једном од легенди земунског фудбала, важио је за једног од фаворита. И заиста, Земунци су силовито стартовали и у прва три кола освојили максималан број бодова, савладавши *Сењак* са 5:0, *Вождовачки* са 4:1 и главног ривала у борби за титулу, београдски *Раднички* са 2:0. После тога, међутим, *Јединство* је доста попустило, изборивши само три бода у четири сусрета, јер је изгубило од *Чукаричког* са 1:2, победило *Милиционара* са 5:2, играло са *Славијом* 2:2 и у последњем колу првог дела доживело још један пораз од 1:2 у игри са локалним ривалом *Наша крила*. У наставку првенства *Јединство* је после ремија 2:2 са *Сењаком* и победе од 2:0 против *Вождовачког*, катастрофално поражено од *Радничког* са 1:6, чиме се дефинитивно опростило од титуле. До краја првенства *Јединство* је победило *Чукарички* са 3:0 и *Милиционар* са 4:2, доживело још један висок пораз од 2:6 против *Славије* и на крају поразило *Наша крила* са 3:0. Тиме се *Јединство* у коначном пласману ипак морало задовољити тек другим местом, са 18 освојених бодова, 3 мање од првака *Радничког*.

Куп такмичење 1952. године донело је *Јединству* велику радост, али и велико разочарење, јер је екипа успела да се пласира међу 16 најбољих у земљи, да би онда била поражена од једног тоталног аутсајдера. Победивши *Медицинар*, наиме, *Јединство* је поново постало један од победника Купа на територији Београда, а затим је савладало и два јака противника у гостима, *Слободу* у Титовом Ужицу са 3:1 и *Слободу* у Ћакову истим резултатом, али после продужетака, јер је у регуларном току утакмица завршена нерешено 1:1. Када се чуло да је земунска екипа за противника у осмини финала добила потпуно анонимни сеоски тим *Пролетер* из војвођанског Равног Села, екипу састављену "од земљорадника и тракториста", како ју је представио београдски "Спорт", очекивало се да ће то бити само лакша тренинг утакмица и да је пут у четвртфинале већ обезбеђен, тим пре што се играло у Земуну. Тај утисак је појачан још више пред почетак утакмице, када су играчи *Пролетера* истрчали на терен у једва прописној опреми и веома смешним, готово до колена дугим и врло широким гаћама, па је изгледало да је питање још само са колико ће голова у мрежи бити испраћени кући. Стварност је, међутим, била сасвим другачија. Иако је *Јединство* извело свој најбољи састав, веома борбени гости су први део утакмице решили у своју корист са 2:0, головима које су постигли из слободних удараца, а Боровић је у последњем минуту првог полувремена промашио пенал. Све што је *Јединство* успело да уради у наставку игре било је да постигне почасни погодак преко Радосављевића, па је тако *Пролетер* славио велику победу пред

Тим Јединства у сезони 1952/53. године. Стоје: Рукавина, Шатара, Свиларић, Цебаловић, М. Кнежевић и С. Марковић. Чуче: Радосављевић, Ставенов, Боровић и Манојловић

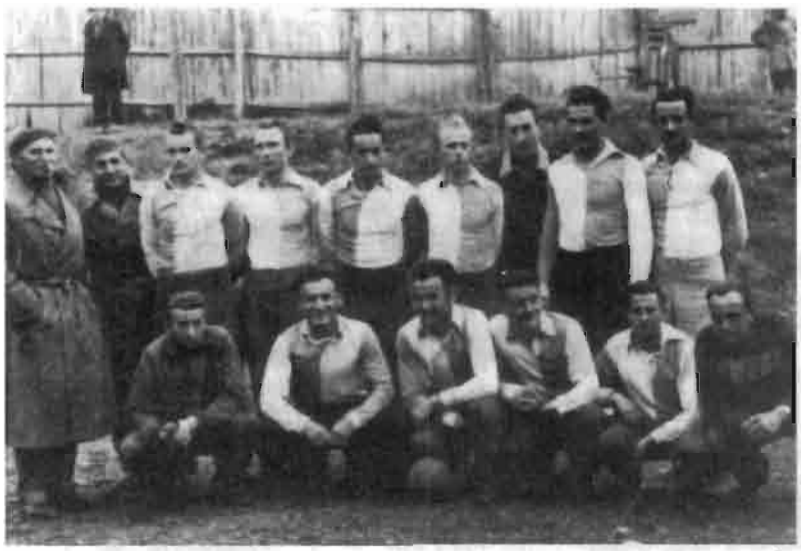
више од 2000 разочараних земунских гледалаца. Рецимо и да су играчи *Јединства*, који су испрва потценили свог противника, касније играли врло неспортски и грубо, посебно Радосављевић, који је ударио једног противничког играча док је овај повређен лежао на земљи. Тим *Јединства* на овој, за земунски фудбал изузетно значајној утакмици, наступио је у следећем саставу: Шатара, Пожега, Манојловић, Дивнић, Рукавина, Арсеновић, Рибарић, Ћурчић, Свиларић, Радосављевић и Боровић.

Осим ових играча, за тим *Јединства* су те године наступали и Марковић, који је или бранио или играо бека или крило, затим Пешић, Цебаловић, П. Петровић, Гашпаровић, Ставенов, Малешевић, Замфировић, М. Кнежевић, Обровски и Богић. Упркос чињеници да је у тиму било још увек неколико ветерана, тон игри Земунаца давали су млађи фудбалери, посебно Слободан Марковић, Предраг Манојловић, Бранко Дивнић, Љубиша Арсеновић, Стеван Ћурчић, Еуген Гашпаровић, Петар Петровић и Драгомир Радосављевић. Потпуно стасавши те године, они су и наредних сезона представљали окосницу земунске екипе, при чему се не сме занемарити ни улога тренера Славка Милошевића у формирању ових фудбалера.

У првој половини 1952. године *Јединство* је постигло и неколико одличних резултата у пријатељским утакмицама, као на пример реми 1:1 са београдским *Радничким* и победе од 3:1 над панчевачким *Динамом* у Земуну и 5:4 над *Радничким* у Крагујевцу.

1952/53. - БЕОГРАДСКА ПОДСАВЕЗНА ЛИГА

У сезони 1952/53. године *Јединство* је поново имало шансу за пласман у највиши ранг такмичења, али је *Раднички*, који у претходном циклусу није успео да се домогне Прве лиге, и овога пута освојио прво место, још убедљивије. Првенство је почело истога дана када је *Јединство* изгубило куп-утакмицу са *Пролетером* из Равног Села, па су Земунци свој први сусрет одиграли три дана касније и, још под утиском дебакла, једва изборили 0:0 са *Славијом* на свом терену. Последице пораза у Купу осећале су се и у наредне три утакмице, у којима је *Јединство* поражено од *Радничког* са 1:3, играло нерешено 3:3 са слабим *Новим Београдом* и доживело још један пораз од 2:3 и то у Земуну од такође слабог *Душановца*. Тек тада су се фудбалери *Јединства* пренули и до краја првог дела забележили свих пет победа и то против *Занатлије* са 4:0, против *Медицинара* са 9:1, против *Чукаричког* са 4:3, против *Шумадије* са 2:0 и против земунског ривала *Наших крила* са 3:1. Тако је први део првенства тим *Јединства* ипак завршио на другом месту, са три бода мање од лидера *Радничког*, што је још увек давало наде за освајање титуле. Када је у првој утакмици наставка *Јединство* катастрофално поразило *Наша крила* са 6:1, а затим изборило 1:1 у гостима против одличне *Славије*, поход на прво место је изгледао сасвим реалан, али је тада дошао пораз од 0:3 у борби са директним ривалом *Радничким* и сви снови о титули су распршени.

Тим Јединства на гостовању у Ваљеву 1. маја 1953. године. Стоје: тренер Милошевић, технико П. Малешевић, Арсеновић, Обровски, Цебаловић, М. Кнежевић, Шатара, Б. Малешевић и Свиларић. Чуче: Ђурчић, Манојловић, С. Марковић, Радосављевић, Боровиц и Ђоза Гашпаровић

Ипак, *Јединство* је и даље бележило добре резултате, па је тако победило *Нови Београд* са 2:1, играло нерешено 0:0 са *Душановцем* и победило *Занатлију* са 3:1 и *Медицинар* истим резултатом. Сасвим неочекивано, *Јединство* је тада високо поражено са 0:4 и то на свом терену у сусрету са *Чукаричким*, па је београдски "Спорт" чак изразио сумњу да је та утакмица била лажирана, с обзиром да је *Чукарички*, коме су бодови били неопходни за опстанак, у то време био далеко слабији тим од *Јединства*, које се већ опростило од титуле и бодови му ништа нису значили. Као да су хтели да одагнају сумње, фудбалери земунског клуба су и наредну утакмицу одиграли слабо и доживели још један катастрофалан пораз, од свог иначе великог ривала *Шумадије*, са 0:5. Упркос том лошем финишу, *Јединство* је на крају првенства задржало другу позицију, али је дозволило да му *Раднички* умакне чак за 6 бодова.

За *Јединство* су те сезоне наступали углавном исти фудбалери као и претходне године и то голмани Шатара и С. Марковић, који је повремено играо и на другим местима у тиму, као и Манојловић, Рукавина, Дивнић, Ђурчић, Гашпаровић, Арсеновић, Цебаловић, Обровски, М. Кнежевић, П. Петровић, Замфировић, Ставенов, Малешевић, Свиларић, Рибарић, Радосављевић, и Боровиц.

Треба рећи да је *Јединство* леп успех постигло и у зиму 1952/53. године у Зимском купу Београда, у коме су учествовали резервни тимови три београдска прволигаша и пет најбољих нижеразредних екипа. У првом колу Земунци су савладали резервни тим *БСК-а* са 2:0 и то у Београду,затим су победили *Раднички* са 1:0 у Земуну и *Занатлију* са 3:0 у Београду, а тек у четвртом колу су поражени у Земуну од другог тима *Црвене звезде* са 0:3, уз напомену да је у саставу гостију наступило и неколико првотимаца, попут Мркушића, на пример. Следила је победа од 5:2 против *Славије* у Београду, нерешена игра 4:4 против *Шумадије* у Земуну и на крају још један пораз, од резервног тима *Партизана*, са 2:6. Тако је на крају овог такмичења, које се играло за пехар Команде града Београда, *Јединство* заузело високо треће место, одмах иза резервних тимова *Црвене звезде*, која је била прва и *Партизана*.

1953/54. - БЕОГРАДСКА ПОДСАВЕЗНА ЛИГА

У сезони 1953/54. године *Јединство* се опет такмичило у Београдској подсавезној лиги, с тим што је ово сада био трећи ранг такмичења, јер је од те сезоне поново уведена Друга савезна лига. У конкуренцији 12 најбољих београдских нижеразредних клубова земунски тим је важио за фаворита, а то је и потврдио, играјући стандардно добро током читавог такмичења, уз врло мале осцилације у форми. Уз то, Земун је коначно, крајем 1953. године, добио први прави стадион који је, мада недовршен, свечано отворен 21. октобра те године. Стадион је званично био градски, али га је највише користило *Јединство*, што је, наравно, дало велики подстицај и фудбалерима и управи, али и навијачима најпопуларнијег земунског клуба.

Земунци су у првенству стартовали одлично, победивши као гости *Графичар* убедљиво са 4:2. Сусрет другог кола против *Хајдука* на свом терену *Јединство* је добило са 2:1, да би у трећем колу, после много мука, победило и локалног ривала, тим земунске *Будућности*, са 3:2. Први кикс *Јединство* је доживело у четвртом колу у коме је, пред својом публиком, играло само 0:0 са *Медицинаром*, пошто за 90 минута није успело да разбије чврсту одбрану гостију. Следиле су две високе победе у гостима, против

Овако се почињало на градском стадиону, по његовој предаји у употребу 1953. године

Славије са 6:3 и против *Раковице* са 6:0, као и тешка, али заслужена победа на свом терену против *Чукаричког* од 4:3. Тада је дошло до најозбиљније кризе у тој сезони, па је *Јединство* изгубило чак две утакмице за редом, од директног ривала *Шумадије* са 1:2 и то у Земуну и од *Шећеранца* у гостима са 0:2. Ипак, био је то само пролазни пад форме, па су Земунци убедљиво добили две преостале утакмице јесењег дела, против *Занатлије* са 6:2 и против *Душановца* са 3:0 и са 19 бодова, три више од другопласиране *Шумадије* и трећепласираног *Графичара*, освојило прво место у полусезони.

У наставку првенства, *Јединство* је пред својом публиком високо поразило *Графичар* са 5:0, али је онда неочекивано изгубило од *Хајдука* у Београду са 1:4, па му се *Шумадија* озбиљно приближила. Наредних пет кола Земунци су бележили само победе и то против *Будућности* са 4:2, против *Медицинара* у гостима са 4:2, против *Славије* пред својом публиком са 5:0, против *Раковице* у гостима са 1:0 и против *Чукаричког* у Београду са 2:1. Дерби са *Шумадијом* на терену противника *Јединство* је такође добило са 2:1, после сјајне игре и чак два неискоришћена једанаестерца, па је питање првака тада практично и решено. Земунски тим је још савладао *Шећеранац* на свом терену са 3:1, истим резултатом је изгубио у гостима од *Занатлије*, да би у последњем колу, после праве егзибиционе игре, поразио *Душановац* пред

својим навијачима са високих 8:2. Тако је на крају такмичења *Јединство* убедљиво освојило титулу првака са 35 бодова, четири више од другопласиране *Шумадије* и са изванредном гол разликом од 71:33!

Три првопласиране екипе, *Јединство, Шумадија* и *Чукарички*, стекле су право играња у новооснованој Српској лиги, али је првак имао прилику и да учествује у квалификацијама за Другу савезну лигу. Одмах по окончању такмичења, међутим, другопласирана *Шумадија* се жалила на изгубљен сусрет са *Јединством*, тврдећи да судија није досудио очигледан пенал у њену корист. Такмичарска комисија, под притиском моћника који су стајали иза београдског клуба, поништила је утакмицу и одредила да се игра нова, иако је сва објективна спортска јавност и штампа сматрала такву одлуку погрешном. Нови меч је ипак одигран и завршен победом *Шумадије* од 1:0, чиме је београдски клуб, на основу боље гол-разлике, проглашен за новог првака. Тада се и *Јединство* жалило, па је спор доспео чак до Фудбалског савеза Југославије који је арбитрирао као врховна инстанца и одлучио да се призна резултат првог меча, односно 2:1 за земунски тим, који је тако ипак поштено добио титулу и отишао у квалификације за Другу савезну лигу.

Тим Јединства у сезони 1953/54. године. Стоје: технички референт Димитријевић, тренер Милошевић, Рукавина, Михајловић, Зарић, Малешевић, Гашпаровић, Замфировић, Цебаловић, Манојловић, Дивнић, Радосављевић и Ставенов

Први противник Земунаца у квалификацијама била је *Бачка* из Бачке Паланке. У првом сусрету у гостима *Јединство* је поражено са 1:3, али је у реваншу на свом терену било боље за један гол после победе од 4:1, па се тако пласирало даље. Иако је победа у Земуну била убедљива, остварена је тешко и добрим делом захваљујући чињеници да су гости после водства *Јединства* од 3:1 наставили игру без голмана, који се повредио, а у то време замена играча још није била дозвољена. Други противник у друголигашким квалификацијама била је аранђеловачка *Шумадија*, јак тим, али ипак у то време објективно слабији од *Јединства*. На првој утакмици у Земуну домаћи су брзо повели са 3:0, али су тада доживели праву лекцију и шокантан пораз од 3:5! Наравно да је после оваквог резултата друга утакмица, у којој су Земунци такође поражени са 2:4, била само формалност, чиме се *Јединство* опростило од друголигашких амбиција.

Тим *Јединства* који је бриљантно одиграо лигашко такмичење 1953/54. године и учествовао у квалификацијама за Другу лигу чинили су следећи играчи: Шатара, Михајловић, Марковић (голмани), Манојловић, Серафимовић, Зарић, Вељић, М. Кнежевић, Дивнић, Рукавина, Цебаловић, Ђорђевић, Васиљев, Ђурчић, Гашпаровић, Петровић, Кокотовић, Рибарић, Малешевић, Замфировић, Ставенов, Радосављевић и Боровиц. Био је то изванредан тим, у коме су се посебно истицали Александар Зарић, Еуген Гашпаровић и Драгомир Радосављевић. За све такмичарске успехе велике заслуге је имао и тренер Славко Милошевић, који је, на жалост, напустио *Јединство* одмах по окончању квалификација.

Те сезоне званично се такмичио и резервни тим *Јединства*, који је учествовао у Првенству Београда за друге тимове. У овом првенству учествовали су резервни састави 36 београдских нижеразредних клубова, подељених у 6 група, а *Јединство* је сврстано у пету групу, заједно са одговарајућим екипама још пет земунских и новобеоградских тимова. Резервисти *Јединства* постигли су, међутим, лош пласман, заузевши на крају тек четврто место у својој групи са 4 победе, 1 нерешеним резултатом и 5 пораза, уз негативну гол разлику од 32:35. Како се ово такмичење, због незаинтересованости клубова-учесника и крајње немотивисаности фудбалера, показало као промашај, укинуто је одмах по завршетку, да би нови сличан покушај уследио тек 12 година касније.

1954/55. - СРПСКА ЛИГА, СЕВЕРНА ГРУПА

У сезони 1954/55. године *Јединство* је играло у северној групи Српске лиге, веома јаком и квалитетном такмичењу у коме је наступало 12 тимова са територије Војводине и из Београда. Земунску екипу је пратио низ пехова, између осталог и да је у полусезони напусти новоангажовани тренер Александар Атанацковић, који је отишао у Титоград, па га је привремено наследио Милорад Оташевић, увек спреман да помогне. Што се играчког кадра тиче, управа је успела да га задржи на окупу, мада је било покушаја од стране појединих фудбалера да пређу у друге тимове после неуспеха у квалификацијама. Тако је љубимац земунских навијача, Радосављевић, отишао у београдски *Раднички*, али се врло брзо вратио, не могавши да се, попут многих других Земунаца, уклопи у сасвим другачије професионалне и људске односе који су већ владали у већим клубовима. У то време у Земуну се фудбал још увек играо из љубави, а другарство међу играчима није се више могло наћи у лигашким екипама. Зарић је такође напустио Земун и отишао у *Црвену звезду*, али се и он вратио после годину дана. Ипак, *Јединство* се добро држало и на крају успело да изборе пласман у виши ранг такмичења.

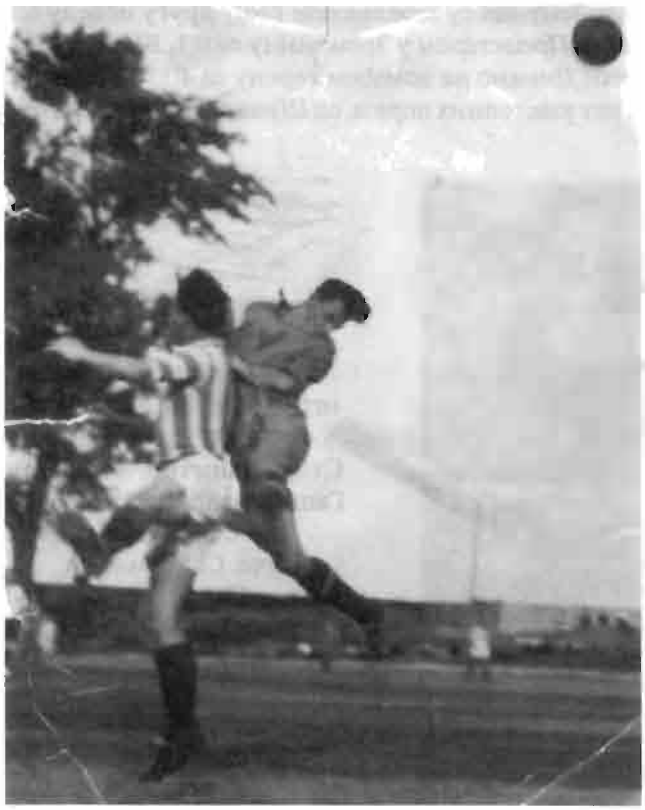
Првенство је лоше почело за Земунце, који су већ у првом колу, на свом терену, убедљиво, са 0:3, поражени од главног конкурента, *Динама* из Панчева. После две победе, против *Новог Сада* од 5:1 у гостима и *Сенте* од 4:1 на домаћем терену, уследила је серија слабих игара, што је резултирало поразима од *Жељезничара* у Инђији од 2:3 и *Радничког* у Сомбору од 0:2 и само ремијем 2:2 у дуелу са *Чукаричким* на домаћем терену. Тада су се, међутим, Земунци пренули и до краја јесењег дела првенства забележили свих пет победа и то против новосадске *Славије* са 2:1, имењака из Старе Пазове са 2:1, *Баната* из Кикинде са 3:2, *Бачке* из Бачке Паланке са 4:1 и београдске *Шумадије* са 2:0. Тако је *Јединство* на крају првог дела такмичења ипак заузело високо друго место са само два бода мање од Панчеваца и остало у трци за највиши пласман.

Екипа Јединства која је освојила Куп ослобођења Београда 1954. године: Рукавина, Берић, Зарић, Вељић, Кокотовић, Гашпаровић, Цебаловић, П. Петровић, М. Кнежевић, Ћурчић и Боровић. Играчима честита потпредседник града Београда Божа Томић, тада и члан управе земунског клуба

Прву утакмицу пролећног дела *Јединство* је играло против директног ривала за прво место, *Динама* у Панчеву и изгубило са 1:4, чиме је њихов највећи конкурент поново остварио велику бодовну разлику. Следећа три кола Земунци су постигли максималан учинак победивши *Нови Сад* са 3:1, *Сенту* са 3:2 и *Жељезничар* из Инђије са 5:0, па су се опет приближили *Динаму* који и сам почиње да губи бодове, али је онда наступила нова серија слабијих резултата: пораз од *Чукаричког* са 0:1, два ремија од по 1:1 са Сомборцима и новосадском *Славијом* и пораз од 2:4 у Старој Пазови од тамошњег *Јединства*. Титула је тиме била дефинитивно изгубљена, па победе против *Баната* у Кикинди од 2:1 и *Бачке* у Бачкој Паланци од 3:2 нису много значиле. У последњем колу је пропуштена прилика и за освајање вицешампионске титуле, с обзиром да је *Јединство* у Земуну играло само 1:1 са *Шумадијом*, директним ривалом за другу позицију. Тиме је *Јединство* на крају првенства морало да се задовољи трећим местом са 28 бодова, два мање од првопласираног *Динама* из Панчева и истим бројем бодова као и другопласирана београдска *Шумадија* која је имала бољи однос датих и примљених голова. И тај пласман, међутим, обезбеђивао је *Јединству* директан прелазак у једну од четири новоуведене зонске лиге Фудбалског савеза Југославије, у рангу Друге савезне лиге, која је формирањем тих зона престала да постоји.

Током 1954. године *Јединство* је одиграло читав низ пријатељских утакмица, али у сусретима са лигашким екипама није постигло веће успехе. Тако су Земунци на свом терену поражени од новосадске *Војводине* са 0:5, београдског *БСК-а* са 1:3 и војне репрезентације Југославије са 1:3. Велики успех, међутим, *Јединство* је постигло у првом Купу ослобођења Београда, у коме је тријумфовало у конкуренцији 54 екипе. Ово такмичење је касније постало традиционално и један од најзначајнијих и најпрестижнијих трофеја београдског нижеразредног фудбала. Финале првог Купа ослобођења Београда играно је 20. октобра 1954. године на стадиону ЈНА, као предигра сусрета градских репрезентација Београда и Истанбула, а *Јединство* је просто прегазило београдски *БУСК*, савладавши га са 4:0. Тим који је донео Земуну овај вредан трофеј играо је у саставу: Берић, Вељић, Зарић, Цебаловић, Рукавина, Кнежевић, П.Петровић, Ћурчић, Кокотовић, Гашпаровић и Боровиц.

Горе: Заједнички снимак Јединства и војне репрезентације пред међусобни сусрет у Земуну 1954. године
Лево: Моменат са утакмице Треће зоне ФСС између Радничког и Јединства у Сомбору у пролеће 1956. године

Пласман у Зонску лигу Фудбалског савеза Југославије и освајање Купа ослобођења Београда представљали су најзначајније дотадашње успехе земунског клуба, који су били тим значајнији што су постигнути у сезони у којој *Јединство* није баш било миљеник среће. Фудбалери који су изборили те успехе били су Шатара, С. Марковић, Берић (голмани), Манојловић, Серафимовић, Вељић, А. Кнежевић, М. Кнежевић, Дивнић, Рукавина, Цебаловић, Ћурчић, Гашпаровић, А. Петровић, П. Петровић, Кокотовић, Малешевић и Боровиц. У екипи су те сезоне такође наступали Зарић, у јесењем делу, док није прешао у *Црвену звезду* и Радосављевић, у пролећном делу, када се вратио из *Радничког*. Велики избор квалитетних играча учинио је да практично нема стандардног тима, али су пруженим играма ипак одскакали десно крило Петар Петровић, везни играчи Стеван Ћурчић и Еуген Гашпаровић, вођа навале Ђорђе Кокотовић који је био најбољи стрелац екипе, као и ветеран Франц Боровиц, који је те сезоне доживљавао другу младост. Наравно, њима треба прикључити и Александра Зарића и Драгомира Радосављевића у оним полусезонама у којима су носили дрес *Јединства*.

Такмичарским успесима знатно је допринела и управа клуба која је те године била веома ангажована. Њој на челу стајао је Никола Милованчев, који је на жалост умро 1952. године, а од осталих чланова посебно су се истицали Лаза Попов, Драгослав Јовановић, Милан Величковић, Александар Пагаци, Карло Најхолд, Богдан Јеремић, Петар Малешевић, Божидар Томић, Александар Циганович, као и три доскорашња активна играча, Ђура Пешић, Момчило Димитријевић и Јован Обровски.

1955/56. - ТРЕЋА ЗОНСКА ЛИГА ФУДБАЛСКОГ САВЕЗА ЈУГОСЛАВИЈЕ

У сезони 1955/56. године, Зонско такмичење Фудбалског савеза Југославије, у рангу друге лиге, било је, подељено у четири групе, а *Јединство* је увршteно у такозвану Трећу зону са још 13 тимова из Славоније, Војводине, Београда и северне Србије. Конкуренција је била изузетно јака, али је *Јединство* пре почетка такмичења убрајано у фаворите, мада тај епитет касније није оправдало. Старт Земунаца био је веома слаб, па у првих десет кола нису забележили ни једну победу, освојивши само 5 бодова. Резултати које је *Јединство* тада постигло били су: *Борово* 1:1, *Млади радник* из Пожаревца 1:2, зрењанински *Пролетер* 2:2, београдски *БУСК* 0:1, сомборски *Раднички* 2:6 и то у Земуну, винковачки *Динамо* 2:3, *Шумадија* из Аранђеловца 1:1, *Смедерево* 2:2, панчевачки *Динамо* 0:6 и *Бачка* из Бачке Паланке 0:0. Прву победу од 2:1, над старим ривалом, београдском *Шумадијом*, Земунци су забележили тек у једанаестом колу, али су наредна два сусрета опет изгубили и то против имењака из Старе Пазове на домаћем терену са 1:3 и *Будућности* у Ваљеву са 1:6. *Јединство* је тако презимило чврсто приковано на последњем месту, а на пролеће није било ништа боље. После 0:2 у Борову, Земунци су забележили своју другу победу од 1:0 против *Младог радника*, затим су изгубили сусрете са *Пролетером* у Зрењанину са 0:1, *БУСК-ом* са 1:3 и *Радничким* у Сомбору са 0:1, победили винковачки *Динамо* на домаћем терену са 4:1, у најбољој игри коју су прижили те сезоне, а онда наређали нових пет узастопних пораза, од *Шумадије* у Аранђелов-

Тим Јединства који је играо у Трећој зони ФСС у сезони 1955/56. године. Стоје: Даничић, Матовић, Гашпаровић, Лозић, Цебаловић и Маровић. Чуче: С. Марковић, Ћулум, Петровић, Кокотовић и Радосављевић

цу 0:2, у Смедереву 1:2, у Земуну од панчевачког *Динама* 1:2, од *Бачке* у Бачкој Паланци 1:7 и на домаћем терену од београдске *Шумадије* 3:4. Два ремија у последња два кола, оба 1:1, против *Јединства* у Старој Пазови и ваљевске *Будућности* у Земуну, нису имали никакав битан утицај, па је *Јединство* завршило такмичење на последњем, четрнаестом месту, са скромним салдом од само 13 бодова и несхватљиво лошом гол разликом од 28:61!

Изузетно лоше игре, резултате и пласман у лигашком такмичењу, *Јединство* је само донекле компензовало другим тријумфом у Купу ослобођења Београда, у коме је земунски тим, у конкуренцији 72 екипе, у финалу савладао *Жарково* са 2:0. Релативан успех забележен је и на турниру у Меленцима, где је *Јединство* савладало домаћу *Русанду* са 4:3, али је у финалу катастрофално поражено са 2:8 од државне војне репрезентације.

Слабе игре и резултати, као и одлазак више првотимаца у полусезони, учинили су да је за *Јединство* у такмичењу Треће зоне наступило чак 27 фудбалера, односно готово три комплетна тима. Били су то голмани Лозић и Стругар, као и Витез, Манојловић, С.Марковић, Вукановић, Брђанац, Матовић, Дивнић, Гашпаровић, Ћурчић, Даничић, Маровић, Рукавина, Цебаловић, А. Кнежевић, А. Петровић, П. Петровић, Кокотовић, Радосављевић, Боровиц, Шаберовић, Тодоровић, Јовановић, Ћулум, Компош и Миловановић. Било је ту, како се види, доста дошљака са стране, али и неколико сасвим младих играча из сопственог подмлатка, коме је те године, после дуже паузе, поклоњена већа пажња. Са првим тимом је те године радио као тенер стари земунски ас Милан Величковић-Рибика, који је после неуспешне сезоне напустио кормило клуба.

Резимирајући прву деценију рада фудбалског клуба *Јединство*, чија је круна била пласман у Трећу зону Фудбалског савеза Југославије, не можемо а да са не осврнемо на оне фудбалере који су представљали стубове екипе и дали печат послератном земунском фудбалу у његовим првим данима, када је он још увек представљао углавном забаву и игру за своје актере, а не већи или мањи бизнис у шта се нешто касније изродио. Не поричемо да су земунски фудбалери и тада добијали по неки динар за играње и верност клубу, да су појединци имали "појачани оброк" у кафани "Јединство" у Бежанијској улици, да је по неко од њих као добар играч успевао да реши питање запослења и сличне мале бенефиције, али је чињеница да би они вероватно и без тога, само из другарства и велике љубави за свој клуб, постизали исте резултате и успехе. Јер ниједна ситна награда и накнада у то време није могла да замени оданост спорту и клубу у ситуацији када на старом игралишту *Спарте* није било купатила, па су се фудбалери после утакмица и тренинга лети купали у оближњем Дунаву, а зими у шафољима ледене воде, када се чак и на утакмице у Београд често путовало сатима, једним приватним аутомобилом, пазећи да се до почетка утакмице пребаци бар 8 фудбалера који ће почети меч, с тим да остали дођу накнадно, када се у

Играчи Јединства и група чланова управе клуба и навијача у лето 1956. године. Стоје: С. Кнежевић, чувар стадиона Данило, Тодоровић, тренер Оташевић, Плавшић, непознат, Лозић, Берић, секретар Јеремић, Свиларић, Радосављевић и П. Петровић. Чуче: Станковић, Матовић, Ћулум, непознат, Витез и Ћурчић

удаљенија места путовало расклиматаним камионима, аутобусима, скелама или било којим превозним средством, речју, када су фудбал играли само прави заљубљеници и ентузијасти.

Треба одмах истаћи да су фудбалери који су у овом периоду наступали за *Јединство* били у великој већини Земунци, што је касније све ређи случај. Међу њима је био читав низ играча који су се још пре рата афирмисали као звезде земунских терена и који су сада, пре или касније завршавали своје фудбалске каријере, али и оних млађих који су као јуниори почели да играју за време рата или одмах после ослобођења, а затим наступали још деценију или више.

Међу ветеранима афирмисаним још у предратном раздобљу почасно место свакако заузимају Павле Летић-Цар и Франц Боровиц-Лулика, који су обојица играли до позног животног доба. Од осталих пре рата афирмисаних фудбалера морају се поменути Стјепан Лазић, Ђура Пешић, Момчило Димитријевић, Александар Дунђеровић, Марко Пожега, Ђурица Фунтек, Јосип Вировац, Јосип Бихлер, Јосип Хелдрих, Адам Ремлингер-Шљапика, Сава Замфировић-Гига, Јован Обровски-Луја и Стеван Обровски-Кела. Ту би се свакако могао убројати и Слободан Марковић-Бата Њоња, који је пре рата играо у подмлатку *Витеза*, а потом читав фудбалски век провео у *Јединству*, играјући буквално на свим местима у тиму, од голмана до левог крила, мада је најчешће наступао као чувар мреже или леви бек.

Осим Марковића, гол *Јединства* у то време чувало је још неколико вратара. Никола Лозић-Дрол бранио је готово деценију у земунским клубовима *Јединство* и *Наша крила*, а онда је 1958. године отишао у Смедерево, где је са успехом наступао још неколико сезона и где и данас живи. Иван Шатара, Милан Берић-Чатрља, Хранислав Михајловић-Нане и Слободан Кенда такође су били поуздани и добри голмани од којих је сваки бранио по неколико година за најбољи тим *Јединства*.

Стеван Кузминац-Кепа, дугогодишњи бек *Јединства*, а затим краће време играч и тренер земунског *Борца*, посветио се касније суђењу и догурао до савезног фудбалског судије. Најпре крило, а затим бек, Предраг Манојловић-Диле је по престанку активног играња био један од оснивача рукометног спорта у

Земуну и омиљени наставник фискултуре. Веома добри бекови били су и Борис Томашић-Бата, касније познати земунски једриличар, Љубиша Серафимовић-Чокалија и Александар Кнежевић-Пајкан. Нешто млађи од њих био је корпулентни Владимир Брђанац-Брђа, који је почео да игра у земунској *Локомотиви*, затим био једно кратко време у *Партизану*, афирмисао се у *Јединству*, а каријеру завршио у новобеоградском *ИМТ*.

Од халфова *Јединства* треба пре свих поменути Љубишу Арсеновића-Љубију, Бранка Дивнића-Штукицу, Ставана Ђурчића-Пасуља, Александра Зарића-Сашу и Еугена Гашпаровића-Егу, који су годинама били међу најпоузданијим фудбалерима клуба. Ту спада и Драган Рукавина-Кидра који је 1952. године покушао да пређе у прволигашки тим београдског *БСК-а*, али је земунски тим спречио тај трансфер. Рукавина је ипак убрзо потом напустио Земун и отишао у Панчево, где је и завршио фудбалску каријеру, запослио се и живео.

Сјајна полутка и градитељ игре Стеван Воргић-Чичика је после неколико сезона проведених у дресу *Јединства* играо четири године за *Партизан*, а каријеру је завршио у славном друголигашком саставу *Новог Сада*. Александар Ставенов-Саша био је пре рата један од најталентованијих младих играча у Београду, наступајући у подмлатку *БСК-а* и омладинској репрезентацији главног града. После рата у Земуну, где је живео, играо је за *Сремац, Омладинац* и *Јединство*, у коме је и завршио фудбалску каријеру. Најбоље игре пружио је на позицији крила, мада је играо и на другим местима у навали.

Најбољи навални играч *Јединства* у то доба био је Драгомир Радосављевић-Кепа, брз фудбалер префињене технике и снажног шута, који је играо и у другим земунским тимовима, *Омладинцу* и *Нашим крилима*, а краће време и у београдском *Радничком*. У нападачком реду *Јединства* истицали су се и брзоног крило Перица Петровић-Мачак, робусне воље навале и голгетери Миленко Свиларић-Енцика и Ђорђе Рибарић-Шансон и полутка Михајло Кнежевић-Јарац. Одлични навални играчи били су и два Бежанијца, Борислав Малешевић-Боја и Ђорђе Кокотовић, а знатно краће су наступали Петар Николић-Браша, Александар Петровић-Шмицика, Сава Петровић и Александар Станковић-Абе, који је почео да игра фудбал у *БСК-у*, а потом читав фудбалски век провео у Земуну, играјући за *Јединство* и *Наша крила*.

Иако су играчи *Јединства*, како је већ истакнуто, у то време били углавном Земунци, било је наравно и оних са стране. Међу њима посебно треба истаћи центархалфа Душана Варагића и центарфора и голмана (!) Драгољуба Милошевића-Бебулу, који су наступали за земунски тим у време док су учили Средњу фискултурну школу. Јагодинац Варагић је и касније једну сезону играо у Земуну, а Ваљевац Милошевић је 1950. године отишао у *Црвену звезду*, где је био резерва репрезентативном голману Мркушићу, да би затим наступао за шабачку *Мачву* и био њен најбољи стрелац. Обојица су по окончању активног бављења фудбалом били веома успешни тренери у земљи и иностранству, а Милошевић је 1974. године био и члан стручног штаба који је припремао нашу државну репрезентацију за светско првенство. И Борис Маровић је почео да игра фудбал у *Јединству*, затим је наступао за *Црвену звезду* и још неке тимове, но није био велики играч, али се касније прославио као тренер многих наших прволигашких екипа. Слично је било и са Крагујевчанином Душаном Ненковићем који је између 1950. и 1953. године играо за земунске клубове *Омладинац* и *Јединство*, а касније, пошто се афирмисао као тренер земунског *Змаја*, водио је још многе наше и стране прволигашке тимове. Нишлија Илија Ничић је кратко време играо за *Икарус, Јединство* и београдски *Партизан*, а затим је променио спорт и посветио се стрељаштву, где је постао вишеструки првак државе, рекордер и репрезентативац. Од ученика Средње фискултурне школе који су играли за *Јединство* треба поменути и Ужичанина Станка Даничића, доброг бека, који је, за разлику од осталих, по окончању активне фудбалске каријере остао у Земуну и постао један од најактивнијих спортских радника у граду. У *Јединству* су у то време играли и неки фудбалери који су, као војна лица, службовали у земунској Команди ваздухопловства. Ту се, пре свега, мисли на робусног и бескомпромисног халфа и полутку Бранка Цебаловића, као и на нападача Павла Богића.

Наравно да, говорећи о првим данима *Јединства*, морамо поменути и људе који су својим стручним радом и прегалаштвом омогућили развој клуба онакав какав је био. После Војислава Божиновића, председници *Јединства* су били Павле Недељковић, Драгољуб Матејић, Александар Јовановић-Цане, Никола Милованчев и Лаза Попов, а међу секретарима клуба и техничким референтима посебно су се истицали Драгослав Јовановић-Аћа, Карло Најхолд-Цаја, Александар Пагаци, Момчило Димитријевић, Ђура Пешић, Милан Величковић-Рибика, Петар Малешевић-Шлипер и Богдан Јеремић-Пик, од којих су многи обављали и једну и другу дужност. Од осталих чланова управе из тих дана посебно треба подвући допринос Богдана Крагуљевића, Јанка Павића, Јована Обровског-Лујзе, Раде Дивнића, Лазе Бокалића, Бошка Тодоровића-Мангача, Које Смедеревца, Александра Цигановића, Спире Кнежевића, Јована Љубисављевића-Јарца, Спасе Кржавца и Јована Пантелића-Пинцуле. Наравно, не сме се занемарити ни допринос др Димитрија Дулкановића, председника здравстене комисије клуба.

1956/57. - БЕОГРАДСКА ПОДСАВЕЗНА ЛИГА

Од сезоне 1956/57. године почело је ново поглавље у историји најбољег земунског клуба и период готово перманентних успеха, што ће на крају кулминирати пласманом у Другу савезну лигу. После дебакла у зонској лиги, у *Јединству* је дошло до великих промена у играчком кадру чиме је тим, који је претходних година донео клубу низ успеха, практично растурен, а почео је да се ствара нови. Неколико старијих играча престало је да се бави фудбалом или је наставило да наступа више рекреативно у мањим земунским клубовима, већина дошљака је напустила Земун, а *Јединство* је своје сасвим прорећене редове попунило новим снагама. У клуб су се вратили његови бивши чланови Зарић из *Црвене звезде*, Арсеновић из *Ријеке* и Витез из земунског *Текстилца*, а остала појачања били су Михајло Буњевац, бивши члан београдских тимова *БСК* и *Црвене звезде*, Зоран Протић и Перица Будимировић из батајничког *БСК-а* и Воја Клинчаревић, дотадашњи играч *Јединства* из Старе Пазове. Они су уз Лозића, Шатару, С. Марковића, А. Кнежевића, Гашпаровића, Ђурчића, Дивнића, П. Петровића и Радосављевића чинили окосницу новог тима којег је као тренер преузео Миливоје Ђурђевић. Била је то још увек снажна екипа, чија су два члана, Гашпаровић и Зарић те године наступали и за студентску репрезентацију Југославије, што је била велика част и за њих и за земунски клуб. Ипак, упркос свему, тај тим *Јединства* је врло лоше прошао у првенству, како ћемо видети.

Моменат са једне првенствене утакмице Јединства у сезони 1956/57. године

Нови тим *Јединства* који се тек формирао, стартовао је веома лоше у Подсавезној лиги Београда у сезони 1956/57. године. У првих пет кола *Јединство* није забележило ни једну победу, играјући са *ИМ Раковицом* 2:2, изгубивши од *Синђелића* са 2:3, играјући са *Булбулдерцом* 1:1 и *Обилићем* 2:2 и доживевши нов пораз на свом терену од *Београда* са 2:3. Бивши зонаш се тако нашао на зачељу табеле, али се одатле брзо померио после три узастопне победе, над *Хајдуком* од 3:2, над *Полетом* од 4:2 и над *Слободом* од 4:1, као и два ремија, са *БАСК-ом* 3:3 и локалним ривалом *Наша крила* 1:1. Ову успешну серију прекинули су порази против *Занатлије* од 0:2 и *Чукаричког* од 0:4, а победа од 2:1 у последњем колу над *ТСК Шумадијом* није много поправила ситацију на табели, па је *Јединство* на крају јесењег дела остало у њеном дну, с тим што је и меч са *Слободом*, којег је земунски тим убедљиво добио, поништен, а у поновљеном сусрету резултат је био 2:2.

Пролећну сезону *Јединство* је почело много боље, забележивши у прва четири кола све четири победе: против *ИМ Раковице* 6:0, против *Синђелића* 3:1, против *Булбулдерца* 3:2 и против *Обилића* 3:2, па се тако сасвим приближило водећима. Тада је, међутим, дошао пораз од 2:3 у игри са *Београдом*, победа од 2:0 против *Хајдука*, нерешено 0:0 са *Полетом* и три узастопна пораза, против *Слободе* 0:1, против *БАСК-а* 0:1 и против *Наших крила* од 2:3. Овај последњи пораз најтеже је пао и играчима и навијачима *Јединства*, јер је између њиховог клуба и *Наших крила* владало велико ривалство. Уз то, *Наша крила* су до те сезоне увек била лошије пласирана од *Јединства*, а овога пута су била на челу табеле, што је локалном дербију давало посебну драж И заиста, утакмица је била пуна обрта, неизвесности и узбуђења, а играчи оба тима максимално мотивисани за победу. *Јединство* је повело голом из једанаестерца, *Наша крила* су изједначила и повела са 2:1, *Јединство* је успело да изједначи, да би онда, три минута пре краја примило и трећи гол. Такав исход значио је за *Наша крила* практично освајање титуле првака, док је за *Јединство* представљао опроштај од високог пласмана. И заиста, упркос још две победе, над *Занатлијом*

од 3:0 и *Чукаричким* од 4:1 и пораза у последњем колу од *ТСК Шумадије* са 2:3, *Јединство* је на крају такмичења заузело тек шесто место са 27 бодова, исто колико су имали и петопласирана *Слобода* и *Чукарички, Занатлија* и *Обилић*, који су заузели седмо, осмо и девето место. *Наша крила* су била прва, пласиравши се потом кроз квалификације у зонску лигу, а испред *Јединства* те године су били и *ТСК Шумадија, Полет, Београд* и *Слобода*. Општеприхваћено мишљење да *Јединство* "игра најбољи фудбал у подсавезу", што је у више наврата истакла и спортска штампа, бледело је пред слабим резултатима.

Да *Јединство* више не држи примат чак ни међу земунским клубовима, показао је већ први, касније традиционални турнир за Куп Борца, одржан почетком јула 1956. године. Тада је *Јединство* у првом колу савладало оргнизатора, земунски *Борац* са 6:1, у полуфиналу је било боље од тима *Братство-јединство* победивши са 6:3, али је у финалу поражено од *Спарте* са 1:3. У пријатељском сусрету са *Црвеном звездом* 24. октобра 1956. године у Земуну *Јединство* је поражено са 1:3. Једна од ретких светлих тачака у тој тмурној сезони била је сјајна игра и минималан пораз од 2:3 у пријатељском сусрету са новосадском *Војводином* у Земуну 14. фебруара 1957. године.

Тим Јединства у сезони 1957/58. године.
Стоје: С. Марковић, Дивнић, П. Петровић, Зарић, Бољевић, Гашпаровић, Радосављевић, А. Кнежевић и тренер Милошевић.
Чуче: Ђурчић, Беговић, Шатара и Буњевац

1957/58. - БЕОГРАДСКА ПОДСАВЕЗНА ЛИГА

И у сезони 1957/58. године пехови и недаће наставили су да прате *Јединство*. Због обимних радова на Градском стадиону, он је био затворен од 1. јануара до 1. маја 1958. године, па је *Јединство* тренирало и играло утакмице на игралишту *Текстилца*, које је делило са домаћином и тимом *Наших крила*, што се свакако одражавало на резултате сва три тима. Такође, у јануару 1958. године, у пожару који је избио у клупским просторијама у Главној улици, изгорела је готово целокупна архива и скоро сав инвентар, што је погоршало ионако тешку финансијску ситуацију у клубу, а новчана помоћ добијена од управног одбора Београдског фудбалског савеза и земунске општине само је делимично решила проблем. Управа у којој су се истицали новоизабрани председник Душан Прљинчевић, као и Богдан Јеремић, Милан Величковић, Карло Најхолд, Риста Правица, Златко Гржаља и Бошко Радусиновић, трудила се на све могуће начине да олакша тешку ситуацију клуба, али је помоћ са стране све ређе стизала.

Од играча који су претходне сезоне бранили боје *Јединства*, голман Лозић је отишао у *Смедерево*, а клуб је напустило још неколико резервних играча, али је језгро тима остало на окупу, па су екипу чинили углавном ови фудбалери: Шатара, С. Марковић, А. Кнежевић, Павковић, Буњевац, Брђанац, Витез, Зарић, Гашпаровић, Дивнић, Ђурчић, Арсеновић, П. Петровић, Матавуљ, Беговић, Бољевић и Радосављевић. Почетком 1958. године *Јединству* је приступио и бивши члан *Шибеника* и загребачког *Динама* и омладинске репрезентације Мирослав Рора, али није се уклопио у тим и убрзо је отишао из Земуна. Почетком 1958. године управа је ангажовала и новог тренера Милета Коса.

Тим *Јединства*, састављен од одличних играча и уигран, силовито је стартовао у Београдској подсавезној лиги у сезони 1957/58. године. Земунци у првих девет кола бележе чак осам победа и само један реми: *Слобода* 1:0, *Обилић* 4:0, *Искра* из Барича 3:1, обреновачки *Раднички* 2:1, *Металац* 1:1, *Хајдук* 3:1, *Графичар* 2:0, *ТУСК* 4:2 и *ТСК Шумадија* 1:0, с тим што је овај последњи резултат убрзо потом поништен, јер се *ТСК Шумадија* фузионисала са *БСК-ом* у *ОФК Београд*, па су јој сви резултати брисани. Тада је сасвим неочекивано дошао пораз од *Занатлије* од 0:1, па реми са *Београдом* 3:3, још једна победа

од 2:0 над *Чукаричким* и чак три узастопна пораза: од *Полета* са 1:2, од локалног ривала *Текстилца* са 1:2 и од *БАСК-а* са 0:2 и то у Земуну. Лош финиш учинио је да *Јединство* на крају јесењег дела првенствене трке заузме тек друго место, са 18 бодова, три мање од водећег *Полета.*

Пролећни део првенства, за који су се фудбалери *Јединства* лоше припремили из напред наведених разлога, игран је са "измешаним" колима, услед одлагања почетка такмичења због снега, утакмица репрезентације и сличних разлога. Тако се десило да се већ у првом колу игра дерби између *Јединства* и *Полета*, у коме је земунски тим тријумфовао убедљиво, са 5:2. И у наредна четири кола *Јединство* је бележило добре резултате, победивши *Слободу* са 2:1 и *Искру* истим резултатом и играјући нерешено са обреновачким *Радничким* 0:0 и *Металцем* 1:1. Нагли пад форме резултирао је неочекиваним поразом од *Обилића* са 2:4, да би и наредних неколико кола *Јединство* играло врло променљиво, победивши

Моменти са првенствених утакмица Јединства
у сезони 1957/58. године.
Горе: Јединство - Обилић (4:0) 8. септембра 1957. године
Лево: Јединство - Београд (0:1) 3. јуна 1958. године

Хајдук са 3:1, изгубивши од *ТУСК-а* са 0:2 и забележивши четири нове победе, над *Графичарем* од 1:0, над *Чукаричким* од 1:0, над *БАСК-ом* од 5:0 и над *Занатлијом* од 1:0. У међувремену је и *Полет* играо доста несигурно и губио бодове, па су се у трку за титулу изненада умешали и *ТУСК* и *Београд. Јединство* је имало још један кикс, изборивши само 0:0 са давно отписаним *Текстилцем*, који је те сезоне играо добро и освајао бодове само против кандидата за титулу. Пошто је *Текстилац* савладао и *ТУСК*, о титули је остало да одлуче, у директном сусрету последњег кола, *Јединство* и *Београд*. Због слета у Земуну, тај сусрет је одложен и одигран је по завршетку свих осталих утакмица, а уочи његовог одигравања *Београд* и *ТУСК* су имали по 38, а *Јединство* 37 бодова. Како се одлучујућа утакмица играла у Земуну, а *Јединство* било објективно ипак бољи тим од *Београда*, међу навијачима, али и у спортској штампи владало је опште мишљење да ће се Земунци окитити титулом шампиона и изборити учешће у квалификацијама за попуну

новоуведене Друге савезне лиге. Десило се, међутим, изненађење, надмоћније *Јединство* је ипак поражено са 0:1, па је тако у крајњем пласману заузело тек треће место, са 37 бодова, два мање од првопласираног *Београда* и један мање од *ТУСК-а* који је освојио вицешампионску титулу.

Иако није успело да се домогне титуле првака Београдског подсавеза, *Јединство* је те сезоне играло добро и забележило још низ успеха, нарочито у куп такмичењима. У јесен 1957. године Земунци су, у конкуренцији 94 екипе, по трећи пут освојили Куп ослобођења Београда, а победама над *Бежанијом* од 7:1 и над *ТСК Шумадијом* од 3:0 освојили су први пут и Куп Југославије на територији Београдског

Тим Јединства који је 1957. године освојио Куп ослобођења Београда.
Стоје: П. Петровић, Гашпаровић, Бољевић, Павковић, члан управе Гржаља, Беговић, технички референт Радусиновић, А. Кнежевић, Шатара и Радосављевић.
Чуче: члан управе Миленковић, Зарић, др. Дулкановић, председник клуба Прљинчевић, Буњевац, члан управе Вујинац и Арсеновић

Моменат са финалне утакмице Купа Београда Јединство - ТСК Шумадија (3:0) 4. новембра 1957. године

фудбалског савеза, у конкуренцији 120 екипа. Био је то значајан резултат упркос чињеници да је *Јединство* већ у наредном колу куп такмичења елиминисано од *Црвене звезде* после катастрофалног пораза од 1:7. Ова утакмица играна је у Београду 4. децембра 1957. године, а *Црвена звезда* је целокупан приход уступила Земунцима. Са *Црвеном звездом* је *Јединство* одиграло и пријатељски сусрет 4. августа 1957. године у Земуну и изгубило са 1:4. На меморијалном турниру "Милован Јакшић", у зиму 1957/58. године, *Јединство* је са другим тимом *Црвене звезде* играло нерешено 0:0 и победило *Обилић* са 3:1, али је од другог тима *ОФК Београда* поражено са 2:4, па је у својој групи заузело тек треће место. Важну победу од 3:2 *Јединство* је 25. фебруара 1958. године постигло и у пријатељском сусрету са тимом *Наша крила*, који је тада играо у Трећој зони и био званично најбољи земунски клуб.

1958/59. - БЕОГРАДСКА ЗОНСКА ЛИГА

Пред почетак сезоне 1958/59. године тим *Јединства* је претрпео знатне измене. Неколико најбољих играча је напустило клуб, међу њима Зарић и Арсеновић који су отишли у *Срем*, Буњевац који је прешао у београдски *Полет*, Брђанац који је отишао у *ИМТ* и Шатара који се опростио од активног играња, уз још неколицину мање афирмисаних, а у полусезони је и Радосављевић прешао у *Наша крила*. Земунци су, међутим, добили неколико значајнијих појачања, од којих је највеће појачање био Марјан Јантољак, који је дошао из новопазовачког *Радничког* и убрзо се развио у голмана екстра класе. Осим њега, *Јединству* је приступило и неколико врло добрих играча - Земунаца, као што су били Петар Лилер, Драган Јанковић и Јосип Дундовић, ранији играчи *Наших крила*, Ивица Бабић-Ишијас, бивши играч *Текстилца*, а у први тим су прекомандовани и доскорашњи јуниори Мирослав Узелац-Зела и Александар Илић. Остале придошлице били су бивши члан *Јединства* Варагић, који се опет на кратко вратио у Земун и Милутиновић, уз још неколико играча, а у полусезони је из *Полета* дошао и одличан одбрамбени играч Михајло Церовић-Цера, иначе Земунац, који је каријеру почео у *Текстилцу*. Тако је за *Јединство* те сезоне наступило чак 22 фудбалера и то голмани Јантољак, Радаковић и С. Марковић, који је повремено играо и на месту бека, као и А. Кнежевић, Витез, Павковић, Милутиновић, Дундовић, Варагић, Гашпаровић, Ћурчић, Илић, Лилер, П. Петровић, Јанковић, Матавуљ, Бољевић, Беговић, Узелац, Андрић, Бабић и Црнкић.

Тим Јединства у лето 1958. године.
Стоје: Павковић, Беговић, Зарић, Гашпаровић, П. Петровић и Варагић.
Чуче: Ћурчић, Матавуљ, Јантољак, С. Марковић и Бољевић

Осим великих промена у играчком кадру, *Јединство* је те сезоне било суочено са још низом проблема друге врсте. Услед неслагања са неким члановима управе, шеф стручног штаба Миле Кос поднео је у сред првенства оставку, али ју је повукао пошто су из руководства клуба одстрањени неки људи. Још већи проблем био је терен, јер се од почетка те сезоне београдски *Раднички*, тада члан Прве савезне лиге, дефинитивно "преселио" у Земун, где је и до тада повремено играо. Сада су, међутим, Београђани на Градском стадиону почели и да тренирају и да играју, а Управа спортских објеката, наравно, у избору термина даје предност њима јер боље плаћају, па је *Јединство* пасторче у свом граду. Управа земунског клуба није успела да се споразуме ни са *Радничким*, одбацивши његов понижавајући предлог да, играјући предигре, добије накнаду од само 5 динара од продате улазнице, тако да *Јединство* своје утакмице игра када може. То је, опет, утицало да се посете смање, што је још више отежало ионако веома лошу финансијску ситуацију *Јединства*.

После поновног увођења Друга савезне лиге, подељене у две групе, и укидања четири зонске лиге, као трећи ранг такмичења уведена је Београдска зонска лига у коју је увршћено седам првопласираних тимова из подсавезне лиге у претходној сезони, бивши чланови Треће зоне са подручја Београда и млади тим Партизана, али ван конкуренције.

Са проблемима и у околностима изнетим напред, у веома измењеном саставу, са само неколико старијих и искуснијих играча, *Јединство* је одиграло сезону 1958/59. године у врло променљивој форми. Читавим такмичењем доминирао је млади тим *Партизана*, она сјајна генерација која је овом клубу неколико година касније донела највеће успехе у историји, који је убедљиво тријумфовао, без пораза и

са чак 13 бодова предности испред другопласираног! Колика је разлика у квалитету била, најбоље сведочи наслов у београдском листу "Футбал", после једног од првенствених кола: "Сем *Партизана* II сви играју слабо. Случајна победа *Јединства*". Како се та селекција *Партизана*, међутим такмичила ван конкуренције, водила се жестока борба за друго место, које је у пракси значило титулу првака и обезбеђивало учешће у друголигашким квалификацијама. Треба нагласити да је, за разлику од ранијих сезона, читаво такмичење протекло у врло фер играма свих учесника, што је похвалила сва београдска спортска штампа.

Иста та штампа оценила је старт *Јединства* у Београдској зонској лиги у сезони 1958/59. године као "хаотичан", јер су Земунци заиста играли врло променљиво. После победа над *Слободом* од 4:1 и батајничком *Мостоградњом* од 3:0 у прва два кола, уследила су три ремија, са *Дорћолом* 0:0, са *БАСК-ом* 3:3 и са *Београдом* 2:2, па пораз од *Металца* са 1:4, победе над *Занатлијом* од 3:0 и *Полетом* од 1:0, пораз од младог тима *Партизана* са 2:3, нерешена игра са *ТУСК-ом* од 1:1 и најзад још једна победа, против великог локалног ривала *Наших крила* са 3:1. После првог дела такмичења *Јединство* је заузимало треће место са 14 бодова, 6 мање од лидера *Партизана*, што и није било много важно и бод мање од *Дорћола*. У наставку првенства, на пролеће, *Јединство* је играло много сигурније, изгубивши само један сусрет, против младог тима *Партизана*, забележивши тако редак успех - пуних седам месеци без изгубљене лигашке утакмице. Резултати *Јединства* у пролећном делу били су: *Слобода* 2:2, *Мостоградња* 2:1, *Дорћол* 2:1, *БАСК* 1:1, *Београд* 1:0, *Металац* 0:0, *Занатлија* 1:1, *Полет* 1:0, *Партизан* II 0:5, *ТУСК* 0:0 и *Наша крила* 4:1. Већ после победе над Дорћолом и то у Београду, у трећем пролећном колу, *Јединство* се домогло друге позиције и није је више испуштало, а титулу је осигурало већ два кола пре завршетка такмичења. Прво место је убедљиво, са чак 13 бодова предности, освојио млади тим *Партизана*, који је те године био без, али и ван конкуренције, тако да је друго место *Јединства*, које је освојило 29 бодова, 4 више од *Дорћола* и *Металца*, практично значило титулу првака Београдске зонске лиге.

Моменат са првенствене утакмице Јединство - Наша крила (4:1) 27. маја 1959. године

Та титула је обезбеђивала Земунцима и учешће у квалификацијама за попуну Друге савезне лиге, али је клуб у то време био на ивици финансијског краха, па је управа озбиљно размишљала о одустајању од квалификација, да би тада Народни одбор општине Земун дао новац и спасао ствар, мада се врло брзо показало да су то биле бачене паре. Како је те године конкуренција за нове чланове друголигашког друштва била изузетно бројна, па се чак 20 екипа борило за само 4 места, *Јединство* је увршћено у такозвану Источну Б групу заједно са још четири зонска првака од којих је само првопласирани тим стицао друголигашки статус. Већ у првом сусрету на свом терену, против шабачке *Мачве*, Земунци су доживели прави дебакл изгубивши чак са 0:4. Истина, судија је у 52. минуту, при резултату 0:0, поништио регуларан гол *Јединства*, што је екипу доста деморалисало, али је чињеница и да је домаћи тим играо врло слабо и далеко теже подносио велику врућину коју су кондиционо много спремнији Шапчани лакше издржали. У другој утакмици, против *Радника* у Врбасу, Земунци су заиграли много боље, водили са 2:0 и 3:2, да би онда пет минута пре краја примили нерегуларан гол, после тешког фаула над голманом, који је тада и замењен јер није могао да настави утакмицу. Следећа утакмица у Земуну, против *Русанде*

из Меленаца, донела је опет слабу игру домаћих и само нерешен резултат - 1:1, па је већ тада било јасно да од Друге лиге нема ништа. Ни наредне утакмице нису донеле боље игре *Јединства*: пошто је поражено са 2:4 од *Радничког* у Кикинди, доживело је још два катастрофална пораза, од 1:5 у Шапцу и чак 2:7 у Земуну против *Радника*. У последња два кола Земунци су извукли још два нерешена резултата - 2:2 у Меленцима и 2:2 против Кикинђана у Земуну, па су на крају, без победе, освојили тек последње, пето место, док је првопласирана *Мачва* постала нови друголигаш.

Због квалификација је *Јединство* предало и меч четвртфинала Купа на подручју Београда, мада је за противника имало слаб тим *Бродограditеља* и лепу прилику да поново освоји овај трофеј.

Без обзира на неуспех у квалификацијама, *Јединство* је и освајањем првог места у Београдској зонској лиги остварило велики тријумф, који је најавио још лепше дане земунског фудбала. Главни терет те сезоне изнела је стандардна постава земунског тима коју су чинили Јантољак, Витез, А. Кнежевић, Варагић, Јанковић, Гашпаровић, П. Петровић, Ћурчић, Матавуљ, Лилер и Беговић, али су, због честих повреда најбољих доста утакмица одиграли и Бољевић, Дундовић, и Милутиновић. Најуједначенију форму те сезоне испољили су Марјан Јантољак, Еуген Гашпаровић, Петар Петровић и Стеван Ћурчић, тако да је њихов допринос великом успеху екипе био ипак нешто значајнији од учинка осталих.

Лево: Тим Јединства у сезони 1958/59. године. Стоје: Јантољак, Бољевић, Матавуљ, Дундовић, Гашпаровић и Петровић. Чуче: Варагић, А. Кнежевић, Милутиновић, Лилер и Илић
Десно: Спорни моменат из квалификационе утакмице Јединство - Мачва (0:4) 23. јуна 1959. године. Овај гол Јанковића судија је поништио због наводног фаула над голманом.

1959/60. - БЕОГРАДСКА ЗОНСКА ЛИГА

Сезона 1959/60. године донела је нове, велике невоље најбољем земунском клубу. Градски стадион, наиме, и даље је користио прволигаш *Раднички*, а пред почетак сезоне Народни одбор општине Земун је узео помоћни терен за потребе индустријске изградње, а да није обезбедио другу локацију, како је обећао. Тако *Јединство* практично нема где да вежба, па се тренинзи буквално одржавају на лединама, на војном полигону, на улици, на ади са леве стране Дунава и ко зна где још, а зими у малим и неусловним школским салама. Клуб и даље мучи велика беспарица, а почетком сезоне поново долази до великих промена у играчком кадру, јер је више фудбалера напустило клуб. Њихова места су заузели углавном дојучерашњи чланови подмлатка међу којима су се посебно истицали голман Јован Прокопљевић, затим сјајни везни играч Стеван Јовановић, одлични Сава Максимовић и Ђорђе Марковић, али и Стефановић, Миљуш, Путник и Пауновић. Значајна појачања *Јединства* били су и дошљаци из београдског *Полета*, повратник Буњевац и Здравковић, затим Протић из *БАСК-а*, Васовић из *Дорћола* и Шујица из *Металца*. За земунску екипу су те сезоне најчешће наступали Јантољак, Прокопљевић, С. Марковић, Илић, А. Кнежевић, Витез, Церовић, Буњевац, Васовић, Гапшпаровић, Јанковић, Јовановић, Протић, Здравковић, Матавуљ, Лилер, Максимовић, Механџић, Шујица, Ђ. Марковић, Путник, Стефановић, Дундовић и Пауновић. У јесењем делу првенства тим је водио Миле Кос, а по његовом одласку, почетком 1960. године, Милан Величковић-Рибика, коме је асистирао тренер млађих категорија Игњат Петровић-Гига.

Упркос свим тешкоћама, *Јединство* се и у сезони 1959/60. године борило за титулу првака Београдске зонске лиге. После пораза у првом колу на свом терену од обреновачког *Радничког* са 0:1, *Јединство* је победило *ТУСК* са 2:1 и истим резултатом *БАСК*, да би онда доживело праву катастрофу против *Металца* - 1:6. После три успешна резултата - *Полет* 2:1, *Партизан* II 1:1 и *Београд* 2:0, уследио је нов пораз од 0:2 против *Слободе*, а затим нова успешна серија од две победе, против *Вождовачког* од 2:0 и *Дорћола* од 3:0 и ремија са *Нашим крилима* - 0:0. Тако је *Јединство* презимило на четвртој позицији, да би се у првом пролећном колу реванширало *Радничком* којег је савладало у Обреновцу са 1:0, затим је победило *Полет* са 2:0 и неочекивано високо пражено од *БАСК-а* са чак 1:5. Како су и други играли променљиво, *Јединство* се ипак приближило врху, а после победе у дербију над водећим *Металцем* са 2:0 чак се изједначило са њим у бодовима. *Јединство* је ту утакмицу одиграло одлично и иако је 50 минута играло без искљученог Кнежевића, сигурно је савладало лидера. И идуће недеље, против *Полета*, Земунци су више од пола утакмице имали играча мање, јер је Васовић пред крај првог полувремена сломио ногу, али су до краја одржали нерешено 0:0. Тада нико није сумњао да ће *Јединство* поново освојити титулу првака, али је уследила невероватна серија слабих игара и пораза против те године слабог младог тима *Партизана* од 0:2, против *Београда* од 1:2, против *Слободе* од 0:2, против *Вождовачког* од 0:4, као и реми на домаћем терену против *Дорћола* - 0:0. Тиме је *Јединство* сасвим избачено из трке за титулу, а победа против *Наших крила* од 1:0 у последњем колу била је слаба утеха. На крају, *Јединство* се морало задовољити тек четвртим местом са скромним билансом од само 24 бода, чак 5 мање од првопласираног *Металца*, 3 мање од другопласираног *Вождовачког* и бодом мање од обреновачког *Радничког* који је заузео трећу позицију. Први пут после дужег времена најбољи земунски тим је имао и негативну гол разлику од 23:28.

Значајни успех те сезоне *Јединство* је забележило само крајем 1959. године, победивши на великом турниру земунских и новобеоградских екипа поводом 40 година Комунистичке партије Југославије.

Лево: Моменат са првенствене утакмице Јединство - Раднички (Обреновац) 0:1 у сезони 1959/60. године. Десно: Моменат са утакмице Купа ослобођења Београда Јединство - Сремчица (4:1) 29. августа 1959. године

По завршетку првенства, *Јединство* је учествовало и у Летњој лиги Београда, установљеној први пут те године највише због играча спортске прогнозе. Ово такмичење није имало много драži и сем одређених финансијских добитака није било ни занимљиво, тако да се ни земунски тим, а ни други, нису много трудили. Можда већ тада, а сигурно наредних година, поједини фудбалери су намештали резултате у дослуху са играчима прогнозе, што је довело до познате "афере Чулина" и укидања овог такмичења. Те године *Јединство* је забележило следеће резултате: *Вождовачки* 1:1, *Раднички* из Обреновца 1:0, *БАСК* 1:1, *Полет* 2:0, *Синђелић* 2:5, *Београд* 3:2, *Чукарички* 0:2, *Дорћол* 2:3, *Графичар* 2:0, *Хајдук* 3:1 и *Слобода* 3:1, с тим што су накнадно утакмице против *Вождовачког* и обреновачког *Радничког* поништене и регистроване службеним резултатом у корист тих екипа, јер су за земунски тим наступили неки фудбалери који још нису имали право играња. Тако је на крају, у конкуренцији 12 тимова, *Јединство* заузело тек шесто место са 5 победа и 6 пораза и врло лошом гол разликом од 15:25.

Треба рећи и да је 19. јула 1960. године *Јединство* спарингговало нашој олимпијској репрезентацији која се припремала у спортском центру у Кошутњаку и која је нешто касније донела Југославији прву златну олимпијску медаљу у фудбалу.

1960/61. - БЕОГРАДСКА ЗОНСКА ЛИГА

Пред почетак сезоне 1960/61. године тим *Јединства* је поново био знатно измењен и подмлађен. Клуб је опет напустило неколико играча, а највећи губитак је био одлазак Јантољака, који се из породичних разлога преселио на Ријеку и приступио тамошњем прволигашу. Највећа појачања биле су придошлице из других земунских клубова: Мане Бајић је дошао из *Спарте*, као и голман Бошко Новаковић-Чапља, Ото Кох, Јован Анокић-Чвор и Љуба Јовановић-Голубар су дошли из *Наших крила*, одакле су се у *Јединство* вратили и Ђурчић и Радосављевић, који су сада, уз Гашпаровића, једини из старе гарде. Од играча са стране *Јединству* су приступили Божа Галић, брат много познатијег *Партизановог* репрезентативца Милана, као и још неки мање познати фудбалери из нижеразредних клубова од којих је најбољи био дошљак из батајничке *Мостоградње*, Миленко Шљивић, одличан крилни играч, који је, на жалост, млад погинуо. Много се очекивало од Петра Лалића, доброг одбранбеног играча подмлатка *Партизана*, али се он у Земуну задржао кратко, прешавши у Приштину где је годинама био играч, а затим и тренер тамошњег друголигаша. Најзад, у први тим је пребачено и неколико дојучерашњих јуниора, међу којима голман Милорад Поповић, бек и крило Жика Поповић и Никола Васић. У полусезони се капитен Александар Кнежевић опростио од активног играња, Ђурчић се вратио у *Наша крила*, а Лилер отишао у војску, али је новостворени тим *Јединства* и даље остао јак и хомоген. Почетком те сезоне дошло је и до ангажовања новог тренера, Негослава Радосављевића-Сеље. Решен је и проблем терена, јер је Управа спортских објеката одобрила фудбалерима *Јединства* да од 1. августа 1960. године могу тренирати на Градском стадиону као и играчи *Радничког*, мада већ у полусезони долази до нових размирица око права коришћења тог објекта.

Лево: Тим Јединства који је новембра 1960. године победио на турниру Текстилаца.
Стоје: члан управе Јеремић, Васовић, Галић, Витез, Јанковић, Новаковић, Буњевац, технички референт Д. Јовановић.
Чуче: Шљивић, Кох, Радосављевић, Бајић и Анокић
Горе: Капитен Радосављевић прима победнички пехар

У јесењем делу такмичења Зонске лиге Београда 1960/61. године тим *Јединства* се још увек стварао и уигравао, па су му и игре и резултати били доста променљиви. После победе у првом колу на домаћем терену над обреновачким *Радничким* од 2:0, изгубљен је сусрет против *Београда* са 0:1, затим су забележене победе против *ТУСК-а* од 3:2, против *Слободе* од 5:1, против *Хајдука* од 4:3 и против *Синђелића* од 4:0 и три ремија, са *Вождовачким* у Земуну 2:2, *БСК-ом* у Батајници 1:1 и са *Дорћолом* на домаћем терену 2:2. После још једног пораза од 1:2 против *Металца* у гостима, први део лиге ипак је успешно окончан ефектном и високом победом против *Наших крила* са 4:0, па је тако *Јединство* јесењу сезону завршило на трећем месту са 15 бодова, колико је имао и другопласирани *Дорћол*, док је лидер *Вождовачки* имао бод више.

Сада већ добро уигран и врло квалитетан тим *Јединства* одиграо је наставак првенства много сигурније. У првих девет пролећних кола забележено је седам победа и два ремија и то: *Раднички* у Обреновцу 2:1, *Београд* 1:0, *ТУСК* 1:1, *Слобода* 5:1, *Хајдук* 1:1, *Синђелић* 4:2, *Вождовачки* 2:1, батајнички *БСК* 1:0 и *Дорћол* 2:0. Земунци су се већ после победе над *Београдом* домогли првог места, а главни ривал за титулу им је био *Металац*, који се такође умешао у трку. Фудбалери *Јединства* су питање првака решили сами, играјући у последња два кола нерешено 1:1 са *Металцем* у Земуну и победивши *Наша крила* са 2:1, па су тако освојили титулу без пораза у пролећном делу и са 34 бода, једним више од

другопласираног *Металца* и чак 6 више од *Вождовачког* који је био трећи. Те сезоне *Јединство* је забележило чак 14 победа, 6 нерешених резултата и само 2 пораза, уз изванредну гол разлику од 50:22!

Освајањем титуле првака Зонске лиге Београда, најбољи земунски клуб је поново стекао шансу да се кроз квалификације пласира у Другу савезну лигу. У то готово нико није сумњао, јер је *Јединство* представљало врло уиграну целину у којој су високе индивидуалне способности појединаца биле подређене колективној игри, а главне карактеристике те игре биле су брзина, чврста одбрана и веома

Моменат са одлучујуће првенствене утакмице између Јединства и Металца (1:1) 29. маја 1961. године

Тим Јединства пред утакмицу последњег кола првенства 1960/61. године са Нашим крилима (2:1).
Стоје: Церовић, М. Поповић, Буњевац, Гашпаровић, С. Јовановић и Витез.
Чуче: Шљивић, Кох, Анокић, Механџић и Ж. Поповић

сналажљива и ефикасна навала. Иако због великог избора квалитетних играча, који су сви имали адекватне замене, стандардне једанаесторице готово и није било, за *Јединство* су у овој сезони најчешће наступали Новаковић, Витез, Буњевац, С. Јовановић, Јанковић, Церовић, Шљивић, Кох, Бајић, Васовић и Радосављевић, а уз њих су у првенству играли и голмани Прокопљевић, М. Поповић и Јовановић, као и Гашпаровић, Галић, Лилер, Анокић, Механџић, Матавуљ, Максимовић, Ж. Поповић и Пауновић. Изванредним играма те године посебно су се истицали С. Јовановић, Церовић, Шљивић, Кох, Бајић и ветеран Радосављевић, који су били најзаслужнији за све успехе екипе.

Квалификације су овога пута игране по куп систему и Земунци су у првом колу били слободни, па су то време искористили за припреме у мотелу "Јапански цвет", а у другом су за противника добили смедеревску *Будућност*. Први меч у Смедереву, упркос равноправној игри гостију и обиљу прилика за гол које су Земунци створили, али нису реализовали, завршен је победом домаћина са 3:0, што *Јединству* није давало велике шансе у реваншу. Ипак, бодрени од чак 7000 навијача, фудбалери *Јединства* су головима Коха (два) и Бајића већ у 53. минуту другог сусрета водили са 3:0 и били на прагу подвига, али на жалост, нису га остварили. Примивши несретно гол у 66. минуту, потпуно су стали, па су до краја

Детаљ са квалификационе утакмице Будућност - Јединство (3:0) у Смедереву 7. јула 1961. године

Тим Јединства који је играо у Земуну против смедеревске Будућности у квалификацијама за Другу лигу (3:3) 1961. године: председник клуба Величковић, тренер Н. Радосављевић, Д. Радосављевић, Новаковић, Јанковић, Буњевац, Бајић, Лилер, Витез, Галић, Шљивић, Кох, С. Јовановић и технички референт Дивнић

утакмице Смедеревци чак успели да изједначе резултат на 3:3, на велико разочарење домаћих навијача. Иначе, реванш утакмица са смедеревским тимом била је занимљива по још једном детаљу: на голу *Будућности* био је Земунац Лозић, некадашњи миљеник земунске публике, који је свој тим, нарочито у првом полувремену, када је *Јединство* играло изванредно, спасао праве катастрофе и био на крају најзаслужнији за тријумф гостију. Опет највише захваљујући њему, велики спортски ривалитет Земуна и Смедерева, створен у овим квалификацијама, касније је претворен у велико спортско другарство, па су се до скора, бар једном годишње, тадашњи актери састајали и играли утакмице ветерана, а затим евоцирали успомене уз богату трпезу.

Осим успеха у првенству, *Јединство* је у сезони 1960/61. године забележило још неколико вредних резултата. Тако је 2. октобра 1960. године у пријатељској утакмици са најбољим тимом *Црвене звезде* изборило 1:1, исти резултат постигло је са шабачком *Мачвом*, а друголигашку екипу *Срема* је савладало са 1:0. Крајем новембра 1960. године на јаком турниру земунског *Текстилца*, *Јединство* је освојило победнички пехар, мада се мора истаћи да су његови играчи са доста среће дошли до тог трофеја. Наиме, у првом колу *Јединство* је поражено од *ИМТ-а* са 0:1, али му је накнадно победа додељена службеним резултатом из крајње баналног разлога: Матавуљ је, наиме, после кошкања нокаутирао једног новобеоградског играча, који је изнет са терена и замењен другим, што је било против пропозиција турнира које нису дозољавале измене, па је тако *ИМТ* дисквалифкован! У другом колу *Јединство* је било слободно, тако да је тек победом у финалу, над екипом *Наших крила* од 2:1, донекле оправдало прво место. И у првој половини 1961. године *Јединство* је имало неколико запажених резултата у пријатељским утакмицама, као на пример са прваком Војвођанске лиге, *Динамом* из Панчева, којег је у Земуну победило са 3:2, а у гостима чак са 5:1, затим са *Металцем* којег је у Ваљеву победило са 2:1, а у Земуну са 3:1 и са прволигашким саставом *ОФК Београда*, са којим су Земунци 26. априла 1961. године играли нерешено 2:2 на свом терену. Најзад, спарингујући државном тиму у Земуну 31. маја 1961. године *Јединство* је изгубило са 2:6, али је у првом полувремену, које је решило у своју корист са 2:0, било чак бољи противник.

Детаљи са опроштајне утакмице Радосављевића и Гашпаровића између Јединства и новосадске Војводине

1961/62. - БЕОГРАДСКА ЗОНСКА ЛИГА

Сезона 1961/62. године није обећавала ништа добро, јер је поновни неуспех у квалификацијама за Другу савезну лигу опет довео до растурања тима *Јединства*. Ото Кох је отишао у *Срем*, Стеван Јовановић у Приштину, Јован Прокопљевић у београдски *Раднички*, Миленко Шљивић и Драган Јанковић у смедеревску *Будућност*, која је после тријумфа над Земунцима изборила и пласман у друголигашко друштво, Бошко Новаковић се вратио у *Наша крила*, а отишли су и Галић, Механџић и Васовић. Убрзо потом, опроштајне утакмице одиграле су и легенде земунског фудбала Гашпаровић, Радосављевић и Анокић. Међу бројним придошлицама, углавном из мањих земунских клубова, истицали су се Бранислав-Бане Миловановић из *Милутинца* и Фрања Клар из *Текстилца*. Од играча са стране највећа појачања су били Андрић, који је дошао из битољског *Работника* и придошлица из аранђеловачке *Шумадије* Стеван Михајловић. У полусезони су дошли и голман Славица Бубнић из *Текстилца*, Бранислав Матајз из *Наших крила*, Милан Бањанин из *Дијаманта* и одличан везни играч Јован Огњанац, Земунац који је играо у подмлатку *Црвене звезде*. Тако су за *Јединство* у сезони 1961/62. године наступали голмани М. Поповић, Бубнић и Ђурић, затим Витез, Матавуљ, Церовић, Миловановић, Огњанац, Буњевац, Милићевић, Матајз, Ристић, Клар, Максимовић, Узелац, Михајловић, Бајић, Прокић, Ж. Поповић, Андрић, Бањанин и Миљуш. Капитен тог новог, врло подмлађеног тима *Јединства*, био је ветеран Милан Витез-Главоња, а екипу је и даље тренирао Негослав Радосављевић-Сеља.

Од почетка 1961. године клуб је водила и нова управа, на челу са председником Миланом Величковићем-Рибиком, а осим њега, најангажованији су били Цвеја Јовановић, Богдан Јеремић, Карло Најхолд, Драгослав Јовановић и Драган Миленковић.

Још недовољно уигран тим *Јединства* почео је такмичење у Зонској лиги Београда 1961/62. године врло лоше и већ у првом колу је поражен од *БСК-а* у Батајници са 1:2, да би онда на једвите јаде победио слаба *Наша крила* са 2:1 и доживео нови пораз против *ТУСК-а* од 1:3. После победе над *Хајдуком* од 3:2 и *Дорћолом* од 2:0, као и нерешене игре са *Вождовачким* од 1:1, дошла су још два пораза и то од последњепласираног *Београда* са 1:3 и *Металца* са 2:3. Незавидан положај на табели *Јединство* је поправило тек у три последња јесења кола, када је, после одличних игара, савладало новајлију у лиги, земунски *Змај* са 3:0, *Жарково* у гостима са 3:1 и на свом терену обреновачки *Радничкн* са 3:0, скинувши га тиме са водеће позиције. Први део првенства *Јединство* је тако завршило на ипак високом четвртом месту са само бодом мање од *Металца, Вождовачког* и *Радничког* из Обреновца који су освојили сви по 14 бодова. Нада за поновно освајање титуле је постојала, тим пре што су и сви остали тимови играли веома променљиво, а *Јединство* је у првих пет пролећних кола, после три идентична нерешена резултата од 1:1 против *Наших крила, Хајдука* и *Дорћола* и две убедљиве победе од по 5:0 против батајничког *БСК-а*

Моменат са првенствене утакмице Дорћол - Јединство (0:2) 13. новембра 1961. године

Тим Јединства у сезони 1961/62. године.
Стоје: Витез, Ђурић, Бањанин, Церовић, Бајић, Милутиновић, Огњанац.
Чуче: Узелац, Матајз, Буњевац и Михајловић

и *ТУСК-а*, опет постало главни фаворит. Пораз од 0:2 против *Вождовачког* био је пролазна криза, па је у следећем колу побеђен *Београд* са 2:0, а после сјајне игре и победе од 4:0 против *Металца* на домаћем терену, *Јединство* се докопало самог врха, којег више није испуштало, победивши и у две наредне утакмице *Змај* са 1:0 и *Жарково* са 1:0. Овом последњом победом Земунци су побегли обреновачком *Радничком* за три бода, тако да раније одложени сусрет ове две екипе, који је игран у последњем колу, није ништа одлучивао, па је *Јединство* ушло у њега врло лежерно, а Обреновчани, жељни макар делимичне рехабилитације пред домаћом публиком, заиграли су пуном снагом и однели победу од 6:0. Упркос томе, *Јединство* је освојило титулу са 28 бодова, док су се Обреновчани морали задовољити другим местом са бодом заостатка. Иако је бодовни учинак *Јединства* био скроман, због слабих игара других тимова био је довољан за прво место, а значајно је истаћи и да је екипа играла веома дисциплиновано, па је на крају такмичења награђена за фер-плеј, што је до тада било готово незамисливо!

Треће учешће Земунаца у квалификацијама за Другу савезну лигу није обећавало успех. Објективно, тим *Јединства* је био знатно слабији од оних састава који су учествовали у претходним покушајима земунског тима да се домогне вишег ранга такмичења, а било је и других проблема, од којих је опет највећи био терен. На Градском стадиону је, наиме, на крају првенствене сезоне постављена нова трава, па је било велико питање да ли ће бити спреман за квалификационе утакмице, али све је ипак испало добро. С друге стране Земунцима је на руку ишла чињеница да су обе друголигашке групе повећане са 12 на 16 чланова, што је давало реалне шансе да се избори пласман у источну групу. Први противник *Јединства* у квалификацијама била је екипа *ОФК Суботице*. Као гост, земунски тим је изгубио са 1:3, а пред својом публиком постигао је само нерешен резултат 2:2. При резултату 2:1 за *Јединство*, у 73. минуту игре, Матајз је шутом са беле тачке погодио пречку, а убрзо потом гости су, такође из пенала, изједначили. Све је то исувише личило на прошлогодишњи дебакл *Јединства*, па се мало ко надао успеху у другом, утешном кругу квалификација, у којима је противник Земунцима био *Одред* из Кикинде. После сјајне игре у првој утакмици у Земуну, међутим, *Јединство* је тријумфовало чак са 5:1 головима Узелца (3), Бањанина и Андрића, а свог деморалисаног противника савладало је головима Бањанина са 3:2 и у Кикинди и тако најзад успело да оствари дугогодишње жеље и пласира се у источну групу Друге савезне лиге. Овај успех *Јединства* прославио је и локални ривал *Змај*, који је, захваљујући томе постао члан новоформиране Српске лиге.

Заједнички снимак Јединства и репрезентације Гвинеје пред међусобни сусрет 3. новембра 1961. год.

Два момента из квалификација 1962. године. Лево: Матајз погађа стативу из пенала против ОФК Суботице у Земун (2:2) 9. јула. Десно: Земунски играчи на раменима навијача после тријумфа у Кикинди 23. јула

Од низа пријатељских утакмица које је *Јединство* одиграло у сезони 1961/62. године треба истаћи победу над будућим противником у квалификацијама, *Одредом* у Кикинди са 2:1, као и две утакмице са друголигашем *Бачком* у којима је *Јединство* у првој поражено у Земуну са 0:2, а у другој у Бачкој Паланци изборило нерешен резултат 1:1. Леп успех *Јединство* је постигло и 3. новембра 1961. године када је у Земуну играло нерешено 4:4 са репрезентацијом Гвинеје, која је била на турнеји по нашој земљи. Играчи земунског тима могли су лако и да победе у овом сусрету, али су после високог водства почели да играју веома неозбиљно, а срчани гости, веома снажни и набијени кондицијом, успели су да у последњих четврт часа игре сигуран пораз претворе у реми.

Пласман у друголигашко друштво био је највећи успех Јединства у дотадашњој, већ 17 година дугој историји клуба. Посебно значајна је чињеница да су Земунци до тог великог тријумфа дошли у сезони пуној проблема и тешкоћа, како је напред већ истакнуто.

Тим који је стигао до овог значајног успеха играо је углавном у саставу М. Поповић (Бубнић), Буњевац, Витез, Матајз, Церовић, Милићевић (Огњанац), Бајић, Узелац, Михајловић, Бањанин и Андрић. Без великих звезда, осим Манета Бајића, који је већ тада играо изванредно и доспео одмах на мету и великих клубова, тај тим је био складан спој борбених и дисциплинованих фудбалера, од којих су појединци повременим одличним играма доносили важне победе екипи. Тако се Славица Бубнић управо те сезоне развио у сјајног чувара мреже и права је штета што му је тешка повреда, већ на старту друголигашког такмичења, омела изгледну лепу каријеру. Одличне партије те сезоне пружали су и Михајло Церовић и Милан Витез, а Мирослав Узелац и Милан Бањанин, који су играли константно добро, просто су заблистали онда када је било најпотребније, постигавши у две одлучујуће квалификационе утакмице - против Одреда чак седам голова - Узелац три у Земуну, а Бањанин један у Земуну и три у Кикинди.

Група навијача Једиства на путу за Кикинду, на квалификациони сусрет против Одреда

Свакако да је велики допринос успеху *Јединства* дао и тренер Негослав Радосављевић-Сеља, који је за две године рада у Земуну, упркос свим недаћама, освојио две титуле првака Зонске лиге Београда и успео да уведе тим, којег је створио, у друголигашко друштво. Наравно, не смеју се занемарити ни, не мале, заслуге Предрага Манојловића-Дилета, бившег првотимца *Јединства*, а те сезоне кондиционог тренера тима.

Управа на челу са Миланом Величковићем-Рибиком, која је била веома агилна, успевајући да реши многобројне проблеме са којима се клуб борио, такође је знатно допринела великом успеху клуба. Најактивнији чланови те управе били су стари спортски радници Богдан Јеремић, Павле Величковић, Драган Миленковић, Карло Најхолд, Рада Дивнић, Павле Летић и Ђура Пешић, али и новоукључени, међу којима су се посебно истицали Бошко Марковић, Цвеја Јовановић и Слободан Живановић. Уз њих је био и Ђорђе Јанковић, који је као клупски секретар успео да потпуно среди архиву и постави основе вођења администрације који су још дуго поштовани. Он је обучио послу и Наталију Крешић, која се 1963. године запослила као технички секретар клуба, у коме је провела касније читав радни век и дочекала и заслужену пензију, 1991. године. Наталија Крешић је била, иначе, ћерка легендарног земунског фудбалера Милорада Оташевића, који је и сам, као тренер, дао велики допринос клубу. Са великим трудом и залагањем Наталија Крешић је деценијама водила клупску благајну и администрацију и била је омиљена код фудбалера и чланова управе многих генерација и поштована од свих који су имали контакте са клубом. Треба поменути, свакако и оне који су бринули о здрављу фудбалера - др Димитрија Дулкановића, који је 1963. године изабран за првог почасног председника клуба, као и Ђорђа Фрушића и Бранислава Зорића, који су били чланови здравствене комисије.

Упркос беспарици, управа је ипак успела да обезбеди новац и пошаље комплетан први тим на море, као награду за пласман у Другу савезну лигу, што је био преседан у дотадашњој историји најбољег земунског клуба.

Велики тријумф *Јединства* бучно су прославили и многобројни навијачи, од којих су многи путовали и у Кикинду, где су одмах после утакмице поделили радост са својим љубимцима, које су на раменима изнели са терена.

1962/63. - ДРУГА САВЕЗНА ЛИГА, ИСТОЧНА ГРУПА

Пред сезону 1962/63. године, тим *Јединства* који је изборио пласман у Другу савезну лигу углавном је задржан на окупу, изузев Манета Бајића који је одмах после квалификација прешао у београдски *Партизан*. Отишло је и неколико играча који су ређе наступали, а *Јединство* је, по тада већ устаљеној пракси, пожурило да се појача фудбалерима са стране, сасвим занемарујући оне који су клуб увели у виши ранг такмичења, па се тако тај састав врло брзо осуо, а *Јединство* постало права "легија странаца". Људи који су тада одлучивали о појачањима обавили су тај посао доста лоше, оријентишући се на афирмисане, али већ ислужене играче којима је ово била последња прилика да ућаре још неки динар, а клуб је, наравно, од њих имао врло мало користи. Најбољи пример такве политике био је довођење Ранка Борозана, бившег фудбалера *Вележа, Партизана, Црвене звезде* и *ОФК Београда* и више репрезентативних селекција, који је тада био већ тридесетогодишњак и у веома слабој форми, па је за *Јединство* одиграо само један првенствени меч. Слично је било и са Војом Костићем, још старијим од Борозана, доскорашњим чланом *Приштине*, чија је најзначајнија веза с фудбалом била та што је био брат близанац много познатијег Боре Костића и који је такође одиграо само неколико утакмица у дресу земунског друголигаша. Ранко Младеновић-Кепа, дотадашње крило *Вождовачког*, био је звезда београдских нижеразредних терена, али тај ниво никада није превазишао, за разлику од Небојше Пајевића, који је дошао из Дорћола и у Земуну се развио у одличног фудбалера, бољег од многих надуваних величина.

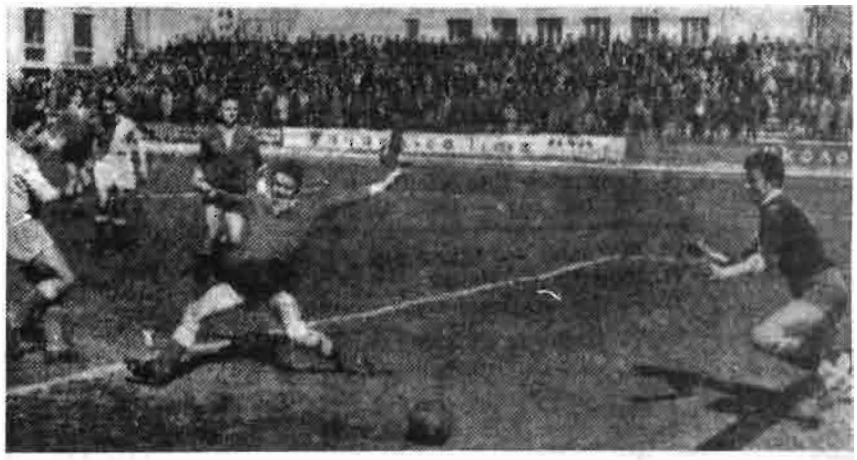

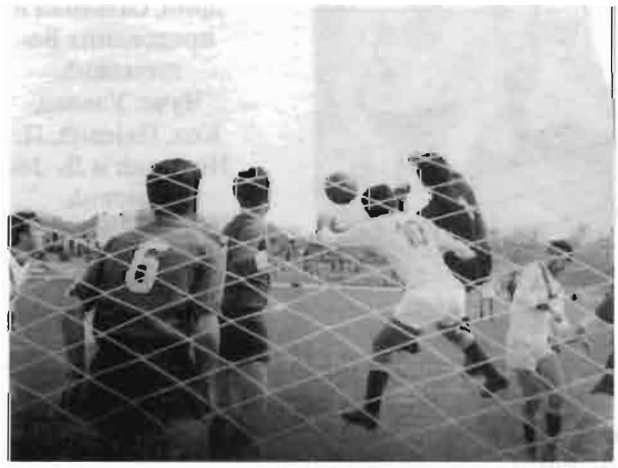
Горе: Припреме фудбалера Јединства за друголигашки старт.
Лево: Моменат са пријатељске утакмице Јединство - ОФК Београд (2:4) 5. августа 1962. године

Значајна појачања су била и неколицина бивших јуниора београдских лигаша, који су поштено одрадили свој ангажман за нови клуб. То, пре свега, важи за Томислава Филиповића, одличног халфа који је дошао из *Партизана*, где се вратио 1967. године, играо две сезоне, а затим наступао за још неке лигашке екипе. Бек Јосип Иванишевић-Зема, бивши члан београдског *Радничког* својим одличним играма у дресу *Јединства* изборио је статус аматерског државног репрезентативца, а нападач Петар Николић, који је дошао из *ОФК Београда* и бивши везни играч *Црвене звезде* и омладинске репрезентације Драган Обрадовић, који је *Јединству* приступио у полусезони, такође су пружали углавном солидне игре за земунски тим. Од Земунаца који су појачали друголигашку екипу *Јединства* највише се очекивало од најбољег играча локалног ривала *Змаја*, Едуарда Бобановића, који међутим није успео да се прилагоди новој средини и брзо се вратио у матични клуб. Значајна појачања представљали су Раде Милићевић, бивши играч *Наших крила*, који је у *Јединство* дошао из крагујевачког *Радничког* и Ото Кох, који се у полусезони вратио из *Срема*. Такође су, из подмлатка, у први тим прекомандовани најталентованији, Перишић и Јакшић. Ангажован је и нови тренер, бивши познати фудбалер Коста Томашевић.

Припремајући се за друголигашки старт *Јединство* је одиграло више пријатељских утакмица од којих је најзначајанија била она против прволигашког тима *ОФК Београда*, 5. августа 1962. године. Њу је земунска екипа изгубила са 2:4, али је пружила снажан отпор реномираном противнику.

Друголигашки деби у сезони 1962/63. године *Јединство* је имало у Бачкој Паланци, где је од домаће *Бачке* поражено са 1:4 иако је још 10 минута пре краја било 1:1. Други велики пех Земунаца на тој утакмици био је несрећан прелом ноге голмана Бубнића, који те сезоне више није ни заиграо. Наредни сусрет, први пред земунском публиком, *Јединство* је добило против крагујевачког *Радничког* са 3:1, а затим наступа серија врло променљивих игара и резултата: реми против *Сутјеске* у Никшићу 0:0, пораз од 1:2 против чачанског *Борца* у Земуну, пораз од *Вардара* у Скопљу са 1:4, два ремија, оба 1:1, против *Спартака* у Суботици и против *Будућности* из Пећи на домаћем терену, пораз од *ОФК Суботице* у гостима са 1:4, победа против *Радничког* од 2:1 у Земуну, пораз од зрењанинског *Пролетера* са 0:1 на домаћем терену, нерешено 0:0 против *Срема* у Сремској Митровици, победа против шабачке *Мачве* са 2:1 у Земуну, пораз од 1:2 против нишког *Железничара* у Земуну и у два последња кола два ремија, 0:0 против *Рудара*

Моменти са друголигашких утакмица Јединства у сезони 1962/63. године.
Лево: Јединство - Сутјеска (3:2) 17. марта 1963. године
Доле лево: Јединство - Вардар (1:1) 7. априла 1963. године
Доле десно: Јединство - ОФК Суботица (2:0) 21. априла 1963. године

у Косовској Митровици и 3:3 у Земуну против *Приштине*. Занимљиво је да је *Јединство* најбоље игре пружило управо против аспиранта за сам врх, па је тако освојило по један бод у Никшићу и Косовској Митровици, победило је београдски *Раднички*, а против *Вардара* у Скопљу је истина поражено убедљиво, али у игри у којој је било боље, па лист "Футбал" у извештају са те утакмице истиче: "Гостима игра, домаћима резултат". С друге стране, *Јединство* је као домаћин изгубило непотребно много бодова, чак и против знатно слабијих противника. Тако је *Приштина* у Земуну извукла 3:3 иако је добар део утакмице играла без голмана, који је искључен. С беком на голу и играчем мање, гости су успели чак два пута да изједначе! Треба, међутим, рећи да је *Јединство* у неким утакмицама било и драстично оштећено судијским одлукама, као у сусрету против нишког *Железничара* у Земуну, када је судија при резултату 0:1 поништио регуларан гол домаћем тиму не поштујући предност.

У паузи првенства тренер Томашевић је напустио Земун и отишао у Ирак, па је на његеово место у јануару 1963. године доведен Бране Аћимовић, предратни ас земунског и београдског фудбала. Беспарица у којој је *Јединство* већ дуго грцало, учинила је да је зимски припремни период протекао у врло лошем раду, а од значајнијих пријатељских утакмица треба поменути два сусрета са тада јаким западним другоligашем *Боровом* од којих су онај у гостима Земунци изгубили са 2:5, док су код куће победили са 1:0.

Упркос лошим припремама, земунски тим је на пролеће играо много боље, а посебно импонује борбеност играча, тако да ни резултати нису изостали. Пошто је од *Бачке* поражено и у Земуну са 1:2, *Јединство* је први бод у пролећном делу освојило у Крагујевцу, где је играло 0:0, мада су Земунци лако могли и да победе, о чему најбоље сведочи наслов у листу "Футбал": "Голман Главашки спасао бод". Следила је одлична серија од шест утакмица од којих су четири Земунци добили, а две играли нерешено: *Сутјеска* 3:2, *Борац* 1:0, *Вардар* 1:1, *Спартак* 4:0, *Будућност* у Пећи 0:0 и *ОФК Суботица* 2:0. *Јединство* је опет најбоље играло против најјачих, па је тако поразило *Сутјеску*, док је будући првак *Вардар* спасао бод голом из пенала, после надмоћније игре домаћина. Најбољу игру Земунци су ипак пружили против *Спартака*, кога су потпуно надиграли и високо и убедљиво поразили. Пред утакмицу у Пећи, пет првотимаца земунског клуба се отровало храном, али су остали ипак успели да изборе нерешен резултат. После ове добре серије *Јединство* је попустило, доживело поразе против београдског *Радничког* од 1:3 и *Пролетера* у Зрењанину од 0:3, победило *Срем* са 3:1, изгубило од *Мачве* у Шапцу са 1:2, изборило реми

Тим Јединства у сезони 1962/63. године.
Стоје: М. Поповић, Витез, Иванишевић, Филиповић, Андрић, Огњанац и председник Величковић.
Чуче: Узелац, Кох, Пајевић, П. Николић и Љ. Јовановић

1:1 са *Железничаром* у Нишу и савладало са 2:0 још једног фаворита за највиши пласман, тим из Косовске Митровице који је у међувремену променио име у *Трепча*. У последњем колу *Јединство* је поражено у Приштини са 1:4, па је на крају, са 28 освојених бодова, заузело једанаесто место међу 16 тимова, што је свакако био успех за дебитанта у другоligашкој конкуренцији.

У сезони 1962/63. године боје *Јединства* у првенственим мечевима бранило је чак 28 фудбалера и то Бубнић, М. Поповић, Т. Николић (голмани), Витез, Иванишевић, Перишић, Матајз, Церовић, Буњевац, Пајевић, Милићевић, Огњанац, Филиповић, Величковић, Ристић, Обрадовић, Манојловић, Андрић, Јакшић, Љ. Јовановић, Узелац, Бањанин, Борозан, Костић, П. Николић, Лилер, Бобановић и Кох. Иако су неки од њих, као Бубнић или Борозан, одиграли само по једну утакмицу, ипак је то био велики број фудбалера, што опет са своје стране указује на прилично слаб играчки кадар и несређене односе. На хаотичну ситуацију у клубу указује и чињеница да је капитен тима Витез средином другог дела првенства био суспендован због несолидног живота. Упркос томе, циљ - опстанак у Другој лиги - је постигнут, за шта се ипак мора одати признање фудбалерима *Јединства*, посебно стандардној екипи која је најчешће играла у саставу М. Поповић, Витез, Иванишевић, Филиповић, Церовић, Огњанац, Узелац, Пајевић, П. Николић, Младеновић (Кох) и Љ. Јовановић.

1963/64. - ДРУГА САВЕЗНА ЛИГА, ИСТОЧНА ГРУПА

У сезони 1963/64. године нормално је било очекивати да *Јединство*, после једногодишњег искуства, лакше обезбедити опстанак у друголигашком друштву, тим пре што је екипа била играчки знатно појачана. Истина, доста играча који су пре годину дана увели тим у виши ранг, а који су већ у прошлом првенству ретко наступали, напустило је клуб, а отишли су и Милићевић у *Срем* и Бобановић, који се вратио у *Змај*.

Стандардни састав је, ипак, углавном остао на окупу и био попуњен неколицином солидних придошлица. Тако је из *Змаја* приступио робусни центархалф и бек Жика Мартиновић, из батајничког *БСК-а* је дошао одличан везни играч Жарко Ераковић, из батајничке *Мостоградње* је прешао Петар Будимировић, Михајло Младеновић-Черчил је дошао из *Вождовачког*, а из клубова из других места приступили су халф тузланске *Слободе* Милан Јовановић, нападач *Новог Сада* Милоје Марковић и Шпехар из *Словена* из Руме, али се овај последњи већ у полусезони вратио у матични клуб. У полусезони клуб је напустио и Љуба Јовановић, који је отишао на одслужење војног рока и Огњанац, који је прешао у редове београдског *Радничког*, али су *Јединство* појачали Ђорђе Хацикостић, голгетер зеничког *Челика* и Бранко Стипић, бивши омладински репрезентативац и члан тузланске *Слободе*. Како су највећа бољка земунског друголигаша били голмани, у полусезони је *Змај*, на молбу *Јединства*, пустио одличног вратара Мирослава Јовановића у редове свог старијег комшије. Најзад, првом тиму су при-

Тим Јединства на припремама у Опатији јануара 1964. године.
Стоје: физиотерапеут Зорић, члан управе Павић, Витез, Панић, Обрадовић, Иванишевић, кондициони тренер Шарчевић, Бањанин, Филиповић и тренер Пожега.
Чуче: Узелац, Хацикостић, Николић, Пајевић и Љ. Јовановић

кључени и најбољи појединци из јуниорског погона, голмани Божидар Наход и Никола Панић, нападач Обрад Радаковић и још неколицина фудбалера. Боје *Јединства* у првенству 1963/64. године бранило је чак 28 фудбалера и то Поповић, Мир. Јовановић, Наход, Панић (голмани), Витез, Церовић, Иванишевић, Мартиновић, Филиповић, Стипић, Обрадовић, Бањанин, Мил. Јовановић, Ђорђевић, Узелац, Огњанац, Кох, Пајевић, Николић, Ераковић, Будимировић, Шпехар, Марковић, Р. Младеновић, М. Младеновић, Радаковић, Хацикостић и Љ. Јовановић.

Упркос свему, већ је припремни период показао да нешто није у реду са земунским друголигашем. Све важније пријатељске утакмице *Јединство* је тада изгубило: од прволигашке екипе *Новог Сада* са 0:4 у Земуну, од *Борца* у Бањалуци чак са 1:9, од *ОФК Београда* са 1:2 у Земуну и од *Црвене звезде* са 0:2, такође у Земуну. Када је почело првенство, неслога и свађе су сасвим разјединиле екипу, а поједини играчи грубо крше дисциплину, с тим што у томе опет предњачи онај ко би најмање требао - капитен Витез - мада и други то чине, изостају са тренинга и живе неспортски. Празна клупска каса само је продубљивала незадовољство и трвења, па фудбалери, нередовно и лоше плаћани, играју врло слабо и неборбено.

Истина, *Јединство* је добило прву утакмицу у првенству против *Бачке* и то у Бачкој Паланци, где је однело победу од 1:0, упркос чињеници да је домаћин играо боље, али је у наредних шест сусрета освојило само бод, постигавши следеће резултате: зрењанински *Пролетер* у Земуну 2:3, *Спартак* у

Суботици 1:3, *Срем* у Сремској Митровици 2:2, нишки *Железничар* на домаћем терену 1:3, *Трепча* у Косовској Митровици 3:5 и *Будућност* у Титограду 1:3. После победе против *Сутјеске* у Земуну са 2:1, дошли су порази од *Радничког* у Сомбору са 2:3 и прилепске *Победе* у Земуну од 1:2, победа против *Бора* у Земуну од 2:1, три ремија против *ОФК Суботице* 0:0, београдског *Радничког* 1:1 и *Борца* у Чачку 2:2 и у последњем колу победа против *Приштине* у Земуну од 3:2. Био је то ипак скроман учинак, па се *Јединство* на крају јесењег дела нашло при дну табеле. Највреднији резултат који су постигли земунски фудбалери била је победа над *Сутјеском*, која је те сезоне освојила прво место. На овој утакмици догодио се немио инцидент када се најбољи играч гостију и репрезентативац Војин Лазаревић потукао са групом гледалаца. Играчи *Јединства* су те сезоне такође играли доста грубо, а у Титограду, на мечу против *Будућности*, чак је дошло до масовне туче фудбалера оба тима, наравно не само кривицом Земунаца.

Моменти са друголигашких утакмица Јединства у сезони 1963/64. године.
Лево: Јединство - Срем (0:2) 22. марта 1964. године
Доле лево: Јединство - Будућност (2:1) 5. априла 1964. године
Доле десно: Јединство - Раднички из Сомбора (2:3) 19. априла 1964. године

Због лоших игара својих љубимаца који су били слабији противник чак и у многим утакмицама у којима су освојили бодове, земунска публика све ређе долази на стадион, а и они што долазе више звижде фудбалерима *Јединства* него што их бодре. Играчи опет, због таквог понашања гледалаца, дају чак и у новинама изјаве да је публика главни кривац за њихове неуспехе (!), не помињући ни речју очајне игре које пружају. По обичају, цех је платио тренер Аћимовић, који је смењен још у току јесењег дела првенства, крајем новембра 1963. године, а тим је преузео Марко Пожега. У стручни штаб је доведен и Миле Кос, али је он после само неколико дана отишао у *Партизан*, који га је ангажовао као саветника.

Припреме за наставак првенства протекле су такође трајаво иако су делом спроведене и на мору, у Опатији, а земунски клуб опет губи све важније утакмице, између осталог од *Мачве* у Шапцу са 0:1 и од свог локалног ривала *Змаја* са 1:2, а победио је само *Истру* из Пуле са 3:2. Тим је 17. маја 1964. године поражен и од београдског *Партизана* са 1:2, мада, мора се рећи, незаслужено, јер су Земунци били бољи противник, а код резултата 0:0 Хацикостић није искористио пенал.

У пролећном делу првенства *Јединство* је ипак бележило боље резултате. На самом старту освојено је пет бодова из три утакмице, после победе над *Бачком* од 1:0, нерешене игре 1:1 са *Пролетером* у Зрењанину и победе над *Спартаком* од 2:1. Игре које земунски тим пружа, међутим, и даље су врло слабе, а наслов извештаја са утакмице против *Бачке* који је објавио лист "Футбал" - "Пораз боље екипе" -

одражава право стање ствари. После почетних успеха, тим је наставио да игра променљиво, а порази и победе се смењују: *Јединство* је поражено од *Срема* на домаћем терену са 0:2 и од *Железничара* у Нишу са 1:3, победило је у Земуну *Трепчу* са 1:0 и титоградску *Будућност* са 2:1, изгубило је у Никшићу са 0:2, у Земуну од сомборског *Радничког* са 2:3 и од *Победе* у Прилепу са 0:1 и изборило реми 3:3 у Бору. Готово несхватљиво, *Јединство* је добијало утакмице против кандидата за првака, *Трепче* и *Будућности*, а губило је драгоцене бодове тамо где је најмање смело, као на пример против већ давно отписаних Сомбораца и то на домаћем терену. Једину заиста одличну игру *Јединство* је пружило против *ОФК Суботице*, коју је катастрофално поразило у Земуну чак са 9:1. После још једног пораза, од београдског *Радничког* са 1:4 и победе над Чачанима од 2:1, Земунци су у последње коло ушли још увек са надом за опстанак, јер су играли са *Приштином* која им је бежала само један бод. На "врућем" терену у Приштини *Јединство* је водило два пута, али су домаћини оба пута успели да изједначе, други пут из пенала, тако да се на крају утакмица завршила нерешено 2:2, па је као четрнаестопласирано из лиге испало *Јединство*. Изгледало је најпре да ће та судбина задесити и *Приштину*, али како је *Вардар*, због скопског земљотреса, остао у накнадно проширеној Првој лиги, показало се да би победа *Јединства* у последњем колу ипак обезбедила опстанак, мада, руку на срце, земунски тим својим играма те сезоне то није ни заслужио.

Моменти са друголигашких утакмица Јединства у сезони 1963/64. године.
Горе: Пролетер - Јединство (1:1) 8. марта 1964. године
Доле: Јединство - ОФК Суботица (9:1) 10. маја 1964. године

Треба рећи да се за време две друголигашке сезоне званично такмичио и млади тим земунског клуба, јер је обавеза свих друголигаша била да учествују у Лиги младих тимова Србије. Била је то лепа идеја која је, на жалост, у пракси доживела фијаско, јер су клубови били крајње незаинтересовани за то такмичење, па су га само отаљавали, а у саставима је најмање било младих играча који су на овим утакмицама требали да се кале, већ су заправо наступали резервисти, често и ветерани, као што је био случај и са *Јединством*, у чијем су се "младом" тиму појављивали и Борозан, Костић и други фудбалери, одавно зрели за пензију. Сходно томе, *Јединство* је у Лиги младих тимова, у обе сезоне у којима се такмичило, 1962/63. и 1963/64. године, бележило веома лоше резултате и заузимало место при самом дну табеле.

1964/65. - СРПСКА ЛИГА, СЕВЕРНА ГРУПА

Пред почетак сезоне 1964/65. године бившем друголигашу *Јединству*, сада члану северне групе Српске лиге, претио је прави крах. Финансијска ситуација је била очајна, јер главни финансијер, СОФК Земун, не даје средства, с правом нападајући стање у клубу, којег многи називају "чокањ друштво", а управа је углавном неактивна и сведена на рад само неколицине људи, међу којима се највише труде председник Слободан Живановић, као и Франко Сарделић, Драган Миленковић, Богдан Јеремић, Слободан Ђукић, Обрад Бабић, Јосип Фрањић, Јован Толић и Лаза Влашкалин. Нови тренер Љубиша Арсеновић готово и није имао с ким да ради јер су скоро сви првотимци затражили исписнице иако су, по слову уговора, били дужни да наступају још годину дана по напуштању савезног ранга такмичења. Руководство клуба било је одлучно и није пустило никога осим капитена Витеза, који је прешао у батајнички *БСК*, где су већ играли бивши чланови *Јединства* Бубнић и Будимировић, али убрзо се показало да од играча који су остали на силу није било велике вајде. Неколицина њих, као Николић, Хаџикостић и М. Јовановић престала је да тренира, па су убрзо најурени из клуба, Пајевић је дипломирао на медицини и током првенства је пуштен у *Трепчу* из Косовске Митровице, где се запослио, док је већина осталих само отаљала ту сезону. Најзначајније појачање био је повратак Љ. Јовановића из војске, а нова имена су били и Васић, Трифковић, Зорић, Јовић и Петронијевић из подмлатка, Драган Екмечић из *ОФК Земуна*, Лазар Суботић, бивши играч земунског *Змаја* и *ОФК Београда*, Рама Дураковић који је у Земуну служио војни рок и Королија и Букурецки. У току првенства боје *Јединства* бранило је укупно 27 фудбалера и то голмани М. Јовановић и Наход, као и Мартиновић, Ђорђевић, Иванишевић, Пајевић, Бањанин, Филиповић, Васић, Зорић, Стипић, Батос, Обрадовић, Петронијевић, Мировић, Марковић, Кох, Ераковић, Узелац, Радаковић, Трифковић, Љ. Јовановић, Јовић, Екмечић, Королија, Дураковић и Суботић. Тренер Арсеновић је комплетан тим успео да окупи тек 15 дана пре почетка првенства, па су припреме изведене крајње траљаво.

Упркос томе *Јединство* је у јесењем делу првенства резултатски прошло прилично добро, мада су игре које пружа једва просечне, а победе углавном тесне. Земунци су у првом колу на свом терену победили *Комбинат* из Врбаса са 4:1, затим су изгубили од *Словена* у Руми са 2:3, победили у Земуну *Жарково* са 3:1, у Кикинди истим резултатом били поражени од *Одреда*, а онда је следила серија од чак пет победа: против *БАК-а* од 1:0, против имењака у Старој Пазови од 4:2, против *Железника* од 3:1, против батајничког *БСК-а* од 3:2 и против суботичке *Звезде* од 2:1. После ове утакмице *Јединство* је чак избило на прво место, али га је изгубило већ наредне недеље у Кули где је додуше надиграло *Хајдук*, али ипак било поражено са 1:3. После два ремија, са новосадским *Радничким* и *Текстилцем* у Оцацима, оба пута 2:2 и још две победе, против *Црвенке* од 3:0 службеним резултатом, пошто су гости каснили на утакмицу и *ЖАК-ом* из Кикинде са 5:1, *Јединство* је опет доспело у сам врх, али је у последњем колу поражено од главног ривала *Радничког* у Сомбору са 1:3, па је тако први део такмичења завршило на трећем месту са 3 бода мање од Сомбораца и једним од другопласираног *Железника*.

После низа углавном добрих игара и резултата у зимској паузи (земунски *Змај* 10:2, *ОФК Земун* 8:1 и 4:2, београдски *Омладинац* 8:1, *Милутинац* 10:1, *Железник* 3:0 и 4:2 и *ОФК Београд* 1:6), *Јединство* је убрајано у главне фаворите за освајање титуле првака, али се то брзо показало као рачун без крчмара. Земунци су играли лоше и бележили доста слабе резултате: *Комбинат* 0:0, *Словен* 2:1, *Жарково* 0:3, *Одред* 2:3 и то у Земуну, *БАК* 1:2, *Хајдук* 4:3 и новосадски *Раднички* 1:2, иако су већи део те утакмице имали играча више. Сан о повратку у друголигашко друштво био је тиме дефинитивно распршен, па је тренер Арсеновић четири кола пре краја, када се *Јединство* налазило на седмом месту, радикално подмладио тим, што се показало прилично успешно. После високе победе над оцачким *Текстилцем* у Земуну од 5:0, нерешених игара против *Црвенке* и *ЖАК-а* у Кикинди, оба пута 2:2 и заслужене победе над прваком, сомборским *Радничким* у Земуну, у последњем колу са 4:2, Земунци су на крају првенства заузели четврто место, пропустивши прилику да макар као други учествују у допунским друголигашким квалификацијама.

Иако су навијачи, који су очекивали брз повратак *Јединства* у друголигашко друштво, оваквим пласманом били незадовољни, објективно гледано и четврто место је било успех када се зна какви су несрећени односи владали у клубу. Стандардни тим практично није постојао, јер су најбољи фудбалери били и најнедисциплинованији, па је тренер морао да саставља екипу од оних који су хтели да играју. Више од других трудили су се једино млађи, још увек неафирмисани играчи, што се посебно односи на голмана Находа, затим Радаковића, Васића и Трифковића, као и на Суботића, а ови играчи су и наредних неколико сезона били носиоци игре земунског клуба.

Наравно да се читава ситуација у *Јединству*, посебно слабе игре и резултати првотимаца, одражавало и на посете утакмицама, које су биле далеко мање него у претходне две друголигашке сезоне, а и они најверији навијачи који су остали уз клуб углавном су стадион напуштали разочарани.

1965/66. - СРПСКА ЛИГА, СЕВЕРНА ГРУПА

Пред сезону 1965/66. године бивши друголигашки састав *Јединства* коначно се распао, јер су се играчи разишли на разне стране: голман М. Јовановић је отишао у *Вождовачки*, Љ. Јовановић у београдски *Раднички*, који је те године опет изборио пласман у Прву савезну лигу, Филиповић и Николић у скопски *Вардар*, Иванишевић у *Прву искру* из Барича, Мартиновић се вратио у *Змај*, а и остали су потражили нове средине. У зимској паузи је и Дураковић одслужио војску и отишао у *Радник* из Бјељине, док су Наход и Стојановић отишли у ЈНА, па су од искуснијих фудбалера остали само Бањанин, Ераковић, Екмецић, Суботић и Узелац.

Клубу су приступили многи, углавном неафирмисани играчи, неколико јуниора је такође преквалификовано у први тим, а највеће појачање био је повратак Стевана Јовановића из *Приштине*. Тако су за прву екипу у такмичењу северне групе Српске лиге 1965/66. године наступали ови фудбалери: Наход, Ковачић (голмани), Мировић, Бањанин, Васић, Стојановић, Петронијевић, С. Јовановић, Ђикић, Ђорђевић, Батос, Трифковић, Букурецки, Дураковић, Екмецић, Суботић, Стјепановић, Ераковић, Узелац, Живковић, Бркић, Јовић и Прлинчевић. Стандардни састав чинили су те сезоне Наход, Васић, Петронијевић, С. Јовановић, Ђикић, Батос, Трифковић, Ераковић, Узелац, Дураковић (Бањанин) и Суботић. Тим је и даље водио Арсеновић, али је после почетних неуспеха смењен, па је од десетог кола ангажован нови тренер Малиша Петровић.

Лево: Голман Наход интервенише на првенственој утакмици Раднички (Нови Сад) - Јединство (2:1) 23. маја 1965. године
Десно: Моменат са пријатељске утакмице Јединство - ОФК Београд (1:6) 22. фебруара 1966. године

Тим *Јединства*, доста слаб и неуигран, са недисциплинованим и несложним играчима, читаво првенство је играо врло променљиво, изгубивши непотребно много бодова, али и забележивши неколико сјајних победа. Одмах по преузимању тима, нови тренер Петровић је увео доста реда, Ераковићу је одузео капитенску траку, а неке играче је удаљио из тима, али ни то није много помогло. Нови капитен Јовановић такође даје лош пример, не тренира и уцењује, а за њим се поводе још неки играчи, којима слаба управа обично попушта, што доводи до још веће подвојености међу првотимцима. Наравно да у таквој атмосфери већих успеха није ни могло бити, што су најавили и слаби резултати у припремном периоду, као на пример једва изборен реми против *БАСК-а* од 2:2.

У првих осам кола *Јединство* је играло углавном веома лоше, чак и онда када је побеђивало. После неуспеха у два прва кола, које су Земунци одиграли као домаћини и изгубили од *Црвенке* са 0:3 у утакмици са доста грубости и туче и играли нерешено 0:0 са панчевачким *Динамом*, следиле су две победе, против новосадског *Радничког* од 1:0 у гостима и *Одреда* у Земуну од 4:1, па пораз од новајлије у лиги, *Радничког* из Сутјеске од 2:3, победе против зрењанинског *Баната* од 2:0 и *Жаркова* од 3:1 и поново пораз у Земуну од *Словена* из Руме са 2:3. Кап је, међутим, прелила чашу после катастрофалног пораза од 1:5 у Батајници против локалног ривала *БСК-а*. *Јединство* се жалило због неправилне регистрације једног домаћег играча, па је меч поништен, а у поновљеном, на пролеће, било је 0:0 у игри пуној грубости и црвених картона, али ипак тежак пораз у Батајници је изазвао право огорчење навијача и велики потрес у клубу и довео до ангажовања новог тренера, Малише Петровића. До краја првог дела такмичења *Јединство* је и даље играло слабо, постигавши следеће резултате: *Текстилац* (Оџаци) 2:0, *Хајдук* (Кула) 1:4, *ЖАК* (Кикинда) 1:0, *Железник* 1:2, *Звезда* (Суботица) 4:1 и *Раднички* (Обреновац) 1:1. Резултатски

су Земунци ипак могли и боље да прођу, јер су им у Кули поништена два гола, а против *Железника* на гостујућем терену су водили са 1:0 до пред крај, а онда примили голове у 80. и 86. минуту, с тим што је овај други постигнут после очитог фаула над голманом. Уз то, на већини утакмица су недостатак знања надокнађивали грубом игром, што су обично прихватали и њихови противници, а наслов извештаја у "Експресу" са утакмице против *Железника* најбоље о томе сведочи: "Туча, не фудбал".

Зимске припреме нису донеле побољшање форме, а Земунци су лоше пролазили и у пријатељским сусретима, па су, између осталог, претрпели и два катастрофална пораза од београдских прволигаша *Радничког* (0:5) и *ОФК Београда* (1:6). На старту пролећног дела првенства *Јединство* је на два гостовања поражено: у Црвенки од јесењег првака са 1:3 и у Панчеву од *Динама* са 2:3 иако су на овој другој утакмици пружили јак отпор и после водства од 2:0 изгубили голом којег су примили минут пре краја. Следиле су две очајне игре и ремији без голова, са новосадским *Радничким* у Земуну и *Одредом* у Кикинди, затим тешка победа од 3:2 у грубој игри против *Радничког* из Сутјеске на домаћем терену и пораз од 1:2 у Зрењанину од последњепласираног *Баната*, као и победа над слабим *Жарковом* од 2:0 и пораз од 0:1 у Руми против *Словена*, иако су Земунци ту пружили солидну игру, а гол примили из офсајда. После таквих лоших резултата прави мелем је била победа на домаћем терену од 10:2 над локалним ривалом из Батајнице, чиме су се Земунци потпуно искупили за висок пораз у првом делу првенства. И ова утакмица била је веома груба и чак се изродила у праву тучу коју су изазвали фудбалери и функционери гостију. *Јединство* је наставило са добрим играма и у Оџацима, где је са *Текстилцем* играло 1;1, али су играчи промашили многе шансе, а и судија их је оштетио, као и у Земуну где су надиграли кулски *Хајдук* и победили са 3:2. После пораза од *ЖАК-а* у Кикинди од 0:2, *Јединство* је пружило најбољу игру у сезони, победивши у Земуну једног од кандидата за првака, тим *Железника*, са 8:1. У последња два кола Земунци су поражени са 1:3 у Суботици од *Звезде*, која је овом победом обезбедила опстанак, док су у такође слабој игри постигли само нерешених 1:1 у Земуну са *Радничким* из Обреновца. Тако је на крају првенства *Јединство* освојило тек десето место, што је остало упамћено као један од најслабијих пласмана у историји клуба.

Моменат са првенствене утакмице Јединство - Раднички (Сутјеска) 3:2, 10. априла 1966. године

У овој, по свему тмурној сезони, једна од светлијих тачака било је прво место *Јединства* на турниру у Земуну одржаном поводом Дана студената, 5. и 6. априла 1966. године, када су домаћини претекли јаке студентске репрезентације Новог Сада, Скопља и Београда. Треба рећи да је *Јединство* 1965. године и два пута спарингговало државним селекцијама: против најбоље југословенске репрезентације изгубило је 4. новембра са 0:4, али је све голове примило у другом полувремену када је гол Земунаца бранио репрезентативац Илија Пантелић, док је од олимпијског тима изгубило са 2:6, с тим што је прво полувреме решило у своју корист са 2:0!

У сезони 1965/66. године такмичио се званично и резервни тим *Јединства*, у Лиги других тимова, коју је те године организовао Фудбалски савез Београда и у којој су наступали резервни састави осам београдских клубова, укључујући и прволигаше. И у овом такмичењу *Јединство* је прошло веома слабо, заузевши тек последње, осмо место са само три победе, једним нерешеним резултатом и десет пораза и катастрофалном гол разликом од 19:61.

1966/67. - СРПСКА ЛИГА, СЕВЕРНА ГРУПА

После дуже паузе, *Јединство* је 1966/67. године имало опет једну успешнију такмичарску сезону, иако многобројне кадровске промене у лето 1966. године то нису најављивале. Тада је клуб напустило више фудбалера и то махом оних бољих, па је тако Стјепановић, бивши јуниор београдског *Радничког*, после само једне сезоне проведене у Земуну, где је импоновао одличним играма, отишао у панчевачки *Динамо*, а Букурецки, Ераковић и Васић су прешли у *Срем*. Посебно велики губитак био је одлазак Миодрага Васића, сјајног центархалфа, који се већ у *Јединству* истицао изванредним партијама, да би у *Срему* постао стандардни члан аматерске државне репрезентације. Клуб су напустили и ветерани Екмечић, Бањанин и Петронијевић, који су појачали редове *ОФК Земуна*, а отишли су још неки фудбалери. Њихова места заузело је 13 принова из београдских нижеразредних клубова, неколицина дојучерашњих јуниора и 5 повратника из ЈНА. Ретко када је у својој историји најбољи земунски клуб имао мање Земунаца у свом саставу, али је тренер Малиша Петровић успео за врло кратко време да створи врло хомоген и сложан тим у коме те сезоне наступају Милан Дракулић, Слободан Остојић, Филип Ковачић, Драган Филиповић (голмани), Србољуб Ђикић, Борислав Батос, Стеван Јовановић, Драгослав Илић, Петар Маслаћ, Милан Дошен, Владимир Гагић, Мирко Рушанац, Светозар-Цвеја Бошњаковић, Раденко Трифковић, Родољуб Аћимовић, Михајло Максимовић, Лазар Ерски, Лазар Суботић, Мирослав

Тим Јединства у сезони 1966/67. године

Узелац, Обрад Радаковић, Стојан Степановић, Милан Нећак, Јован Срећковић и Зоран Мишић. Стандардни састав чинили су Дракулић, Ђикић, Батос, Јовановић, Бошњаковић, Мишић, Трифковић, Ерски, Узелац, Радаковић и Суботић, а најбољи појединци овог тима били су голман Дракулић, поуздани одбрамбени играч и новоизабрани капитен Ђикић и нападачи Радаковић, Ерски и Суботић. Успеси које је ова екипа постигла били су тим значајнији што је клуб грцао у дуговима, а управа била већ дуже време слаба и неактивна, па у њој, осим председника Слободана Живановића, практично раде још једино Василије Лакочевић и Радивој Богдановић. Финансијска ситуација је била толико критична да је тадашњи председник општине Земуна Чеда Јовичевић морао на крају да одреши општинску кесу и помогне клубу, с обзиром да главни финансијер *Јединства*, СОФК Земун, није намиривала ни најнужније потребе.

У првенству северне групе Српске лиге 1966/67. године *Јединство* је стартовало одлично, изборивши 2:2 против *Радничког* у Сутјесци и савладавши после сигурних и веома добрих игара панчевачки *Динамо* на домаћем терену са 2:0 и *Одред* у Кикинди истим резултатом. У четвртом колу, међутим, земунски тим је доживео прави дебакл, изгубивши на свом терену са катастрофалних 1:7 од дојучерашњег друголигаша *Срема*, у чијим су редовима најбољи били управо некадашњи земунски фудбалери Ераковић, Милићевић и Васић, иако је овај последњи погодио сопствену мрежу и тако постигао једини гол за свој бивши клуб. Овај пораз, међутим, није битно утицао на игру *Јединства*, чији играчи настављају са одличним играма и резултатима: против *Хајдука* у Кули су били бољи и водили са 2:0, али су на крају морали да се задовоље поделом бодова, *ЖАК* у Кикинди су победили са 4:2,

Текстилац у Оџацима са 2:1, а *Железник* код куће са 2:0. Против још једног доскорашњег другоligaша, *Новог Сада, Јединство* је изгубило као гост са 0:3, затим је сигурном игром савладало *Вршац* у Земуну са 3:0, у Руми је после равноправне и веома борбене игре поражено од *Словена* са 0:1, а затим забележило још три победе: против суботичке *Звезде* у Земуну са 4:1, против *Сенте* у гостима са 1:0 и против новосадске *Славије* на свом стадиону са 1:0. У овом последњем мечу, *Јединство* је било надмоћно и пропустило да реализује многе шансе, док је *Славија* играла врло грубо, па су два домаћа навијача напала и повредила у свлачионици капитена гостију који је искључен у 70. минуту због грубости и некоректног

Моменти са првенствених утакмица у сезони 1966/67. године.
Горе: Нови Сад - Јединство (3:0)
23. октобра 1966. године
Доле: Јединство - Сента (7:0)
18. јуна 1967. године

односа према публици. Најзад, у одложеној утакмици седмог кола, која је одиграна у Земуну по окончању јесењег дела првенства, *Јединство* и *ИМ Раковица* су играли нерешено 1:1, па је земунски тим први део такмичења завршио на другом месту са 4 бода мање од водећег *Срема*. Добре игре и резултати вратили су и публику на Градски стадион, што је било итекако значајно.

Пролећни део првенства, међутим, *Јединство* је одиграло слабије и после неколико непланирано изгубљених бодова дефинитивно је отпало из трке за титулу. Делимичан узрок слабом старту била је и чињеница да је пред почетак наставка првенства на земунском стадиону посејана нова трава, па је *Јединство* прве две утакмице као домаћин одиграло на игралишту *ОФК Земуна* и на Омладинском стадиону на Карабурми, што је свакако утицало на резултате тих сусрета у којима је слаб тим *Радничког*

из Сутјеске извукао нерешено 1:1, а *Одред* из Кикинде победио са 3:1. Између те две утакмице *Јединство* је са 2:1 савладало *Динамо* у Панчеву и то упркос чињеници да је готово пола сата играло без искљученог Јовановића. *Јединство* је затим поражено у Сремској Митровици са 1:3, сјајном игром савладало *Хајдук* у Земуну са 3:0, али и дозволили да му *ЖАК* из Кикинде узме бод на домаћем терену играјући 1:1. До краја првенства земунски тим је играо веома промењљиво, што се види и по резулттима: *ИМ Раковица* 1:3, *Текстилац* из Оџака 1:3 и то у Земуну, *Железник* 5:1 у гостима, *Нови Сад* 0:1 у Земуну, у утакмици у којој су домаћи играчи били много надмоћнији, али нису искористили шансе, *Вршац* 4:1 у гостима, *Словен* из Руме 3:0, *Звезда* у Суботици 0:2, *Сента* 7:0 и *Славија* у Новом Саду 0:4. На крају је *Јединство* са 35 освојених бодова морало да се задовољи трећим местом, иза *Срема* и *Новог Сада*, што је ипак био солидан успех.

Горе: Фудбалери Јединства после победе у Купу ослобођења Београда 1966. године.
Доле: Моменат са пријатељске утакмице Јединство-Црвена звезда (1:6) 16. маја 1967. године

Те сезоне, *Јединство* је, после дуже паузе, опет тријумфовало и у Купу ослобођења Београда, у конкуренцији 87 екипа, савлдавши у полуфиналу *ИМТ* са 2:1, а у финалној утакмици 20. октобра 1966. године *БАСК* са 8:6 после извођења пенала, пошто је у регуларном току меч завршен нерешено 3:3. У пријатељским утакмицама са екипама вишег ранга земунски тим је, међутим, слабо пролазио, па је тако у зимској паузи поражен од *ОФК Београда* са 2:7 и од крагујевачког *Радничког* са 0:1, а 16. маја 1967. године од *Црвене звезде* са 1:6. Сусрет са комбинованом екипом *Црвене звезде*, *Јединство* је 11. августа 1966. године изгубило са 0:3, а у зимској пузи је победило млади тим *Партизана* са 1:0 и играло нерешено са младим тимом *ОФК Београда* 3:3. Леп успех *Јединство* је постигло и у мају 1967. године, играјући нерешено 2:2 са веома јаком аматерском репрезентацијом Београда.

Значајан успех постигао је и резервни тим *Јединства*, који је у Лиги других тимова, у конкуренцији 12 београдских клубова, освојио високо четврто место, одмах иза три одговарајућа састава прволигаша *Партизана, Црвене звезде* и *ОФК Београда*. Земунски резервисти су у том такмичењу забележили 10 победа, 6 нерешених резултата и 6 пораза, уз гол разлику од 74:56.

1967/68. - СРПСКА ЛИГА, СЕВЕРНА ГРУПА

Пред сезону 1967/68. године, по већ устаљеној пракси, *Јединство* је опет остало без готово читавог тима који је с муком створен претходне сезоне: Дракулић, Ђикић, Батос и Максимовић су отишли у панчевачки *Динамо*, Аћимовић у *Срем*, а још неки фудбалери су потражили друге средине, док Бошњаковић и Радаковић дуго не играју због тешких повреда. Од принова, које су дошле углавном из београдских нижеразредних тимова, истицали су се голман Дане Кукић, затим Звонко Михајловски, Крсте Димовски, Илија Лазовић, Богдан Зарић и Зоран Ранков, као и више играча из подмлатка, међу којима су најбољи били Миодраг Радоњић-Црна, Здравко Кецман, Бранислав Сукоњица, Петар Анокић, Зоран Стефановић и Драган Аврамовић. За земунски тим је у сезони 1967/68. године наступило чак 29 играча и то Кукић, Наход (голмани), Аврамовић, Катнић, Ранков, Радаковић, С. Јовановић, Михајловски, Рушанац, Кецман, Бошњаковић, Сукоњица, Марковић, Анокић, Стефановић, Димовски, Стоиљковић, Клар, Лазовић, Ерски,

Тим Јединства у сезони 1967/68. године.
Стоје: помоћни тренери Радосављевић и Кнежевић, Анокић, Лазовић, Наход, Бошњаковић, Рушанац, Клар, Кукић, технички референт Крнић и тренер Малиша Петровић.
Чуче: Димовски, Јовановић, Радоњић, Ранков, Суботић, Зарић и Павловић

Суботић, Степановић, Савић, Божовић, Мишић, Радоњић, Павловић, Зарић и Јуришић. Због честих повреда и великих осцилација у форми појединаца, стандардни тим заправо, није постојао, а најчешће су за прву екипу наступали Кукић, Анокић, Рушанац, Јовановић, Бошњаковић (Марковић), Лазовић, Димовски, Ранков, Суботић, Ерски (Павловић) и Зарић. Тренер је и даље био Малиша Петровић, коме су као помоћници придодати бивши познати земунски фудбалери Драгомир Радосављевић-Кепа и Александар Кнежевић-Пајкан, док је дужност техничког референта обављао Милан Крнић, који је уједно био и најагилнији члан управе, слабе и незаинтересоване.

Читаво првенство 1967/68. године *Јединство* је играло веома трагично и слабо, а фудбалери не пружају ни онај минимум који би могли, јер је клупска каса безнадежно празна. Каква је била ситуација у *Јединству* најбоље сведочи податак да су у клупском економату биле само три лопте! Навијачи, незадовољни лошим играма и резултатима, а још више чињеницом да међу фудбалерима готово и нема правог Земунца, почињу да бојкотују утакмице *Јединства*, а они најупорнији исказују своје огорчење на разне начине, између осталог и физичким нападом на тренера Малишу Петровића и неколицину новодошлих играча после утакмице трећег кола, коју је земунски тим изгубио на свом терену после очајне игре против *Текстилца* из Оџака. Одмах потом дошло је и до праве "побуне фудбалера", како извештава тадашња спортска штампа, а када је она смирена, тренер Петровић је савим макнут у страну и по Земуну се причало да он само води тренинге, а тим састављају управа и део навијача!

У таквој ситуацији и атмосфери *Јединство* је одиграло јесењи део првенства са више него скромним учинком, забележивши 6 победа, 3 нерешена резултата и 6 пораза и то: *Словен* из Руме 3:1 у Земуну, *Прва искра* у Баричу 0:2, *Текстилац* из Оџака 1:3 на домаћем терену, *Комбинат* у Врбасу 3:3, *Нови Сад* 1:2 у Земуну, *Одред* из Кикинде 4:1 у Земуну, *Динамо* у Панчеву 0:3, сремскомитровачки *Раднички* 3:2 на свом стадиону, *Славија* у Новом Саду 2:3, *ИМ Раковица* 1:1 у Земуну, *БАК* у Белој Цркви 2:1, кулски *Хајдук* 4:1 у Земуну, београдски *Раднички* 0:3, *ЖАК* из Кикинде на свом терену 3:0 и *Звезда* у Суботици 1:1. Фудбалери *Јединства* готово да нису пружили добру игру, чак ни када су побеђивали изузев можда

једино у Белој Цркви и на свом терену против *Хајдука* и *ЖАК-а*, када су играли нешто боље. На крају јесењег дела првенства земунски тим је заузео осму позицију са само 15 бодова, што је био тачно половични учинак.

Зимска пауза, уместо побољшања ситуације, претворила се у право расуло, јер су сви најбољи играчи затражили исписнице, а када су одбијени, престали су да тренирају. Тренинзима је присуствовало само неколико фудбалера, а потпуно обезглављени тренер Петровић осталима шаље дописнице и моли да се прикључе припремама! Неспоразуми су изглађени тек пред сам почетак пролећног дела у коме *Јединство*, зачудо, игра чак и нешто боље него у првом делу и бележи 6 победа, 5 нерешених резултата и 4 пораза. Почело је са два ремија, у Руми 0:0 и у Земуну против *Прве искре* 1:1, затим је побеђен *Текстилац* у Оџацима са 4:0 и *Комбинат* у Земуну са 2:1, следили су порази против *Ноог Сада* на

Моменти са првенствених утакмица у сезони 1967/68. године.
Горе лево: Звезда - Јединство (1:1) 3. децембра 1967. године.
Горе десно: Јединство - Комбинат (2:1) 13. априла 1968. године.
Лево: Нови Сад - Јединство (3:2) 21. априла 1968. године

страни од 2:3 и против *Одреда* у Кикинди од 0:4, па победе против панчевачког *Динама* од 4:3 на домаћем терену и у Сремској Митровици против *Радничког* од 4:1, пораз од новосадске *Славије* у Земуну са 1:2, победа у Раковици од 2:0, три нерешене игре, против *БАК-а* 2:2, против *Хајдука* у Кули 3:3 и против београдског *Радничког* од 1:1, пораз у Кикинди против *ЖАК-а* са 1:3 и за опроштај победа у Земуну против *Звезде* са 2:0. Земунски тим је у овом делу првенства најбоље партије пружио у Оџацима, Новом Саду (упркос пораза) и против панчевачког *Динама* за шта је постојао посебан мотив, јер су Панчевци и за време зимске паузе врбовали неке земунске фудбалере. На тој утакмици *Јединство* је после сјајне игре повело са 4:1, да би онда примило два гола из сумњиво досуђених пенала, али је до краја успело да одоли осокољеним гостима и победи, минимално, али сасвим заслужено. Ипак, најбољу игру те сезоне *Јединство* је пружило против београдског *Радничког* у мечу који је завршен нерешено, што је директно

утицало на сам врх табеле и омогућило *Новом Саду* пласман у Другу лигу, истовремено најавивши и почетак потпуног краха којег ће у наредних пар година доживети некадашњи "мајстори са Дунава". На крају сезоне 1967/68. године *Јединство* је заузело доста високо пето место међу 16 северних српских лигаша, са укупно 32 бода, што је, с обзиром на све што се у клубу догађало, било више него успех.

Те сезоне *Јединство* није имало успеха ни у осталим такмичењима. У Купу Југославије је, истина, још једном помрсило конце београдском *Радничком*, победивши га са 2:0, али је већ у следећем колу елиминисано од другог тима *ОФК Београда* са 3:4 и то на свом стадиону. У Купу ослобођења Београда, *Јединство* је са другим тимом елиминисало *Хајдук* на пенале 6:2, пошто се утакмица у регуларном току завршила нерешено 1:1, али су у полуфиналу земунски фудбалери у Баричу, против *Прве искре*, тучени и резултатски (0:2) и буквално. На традиционалном турниру "Четири Јединства" у Ђакову, у пролеће 1968. године, земунски тим се такође није прославио, пошто је у првој утакмици поражен од свог имењака из Загреба са 1:2, а истим резултатом и у борби за треће место од бихаћког *Јединства*, заузевши тако на крају тек последње, четврто место. Једна од ретких светлих тачака био је тријумф у Купу Борца, где је *Јединство* у полуфиналу савладало земунски *Институт* са 7:1, а у финалу *Телеоптик* са 6:0 и тако освојило трофеј, али у прилично слабој конкуренцији. Такође, *Јединство* је поражено у пријатељском сусрету од младог тима *Црвене звезде* са 2:3 и младог тима *Партизана* чак са 0:6, а највећи успех земунски тим је забележио 4. септембра 1967. године када је после одличне игре победио репрезентацију Либије са 3:1, после чега су земунски аласи приредили врло успелу вечеру за актере ове међународне утакмице.

Неуспешно је играо и резервни тим *Јединства*, који је у Лиги других тимова, у конкуренцији 10 београдских екипа, од којих су две одустале од такмичења у пролећном делу првенства, освојио тек седмо место са само 3 победе, 1 нерешеним резултатом и чак 12 пораза и гол разликом од 26:46. Ово је била и последња сезона постојања те лиге, јер су клубови били крајње незаинтересовани за ову врсти такмичења, а играчи немотивисани, па је она изгубила сваки смисао и као таква укинута.

Тим Јединства који је освојио Куп ослобођења Београда 1968. године. Стоје: Јовановић, Кукић, Бошњаковић, Анокић, Ранков, Ерски, Радоњић и Ераковић. Чуче: Максимовић, Лазовић, Рушанац и Димовски

1968/69. - СРПСКА ЛИГА, СЕВЕРНА ГРУПА

Тим *Јединства* у лето 1968. године није претрпео битније измене, јер су га напустили само Суботић, који се вратио у матични *Змај* и неколицина фудбалера који су иначе ретко наступали, што је компензовано повратком Ераковића из *Срема*. Екипа је добила и новог тренера, пошто је Малиши Петровићу још три кола пре завршетка претходне првенствене сезоне уручено решење за годишњи одмор, а одмах по његовом истеку и отказ. У очајној финансијској ситуацији у каквој је клуб тада био, није се могло ни помишљати на ангажовање неког еминентнијег стручњака, па је први тим поверен дотадашњем учитељу млађих селекција Младену Сарићу. Њему су на располагању, пред почетак сезоне 1968/69. године, стајали следећи фудбалери: Кукић, Наход (голмани), Анокић, Рушанац, Марковић, Бошњаковић, Лазовић, Стефановић, Рујевић, С. Јовановић, Димовски, Ранков, Ерски, Радоњић, Зарић, Павловић, Максимовић, Ераковић, Радаковић и Топаловић, уз још неколико играча подмлатка који су најозбиљније куцали на врата првог тима, међу којима су се посебно истицали Маркичевић и Јолцић.

Најзначајнију утакмицу у припремном периоду *Јединство* је одиграло против новосадске *Војводине* и на свом терену било поражено са 2:5. Занимљиво је да су домаћи фудбалери прво полувреме решили у своју корист са 2:0, да би онда у паузи тренер Новосађана Бошков запретио високим новчаним казнама својим играчима ако изгубе, па су се ови пренули и на крају забележили високу победу, пред око

1500 гледалаца који су, упркос јакој киши, меч пратили до краја. Солидну игру *Јединство* је пружило и против београдског *Хајдука* којег је победило на свом терену са 4:2, а 26. септембра 1968. године земунски тим је забележио и једну необично високу победу од 15:4 у сусрету са *Синђелићем* у Београду. Велики успех *Јединство* је постигло и у јесен 1968. године у Купу ослобођења Београда, освојивши га по пети пут. У првом колу земунски тим је на пенале победио *Жарково* са 5:4, после нерешене игре 2:2 у регуларном току, у полуфиналу је елиминисао *Дорћол* високо га поразивши са 5:1, да би у финалу просто прегазио Винчу и славио победу од чак 5:0. Био је то уједно и последњи значајнији успех *Јединства* под тим именом. Њега су остварили Кукић, Анокић, Рушанац, Јовановић, Бошњаковић, Лазовић, Димовски, Ранков, Ерски, Максимовић (Радоњић) и Ераковић, а то је уједно био и стандардни први тим Земунаца у првенственом такмичењу.

Читав систем такмичења у југословенском фудбалу реорганизован је пред почетак сезоне 1968/69. године, па је тада Друга савезна лига подељена на четири групе, а у Србији су, као трећи ранг такмичења, формиране Војвођанска, Косовска и Лига уже Србије, која је опет подељена на јужну и северну групу, у коју је уврштено и *Јединство*. Ново првенство земунски тим је почео прилично добро, савладавши као

Моменат са првенствене утакмице Јединство - Јединство (Уб) 2:0, 14. октобра 1968. године, једне од последњих које је најбољи земунски тим одиграо под тим именом

домаћин обреновачки *Раднички* са 5:2 и у гостима *Колубару* из Лазаревца са 3:1, да би онда претрпео пораз на свом терену од *ИМ Раковице* са 1:2, изборио реми у Шапцу против *Мачве* 1:1 и доживео још један пораз код куће, од ваљевског *Металца* са 1:4. Нова добра серија и победе на домаћем терену против *Слоге* из Великих Црљана са 4:1 и *Јединства* из Уба са 2:0 и реми 0:0 са *Слогом* у Петровцу на Млави довели су *Јединство* на треће место, али је онда уследио читав низ слабих игара и само два ремија уз пет пораза у последњих седам утакмица јесењег дела: *Трговачки* у Пожаревцу 1:4, *Прва искра* у Земуну 1:1, *Чукарички* у Београду 1:2, *Младеновац* у Земуну 2:4, *Хајдук* у Београду 1:2, београдска *Слобода* 1:1 на домаћем терену и *Металург* у Смедереву 1:2. Тако је *Јединство* први део такмичења завршило као дванаестопласирано међу 16 екипа, са само 12 освојених бодова и било међу најозбиљнијим кандидатима за испадање, с обзиром да је претпоследњем *Металургу* бежало само један бод.

У зимској паузи дошло је до правог расула, тренер Сарић је смењен, а да му није нађена замена, више од половине првотимаца је затражило исписнице, финансијска ситуација била је очајна, док су се клупске просторије, неуредне, прљаве и запуштене, претвориле у коцкарски салон, јер управа готово и не постоји, осим на папиру. И до тада веома агилни дугогодишњи председник Слободан Живановић све више се удаљава од фудбала бринући друге бриге, а убрзо потом, априла 1969. године је извршио самоубиство. Оно мало чланова управе клуба који још раде, тражи спас за клуб на све могуће начине, па је, као последњи излаз, добијена дозвола да се отвори томбола, али је онда нађено решење на другој страни, фузијом са *Галеником*, чиме је отворена нова страница у историји земунског фудбала.

БОЧНА ГРАНА

Када су се *Јединство* и *Галеника* фузионисали, нови клуб *Галеника* је преузео традиције великог броја послератних фудбалских клубова који су деловали у Земуну, а на овом месту поменућемо укратко и активности тих клубова.

У Горњој вароши основана су готово истовремено два фудбалска актива, како се то онда звало, дакле ни потпуно легални клубови, али ни "дивље" организације као оне предратне. Нешто старији био је актив *Веверица*, веома квалитетан и популаран, чији су оснивачи, уједно и први играчи, били Слободан Марковић-Бата Њоња и Јохан Музер. Већ 1948. године *Веверица* је променила име у *Омладинац*, освојивши исте године првенство земунских актива у конкуренцији дестак сличних организација. Истовремено и актив *Ново село*, основан највише иницијативом Бошка Марковића-Зуба и Јована Азарића-Цукике, бележи лепе успехе од којих је најзначајнија победа од 3:1 над другим тимом *Црвене звезде* на отварању горњоварошког игралишта 1947. године. Већ 1949. године *Ново село* је променило име у *Раднички*.

Оба актива су 1948. године прерасла у праве клубове, а у сезони 1948/49. године укључени су у Други разред Београда где *Омладинац* осваја прво, а *Ново село* треће место. Успех у првом званичном такмичењу омогућио је *Омладинцу* наступ у квалификацијама за Први разред Београда, у јесен 1949. године, али како је у међувремену систем такмичења у Београду реорганизован, у сезони 1950. године оба земунска тима су укључена у Први разред. Одигран је, међутим, само први део такмичења, које је затим прекинуто јер је постало нерегуларно због многих фузија клубова-учесника, а између осталих фузионисали су се и *Омладинац* и *Раднички* (бивше *Ново село*), створивши нови клуб - *Будућност*. Треба рећи да је у тренутку фузије *Раднички* имао нешто јачи тим који је боље стајао и на првенственој табели и постизао добре резултате на пријатељским утакмицама. Тако је на турниру за Куп Милутинца 1949. године у сусрету првог кола *Ново село* играло нерешено (1:1) са *Јединством* да би онда било елиминисано на пенале, а 1950. године *Раднички* је у Земуну играо нерешено (4:4) са јаком екипом *Жељезничара* из Инђије.

О животу и раду два прва послератна горњоварошка клуба данас знамо веома мало, мада је о *Омладинцу* остало сачувано ипак нешто више података. За овај клуб наступали су Слободан-Бата Марковић, Милан Берић-Чатрља, Коста Виоглавић, Страхиња Виоглавић, Спаса Гавриловић, Љубомир Гавриловић, Јохан Музер, Миле Буровац, Звонко Луцкарс, Павле Чутуковић, Ивица Буквић, Борис-Бата Томашић, Стеван Воргић, Петар Николић-Браша, Драги Јовановић, Душан Ставенов, Александар Ставенов, Љубиша Серафимовић-Чокалија, Предраг Манојловић-Диле, Љубиша Арсеновић-Љубија, Градимир Ђурчић, Миле Угричић-Бели, Миле Контић, Бошко Марковић-Палиша, Јосип Стјепко-Ђула, Душан Станојевић-Дуца, Павле Летић-Цар, Ђорђе Тадић-Фем, Драгомир Радосављевић-Кепа, Миодраг Азањац, Димитрије Јовичић-Јовиша, Војислав Бижић, Миле Плавшић, Бранко Дивнић-Штукица, Бранко Бошњак-Тракара и још неки фудбалери међу којима и Миомир Лилић-Лиле, касније чувени земунски кошаркашки тренер, Крешимир Трешњак-Брца, потоњи одбојкаш, Антон Хајман, касније одличан стонотенисер и Јосип Дебелић-Дивљак, који се касније посветио једрењу где је доспео и до титуле првака државе. Такође, у јуниорима је играо и Роберто Ореб, Аргентинац по оцу, а Србин по мајци, који се обрео у Земуну одмах после рата, у колонији јужноамеричких исељеника нашег порекла које је југословенска влада у то време покушавала да врати у земљу. Овај скромни дечак, али и одлично лево крило касније се вратио у Аргентину и по тврђењу неких његових другова Земунаца, који су га тамо посетили, наступао је за чувени клуб *Ривер Плату*.

За *Ново село*, потоњи *Раднички*, играли су Фрања Дер, Петар Јовановић, Јосип Вировац, Стеван Кузминац-Кепа, Бранко Плавшић, Јосип Бихлер, Адам и Петар Ремлингер, Адам Јакшић, Стеван Новобатски, Стеван Обровски-Кела и још низ добрих фудбалера. Треба рећи да је већина играча оба клуба касније носила дрес *Јединства*, а неколицина њих су годинама били првотимци најбољег земунског

Тим Омладинца одмах по оснивању:
Стоје: Гавриловић, Чутуковић, С. Виоглавић, С. Марковић, Воргић и Музер.
Чуче: Азарић, Буровац, К. Виоглавић, Луцкарс и Ауер

Тим Омладинца почетком 1950. године: Станојевић, Берић, Ј. Дебелић, Томашић, Тадић, Радосављевић, Дивнић, Азањац, П. Летић, Јовичић и Ставенов

Тим Новог села који је на отварању свог игралишта 1947. године победио други тим Црвене звезде са 3:1.
Стоје: П. Јовановић, Вировац, Кузминац, Павловић, А. Ремлингер, Ј. Бихлер, Обровски и П. Ремлингер.
Чуче: А. Јакшић, Дер и Новобатски

Тим Радничког почетком 1950. године: Рибарић, Сарић, Марјановић, тренер Д. Јовановић, Шкрлец, Субић, Стојковић, Ј. Анокић, А. Ремлингер, Новобатски, П. Ремлингер и Цветковић

клуба. Иначе, оба клуба су била сиромашна и довијали су се како су знали и умели. За *Омладинац* знамо да је прве "штуцне" добио на поклон од једне земунске текстилне фабрике, да је осталу опрему купио прилогом самих играча и да се једина лопта чувала као очи у глави. Забележено је и да су чланови *Омладинца* 1948. године ишли пешке у Батајницу, где су давали приредбу са које је чист приход касније коришћен за потребе клуба.

Фудбалски клуб *Будућност*, настао 1950. године фузијом *Омладинца* и *Радничког*, већ 1951. године убедљиво осваја прво место у Првом разреду Београда, у конкуренцији 12 тимова, али због нове реорганизације такмичења остаје у Првом А разреду. Ту, у сезони 1952. године осваја треће, а 1952/53. године друго место, чиме је стекао право наступа у највишем рангу такмичења у Београду, Подсавезној лиги. Истовремено, клуб је постигао још један значајан успех освојивши 1953. године Куп Милутинца у конкуренцији свих земунских и новобеоградских тимова. Боје клуба у то време бранили су Фрања Дер, Драган Петаковић, Иван Шкрлец (голмани), Страхиња Виоглавић, Павле Стојковић, Ђорђе Тадић-Фем, Ђурица Фунтек, Здравко Ирга, Адам Ремлингер, Петар Ремлингер, Димитрије Јовичић-Јовиша, Љубомир Субић-Кер, Славко Бандар, Ђорђе Рибарић-Шансон, Јоза Кресков, Иван Жагар, Коста Солдатовић, Вјекослав Жула и неки други фудбалери, међу којима и ветеран Павле Летић-Цар који је ту и окончао своју дугогодишњу плодну каријеру. Тренер *Будућности* био је познати земунски предратни фудбалер Драгослав-Аћа Јовановић. Клуб има и изузетно јак подмладак, у то време најквалитетнији у Земуну, којег је тренирао Павлица. Ови момци су 1952. године освојили прво место у омладинској лиги Земуна, а затим и четврто у најквалитетнијој лиги Београда, одмах иза *Црвене звезде*, *БСК-а* и *Партизана*, да би наредне сезоне, 1952/53. године, били пети у истом такмичењу, међу 10 тимова. Ведета те славне генерације

Тим Будућности 1953. године. Стоје: тренер Д. Јовановић, А. Ремлингер, Петаковић, Сарић, Кресков, Жагар, Солдатовић и Хаџић. Чуче: Ј. Анокић, Ирга, Шањета, Субић, С. Виоглавић и Бандар

Будућности био је Јован Анокић-Чвор, изванредан играч кога је одмах запазио *Партизан* и повео га као госта на турнир у Вијарећу, фебруара 1952. године, где су млади Београђани супериорно освојили прво место. Било је већ све срећено да Анокић пређе у редове *Партизана*, али се он тада предомислио и остао веран Земуну. Ту је, за разне клубове, наступао све до окончања дуге фудбалске каријере, претпоставивши другарство могућој слави и новцу. Остали стандардни играчи подмлатка *Будућности* били су Бранислав-Бане Анокић, Живко Хаџић, Стјепан Сарић, Петар Кочић и још неколицина одличних фудбалера који су већ 1953. године прекомандовани у први тим и са својим старијим друговима допринели пласману у Подсавезну лигу Београда. Нешто млађи од њих био је Јосип-Мића Дуванџић, такође велики таленат, који је 1955. године прешао у *Партизан* и до 1958. године одиграо 53 утакмице за овај тим и постигао 19 голова. Касније је играо за новосадску *Војводину* и тузланску *Слободу*, а наступао је и у омладинској и Б државној репрезентацији. По окончању активне фудбалске каријере био је изузетно успешан тренер у многим нашим прволигашким и друголигашким екипама, повремено сарађујући и у стручном штабу државног тима.

У Подсавезној лиги *Будућност* је 1953/54. године доживела прави дебакл заузевши последње, дванаесто место са само 4 бода. По испадању из тог ранга такмичења у клубу долази до правог расула, чему је допринела и потпуно празна каса. Тада је изабрана нова управа на челу са енергичним Петром Марковићем, која је спречила оно најгоре, а истовремено клуб је променио име у *Спарта*, што је био још један, истина последњи покушај васкрсавања некада славног предратног земунског клуба.

Почетак рада под новим именом био је доста успешан. У првенству Првог Б разреда *Спарта* је 1954/55. године пета, а 1955/56. године трећа, истовремено бележећи и друге успехе: тим је 1955. године освојио Куп Милутинца, а 1956. године и први Куп Борца, поразивши у финалу фаворизовано *Јединство* са 6:3. Међу играчима у то време су се истицали Ратко Михајловић, Милан Поповић (голмани), Ђорђе Тадић-Фем, Јован и Бранислав Анокић, Адам и Петар Ремлингер, Ивица Жагар, Здравко Ирга, Гојко Лаличић, Сава Ковановић, Чеда Гајић, Ратко Чавић, Иван Хабер, Никола Солдатовић, Милан Жежељ, Живко Хаџић, Ђорђе Рибарић-Шансон, Бранко Богетић, Стеван Новобатски и други, а тренер тима био је Павле Летић-Цар, па Милорад Оташевић. Клуб води агилна управа у којој се нарочито истичу Петар Марковић, Ратомир Јакшић, Стјепан Сарић, Раде Сударевић и још неки вредни спортски радници, а августа 1955. године добијене су и нове просторије у главној улици.

Тим Спарте 1956. године. Стоје: Ирга, Михајловић, Хаџић, Хабер, А. Ремлингер, Рибарић и један члан управе. Чуче: Лаличић, Солдатовић, Новобатски и Ђурић

Тим Спарте 1957. године. Стоје: А. Ремлингер, Чавић, Николић, Ковановић, Новобатски, Карановић и Гајић. Чуче: непознат, Ашанин, Поповић и Павловић

У сезони 1956/57. године, иако појачан дошљаком Влатком Весковићем, дотадашњим голманом *Будућности* из Пећи, тим *Спарте*, кога сада води тренер Драгослав Јовановић-Аћа, игра веома слабо и на крају првенства Првог Б разреда заузима тек десето место међу 12 тимова, што је значило и прелазак у нижи ранг такмичења. Треба рећи да је *Спарта* 11. септембра 1956. године била домаћин олимпијској државној репрезентацији која се припремала за меч са Мађарима и да су у том сусрету Земунци катастрофално поражени са 0:15. Такође, у пријатељском мечу са прволигашком екипом београдског *Радничког*, *Спарта* је у јулу 1956. године поражена са 1:7.

Тим и наредне две сезоне игра доста слабо, па у такмичењу Другог А разреда 1957/58. године осваја шесто, а 1958/59. године четврто место. За разлику од првотимаца, подмладак *Спарте* кога тренира Милан

Бераћ-Чатрља бележи врло добре резултате. Ти младићи су 1958/59. године заузели друго место у групи А Првог разреда подмлатка, а како је првак, други тим *Црвене звезде*, играо ван конкуренције, пласирали су се у највиши ранг такмичења у Београду. Још већи успех млади *Спартини* фудбалери постигли су фебруара 1959. године, када су поразили први тим подмлатка *Црвене звезде* са 3:1. Управа клуба, међутим, не поклања ни најмање пажње свом јуниорском погону па озлојеђени тренер Бераћ одлази из клуба у лето 1959. године, а наредне сезоне *Спартини* јуниори испадају из Лиге подмлатка заузевши девето место међу десет учесника. Неколицина чланова јуниорског састава ипак је изборило дрес првог тима па он освежен 1959/60. године, поново под тренерском палицом Милорада Оташевића, осваја друго место у Другом А разреду. Те сезоне *Спарта* се дуго борила и за титулу првака, али је у одлучујућем сусрету са директним ривалом *Змајем* била поражена. Тај сусрет је, заправо, прекинут у 32. минуту код стања 1:0 за *Змај*, јер је судија, због грубости, искључио најбољег играча *Спарте* Живка Хаџића, а он одбио да напусти терен, па је касније меч регистрован службеним резултатом у корист *Змаја*. Услед реорганизације такмичења, међутим, *Спарти* је друго место омогућило пласман у Први Д разред где последње сезоне рада под тим именом клуб осваја пето место. Треба рећи да су у том периоду међу најбољим фудбалерима *Спарте*, осим Хаџића, били и ветеран Адам Ремлингер, затим Б. и Н. Бубало, Марковић, Милићевић и још неки играчи, као и Мане Бајић и Драган Екмечић који су 1960. године отишли из клуба, први у *Јединство*, а други у *Наша крила*. У управи клуба радом су се истицали Милосав Николић, Лазар Чалић, Павле Чучковић, Спаса Стефановић, Јован Љубисављевић-Јарац, Адам и Андреас Јакшић, Љубомир Стојић, Живан Бабић, Светислав Екмечић, Фрања Дер, Никола Циганović, Игњат Мајер и још неки.

Екипа Дијаманта 1956. године

Фудбалски клуб *Дијамант*, основан 1953. године на иницијативу Ђорђа Месечковића при фабрици "Геомашина", стартовао је у Трећем Б разреду првенства Београда, где 1953/54. године заузима пето, а 1954/55. године четврто место. Тада почиње нагли успон клуба који већ 1955/56. године убедљиво осваја прво место, без пораза и само два ремија и са 10 бодова предности над другопласираним *Дунавцем* из Гроцке, да би затим у апсолутном првенству Трећег разреда такође заузео прво место у конкуренцији остала три првака група овог ранга. Наредне сезоне *Дијамант* је тријумфовао и у Другом Б разреду, пласиравши се тако у Први Б разред. Ту 1957/58. године осваја треће место и после успеха у квалификационим мечевима са *Електричном централом* успева да избори улазак у Подсавезну лигу Београда, превалivши тако, за само три сезоне, пут од три ранга такмичења, што је био подвиг вредан дивљења. Најбољи играчи ове трофејне генерације клуба били су пре свих Милан Бањанин, касније дугогодишњи првотимац *Јединства*, затим Јовић, Суњајић, Малешевић, Анђелковић и још неколицина фудбалера. Од чланова управе *Дијаманта* треба пре свега поменути дугогодишње председнике клуба и истакнуте спортске раднике Дамјана Кнежевића и Леку Оташевића.

У Подсавезној лиги 1958/59. године *Дијамант* је такође добро стартовао, али је онда, средином јесењег дела првенства, дошло до свађа и неслоге међу играчима, што прате недисциплина и све лошије игре. На крају, тим је освојио тек претпоследње, једанаесто место и испао из лиге, а у последњем колу, у коме се решавала судбина екипе, неки чланови управе и навијачи су испребијали судију, што је бацило доста љаге на овај, иначе симпатичан клуб. Наредне две сезоне *Дијамант* игра у Првом разреду, али прилично слабо, па је 1959/60. године једанаести у Б, а 1960/61. године осми у А групи.

Дијамант је почетком 1961. године добио своје друштвене просторије у кругу стамбеног насеља фабрике, које су изградили сами чланови. Међутим, већ 2. јула исте године, на иницијативу Социјалистичког савеза Земуна, дошло је до фузије *Дијаманта* и *Спарте*, који су и иначе користили исто игралиште, а нови клуб је одмах приступио *Омладинском спортском друштву Земун*.

После фузије *Спарте* и *Дијаманта*, у лето 1961. године, новоформирани *ОФК Земун* је већ 1961/62. године убедљиво тријумфовао у Првом Д разреду, са четири бода испред сурчинског *Јединства*. Успех је остварен пре свега зато што при фузији није дошло до уобичајеног осипања играчког кадра, чиме је створен веома јак тим, а осим тога, новоосновани клуб ужива и велику финансијску помоћ СОФК Земун, тако да ни са те стране нема проблема. После реорганизације такмичења, *Земун* је 1962/63. године увршћен у Другу Б лигу где те сезоне осваја шесто, а наредне прво место и прелази у Прву београдску

Тим ОФК Земуна у сезони 1963/64. године

Тим ОФК Земуна у сезони 1966/67. године

лигу, највиши ранг такмичења фудбалског савеза Београда. Од тридесетак регистрованих фудбалера играма су се истицали бекови Лука Јанковић и Зоран Анокић, халфови Ђорђе Иванић, иначе истовремено и познати земунски одбојкаш, Михајло Церовић и Фрања Клар, као и нападачи Малиша Милићевић и Анђелко Васиљев, а осим њих, стандардни првотимци су и голмани Маљковић и Грља, затим Марковић, Филиповић, Пековић, Гранжан, Лелас, Јакшић и ветеран Миша Матавуљ. Тренер тима је био најпре познати земунски фудбалер Александар Зарић, па Бата Видић, технички референт Вјекослав Жула, а у управи се истичу председник Стјепан Сарић, секретар Борис Зафран, бивши председник Чедомир Анђелковић и други.

Иако појачан неколицином новодошлих фудбалера, међу којима се истичу браћа Бубало, Шаша, Ненадов и Ћурчић, *Земун* је 1964/65. године једва избегао испадање из Прве београдске лиге, освојивши тек дванаесто место од 14 тимова. Наредне сезоне, међутим, тим игра још слабије па је на крају последњепласиран. У Другој Б лиги *Земун* је 1966/67. године био тек осми што јасно говори о кризи у којој се клуб нашао. Уз то и финансијска ситуација клуба је све лошија, па је 1967. године прихваћен патронат фармацеутско-хемијске индустрије "Галеника", с тим да клуб убудуће носи то име.

У првој сезони такмичења под новим називом, *Галеника* у Другој Б лиги 1967/68. године осваја четврто место. Наредне сезоне *Галеника* је одиграла само јесењи део првенства, у коме је била убедљиво прва, са десет победа и три нерешена резултата, без пораза и са гол разликом од 38:7. Почетком 1969. године уследила је фузија са *Јединством* о којој је већ раније било речи. Занимљиво је истаћи да би *Галеника*, да је завршила ту такмичарску сезону, на крају била осма од 14 тимова чак и да је свих неодиграних 13 утакмица пролећног дела изгубила! То јасно говори о снази новог тима којег је тада почео да ствара тренер Милош Грујић, а у коме су најбољи играчи били Слободан Сика, Милан Бањанин, Влатко Собочан, Милан Груловић, Стеван Батањац, Милош Тошић и Драган Екмечић, уз још неколицину поузданих и добрих играча.

Фузијом *Галенике* и *Јединства* почео је нови период у историји послератног земунског фудбала.

ГАЛЕНИКА

1968/69 - СРПСКА ЛИГА, СЕВЕРНА ГРУПА

Напред је већ изложена агонија *Јединства* у зиму 1968/69. године и сви покушаји малобројне управе да одржи клуб. С друге стране, тада моћни привредни гигант, фармацеутско-хемијска индустрија "Галеника", која је била у великој експанзији, одлучила је да се рекламира и преко спорта. Фабрика је, додуше, већ имала свој фудбалски клуб, али у рангу такмичења који није задовољавао њене апетите. Првобитна намера челника "Галенике" била је да у своју фудбалску екипу доведу добре фудбалере, чак и неке тадашње репрезентативце, који би у наредних неколико година дигли клуб до најмање другогигашког нивоа, али би то ипак био мукотрпан, дуготрајан и неизвестан пут. Стога је искоришћено посртање *Јединства* и његовој управи предложена фузија, уз услов да нови клуб носи име фабрике, која би га материјално помагала и то богато. Немајући велики избор и привучени причама о благостању којег је обећавала "Галеника", челни људи *Јединства* су ово прихватили, па је до фузије дошло 23. фебруара 1969. године. У питању, заправо, није била класична фузија, већ "интеграција" како се то тада називало, јер је одлука дословце гласила: "Укида се *Ф.К. Галеника, Јединство* преузима њено име, права и обавезе, а уједињени клуб наставља да се такмичи у северној групи Српске лиге". Тако изведено спајање представљало је, уствари, малу правничку зачкољицу како би се играчки потенцијал оба дотадашња клуба задржао на окупу, с обзиром да су по слову прописа, у случају класиче фузије, сви фудбалери били слободни и могли да напусте нови клуб, а видели смо већ да је већина играча *Јединства* то и желела. Званично, иницијативу за спајање два земунска клуба дали су сами клубови, СОФК Земун и Социјалистички савез Земуна, али је то била само самоуправљачка маска, јер је иза свега стајала индустрија "Галеника". Одмах после формирања новог клуба, моћни патрон је средио финансијско стање, а такође клупске просторије су убрзо потом пресељене на Градски стадион. Са новом управом, чији су најактивнији чланови били председник Стјепан Сарић, затим Велимир Бранковић, Данило Гламочлија, Павле Сударевић, Рада Дивнић, Богдан Јеремић, Бранко Вујић, Милорад Ђорђевић, Синиша Јанковић, Шпиро Рогуљ, Слободан Ђукић и Перица Петровић, све је кренуло како ваља и једини проблем, заправо, било је име, које многи, нарочито старији Земунци, дуго нису могли да прихвате.

За тренера прве екипе новоосноване *Галенике* постављен је Милош Грујић, који је ту функцију обављао и у нижеразредном клубу истог имена. Њему су на располагању били фудбалери обе бивше екипе, а као значајно појачање *Галеници* је приступио и Небојша Пајевић, који се вратио у Земун пошто је добио запослење у земунској болници. У обиљу играча којима је сада располагао, Грујић је често мењао састав, па је тако у пролећном делу првенства боје *Галенике* бранило чак 25 играча и то Дане Кукић, Слободан Сика (голмани), Сава Рујевић, Зоран Стефановић, Мирко Рушанац, Влатко Собоћан, Петар Анокић, Стеван Јовановић, који је поново добио капитенску траку, Светозар Бошњаковић, Милан Бањанин, Крсте Димовски, Стеван Батањац, Христивоје Павловић, Милош Тошић, Илија Лазовић, Зоран Ранков, Миодраг Радоњић, Лазар Ерски, Драган Екмечић, Богдан Зарић, Небојша Пајевић, Жарко Ераковић, Драган Маркичевић, Милан Ђурица и Драган Шипка.

Припреме за наставак сезоне протекле су у уигравању тима, па резултати који су тада постизани у пријатељским утакмицама нису били најбољи, а од тих сусрета помињемо пораз од *Дорћола* са 0:2 и победу над *Београдом* од 3:2. До почетка пролећног дела првенства екипа је, углавном, консолидована и спремно стартовала у намери да што је могуће боље поправи незавидан пласман на табели, наслеђен од *Јединства*. У прва четири кола план је готово максимално остварен, пошто је *Галеника* извукла нерешене резултате на "врућим" теренима у Обреновцу (2:2) и Раковици (0:0), док је на свом стадиону убедљиво савладала *Колубару* са 2:0 и шабачку *Мачву* са 3:1. Пораз од 0:4 у петом колу, против лидера *Металца* у Ваљеву, био је укалкулисан, али је и наредних неколико кола земунски тим одиграо прилично слабо, постигавши 1:1 против *Слоге* у Великим Црљанима, изгубивши код куће од петровачке *Слоге* са 1:2 и изгубивши од *Јединства* у Убу са 0:1. После сјајне игре и победе од 5:1 над *Трговачким* из Пожаревца

у Земуну, дошао је још један пораз од *Прве искре* у Баричу са 0:2, али су то били и последњи изгубљени бодови те сезоне, јер је до краја првенства земунски тим забележио свих пет победа: против *Чукаричког* у сјајној игри пред својом публиком чак 7:1, у Младеновцу 2:0, против београдског *Хајдука* у Земуну 4:1, против *Слободе* у Београду 3:0 и на растанку, на свом стадиону, против смедеревског *Металурга* са 4:3. Тако је *Галеника* на крају сезоне 1968/69. године заузела високо шесто место у конкуренцији 16 "северних" српсколигаша освојивши 31 бод, али ако би се рачунао само пролећни део, земунски тим би био други. Још важније је било то што је публика поново почела да долази на стадион и бодри своје љубимце, упркос томе што је многима и даље сметало ново име. Као куриозитет наводимо да је београдски *Раднички*, који је још увек играо своје утакмице на земунском стадиону, за свој друголигашки дерби сусрет са *Новим Садом* продао само 30 улазница, док је утакмицу између *Галенике* и *Мачве* истога дана гледало чак 2000 људи.

Моменти са неких од првих утакмица које је најбољи земунски тим одиграо под новим именом Галеника у пролеће 1969. године

Осим у првенству, *Галеника* је у пролеће 1969. године бележила и друге значајне резултате. На турниру *Змаја*, поводом педесетогодишњице Савеза комуниста Југославије, на коме је учествовало осам земунских и београдских екипа, *Галеника* је била прва после победа над *Телеоптиком* од 9:0, *21. мајем* од 4:1 и у финалу над *Змајем* од 3:1. Прву утакмицу за Куп Југославије на територији Београда, међутим *Галеника* је изгубила од члана Друге београдске лиге, *Обилића* са 0:3, а тај пораз био је плод неозбиљне и неангажоване игре земунског тима, што су срчани домаћини искористили и славили велику победу над фаворитом. Најзад, у пријатељском сусрету са аматерском репрезентацијом Београда, *Галеника* је поражена са 1:3, али треба истаћи да је за ту селекцију, која је нешто касније играла успешно на турниру у Мајнцу, наступило чак пет земунских фудбалера (Стефановић, Батањац, Бошњаковић, Ераковић и Лазовић), а као тренер ју је водио Милош Грујић.

1969/70 - СРПСКА ЛИГА, СЕВЕРНА ГРУПА

Фудбалски Земун, пробуђен после дугогодишњег мртвила и стагнације, није се више задовољавао Српском лигом, фабрика-патрон такође је тражила више, па управа клуба у лето 1969. године почиње да предузима кораке за остварење тог циља. Тренеру Грујићу је као помоћник придодат бивши познати земунски фудбалер Стеван Ћурчић-Пасуљ, а технички референт Перица Петровић извршио је избор фудбалера које је клуб ангажовао за нову сезону. Врло способни и енергични Петровић обавио је тај задатак веома успешно, па је *Галеника* у ново првенство ушла са изузетно снажним тимом. Међу новорангажованим фудбалерима била су четири бивша јуниора *Црвене звезде*, касније играчи друголигашке екипе *Новог Сада*, Величковић, Ковачевић, Антић и Кечан, затим голмани Стефановић који је дошао из *ОФК Београда* и Стринека, бивши члан *Београда*, некадашњи јуниор *Партизана* Кухта, Хуталаровић из београдског *Радничког*, Гајин који је дошао из *Сремца* из Војке, Грчић из новопазовачког *Радничког*, као и повратници Мартиновић из *Змаја* и Аћимовић из *Срема*. Наравно, нису сви они изборили место у тиму, али је најважније било да је створена једна млада екипа, чији је просек старости био једва 24 године, као и да су многе новајлије били Земунци, који су тако, после дужег или краћег играња у другим клубовима, враћени у свој родни град. Јасно је да су после ангажовања толиког броја фудбалера многи дотадашњи играчи *Галенике* потражили другу средину, али је, упркос томе, *Галеника* остала са 27 одличних фудбалера од којих је могла да састави два, готово подједнако јака тима, оба способна да играју у Српској лиги и чак се боре за сам врх табеле.

Екипа Галенике у сезони 1969/70. године. Стоје: Стринека, Ерски, Главинић, Белојевић, Рушанац, Ђ. Величковић, Кечан, Средојевић, Стефановић. Седе: Ераковић, Антић, Гајин, тренер Грујић, Јовановић, Јојић, Мартиновић и М. Величковић

Стандардни тим *Галенике* у јесењем делу сезоне 1969/70. године, чинили су голман Никола Стринека, бекови Мирко Рушанац и Војислав Антић, халфови Мирослав Величковић, Светозар Бошњаковић и Стеван Јовановић (капитен) и нападачи Стеван Ковачевић, Жарко Ераковић, Синиша Гајин, Зоран Ранков и Душан Кечан. Осим њих, чешће су наступали и Жика Мартиновић, Миодраг Батањац и Миљенко Грчић, а знатно ређе голмани Тома Стефановић и Слободан Сика, као и Драган Анокић, Сава Рујевић, Рајко Дувњак, Драган Екмечић, Маринко Кресојевић, Сава Солдатовић, Драгољуб Аћимовић, Лазар Ерски и Драган Шипка. Са екипом су тренирали, али веома ретко наступали и Вељко Хуталаровић и Златко Кухта, обојица рођени Земунци. Како нису успели да изборе место у тиму, убрзо су отишли из клуба.

Припремајући се за почетак првенства, новоформирани тим *Галенике* је одиграо више пријатељских утакмица у којима је савладао београдски *Полет* са 9:0, *Дорћол* са 2:1, *Прву искру* из Барича са 5:1 и земунски *Милутинац* са 4:3 и 3:0, док је изгубио од *Синђелића* са 2:3 и комбинованог тима *Партизана* са 1:2. Такође, *Галеника* је освојила и Куп Борца, победивши у финалу *Телеоптик* са 3:2.

Кроз северну групу Српске лиге у сезони 1969/70. године *Галеника* се такорећи прошетала и никада у историји најбољег земунског клуба није лакше освојена титула, што такође говори колико је то квалитетан тим био. Старт у првенству био је ураганski и у првих седам кола *Галеника* је освојила свих 14 бодова поразивши *Лозницу* на свом терену са 5:1, *Раднички* у Обреновцу са 4:0, смедеревски *Металург* у Земуну са 4:0, *ИМ Раковицу* на страни са 4:1, *Јединство* из Уба пред својом публиком са 5:0, *Трговачки* у Пожаревцу са 1:0 и петровачку *Слогу* на свом терену са 4:0. Тек у осмом колу Земунци су изгубили први бод, играјући у Баричу нерешено 1:1 са *Првом искром*, која им је тада била највећи такмац и заостајала на табели само један бод. Ту дерби утакмицу пратило је за Барич рекордних 3000 гледалаца, од којих је бар трећина била из Земуна, пошто је *Галеника* организовала пут својих навијача, што је и касније била

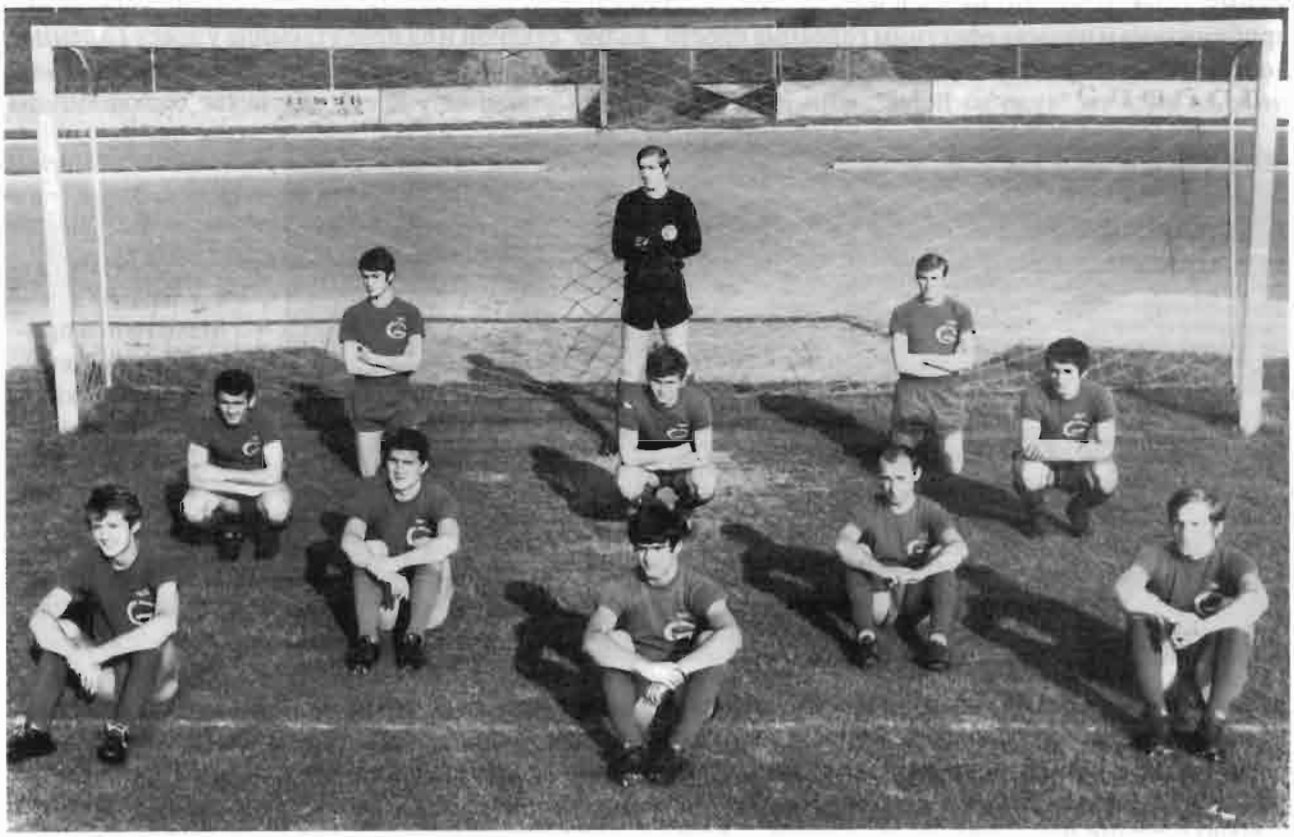
Моменти са првенствених утакмица у сезони 1969/70. године.
Горе: Галеника - Мачва (5:1) 24. маја 1970. године.
Доле: Металург - Галеника (0:1) 5. априла 1970. године

редовна пракса. Наредних шест кола *Галеника* је такође остварила максималан учинак победивши *Младеновац* на свом стадиону са 1:0, *Мачву* у Шапцу са 1:0, београдску *Слободу* код куће са 2:1, *Слогу* у Великим Црљанима са 3:1, *Чукарички* у Земуну са 5:1 и *ПКБ* у Падинској скели са 6:0. Први пораз земунски тим је претрпео тек против пожаревачког *Младог радника* и то на свом терену, са 0:2, у утакмици која је била одложена, а затим одиграна по завршетку јесењег дела првенства. Упркос томе, *Галеника* је надмоћно освојила титулу јесењег првака са 4 бода предности испред *Младог радника*.

У зимској паузи више фудбалера који нису успели да изборе место у тиму напустило је *Галенику*, па су тако отишли Анокић, Хуталаровић, Грчић, Рујевић, Дувњак, Ранков и још неколицина, али је земунски српсколигаш ипак знатно појачан, пошто му је приступило неколико одличних играча. Међу њима су се посебно истицали центарфор Ђорђе Величковић, млађи брат Мирослава Величковића-Рибике, такође бивши јуниор *Црвене звезде*, а потом кратко време првотимац обреновачког *Радничког*, затим

Драган Јојић, поуздан одбрамбени играч који је играо за јуниоре и повремено за први тим *Партизана*, био стандардни омладински репрезентативац и потом наступао и за друголигашку екипу *Младости* из Смедеревске Паланке, бек Драган Средојевић, који је раније играо за *ОФК Београд* и још неке друголигашке тимове, бивши везни играч зрењанинског *Пролетера* Будимир Белојевић, као и Ивица Матковић, левокрилни нападач, некада велика нада *ОФК Земуна и Змаја*, који се окушао и у прволигашким саставима *ОФК Београда* и сплитског *Хајдука*, али је ипак остао само недоречени таленат.

Припремајући се за наставак првенства, *Галеника* је одиграла велики број пријатељских утакмица, а најзначајнију победу је постигла против београдског *Радничког* са 3:0, при чему је одржала праву лекцију друголигашу и чак дозволила луксуз да не искористи пенал. Остали резултати које је *Галеника* постигла у пријатељским утакмицама били су: комбиновани тим *Црвене звезде* 3:2, *Срем* на домаћем терену 3:3, *Словен* у Руми 2:2 и у Земуну 0:2, *Чукарички* 2:2, *Полет* 0:0, *Младеновац* у гостима 1:2, *Борац* у Чачку 1:5, *Блаж* из Овче 10:2, *Динамо* у Панчеву 3:0, аранђеловачка *Шумадија*, иначе најбоље пласирани тим јужне групе српске лиге 4:2 на домаћем терену, *Телеоптик* 3:0 и 1:2, *Милутинац* 6:0 и *Змај* 10:0. Такође, *Галеника* је одиграла и две пријатељске међународне утакмице, обе са чехословачком екипом *Спартак*, коју је победила са 5:1 у Земуну и са 3:0 у Комарном.

Стандардни тим Галенике у сезони 1969/70. године: Стринека, Антић, Рушанац, Јовановић, М. Величковић, Јојић, Белојевић, Ђ. Величковић, Гајин, Ераковић и Кечан

У пролећном делу првенства *Галеника* је наставила са сјајним играма и добрим резултатима, освојивши у првих осам кола 15 бодова, после победа над *Лозницом* од 4:0, обреновачким *Радничким* од 1:0, *Металургом* у Смедереву од 1:0, *Јединством* у Убу од 1:0, *Трговачким* из Пожаревца од 2:0, петровачком *Слогом* од 1:0 и *Првом искром* из Барича од 3:0 и ремија са *ИМ Раковицом* на домаћем терену од 1:1. Титула је, практично, већ тада била освојена, па је у другом делу пролећне трке земунски тим мало попустио и непотребно изгубио неколико утакмица и то у Младеновцу са 0:1, од *Слободе* у Београду са 1:3 и од *Чукаричког* у Београду са 1:2. У остале четири утакмице *Галеника* је сигурно победила шабачку *Мачву* са 5:1, *Слогу* из Великих Црљана са 5:3, *Млади радник* у Пожаревцу са 3:2 и у последњем колу пред својом публиком *ПКБ* са 6:0. На крају такмичења *Галеника* је била убедљиво прва са 50 освојених бодова, чак 10 више од другопласиране *Мачве* и са изванредном гол разликом од 81:21.

На жалост, у Купу Југославије те сезоне *Галеника* се није прославила, пошто је после победе над *ПКБ* од 1:0, потценила *Бежанију* која је у регуларном току меча извукла нерешено 2:2, а затим елимини-

сала фаворита после извођења једанаестераца, победивши са 5:4.

После освојене титуле првака северне групе Српске лиге, *Галеници* је, до пласмана у северну групу Друге савезне лиге преостао још квалификациони меч са првопласираном екипом северне групе Лиге БИХ, *Јединством* из места Оџак. Ту препреку су Земунци лако пребродили, пошто су већ у првом сусрету у гостима славили победу од 3:1, у утакмици којој је присуствовало више земунских него домаћих навијача, пошто је *Галеника* организовала караван од 10 препуних навијачких аутобуса, а многи Земунци су отишли у Оџак и приватним колима. Иако је реванш био пука формалност, играчи *Галенике* су заиграли сјајно и славили убедљиву победу од 5:1, коју је увеличало преко 8000 одушевљених навијача, бодрећи све време своје љубимце и створивши праву "бразилску атмосферу" у којој је учествовао и један оркестар народне музике. Јунак сусрета био је ветеран Ераковић, који је постигао три гола. Управа и фудбалери прославили су тријумф у Дому ваздухопловства, али је славље помућено погибијом техничког референта клуба Перице Петровића, у саобраћајној несрећи, непосредно после прославе.

Читава сезона 1969/70. године представљала је велики тријумф земунског фудбала. Нису у питању били само резултати *Галенике*, мада су и они, видели смо, били сјајни. Још више су импоновале изванредне игре читавог тима, који у тој сезони готово и није имао слабу партију, али ни слабог места у тиму. Ипак, печат читавој сезони дао је Синиша Гајин, који је својим сјајним играма, ненадмашним дриблинзима и надасве ефектним головима просто "палио" стадион и од прве утакмице у дресу *Галенике* постао миљеник њених навијача. И многи београдски љубитељи фудбала долазили су на мечеве *Галенике* да виде то "чудо из Војке", који је на прве четири утакмице у дресу земунског српсколигаша

Моменат са пријатељске утакмице Галеника - Црвена звезда (3:2), 10. фебруара 1970. године

постигао 16 голова! Са 26 постигнутих голова Гајин је био и голгетер лиге, а заједно са Стеваном Ковачевићем, брзоногим крилом изванредног шута, такође љубимцем земунске публике, изборио је и дрес стандардног члана аматерског државног тима, за који су наступали и на Европском шампионату у Италији, априла 1970. године. За ту селекцију повремено је наступао и Светозар Бошњаковић, један од стубова одбране земунског српсколигаша. У одбрани *Галенике* сјајно су играли Мирослав Величковић и капитен тима, ветеран Стеван Јовановић, а у навалном реду повремено је бриљирао Кечан, који је на пример у утакмици последњег кола са *ПКБ* постигао чак пет голова. У другом делу првенства међу најбоље су се сврстали и новодошли Драган Јојић, Будимир Белојевић и Ђорђе Величковић.

Многи Земунци у тиму, сјајне игре и одлични резултати вратили су публику на Градски стадион, па *Галенику* на домаћем терену у просеку посматра 5000 гледалаца, на чему јој завиде и неки прволигаши. Уз то, организују се и путовања навијача када тим игра на страни, а за важније сусрете фудбалере прати и до 10 пуних аутобуса. *Галеника* је такорећи преко ноћи постала хит у београдском фудбалу, штампа јој посвећује пажње колико и прволигашима из главног града, а међу београдским угледницима из света фудбала постало је питање престижа бити виђен на земунском Градском стадиону у недељу пре подне када Земунци играју. Такође, клуб је организован на најмодернији начин,чему је, пре свега, доприносила сасвим срећена финансијска ситуација јер фабрика "Галеника" издашно помаже свој клуб дајући му новчана средства, сав новац који заради продајом отпада, затим уступајући аутобусе за путовања, запошљавајући фудбалере и на разне друге начине, па су Земунци у шали говорили да је фудбалски клуб посебан погон "Галенике" у који се доста улаже, али и од кога се много добија, што је у суштини било тачно. Клуб је често помагао мале нижеразредне тимове са територије земунске општине.

1970/71. - ДРУГА САВЕЗНА ЛИГА, СЕВЕРНА ГРУПА

У склопу припрема за друголигашко такмичење, *Галеника* је провела 15 дана у пољском граду Тарнову, где је одиграла и меч са домаћим тимом *Униа* у коме је поражена са 1:4. Тренинзи су затим настављени на Букуљи, а по повратку у Земун одиграно је више пријатељских утакмица. Против слабијих противника нови друголигаш је бележио углавном добре резултате, па је тако савладао *Прву искру* у Баричу са 2:0, *БСК* у Батајници са 1:0 и београдски нижеразредни тим *Јанко Лисјак* са 10:0, док је са *Дорћолом* играо нерешено 1:1. Са јачим противницима, међутим, *Галеника* је слабо резултатски пролазила, мада су пружене игре биле задовољавајуће. Тако је земунски тим, после углавном равноправне игре, поражен 13. августа 1970. године од *ОФК Београда* са 0:3, а три дана касније и од седмопласираног тима румунског првенства, екипе *Жуил* из Петрошана са 1:3. Велики успех, међутим, Земунци су постигли 8. октобра 1970. године када су на свом стадиону поразили комплетан тим *Црвене звезде* са 2:1. У екипи домаћина тада су наступила и два јужноамеричка фудбалера, Парагвајац Риверос и Уругвајац Монтеро, који су се претходно нудили загребачком *Динаму*, а када им је ангажман тамо пропао, покушали су у земунском друголигашу. Нису то били лоши играчи, али много су тражили, па је *Галеника* ипак одсутала од њиховог довођења.

Са припрема Галенике на Букуљи, у лето 1970. године

Земунци су, иначе, на окупу углавном задржали прошлогодишњи тим, једино је Средојевић почетком првенства отишао у војску, а ангажовано је и више нових играча. Међу њима највеће појачање су били голман Милан Вујин, ранији члан зрењанинског *Пролетера* и загребачког *Динама*, који је у Земуну и окончао активну спортску каријеру, посветивши се потом адвокатури, затим Миодраг Прегељ, Земунац, који је својевремено играо за пионирски састав *Јединства*, па за јуниоре *Партизана* и зрењанински *Пролетер*, одакле се и вратио у родни град, где се и опростио од активног играња осам година касније, као и некадашњи играч *Јединства* и београдског *Радничког* Зоран Мишић и Никола Сучевић, придошлица из пожаревачког *Младог радника*, обојица иначе стални чланови аматерске државне репрезентације. Мање афирмисани и нешто слабији играчи били су Живорад Богдановић, који је дошао из чачанског *Борца*, Војислав Вукоје који је приступио из *Прве искре* из Барича и некадашњи фудбалер нишког *Железничара* Дмитар Вујошевић. У полусезони земунском тиму су приступили и сјајни одбрамбени играч скопског *Вардара* Јован Дробац, који је више него поштено одрадио свој уговор са *Галеником* и бивши члан *Сутјеске* из Никшића Данило Матовић. Такође, у први тим су из подмлатка прекомандовани голман Златко Кежман, Слободан Пејовић, Душан Челар, Бранислав Главачевић, Изет Алишах и Никица Вуковић. За *Галенику* је те сезоне у првенственим утакмицама наступило укупно 25 фудбалера и то Стринека, Вујин, Кежман (голмани), Антић, Рушанац, С. Јовановић, Јојић, Бошњаковић, М. Величковић, Средојевић, Мишић, Вукоје, Дробац, Матовић, Ковачевић, Белојевић, Гајин, Прегељ, Ераковић, Кечан, Ерски, Богдановић, Сучевић, Ђ. Величковић и Пејовић.

Галеника је у друголигашко такмичење ушла са великим амбицијама, што је подржао читав град. Општински форуми су обећали додатно финансирање клуба и завршетак Градског стадиона, фабрика је такође издашно одрешила кесу, а на састанку представника општине, фабрике и клуба договорено је да *Галеника* има третман градског, а не фабричког клуба без обзира на име које носи. Тако је све обећавало још једну успешну сезону, али на терену су се ствари другачије одвијале.

Већ у првом колу друголигашког надметања у сезони 1970/71. године земунска публика је доживела шок јер су њени љубимци поражени на домаћем терену са 0:1 од искусније екипе *Вождовачког*, која се све време утакмице успешно бранила и на крају однела бодове. И у другом колу Земунци су сасвим заслужено поражени са 2:4 у Кули, где их је надиграо такође дебитант *Хајдук*. Први бод *Галеника* је освојила у сусрету са *Јединством* из Брчког пред својим навијачима, у веома грубој игри у којој је било свега осим фудбала, како је написао извештач "Политике". Гости су повели са 1:0 и дуго одолевали нападима земунског тима који је успео да изједначи тек пет минута пре краја сусрета. И на гостовању у Белишћу било је слично, а *Галеника* је изборила бод пошто је на 2:2 изједначила минут пре краја. Прву

Моменти са првенствене утакмице Галеника - Металац (Осијек) 6:2, 19. септембра 1970. године

победу *Галеника* је забележила тек у петом колу, савладавши на свом стадиону, после добре и врло ефикасне игре, осјечки *Металац* са 6:2, у мечу који је при крају обиловао ружним сценама и чији је епилог била општа туча, коју су изазвали гости. И у следећем колу *Галеника* је на свом терену савладала *Бачку* са 2:1, истина у доста слабој игри и пошто јој је судија поништио два гола. Тада је земунски тим доживео нагли пад форме и у преосталих девет кола успео је да забележи само једну победу и три нерешене игре, док је пет пута поражен. После заслуженог пораза у Борову од 0:1, *Галеника* је играла нерешено пред својом публиком са *Новим Садом* 2:2 и у Суботици против *Спартака* 1:1, а онда је доживела нов пораз на свом терену од *Осијека* са 3:4. И та утакмица је била доста груба, фаворизовани гости су брзо повели са 3:0, али су борбени домаћини после великог притиска успели да изједначе пет минута пре краја, да би онда несмотрено примили четврти гол у 88. минуту. Најбољу игру те јесени Земунци су пружили наредне недеље у Винковцима, где су били за класу бољи од домаћег *Динама* и славили заслужену победу од 2:1. Зато је као шок деловао пораз на свом стадиону од 0:2 против *БСК-а* из Славонског Брода, а још више од пораза је разочарала лоша игра читавог тима. Земунци су се делимично искупили добром игром

у Панчеву, где су после 2:2 успели да однесу бод *Динаму*, али је онда уследило ново разочарење и још један пораз пред својим навијачима, против ваљевског *Металца* са 0:1. Домаћини су, истина, све време нападали, али су гости мудром тактиком дошли до бодова. У последњем колу *Галеника* је доживела још један пораз, у Зрењанину, где ју је јесењи првак *Пролетер* надиграо и савладао са 2:0. После овако слабих резултата земунски друголигаш је јесењи део првенства завршио на последњем, шеснаестом месту, са свега 11 бодова. Упркос томе, навијачи нису напустили своје љубимце, па је *Галеника* са 23.629 продатих улазница на осам мечева као домаћин била у врху најпопуларнијих тимова све четири групе Друге савезне лиге, са просеком бољим и од неких прволигаша.

Лоши резултати на старту довели су до оставке тренера Грујића већ после шестог кола, но он се убрзо предомислио и наставио рад, али под великим психичким оптерећењем јер је управа, њему иза леђа, непрестано контактирала са другим тренерима. Тако је већ крајем октобра 1970. године у клуб доведен и Стјепан Бобек, за стручног саветника, а 9. новембра је и званично постављен за шефа стручног штаба *Галенике*, пошто је Грујић смењен после пораза од *БСК-а*. Како је Грујић одбио понуђено место помоћника, одмах је и отишао из клуба, па је на Бобеков захтев у полусезони на место тренера ангажован Марко Валок, такође један од некадашњих асова београдског *Партизана*.

Галеника у лето 1971. године. Стоје: тренер Валок, Вујин, Мишић, Бошњаковић, Вукоје, Ђурић, Илић, Јојић, Велимировић, М. Величковић и Кежман. Чуче: Ковачевић, Пејовић, Белојевић, Продановић, Ђ. Величковић, Гајин, Перић, Прегељ и помоћни тренер Ђурчић

Припреме за пролећни део првенства обављене су у Макарској, где је Валок спровео убитачан темпо и инсистирао нарочито на побољшању кондиције. У Макарској је *Галеника* одиграла и неколико пријатељских утакмица, победивши *Неретву* из Метковића са 1:0 и *Приштину* са 2:0, док је на једном турниру у првом колу поражена од чехословачког прволигаша *ЗВЛ Жилина* са 0:3, а у борби за треће место од *Борца* из Травника са 0:1. По повратку у Земун такође је одиграно више пријатељских утакмица у којима су Земунци савладали *Београд* са 5:0, *Милутинац* са 4:2 и чачански *Борац* са 2:0, играли нерешено са *ОФК Београдом* 1:1 и *Чукаричким* 2:2 и били поражени од младог тима *Партизана* са 0:2, комбиноване екипе *Црвене звезде* са 1:4 и *Сутјеске* из Никшића са 1:2. Такође, *Галеника* је 23. марта 1971. године угостила олимпијску државну репрезентацију од које је поражена са 1:4, а нешто касније је изгубила и од омладинске репрезентације Србије са 2:3. Значајан успех Земунци су остварили 27. фебруара 1971. године играјући нерешено 2:2 са славним мађарским тимом *Вашашом* из Будимпеште. И касније те сезоне *Галеника* је врло успешна у међународним дуелима. На гостовању у Сент Галену 18. маја 1971. године Земунци су приредили праву егзибицију, надиграли истоименог швајцарског прволигаша, четири пута погодили стативу, а два поготка им је судија поништио, па је на крају било само 0:0. Четири дана касније у Земуну је гостовао један од најбољих пољских тимова, *Висла* из Кракова, приређен је

прави мали спектакл, лопту је на терен донео један падобранац, а сусрет је завршен победом *Галенике* од 2:1. Најзад, 19. јуна 1971. године *Галеника* је угостила и аматерског првака СР Немачке, тим *Рајн-ар* из Зинцига, којег је победила са 1:0. Рецимо и да је 5. маја 1971. године у Земуну одигран пријатељски сусрет између домаћег друголигаша и загребачког *Динама* којег је, упркос јакој киши, пратило више од 8000 гледалаца. Гости су били бољи и славили са 4:2, освојивши тако пехар којег је Скупштина општине Земун даровала победнику, али голови које су Загрепчани постигли били су, пре свега, плод почетничких грешака голмана Вујина, а друго полувреме, када је *Галеника* наступила са резервама, домаћи су решили у своју корист резултатом од 2:0.

Наставак првенства почео је лоше за Земунце, јер су већ на старту доживели репризу из првог дела и пораз од *Вождовачког* са 0:1, упркос бољој и надмоћнијој игри. Ни у наредном колу *Галеника* није успела да победи, иако је пред својом публиком водила против *Хајдука* из Куле са 2:0, да би онда борбени,

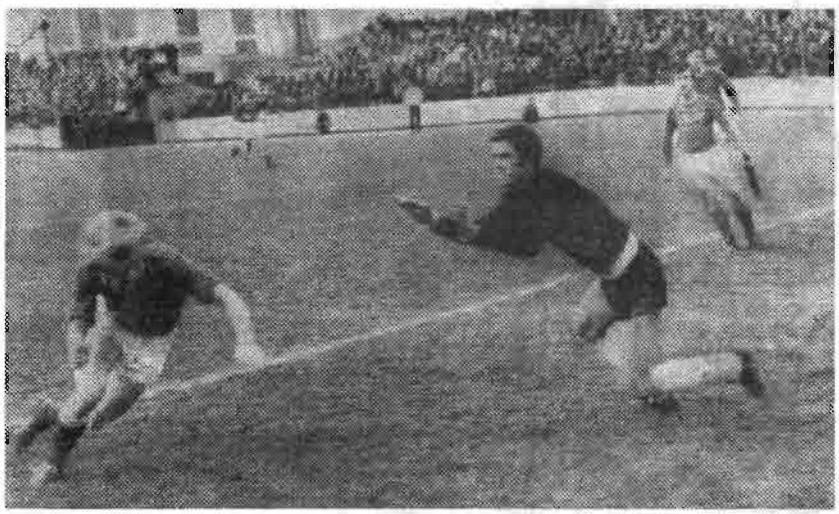
Заједнички снимак играча Галенике и Вашаша пред међусобни сусрет 27. фебруара 1971. године

Тим Галенике пред утакмицу са Вашашом.
Стоје: Стринека, Рушанац, Бошњаковић, М. Величковић, Мишић и Јојић.
Чуче: Ковачевић, Пејовић, Вукоје, Ераковић и Белојевић

али и врло груби гости успели да изједначе на 2:2 и тако однесу бод. Тада је изгледало да земунски тим, још увек на последњем месту, неће играти дуже од једне сезоне у друштву друголигаша, али је онда дошло до великог преокрета и *Галеника* је у наредних 11 кола забележила чак 9 победа, уз само два нерешена резултата, па се са дна винула у сам врх табеле. Прекретница се десила у трећем пролећном колу када су Земунци савладали *Јединство* у Брчком са 1:0, пошто су одолели свим атацима домаћих фудбалера, а после постигнутог гола чак били бољи тим. Чврста екипа *Белишћа* побеђена је у Земуну са 2:0 головима које је из тешких ситуација главом постигао најбољи актер сусрета, робусни Ђорђе Величковић, па се тако земунски тим коначно одлепио од дна. У Осијеку, у обострано слабој игри, *Галеника* је искористила једину шансу за гол и тако савладала *Металац* са 1:0, а истим резултатом је победила и *Бачку* у Бачкој Паланци, која је, додуше, била надмоћна, али су Земунци, нарочито Гајин, били опаснији из контри. Добру игру *Галеника* је пружила и против *Борова* на свом терену, али је навални ред потпуно подбацио, па је та утакмица завршена без голова, а наслов извештаја са овог меча у "Спорту" - "Подела бодова - неуспех Галенике" - јасно говори о стању ствари на терену. Та пролазна

слабост је поправљена на гостовању у Новом Саду где су Земунци, голом Гајина, однели победу од 1:0 иако су се углавном бранили, а затим су у одличној игри пред својом публиком савладали једног од кандидата за првака, суботички *Спартак*, са 4:2. Наслов извештаја са те утакмице у "Спорту" гласио је "Галеника декласирала тим Спартака" и заиста, домаћи играчи су се просто поигравали са реномираним противницима и да нису стали после убедљивог водства од 4:0, дозволивши Суботичанима да се среде и смање резултат, могли су чак и катастрофално да поразе фаворита. Најбољи у тиму победника на тој утакмици били су стрелци Ковачевић, Белојевић и Гајин, чији је изванредан гол главом публика дуго памтила. Одличну игру Земунци су пружили и против лидера првенства, екипе *Осијека* и то на страни, где су изборили 1:1, а могли су и да победе да су њихови нападачи били прибранији. Утакмица против винковачког *Динама* у Земуну била је "игра на један гол", како је и "Политика" известила, а *Галеника*, која је у свему надиграла госте, победила је са 2:0, мада је могла да забележи и убедљивији тријумф. Мудром тактичком игром Земунци су са 2:0 савладали и *БСК* у Славонском Броду, да би затим, пред 6000 својих навијача, поразили панчевачки *Динамо* са 3:1. Гости су повели са 1:0 и играли доста грубо, нарочито од момента када су домаћи играчи преузели водство, а њихов стил игре прихватили су и Земунци. Забележено је да је пет минута пре краја, после кошкања Ковачевића и једног панчевачког фудбалера, тренер Валок послао свог играча у свлачионицу, пошто је судија пропустио то да учини! Тек у последња два кола Земунци су опет претрпели поразе, најпре против *Металца* у Ваљеву са 3:4, у изузетно квалитетној и узбудљивој утакмици у којој су гости водили са 2:0, а затим примили четири гола и на крају постигли још један. У последњем колу *Галеника* је пред 8000 својих навијача катастрофално поражена од првопласираног *Пролетера* из Зрењанина са 1:6, али са оправдањем да је извела крњи тим, пошто је непосредно пре меча неколицина стандардних првотимаца повређена у саобраћајном удесу. Одлични Зрењанинци брзо су повели, а затим потпуно разбили домаћи тим, који је почасни погодак

Ђ. Величковић постиже други гол на утакмици Галеника - Белишће (2:0) 28. марта 1971. године

постигао тек пред крај меча, када се колико-толико средио. На крају првенства, *Галеника* је била шеста са 32 бода, колико је освојило и петопласирано *Борово*, али је по општем мишљењу земунска екипа била "тим пролећа" и као таква поново је доспела у жижу интересовања спортске јавности и штампе.

И заиста, био је то прави подвиг, јер је *Галеника*, са последњег места на коме је презимила, са скромних 11 бодова, у пролећних 15 кола освојила чак 21 бод и на крају освојила шесто место, а уз мало среће и којим бодом више могла је заузети и боље место на табели и отићи у допунске прволигашке квалификације! Стандардни тим у пролећном делу првенства чинили су Вујин, Антић, Дробац, М. Величковић, Јојић, Бошњаковић (Мишић), Ковачевић, Прегељ (Пејовић), Гајин (Ђ. Величковић), Белојевић и Сучевић. Та екипа је и изнела главни терет завршнице првенства и сјајним играма и резултатима изборила висок пласман. Сигурним играма посебно су импоновали голман Вујин, одбрамбени играчи Дробац, М. Величковић и Јојић и у навалном реду Ковачевић. Одлично је играо и Гајин, али је овај изванредан фудбалер био стална мета противничких фудбалера, па је мудри тренерски тандем земунског друголигаша, да би сачувао овог истинског аса од грубих противника, обично стављао Гајина у тим само на утакмицама у Земуну, док је на гостовањима место вође навале заузимао физички много јачи Ђорђе Величковић.

И иначе, Бобек и Валок су препородили читав тим *Галенике* и били су заслужни за успех екипе колико и фудбалери, ако не и више. Валок је радио са играчима као ниједан тренер пре њега, а Бобек,

човек неизмерног фудбалског знања, умео је да прилагоди тактику сваком противнику, па ни успеси нису изостали. Бобек је, уз то, био и велика медијска звезда, па су новине биле пуне његових изјава, што је доприносило и популарности клуба, који бележи и изванредне посете гледалаца, тако да је земунски стадион у пролећном делу првенства увек био дупке пун. Бобек је толико узбуркао фудбалску јавност Земуна да гледаоци масовно долазе и на тренинге првог тима, па их је понекад на тим тренинзима било више него на појединим лигашким утакмицама у другим местима!

Синиша Гајин у карактеристичном продору

Једна парада Милана Вујина

Када се говори о *Галеници* у пролеће 1971. године не сме се занемарити ни допринос који је срећивању стања у клубу дала нова управа изабрана почетком те године. На њеном челу је био искусни привредник и спортски радник Георгије Бошковић, а у раду су се истицали и Ђура Пешић, Велимир Бранковић, Павле Сударевић, Гавра Марковић, Стјепан Сарић, Богдан Јеремић, Слободан Ђукић, Миломир Радованоић, Јован Антонић, Лука Милованчевић, Мирко Марковић и Милорад Вујадиновић.

1971/72. - ДРУГА САВЕЗНА ЛИГА, СЕВЕРНА ГРУПА

У лето 1971. године у *Галеници* је дошло до великих кадровских промена. Нову средину потражили су Матовић, који је отишао у титоградску *Будућност*, Стринека, који се вратио у *Београд*, Јовановић, Рушанац, Антић, Челар и Дувњак који су уступљени *Чукаричком*, Сучевић, који је отишао у зрењанински *Пролетер*, Вуковић који је отишао у *Карловац*, а затим каријеру завршио у загребачком *Динаму* и још неки фудбалери. *Галеници* је приступила само неколицина неафирмисаних фудбалера из мањих клубова, од којих је највеће појачање био Владислав Велимировић-Лаци, сјајан бек и један од најбољих "странаца" који је икада играо у Земуну. Он је дошао из ваљевске *Будућности*, одакле је стигао и Живојин Продановић, а остале придошлице су биле Зоран Перић из смедеревског *Металурга*, Зоран Влајић из сурчинског *Јединства*, Миодраг Ђурић из *Бежаније* и Миодраг Илић из *Телеоптика*. У зимској паузи клуб су напустили и Ђ. Величковић и Бошњаковић, који су приступили *Влазнимију* из Ђаковице, Влајић који се вратио у Сурчин и повратник из војске Средојевић који је отишао у крагујевачки *Раднички*, а *Галенику* су појачали Новица Матић из крагујевачког *Радничког*, Сава Аврамовић из краљевачке *Слоге*, Момир Карацић из нишког *Железничара*, Милован Митић из бањалучког *Борца* и голман Слободан Топаловић из чачанског *Борца*, као и неколицина јуниора међу којима се посебно истицао Миша Јандрић. Тако је за *Галенику* у тој сезони играло укупно 25 фудбалера и то Вујин, који је постао нови капитен, Топаловић, Кежман(голмани), Дробац, Велимировић, М. Величковић, Мишић, Јојић, Бошњаковић, Ковачевић, Прегељ, Гајин, Белојевић, Ђурић, Влајић, Продановић, Ђ. Величковић, Илић, Пејовић, Перић, Матић, Митић, Аврамовић, Карацић и Јандрић. Стандардни тим су чинили Вујин, Дробац, Велимировић, М. Величковић, Јојић, Мишић, Ковачевић, Пејовић, Гајин, Прегељ и Белојевић. Тим су и даље водили Валок и Бобек.

Тим Галенике на опроштајној утакмици Стевана Јовановића

Припремајући се за нову сезону, *Галеника* је одиграла велики број пријатељских утакмица са променљивим резултатима, па је тако победила *Раднички* из Обреновца са 3:1 и ваљевску *Будућност* са 2:1, играла је два пута нерешено са лесковачком *Дубочицом*, оба пута 1:1, два пута је поражена од тузланске *Слободе*, оба пута са 0:2, а изгубила је и од новосадске *Војводине* у Земуну са 0:1. Такође, Земунци су одиграли и две међународне утакмице и то 4. августа 1971. године када су високо поразили тим наших гастарбајтера, *Југославију* из Хајлброна са 9:1 и три недеље касније када су са грчким прволигашем *Кавалом* играли нерешено 1:1. И током јесењег дела првенства земунски тим је одиграо низ пријатељских утакмица, углавном успешно, па је тако 11. новембра 1971. године *Галеника* појачана четворицом фудбалера *Партизана* изгубила минималним резултатом од 1:2 од олимпијске државне репрезентације, 23. новембра 1971. године је на свом терену савладала пољског друголигаша *Униу* из Тарнова са 4:0, а недељу дана касније у Крушевцу, на прослави четврт века *Напретка*, Земунци су са слављеником играли нерешено 0:0. Од ретких неуспеха у том периоду треба поменути пораз од комбинованог тима *Партизана* са 3:5 и против српсколигаша *Младости* у Смедеревској Паланци са 1:3.

Друголигашка сезона 1971/72. године почела је за земунски тим успешно, победом од 2:1 у Бачкој Паланци, после праве егзибиционе игре, како су истакли готово сви извештачи са те утакмице. Бољи и надмоћнији Земунци су били и у Кули, али су ипак поражени од *Хајдука* са 1:2. У трећем колу, у првој утакмици пред својом публиком те сезоне, *Галеника* је савладала *Срем* са 1:0 после боље, али и веома неефикасне игре. Добру игру *Галеника* је пружила и у Панчеву, где је против *Динама* извукла бод у утакмици без голова, а затим су Земунци пред својом публиком надиграли винковачки *Динамо* и иако у ослабљеном саставу, победили са 3:1. На тој утакмици виђен је редак гол, када је Илић тек што је ушао у игру, савладао голмана гостију шутом из слободног ударца са средине игралишта! Добра серија игара и резултата прекинута је заслуженим поразом од *Металца* у Осијеку од 0:1, али да је у питању била само

пролазна криза показали су већ наредни мечеви. После надмоћније игре Земунци су на свом стадиону победили *Јединство* из Брчког са 2:0, а истим резултатом тријумфовали су и недељу дана касније у Борову, где су били бољи такмац, али су отпор домаћих фудбалера сломили тек у финишу, головима које су постигли у 85. и 90. минуту. У сусрету са тимом *Будућности* из Ваљева *Галеника* је игром разочарала своје навијаче, па је утакмица завршена без голова, али су се већ наредне недеље Земунци искупили савладавши у гостима *Вождовачки* са 2:1. Дерби меч са суботичким *Спартаком*, лидером првенства, привукао је на градски стадион у Земуну више од 6000 гледалаца, које је *Галеника* обрадовала тешком, али заслуженом победом од 1:0 голом којег је М. Величковић постигао из пенала у 75. минуту, после чега је земунски тим запосео сам врх табеле. Добра игра донела је *Галеници* два бода и у Шапцу, где је побеђена домаћа *Мачва* са 2:1. У новом дербију, пред чак 10000 гледалаца у Земуну, *Галеника* је савладала зрењанински *Пролетер* са 2:1, голом који је постигао Дробац буквално са последњим судијским звиждуком. Пет минута пре тога судија је поништио гол који је постигао *Пролетер*, па су Зрењанинци уложили жалбу, али им је она одбијена. Добру игру *Галеника* је пружила и наредне недеље, када је у још једном дербију извукла нерешен резултат 0:0 у Осијеку против истоимене екипе, успешно одолевши свим нападима домаћих играча. После тако добре серије игара и резултата, земунска публика је доживела

Тим Галенике у лето 1971. године. Стоје: тренер Бобек, Вујин, Мишић, Јојић, Дробац, Велимировић и М. Величковић. Чуче: Ковачевић, Пејовић, Ђ. Величковић, Белојевић и Перић

прави шок када су њени љубимци поражени чак са 0:4 од *Црвенке*. Пред више од 8000 гледалаца гости су брзо повели, а затим сасвим разбили збуњене Земунце, за које је четвороструки стрелац Бешлин био несавладива енигма. После тог сусрета група навијача је, сасвим неоправдано, извређала и испсовала капитена Вујина, мада он није био ништа слабији од других фудбалера земунског тима. Огорчени Вујин је после тога одлучио да више не брани, али се касније ипак предомислио и остао на вратима *Галенике* још годину дана. Наредне недеље *Галеника* је поражена и од *Новог Сада* у гостима са 0:2, чиме је сврgнута и са челне позиције на табели, а јесењи део првенства окончала је тешком, али заслуженом победом против *Радника* из Бијељине на свом терену од 2:0. У тврдој утакмици гости су се успешно бранили већи део утакмице, а отпор им је сломљен тек у другом полувремену, када су остали са играчем мање. Тако је *Галеника* ипак забележила велики успех и после првог дела такмичења заузимала високо друго место, са само бодом мање од првопласираног тима *Новог Сада*.

Зимске припреме су опет делимично обављене у Макарској, где је *Галеника* одиграла и две пријатељске утакмице, са травничким *Борцем* 0:0 и са осјечким *Металцем* 0:1, а по повратку у Земун одигран је још читав низ сусрета, али резултатски доста неуспешно: против *Слоге* у Краљеву 1:2, против *Будућности* у Ваљеву 1:1, против чачанског *Борца* у Земуну 1:1 и тако даље.

На жалост, лоше игре и резултати пратили су земунски тим и у наставку првенства. Већ у првом колу пролећног дела *Бачка* је вратила дуг и у Земуну потпуно надиграла домаћина, који је после бледе, али грубе игре поражен са 2:3. *Галеника* се делимично искупила добром игром и победом од 3:0 против кулског *Хајдука*, али је истим резултатом поражена у Сремској Митровици од последњепласираног *Срема*, који је те сезоне и испао из друголигашког друштва. Слабу игру Земунци су пружили и у сусрету са *Динамом* из Панчева, којег су пред својом публиком ипак добили са 4:2. Првенство је тада прекинуто због појаве епидемије великих богиња, да би после извесног времена било настављено, али са испретураним распоредом, а Земунци и даље играју трајаво. Против *Борова* у Земуну нису били лоши, али нису ни успели да пробију чврст "бункер" гостију, па је сусрет завршен без голова, а у Ваљеву их је са 1:0 поразила слаба *Будућност*, којој је ово била прва пролећна победа. *Галеника* је лоше играла и у Винковцима, али је изборила 0:0, највише захваљујући још слабијој игри домаћег *Динама*, а без голова је окончала и сусрет са *Вождовачким* на свом терену, у слабој и досадној игри без жара. Тек против осијечког *Металца Галеника* је поново пружила добру игру, победивши пред својом публиком са 3:1. Захваљујући јесењој залихи бодова, *Галеника* је тада још увек била на другом месту иако без шанси за титулу, пошто јој је првопласирани *Спартак* бежао чак 7 бодова. Зато је утакмица у Суботици била више престижна, а *Галеника* је, упркос прилично добре игре, поражена са 2:3. Поново је уследио низ лоших игара и порази од шабачке *Мачве* у Земуну са 0:1 и *Јединства* у Брчком од 0:3, па је тим који се до скора борио за титулу првака одједном доспео у опасну зону. Тада су се Земунци пренули и у Зрењанину, после

Моменат са међународне утакмице Галеника - Униа (4:0) 23. новембра 1971. године

3:3, однели бод *Пролетеру* иако су били бољи и могли чак и да победе, а затим су на свом терену савладали *Осијек* са 3:1 после боље игре, али и захваљујући слабом голману гостију и пристрасном судији који је досудио непостојећи пенал у њихову корист из кога су и повели са 1:0. Тако су фудбалери *Галенике* ипак мирно дочекали финиш првенства, којег су одиграли опет лоше. У Црвенки су поражени са 0:2 головима које су примили већ у 2. и 6. минуту, са *Новим Садом* су у последњој утакмици на свом терену поделили бодове играјући 3:3, а у Бјељини су поражени у последњем колу од *Радника* са 0:3 иако су, по новинским извештајима, играли добро! Тако је *Галеника* на крају такмичења на табели друголигашког севера заузела тек осмо место са само 35 бодова. За утеху, земунски клуб је добио велико признање пошто су му по завршетку првенства уручени трофеји за фер плеј и за најбољег домаћина, чему је умногоме допринео и један од најватренијих навијача клуба, Горњоварошанин Ђока Илић-Енглез, који је после сваке утакмице у Земуну организовао "треће полувреме", припремајући богате ручкове за актере меча.

Те сезоне *Галеника* је слабо прошла и у куп-такмичењу, пошто је, после победе над обреновачким *Радничким* од 3:1 на свом терену, елиминисана већ у шеснаестини финала Купа Србије, после пораза од *Борца* у Чачку са 0:2. У пролеће 1972. године, међутим, забележена су два лепа међународна успеха, јер је 30. априла у Кракову подмлађен састав *Галенике* поразио тамошњу градску репрезентацију са 3:0, а 13. јуна Земунци су угостили вишеструког шампиона Туниса, тим *Керуана*, којег су победили са 6:2. Занимљиво је да су у другом полувремену те утакмице за домаћи тим наступили и Бобек, који је постигао

један гол и Шекуларац, који је опет намерно промашио по њему престрого досуђен једанаестерац! Такође, *Галеника* је током пролећног дела првенства одиграла и више пријатељских утакмица, од којих истичемо оне са *ОФК Београдом* у Земуну коју су домаћини изгубили са 0:4, у Аранђеловцу против *Шумадије* која је завршена нерешено 0:0 и две против прволигашког тима крагујевачког *Радничког*, од којих је прва у Крагујевцу завршена без победника 2:2, док је у Земуну *Галеника* поражена са 2:3. Занимљив је био и сусрет у коме је комбиновани тим земунског друголигаша са 7:3 победио земунски *Милутинац* за кога су наступила четири бивша аса *Црвене звезде*, Шекуларац, Трифке Михајловић, Јанковић и Степановић, а чист приход је уступљен нижеразредном локалном ривалу.

Лево: Моменат са првенствене утакмице Галеника - Спартак (1:0) 17. октобра 1971. године.
Горе: Шекуларац у дресу Галенике на утакмици против Керуана (6:2) 13. јуна 1972. године

1972/73. - ДРУГА САВЕЗНА ЛИГА, СЕВЕРНА ГРУПА

Земунског друголигаша су у лето 1972. године напустили одлични фудбалери Велимировић и Матић, а међу многобројним придошлицама били су Бранко Бабић, Земунац који је раније играо за јуниоре *Црвене звезде* и *Осијек*, Душан Челар, такође Земунац и бивши јуниор *Галенике* који је неко време провео у *Чукаричком*, Мирослав Миловановић-Роћа, некадашњи играч *ОФК Београда* и *Вождовачког*, Мирослав Родић који је до тада играо за јуниоре нишког *Радничког*, Момчило Илић који је дошао из пожаревачког *Младог радника* и Андраш Тобијаш, дотадашњи играч *Сенте*. У зимској паузи првенства отишли су и Белојевић, Продановић, Перић и Карацић, Вујин, Дробац и Мишић су се опростили од активног играња, а Земунцима су приступили Петко Стамевски из *ОФК Београда* и Душан Андрић, бивши јуниор *Црвене звезде* и првотимац *Сутјеске* из Никшића. Тако су у сезони 1972/73. године боје *Галенике* бранили ови играчи: Вујин, Топаловић, Кежман (голмани), Дробац, Тобијаш, М. Величковић, Аврамовић, Ђурић, Миловановић, Родић, Јојић, Ковачевић, Пејовић, Гајин, Прегељ, Митић, Илић, Карацић, Јандрић, Челар, Бабић, Стамевски и Андрић. Још у лето 1972. године су отишли и Бобек и Валок, па је кормило клуба поверено дотадашњем тренеру млађих категорија Младену Сарићу.

Припремајући се за ново првенство фудбалери *Галенике* су у лето 1972. године забележили читав низ сјајних резултата у пријатељским утакмицама, међу којима су се посебно истицали 0:0 са комплетним тимом *Црвене звезде* у утакмици одиграној 28. јула у Београду, под рефлекторима, победа од 2:1 над *Напретком* у Крушевцу 26. јула, победа од 3:2 над *ОФК Београдом* у Земуну 2. августа, победа од 2:0 над новосадском *Војводином* у Земуну 12. августа и минималан пораз од 1:2 против комплетне репрезентације Колумбије која је гостовала у Земуну 5. августа. И касније, до краја те године, Земунци бележе успехе у пријатељским мечевима на свом терену, па су тако 26. октобра пружили сјајну игру и доживели частан пораз од 2:4 против прволигашког тима бањалучког *Борца*, 9. новембра су савладали *Партизан* са 3:2, а 21. новембра играли нерешено 3:3 са новосадском *Војводином*.

У првенственој сезони 1972/73. године, међутим, *Галеници* нису цветале руже, па је играла врло промењљиво, а осим тога, земунски тим је, као уосталом и сви остали, био све време оптерећен најављеном изменом система такмичења. Наиме, одлуком Фудбалског савеза Југославије, од наредне сезоне поново су уведене само две, уместо дотадашње четири групе Друге савезне лиге, а опстанак у друголигашком друштву гарантовао је само пласман до осмог места на табели, што је учинило да читаво првенство протекне врло нервозно и са доста узбуђења и грубости.

Земунци су првенствену трку почели добро, савладавши као домаћин, после сигурне игре, *Белишће* са 3:0 и изборивши реми без голова против *Вождовачког* у Београду, у слабој утакмици у којој је судија поделио чак 10 жутих картона. Без голова је завршен и дерби у Земуну против зрењанинског *Пролетера*, који се заправо више слушао него гледао, с обзиром да је обиловао прекршајима (извештач "Спорта" их је избројао више од 50!), судијским интервенцијама, неспортском игром, гестикулацијама, безбројним неукусним дијалозима играча међусобно, са судијама и са гледаоцима и сличним стварима без икакве везе са фудбалом. Ситуација је достигла усијање када је судија поништио гостима, чини се, регуларан гол, али је сусрет ипак приведен крају без озбиљнијих последица. И наредно коло *Галеника* је била домаћин и после слабе игре у првом, а одличне у другом полувремену поразила је *Бачку* из Бачке Паланке са 4:1. У Брчком је земунски тим, после тешке и жилаве борбе, поражен од *Јединства* са 0:1, да би онда на свом терену играо само нерешено 0:0 са *Новим Садом*. После обострано лоше игре Земунци су ипак заслужено савладали *Хајдук* у Кули са 2:1, али су у следећем колу пред својом публиком поново играли без голова са *Осијеком*, који је тада био лидер табеле, са само два бода више од *Галенике*. Домаћи тим је жестоко, али безуспешно, нападао све време утакмице, у последњих пет минута чак ураганski, што фудбалски Земун одавно није видео, да би се у последњим секундама гости изненада нашли у најповољнијој прилици утакмице, али нису однели други бод само захваљујући изванредној интервенцији

Тим Галенике у лето 1972. године. Стоје: Мишић, Вујин, Ђурић, Дробац, Андрић и Стамевски. Чуче: Ковачевић, М. Величковић, Челар, Прегељ и Гајин

голмана Топаловића. Добру игру Земунци су пружили и у Борову, где њихови нападачи, нарочито Гајин, нису искористили многобројне шансе, па су на крају поражени са 0:1 у утакмици пуној грубости која се изродила и у праву тучу. И против винковачког *Динама* на свом терену, по киши и тешком терену, *Галеника* је играла добро, али и борбено, тако да је водство противника од 1:3 окренула у своју корист и победом од 4:3 освојила важне бодове. Гости су имали много примедби на овај меч, тврдили су да су Земунци играли грубо, што је, додуше, било тачно, да им је судија неоправдано у 65. минуту искључио једног играча пошто је насео на провокацију халфа домаћих Величковића, да су Земунци после полувремена изашли на терен читавих пет минута после њих и судија и тако даље. То тада и није изгледало много страшно, али се показало да ће сусрет у Земуну имати дугорочне последице на односе два клуба. У Сомбору, *Галеника* је поражена са 0:1 од *Радничког*, а већина извештача је констатовала да су гости добро прошли, да би у наредном колу то приметили за *Радник* из Бијељине, кога су Земунци на свом терену савладали са 2:0, али су могли да напуне мрежу гостију до врха само да су им стрелци били прибранији и вештији. Против *Мачве* у Шапцу *Галеника* је изборила нерешен резултат од 1:1, мада су многи спортски извештачи тврдили да су гости свој водећи гол постигли из офсајд позиције. Пред својом публиком *Галеника* је затим поражена са 1:2 од *Чукаричког*, који је у присуству 8000 гледалаца одржао праву лекцију домаћину и чак могао да победи и убедљивије. Слично је било и у Ваљеву где су Земунци поражени од *Будућности* са 0:3, у игри у којој нису створили ниједну шансу, док су домаћи играчи пропустили да реализују још сијасет прилика. Стари дужник *Црвенка* поражена је у Земуну са 2:1, али су фудбалери *Галенике* играли одлично само до свог другог гола, а онда су стали, па гости умало нису изједначили у финишу меча. Најзад, у последњем колу јесењег дела, *Галеника* је такође пружила добру игру, али је изгубила са 2:4 у Панчеву од *Динама*, који је до бодова дошао изузетно грубом игром и уз

помоћ пристрасног судије, који није прекинуо сусрет ни када је на његовог помоћника из гледалишта бачена флаша, а Панчевци су, да би избегли последице, после утакмице званично изјавили како је то урадио један навијач из Земуна. Тако је *Галеника* презимила на осмом месту, са тачно 50% освојених бодова - 17 и прилично несигурна за своју другoлигашку будућност.

Углавном слабе игре и лоши резултати учинили су да тренер Сарић поднесе оставку два кола пре краја јесењег дела првенства, па је екипу привремено преузео активни играч и капитен Мирослав Миловановић. Како неенергична управа није успела да нађе боље решење, Миловановић је водио тим и у пролећном делу првенства, с тим што је престао да игра, а у раду му је помагао и бивши фудбалер *Јединства* Стеван Ђурчић. Нови тренер, млад и амбициозан, је на зимским припремама у Улцињу успео да обузда недисциплину која је већ дуже време владала међу првотимцима, осамосталио се и средио многе ствари. У кратком року успео је да консолидује екипу и приволи фудбалере да савесније приђу игри, што се позитивно одразило и на игру тима, којег је сада предводио новоизабрани капитен Ковачевић.

Галеника је у припремном периоду одиграла више пријатељских утакмица, углавном успешно, па је савладала београдске нижеразредне клубове *Слободу* са 8:0 и *Хајдук* са 1:0, док је са прволигашким тимом нишког *Радничког* играла 25. фебруара 1973. године у Земуну нерешено 0:0. И у пролеће 1973. године земунски другoлигаш одиграо је неколико пријатељских утакмица, од којих истичемо ону са *ОФК Београдом*, поводом опроштаја Вујина, Дропца и Мишића, у којој је поражен са 0:4, као и непријатне поразе од *ИМ Раковице* са 0:1 и од сеоског тима *Црвена звезда* из Павлиша код Вршца са 2:3.

Моменат са првенствене утакмице Галеника - Црвенка (2:1) 19. новембра 1972. године

Старт *Галенике* у пролећном делу сезоне 1972/73. године био је успешан, јер су Земунци однели бодове из Белишћа савладавши домаћина са 2:1, да би затим, после изванредне игре, савладали *Вождовачки* пред својом публиком са 4:0, уз напомену да су могли и убедљивије да победе да се нападачи, нарочито Ковачевић и Челар, нису испромашивали. Ни у наредна два сусрета Земунци нису играли лоше, али су поражени у Зрењанину од *Пролетера* и у Бачкој Паланци од *Бачке*, оба пута са по 0:1. У Бачкој Паланци десио се и немио инцидент када је капитен Ковачевић у полувремену одбио да настави игру. Он се касније извинуо тренеру и саиграчима, па је враћен у тим, али је капитенску траку морао да уступи Гајину. Добрим играма у наредним колима Ковачевић је изборио статус репрезентативца северне групе Друге лиге, а затим и дрес олимпијског државног тима, али се јаз између њега, тренера и групе играча све више продубљивао, па је неколико кола пре краја такмичења поново одстрањен из екипе, на штету и своју и *Галенике*. У петом колу Земунци су на свом стадиону сигурно савладали *Јединство* из Брчког са 2:0 поново пропустивши низ прилика за убедљивију победу, а затим су као гости поражени од кандидата за првака, екипе *Новог Сада*,, са 1:4. Следећи противник *Галенике*, *Хајдук* из Куле, није допутовао у Земун због штрајка својих фудбалера, па је ова утакмица регистрована службеним резултатом у корист земунског тима, а наредне недеље *Галеника* је убедљиво изгубила у *Осијеку* од лидера првенства са 1:5. Земунци су затим поразили *Борово* на свом терену са 2:1, претворивши водство гостију у победу за само 2 минута, после чега су пропустили и низ повољних ситуација за убедљивији тријумф. Наредни сусрет у Винковцима показао се као меч високог ризика, јер домаћини нису заборавили утакмицу из јесењег дела првенства, па су Земунци дочекани врло непријатељски, пре утакмице су их чланови руководства *Динама* вређали, док су на терену наишли на грубу и некоректну игру противника, коју је заплашени судија толерисао. У таквој атмосфери *Динамо* је брзо повео са 1:0, а када је у 38. минуту

поништен гол који је постигао Гајин, један гледалац је погодио комадом црепа помоћног судију, теже га повредивши, па је утакмица прекинута. Такмичарска комисија је најпре, сасвим правилно, регистровала утакмицу службеним резултатом у корист *Галенике*, али се онда *Динамо* жалио, па је после невиђених притисака, чак и политичких, првобитна одлука поништена и одређено да се одигра нови сусрет у коме су Винковчани победили са 2:1. У међувремену првенство је настављено, а *Галеника* је, после лоших игара, постигла два нерешена резултата, против сомборског *Радничког* на свом терену 2:2 и против *Радника* у Бијељини 0:0, да би онда забележила три победе за редом и тиме знатно поправила свој положај на табели. Најпре је савладана шабачка *Мачва* у Земуну са 2:1, у грубој игри у којој су предњачили гости, затим је побеђен *Чукарички* у Београду са 1:0, голом из пенала оправдано досуђеног четири минута пре краја сусрета и најзад је тешком муком на домаћем терену поражена последњепласирана *Будућност* из Ваљева са 1:0 и то аутоголом једног гостујућег играча, пошто нападачи *Галенике* никако нису успевали да нађу пут до мреже противника. Пошто је у Црвенки поражена са 0:2, *Галеника* је у последње коло ушла као деветопласирана, али са добрим изгледима да очува друголигашки статус јер је за противника, на свом терену, имала тим панчевачког *Динама*, који јој је тада бежао за бод. У врло грубој и нервозној игри Земунци су минимално, али заслужено, савладали директног ривала са 1:0 и претекавши га за бод, на крају првенства са 37 освојених бодова ипак заузели осмо место, што им је гарантовало наступ у Другој савезној лиги и идуће сезоне.

Тим Галенике у пролеће 1973. године. Стоје: Јојић, Топаловић, Аврамовић, Родић, Бабић, Тобијаш, Ђурић, Кежман, Стамевски и тренер Миловановић. Чуче: М. Величковић, Ковачевић, Илић, Јандрић, Митић, Челар и Прегељ

У куп- такмичењу, међутим, земунски тим је опет лоше прошао, пошто је, после тешке победе над *Звиждом* у Кучеву са 1:0, истим резултатом поражен у полуфиналу Купа Србије од *Шумадије* у Аранђеловцу, после продужетака, пошто је у регуларном току сусрет завршен без голова.

У јесењем делу првенства главни терет такмичења изнео је састав Топаловић, Дробац, Аврамовић, М. Величковић, Родић, Миловановић, Ковачевић, Пејовић, Гајин, Прегељ и Челар, уз које су чешће наступали и Митић, Јојић, Тобијаш, Ђурић, Јандрић, Илић и Бабић. Исти играчи, без Дробца, који је напустио играње и Миловановића, који се такође повукао после преузимања тренерске дужности, били су главни ослонац тима и у пролећном делу првенства, с тим што су им се тада придружили и новодошли Стамевски и Андрић. Био је то добар тим, што је доказао и резултатима, мада су они могли да буду и бољи да су фудбалери *Галенике* били дисциплинованији, што се посебно односи на једног од најбољих играча Стевана Ковачевића. Од осталих првотимаца стандардно добро су играли М. Величковић, мада је и он испољавао доста недисциплине и Гајин, који је и даље одушевљавао одличним играма, дриблинзима и головима иако је, због грубих противника, који нису могли другачије да му парирају, често био повређен. Те сезоне у први план је избило и неколико млађих играча, нарочито голман Топаловић, који је импоновао сигурним одбранама, али и Челар, који се наметнуо одличним играма и реализаторским способностима, затим поуздани одбрамбени играч Родић, као и Јандрић, Пејовић, Митић и Илић.

1973/74. - ДРУГА САВЕЗНА ЛИГА, ИСТОЧНА ГРУПА

Друга савезна лига је од 1973/74. године опет имала само две групе са по 18 тимова, а *Галеника* је увршћена у источну групу, у којој су играли тимови са територије Србије, Црне Горе и Македоније. Конкуренција је била знатно јача него претходне године, а екипе-учеснице готово подједнаке вредности, бар на папиру.

У лето 1973. године, међутим, *Галеника* је претрпела многе кадровске промене. На чело стручног штаба поново је доведен Стјепан Бобек, који је за помоћника поставио дотадашњег тренера подмлатка Стевана Бену, јер је Миловановић напустио клуб. Такође, и *Галеникин* тим се сасвим осуо, јер је Ковачевић отишао у зрењанински *Пролетер*, М. Величковић у *ОФК Београд*, Бабић у војску, Јојић је оставио фудбал због обавеза на послу, а још неки фудбалери су потражили нове средине. Њихова места заузели су новодошли играчи: голман Кресојевић из *ХИП Панчева*, Миленко Живановић из *Вождовца*, Зоран Ганић и Мирко Блануша из *ОФК Београда* и још неки играчи, као и бивши чланови *Галеникиног* подмлатка Миле Томић, Ђорђе Уковски и Гезим Љаља, од којих је овај последњи био стандардни омладински државни репрезентативац и право откровење сезоне, па је одмах запао за око и великима. Тако је земунски друголигаш у сезони 1973/74. године наступао са овим играчима: Топаловић, Кресојевић (голмани), Ђурић, Стамевски, Прегељ, Родић, Томић, Павловић, Поповић, Јандрић, Аврамовић, Ганић, Митић, Гајин, Блануша, Андрић, Челар, Пејовић, Живановић, Јовић, Уковски и Љаља.

Моменат са међународне утакмице Галеника - Југослав Америкен (11:0) у лето 1973. године

Припремајући се за ново првенство *Галеника* је одиграла десетак утакмица, резултатски углавном неуспешно, па је тако у Земуну поражена од београдског *Радничког* са 2:5 и од *Црвенке* са 0:2, а у Бачкој Паланци од *Бачке* са 0:1. Релативни успеси су постигнути на утакмицама у Земуну против новог прволигаша *Пролетера* из Зрењанина, са којим је *Галеника* играла нерешено 1:1 и против тима наших исељеника из америчког града Сан Педра, екипе *Југослав Америкен*, која је поражена са 11:0.

Да у првенству лако бити неће потврдила је већ прва лигашка утакмица у сезони 1973/74. године, када је *Галеника* пред својом публиком поражена од *ОФК Титограда* са 1:2, после слабе и неозбиљне игре, у којој су домаћи играчи ипак имали више шанси, али су се испромашивали, посебно капитен Гајин. Реми на "врућем" терену у Косовској Митровици против *Трепче* од 0:0 и победа у Земуну против пећке *Будућности* од 1:0, истина у лошој игри, давали су наде да је почетни неуспех само пролазни кикс, али је пораз у Никшићу, од *Сутјеске*, са катастрофалних 1:6, после очајне игре, показао да *Галеника* те сезоне заправо има врло слаб тим и да ће бити још много разочарења. Земунци су наставили са променљивим играма, па су тако против скопског *Работничког* на свом терену пружили добру игру и убедљиво победили са 3:0, а нису лоше играли ни против *Бокеља* у Котору, иако су поражени са 0:1. На тој утакмици судија је земунском тиму поништио регуларан изједначујући гол, па су играчи *Галенике* од тада па до краја меча више псовали и вређали судију него што су играли. На свом терену *Галеника* је тешко и после много пропуштених шанси на једвите јаде савладала *Куманово* са 1:0, затим је у обострано лепој игри поделила бодове са *Радом* у Београду после 1:1, а онда је савладала у Земуну једног од фаворита првенства, титоградску *Будућност*, са 1:0, голом Челара који је сјајно одиграо тај сусрет. Нову победу

Земунци су постигли у Пироту, где су савладали *Раднички* са 2:1. Са те утакмице остао је запамћен водећи гол домаћина, који је пао на крајње необичан начин: после шута једног играча *Радничког*, лопта се одбила од стативе и погодивши у леђа голмана Топаловића, одсела у мрежи! Гости, који су играли на тој утакмици доста добро, брзо су се, међутим, сабрали, изједначили из пенала, а затим и победили. У

Лево: Моменат са првенствене утакмице Рад - Галеника (1:1) 29. септембра 1973. године
Доле лево: Миша Јандрић
Доле десно: Душан Челар

узбудљивој игри, у којој су обе стране пропустиле да реализују читав низ повољних прилика, сусрет у Земуну између *Галенике* и *Шумадије* из Аранђеловца је завршен нерешено 1:1, а онда су уследила два заслужена пораза, против лидера *Радничког* у Крагујевцу са 0:2 и против прилепске *Победе* у Земуну са 1:2, у утакмици у којој су домаћи фудбалери пружили очајну игру и по општој оцени спортских извештача могли и много горе да прођу. Последњу добру игру те јесени *Галеника* је приказала на свом

терену, где је савладала крушевачки *Напредак* са 3:1, а у тиму победника бриљирали су после дуже повреде опорављени Гајин и Родић, с тим што је овај други, поигравајући се лоптом у последњем минуту у свом шеснаестерцу, помогао гостима да постигну почасни погодак. До краја јесење сезоне, *Галеника* је поражена у све три утакмице: у Чачку од *Борца* са 1:2 и то највише захваљујући сјајним одбранама Топаловића који је свој тим спасао далеко тежег пораза, у Земуну од *Приштине* са 0:1, у слабој и нервозној игри и у Београду од *Чукаричког* са 0:1.У том мечу играчи оба тима су се на терену понашали крајње неспортски, иако је утакмица најављивана као сусрет "два пријатељска тима", а наслов извештаја са тог меча у "Политици" јасно говори шта се збивало: "Неспортско понашање које се одавно није могло видети". У паузи између два полувремена тренери су ипак успели да мало обуздају своје фудбалере, па се у наставку више играло, а *Чукарички* је био толико бољи да је пропустио да напуни мрежу Земунаца до врха. Тако је *Галеника*, после врло слабо одиграног јесењег дела првенства, са само 15 освојених бодова презимила на 13. месту, што је свакако било далеко испод реномеа клуба.

Горе: Заједнички снимак Галенике и московске Локомотиве пред међусобни сусрет у Земуну 24. фебруара 1974. године.
Лево: Моменат са те утакмице

Да ни пролеће неће бити ведро показали су већ резултати пријатељских утакмица на припремама у Ровињу, где је земунски тим поражен од зајечарског *Тимока* са 0:3, београдског *Партизана* са 2:4 и *Загреба* са 1:4, играо нерешено са *Железничаром* из Зајечара 2:2, а победио само пиротски *Радничк*и са 3:0 и *Ровињ* са 7:0. Бобек је слабе игре и поразе правдао лошим теренима, као да противничке екипе нису играле на тим истим игралиштима, а када је тим по повратку у Земун наставио са слабим играма у пријатељским мечевима, налазио је друга оправдања. Заправо највећи успех у тој иначе врло бледој сезони *Галеника* је забележила 24. фебруара 1974. године у Земуну када је после сјајне игре, голом тога дана веома расположеног Гајина, савладала познатог и реномираног совјетског прволигаша, тим *Локомотиве* из Москве са 1:0.

На старту пролећног дела *Галеника* је после 0:0 са *ОФК Титоградом* однела заслужено бод, да би онда као домаћин савладала *Трепчу* са 2:1, иако наслов извештаја са те утакмице у "Политици" - "Бољи тим изгубио бодове" - показује шта је заправо било на терену. У обострано слабој игри Земунци су затим поражени од *Будућности* у Пећи са 0:1, али су већ наредне недеље заиграли врло добро и убедљиво савладали *Сутјеску* пред својом публиком са 3:0, вративши Никшићанима дуг за катастрофални пораз у првом делу првенства. Цео тим Земунаца одиграо је тај меч одлично, а бриљирао је двоструки стрелац Гајин. На жалост, то је била и последња добра игра *Галенике* те сезоне, јер је њена лађа почела изненада да тоне све дубље. У Скопљу је земунски тим играо врло слабо, па је против *Работничког* поражен катастрофално са 1:5, против *Бокеља* у Земуну је играо такође лоше и једва успео да спасе бод играјући 0:0, у Куманову је поражен са 0:1 упркос чињеници да му је судија толерисао врло грубу и прљаву игру, а тек против *Рада* пред својом публиком је заиграо нешто боље, али и ту није извукао више од 1:1, пошто је изједначујући гол примио минут пре краја сусрета. Уследила су два нова пораза после бледих игара,

Лево: Моменат са првенствене утакмице Галеника - Бокељ (0:0) 30. марта 1974. године.
Доле: Моменти са првенствене утакмице Галеника - Раднички (Крагујевац) (0:0) 11. маја 1974. године

у Титограду против *Будућности* са 0:2 и у Земуну против пиротског *Радничког* са 0:1, па се земунски тим тада нашао већ у опасној зони. Наду је пробудила победа у Аранђеловцу против *Шумадије* од 2:0, мада је и она била више плод врло слабе игре домаћина него добре игре *Галенике*, а обострано слабо одиграли су у Земуну и *Галеника* и лидер *Раднички* из Крагујевца, који су пред 8000 разочараних гледалаца окончали свој међусобни сусрет без голова. Тада је дошло до потпуног краха Земунаца, који су после веома слабих игара поражени чак четири пута узастопце, у Прилепу од *Победе* са 0:1, у Крушевцу од *Напретка* са 1:2, на свом терену од чачанског *Борца* са 1:3 и у Приштина са 1:4, чиме се угасила и последња нада за очување друголигашког статуса. Слаба утеха биле је победа у последњем колу од 3:1 над *Чукаричким*, коју су Земунци остварили пред својом публиком. Иако тај сусрет није ништа одлучивао, због претходне међусобне утакмице оба противника су "гризла", а *Галеника* је, после водства противника, изједначила и са два гола постигнута у последњих седам минута, решила утакмицу у своју корист. Тако је *Галеника* неславно завршила такмичење на претпоследњем, 17. месту и после четири пуне сезоне опростила се од друголигашког друштва.

Другачију судбину *Галеника* није могла ни да доживи, јер су игре које је екипа пружала биле у највећем броју случајева врло слабе, а фудбалери земунског тима најгрубљи у лиги, пошто су своју неумешност надокнађивали неспортским потезима. Тако није било ни велико изненађење што је најбољи појединац *Галенике* у том првенству био голман Слободан Топаловић, који је чак изборио дрес стандардног аматерског државног репрезентативца, а по завршетку сезоне отишао у СР Немачку и више година бранио гол познатог прволигаша *Келна*. Осим њега, нешто солидније игре и то само повремено, пружали су још само Родић, Томић, Митић, Челар, Пејовић, Уковски и Љаља, као и капитен Гајин, али је овај последњи због повреде и болести одсуствовао са већег броја утакмица. С друге стране, сасвим су

Газим Љаља је у сезони 1973/74. године доживео пуну афирмацију

подбацили дошљаци из *ОФК Београда* Блануша и Ганић, од којих се много очекивало. Стандардни тим *Галенике* те сезоне чинили су Топаловић, Ђурић, Стамевски, Пејовић, Родић, Томић, Јандрић, Прегељ, Гајин (Блануша), Митић и Челар, а уз њих су доста утакмица одиграли и Љаља, Андрић, Аврамовић, Живановић и Уковски.

Почетком 1974. године *Галеника* је добила и нову управу, на чијем челу је и даље остао Георгије Бошковић, док су међу најактивнијим њеним члановима били Драган Ђулафић, Миломир Радовановић, Ђура Пешић, Милош Пусулић, Велимир Јовановић и Гаврa Марковић. Зачудо, упркос лоших игара и резултата, земунска публика није свом тиму окренула леђа, истрајно га је, али узалудно, бодрила до краја.

1974/75. - ПРВА СРПСКА ЛИГА

После другoлигашког краха и Бобековог одласка, *Галеника* је у лето 1974. године за новог тренера ангажовала тада младог и неафирмисаног стручњака Ивана Чабриновића. Са њим је почело ново поглавље у историји најбољег земунског клуба, које ће трајати пуних 9 година, колико је овај стручњак остао на кормилу *Галенике*, забележивши читав низ изванредних резултата. Чабриновић је био одличан тренер који је радио веома темељно, али је чињеница да толико дуго у *Галеници* не би остао да није наишао на потпуно разумевање и подршку и што је још важније, стрпљење и то како од стране управе, тако и од навијача. Јер, иако су сви желели брз повратак земунског клуба у другoлигашко друштво, мало ко је хтео да то буде стихијски и да се убрзо потом доживи нови дебакл, а Чабриновић је управо то и обећао - пажљиво и систематско стварање јаког тима који ће бити стабилан другoлигаш, а потом, можда и нешто више. И одржао је обећање!

Најтежа Чабриновићева сезона била је, свакако, она прва, када је преузео тим *Галенике*. По испадању из Друге савезне лиге, управа клуба је поделила чак 19 исписница, а Гајин, Прегељ и Живановић су отишли у војску, па је списак првотимаца, који се свео на Кресојевића, Ђурића, Стамевског, Родића, Аврамовића, Павловића, Пејовића, Томића, Јандрића, Љалу, Уковског и Челара, проширен повратником из *ОФК Београда* Мирославом Величковићем, затим бившим голманом *Црвене звезде* и *Вождовца* Бранимиром Бабарогићем и придошлицом из београдског *Радничког* Бранославом Недељковићем, као и са десетак сјајних талената из подмлатка који су прекомандовани у први тим и међу којима су се

Моменат са једне пријатељске утакмице Галенике у лето 1974. године

посебно истицали Миливоје Баткоски, Милан Савић, Зоран Величковић, Жељко Кандијаш и Драган Марковић. У полусезони Земунци су ојачали своје редове са још неколико принова, међу којима су се истицали центархалф Бранко Рашовић, бивши члан шампионске екипе *Партизана, Борусије* из Дортмунда и државне репрезентације, затим нападач Никола Лексовић, који је дошао из требињског *Леотара*, Радован Сиђимовски, који је дошао из *ОФК Београда*, бивши члан *Црвене звезде* и *Чукаричког* Владислав Живковић и Драган Ђуркић, дотадашњи члан *Словена* из Руме, као и голман Кежман који се вратио из армије. У лето 1974. године капитенску траку је понео Ђурић, а од почетка 1975. године Челар.

Нови тим *Галенике*, који је почео да се ствара у лето 1974. године одиграо је у припремном периоду и више пријатељских утакмица, али углавном резултатски лоше, с обзиром на неуиграност и почетна тренерова лутања. Од важнијих утакмица из тог периода поменућемо ону у Земуну, против првог тима *ОФК Београда*, у којој су домаћини поражени са 1:3 и сусрет у гостима у коме је побеђена *ОФК Кикинда* са 4:2.

Први противник *Галенике* у такмичењу Прве српске лиге у сезони 1974/75. године била је ваљевска *Будућност*, такође дојучерашњи другoлигаш. Дерби је одигран у Земуну, а домаћини, који су читав сусрет одиграли у грчу психолошког оптерећења и прилично слабо, поражени су са 0:2. И следећа утакмица била је дерби са бившим другoлигашем *Дубочицом* у Лесковцу, а Земунци су још једном заслужено поражени, са 0:2. Сусрет трећег кола између *Галенике* и *ИМ Раковице* у Земуну прекинут је

код стања 0:0 у 57. минуту због невремена и мрака, а у новој утакмици, одиграној две недеље касније, исти ривали су поделили бодове играјући 1:1, што је према приказаној игри био и најреалнији исход. У међувремену *Галеника* је започела сјајну серију од чак пет узастопних победа, чиме је, после лошег старта, истакла најозбиљније намере да се умеша у борбу за титулу. Земунци су прву победу изборили у Прибоју на Лиму са 3:1 и то упркос чињеници да је домаћи *ФАП* повео већ у првом минуту, после чега су се гости средили и убедљиво победили. Одличну игру *Галеника* је поновила и у Земуну против шабачке *Мачве*, коју је савладала са 2:1, а у Врању против *Динама* земунски тим је одолео свим нападима противника и успео да постигне гол и однесе заслужену победу од 1:0. Своју публику *Галеника* је одушевила изванредном игром и победом од 2:0 против смедеревског *Металурга*, као и против *Прве искре* из Барича коју је, упркос нешто слабијој и нервознијој игри него на претходним утакмицама, убедљиво савладала са 4:2.У том сусрету блистали су М. Величковић и Љаља, а гости су играли изузетно грубо, па је чак један фудбалер *Прве искре* нокаутирао Родића по завршетку сусрета, испред свлачионице. Одлична серија прекинута је поразом од *Колубаре* у Лазаревцу са 1:3, да би онда Земунци на свом терену опет забележили сигурну победу од 2:1 у обострано доброј игри против екипе *Мајданпека*. Против старог ривала *Вождовца, Галеника* је у Београду играла без голова, али више није могла ни да постигне у веома грубој утакмици у којој је искључен Томић, док пристрасни судија није показао црвени картон ни једном домаћем фудбалеру, иако су их они више заслужили. Тешку борбу против чврсте екипе *Топличанина* из Прокупља *Галеника* је на домаћем терену успела да реши са минималних 1:0 у своју корист, а гости су се жалили због наводног фаула над голманом којег је начинио М. Величковић приликом постизања поготка, али им је жалба одбијена. У наредна два кола *Галеника* је претрпела два

Моменат са првенствене утакмице
Динамо (Врање) - Галеника (0:1)
22. септембра 1974. године

непријатна пораза, у Титовом Ужицу од *Слободе* са 1:5 и у Земуну од *Лознице* са 0:1, с тим што су у оба сусрета Земунци били потпуно надиграни. Ипак, била је то пролазна слабост, па је *Галеника* после добре игре савладала *Железничар* у Нишу са 2:1, а затим и београдски *Раднички* у Земуну чак са 6:0, да би у последњем колу однела бод из Зајечара, после 0:0 са *Тимоком*. Овај бод био је тим значајнији што су Земунци од 30. минута играли без искључених Томића и Родића - њих двојица су се тада међусобно побили, пошто је Томић укорио Родића због једног опасног кикса, а судији није ништа друго остало но да обојицу избаци из игре. Са девет играча *Галеника* је пожртвованом игром одржала нерешен резултат до краја, а јунак сусрета био је голман Бабарогић. Тако су Земунци јесењи део првенства завршили на другом месту, са 21 освојеним бодом, само једним мање од првопласиране *Будућности* из Ваљева, а игре које су пружали сврставале су их међу најозбиљније кандидате за повратак у друголигашко друштво на крају такмичења. Бринула је једино доста недисциплинована игра земунских играча, који су у првом делу такмичења добили чак 20 жутих и 6 црвених картона, више него фудбалери било ког од њихових конкурената.

У зимском припремном периоду *Галеника* је одиграла мало пријатељских утакмица, јер је управа стадиона забранила земунском српсколигашу коришћење терена због извођења одређених радова. У оних неколико мечева које је одиграла, међутим, *Галеника* је забележила одличне резултате, па је тако високо поразила *Срем* у Јакову са 8:2, 20. фебруара 1975. године је играла нерешено 2:2 са комбинованим тимом *Црвене звезде*, недељу дана касније поразила је комбиновани тим *Партизана* са 3:2, а 4. марта и комплетан први тим *Партизана* са 2:1, али су им се "црно-бели" реванширали 19. јуна 1975. године када су катастрофално поразили земунског српсколигаша са 7:1.

Због многобројних повреда својих играча, Чабриновић је био принуђен да у првом колу наставка првенства, у дерби сусрету са *Будућности* у Ваљеву изведе крњи тим, али је *Галеника* и тако десеткована одолела и однела бод, пошто се утакмица завршила без голова, а о теренској надмоћности домаћина најбоље сведочи однос корнера - 13:0 у њихову корист! И против *Дубочице* на свом терену *Галеника* је играла само нерешено 2:2, упркос томе што је била боља, али јој је одбрана била прилично несигурна. После водства Земунаца од 1:0, гости су се средили, изједначили и повели, онда је *Галеника* изједначила, да би у финишу утакмице спасавала и тај један бод. Бурно је било и у Раковици где је земунски тим однео победу са 1:0, али је пред крај утакмице остао без престрого искљученог Бабарогића, кога је на голу заменио бек Ђурић. Домаћи играчи су тада кренули на све или ништа, а принудни вратар *Галенике* је у два наврата сјајно интервенисао и спасао сигурне поготке. После победе над *ФАП-ом* у Земуну од 1:0, у нервозној и тврдој игри, *Галеника* је поново истакла најозбиљнију кандидатуру за титулу првака, али је тада дошао пораз од 0:1 против *Мачве* у Шапцу и снови о првом месту су распршени. *Галеника* после тога бележи прилично променљиве резултате: лако и убедљиво са 5:0 је савладала *Динамо* из Врања на свом терену, поражена је са 1:2 од *Металурга* у Смедереву, успела да ишчупа реми од 1:1 у Баричу иако ју је *Прва искра* надиграла, лако и убедљиво са 3:0 је победила лазаревачку *Колубару* пред својом публиком и изборила се за бод после 1:1 у Мајданпеку. Против *Вождовца* у Земуну *Галеника* је лако дошла до високог водства од 3:0, али су онда њени играчи сасвим стали и дозволили гостима да изједначе и однесу бод. У Прокупљу, Земунци су поражени од *Топличанина* са 0:1, да би онда на свом терену вратили дуг ужичкој *Слободи* за висок праз у првом делу, савладавши је убедљиво, после сјајне игре у којој је блистао Челар, са 3:0. Истим резултатом - 0:3, *Галеника* је затим поражена у Лозници, као и у Земуну од нишког

Моменат са првенствене утакмице
Галеника - Колубара (3:0)
4. маја 1975. године

Железничара. У последње две утакмице *Галеника* је лако савладала последњепласирани београдски *Раднички* са 2:0 и зајечарски *Тимок* са 2:1, па је на крају првенства заузела четврто место са 40 бодова, једним мање од трећепласираног *ФАП-а* и шест мање од првака *Дубочице* и вицешампиона *Слободе*.

У куп-такмичењу су Земунци поново играли бледо. После 0:0 у регуларном току игре, једва су на пенале, са 6:5, савладали нижеразредни *БСК* из Борче, затим су поразили *ОФК Звездару* са 2:0, али су у полуфиналном сусрету Купа Србије поражени од Београда са 0:2. Слично је било и у Купу ослобођења Београда за 1975. годину, где су фудбалери *Галенике* већ у осмини финала елиминисани од нижеразредног тима *14. децембар*, после пораза од 1:3!

Била је то, дакле, прилично неуспешна сезона, пре свега зато што *Галеника* није изборила повратак у друголигашко друштво, како су то многи очекивали. За то је било реалних шанси, јер је стандардни састав Земунаца био састављен од добрих играча од којих је већина била прекаљена и у друголигашким борбама. Тај састав чинили су Кресојевић, Ђурић, Стамевски, М. Величковић (Аврамовић), Родић, Томић, Јандрић, Пејовић, Челар, Уковски и Љаља, док су од млађих фудбалера чешће од других шансу добијали Баткоски и Кандијаш. У другом делу овој екипи, чији су најпоузданији играчи те сезоне били Родић и Величковић, придружио се и Лексовић, добар гол играч, који је знао да заблиста, као на пример на утакмици против *Динама* из Врања када је постигао свих пет погодака за свој тим. Таква екипа свакако је могла да постигне и више од четвртог места, а што се то није десило, криве су, пре свега, повремене лоше игре, али и одређена лутања тренера Чабриновића, који се на свом дебију, мора се признати, није најбоље снашао.

1975/76. - ПРВА СРПСКА ЛИГА

У лето 1975. године земунски српсколигаш је запао у велике невоље јер су услови рада бивали све лошији пошто клуб и Управа спортских објеката воде прави мали рат око Градског стадиона, па се тако често дешава да фудбалери тренирају на атлетској стази, док терен користе учесници радничких спортских игара! Ни финансијска ситуација није баш најбоља, али највећи од свих проблема је ново велико осипање тима. Многи стандардни првотимци потражили су друге средине, па је тако Родић отишао у *Бор*, Стамевски у *Инђију*, Кресојевић у *Вршац*, Аврамовић у *ИМ Раковица*, Јандрић у *Чукарички*, Пејовић у *Рад*, Ђурић у немачки *Аугзбург* и тако даље, а Бабарогић, Челар и М. Величковић су отишли у војску. Уз то и ветеран Рашовић све ређе игра, па се још током јесењег дела дефинитивно повукао и постао, заједно са Беном, један од помоћника тренера Чабриновића. У зимској паузи је и Кандијаш отишао у војску. С друге стране, *Галеници* је приступило више фудбалера од којих су најзначајнија појачања била четири дојучерашња *Партизанова* јуниора, Мирослав Вучинић, Милош Филимоновић, Драгомир Седларевић и Слободан Милојковић, затим Зоран Бабовић, који је дошао из београдског *Синђелића*, дотадашњи голман *Сутјеске* из Никшића Југослав Луковић, Мирко Зељковић из бањалучког *Крајишника* и повратници из војске Прегељ и Гајин, мада се овај последњи већ на првом тренингу теже повредио и није наступао читав јесењи део првенства. Првом тиму је поново прикључено и неколико најталентованијих јуниора, међу њима голман Фрањо Бенчина, Звонко Живковић, Небојша Миличић, Драган Цветић и Душко Пејановић. Почетком 1976. године земунском клубу су приступили и Бранислав Ивановић из сомборског *Радничког* и још неки фудбалери који нису успели да изборе место у тиму, па

Моменат са првенствене утакмице Динамо (Врање) - Галеника (0:0) 24. августа 1975. године

су брзо отишли. За боје *Галенике* борило се те сезоне 26 фудбалера и то Луковић, Бенчина (голмани), Марковић, Кандијаш, Рашовић, Томић, Будимировић, Седларевић, Зељковић, Филимоновић, Савић, З. Величковић, В. Живковић, Уковски, Лексовић, Вучинић, Бабовић, Љаља, Баткоски, Милојковић, Прегељ, Цветић, З. Живковић, Миличић, Пејановић, Гајин и Ивановић. Просек старости ових играча био је једва 20 година, па су тако представљали један од најмлађих састава у историји југословенског фудбала, а на утакмици у припремном периоду против омладинске репрезентације Србије, коју је *Галеника* решила у своју корист са 9:0, првотимци земунског српсколигаша били су само незнатно старији од својих ривала.

Тај готово јуниорски састав *Галенике*, коме је капитен био Ђорђе Уковски, одиграо је сезону 1975/76. године у Српској лиги сјајно, мада почетак није био успешан, с обзиром да је земунски тим, у две прилично слабе игре, забележио два половична успеха, играјући нерешено 1:1 на свом терену против дебитанта у лиги, парађинског *Јединства* и 0:0 у Врању против *Динама*. У трећем колу забележена је прва победа, против *Колубаре* из Лазаревца пред својом публиком од 2:1, али после доста мука и напора да се сачува водство из првог полувремена после искључења Томића у 55. минуту. Против *Слободе* у Титовом Ужицу Галеника је поражена са 0:2. Код резултата 0:0 домаћи су остали са 10 играча и када се очекивало да ће Земунци однети макар бод, *Слобода* је кренула у незадрживе јурише на све или ништа, обезбедивши тако победу. Са прокупачким *Топличанином* у Земуну *Галеника* је играла нерешено 1:1, уз напомену да је Лексовић пропустио да реализује читав низ повољних прилика за гол и на крају био и искључен због неспортског понашања. У Пожаревцу су *Галеникини* младићи сасвим заслужено, после

боље игре, савладали *Млади радник* са 2:0, да би онда лако победили *Вождовац* пред својом публиком са 3:1, али су се Београђани одмах после утакмице жалили због неправилне регистрације Луковића, па је утакмица поништена, а пошто земунски клуб није био крив, одређено је да се игра нова. Добром игром против *Железничара* у Нишу *Галеника* је изборила нерешен резултат од 1:1 и важан бод, а нерешено 0:0 је играла и у Земуну са једним од кандидата за првака, *ФАП-ом*, иако је уз мало среће могла и да победи, с обзиром да су њени нападачи два пута погодили пречку. У Лозници је земунски тим надигран и поражен са 2:3, после чега су се домаћи фудбалери докопали првог места. Наредне недеље Земунци су заиграли сјајно и на свом стадиону савладали *Слогу* из Краљева са 3:1, али су затим поражени од *Будућности* у Ваљеву са 0:2 иако су и ту пружили добру игру. И наредна два меча *Галеника* је играла одлично, оба на свом терену, па је у првом победила *ИМ Раковица* са 2:1, а у другом шабачку *Мачву* са 2:0, у игри у којој је "разгалила срца навијача", како је написао извештач "Спорта". Против *Металурга* у Смедереву, Земунци су надиграни и поражени са 0:3, да би онда пружили још једну изванредну представу својим навијачима и катастрофално поразили *Тимок* из Зајечара са 6:1. Читав тим *Галенике* је ту утакмицу одиграо сјајно, посебно капитен Уковски, који је постигао три гола од којих два ретко виђеним волеј ударцима. Сусрет последњег кола у Мајданпеку дао је такође одличну представу у којој је, у фер игри, *Галеника* поражена са 3:4, па је тако презимила на шестом месту са 17 освојених бодова, седам мање од водећих *ФАП-а* и *Мајданпека*.

Тим Галенике у сезони 1975/76. године: Уковски, Луковић, Рашовић, Бабовић, Кандијаш, Марковић, Љаља, З. Величковић, Филимоновић, Вучинић и Миљковић

Зимску паузу земунски српсколигаш је провео марљиво тренирајући, али је поново било проблема са управом стадиона, која је дозволила одигравање само једног пријатељског меча до почетка првенства. У том сусрету, 28. фебруара 1976. године, *Галеника* је опет играла одлично и надиграла прволигашку екипу *ОФК Београда*, мада је претрпела минималан пораз од 1:2. Неколико месеци касније поново су се састали исти противници у пријатељском мечу, а тада је земунски тим поражен са 3:6, али је опет пружио одличну игру, коју је хвалила сва спортска штампа. У току пролећног дела првенства *Галеника* је одиграла још неколико пријатељских утакмица, од којих бележимо 2:2 и 2:3 против нижеразредног *Београда*.

Пред почетак пролећног дела првенства одиграна је и раније поништена утакмица између *Галенике* и *Вождовца*, у којој су домаћини поново победили са 1:0, али у игри пуној грубости, у чему су предњачили Београђани. Тек тада је комплетирана и коначна табела првог дела првенства, на којој је *Галеника* заузела пето место са 19 бодова. У наставку такмичења земунски тим је играо још боље него претходне јесени и чак се у једном моменту умешао у борбу за титулу првака.

Прве пролећне бодове *Галеника* је освојила у Параћину, где је савладала *Јединство* са 1:0, одолевши свим нападима домаћина и постигавши погодак из једног од честих контранапада. Са 1:0 Земунци су поразили и *Динамо* из Врања на свом терену, пошто су тешком муком скршили чврст "бункер" гостију. У Лазаревцу је земунски тим поражен од *Колубаре* са 0:2, да би затим са 2:0 победио пред својом публиком

Слободу из Титовог Ужица, после изванредне игре на којој су домаћину честитали и противнички фудбалери. Против *Топличанина* у Прокупљу, у жестокој, али фер борби, *Галеника* је дуго одолевала, да би на крају ипак изгубила меч са 0:1. Нову одличну игру на свом стадиону *Галеника* је пружила против пожаревачког *Младог радника*, којег је савладала са 2:1. Победоносни гол на тој утакмици постигао је будући ас Звонко Живковић, који је тада дебитовао за први тим земунског српсколигаша као један од најмлађих фудбалера-првотимаца у југословенском фудбалу, с обзиром да није имао ни пуних 17 година! Утакмица са *Вождовцем* у Београду донела је ретко виђене грубости, нарочито од стране домаћих фудбалера, који су, иако слабији, успели да извуку нерешено 2:2. Сјајну игру *Галеника* је пружила пред својим навијачима против нишког *Железничара*, којег је поразила са катастрофалних 5:0, а најбољи појединац тог меча био је троструки стрелац Гајин. После овог сусрета Земунци су се сасвим приближили водећима, па је утакмица са *ФАП-ом* у Прибоју на Лиму била дерби чији је исход умногоме одлучивао о прваку. *Галеника* је тај сусрет одиграла изврсно, али судије јој једноставно нису дале да победи поништивши јој гол, толеришући невиђене грубости домаћих играча и доделивши безразложно два жута картона фудбалерима гостију, па су тако Земунци поражени са 0:1, а *ФАП* је до краја првенства успео да освоји титулу. Следиле су две нове победе *Галенике*, са 4:1 у изванредној игри против *Лознице* и са 3:0 у Краљеву против *Слоге*, а у наслову извештаја са те утакмице у "Спорту" наведено је "Два дечака савладали Краљевчане", при чему се мислило на седамнаестогодишње Звонка Живковића и Небојшу Миличића, који су играли сјајно, а овај други био и стрелац два гола. Трећу узастопну победу *Галеника* је остварила над ваљевском *Будућности* у Земуну са 2:1, али прилично тешко, мада заслужено. После ове

Моменат са првенствене утакмице
Галеника - Мајданпек (4:2)
27. јуна 1976. године

серије победа Земунци су се нашли на другом месту, али су их онда два узастопна пораза, у Раковици од 3:4 и у Шапцу против *Мачве* од 1:2, дефинитивно избацила из трке за титулу. Изванредном игром *Галеника* је затим пред својом публиком поразила *Смедерево* са 6:2, доживела пораз од *Тимока* у Зајечару са 1:2 и у последњем колу, после обострано одличне игре у Земуну савладала *Мајданпек* са 4:2.

На крају првенства *Галеникин* готово јуниорски тим заузео је врло добро треће место, освојивши 40 бодова, осам мање од првака *ФАП-а* и само један мање од вицешампиона *Лознице*. Земунци су били најпријатније изненађење такмичења и по општем мишљењу приказали су најлепше игре од свих учесника лиге, а уз то су били и најуспешнији тим пролећа и непобедиви на свом терену, што већ одавно није био случај. Навала земунског тима, са 63 постигнута гола, била је једна од најубоитијих и најефикаснијих, али је одбрана примила такође много голова - чак 42, што говори да је била слабији део екипе. Најбољи појединци *Галенике* у тој сезони били су Томић, Филимоновић, З. Величковић, Уковски, Бабовић, Луковић, Вучинић и Љаља који су сви наступали у аматерским селекцијама Београда и Србије, као и З. Живковић и Миличић, иначе стандардни омладински државни репрезентативци. Уз Баткоског, Марковића, Седларевића, Милојковића, Кандијаша и Рашовића у јесењем, а Гајина у пролећном делу првенства, били су то играчи који су изнели главни терет првенства.

У куп-такмичењу те сезоне, међутим, *Галеника* опет није забележила вреднији резултат. После победа над земунским *Борцем* са 7:0 и *Младим пролетером* из Београда са 6:2, Земунци су једва на пенале, са 4:3, савладали београдски *Синђелић*, пошто је у регуларном току утакмица завршена без голова, да би онда у полуфиналу Купа Србије били надиграни и поражени од *Прве искре* у Баричу са 1:2.

1976/77. - ПРВА СРПСКА ЛИГА

Лето 1976. године донело је тренеру Чабриновићу нове главобоље јер се тим, којег је у претходној сезони тешком муком створио, опет растурио одласком Лексовића у брчанско *Јединство*, Уковског у *ОФК Београд*, Гајина у *ИМТ* и З. Величковића у војску. Екипу *Галенике* појачали су повратници из армије М. Величковић и Челар, затим Галић, и по традицији неколицина бивших јуниора, од којих је право откровење био млади Горан Калушевић, који се већ те сезоне развио у изванредног играча. Почетком 1977. године новоизабрана управа је, као један од првих својих потеза, потписала самоуправни споразум са *Партизаном*, што је био први акт те врсте у историји југословенског фудбала. Споразум је имао сијасет лепих одредаба, али је то ипак било само слово на папиру, а суштински се све сводило на то да је велики клуб схватио свог земунског "партнера" као неисцрпно врело талената, па је њихово одвођење у своје редове само легализовао. Тако се и догодило да је корист била углавном једнострана, јер је *Партизан* годинама касније одвлачио све најбоље земунске јуниоре, а свом комшији "преко баре" уступао неперспективне или ислужене фудбалере од којих, уз часне изузетке, није било много вајде. У лето 1977. године, на инсистирање друге "навијачке" струје у *Галеници*, клуб је потписао самоуправни споразум и са *Црвеном звездом*, наравно са истим мотивима "великог брата". Последица споразума са *Партизаном* била је да већ почетком 1977. године два најталентованија фудбалера *Галенике*, Звонко Живковић и Небојша Миличић, приступе "црно-белима". У замену за њих двојицу, *Партизан* је земунском српско-

Детаљ са једних зимских припрема Галенике

лигашу уступио четворицу фудбалера и то Ванчу Николовског, Жарка Добројевића, Милорада Вељковића и Симу Николића, од којих се овај последњи показао и као највеће појачање. Те зиме се из армије вратио и голман Бабарогић, док је чувар мреже Бенчина отшао на одслужење војног рока. Најзад, земунском српсколигашу је тада приступио и његов бивши фудбалер Митић. Тако је дрес *Галенике* у сезони 1976/77. године носило укупно 27 фудбалера и то Луковић, Бенчина, Бабарогић (голмани), Баткоски, Филимоновић, Пејановић, Томић, Бабовић, Калушевић, Седларевић, Миличић, Милојковић, Митић, Љаља, М. Величковић, Челар, Галић, Вучинић, Прегељ, Ивановић, З. Живковић, Цветић, Савић, Николовски, Добројевић, Вељковић и Николић, а капитенску траку је, после одласка Уковског, преузео Миле Томић. Стандардни тим наступао је углавном у саставу Луковић, Баткоски, Филимоновић, Бабовић, Томић, Калушевић, Љаља, Челар, Вучинић, М. Величковић и Живковић, чије је место у пролећном делу заузео Николић.

Екипа *Галенике* је припреме за ново првенство спровела делом на Опленцу, а делом на свом стадиону, одигравши притом читав низ пријатељских сусрета са променљивим резултатским успехом, па је тако победила *БСК* из Батајнице са 2:1, *БАСК* са 3:0 и *Раднички* из Младеновца са 4:0, играла нерешено са сурчинским *Јединством* 0:0 и екипом *Младости* из Смедеревске Паланке 0:0, а доживела поразе против *Рада* од 2:3 и *Младеновца* од 0:2. Кроз ове утакмице новостворени земунски тим се уиграо и спремно стартовао у новом првенству.

Почетак сезоне 1976/77. године у Српској лиги био је за *Галеника* одличан, јер су Земунци у првих пет кола забележили максималан бодовни учинак, уз сјајну гол разлику од 12:1. Прву утакмицу *Галеника* је одиграла пред својом публиком и савладала старог ривала, ваљевску *Будућност*, са 4:1, после одличне игре, нарочито у другом полувремену, када је и обезбеђена висока победа. У Раковици домаћин је био надмоћнији, али су се Земунци добро бранили и пет минута пре краја успели да дођу и до победе од 1:0. После изванредне игре, у којој је најбољи појединац био млади Звонко Живковић, *Галеника* је на свом стадиону убедљиво савладала парађинско *Јединство* са 4:0, а затим је са 2:0 савладала и *Слогу* у Краљеву. Земунци су у том сусрету потпуно надиграли домаћине, а Томић чак није искористио једанаестерац, док су Краљевчани, не могавши да се спортски супроставе бољем ривалу, играли веома грубо, па су им чак три играча искључена, али је епилог тога био врло неповољан по *Галеника*, чијих је неколико фудбалера повређено, најтеже Челар коме је сломљена нога, што је овог врсног фудбалера на дуже време одвојило од терена. Иако са десеткованим тимом, *Галеника* је и идуће недеље у Земуну забележила победу од 1:0 против шабачке *Мачве*, у обострано доброј игри која је одушевила гледаоце. Тек у шестом колу Земунци су доживели први пораз у Прокупљу, где су, после много узбуђења и пропуштених шанси на обе стране, изгубили од *Топличанина* са 0:1. После овог пораза *Галенике*, *Слобода* из Титовог Ужица се изједначила по броју бодова са земунским тимом, па је њихов међусобни сусрет у Земуну привукао 5000 гледалаца, али није донео велику представу, пре свега због веома грубе, па чак и погибељне игре гостију. Последица тога била су два искључења играча *Слободе* и тешке повреде Прегеља и Љаље, коме је сломљена кључна

Моменат са међународне утакмице Галеника - Висла (4:2) 12. фебруара 1977. године

кост, тако да је месецима био удаљен од фудбалског терена, а утакмица која је била на ивици прекида једва је приведена крају. Што се резултата тиче, *Галеника* је после надмоћније игре успела да дође у водство тек у 80. минуту из оправдано досуђеног пенала, гости су само два минута касније изједначили, да би у последњим секундама игре Томић поставио коначан резултат од 2:1. Испоставило се, међутим, да је његов шут на гол уследио после досуђеног индиректног ударца, па се *Слобода* одмах после утакмице жалила, а такмичарска комисија поништила сусрет и наложила да се одигра нов. Натезања око овог меча трајала су до краја сезоне, а у међувремену је првенство настављено и *Галеника* је забележила још две победе, у Зајечару против *Железничара* са 3:1, у такође грубој игри у којој су Земунци однели бодове тек када су домаћини остали без два искључена фудбалера и у дербију на свом терену против *Мајданпека* са 2:0, у обострано доброј и фер игри. Против *Младог радника* у Пожаревцу, *Галеника* је доживела други пораз од 1:2, пошто су домаћи фудбалери играли пожртвованије и више желели победу. Занимљиво је да је резервни голман Луковић, због неспортског понашања удаљен са клупе, а затим и кажњен са чак три утакмице неиграња! Сусрет са дебитантском екипом *ИМТ* привукао је на Градски стадион чак 4000 гледалаца, али су оба тима играла слабо, да би на крају искуснији домаћини ипак однели победу од 3:2. Против још једног дебитанта, *Мораве* у Ћуприји, *Галеника* је играла нерешено, без голова, да би онда у Земуну савладала старог ривала *Вождовац* са 2:1, играјући добро само у наставку утакмице, када је водство гостију преокренула у своју корист. И у следећем сусрету *Галеника* је била домаћин *Лозници*, коју је савладала са 4:1. Гости су повели из пенала, да би их земунски тим потом потпуно разбио,

одушевивши публику изванредном офанзивном игром и головима. После пораза од *Колубаре* у Лазаревцу са 1:3, *Галеника* је, у лепој и фер игри, са доста напора, савладала *Рудар* из Костолца на домаћем терену са 2:1. Сасвим неочекивано, у последњем колу јесењег дела првенства, Земунци су доживели тежак пораз - 1:5 од *Тимока* у Зајечару. *Галенику* је сасвим избацио из колосека аутогол Баткоског већ у првом минуту сусрета, што су домаћи фудбалери искористили и повели високим резултатом, али су спортски извештачи одали признање земунском тиму на великој борби и труду да ублажи пораз све до последњег судијиног звиждука. На крају јесењег дела првенства *Галеника* и *Слобода* имали су по 23 бода и по утакмицу мање, с обзиром да је због великог натезања њихов поништени сусрет требало да се одржи тек на пролеће, али је *Галеника* ипак задржала прво место захваљујући бољој гол разлици.

Део зимских припрема *Галеника* је обавила у Медулину, а остатак у Земуну, када је одиграла и више пријатељских утакмица, резултатски прилично неуспешно. Земунци су тако 16. јануара 1977. године поражени од комбинованог тима *Црвене звезде* са 0:3, 26. фебруара исте године од *Партизана* са 0:4, а изгубили су и сусрете са *Радом* са 2:4 и од *Словена* у Руми са 1:2. Ипак, земунски тим је забележио и један значајан успех, победивши на свом терену 12. фебруара 1977. године у међународном сусрету пољског прволигаша *Вислу* из Кракова са 4:2. Такође, *Галеника* је гостовала и у Бежанији, на прослави 55 година

Моменат са поновљене првенствене утакмице Галеника - Слобода (1:1) 5. марта 1977. године

Моменат са првенствене утакмице Галеника - Морава (3:2) 21. маја 1977. године

тамошњег истоименог клуба који је изборио нерешен резултат од 3:3, а у ревијалном сусрету 15. новембра 1976. године против репрезентације играча Прве београдске лиге са подручја општине Земун, српсколигаш је победио убедљиво са 4:0.

Поновљена утакмица са *Слободом* из Титовог Ужица одиграна је недељу дана пре почетка пролећног дела првенства и завршила се нерешено 1:1. Гости су повели у 54. минуту, а Земунци изједначили чим су кренули са центра, али упркос надмоћнијој игри нису успели да освоје и други бод који ће их, касније се показало, стајати и титуле првака. Већ у првој утакмици пролећног дела *Галеника* је савладала *Будућност* у Ваљеву са 1:0, пошто се већи део утакмице бранила, а гол је постигла из једног од ретких контранапада, да би онда приредила својој публици прави шок и после несхватљиво слабе игре изгубила од *ИМ Раковице* са 1:3, а затим, поновивши лошу игру, и у Параћину од *Јединства* са 0:1. Следила је сигурна победа од 3:1 против краљевачке *Слоге* у Земуну и нови пораз од 1:4 у Шапцу против *Мачве*, која је потпуно надиграла Земунце. Када су већ сви помислили да је млади земунски тим посустао, *Галеника* се пренула и одиграла чак осам утакмица узастопце без пораза. *Топличанин* је савладан у Земуну са 3:1, али тешко и то тек када је остао без једног искљученог играча, да би онда *Галеника* у дерби сусрету са *Слободом* у Титовом Ужицу пружила врло добру игру и заслужено однела бод после нерешене игре од

1:1. Зајечарски *Железничар* је *Галеника* савладала на свом терену са 5:1 после изванредне игре у другом полувремену и три гола Симе Николића, а против лидера *Мајданпека* у гостима Земунци су успели да извуку 1:1, али уз доста среће, јер су се домаћи фудбалери ваљано испромашивали. Против *Младог радника* пред својом публиком *Галеника* је играла одлично, нарочито у првом полувремену и победила са 3:1, на Новом Београду је потпуно надиграла *ИМТ* и победила са 4:2, на свом терену је уз доста тешкоћа, мада заслужено, савладала борбену *Мораву* из Ћуприје са 3:2, да би сјајну серију од четири узастопне победе завршила у Београду, поразивши после одличне игре *Вождовац* са 4:1. Победоносни пут прекинут је на кратко у *Лозници*, где су земунски фудбалери, у обострано доброј и коректној игри поражени са 1:2, да би онда у преостала три кола поново постигли максималан учинак. Сигурном и добром игром *Колубара* је побеђена у Земуну са 2:0, а затим и *Рудар* у Костолцу са 3:0. Извештач "Спорта" са ове утакмице истакао је да откако се такмиче у Српској лиги нико није тако надиграо костолачке "рударе" као што је то учинила *Галеника*. Но "шлаг на торту" дошао је у последњем колу, када је у Земуну *Галеника* у својој најбољој игри те сезоне, за коју је новинар "Спорта" написао да је била "фудбалска поезија", до ногу потукла зајечарски *Тимок* са 6:1, вративши му с каматом дуг из јесењег дела првенства, а свих шест голова за домаће постигао је Сима Николић, чију су игру извештачи са утакмице оценили чистом десетком.

Све то ипак није било довољно за титулу првака, па се *Галеника* на крају морала задовољити другим местом са 48 освојених бодова, једним мање од првопласираног *Мајданпека*. По општем мишљењу, међутим, *Галеника* је играла те сезоне најбољи фудбал у Српској лиги, а што није освојила титулу криви су разни пехови, на пример многобројне повреде њених фудбалера у сусретима са грубим противницима, поништена утакмица са *Слободом* и слично, као и чињеница да је већина судија фаворизовала

Тим Галенике у пролеће 1977. године. Стоје: тренер Чабриновић, Николић, Бабарогић, Баткоски, Бабовић, Томић и Филимоновић. Чуче: Вучинић, Милојковић, Ивановић, М. Величковић и Галић

Мајданпек, на шта су јавне примедбе упућивали многи клубови, попут краљевачке *Слоге*, ваљевске *Будућности* и других. Да су Земунци стварно играли најбољи фудбал и незаслужено остали без титуле сведочи и посета утакмицама *Галенике* која је те сезоне, по броју гледалаца на домаћем терену, била четврта у земљи, пошто су је претекли само *Црвена звезда, Хајдук* из Сплита и *Партизан*! Када се зна пробирљивост земунске публике, која је својим љубимцима увек окретала леђа када су играли слабо, овом податку коментар није потребан. Фудбалери *Галенике* привлачили су публику на своје утакмице одличном и офанзивном игром, захваљујући чему су постигли највише голова од свих српсколигаша, а главни носиоци те игре били су капитен Томић, ветеран М. Величковић који доживљава другу младост, откровење сезоне Калушевић, З. Живковић у јесењој и новодошли врсни стрелац Николић у пролећној сезони. Небојша Миличић и Звонко Живковић били су стандардни чланови омладинске државне репрезентације, а Живковић је награђен и Октобарском наградом Фудбалског савеза Београда за 1976. годину, док су за аматерску репрезентацију Београда наступала чак шесторица фудбалера земунског српсколигаша: Луковић, Филимоновић, Томић, Љаља, Вучинић и Бабовић.

Зачудо, Земунци су поново подбацили у куп такмичењима. У Купу Београда су после победа над батајничким тимом *БСК* од 5:0 и земунским *Змајем* од 3:1 елиминисани већ у трећем колу, пошто су предали утакмицу *Првој искри* јер су чували тим за финиш Српске лиге, који је управо био у току, а у Купу ослобођења Београда су прошли још горе, пошто су већ на старту поражени од *Графичара* са 0:1.

Треба рећи да је клуб почетком 1977. године добио и нову управу у којој су се истицали нови-стари председник Стјепан Сарић, као и Георгије Бошковић, Шпира Рогуљ, Драган Блажевић, Лука Милованчевић, Милош Пусулић, Стеван Симић, Љуба Ћеран, Богдан Јеремић и Слободан Ђукић.

1977/78. - ПРВА СРПСКА ЛИГА

Тек створен тим *Галенике* опет се распао у лето 1977. године јер су га напустили стандардни првотимци Филимоновић и Вучинић, који су отишли у *Рад*, Томић који је приступио пиротском *Радничком* и Луковић који је наставио каријеру у Грчкој, као и неколицина играча који су ређе наступали, међу њима и Пејановић, Добројевић, Седларевић и Митић, а у полусезони је отишао и Галић. Појачања за нову сезону били су дошљаци из ваљевске *Будућности* Миливоје Живковић и Милован Рајковић, голмани Драган Перовић из титоградске *Будућности* и Славко Сарап из *Вождовца*, Драган Лацмановић из бенковачког *Велебита*, повратник из *ИМТ-а* Синиша Гајин, Зоран Величковић који је дошао са одслужења војног рока, као и реконвалесценти Душан Челар и Гезим Љаља. У зимској паузи клубу су приступили и Срђан Павићевић из *ИМТ-а*, бивши омладински репрезентативац Бранислав Миљковић и Радослав Гагић, обојица из крушевачког *Напретка*, некадашњи омладински репрезентативац и члан *Црвене звезде* Божидар Марјановић и повратник из армије Жељко Кандијаш, а првом тиму су прикључени и доскорашњи омладинци, голман Горан Мијовић, Александар Попов и Драган Стантић, али ни један од те тројице, на жалост, није успео да избори дрес првотимца. Истовремено, *Црвена звезда* је, користећи самоуправни споразум са земунским клубом, одвела два изванредна јуниора, Николу Карановића и Драгића Комадину, а да нису ни окушали срећу у матичном клубу, уз напомену да нису успели ни у новој средини. У сезони 1977/78. године за први тим земунског српсколигаша наступило је укупно 24 фудбалера и то Драган Перовић, Бранимир Бабарогић (голмани), Ванчо Николовски, Милован Рајковић, Миодраг Прегељ, Мирослав Величковић, Драган Савић, Горан Калушевић, Драган Цветић, Миливоје Живковић, Зоран Величковић, Жељко Кандијаш, Миливоје Баткоски, Зоран Бабовић, Бранимир Ивановић, Синиша Гајин, Сима Николић, Гезим Љаља, Душан Челар, Срђан Павићевић, Драган Лацмановић, Радослав Гагић, Бранислав Миљковић и Божидар Марјановић. Капитенску траку носио је Мирослав Величковић-Рибика.

Моменат са пријатељске утакмице
Галеника - Црвена звезда (3:1)
31. јула 1977. године

Припреме за ново првенство опет су спроведене делом на Панонији, а делом у Земуну. Фудбалери *Галенике* су одиграли и више пријатељских утакмица у којима су пружали углавном солидне игре и постизали добре резултате. Тако је земунски српсколигаш савладао *Трудбеник* у Београду са 1:0, *Срем* у Михаљевцима са 5:0, зрењанински *Пролетер* у Земуну са 3:2 и у гостима са 3:1, а 31. јула 1977. године са 3:1 и комбиновани тим *Црвене звезде* у коме је први пут после повратка из Француске наступио Драган Џајић, што је на Градски стадион привукло чак 8000 гледалаца, али је пет дана раније претрпео и висок пораз од 0:5 у игри са прволигашким тимом титоградске *Будућности*, мада је по приказаној игри заслужио повољнији резултат, како су констатовали и спортски извештачи.

Због нових повреда неких првотимаца и више додељених картона, *Галеника* је прилично лоше почела првенствену сезону 1977/78. године у Првој српској лиги. Прву утакмицу против старог ривала и дојучерашњег друголигаша *Чукаричког* у Београду, *Галеника* је, у обострано доброј игри, изгубила са 1:2. После брзог водства Земунаца, домаћини су окренули резултат у своју корист и сачували минималну предност до краја, упркос ретко виђеном притиску и ураганским нападима *Галенике* у другом полувремену. И наредне недеље Земунци су за противника имали доскорашњег друголигаша, тим *Бора*, којег су у тешкој борби савладали са 1:0, а изванредну игру оба тима земунска публика је на крају сусрета наградила дуготрајним аплаузом. Добро, али зачудо и врло грубо, *Галеника* је играла и у Костолцу, где је поражена од *Рудара* са 1:2. Тада је дошло до наглог преокрета и *Галеника*, која се потпуно стабилизо-

вала, у наредних 10 кола осваја чак 19 бодова, што ју је довело у сам врх табеле. Дебитант *Београд* поражен је са 2:1 уз напомену да га је одличан голман спасао убедљивијег пораза, а са 2:1 је поражена и *ИМ Раковица* у Земуну, заслужено, али после велике борбе. У Богатићу, против дебитанта *Мачве*, *Галеника* је играла сјајно и тријумфовала са 3:0, да би онда истим резултатом на свом терену савладала и парађинско *Јединство*, које је читав сат играло без једног искљученог играча и само пуком срећом избегло катастрофу. Нешто слабије, али довољно за победу од 1:0, *Галеника* је играла против *Младости* у Лучанима, а истим резултатом је у Земуну поразила и *Топличанин*, тешко разбивши "бункер" гостију. После шест узастопних победа *Галеника* је ремизирала у Лозници играјући 1:1, иако је била опаснија од свог равноправног противника, да би онда уследиле још три победе за редом. Шабачка *Мачва* је савладана у Земуну са 3:1 у утакмици у којој домаћи тим није реализовао бар још десетак прилика за гол, а у Зајечару је побеђен *Тимок* са 2:1. Иако је победа *Галенике* била сасвим заслужена, сенку на њу је бацила оптужба Зајечараца о наводном "тајном састанку" са судијама у једном мотелу после утакмице. Земунци нису ни порицали да су сасвим случајно, на повратку са утакмице, вечерали у истом мотелу где и арбитри, а главни судија је чак изјавио да су пре сусрета покушали да га подмите руководиоци *Тимока*, па су на крају најгоре прошли зајечарски функционери који ниједно слово својих тврдњи нису успели да докажу, тако да су били кажњени. Нову победу *Галеника* је остварила пред својом публиком, савладавши после сјајне, на моменте чак егзибиционе игре, дебитанта *Ђердап* из Кладова са 4:0. Одлично су Земунци играли и у Пожаревцу, али су голом којег су примили у последњем минуту поражени од *Младог радника*

Фудбалери Галенике са освојеним Купом ослобођења Београда 1977. године

са 1:2. Велики дерби са *Слободом* из Титовог Ужица, која је упорно пратила водеће Земунце, протекао је у тврдој игри и готово без шанси, а међу 3000 земунских навијача били су и репрезентативци који су бодрили домаће играче против којих су нешто раније одиграли пријатељски меч. До краја првенства *Галеника* је још савладала на Новом Београду слаб тим *ИМТ-а* са 4:0, да би последња утакмица са *Колубаром* из Лазаревца била одложена због ружног времена и снега. И са утакмицом мање *Галеника* је освојила титулу јесењег првака са 24 бода, колико је имала и другопласирана *Слобода*, док је *ИМ Раковица* на трећем месту имала бод мање.

У јесен 1977. године Земунци су тријумфовали, после дуже паузе, и у Купу ослобођења Београда, у конкуренцији чак 236 екипа. У првом колу тог такмичења *Галеника* је поразила београдски *Раднички* са 4:2 после извођења пенала, пошто је у регуларном току утакмица завршена без одлуке 1:1, затим је савладала београдски *Пролетер* са 14:1 и у полуфиналу *ИМ Раковицу* пред својом публиком са 3:1, да би у финалу сигурном игром победила *Полет* са 2:0 и још једном освојила овај веома цењени трофеј. Треба рећи и да су Земунци 9. новембра 1977. године пред 11000 гледалаца забележили велики успех спарингујући државном тиму пред његов одлучујући сусрет са репрезентацијом Румуније у квалификацијама за првенство света. *Галеника* је у тој утакмици у свему била равноправан ривал репрезентацији иако је изгубила са 1:2. Од овог сусрета је, иначе, направљен читав спектакл, а Земунци су наступили у жутим дресовима како би што више "личили" на будућег противника репрезентације.

За наставак првенства *Галеника* се припремала у Медулину и на Градском стадиону. У Медулину су у пријатељским утакмицама забележене две значајне победе, против зајечарског *Тимока* са 1:0 и против *Истре* из Пуле са 2:1, а и по повратку резултати које је земунски тим постизао у пријатељским утакмицама били су углавном успешни, па су тако савладани *Јединство* у Старој Пазови са 3:0, *Дунавац* у Гроцкој са 3:0 и *Смедерево* у гостима са 3:1, а јесењем прваку *Партизану*, у сусрету одиграном 25. фебруара 1978. године у Земуну пред 10000 гледалаца, пружен је снажан отпор упркос поразу од 1:3. Велики дебакл, међутим, *Галеника* је поново доживела у Купу Београда, где је, после високе победе над *Поштаром* са 9:1, у четвртфиналу њена комплетна екипа поражена од врло ослабљеног (!) нижеразредног састава *Хероја* у Јајинцима са 1:3!

Пред почетак пролећног дела одиграна је заостала утакмица између *Галенике* и *Колубаре*, коју су Земунци добили убедљиво резултатски са 3:0, али прилично тешко, пошто је отпор гостију скршен тек када је у игру ушао резервиста Гајин. Одмах после утакмице, међутим, Лазаревчани су се жалили због наводно неправилне регистрације Павићевића, па је такмичарска комисија, на велики притисак *Слободе* из Титовог Ужица, поништила тај меч и регистровала га службеним резултатом у корист *Колубаре*. Тада су се жалили Земунци који су, после маратонског спорења, тек неколико месеци касније доказали да су

Лево: Тим Галенике који се супроставио репрезентацији 9. новембра 1977. године. Стоје: Перовић, Николовски, М. Живковић, Бабовић, Баткоски и Лацмановић. Чуче: Гајин, Љаља, Рајковић, Ивановић и Николић
Горе: Моменат са те утакмице

у праву, па је првобитна одлука такмичарске комисије анулирана и утакмица регистрована резултатом постигнутим на терену. У међувремену првенство је одмицало, а *Галеника* је, упркос неизвесности око спорне утакмице, грабила ка циљу. У првом колу пролећног дела Земунци су на свом стадиону у обострано одличној и фер игри савладали *Чукарички* са 2:0, да би онда били надиграни у Бору, где су поражени са 1:2. Против костолачког *Рудара* у Земуну остварена је уз доста тешкоћа победа од 3:1, док је *Београд* у гостима лако савладан са 4:0, да би онда у дербију у Раковици земунски тим био побеђен са 0:2, не толико због игре, која је била солидна, мада доста груба, већ пре свега због почетничких грешака голмана Перовића. Тако је трка за титулу првака поново постала неизвесна, али је онда *Галеника* са чак девет узастопних победа отклонила све сумње у исход такмичења. Истина, у прве две утакмице те сјајне серије Земунци су играли доста бледо, али су ипак победили *Мачву* из Богатића код куће са 1:0 и *Јединство* у Параћину са 2:0, што им је дало подстрека за нове добре игре и победе. *Младост* из Лучана је, додуше, пружила снажан отпор у Земуну, али је *Галеника* ипак успела да сломи чврсте госте голом којег је постигао резервиста Павићевић у 80. минуту, уз напомену да је осам минута пре тога Бабовић промашио оправдано досуђен ударац са беле тачке. Врло тешка била је и утакмица у Прокупљу, где су Земунци успели да однесу победу од 2:1, упркос изузетно грубој игри домаћих фудбалера. Праве шампионске игре *Галеника* је пружила у Земуну, против Лознице, коју је савладала са 3:0, а да гости нису

створили ни једну једину шансу, као и у Шапцу, где је домаћа *Мачва* потпуно разбијена и поражена са катастрофалних 5:1. Прилично лаке победе, после одличних игара, *Галеника* је забележила и против *Тимока*, којег је савладала на свом терену са 2:0 и против *Ђердапа* у Кладову, где је победила такође са 2:0. Како су земунском тиму у међувремену враћени бодови освојени против *Колубаре*, он је већ тада, четири кола пре краја, имао 8 бодова више од другопласиране *Слободе*, чиме је првенство практично било решено. Титула првака је и теоријски оверена наредне недеље у Земуну, где је *Галеника*, пред 5000 својих навијача, приказала велемајсторску игру и до ногу поразила *Млади радник* из Пожаревца са 6:0. Тако дерби у Титовом Ужицу са *Слободом* није имао никаквих дражи, па је и завршен мирољубиво, 1:1. На последњем сусрету пред својом верном публиком у том првенству *Галеника* је приредила велику фешту, уз учешће фолклорног ансамбла земунског културно уметничког друштва "Бранко Радичевић" и више популарних певача народне музике, а да би угођај био потпун потрудили су се и фудбалери који су савладали *ИМТ* са 1:0 и тако демантовали чаршијске приче да ће Земунци препустити бодове комшијама којима су они били далеко потребнији у борби за опстанак. Шта више, једини гол за *Галенику* на тој утакмици постигао је Гајин, који је претходне сезоне носио дрес новобеоградског српсколигаша. И у последњем колу *Галеника* је пружила изванредну игру иако је у надигравању са *Колубаром* у Лазаревцу поражена са 2:3, а домаћи фудбалери су шампиону даровали цвеће као честитку, али и у знак помирења.

Екипа Галенике у сезони 1977/78. године. Стоје: Перовић, Калушевић, Баткоски, Лацмановић, Ивановић, Цветић, Николовски, Бабовић, Бабарогић. Чуче: Љаља, Павићевић, Величковић, Николић, Челар, Рајковић и Гајин

Тако је *Галеника* на крају сезоне 1977/78. године убедљиво тријумфовала у такмичењу Прве српске лиге са рекордна 53 бода, рекордним 71 постигнутим голом, највећим бројем победа, чак 25, од свих клубова Прве, Друге и републичких лига и 10 бодова више од другопласиране *ИМ Раковице* и трећепласиране *Слободе*, највећом бодовном предношћу од како Српска лига постоји. За успехе те сезоне *Галеника* и тренер Чабриновић награђени су и Октобарском наградом Фудбалског савеза Београда за 1978. годину. Сима Николић је са 29 постигнутих голова био најбољи стрелац Српске лиге, а овај вансеријски голгетер је добио још једно велико признање јер га је у септембру 1977. године селектор олимпијске државне репрезентације позвао под заставу, што је био својеврстан преседан јер од 1971. године, од када је та репрезентативна селекција уведена у Југославији, у њу су позивани искључиво прволигашки и друголигашки фудбалери, никада они из тимова нижег ранга. У аматерској репрезентацији Београда и Србије те сезоне су играли М. Живковић, Бабовић и Ивановић, а осим њих играма у дресу *Галенике* истакли су се и капитен М. Величковић, Калушевић, Лацмановић, Челар и Гајин, уз повремени бљесак голмана Перовића. Тим је те године најчешће играо у саставу Перовић, Николовски, Баткоски, М. Величковић, Калушевић, Бабовић, Љаља, М. Живковић, Гајин, Лацмановић и Ивановић, а у пролећном делу првенства дрес стандардног првотимца изборио је и Павићевић. Чешће су за први тим наступали и голман Бабарогић, Рајковић, Савић и Прегељ, иако је овај последњи већ размишљао о

повлачењу, док је Челара читаве сезоне мучила непријатна повреда, па је ређе играо. Мора се истаћи и да је фудбалере *Галенике* тада красило велико међусобно другарство, што је, наравно, много доприносило да тим и на терену делује врло компактно.

Титула републичког првака прослављена је у Бојчинској шуми, али како је она, осим пласмана у источну групу Друге савезне лиге, омогућавала и борбу са осталим републичким и покрајинским првацима за титулу аматерског шампиона државе, то је *Галеника* практично без прекида наставила такмичење. Полуфинални турнир првака Српске, Косовске, Црногорске и Македонске лиге одржан је у Ђаковици, од 3. до 5. јула 1978. године, а земунски тим је одушевио игром и сигурно освојио прво место, пошто је у првој утакмици савладао *Тиквеш* из Кавадараца са 5:2 а у финалу *Будућност* из Пећи са 1:0. Посебно добру игру на ове две утакмице пружио је Гезим Љаља, ваљда мотивисан наступом у свом родном граду. У финалној утакмици у Земуну, 13. августа 1978. године, састали су се *Галеника* и *Сегеста* из Сиска, првак Хрватске лиге. После изванредне игре победио је убедљиво земунски тим са 6:2, а најбољи појединац био је Сима Николић, који је чак четири пута затресао мрежу Сишчана, коју је, поменимо и то, тада чувао бивши земунски ас Марјан Јантољак. Тако је *Галеника* многобројним успесима те сезоне додала и титулу аматерског првака државе, чиме је остварен један од највећих успеха земунског фудбала, а тим који је постигао тај тријумф играо је у саставу: Мићић, Николовски, Савић, Калушевић, В. Живковић, (Лацмановић), Бабовић, Љаља, М. Величковић, Николић, Билибајкић, Бркић, (Гајин).

Моменат из финалне утакмице за титулу
аматерског првака државе
Галеника - Сегеста (6:2)
13. августа 1978. године

Сезона 1977/78. године била је једна од најзначајнијих у историји најбољег земунског клуба. *Галеника* је те године освојила три веома вредна трофеја - Куп ослобођења Београда, титулу првака Прве српске лиге и, као круну, титулу аматерског првака државе, али је још значајније што је земунска екипа читаву сезону одиграла одлично, па је на стадион вратила многе своје навијаче и поново доспела у жижу интересовања медија, нарочито оних београдских, што се најбоље осетило пред сусрет са државном репрезентацијом коју је, рецимо и то, тада припремао бивши учитељ Земунаца Марко Валок. Фудбалски Земун поново се пробудио, па су многи планирали и брзи прелазак у прволигашки ранг, што по квалитету *Галеникиног* тима и није било нереално, али је ипак остварено тек четири године касније.

Од почетка 1978. године клуб је водила и новоизабрана управа, са Слободаном Станишићем као председником, а најактивнији њени чланови били су Живојин Кочовић, Петар Столица, Стјепан Сарић, Георгије Бошковић, Драгољуб Милошевић, Драган Јовић, Буда Смиљанић, Ивица Милићевић, Богдан Јеремић и Томислав Миликић. Та управа је доста добро радила, али је све теже излазила на крај са финансијским проблемима, који су веома отежавали рад клуба и тада, а поготово у наредном периоду, како ћемо у даљем излагању видети.

1978/79. - ДРУГА САВЕЗНА ЛИГА, ИСТОЧНА ГРУПА

Као што смо видели, већ је у такмичењу за аматерског државног првака у саставу *Галенике* било неколико нових играча који су дошли у клуб одмах по завршетку првенствене сезоне. Тог лета је, по обичају, било доста промена у играчком кадру. Клуб су напустили Перовић, који је каријеру наставио у Грчкој, Бабарогић који је приступио београдском *Обилићу*, Кандијаш и З. Величковић који су отишли у *Динару* из Книна, Марјановић који се вратио у *Црвену звезду*, затим Бенчина, Миљковић и Гагић, а од активног играња се опростио Миодраг Прегељ. Истовремено, клуб је ангажовао више фудбалера и то бившег голмана *ИМТ-а* Стевана Мићића, некадашњег чувара мреже јуниора *Црвене звезде, Београда* и омладинске репрезентације Момира Ћирића, дотадашње фудбалере *Бора* Милију Бркића и Вељка Тодоровског, некадашњег члана омладинског тима *Црвене звезде* и прволигаша *Ријеке* Младена Билибајкића, ранијег фудбалера *Дунавца* из Гроцке Мирослава Бароша, бившег играча подмлатка *Црвене звезде* и *Чукаричког* Николу Марјановића и дотадашњег првотимца *Партизана* Владу Пејовића. У зимској паузи првенства клуб су напустили Савић и Рајковић, који се вратио у Ваљево, а Бабовић је отишао у војску, док нико није приступио земунском тиму. У првенственој сезони 1978/79. године у другoлигашком надметању за *Галенику* наступило је укупно 25 фудбалера и то: Мићић, Ћирић (голмани), Николовски, Калушевић, В. Живковић, Лацмановић, Бабовић, Баткоски, Пејовић, Барош, Н. Марјановић, М. Величковић, Цветић, Ивановић, Љаља, Челар, Николић, Гајин, Билибајкић, Бркић, Павићевић, Тодоровски, Попов, Савић и Рајковић. На почетку првенствене сезоне капитенску траку је носио Мирослав Величковић, али како је он средином јесењег дела све ређе увртаван у тим, преузео ју је Зоран Бабовић, да би је почетком пролећног дела првенства предао Влади Пејовићу.

Припреме за ново првенство обављене су у Ариљу и Земуну, где је поново било доста проблема са Управом спортских објеката, која дозвољава првотимцима новог другoлигаша само један тренинг недељно на главном терену стадиона, а тај режим је задржан и током читавог првенства! Најзначајнију пријатељску утакмицу у припремном периоду *Галеника* је одиграла у Земуну, 6. августа 1978. године са зрењанинским *Пролетером*, а резултат је био 0:0. Тај сусрет је уприличен за опроштај Миодрага Прегеља, који је са успехом годинама носио дрес оба та клуба. Последњу проверу пред првенство, Земунци су имали у Београду, где су поражени од *Чукаричког* са 0:1.

Трећи другoлигашки деби најбољи земунски клуб имао је пред 8000 својих навијача против *Трепче* из Косовске Митровице, једног од највећих фаворита првенства. Домаћи фудбалери повели су ретко лепим голом М. Величковића директно из корнера, али су онда попустили и дозволили гостима да се среде и изједначе, па се на крају сусрет завршио без победника 1:1. Истим резултатом завршена је и оштра и бескомпромисна утакмица против *Шумадије* у Аранђеловцу. Сусрет са пиротским *Радничким* у Земуну, пред 6000 гледалаца, протекао је у надмоћној игри *Галенике*, али су се њени нападачи прописно испромашивали, па је на крају стигла казна и пораз од 0:1. Против *Лиријe* из Призрена, такође на свом стадиону, *Галеника* није дозволила изненађење, па је после изванредне игре тријумфовала са чак 7:2, на опште задовољство 7000 својих навијача. Следиле су још две победе, у Тетову против *Тетекса* са 2:0, у утакмици у којој су домаћи фудбалери имали теренску иницијативу, а гости били опаснији из контри и против лесковачке *Дубочице* са 3:1 пред 5000 Земунаца упркос киши, после далеко боље игре. На утакмици против *Рада* у Београду севале су варнице, па је чак тренер домаћих избацио из игре свог најбољег, али и најгрубљег играча пошто је судија то пропустио да учини, а *Галеника* је на крају заслужено поражена са 1:2. Веома грубо је у Земуну играло и *Јединство* из Бијелог Поља, тако да му је судија искључио чак два играча, али је *Галеника* пружила одличну партију и забележила високу победу од 4:0. Играчи *Галенике* су надиграли и једног од кандидата за првака, *Радничкu* у Крагујевцу и изборили бод после нерешене игре од 2:2, а у последњих пет минута могли су да освоје и други, али су Љаља, Павићевић и Ивановић један за другим промашили три стопостотне прилике. Новински извештаји са ове утамице су то констатовали, па је у "Спорту" наслов гласио "Гости ближи победи", а у "Политици" - "Земунци били бољи". Бољи су били фудбалери *Галенике* и на свом терену против *Тиквеша* из Кавадараца и однели победу од 2:0, али је отпор гостију сломљен тек у финишу меча, головима Љаље. Одличну игру Земунци су пружили и у Никшићу, где су са *Сутјеском* играли нерешено 1:1, с тим што су домаћи играчи изједначили тек пет минута пре краја из прилично сумњиво досуђеног пенала. После утакмице Никшићани су се понели врло фер и јавно признали да су гости сасвим заслужено освојили бод, што се иначе веома ретко дешава у нашем фудбалу. После овог сусрета одигран је меч из четвртог кола против чачанског *Борца*, који је својевремено био одложен због гостовања Чачана у Кини. Земунци су заиграли одлично и повели са 1:0, али су тада направили велику грешку повукавши се у одбрану, што су искусни домаћини искористили и изједначили на 1:1, па је тим резултатом утакмица и завршена. Врло добро је *Галеника* одиграла и утакмицу против екипе *Мајданпека*, коју је пред 5000 својих гледалаца савладала са 2:1, мада је победа могла бити и убедљивија. У Скопљу је земунски тим изгубио са 1:3, после

тешке борбе и јаког отпора једном од кандидата за титулу првака, *Вардару*. Утакмица последњег кола против *Будућности* из Пећи није могла да се одигра због густе магле, па је одложена за један дан, а оба тима су једва чекала да је отаљају, тако да су мирољубиво поделили бодове играјући 1:1. Тако је *Галеника*, иако дебитант у друголигашком друштву, на крају јесењег дела првенства заузела високо пето место, са солидном залихом од 19 бодова.

У зимској паузи земунски тим се припремао у Перућцу код Бајине Баште и у Охриду и наравно у Земуну, на стадиону и у дому "Пинки". Резултати који су тада забележени у пријатељским утакмицама нису били много повољни, али су пружене игре биле солидне. Почетком 1979. године за четири дана *Галеника* се састала у Земуну са три прволигаша изгубивши од *Црвене звезде* 18. фебруара са 0:1, од *Патизана* 20. фебруара са 0:3 и од *Војводине* 21. фебруара са 0:2, у Београду је са *Хајдуком* играла 2:2, а најбољу игру је пружила против *Пролетера* у Зрењанину, упркос поразу од 0:1.

Драган Лацмановић

Стеван Мићић

Прву утакмицу наставка првенства *Галеника* је изгубила у Косовској Митровици са 1:2 и то упркос чињеници да је *Трепча* део утакмице играла без једног искљученог играча. После водства домаћих од 1:0, Челар је у 76. минуту изједначио, али су фудбалери *Трепче* постигли други гол у истом минуту, чим су кренули са центра. Пред 3000 својих навијача, у сусрету са аранђеловачком *Шумадијом*, играчи *Галенике* су пропустили читав низ шанси за гол, па је утакмица на крају завршена без одлуке 1:1. *Радничком* у Пироту је враћен дуг за пораз у јесењем делу, а *Галеника* је победила са 3:1 као и Пирођанци јесенас - вешто се бранећи и дајући голове из опасних контранапада. *Борац* из Чачка је у Земуну, пред 6000 гледалаца, надиграо *Галенику*, али је сусрет ипак завршен нерешено 0:0. Иако је *Лиријa* најављивала реванш за катастрофални пораз из првог дела, Земунци су и у Призрену били бољи и заслужено победили са 3:1. Ни домаћи фудбалери, ни публика то нису могли мирно да приме, па су гледаоци после утакмице засули госте каменицама, при чему је повређен Сима Николић, док је један фудбалер *Лиријe* нокаутирао М. Величковића на путу до свлачионице. Призренци су кажњени забраном играња једне утакмице на свом терену, али су се жалили, па је та одлука поништена на интервенцију косовских политичара, који су читаву ствар и заташкали, тако да шира јавност не би ништа сазнала ни о самом инциденту, да о њему није написао чланак један храбри новинар. Преко 4000 Земунаца присуствовало је сусрету у коме је *Галеника*, после читавог низа неискоришћених шанси, па чак и пенала којег је промашио Гајин, одиграла само нерешено 1:1 са *Тетексом*, да би наредне недеље Земунци изгубили са 0:1 у Лесковцу против *Дубочице*, која је била боља тачно за тај гол. У обострано одличној игри пред 3000

гледалаца *Галеника* и *Рад* су у Земуну играли нерешено 2:2, с тим што су гости два пута водили, а земунски тим два пута изравнавао резултат. У Бијелом Пољу *Јединство* је поново играло погибељно и чак 50 минута без једног искљученог фудбалера, али су играчи *Галенике*, више чувајући ноге него што су мислили о фудбалу, поражени са 0:1. Дерби против крагујевачког *Радничког* привукао је на Градски стадион 5000 Земунаца, који су уживали у доброј игри оба тима. *Галеника* је повела са 1:0, гости су изједначили аутоголом Гајина, да би Николић у истом 59. минуту опет довео земунски тим у водство, али је *Раднички* још једном успео да изједначи и тако, после 2:2 на крају, однесе бод. Врло добро *Галеника* је играла и у Кавадарцима, где је поразила *Тиквеш* са 3:1, као и против *Сутјеске*, у утакмици која је завршена нерешено 3:3. Била је то шеста утакмица *Галенике* на домаћем терену у пролећној сезони и шести реми, али је 4000 гледалаца напустило стадион задовољно изванредном игром оба ривала упркос несносној врућини. Меч је био и веома узбудљив, јер су гости два пута водили, са 2:0 и 3:1, да би *Галеника* после изједначења пропустила више шанси и прилику да убедљиво победи. Тренери оба тима, изузетно задовољни игром својих фудбалера, изјавили су после утакмице да је овакав реми вреднији од било које траљаве победе, што је спортска штампа видно забележила. У Мајданпеку је *Галеника* забележила и четврту пролећну победу у гостима, савладавши заслужено са 2:1 домаћи тим који је играо прилично грубо и због тога завршио утакмицу са 10 играча. Најбољу игру тог пролећа *Галеника* је пружила против лидера *Вардара* којег је пред рекордних 12000 својих навијача поразила са 3:1. Сви голови на тој утакмици пали су између 22. и 32. минута, па је новинар "Спорта" свој извештај са те утакмице духовито насловио "Десет минута олује". После овог пораза *Вардар* је озбиљно угрозио титулу, али је у последњем колу ипак успео да је освоји и пласира се у Прву лигу. И *Галеника* је сезону окончала успешно, савладавши после одличне игре *Будућност* у Пећи са 2:1, па је на крају првенства заузела четврто место са 36 бодова, два мање од трећепласираног крагујевачког *Радничког*, шест мање од вицешампиона *Трепче* и седам мање од првака *Вардара*.

Лево: Моменат са првенствене утакмице Галеника - Борац (0:0) 1. априла 1979. године. Десно: Гајин постиже аутогол на првенственој утакмици Галеника - Раднички (К) 2:2, 13. маја 1979. године

Четврто место у друголигашком такмичењу у сезони 1978/79. године било је значајан успех земунског клуба, али је он могао бити и већи, па су Земунци можда могли да се умешају и у трку за титулу, да су у пролећном делу успешније играли на свом терену и да нису имали сијасет пехова. Највећи проблем су биле честе грубе игре њихових противника, па је током читавог првенства *Галеника* муку мучила са повредама својих фудбалера, а тренер Чабриновић није успео ни на једној утакмици да изведе исти тим као на претходној. И тако, *Галеника* је играла одлично и доста ефикасно, а четири петине голова за земунски тим постигло је пет играча - Николић (11), Љаља (10), Павићевић (9), Гајин (7) и Челар (6). Били су то, уз Владу Пејовића и Мирослава Величковића, најбољи појединци земунског тима у тој сезони на чијем је завршетку, у идеалан тим лиге по оценама извештача "Спорта" уврштен Љаља као најбоље десно крило и Николић као најбољи вођа навале. Стандардни тим *Галенике* те сезоне заправо и није постојао, а више од других играли су Мићић, Николовски, Н. Марјановић, Пејовић, Калушевић, Бабовић, М. Величковић, Љаља, Гајин, Николић, Челар, Павићевић, Лацмановић, Ивановић и Бркић. Одличне игре *Галенике* учиниле су и да она поново буде један од најгледанијих клубова у земљи, са просеком од готово 7000 гледалаца по утакмици на домаћем терену. Важно је истаћи да је *Галеника*, за разлику од својих противника, играла веома дисциплиновано, па је награђена трофејом за фер-плеј као најкоректнија екипа читаве лиге у тој сезони. Фудбалери земунског тима нису у 30 утакмица кажњени ни једним црвеним картоном, а жутих су добили само 11 и то највише због приговора судијама, а не због грубе игре.

1979/80. - ДРУГА САВЕЗНА ЛИГА, ИСТОЧНА ГРУПА

Радна организација "Галеника" у то време је имала доста својих проблема што се знатно, наравно неповољно, одражавало и на финансијску ситуацију истоименог клуба. То, али и примамљиве понуде већих клубова замало да у лето 1979. године растуре земунски тим јер многи стандардни првотимци траже исписнице. Управа је ипак успела да их већину задржи на окупу, а клуб је напустио само Билибајкић који је отишао у *Сутјеску*, док су Николовски, Баткоски и Лацмановић отишли на одслужење војног рока. Земунском клубу приступило је неколико придошлица и то Радован Бошковић из титоградске *Будућности*, Раде Радосављевић из београдског *Полета* и повратник из *Обилића*, голман Бабарогић, који је, међутим, убрзо потом окончао активну играчку и отпочео судијску каријеру. За *Галенику* су потписали и Стојановић из земунског *Института* и Биорац из *БАСК-а*, али како се нису уклопили, брзо су се вратили у матичне клубове. Првом тиму су прикључени и најбољи јуниори Бранислав Богдановић, Предраг Тричковић, Бранислав Постељников и Драган Манце, а у зиму је и дотадашњи тренер подмлатка Милорад Попов кооптиран у стручни штаб, којег су до тада чинили Чабриновић и Бена. У зимској паузи поново су многи клубови атаковали на одличне фудбалере из Земуна, али је само Бошковић, који није успео да избори дрес стандардног првотимца, добио исписницу и отишао у пиротски *Раднички*. Истовремено, *Галеници* су приступила два бивша јуниора *Црвене звезде*, Зоран Чикић и Тома Јовановић, од којих овај други, својевремено и омладински репрезентативац, није тренирао ни играо готово две године, па се већ на првом тренингу озбиљно повредио и убрзо и напустио Земун. У току пролећног дела првенства са одслужења војног рока стигли су и Бабовић, Баткоски и Лацмановић. У првенственој сезони 1979/80. године, дрес *Галенике* носило је укупно 22 фудбалера и то Стеван Мићић, Миомир Ћирић (голмани), Душан Челар, Драган Цветић, Мирослав Величковић, Горан Калушевић, Влада Пејовић, Миливоје Живковић, Никола Марјановић, Мирослав Барош, Гезим Љаља, Синиша Гајин, Сима Николић, Срђан Павићевић, Бранислав Ивановић, Милија Бркић, Радован Бошковић, Зоран Бабовић, као и Бранислав Богдановић, Раде Радосављевић, Зоран Чикић и Драган Лацмановић, који су наступали знатно ређе. Стандардни тим су чинили Мићић, Челар, Марјановић, Живковић, Калушевић, Пејовић, Љаља, Бркић (Гајин), Николић, Ивановић и Павићевић, а капитен тима био је Влада Пејовић.

Најзначајнији резултат који је *Галеника* постигла у припремном периоду била је победа од 3:2 над комплетним тимом *Партизана* у утакмици одиграној 15. августа 1979. године у Земуну, пред 6000 гледалаца. Од осталих резултата пријатељских утакмица које је земунски другоligаш одиграо у лето 1979. године поменућемо победу над *Слогом* из Пожеге са 5:1, нерешен резултат са београдским *Синђелићем* од 1:1 и пораз од *Слободе* из Титовог Ужица са 1:2, а сва три ова сусрета одиграна су у Ариљу, где је *Галеника* била на припремама. Други део припрема обављен је у Земуну, где је опет било много проблема са Управом спортских објеката око коришћења терена на стадиону.

На старту првенства источне групе Друге савезне лиге у сезони 1979/80. године *Галеника* је угостила *Дубочицу* из Лесковца и пред 5500 својих гледалаца, колико је и иначе био просек у Земуну током читавог такмичења, поразила је са 3:2 у доста тешкој утакмици. Пошто су се њени нападачи испромашивали у првом полувремену, *Галеника* се пренула у другом делу игре и успела да оствари минималну, али заслужену победу. На свом првом гостовању те сезоне, земунски тим је просто прегажен од *Рада* у Београду и катастрофално поражен са 1:5. Био је то прави шок, али и добра лекција *Галеници*, која до краја првенства није поновила тако слабу игру. Да је овај пораз био само пролазни кикс показале су четири наредне утакмице у којима је земунски тим освојио чак 7 бодова, после чега се докопао и првог места на табели. Против *Мајданпека* у Земуну, домаћи тим се жестоко испромашивао, у водство је дошао из безразложно досуђеног једанаестерца, али је његова победа од 2:0 ипак била чиста и заслужена. И другу утакмицу пред својом публиком *Галеника* је одиграла одлично и савладала прилепску *Победу* са убедљивих 4:1. Против *Борца* у Чачку Земунци су наступили у врло ослабљеном саставу, али су пожртвованом игром изборили нерешено 0:0, после чега су преузели место лидера на табели, које су задржали и после изванредне игре и блиставе победе од 5:1 над аранђеловачком *Шумадијом* у Земуну. У Никшићу је *Галеника* исто тако играла одлично, али је у веома узбудљивој игри ипак поражена од такође сјајне *Сутјеске* са 1:2. Кикс на свом терену против *Приштине*, која је извукла нерешено 1:1, Земунци су исправили у гостима против *ОФК Титограда*, где су изборили истоветан резултат и то упркос чињеници да су дуже од 20 минута играли без искљученог Николића. Велики дерби против *ОФК Београда* привукао је на земунски стадион 10000 гледалаца, а завршен је победом домаћина од 3:2. У изванредној и веома узбудљивој игри *Галеника* је повела са 2:0, Београђани су успели да изједначе, али су земунски играчи ипак смогли снаге да изборе победу, голом Челара шест минута пре краја. Сенку на ову лепу фудбалску представу бацила је туча између доскорашњих клупских другова М. Величковића и Уковског, која се затим изродила у општу гужву, али је после искључења оба виновника у 79. минуту игра опет добила нормалан ток и приведена крају без већих инцидената. Нови дерби меч у Крагујевцу, против *Радничког*,

Галеника је такође одиграла сјајно, изборивши нерешено 2:2, иако је водила са 2:1, али су домаћини крајњим напором ипак спасили бод. Против *Бора* у Земуну Галеника је била далеко надмоћнија, али и веома неефикасна, па је на крају доживела пораз од 0:1. Тај кикс је утицао да Земунци одиграју слабо и утакмицу у Пироту против *Радничког*, али како је и домаћин играо лоше, успели су да остваре веома значајну победу од 3:2. Против *Трепче* из Косовске Митровице у Земуну *Галеника* је опет блистала, нарочито у првом полувремену, када је постигнут и коначан резултат - 3:1. И у последњем колу јесењег дела првенства Земунци су добром и отвореном игром савладали *Тетекс* у Тетову са 1:0, чиме су освојили и титулу јесењег шампиона са 20 бодова, једним више од најближих пратилаца, крагујевачког *Радничког* и *Приштине*. Титула им је, међутим, озваничена тек неколико недеља касније, када је такмичарска комисија коначно одбацила жалбу *Тетекса* на утакмицу последњег кола. Тетовчани, којима те сезоне нису цветале руже, захтевали су, наиме, регистровање утакмице службеним резултатом у своју корист, тврдећи да је на голу гостију у другом полувремену стајао "неидентификовани играч". Читаву ствар је закуваo голман Ћирић, који је средином првог полувремена заменио повређеног Мићића, а затим у полувремену узео и његов сув, уместо свог мокрог дреса. Формално, то није било по правилима, тим пре што нико из водства пута *Галенике* није у протоколу објаснио замену дресова, али такмичарска комисија је ипак потврдила заслужену победу гостију на терену, прихвативши коментар тренера Чабриновића да ће бити срамота ако се труд 11 фудбалера током 90 минута игре анулира због "обичне крпе".

Тако је *Галеника*, упркос томе што то нико у клубу није планирао, презимила на првом месту другoлигашког каравана, са добрим изгледима да већ те сезоне обезбеди и прелазак у највиши ранг, што је додуше било зацртано у плановима клуба, али никако тада. Објективно, за то није било ни много услова, јер је финансијска ситуација јесењег шампиона била веома лоша, па је *Галеника* зимске припреме морала да ограничи на тренинге у Земуну, на Градском стадиону и у "Пинкију", где су услови били врло лоши, а једва је успела да скрпи паре за седмодневне висинске припреме на Златибору. У пријатељским утакмицама те зиме *Галеника* је поражена у Прибоју на Лиму од *ФАП-а* са 0:2 и од прволигашког тима новосадске *Војводине* са 1:3 у Земуну 24. фебруара 1980. године, а победила је *Прву искру* у Баричу са 1:0, *Дунав* са 4:0 и у сјајној представи у Земуну зрењанински *Пролетер* са 1:0, голом младог Манцеа, који је на тој утакмици дебитовао за први тим земунског другoлигаша, најавивши сјајну каријеру. Такође, *Галеника* се у пријатељском одмеравању два пута срела и са прваком другoлигашког "запада", суботичким *Спартаком*, победивши у Земуну са 2:1 и изгубивши у гостима са 0:3.

Оптерећени позицијом лидера првенства и изненадном приликом да се пласирају у виши ранг, фудбалери *Галенике* су пролећни део првенства одиграли знатно слабије него јесењи, али су упркос томе остали у трци за титулу до краја. У премијерном пролећном мечу Земунци су изборили реми 1:1 у Лесковцу против *Дубочице*, у обострано слабој игри у којој су гости рано повели и успешно се бранили све до пет минута пред крај, када су примили изједначујући гол. Истим резултатом завршен је и сусрет против *Рада*, пред 8000 гледалаца на Градском стадиону у Земуну. Решени да врате гостима висок пораз из првог дела првенства, Земунци су заиграли одлично и у 25. минуту повели голом Николића, затим потпуно надиграли *Рад*, али су попустили у финишу меча и у последњем минуту изгубили бод аутоголом Бароша, који је после утакмице и отплакао свој кикс. Треба, међутим, истаћи да је главни судија Стеван Радовић-Шјор, иначе Земунац и вишегодишњи бивши фудбалер земунског *Јединства*, делио правду на штету домаћег тима, не досудивши један чист пенал у његову корист и оштетивши га у још неколико наврата, нарочито продужењем утакмице за читавих шест минута, када су гости и дошли до изједначења. Због тога је одмах после утакмице дошло до жестоког вербалног дуела између играча *Галенике* Величковића и арбитра Радовића, у коме су обојица употребили прави арсенал псовки и погрда, а затим се замало и потукли, о чему је спортска штампа још дуго распредала. Судија је свирао против *Галенике* и у Мајданпеку, не досудивши јој чист пенал и безразложно искључивши Љаљу, па су гости на крају поражени са 0:1, иако нису лоше играли. После слабе игре *Галеника* је са 0:1 поражена и у Прилепу од последњепласиране *Победе*, чиме је знатно умањила шансе у трци за титулу. Против чачанског *Борца* на свом терену *Галеника* је већи део утакмице одиграла без искљученог Живковића, али је ипак успела да победи са 1:0 голом Љаље, који је, уз голмана Мићића, био и најбољи појединац сусрета. Са *Шумадијом* у Аранђеловцу *Галеника* је играла нерешено 1:1 у обострано слабој и грубој утакмици, а веома лош судија ишао јој је на руку, између осталог признавши јој и гол постигнут из офсајда. Слабу игру приказали су пред 7000 гледалаца у Земуну и *Сутјеска* и *Галеника*, која је била ипак нешто боља и победила са 2:0, а једино вредно на овој утакмици био је Челаров "антологијски гол", како га је назвао један спортски новинар. У Приштини су Земунци заиграли боље и изборили бод после нерешене игре од 1:1, да би онда на свом стадиону савладали *ОФК Титоград* са 2:1, али доста тешко, јер су, после много пропуштених прилика, победу обезбедили тек пред крај сусрета. Дерби са директним

ривалом за титулу, *ОФК Београдом*, на Омладинском стадиону на Карабурми, посматрало је 12000 гледалаца од којих су бар половина били Земунци, а извештач "Политике" је оценио да је игра била "на прволигашком нивоу". И заиста, оба тима су одушевила приказаном игром и фер понашањем, као и узбудљивом завршницом када су, у последњих четврт сата, пала сва четири гола, а утакмица је завршена поразом *Галенике* од 1:3. И дерби у Земуну са крагујевачким *Радничким* привукао је 12000 навијача, који

Моменти са првенствене утакмице ОФК Београд - Галеника (3:1) 18. маја 1980. године

су уживали у лепој игри и убитачном темпу али и победи *Галенике* од 1:0. Том победом Земунци су поново избили на чело табеле, претекавши Крагујевчане за бод, чиме су опет подгрејане прволигашке амбиције. У трећем дербију за редом, међутим, *Галеника* је поражена у Бору са 0:1 и тако доста умањила шансу за освајање првог места, али се она поново указала победом од 3:1 над пиротским *Радничким* пред 7000 земунских навијача. Иако су гости рано повели, *Галеника* их је изванредном игром сасвим разбила

и после ове победе поново запосела прво место са бодом предности пред најупорнијим пратиоцима. Два кола пре краја првенства на врху табеле "истока" владала је велика гужва, с обзиром да је за титулу првака конкурисало равноправно чак четири екипе, па је расплет био крајње неизвестан. На свом последњем гостовању *Галеника* је поклекла у Косовској Митровици, изгубивши од *Трепче* са 0:2, у обострано одличној игри, па је тако пала са првог на четврто место јер су сви њени ривали забележили победе што игром, а што и разним закулисаним радњама. Исто је било и у последњем колу, у коме је *Галеника* у Земуну савладала *Тетекс* са 4:2. Јунак те утакмице био је Сима Николић, стрелац три гола, који се разиграо када су сви његови саиграчи стали после другог изједначења гостију и са два гола обезбедио свом тиму четрнаесту победу те сезоне.

Тако је *Галеника* друголигашку трку завршила на четвртом месту са 36 освојених бодова, једним мање од *ОФК Београда*, крагујевачког *Радничког* и *Бора*, који су се пласирали на прва три места. Делимична сатисфакција за неуспех у трци за титулу била је то што је Сима Николић био најбољи стрелац лиге са 19 постигнутих голова. Други стрелац *Галенике* био је Павићевић са 7 датих голова, док су остале поготке за земунски клуб постигли остали првотимци, скоро сви који су наступали бар по један. Међу првих пет играча лиге на сваком месту у тиму по оценама извештача "Спорта" нашло се чак шест *Галеникиних* фудбалера и то Мићић, Калушевић, Љаља, Ивановић, Николић и Павићевић, а треба рећи да је земунски тим дао четири играча, више од свих осталих клубова, за репрезентацију источне групе

Моменат са првенствене утакмице Галеника - Рад (1:1) 23. марта 1980. године

Друге лиге, која се супроставила селекцији "запада" - Ћирића, Марјановића, Калушевића и Ивановића. Поменути играчи били су и најбољи појединци у тиму *Галенике* који је иначе одлично одиграо већину утакмица у сезони. Што успех није био и бољи криви су многи пехови који су пратили Земунце, нарочито честе повреде играча и њихово паузирање због црвених и жутих картона, услед чега Чабриновић није ни на једној утакмици имао на располагању све првотимце. Потврда сјајних игара *Галенике* било је и чак 84.500 гледалаца који су посматрали њених 15 сусрета на домаћем терену, па је тако земунски клуб као домаћин имао више посматрача од свих друголигаша и већине прволигаша, а и у гостима је Земунце гледао завидан број људи.

С друге стране, читаво првенство друголигашког "истока" било је потпуно нерегуларно због низа намештених резултата, нарочито у финишу, о чему је брујала сва штампа, па је председништво Фудбалског савеза Југославије 25. јула 1980. године донело одлуку о кажњавању шест тимова, међу којима су била и три првопласирана - *ОФК Београд*, крагујевачки *Раднички* и *Бор*. Истим актом *Галеника* је проглашена за прволигаша, али је на ванредној седници истог председништва 8. августа, после великих притисака и интервенција разних моћника, првобитна одлука поништена и првенство проглашено регуларним, иако су сви знали да оно то није било. Тако је *Галеника* била прволигаш само 14 дана, а у највиши ранг се ипак пласирао фаворизовани *ОФК Београд*. Ипак је и то била велика сатисфакција за земунски клуб, који је био једини од тимова из горњег дела табеле на чије резултате није пала ни сенка сумње и у правом смислу морални победник по много чему нерегуларног првенства.

Осим успеха у друголигашкој конкуренцији, *Галеника* је те сезоне, после дуже паузе, имала и доста успеха у такмичењу за Куп Југославије. После победа над *Мачвом* у Богатићу од 4:0 и *Шумадијом* из Аранђеловца са 1:0 на свом терену, Земунци су се пласирали у финале Купа Србије, где су се пред својом публиком састали са екипом *Борца* из Бивоља. Та утакмица прекинута је пред крај, код резултата 4:1 за *Галенику*, јер су гости напали судију, па је земунски тим постао један од три победника Купа Србије, а 18. октобра 1979. године састао се у шеснаестини финала Купа Југославије са прволигашем *Динамом* у Загребу. Победио је прволигаш са 2:1, али после велике борбе, много мука и уз наклоност судије, о чему најбоље сведочи извештај загребачког дописника "Политике" Зијада Кршлака:

"... Није требало да прође дуго времена па да се закључи да је Галеника тим прволигашких вредности. Гости су ушли у игру отворено и своје прво гостовање у Загребу започели веома ефектно. Већ у првом минуту извели су неколико лепих акција и били су први у ситуацији да постигну гол. Најлепше је од свега што нису дошли да се бране него су отвореном игром желели да се супротставе искуснијем противнику... Гости су се представили као добар тим. Умели су да постављају и офсајд замке, да брзо изводе контранападе. Међутим у завршним акцијама нису били сналажљиви и тако се на одмор отишло

Тим Галенике у сезони 1979/80. године.
Стоје: В. Пејовић, Мићић, Живковић, Цветић, Калушевић и М. Величковић.
Чуче: Љаља, Ивановић, Челар, Бркић и Павићевић

водством Динама од 2:0. У наставку фудбалери из Земуна преузели су потпуно иницијативу у своје руке. Били су бољи и надмоћнији тим и успели су да сведу пораз на минимум - 2:1, а уз мало више среће могли су не само да изједначе, него и да победе. Оставили су заиста изванредан утисак, бољи него иједан прволигашки тим који је ове јесени гостовао у Загребу. У 71. минуту Бручић је срушио Бошковића у казненом простору. Међутим, судија је показао руком да се игра настави, вероватно да је то била она такозвана предност домаћег терена када судије не желе да ризикују... Сарајевски судија Фазлагић углавном је добро водио меч, иако се на њега више могу жалити гости... Остао је утисак да у следеће коло иде екипа која је имала више среће."

Те сезоне *Галеника* је наступила и на два јака турнира у Београду, али са различитим резултатским успехом. На турниру у част шест деценија постојања *Београда* са Карабурме, октобра 1979. године, *Галеника* је освојила победнички пехар савладавши слављеника са 4:0 и у финалу екипу *Рада* са 4:2 на пенале, пошто је у регуларном току утакмица завршена нерешено 1:1. На традиционалном турниру *Синђелића* поводом новембарских празника 1979. године Земунци су у првој утакмици поражени од *ОФК Београда* са 1:2, а у игри за треће место, када су извели резервни тим, и од *Рада* са 0:4.

1980/81. - ДРУГА САВЕЗНА ЛИГА, ИСТОЧНА ГРУПА

У лето 1980. године *Галеника* је претрпела велике кадровске промене. Готово сви првотимци били су на мети других клубова, али су клуб ипак напустили само њих петорица. Никола Марјановић, који је сјајним играма у претходној сезони привукао пажњу многих, прешао је у *Ријеку*, да би касније играо и у *Партизану* и још неким прволигашким екипама, голман Ћирић је отишао у *Спартак* из Суботице, Сима Николић је наставио каријеру у француском прволигашу *Олимпику* из Лиона, а Зоран Бабовић у грчком прволигашу *Касторији*, док је Ивановић почео да уцењује клуб и одбијао да тренира и игра, па је у зимској паузи и он добио исписницу и отишао у титоградску *Будућност*. У војску је отишао Барош, а у зимској паузи и Живковић. Принова је било много више, јер су *Галеници* приступили Ратомир Дујковић, дугогодишњи голман шампионског тима *Црвене звезде* и повремени репрезентативац, који је затим бранио у иностранству и у прволигашком тиму *Осијек*, одакле је и дошао у Земун, затим бивши голман чачанског *Борца* Богић Богићевић, бивши члан нишког *Јастрепца* Драган Банковић, бивши јуниор *Партизана* и првотимац *Сутјеске* Драгослав Рудић, некадашњи *Галеникин* јуниор, касније такође члан *Партизана* и *Сутјеске* Небојша Миличић, робусни вођа навале *БСК-а* из Батајнице Мирсад Мусић, дотадашњи играч београдског *Графичара* Милијан Мемиши, сјајни центархалф *Бежаније* Бранко Николић-Папига као и повратник из војске Баткоски, а првотимцима су прикључени и најбољи јуниори Манце, Колб и Перуничић. Осим поменутих, стручном штабу *Галенике* су на располагању

Галеника на припремама у Словенији у лето 1980. године

стајали и Мићић, Челар, Цветић, Пејовић, Живковић, Калушевић, Радосављевић, М. Величковић, Љаља, Бркић, Павићевић, Лацмановић и Гајин. Када је првенство већ почело, извршен је један од најчувенијих трансфера земунског фудбала, пошто је Манце дат *Партизану*, у замену за Јадранка Коца и Слободана Сантрача. Стандардни тим те сезоне чинили су Мићић, (Дујковић), Челар, Баткоски, Живковић (Мемиши), Калушевић, Пејовић, Љаља, Бркић, Гајин (Сантрач), Лацмановић и Павићевић.

Одређене промене десиле су се и у стручном штабу *Галенике*, коме је на челу и даље Чабриновић, али је уместо Бене, који је отишао из клуба, његов први помоћник постао Милорад Попов, а штабу је прикључен и Немања Росић.

Први део припрема за ново првенство обављен је у Словенији, где је *Галеника* одиграла и две утакмице, победивши *Марибор* са 1:0 и претрпевши пораз од *Триглава* из Крања са 2:3. По повратку у Земун одиграно је још неколико пријатељских утакмица, од којих бележимо победе над *Радничким* из Београда са 1:0 и земунским *Змајем* са 5:2, а када је првенство већ почело *Галеника* је гостовала у Панчеву, где је поражена од *Динама* са 1:3.

Финансијска ситуација у клубу била је доста тешка, јер је помоћ фабрике-спонзора готово сасвим пресахла. Велику пометњу унела је и вест о проглашењу *Галенике* за прволигаша, која је Земунцима, сасвим неспремним, стигла за време припрема у Словенији, а још већу поништење те одлуке. Уз то, земунски друголигаш је и даље кубурио са повредама и казнама својих фудбалера, а и публика на

утакмицама се нешто проредила. Све то утицало је да *Галеника* прилично слабо одигра јесењи део првенства у сезони 1980/81. године, а ни у наставку није бриљирала, мада је освојила више бодова и на крају се чак умешала у борбу за титулу.

Прву утакмицу у друголигашкој сезони 1980/81. године земунски тим је одирао у Чачку, где је, после слабије игре, поражен од *Борца* са 0:1. У следећем сусрету пред својом публиком *Галеника* је заиграла много боље и савладала скопски *Работнички* са 2:1, а победа је могла да буде и много убедљивија да су стрелци домаћих били само мало прибранији. Врло добро Земунци су играли и у Лесковцу, где су надиграли *Дубочицу*, али су ипак морали да се задовоље само поделом бодова у игри без голова. У првом великом дербију те сезоне *Галеника* је пред 5000 својих навијача поражена од крагујевачког *Радничког* у обострано слабој представи, у којој је најслабији актер ипак био судија, који најпре није свирао очигледан прекршај над Љаљом у казненом простору противника, а затим гостима признао нерегуларан гол пет минута пре краја сусрета. Ова утакмица је занимљива и по томе што је у тиму *Галенике* у другом полувремену играо Манце, коме је то био деби у дресу овог клуба на једној првенственој утакмици, али и једини наступ у неком првенственом мечу за боје матичног клуба, с обзиром да је само неколико дана касније уступљен *Партизану*. После пораза од Крагујевчана, *Галеника* је имала "поправни" у Никшићу, где је са *Сутјеском* одиграла 0:0, у утакмици у којој су се њени играчи вешто бранили, али имали и више зрелих шанси за гол од домаћина. Врло добру игру *Галеника* је приказала и на свом терену против *ОФК Титограда*, поразивши противника са катастрофалних 6:1, а један од два гола која је постигао Челар био је велемајсторски. И у Бору су Земунци имали више од игре, о чему сведочи и чињеница да је голман домаћег тима био најбољи играч на терену, али су ипак поражени са 0:1, због једне почетничке грешке

Сантрач постиже свој први гол за Галенику на првенственој утакмици против Тетекса (2:0) 23. новембра 1980. године

своје одбране, посебно голмана Дујковића. У Ћаковици против *Влазнимија* земунски тим је добром игром изборио нерешен резултат од 1:1, после узбудљивог финиша у коме су пала оба гола. Када је *Галеника* изједначила пет минута пре краја, један гледалац је насрнуо на судију, који је брже-боље одсвирао крај, а ствар је заташкана јер се ни домаћини, ни гости, нису жалили. На свом терену против *Трепче* из Косовске Митровице *Галеника* је била много надмоћнија, али није искористила шансе, а судија је поништио и регуларан гол Мусића, наводно због фаула над голманом, па је утакмица ипак завршена без голова. Нерешено 1:1 Земунци су играли и против *Слободе* у Титовом Ужицу, приказавши притом и веома добру игру. Добро је *Галеника* играла и против *Радничког* у Пироту, али је поражена са 0:2, пошто је веома лош судија признао водећи гол домаћим фудбалерима упркос томе што је постигнут из офсајда. По јакој киши и клизавом терену, Земунци су пред својом публиком једва разбили "бункер" дебитанта у лиги, *Ловћена* из Цетиња, победивши са 1:0 голом Љаље у 80. минуту. Нешто раније, један гостујући играч је остао да лежи повређен у казненом простору *Галенике* и док се игра одвијала на другој страни, Дујковић га је изнео ван терена, али, како је констатовао делегат у записнику, "уместо да га људски спусти на траву, он га је испустио". Утакмица је мирно приведена крају, али чим је судија дао знак да је сусрет завршен, неколико фудбалера *Ловћена* је, као по команди, јурнуло на голмана домаћих, па је дошло до опште туче, у коју се умешао и део гледалаца витлајући кишобранима, а ситуацију је смирила тек интервенција милиције. Наредне недеље *Галеника* је била домаћин *Раду*, којег је, пред 6000 гледалаца добром игром савладала са 2:1, али је резултат могао бити и другачији да су гости искористили пенал досуђен у њихову корист. Упркос доброј игри, Земунци су поражени у Приштини са 1:2, да би у

последњем колу савладали код куће *Тетекс* из Тетова са 2:0. Нешто због чињенице да су гости водили на табели, а много више због првог наступа Сантрача у дресу *Галенике*, овај сусрет је привукао за ту сезону рекордних 10000 гледалаца, који су присуствовали најбољој игри својих љубимаца те јесени. *Галеника* је победила са 2:0, а један гол постигао је Сантрач, чиме је одмах прихваћен од земунских навијача. Задовољни тренер Чабриновић частио је првотимце рибљом чорбом у "Венецији", како им је и обећао уколико победе, а земунски тим је после ове победе знатно поправио свој положај на табели и презимио на шестом месту са доста скромних 15 освојених бодова, чак 6 мање од лидера *Тетекса*.

Припреме за пролећни део првенства обављене су на Дивчибарама и у Земуну, а од тада одиграних пријатељских утакмица поменућемо победе над београдским *Радничким* од 2:1, *Обилићем* од 4:1 и

Моменат са пријатељске утакмице
Галеника - Партизан (0:4)
15. фебруара 1981. године

Бркић после правог слалома постиже гол на првенственој утакмици
Галеника - Влазними (2:0)
3. маја 1981. године

Неимаром од 6:3. Земунци су се 15. фебруара састали и са *Партизаном* и били поражени са 0:4, али су добар отпор пружали све до пред крај сусрета, када су и пали сви голови, од којих је два постигао њихов дојучерашњи клупски друг Манце.

На пролећној премијери *Галеника* је пред 7000 својих навијача угостила чачански *Борац* и даровала му бод. Иако су Земунци били изразито бољи и стално стварали шансе, нису умели да их искористе, а Чачани су из контри чак два пута успели да поведу, па је на крају сусрет завршен нерешено 2:2. Оваквом исходу делимично је кумовао и слаб судија који није досудио једанаестерац после очигледног прекршаја над Љаљом. Много лошију игру Земунци су пружили у Скопљу, где су поражени од *Работничког* са 0:1, мада су могли да прођу и много горе. Сусрет у Земуну пред 6000 гледалаца против *Дубочице* из Лесковца свео се на игру на један гол, али су домаћи фудбалери до убедљиве победе од 3:0 стигли тек у другом полувремену, када су за "помоћника" имали и јак ветар. У дербију у Крагујевцу, Земунци су одолели свим

притисцима *Радничког* и изборили реми 1:1, а затим су пред 6000 својих навијача поразили *Сутјеску* из Никшића са 2:1, у обострано доброј игри и заслужено, мада се мора признати да је судија оштетио госте не досудивши један чист пенал у њихову корист. Против *ОФК Титограда* у гостима *Галеника* је била равноправан ривал, али је ипак поражена са 0:1 у осредњој игри, на тешком терену и по правом пљуску. Екипа *Бора* се у Земуну углавном бранила, али је *Галеника* ипак победила са 3:1 после обострано добре и фер игре, да би онда поново пред својом публиком савладала и *Влазними* са 2:0, после далеко боље игре, а Бркићев прави слалом и гол притом постигнут дуго се још памтио. Због одлагања утакмице са *Трепчом, Галеника* је и наредне две утакмице одиграла у Земуну. У првој је, после далеко боље игре, лако савладала *Слободу* из Титовог Ужица са 2:0, а стрелац оба гола Сантрач није искористио још десетак веома повољних прилика, па чак ни шут са беле тачке, док је у другој такође надиграла пиротски *Раднички*, али су се њени нападачи опет испромашивали, па су гости искористили бројчану надмоћност после искључења Лацмановића и успели да изборе нерешен резултат од 2:2. Одличном игром *Галеника* је савладала *Ловћен* у Цетињу са 2:1, тако да се сасвим приближила водећима и изненада и сама умешала у трку за титулу првака. Пораз од *Рада* са 0:1 у обострано слабој игри био је пролазни кикс, па су Земунци после још две добре игре и победа од 1:0 против *Приштине* на свом терену и 2:1 против *Трепче* у Косовској Митровици, стигли надомак успеха, а случај је хтео да се питање првака реши баш у последњем колу, у директном сусрету у Тетову између *Тетекса* и *Галенике*. Земунци су пред тај меч имали два бода мање, али много бољу гол разлику, тако да би им победа донела тријумф, док је домаћој екипи био

Екипа Галенике у сезони 1980/81. године

довољан и нерешен резултат. У очекивању одлучујућег сусрета, којем је сва спортска јавност поклањала велику пажњу, а фудбалски Земун просто узаврео, земунски фудбалери су се склонили у карантин на Обедској бари, трудећи се да им време прође што опуштеније, уз тамбураше и лагане тренинге. Ту је фудбалере посетио и тадашњи председник земунске општине Илија Краговић, преносећи им поруку да је читав град уз њих. Пред пут у Тетово, Земунци су одиграли и последњу тренинг утакмицу и на опште изненађење били поражени од сеоске екипе *Победе* из Голобока са 3:4! Тетовчани су се такође припремали за пресудну утакмицу, али на свој начин. Упркос великом интересовању за овај сусрет, одбили су да дају дозволу за ТВ пренос, што је већ био сигнал да утакмица неће бити регуларна. И заиста, тај меч *Галеника* једноставно није могла да добије: на тропској врућини домаћини су у свлачионици "гостију" максимално загрејали радијаторе, пре почетка утакмице земунски играчи су пљувани и ударани од стране дела гледалаца којих је било 10000 и који су данима унапред припремали паклену атмосферу, а судија је био преплашен и очајно слаб. Иако праве игре није ни било, *Галеника* је ипак била боља, али је *Тетекс* успео да сачува 0:0 и тако се пласира у друштво најбољих, са два бода предности над Земунцима, који су морали да се задовоље другим местом. Касније су се опет проносили многи гласови о куповини бодова од стране Тетовчана током целе сезоне, умешао се и СУП, али ништа није доказано и читава ствар је легла после интеренције македонских политичара, па је тако *Галеника* морала да проведе још једну сезону у Другој лиги, поново се задовољивши само моралном победом, уколико је то у фудбалу уопште важно.

1981/82. - ДРУГА САВЕЗНА ЛИГА, ИСТОЧНА ГРУПА

Пред одлучујућу утакмицу са *Тетексом*, на зиду иза помоћног терена земунског стадиона освануо је графит "Хоћемо у прву лигу, Чабро", са једноставним потписом "Земун", а одмах после неуспеха у Тетову, на навијачком "захтеву" је додато и "до 1985". Тај духовити натпис јасно је говорио да верна земунска публика жели прволигаша и упркос њеном стрпљењу, сезона 1981/82. године била је последња прилика за пласман у друштво најбољих, с обзиром на дугогодишњу повишену тензију читавог клуба око остварења овога циља. У лето 1981. године он се чак чинио даљи него до тада, јер је фаинансијска ситуација у клубу била катастрофална, пошто ни град ни фабрика чије је име клуб носио нису, упркос обећањима, имали новца да помогну, па је излаз нађен у увођењу томболе. Било је то само крпљење рупа, јер се незавидна финансијска ситуација није много поправила, па су земунски фудбалери имали готово најмање премије у лиги, како је показала једна анкета листа "Политика" спроведена у јануару 1982. године. *Галеника* својим првотимцима не успева да обезбеди чак ни најминималније услове за тренинг - топлу воду и загрејане свлачионице, па је велико незадовољство присутно читаве те сезоне. Срећивању стања није много помогао ни избор нове управе, почетком 1982. године, иако су се њени чланови, посебно нови председник Фрања Марељa, као и Ђура Пешић, Драгољуб Милошевић, Георгије Бошковић, Драган Јовић, Михајло Васиљевић, Томислав Миликић и Богдан Јеремић својски трудили.

Галеника у сезони 1981/82. године. Горњи ред: помоћни тренер Попов, Лацмановић, В. Пејовић, Бркић, Челар, Павићевић, Калушевић, Стојадиновић, Богићевић и тренер Костић. Средњи ред: Мићић, Ђурчин, Барош, Вранеш, Милинковић, Миличић, Гајин, Величковић, Томић и помоћни тренер Груловић. Доњи ред: Колб, Љаља, Сантрач, тренер Чабриновић, Дујковић, Банковић, Мемиши и физиотерапеут Николић

Немаштина у земунском клубу и богате понуде других учинили су да у лето 1981. године чак десетак првотимаца најави одлазак, али је управа ипак успела да их задржи, па су тако исписнице добили само Радосављевић, Рудић и још неколицина фудбалера на које се није рачунало, а у војску су отишли Цветић, Б. Николић, Коцо и Миличић. Истовремено, *Галеници* су приступили Зоран Стојадиновић, бивши омладинац *Црвене звезде* и првотимац *Ријеке*, Слободан Милинковић, некадашњи играч шабачке *Мачве* и *ИМТ-а*, Драгутин Ђурчин, који је дошао из *Сремца* из Војке, као и два бивша фудбалера *Галенике*, Миле Томић који се вратио из Пирота и Миодраг Вранеш, који је био на "калењу" у *Радничком* из Ковина и батајничком *БСК-у*. Осим њих, Чабриновићу и његовим помоћницима Попову и Костићу на располагању су били још голмани Дујковић, Мићић и Богићевић, као и Николовски, Челар, Калушевић, Пејовић, Мемиши, Баткоски, Банковић, М. Величковић, Бркић, Мусић, Сантрач, Лацмановић, Љаља, Колб, Гајин

и Павићевић. У полусезони је Мусић,који је ретко добијао прилику, отишао у Турску, али су се из војске вратили Живковић и Барош. Стандардни састав те сезоне су чинили Дујковић, Челар, Николовски (Баткоски), Мемиши, Калушевић, Пејовић, Љаља, Бркић, Сантрач, Лацмановић и Павићевић, а у пролећном делу првенства чешће су наступали и Банковић, Живковић и Колб, који се све више наметао добрим играма.

Упркос свим изнетим проблемима, сезона 1981/82. године била је најуспешнија у дотадашњој историји клуба. После припрема на Златару, у Новој Вароши и у Земуну, стручни штаб је консолидовао и уиграо тим, који је спремно ушао у друголигашке окршаје, најављујући коначно пласман у Прву лигу. Истина, по првој утакмици, у којој је *Галеника* са дебитантом, екипом *Тимок Кристала* из Зајечара, играла само 0:0 на свом терену, то се још није могло наслутити. Домаћини су нападали свих 90 минута, последњих четврт часа игре чак ураганski, али су гости успели да се одбране, не презајући ни од оштре игре због чега су зарадили и три жута картона. Овај половичан успех компензован је у другом колу у Косовској Митровици, где је *Галеника*, против доста слабе *Трепче*, изборила добром игром реми од 1:1

Фудбалери Галенике радују се после једне победе у сезони 1981/82. године

голом Сантрача. Одмах потом, уследила је сјајна серија земунског тима који је у шест утакмица освојио чак 11 бодова и учврстио се на челу табеле. Најпре је *Галеника* у Земуну савладала *Слободу* из Титовог Ужица са 3:0, али у обострано врло слабој игри у којој су вредни памћења били само врло лепи голови, да би затим у Бору победила са 2:1 иако се већи део утакмице бранила, уз опаску да је ово био први пораз Борана на домаћем терену после пуне четири године. Против *Приштине* у Земуну *Галеника* је победила са 3:1, али, како је новинар листа "Политика експрес" написао, "Земунци су играли толико деконцентрисано и расејано да су подсећали на лик из стрипова, Стају Патка". Упркос убедљивој победи, фудбалери домаћег тима су на тој утакмици пропустили бар још десет идеалних шанси, имали су једну стативу, а голгетер Сантрач је промашио чак и пенал, док је са друге стране одбрана играла тако смушено, да су слаби гости могли и више да постигну да није било јединог сигурног играча, сјајног Мемишија, који је "јуришао на тројицу" и спречавао најгоре. У дербију против *Радничког* у Крагујевцу *Галеника* је изборила нерешено 1:1 изванредним поготком Бркића три минута пре краја, у живој и лепој игри, али је део извештача оптужио судију да није свирао један пенал за домаћи тим. Против *Дубочице* из Лесковца

на свом терену земунски тим је пружио изанредну игру у првих 25 минута меча, када је и повео са 2:0, што је био и коначан резултат. Приликом постизања другог гола, међутим, Сантрач се повредио и напустио терен, чиме је поремећен ритам домаће екипе, иако је она до краја играла солидно, не дозволивши Лесковчанима да је изненаде. И наредну утакмицу *Галеника* је играла пред својом публиком и убедљиво савладала *Лирију* из Призрена са 4:0, у одличној, лепршавој и ефикасној игри, а о премоћи домаћина најбоље говори податак да извештачи са утакмице Дујковића нису ни оценили, јер није имао никаквог посла. Први пораз у првенству Земунци су доживели тек у деветом колу, у Никшићу, где су од *Сутјеске* у жустрој, борбеној и обострано доброј игри од првог до последњег судијиног звиждука савладани са 1:3. Ово је уједно био и једини пораз *Галенике* у јесењем делу првенства, јер су у преосталих шест сусрета поновили изванредну серију и освојили нових 11 бодова. Пошто су као домаћини надиграли чачански *Борац* и поразили га са 2:1, Земунци су у врло динамичној и доброј игри савладали у гостима *ОФК Титоград* са 1:0, а затим и *Могрен* из Будве у Земуну са 4:0. На тој утакмици *Галеника* је играла одлично и веома ефикасно против веома грубих гостију, који су минут пре краја сусрета испровоцирали и општу тучу. Целокупна спортска штампа је осудила такву игру Будвана, а извештач "Политике експрес" их је назвао боксерским клубом и чак тројицу гостујућих фудбалера због грубости оценио јединицом, иако се, уобичајено, играчи вреднују оценама од 5 до 10. Против последњепласиране *Победе*, у Прилепу, *Галеника* је такође играла сјајно, победивши са 3:0 иако је по шансама резултат могао бити и двоцифрен, па је на крају испраћена аплаузом објективне публике. Због одлагања меча са крушевачким *Напретком*, Земунци, који су већ два кола пре краја обезбедили јесењу титулу, паузирали су две недеље, а затим су играли нерешено 1:1 са *Радом* у Београду, иако су до пред сам крај водили. У одложеном

Фудбалери Галенике на рукама навијача после пласмана у Прву лигу

сусрету са Крушевљанима, који је одигран по завршетку првенства, *Галеника* је пред својом публиком приказала изванредну игру у првих 45 минута, да би у другом полувремену потпуно стала, али је ипак очувала водство из првог дела од 2:0, што је био и коначан резултат утакмице, коју је новинар "Политике експрес" најбоље описао у наслову извештаја: "Тајфун и успаванка". После ове победе *Галеника* је окончала јесењи део првенства на првом месту са 24 освојена бода, два више од другопласиране екипе *Тимок Кристал*.

Током јесењег дела *Галеника* је учествовала и на турниру Таково 81 у Горњем Милановцу, али је прошла неславно, пошто је наступила са комбинованим тимом, који је опет играо врло неозбиљно па је поражен од шабачке *Мачве* са 0:3, што је спортска штампа с правом оценила као недостојно репутације клуба.

Зимске припреме обављене су опет у Новој Вароши, на Златару, где се радило паклено, па су играчи, по налогу тренера, свако вече после вечере, морали да играју румбу и самбу, имитирајући Бразилце који су то исто чинили на светском првенству 1958. године. У Новој Вароши је *Галеника* одиграла и више пријатељских утакмица, савладавши између осталих домаћи *Златар* са 2:1 и београдски *Чукарички* са 1:0. И по повратку у Земун тим је одиграо читав низ пријатељских утакмица од којих бележимо победе против *ИМ Раковице* са 10:3, *ИМТ-а* са 4:0 и зрењанинског *Пролетера* са 3:0, као и поразе против *Чукаричког* од 1:2 и *ОФК Кикинде* од 0:2. Највећи успех забележен је у међународном сусрету са актуелним прваком Мађарске, славним *Ференцварошем*, кога је *Галеника* 13. фебруара 1982. године головима Сантрача савладала са 2:1, после одличне игре. И током пролећног дела првенства Земунци су одиграли више пријатељских утакмица бележећи углавном добре резултате, као на пример против београдског *Хајдука* којег су победили са високих 6:0.

Наставак првенства, међутим, није почео добро, јер је *Галеника* поражена у првом колу у Зајечару од директног ривала за прво место, екипе *Тимок Кристала*, са 0:1. Била је то по свему нерегуларна утакмица, јер су Земунци на њој наступили без Челара, Бркића, Лацмановића и Љаље који су били у Калкути са аматерском репрезентацијом, али такмичарска комисија није прихватила одлагање меча, наводно зато што је он био на тикету спортске прогнозе! Прави разлог био је у томе што су Зајечарци те године били фаворизовани, па су им између осталог у прва три пролећна кола намештани арбитри из суседног Књажевца, о чему је са осудом писала и сва објективна спортска штампа. Осим тога, голман домаћих Љуковчан није био правилно регистрован, а и током утакмице, у којој су гости били равноправан противник, судија је свирао углавном на њихову штету, досудивши између осталог престрого једанаестерац из кога су домаћи постигли гол, истовремено пропустивши да свира један очити пенал у корист гостију. Упркос свему, не желећи да добија бодове за зеленим столом, *Галеника* се није жалила већ је наставила трку за титулу на спортском пољу. Већ у наредном колу, по киши и тешком терену свог стадиона, Земунци су у сјајној игри поразили *Трепчу* са 3:1, да би затим победили и *Слободу* у Титовом Ужицу са 2:1, у утакмици у којој је веома лош судија казнио домаће играче са 4 жута и једним црвеним, а госте са 2 жута картона и поништио по један регуларан гол на обе стране. Трећу победу за редом *Галеника* је остварила у Земуну против екипе *Бора*, коју је победила са 2:1, али на једвите јаде, јер је читав тим играо бледо и конфузно. Слабу игру Земунци су поновили и у Приштини, где су извели веома некомплетан тим због многобројних повреда и казни својих фудбалера, па су поражени са 0:2, иако би и у пуном саставу и са бољом игром тешко извукли повољнији резултат, с обзиром на изузетно грубу игру домаћина и очигледну пристрасност арбитра који је омогућио *Приштини* да дође у водство из непосто-

Лацмановић постиже гол на првенственој утакмици Галеника - Победа (3:1) 30. маја 1982. године, чиме је земунски тим обезбедио прволигашку визу

јећег једанаестерца, а затим јој поклонио још један пенал који, на срећу, није искоришћен. Већ наредне недеље пред 6000 својих гледалаца *Галеника* је приказала најбољу игру те сезоне и до ногу, са чак 6:1, поразила крагујевачки *Раднички* двоструким хет-триком Сантрача и Павићевића. Наредна два кола Земунци су гостовали, изборивши оба пута нерешен резултат и то 0:0 против *Дубочице* у Лесковцу и 1:1 против *Лирије* у Призрену. У овој другој утакмици фудбалери *Галенике* су готово претучени, а у 80. минуту је сусрет прекинут пошто је помоћни судија погођен флашом баченом из публике, да би онда, противно свим прописима, после пуних 18 минута био настављен. Та фарса је имала и свој наставак, пошто је главни судија изјавио да су га домаћини најбруталнијим претњама натерали да приведе утакмицу крају, док је помоћни арбитар, очигледно још преплашенији, касније тврдио како није погођен флашом већ се сам саплео и повредио у паду, иако је делегат у записнику написао целу истину, а призренска милиција ухватила и привела изгредника! Упркос свему, *Галеника* је "у интересу фудбала", како је званично саопштено, одустала од жалбе и реалне могућности да добије бодове службеним резултатом. Против *Борца* у Чачку земунски тим је поражен са 0:1, а цех је наредне недеље платио *ОФК Титоград* који је у Земуну поражен катастрофално, са 5:0, у игри коју је најбоље оценио новинар "Спорта" у наслову извештаја са ове утакмице: "Фармацеути као олуја". После нове сигурне победе од 2:0 против *Могрена* у Будви, *Галеника* је доспела надомак титуле, коју је и теоријски и практично освојила наредне недеље, лаком и убедљивом победом на свом терену против прилепске *Победе* са 3:1. Без мотива, Земунци су затим у Крушевцу против Напретка поражени са 0:1, да би у последњем колу, иако ослабљени неиграњем чак четири стандардна првотимца, пред 5000 својих навијача у свему надиграли *Рад*, забележивши победу од 2:0 и тако на најлепши начин окончали првенство у коме су од почетка доминирали.

Галеника се тако, после дуже од три и по деценије постојања клуба, коначно домогла Прве савезне лиге, што је био сан генерација њених фудбалера и навијача. Титула првака и пласман у друштво најбољих обезбеђени су, видели смо, још два кола пре краја, да би на крају *Галеника* са 43 освојена бода за читавих 6 бодова оставила за собом другопласирану *Трепчу*. Убедљивости тријумфа ишла је у прилог и чињеница да је земунски тим постигао највише (56), а примио најмање (20) голова у лиги, као и то да је читаво првенство одиграо у константно доброј форми, са веома мало осцилација. Најбољи појединци екипе били су стандардни аматерски државни репрезентативци Челар, Калушевић, Бркић, Лацмановић и Љаља, а осим њих највећи допринос тријумфу Земунаца дали су и Сантрач, који је био убедљиво најбољи стрелац лиге, затим поузданн Дујковић, Пејовић, Мемиши и Павићевић, као и дојучерашњи омладинац Колб, који се развио у одличног фудбалера. Велико признање добио је и Чабриновић, који је именован за селектора репрезентације источне групе Друге лиге, али је у њу од својих играча уврстио само Бркића, па је због тога доживео непријатности и од земунских навијача, који су с правом сматрали да у тој селекцији има места бар за још пет-шест фудбалера *Галенике*, али и од спортских новинара који су овај потез прогласили калкулантским јер се Чабриновић наводно овако определио да би остале своје играче сачувао од непотребних напора и могућих повреда у утакмици која је имала чисто егзибициони карактер.

Славље навијача и играча Галенике после пласмана у Прву савезну лигу

Земунски навијачи су дуго чекани тријумф својих љубимаца прославили еуфорично, у до тада за Земун незапамћеном слављу. Већ после утакмице са *Победом*, када је било јасно да *Галеници* нико више не може угрозити примат, маса навијача је утрчала на терен, свукла домаће играче и Чабриновића до гола, узимајући им делове спортске опреме за успомену, а затим их је на рукама изнела са терена. Сличне сцене поновиле су се и у последњем колу првенства, после утакмице са *Радом*, када је чак могао да се догоди и прекид меча, с обзиром да су навијачи прерано утрчали на терен, сматрајући један судијин звиждук за последњи, па је сусрет једва приведен крају. Земунски Градски стадион је иначе, са просеком од 7000 гледалаца по утакмици, био те сезоне међу три најпосећенија у земљи, а осим тога, *Галеника* је и на гостовањима као магнет привлачила публику, с тим што је доста Земунаца пратило своје љубимце и на утакмице на страни. Својим навијачима *Галеника* се одмах по освајању титуле, 12. јула 1982. године, одужила одлично организованом приредбом на стадиону названом "Плаво-бело вече", на којој су наступиле најеминентније звезде естраде.

Други велики успех те сезоне постигнут је у Купу Југославије у конкуренцији 5.588 клубова из читаве земље. После победа над *Младости* из Смедеревске Паланке (3:0), *Рударом* из Костолца (4:1) и *Ремонтом* из Чачка (1:0) у финалу, *Галеника* је постала један од три победника Купа Србије, па се у шеснаестини финала састала 7. октобра 1981. године са *Партизаном* у Београду. Головима Љаље и Сантрача у другом полувремену, Земунци су победили са 2:0, а Раде Станојевић је у "Политици", у свом извештају са ове утакмице, између осталог написао: "... Галеника се мудро и организоано бранила, али никако не бункером. Успела је да се носи с Партизаном и на средини терена, захваљујући врло доброј

Моменти са куп утакмице
Партизан - Галеника (0:2)
7. октобра 1981. године.
Горе: Љаља постиже први гол за Галенику.
Доле: Фудбалери Галенике после тријумфа

игри везиста Бркића, Лацмановића и Мемишија, а у другом делу утакмице навални играчи Галенике са Љаљом и Сантрачем на челу дали су основни печат утакмици у финишу. Стопостотне шансе имали су Љаља у 58. и Павићевић у 63. минуту, а Љаљини продори дизали су публику на ноге", а описујући Сантрачев гол исти извештач је написао: "И сада један од најлепших тренутака на утакмици: није пљескала само одушевљена група Галеникиних навијача окупљених у углу јужне трибине, већ и већина осталих на трибинама...". Тим *Галенике* који је остварио овај велики тријумф играо је у саставу: Дујковић, Челар, Банковић, Калушевић, Пејовић, Мемиши, Љаља, Бркић, Сантрач, Лацмановић (Колб) и Павићевић (Стојадиновић).

Четири дана доцније *Галеника* се у осмини финала састала у Земуну са *Марибором*. По веома хладном времену, у слабој утакмици у којој је *Галеника* била далеко надмоћнија, домаћи играчи су остварили минималну, али сигурну победу од 2:1. У четвртфиналу је *Галеника* опет била домаћин, овога пута сплитском *Хајдуку*. Сусрет је одигран 18. новембра 1981. године пред рекордних 17000 гледалаца. Упркос веома грубој игри Сплићана и тешкој повреди Пејовића већ у 5. минуту игре, као и судији веома наклоњеном гостима, *Галеника* је громко бодрена од својих навијача забележила победу од 2:1. Први гол за Земунце дао је Сантрач на велемајсторски начин, *Хајдук* је изједначио из непостојећег пенала, а победу домаћину обезбедио је Бркић. Најбољи појединци меча били су Лацмановић, Калушевић и Љаља, а тим *Галенике* је играо у саставу: Дујковић, Челар, Банковић, Калушевић, Пејовић (Мемиши), Колб, Љаља, Бркић (Стојадиновић), Сантрач, Лацмановић и Павићевић.

У полуфиналу Купа, 21. априла 1982. године, *Галеника* је у Београду поражена од *Црвене звезде*, потоњег освајача трофеја, са 1:4. Земунци су у игру ушли крајње малодушно и преплашено па су већ у 4. минуту примили први, а одмах затим и други гол, овај из индиректног ударца, грубом грешком голмана

Тим Галенике пред сусрет последњег кола у сезони 1981/82. године.
Стоје: Пејовић, Дујковић, Мемиши, Баткоски, Челар и Калушевић.
Чуче: Љаља, Бркић, Гајин, Лацмановић и Павићевић

Дујковића. Тиме је питање победника било решено, мада је *Галеника* могла да постигне и повољнији скор јер је на 0:1 Павићевић погодио стативу, а на 1:2 Сантрач и Павићевић нису искористили две стопостотне шансе. Свој трећи гол *Црвена звезда* је постигла из пенала, а четврти из офсајда, док је стрелац за *Галенику* био Сантрач. На овој утакмици земунски тим је играо у саставу: Дујковић, Челар, Банковић, Милинковић (Колб), Живковић, Николовски, Љаља, Бркић, Сантрач, Лацмановић (Баткоски) и Павићевић.

Иако се фудбалери *Галенике* нису прославили на овој утакмици, пласман у полуфинале Купа Југославије био је већ сам по себи највећи успех у дотадашњој историји клуба. Он је то, вероватно, и данас, а сигурно је највећи успех забележен икада у куп такмичењу, јер иако су фудбалери најбољег земунског клуба 1992/93. и 1993/94. година поновили исти успех, то су остварили у далеко слабијој конкуренцији, у овој садашњој, далеко мањој (па и фудбалски слабијој) Југославији.

Треба рећи да су земунски навијачи и у куп такмичењу дали свој велики допринос успеху екипе, нарочито на утакмици против *Хајдука*, а и на полуфиналном мечу против *Црвене звезде*, на највећем београдском стадиону, било је више земунских навијача него домаћих, али ни њихова подршка није помогла *Галеници* да оствари подвиг.

1982/83. - ПРВА САВЕЗНА ЛИГА

Док се фудбалски Земун радовао успесима *Галенике*, а појединци већ планирали излазак на међународну сцену наредне сезоне, ако не у Купу шампиона, а оно бар у Купу УЕФА, пласман у Прву савезну лигу донео је руководству клуба велике главобоље. Иако су општински челници одмах по великом успеху фудбалера примили делегацију *Галенике* и обећали помоћ, на то је пао заборав чим је испијена последња чаша на за ту прилику приређеном коктелу, па је клупска каса остала и даље безнадежно празна. И оно мало пара којих је било, изарчено је на куповину фудбалера који углавном нису оправдали уложен новац, док су они играчи, који су увели клуб у прволигашко друштво и даље добијали много више обећања, а мање онога од чега се живи. У зимској паузи *Галеници* је, због великих дугова, претило чак и расформирање и то би се сигурно и десило да у помоћ није прискочило неколико земунских предузећа, али не и хемијска индустрија чије је име клуб носио, с обзиром да је и сама имала одређених унутрашњих тешкоћа, па се потпуно дистанцирала од свог клуба.

Из хроничне беспарице проистицали су и сви остали проблеми новог прволигаша. Већина фудбалера и тренер Чабриновић хтели су већ у лето 1982. године да напусте клуб, али су ипак остали после нових обећања, но пред сам старт првенства фудбалери су одбили да тренирају јер им месецима нису исплаћиване премије. И тај проблем је некако решен, највише захваљујући последњим парама из "црних

Галеника у сезони 1982/83. Горњи ред: Вранеш, Петровић, Тупајић, Мемиши, Богићевић, Барош, Пејовић, Милинковић, Панић и тренер Костић. Средњи ред: кондициони тренер Радовановић, Павићевић, Батковски, Калушевић, Мићић, Стојадиновић, Лацмановић, Чикић, Живковић и физиотерапеут Николић. Доњи ред: Димитријевић, Челар, Колб, Дујковић, тренер Чабриновић, Сантрач, Банковић, Гајин и Ђурчин

фондова", па је тим ипак остао на окупу, а из истих средстава су доведена и појачања. Од фудбалера који су носили дрес *Галенике* у претходној сезони тренер Чабриновић, коме је сада асистирао Костић, пошто је Попов отишао у Тунис, није могао да рачуна само на Љалу и Бркића, који су обукли униформу и Мирослава Величковића који је, после дугогодишњег активног играња, највише у дресу земунског клуба, окачио копачке о клин. С друге стране, екипу су појачали Милијан Тупајић, бивши јуниор *Црвене звезде* и првотимац крушевачког *Напретка* и вишеструки омладински и аматерски репрезентативац, затим Зоран Панић, некадашњи фудбалер *Напретка* из Крушевца и загребачког *Динама*, као и неки мање афирмисани играчи попут Зорана Чикића, бившег јуниора *Црвене звезде*, који се две године раније већ опробао у дресу земунског друголигаша, али није успео, Зорана Димитријевића, бившег играча нишког *Железничара* и Братимира Петровића који је дошао из аранђеловачке *Шумадије*. Првом тиму је прикључено и неколико најдаровитијих јуниора међу којима су се посебно истицали Владимир Булатовић, који је повучен са "калења" у *Змају* и Милош Бурсаћ, а из војске су се вратили Цветић, Николић, Миличић и Коцо. Пошто је већ на крају јесењег дела постало јасно да *Галеника* не може да сачува прволигашки статус, а и да би се колико толико средила очајна финансијска ситуација, клуб је у зимском прелазном року дозволио свим фудбалерима да оду уз обештећење, али су исписнице узели само Лацмановић, који је прешао у редове *Црвене звезде*, Гајин који је отишао у земунски *Змај* где је убрзо и окончао играчку каријеру и Павићевић који је приступио грчком лигашу *Касторији*, док је капитен Челар одлучио да се опрости од зеленог терена, после једне свађе са тренером Чабриновићем.

За свој прволигашки деби *Галеника* се припремала у Ариљу и на свом стадиону, одигравши притом и читав низ пријатељских утакмица. За време борака у Ариљу Земунци су победили домаћу *Будућност* са 2:0, чачански *Борац* са 1:0, *Слогу* из Ужичке Пожеге са 8:1 и *Младост* из Лучана са 5:2, играли нерешено са крагујевачким *Радничким 0:0 и Челиком* из Зенице 1:1 и били поражени од београдског *Рада* са 2:3, а у Земуну су играли са зрењанинским *Пролетером* 0:0, али је та утакмица изазвала доста осуде јавности јер је домаћи тим наступио у комбинованом саставу пошто су првотимци истога дана играли куп утакмицу у Пожаревцу, чиме су обманути играчи спортске прогнозе, с обзиром да се утакмица са Зрењанинцима налазила на тикету, а Земунци обећали да ће наступити у пуном саставу. Генералну пробу пред првенство *Галеника* је имала на турниру четири београдска прволигаша, на коме је земунски тим најпре 4. августа 1982. године победио *ОФК Београд* са 2:0, а два дана касније, у финалу, играо са *Партизаном* 0:0, да би тек после извођења пенала био поражен са 4:5. Нешто касније, почетком септембра 1982. године, на Меморијалу Раденка Пауновића-Текира у Ваљеву, *Галеника* је најпре поразила домаћу *Будућност*, а затим се у финалу реванширала *Партизану* победивши га после извођења једанаестераца са 5:4, пошто је утакмица у регуларном току завршена нерешено 1:1.

Оптимизам стечен после добрих игара и резултата у припремном периоду још више је порастао на старту првенствене сезоне 1982/83. године, када је *Галеника* у Сарајеву, први пут пред ТВ камерама у историји клуба, изборила реми без голова са *Жељезничаром*. Био је то прави првенствени сусрет у коме су гости већим делом бранили своју мрежу, повремено изводећи и опасне контранападе, заслуживши

Фудбалери Галенике Пејовић, Лацмановић и Тупајић радују се после победе над Црвеном звездом (2:1) у првенственој утакмици 4. септембра 1982. године

поделу бодова. Добра игра пружена је и у другом колу, а што су Земунци поражени са 2:3 од љубљанске *Олимпије* на свом терену и упркос подршци чак 10000 навијача и бучних трубача из Ариља иде пре свега на душу голману Дујковићу који је бранио као почетник и готово сам убацивао лопте у мрежу, анулирајући тиме све напоре својих саиграча. Овоме треба додати и веома несигурног и лошег судију који је најпре признао нерегуларан први изједначујући гол домаћих фудбалера, затим поништио један гол Љубљанчанима и на крају пропустио да досуди очит једанаестерац у корист *Галенике*. Дујковић, који је у то време носио и капитенску траку које се Пејовић, без објашњења, одрекао пред почетак првенства, искупио се за киксеве на претходној утакмици већ против *Динама* у Загребу, где је био најбољи појединац гостујућег тима, али ни то није вредело јер је актуелни шампион сигурно савладао *Галенику*, а прилику да ублажи пораз од 0:2 имао је Панић који у 81.минуту није искористио најстрожу казну. Сусрет четвртог кола у Земуну између *Галенике* и титоградске *Будућности* представљао је "изгубљено време и доста радних часова оних који су због фудбала раније напустили посао", како је у поднаслову свог извештаја са ове утакмице навео новинар "Политике". И заиста, како је утакмица играна у радни дан, у среду, више од половине међу 8000 присутних гледалаца побегло је раније с посла да би присуствовало првој прволигашкој победи својих љубимаца, али уместо тога гледали су бескрвни и слаб меч који је завршен поделом бодова 1:1. Тек мало више узбуђења донело је последњих 5-6 минута, када су пала и оба гола. Гости су повели у 84. минуту после крајње несмотрености Дујковића који је рекламирао (непостојећи) офсајд ни не покушавши да спречи улазак лопте у гол, а само два минута касније *Галеника* је успела да изједначи, кренувши одмах потом у силовит напад у намери да избории и други бод, али је, на жалост, било мало времена за подвиг. Оно што Земунцима није пошло за ногом на свом терену, против много слабијих противника, успело им је против *Црвене звезде* на нашем највећем стадиону, где су забележили прву прволигашку победу од 2:1. Прво полувреме тог сусрета није обећавало ништа посебно, јер

је *Црвена звезда* играла солидно и повела са 1:0, али је у наставку *Галеника* одличном и организованом игром, коју је извештач "Спорта" назвао "чудесном", направила велики преокрет, потпуно надиграла реномираног противника и головима Панића и Павићевића обезбедила тријумф. Био је то велики дан земунског фудбала, али на жалост и једна од ретких светлих тачака те сезоне. Већ наредне недеље 10000 присутних на Градском стадиону у Земуну окупило се у нади да њихови љубимци могу да начине још један подвиг и савладају и *Партизан*, али је *Галеника*, делом захваљујући и лошој тактици тренера Чабриновића, надиграна и поражена са 1:3, уз напомену да је судија био врло лош и да је и једном и другом тиму поклонио по један ударац са беле тачке из којих су затим пали и голови. Нову наду земунских навијача пробудио је реми од 1:1 у Сплиту, против *Хајдука*, коме се *Галеника* супротставила добром игром и заслужено однела бод, али су већ у следећем сусрету Земунци поражени пред 8000 својих навијача од мостарског *Вележа* са 3:5. На тој утакмици *Галеника* није изгубила већ поклонила бодове Мостарцима, пошто се одбрана домаћих готово шетала, а несигурни Дујковић није успео да заустави скоро ниједан шут у оквир гола. Навални ред је играо много боље и после водства *Вележа* од 2:0 успео да изравна резултат, да би одмах потом индиферентни одбрамбени играчи поново дозволили противнику да направи велику разлику у своју корист, чиме је и утакмица практично одлучена.

Моменат са првенствене утакмице Галеника - Вележ (3:5) 26. септембра 1982. године

Пораз од 0:1 *Галеника* је доживела и у Осијеку, иако је после раног водства домаћих имала неколико прилика за изједначење, али није их искористила. Последњу наду Земунцима да могу изборити опстанак у друштву најбољих дала је победа пред 5000 својих навијача против *Сарајева* од 3:1. Прво полувреме завршено је водством гостију, да би у наставку фудбалери *Галенике* заиграли одлично и уз помоћ јаког ветра заслужено победили. Добру игру Земунци су пружили и у Ријеци, где су ипак поражени, после велике борбе, са 2:3, да би онда поново разочарали 5000 својих навијача играјући са скопским *Вардаром* без голова. Оваквом исходу доста је допринела и веома груба, на моменте и крајње прљава игра Скопљанаца, што је извештач листа "Политика експрес" с огорчењем оценио као "рат против фудбала". У обострано лошу игру сасвим се уклопио и судија, који је поништио по један гол сваком тиму, а једино што је вредело у читавом мечу били су ураганski напади Земунаца у периоду између 61. и 63. минута игре, али је то било премало, па је публика дугим звиждуцима испратила фудбалере оба тима у свлачионице. У наредна два кола *Галеника* је гостовала, па је најпре лако поражена са 1:3 од *Војводине* у Новом саду, да би затим у "ружној представи", како ју је назвао новинар "Експреса" и обострано бледој игри, изборила нерешено 0:0 у Тузли против *Слободе*. Нерешено 2:2 *Галеника* је одиграла и сусрет против *ОФК Београда* пред својих 5000 навијача, пруживши после дуже времена опет једну солидну партију. Био је то дерби зачеља, с обзиром да су Земунци заузимали последње, а Београђани претпоследње место на табели. Гости су повели са 1:0, *Галеника* је успела да изједначи и поведе голом Сантрача, али су бодови ипак подељени захваљујући грешкама смушене одбране домаћих, а фудбалери земунског тима су на крају могли само да жале што су после боље игре пропустили низ шанси и прилику да убедљиво савладају

директног ривала. После пораза у Нишу од 0:2 против *Радничког*, Земунци су и у последњем колу, пред 5000 својих навијача, изборили само нерешен резултат 0:0 у сусрету са другим дебитантом у лиги, винковачким *Динамом*. *Галеника* је у овом мечу била далеко бољи противник, њени играчи су свих 90 минута кидисали на гол гостију, створивши много шанси, али је готово невероватна неефикасност учинила да се не постигне више од ремија. Тако је *Галеника* презимила на последњем месту прволигашке табеле, са само 11 освојених бодова и без много шанси да свој положај поправи на пролеће, иако је скривена нада још постојала.

Због већ описане очајне финансијске ситуације, зимске припреме су спроведене само у Земуну, а тада постигнути резултати у пријатељским утакмицама јасно су говорили о великој кризи која је захватила клуб. Све утакмице са јачим притивницима те зиме *Галеника* је изгубила и то 23. јануара 1983. године од *Црвене звезде* са 1:2, 16. фебруара 1983. године од комбинованог тима *Партизана* са 2:3, од *ОФК Кикинде* са 1:2 и од *Пелистера* из Битоља са 0:1. Како је и више старијих играча у полусезони напустило клуб, Чабриновић је одлучио да подмлади екипу, али ни та карта није донела преокрет.

И последњи трачак наде да *Галеника* може избећи испадање утуљен је већ у првом пролећном колу, када су Земунци пред 5000 својих навијача поражени од сарајевског *Железничара* са 1:2. Домаћи тим, са неколико дебитаната у свом саставу, више је срцем него знањем покушавао да парира искусним Сарајлијама који су заслужено победили. И у наредна два сусрета Земунци су се лако и готово без отпора предали, изгубивши са по 0:2 најпре у Љубљани од *Олимпије*, а затим и од загребачког *Динама*, пред чак 10000 својих навијача, којима су демонстрирали сву своју немоћ, па очигледна судијска наклоност шампиону, који је победио са пола снаге, није била потребна.

Моменат са првенствене утакмице
Галеника - ОФК Београд (2:2)
21. новембра 1982. године

Први пролећни бод *Галеника* је освојила у Титограду, где је по киши и тешком терену била равноправан ривал *Будућности* и изборила реми - 1:1. Шта више, стрелац изједначујућег гола за земунски тим, Слободан Сантрач, постигао је још један погодак, али му га је судија сасвим безразложно поништио, ускративши тако гостима радост победе. Прави мали тријумф Земунци су остварили већ наредне недеље, када су обрадовали својих 15000 навијача и изборили бод после нерешене игре од 2:2 против *Црвене звезде*. Гости су први део игре решили у своју корист са 2:0, да би онда *Галеника* читаво друго полувреме жестоко јуришала и разбивши противника, изједначила головима Бурсаћа и Калушевића, пропустивши притом још неколико идеалних шанси и прилику за победу, па не чуди што је новинар листа "Политика експрес" у наслову извештаја нагласио да је "Звезда добро прошла". Против *Партизана* на стадиону ЈНА земунски тим је играо много слабије и доживео пораз од 0:2, да би потом сасвим надиграо сплитски *Хајдук* у Земуну, али није постигао више од 1:1, највише захваљујући голману Дујковићу који је просто частио госте и омогућио им једном почетнички слабом интервенцијом да изједначе пет минута пре краја сусрета. У Мостару је *Галеника* играла борбено, али и слабо, па је поражена од *Вележа* са 1:3, а много боље Земунци су заиграли против *Осијека* на свом терену, забележивши прву пролећну победу од 2:1. После обострано слабе игре *Галеника* је поражена у гостима од *Сарајева* са 0:2, да би онда код куће забележила још једну победу, против *Ријеке* са 3:1, у најбољој игри тог пролећа. Била је то, међутим, лабудова песма Земунаца, који су у наредних пет кола успели да освоје само један бод, не постигавши ни један једини гол пуних 450 минута. Играјући безвољно, траљаво, па чак понекад и крајње неозбиљно,

Галеника је поражена у Скопљу од *Вардара* са 0:1, у Земуну од *Војводине* са 0:1 и тузланске *Слободе* са 0:2 и у гостима од *ОФК Београда* са 0:3, да би на свом терену коначно изборила нерешених 0:0 против нишког *Радничког*, уз напомену да је у овом сусрету ипак била ближа победи, али ју је судија оштетио пропустивши да свира један чист пенал у њену корист. Опроштај са Првом лигом био је нешто достојанственији, јер је земунски тим, после прилично борбене игре, изборио 2:2 у Винковцима против *Динама*, иако се мора признати да је други гол постигао из недозвољене позиције.

Тако је *Галеника* окончала свој прволигашки деби крајње неславно, на последњем, осамнаестом месту, са само четири победе, дванаест ремија и чак осамнаест пораза, са најмање освојених бодова (20) од свих тимова који су играли само једну сезону у лиги од 18 тимова и са најмање датих голова у првенству - само 31. Земунци се нису прославили ни дисциплином, па су на табели фер-плеја заузели тек шеснаесто место са 40 жутих и једним црвеним картоном. Разлога за овакав дебакл *Галенике* било је, наравно, више, али су ипак сви они произилазили из оног главног - веома тешке финансијске ситуације. Иако је на списку имао велики број играча, тренер Чабриновић је, због честих повреда и казни, ретко када могао противницима да супротстави најбољи састав, а уз то, фудбалери *Галенике* су, незадовољни минималним и нередовним примањима, на већини утакмица испољили крајње незалагање и безвољност, о чему најбоље сведочи констатација "Политикиног" извештача са утакмице у Љубљани: "Судија Илијевски добро је водио сусрет, чак је више трчао од половине играча Галенике". Мора се, међутим,

Слободан Сантрач

Влада Пејовић

истаћи да је *Галеника* у доста сусрета била и драстично оштећена судијским одлукама што је, нарочито на почетку првенства, било пресудно за даље игре. Судије које су судиле утакмице Земунаца добиле су од контролора слабе оцене на мечевима са *Партизаном* и *Олимпијом* (обе у Земуну), а од спортских извештача још и на утакмицама са *Ријеком* у Ријеци, *Партизаном* у Београду, *Жељезничаром* у Сарајеву, *Војводином* у Новом Саду, загребачким *Динамом* у Земуну, *Вардаром* у Земуну и *Динамом* у Винковцима. Све ове лоше оцене арбитри су добили због суђења на шетету *Галенике*! Не желимо овим да доказујемо како су Земунци испали из лиге због судија, они су ту судбину доживели зато што су били најслабији, па чак нису успевали да победе ни онда када су им делиоци правде били наклоњени, као на пример у мечу са Тузлацима у Земуну, када нису искористили два олако досуђена пенала у своју корист, али ипак треба констатовати да су ретко када у историји наших прволигашких такмичења судије толико пута оштетиле један тим као *Галенику* те сезоне. Најзад, рецимо и да је верна земунска публика окренула леђа својим љубимцима чим је схватила да они немају шансе за опстанак и да се за то чак и не залажу. У јесењем делу првенства, Земунце је на њиховом стадиону гледало у просеку добрих 7000 људи, а у прве три пролећне утакмице код куће чак 30.000 укупно, али су тада навијачи престали да долазе на Градски стадион, тако да је *Галеника* у последњих шест утакмица као домаћин имала просек од само 1250 гледалаца. Због лоших игара Земунци нису привлачили публику ни у другим местима, па их је у 34 утакмице те сезоне гледало само 192.000 људи и то 93.000 у Земуну, а 99.000 на страни, тако да је и по броју гледалаца *Галеника* била тек шеснаеста међу 18 лигаша.

Нешто боље резултате и игре него у првенству *Галеника* је у сезони 1982/83. године постизала у друга два званична такмичења у којима је учествовала. У борби за Куп Земунци су савладали *Металац* у Пожаревцу са 12:2, београдски *Рад* у Земуну са 4:2 и *Бор* у гостима са 1:0, поставши тако поново један од три победника Купа Србије. После тога су 27. октобра 1982. године направили изненађење и победили *Раднички* у Нишу са 2:1, али су у осмини финала, 10. новембра 1982. године, поражени у гостима од *ОФК Београда* са 2:3 и тако елиминисани из даљег такмичења. И у овој утакмици *Галеника* је била близу победе јер је после водства Београђана од 2:0 успела да изједначи, а када је кренула у одлучну офанзиву, примила је гол захваљујући невероватној грешци свог голмана Дујковића, који је, без икакве потребе, зауставио једну лопту која је ишла поред гола, да би је онда, ваљда у жељи да је избаци у поље, незграпно, као лопатом, послао у сопствену мрежу!

Као нови прволигаш, *Галеника* је учествовала и у угледном такмичењу за Средњоевропски куп, првом и до данас једином званичном интернационалном такмичењу у историји клуба. Остали учесници СЕ купа те године били су *Вашаш* из Будимпеште, италијанска *Верона* и чехословачка екипа *ЗВЛ Жилина*, дакле све реномирани тимови од којих се *Верона* те године чак борила за прво место у италијанском шампионату. Играло се по двоструком бод систему, а земунски тим је постигао следеће резултате: *Вашаш* 2:1 у Земуну 19. октобра 1982. године, *Верона* 1:1 у гостима 3. новембра 1982. године, *ЗВЛ Жилина* 0:2 у Жилини 24. новембра 1982. године, *Вашаш* 1:3 у Будимпешти 2. марта 1983. године, *Верона* 4:2 у Земуну 16. марта 1983. године и *ЗВЛ Жилина* 2:0 у Земуну 30. марта 1983. године. Игре које је земунски тим пружао и резултати које је постизао били су углавном солидни, уз опаску да су сви наши клубови у међународним такмичењима те сезоне елиминисани већ у јесен 1982. године, па су тако једино Земунци представљали Југославију на европској сцени и на пролеће наредне године. СЕ куп је те године освојио *Вашаш*, а *Галеника* је била трећа, са истим бројем бодова - 7, али нешто слабијом гол разликом од Чехословака.

Миливоје Баткоски (лево) и Влада Булатовић (десно) на прволигашким утакмицама Галенике

Играчи који су наступали за земунски клуб у Првој савезној лиги и осталим такмичењима у сезони 1982/83. године били су: Ратомир Дуковић, Стеван Мићић, Богић Богићевић (голмани), Душан Челар, Драган Банковић, Горан Калушевић, Влада Пејовић, Миле Томић, Миливоје Баткоски, Миливоје Живковић, Мирослав Барош, Милијан Мемиши, Зоран Стојадиновић, Ванчо Николовски, Драган Лацмановић, Зоран Панић, Срђан Павићевић, Драгутин Ђурчин, Синиша Гајин, Јадранко Коцо, Зоран Димитријевић, Зоран Чикић, Бранко Николић, Драган Цветић, Братимир Петровић, Владимир Булатовић, Миодраг Вранеш, Небојша Миличић и Милош Бурсаћ. Наступило је, дакле, укупно 33 фудбалера или три комплетна тима, што јасно говори о несрећености и слабостима клуба у том периоду. *Галеника* је, заправо, играла са потпуно различитим саставима у два дела првенства. Док је у јесењем делу углавном играо стандардни тим формиран још у друголигашком такмичењу, кога су чинили Дујковић, Челар, Банковић, Калушевић, Живковић, Пејовић, Стојадиновић (Павићевић), Тупајић, Сантрач, Лацмановић и Панић, у пролећном делу је много чешће играо подмлађени састав у коме су се посебно истицали Николић, Колб, Бурсаћ и Булатовић. Капитенску траку је у првом делу првенства носио Челар, а у наставку такмичења Калушевић. Рецимо још да су стрелци за *Галенику* у првенству били Панић (7), Лацмановић и Бурсаћ (по 4), Павићевић и Сантрач (по 3), Калушевић, Тупајић и Стојадиновић (по 2) и Димитријевић, Вранеш и Мемиши (по 1), док је један погодак који је постигао земунски тим био аутогол противничког фудбалера. Са нова три постигнута гола у дресу *Галенике*, Слободан Сантрач, који је и до тада био најбољи стрелац свих времена наше Прве савезне лиге, побољшао је свој рекорд са 215 на 218 погодака, што ни до данас нико није успео да надмаши.

1983/84. - ДРУГА САВЕЗНА ЛИГА, ИСТОЧНА ГРУПА

Прволигашки састав *Галенике* распао се одмах по напуштању друштва најбољих. Бурсаћ је приступио сплитском *Хајдуку*, Тупајић је отишао у *Сутјеску*, Бркић се вратио у Бор, Чикић у Зрењанин, а Ђурчин у Војку, Баткоски је наставио каријеру у нижеразредном клубу *7. јули* из Врчина, а отишли су и Цветић и Петровић, док су Колб и Стојадиновић позвани на одслужење војног рока. Губитак свих ових играча *Галеника* је надокнадила исто тако бројним приновама јер су клубу приступили бивши јуниори *Црвене звезде* Златко Чакалић и Драган Павловић, бивши јуниор *Партизана* Владимир Лазичић, некадашњи првотимац *Војводине* и *Партизана* Слободан Павковић, као и неколицина бивших играча земунског клуба који су до тада били чланови других екипа: Ивановић који је дошао из *ОФК Титограда*, Слободан Пејовић који је дошао из *Рада*, Лацмановић који је пола године провео у *Црвеној звезди* и повратник из Холадније Јандрић. Велико појачање требало је да представља повратак Гезима Љаље из војске, али је он на једном од првих тренинга обновио стару тешку повреду, тако да није одиграо ниједну првенствену утакмицу те сезоне. После полугодишње паузе, изазване сукобом са тренером Чабриновићем, поново се активирао и Челар, а из подмлатка су у први тим прекомандовани Горан Василијевић, Васо Мунћан, Милан Мандић и Стипанић. За новог капитена фудбалери су међусобно изабрали Горана Калушевића. Велике промене десиле су се и у стручном штабу, пошто је Чабриновић после пуних девет година напустио Земун и преузео екипу битољског *Пелистера*, а на кормилу земунског друголигаша заменио га је Миљенко Михић, коме је за помоћника додељен Недељко Костић.

У припремном периоду *Галеника* је постигла неколико запажених резултата од којих је највише импоновала висока победа над *ОФК Кикиндом* са 5:0, али је већ сам старт првенства источне групе Друге савезне лиге 1983/84. године показао да много шта није како треба у редовима дојучерашњег прволигаша. Група "легионара" на челу са Панићем, којима управа није изашла у сусрет и дала тражене исписнице, почела је да бојкотује тренинге и да се на утакмицама шета по терену уместо да игра, а и већина осталих фудбалера, па чак и капитен Калушевић, видећи расуло у клубу, или покушава нешто да ушићари или се недисциплиновано понаша, па тако следе неуспех за неуспехом. Како се клуб у то време већ извукао из финансијске кризе, па играчи добијају сасвим пристојне плате и премије и то на време, управа је окренула лист, тако да су Лазичић и Ивановић најурени из клуба после само пар месеци, док су сви остали "незадовољници" суспендовани и касније се ипак понашали много дисциплинованије и одговорније. С друге стране, тренер Михић је неоправдано запостављао неке фудбалере који су то најмање заслуживали, а уз то је радио прилично слабо и није уживао никакав ауторитет међу првотимцима, тако да је и сам сносио велику одговорност за лоше игре и резултате, али није желео да призна сопствену кривицу већ је пребацује на све друге, па чак и на новинаре који извештавају са утакмица *Галенике*! Наравно, новинари су описивали само оно што се заиста дешавало на терену и у клубу, дакле углавном "црне" ствари, а у једном чланку, у коме је покушао да објасни зашто је *Галеника* пала на ниске гране, репортер "Спорта" је могао да закључио само оно чиме је и насловио чланак: "Ни клуба, ни тима...". Читава та ситуација се неповољно одражавала и на навијаче клуба, који су сасвим окренули леђа дојучерашњим љубимцима, тако да *Галеника* те сезоне у просеку нема на домаћем терену ни 2000 гледалаца, што се земунском клубу одавно није десило. Једина ствар у којој је учињен помак набоље била је финансијска ситуација која је санирана, захваљујући срећивању конфузне ситуације са томболом и помоћи неких земунских радних организација, али хемијска индустрија "Галеника", чије име клуб носи, поново није дала ни динара већ је само пристала да отпише део клупског дуга који се на њу односи.

У премијерној утакмици другoлигашког такмичења у сезони 1983/84. године *Галеника* је пред малобројним својим гледаоцима победила дебитанта у лиги, екипу *Ивангорада* са 2:0, али веома тешко и уз много мука. Већ у наредном колу дојучерашњи прволигаш је претрпео заслужен пораз од 1:2 против *Колубаре* у Лазаревцу, после слабе игре и незалагања својих фудбалера. Још веће незалагање играчи *Галенике* су показали у Земуну против још једног дебитанта, струмичке *Беласице*, пошто су после водства од 2:0 сасвим стали и буквално шетали по терену, што су гости искористили и потпуно разбили земунски тим, који је на крају могао бити сретан што је поражен са само 2:4. Огорчена земунска публика испратила је Струмичане аплаузом, а фудбалере домаћег тима дугим звиждуцима и негодовањем. Утакмица у Косовској Митровици између *Трепче* и *Галенике* једва је одиграна јер нису дошли ни један помоћни судија нити контролор, а слаби противници су само отаљали посао и сусрет завршили мирољубиво, без голова. Земунски тим се на свом терену намучио и са *Радничким* из Пирота, којег је, после више неискоришћених шанси у врло слабој игри, једва савладао са 1:0. У Тетову је *Галеника* потпуно надиграна од *Тетекса* и поражена са 3:4, што је био бољи резултат од заслуженог по односу снага на терену, а затим је поражена и у Земуну од *ОФК Београда* са 1:2. Београђани су, као и земунски тим, претходне сезоне изгубили прволигашки статус, па је овај сусрет, бар на папиру, био дерби који је, после дужег времена, привукао на Градски стадион 5000 навијача. Домаћи тим је био агресивнији, па је и повео са 1:0,

али су гости ипак били боља екипа и на крају су, сасвим заслужено, изборили победу. И идуће недеље *Галеника* је играла дерби, у коме је савладала *Сутјеску* у Никшићу са 2:1. Била је то прва утакмица те сезоне коју је земунски тим одиграо борбено и добро, па је сасвим заслужено дошао до бодова. Идуће недеље *Галеника* је поново победила, овога пута чачански *Борац* у Земуну са 1:0, али је приказана игра оба тима била врло лоша и једини леп моменат утакмице био је изванредан гол који је постигао Лацмановић. Против *Напретка* у Крушевцу земунски тим је играо слабо, али је изборио нерешен резултат 1:1 голом Калушевића из офсајд позиције два минута пре краја. Слабији ривал *Галеника* је била и на свом терену против *Влазнимија* из Ђаковице, али је и ту изборила реми 1:1, голом који је постигао Чакалић у 80. минуту да би одмах затим, на путу до центра, био искључен због псовки упућених судији, а разлог је био нешто раније постигнут погодак за домаћи тим којег је арбитар поништио. И трећи узастопни истоветан нерешен резултат од 1:1 *Галеника* је изборила против *Тимока* у Зајечару, такође после прилично слабе и неубедљиве игре. Прави дебакл земунска екипа је доживела у Битољу, где је од тима свог дојучерашњег учитеља Чабриновића, *Пелистера*, катастрофално поражена са 1:5. Гости су, истина, већи део утакмице играли без искљученог Калушевића, али су пружили и невероватно слабу партију, а почасни погодак су постигли тек пред крај сусрета из једанаестерца. Врло слабо *Галеника* је

Моменат са првенствене утакмице
Галеника - ГИК Рамиз Садику (1:1)
6. новембра 1983. године

играла и против *Слободе* из Титовог Ужица на свом терену, па је поражена са 0:1. Врхунац слабих игара и незалагања фудбалера земунског тима, међутим, био је сусрет са последњепласираним тимом *ГИК Рамиз Садику* из Приштине, такође на свом терену, а наслов извештаја са те утакмице у "Спорту" све говори: "Слабије не може". Меч је завршен нерешено 1:1, али уз велику помоћ судије који је домаћем тиму признао крајње сумњив погодак, јер лопта изгледа није прешла гол црту, а такође је ускратио гостујући тим за један очигледан пенал. Ова утакмица је коначно прелила чашу, па је тренер Михић по кратком поступку смењен, а неколицина играча суспендована и кажњена. Изгледа да је то ипак утицало на фудбалере *Галенике*, који су успели да изборе бод у Бору после нерешене игре 0:0, а затим у последњем јесењем колу победе на свом стадиону *Рад* са 1:0, али опет у слабој игри и аутоголом једног противничког играча десет минута пре краја сусрета. Тако је дојучерашњи прволигаш први део првенства завршио на десетом месту, са само 16 освојених бодова и чак негативном гол разликом од 19:23!

Свима у *Галеници* је било јасно да се морају повући неки радикални потези, па је нова управа, изабрана почетком 1983. године, у којој су се посебно истицали председник Извршног одбора Ђура Пешић, председник Конференције клуба Радош Дакић, секретар Момчило Димитријевић, као и Драган Ђулафић, Георгије Бошковић, Драгољуб Милошевић, Драган Јовић, Бранислав Милић, Душан Остојић, Буда Смиљанић и Томислав Миликић, приступила решавању проблема. Највише буре било је око избора новог тренера јер су играчи и део управе желели да ту дужност преузме дотадашњи тренер млађих категорија Недељко Костић, који је по смењивању Михића водио тим и у два последња јесења кола, док

је председник Ђура Пешић инсистирао и на крају убедио остале да се за тренера ангажује Милован Ћирић. Био је то рачун без крчмара, јер је Ћирић, иако је дао пристанак, на другој страни копао и рукама и ногама да добије врло повољан ангажман у Индији и чим је у томе успео, захвалио се Земунцима. Опет на Пешићево инсистирање, контактиран је и Бобек, али како је и он одбио понуду, на крају је ипак одлучено да тим до краја првенства води Костић, коме су као асистенти придодати Дујковић и Сантрач, који су се те зиме опростили од активног играња. Други велики проблем, довођење у ред постојећег играчког кадра и освежење тима, решен је тако што је нови шеф стручног штаба Костић, што милом, а што силом, односно казнама, ипак успео да заведе одређену дисциплину међу фудбалерима, а ангажовано је и неколико нових фудбалера. Тим *Галенике* тада су појачали повратник из Грчке Павићевић, и четири бивша јуниора *Црвене звезде*, Андријевић, Кљајић, Журка и Узунов, а средином пролећног дела првенства из војске се вратио и Стојадиновић. Такође, више старијих играча је окончало активну каријеру: видели смо већ да су Дујковић и Сантрач промовисани у тренере првог тима, Миле Томић је преузео пионире, а копачке о клин је обесио и Влада Пејовић који је већ у јесењем делу првенства преузео дужност генералног секретара клуба. Због тешких операција Булатовић и Барош су одсуствовали са терена готово читаво пролеће, а управа је удовољила и жељи Лацмановића, који је отишао у Аустралију средином наставка првенства.

Моменат са првенствене утакмице
Галеника - Колубара (1:0)
14. марта 1984. године

У знатно сређенијој финансијској ситуацији нашло се пара и за зимске припреме у Медулину, где је *Галеника* одиграла више пријатељских утакмица, од којих помињемо два нерешена резултата - 0:0 и 2:2, са *Бачком* из Суботице и победу од 7:0 против *Сремца* из Војке, као и 3:1 против *Влазнимија* из Ђаковице. И по повратку у Земун *Галеника* је имала више пријатељских одмеравања, али резултатски доста неуспешно, па је тако поражена од београдског *Хајдука* са 0:1 и играла нерешено са *Чукаричким* 2:2. Земунски друголигаш учествовао је и на турниру у Књажевцу где је освојио прво место после победа над *Трепчом* из Косовске Митровице са 3:2 и домаћим *Тимочанином* са 1:0 у финалу. Треба поменути и пријатељски сусрет одржан 11. априла 1985. године у Земуну у коме је *Галеника* поражена од *Партизана* са минималних 0:1, голом који је постигнут тек у другом полувремену, када су на обе стране наступили резервни играчи.

Наставак првенства донео је, ипак, нешто боље игре земунског тима, што се, наравно, одразило и на резултате, мада је све то било још увек јако далеко од реномеа клуба. У првом колу пролећног дела *Галеника* је у гостима надиграла *Иванград*, али је ипак несрећно изгубила са 0:1. Земунски играчи су створили много шанси, али их нису реализовали, нарочито Јандрић, коме ишта није полазило за ногом, али су зато успели да постигну погодак за противнички тим. Калушевић је, наиме, вратио једну лопту свом голману Богићевићу који није био на месту, али је ипак успео да се баци и ухвати је, но судија је свирао гол за домаће, тврдећи да је лопта већ прешла гол-линију. Много слабију игру *Галеника* је пружила на свом терену против *Колубаре* из Лазаревца, па је остварила тешку победу од 1:0 и то голом из сумњиво досуђеног пенала, а Чакалићев шут са 11 метара голман гостију готово је одбранио. У Струмици је земунски тим заслужено савладан од *Беласице* са 0:1, а пораз је заслужио и на свом терену против *Трепче*, али је ту ипак изборио нерешено 0:0, да би онда нерешен резултат од 1:1 изборио и против

Радничког у Пироту. Врло слабо *Галеника* је играла и на две наредне утакмице у којима је с муком победила такође лош *Тетекс* у Земуну са 1:0 и истим резултатом поражена на Карабурми од *ОФК Београда*. Идуће недеље *Галеника* је играла и са другим кандидатом за титулу, *Сутјеском* из Никшића, а тај сусрет је поново, после готово пола године, привукао већи број гледалаца на земунски Градски стадион - чак 5000. Домаћи фудбалери су на тој утакмици играли добро и били равноправни будућем прваку, али су захваљујући грубој грешци голмана Богићевића ипак поражени са 0:1, уз напомену да им је судија поништио и један, по мишљењу многих, регуларан гол. Ова добра игра као да је осоколила играче *Галенике*, који су затим забележили две узастопне победе. У Чачку су савладали *Борац* са 2:1 после одлично одиграних првих 15 минута сусрета, када је постигнут и коначан резултат, да би осталих 75 минута прошло у обострано досадној и слабој игри, а на свом терену су поразили крушевачки *Напредак* са 3:1, головима који су били лепши од игре. Врло добру игру *Галеника* је пружила и против *Влазнимија* у Ђаковици, где је нападала готово све време, али је ипак поражена голом који је примила 2 минута пре краја сусрета. Наредна два меча земунски тим је одиграо пред својом публиком, савладавши заслужено *Тимок* из Зајечара са 3:0 и играјући нерешено, без голова, са *Пелистером* из Битоља, после добре, али неефикасне игре. Реми без голова изборила је *Галеника* и у Титовом Ужицу, против *Слободе*, да би онда у Приштини, у утакмици са последњепласираном екипом *ГИК Рамиз Садику*, заиграла несхватљиво слабо и доживела пораз од 2:4. Већ идуће недеље у Земуну, бодрена малобројном публиком и драгачевским трубачима, *Галеника* је пружила најбољу игру те сезоне и славила високу победу од 6:2 против *Бора*, а најбољи појединци у домаћем тиму били су Чакалић и Стојадиновић који су играли за ангажман у наредној сезони, с обзиром да су меч пратили и емисари заинтересованих клубова. Најзад, *Галеника* је ову тужну сезону завршила победом против *Рада* у Београду са 2:0, па је на крају ипак заузела пристојно шесто место са 34 освојена бода, што је био успех када се знају сви проблеми са којима се клуб суочавао током такмичења.

Јовица Колб на једној прволигашкој утакмици Галенике

Галеника је чак и у Купу била релативно успешна. Као прошлогодишњи прволигаш, земунски тим је ушао директно у шеснаестину финала, где је 22. септембра 1983. године на свом терену савладао сарајевски *Жељезничар* са 2:1, да би онда у осмини финала био поражен од *Хајдука* у Сплиту са 2:6, чиме су Сплићани коначно наплатили све дотадашње неуспехе у међусобним сусретима.

Колико је ситуација у земунском другoлигашу те сезоне била хаотична, сведочи и податак да тим ниједном током првенства није истрчао на терен у истом саставу, као и чињеница да је те сезоне чак 35 фудбалера носило *Галеникин* дрес. Били су то Мићић, Богићевић, Дујковић (голмани), Николовски, Николић, Калушевић, Живковић, Павловић, Вранеш, Милинковић, Банковић, Челар, Томић, Барош, Василијевић, В. Пејовић, С. Пејовић, Панић, Булатовић, Миличић, Чакалић, Лацмановић, Павковић, Мемиши, Сантрач, Павићевић, Стојадиновић, Коцо, Јандрић, Стипанић, Мунћан, Узунов, Андријевић, Кљајић и Журка. Тако ни стандардног тима те сезоне практично није било.

1984/85. - ДРУГА САВЕЗНА ЛИГА, ИСТОЧНА ГРУПА

У лето 1984. године прошлогодишњи тим се сасвим распао, јер је *Галенику* напустило чак 18 играча, што је, вероватно, јединствен случај у историји југословенског лигашког фудбала. Тада су отишли Мићић у *Осијек*, Стојадиновић у *ОФК Београд*, Булатовић у титоградску *Будућност*, Чакалић у сарајевски *Жељезничар*, Мемиши у панчевачки *Динамо*, Банковић у нишки *Раднички*, Димитријевић у нишки *Железничар*, Узунов у *Беласицу*, Кљајић и Андријевић *Марибор*, Коцо у београдски *Обилић*, Вранеш, Стипанић и Кнежевић у *БСК* из Батајнице, Мандић у *ИМТ*, Панић у иностранство, док су Павковић и Челар оставили активно играње. Замене за ове фудбалере били су повратник из војске Колб, затим Милан Милановић из *Чукаричког*, Младен Живаљевић из јуниорског тима *Партизана*, Владимир Ловић из земунског *Телеоптика*, Раденко Матичић и Бранислав Арбутина из *Бежаније* и некадашњи голман Земунаца Златко Кежман, којије до тада бранио гол београдског *Трудбеника*, као и неколико *Галеникиних* јуниора међу којима су се посебно истицали Срећко Мариновић и Слободан Клобучар. У зимској паузи Барош је напустио Земун и вратио се у матични *Дунавац* из Гроцке, а трећи голман Златко Живановић уступљен је зајечарском *Тимоку*, док је земунском тиму приступио бивши голман *ОФК Београда* Горан Скакић. За екипу земунског друголигаша у сезони 1984/85. године наступало је укупно 24 фудбалера и то Богић Богићевић, Златко Кежман, Горан Скакић (голмани), Ванчо Николовски, Горан Василијевић, Горан Калушевић, Миливоје Живковић, Бранко Николић, Раденко Матичић, Слободан Пејовић, Мирослав Барош, Драган Павловић, Младен Живаљевић, Михајло Јандрић, Јовица Колб, Васо Мунћан, Милан Милановић, Слободан Милинковић, Срећко Мариновић, Бранислав Арбутина, Срђан

Моменат са првенствене утакмице
Галеника - Рад (2:0)
19. августа 1984. године

Павићевић, Небојша Миличић и Денуц Журка. Тиму је покушао да помогне и Гезим Љаља, али се на првој утакмици у којој је наступио, после само 28 минута поново повредио и то је био крај његове фудбалске каријере, плодне, али на неки начин недоречене. Тако су главне узданице земунског тима у том првенству били Калушевић, тада стандардни члан и капитен државне аматерске репрезентације, затим омладински репрезентативац Колб, нови капитен екипе Живковић, Николовски, Николић, Василијевић, и млади Мариновић, који је био право откровење сезоне.

Избор новог тренера донео је доста проблема, јер је председник Пешић опет инсистирао да се доведе неко познато име, па су тако помињани Владица Поповић, Дуванџић и Валок, а када су сви они одбили понуде земунског друголигаша, председник је почео да форсира тандем Немања Росић - Љубија Арсеновић. Наравно, пред клупска врата су стизали и многи други тренери који су тренутно били без ангажмана, али је већи део управе ипак заузео став да се кормило клуба повери неком од стручњака који су већ радили у клубу, што је довело до велике свађе, па је Пешић чак привремено и напустио место председника. На крају је брига о првом тиму поверена Ратомиру Дујковићу, коме су као помоћници додељени Миле Томић и Слободан Сантрач.

Припреме за нову сезону *Галеника* је обавила делом у Крупњу, који је од тада постао стална база земунских фудбалера, а делом у Земуну. Резултати постигнути у пријатељским утакмицама били су доста скромни, а једна од вреднијих победа забележена је над ваљевском *Будућности* са 2:1, док је са батајничким *БСК-ом Галеника* била на ивици пораза, али је Кежман одбранио пенал, па је тај меч ипак завршен нерешено 0:0. Тако је пред почетак првенства земунски тим сврставан у кандидате за испадање, али су његови фудбалери врло брзо демантовали такве прогнозе.

На отварању друголигашке сезоне 1984/85. године *Галеника* је у Београду била боља од *Рада* "за копље", како је написао извештач "Спорта" и после врло борбене игре славила је победу од 2:0 головима Милановића. Врло добро играо је земунски тим и на премијери пред својом публиком против *ОФК Титограда*, али је тешко излазио на крај са класичним "бункером" гостију, који су чак дошли у водство из једног контранапада, па је *Галеника* једва успела да изједначи на 1:1, што је био и коначан резултат утакмице. Погодак домаћих био је прилично необичан: док се Јандрић, који се после једног слободног ударца нашао у повољној прилици, премишљао где да пуца, притрчао му је саиграч Журка, скинуо лопту са ноге и упутио у гол! У Ивангради су домаћи фудбалери повели већ у 5. минуту, а затим се развила добра, динамична и фер игра, али голова више није било, па је земунски тим поражен са 0:1 иако је био потпуно равноправан противник. Отворено и добро *Галеника* је играла и пред 2000 својих навијача против *Колубаре* из Лазаревца, коју је поразила са 2:0, а гол који је постигао Николовски из воleја дуго је још памћен. У Новом Пазару је земунски тим пружио још једну добру игру, иако је поражен са 0:1, а идуће недеље у Земуну све време је опседао гол *Беласице*, тако да његов вратар Кежман није ни оцењен, али ипак није успео да разбије "бункер" гостију, па је утакмица завршена без голова. Следиле су две нове победе, у Призрену против *Лирије* са 2:1, у утакмици у којој је гост надиграо домаћина и у Земуну против *Трепче*, која је у сјајној игри по тешком терену и киши просто декласирана и побеђена са 5:1. У Бору је *Галеника* заслужено освојила бод играјући нерешено 2:2 са домаћом екипом, али је онда дошао кикс и

Јандрић постиже гол
на првенственој утакмици
Галеника - Влазними (4:0)
25. новембра 1984. године

пораз од 0:1 на свом терену у игри са пиротским *Радничким*. И на овој утакмици *Галеника* је била далеко бољи ривал, али је несрећно примила гол после једне грубе грешке Миличића, а сви каснији напори да се преокрене резултат остали су узалудни пред чврстом одбраном гостију. Велики дерби са *ОФК Београдом* на Карабурми завршен је нерешеним резултатом 2:2, али је *Галеника* била бољи тим и пропустила много више изгледних прилика за гол, па су спортски извештачи били једнодушни у оцени да су бод заправо изгубили гости. Против чачанског *Борца* у Земуну *Галеника* је пружила прилично слабу игру, али су гости били још слабији, па је на крају земунски тим, истина врло тешко, ипак забележио победу од 1:0. Нову слабу игру *Галеника* је приказала и у Штипу, где је заслужено поражена од *Брегалнице* са 0:1, али је тада уследио сјајан финиш земунског тима, који је у последња четири кола првог дела првенства освојио максималан број бодова, савладавши *Пелистер* код куће са 3:2, *Напредак* у Крушевцу са 3:2, *Влазними* на свом терену са 4:0 и *Слободу* у Титовом Ужицу са 1:0. У прве три од ове четири утакмице *Галеника* је играла одлично, да би у последњем колу, у Титовом Ужицу пружила знатно слабију партију и после раног водства сасвим затворила игру, па је извештач "Спорта" то оценио као "кукавички фудбал". Упркос томе, циљ је остварен, па је *Галеника* јесењу првенствену трку завршила на изванредном другом месту, са 22 освојена бода, само два мање од водећег *ОФК Београда*, истичући тако најозбиљније своју кандидатуру за повратак у друштво најбољих.

ЗЕМУН

1984/85. - ДРУГА САВЕЗНА ЛИГА, ИСТОЧНА ГРУПА

Такмичарске успехе у јесен 1984. године пратила је и потпуна стабилизација материјалних прилика у клубу. То је остварено пре свега радом томболе, најпре у ресторану на стадиону, а затим у специјално уређеном простору у Лењиновој улици број 23. Томбола је доносила велики приход па је омогућила клубу не само да преброди све финансијске тешкоће, већ је остајало довољно и за знатне инвестиционе захвате на стадиону који је од почетка 1985. године прешао у надлежност клуба, као и за доделу пристојне материјалне помоћи многим другим фудбалским и осталим спортским клубовима на територији земунске општине. Земунског друголигаша су новчано помагала и нека привредна предузећа, али не и фармацеутско-хемијски гигант "Галеника", која је и сама запала у тешкоће и пуне три године није дала ни динар свом клубу. Тако више није било никаквог разлога да клуб носи име *Галеника*, па је коначно дошло до промене назива, о чему су његови челници размишљали већ готово две године, када се та идеја први пут зачела. Истина, било је дилема око новог имена, јер су једни били за враћање некадашњег - *Јединство*, други су предлагали укључење у спортско друштво *Младост*, док су трећи, који су ипак били у већини, заговарали да клуб понесе име града. Предлог председништва да се име клуба промени у *Земун* изнет је на клупској конференцији одржаној 20. децембра 1984. године и био прихваћен тако што је од 47 присутних њих 46 било "за", с тим да нов назив буде званичан од првог дана наредне године. Том приликом је потврђена и дотадашња управа на челу са Ђуром Пешићем, вероватно најзаслужнијим за срећивање стања у клубу.Промена имена прихваћена је добро и од већине навијача и Земунаца уопште, па је тако најбољи земунски клуб са 1. јануаром 1985. године закорачио у нову етапу своје историје, без икакве сумње најуспешнију у дотадашњем раду.

Почетак је, међутим, био доста мучан и неуспешан, мада тако није изгледало. Припреме за наставак сезоне почетком 1985. године *Земун* је обавио у Медулину и Дивчибарама, најављујући повратак у друштво најбољих, али је стварност била другачија. Да су Земунци наставили са играма и резултатима као претходне јесени сигурно би остварили циљ, јер су сви њихови директни ривали играли врло променљиво и губили бодове, али на жалост, највише је подбацио баш земунски тим, који је у 17 пролећних утакмица укњижио само 12 бодова, па је од најозбиљнијег кандидата за првака чак доспео у опасну зону, борећи се у последњим колима грчевито за опстанак.

Да од титуле нема ништа показала су већ прва три кола наставка првенства у којима је *Земун* пружио веома слабе игре и доживео сва три пораза, против *Рада* на свом терену са 0:2, против *ОФК Титограда* као гост са 0:1 и опет пред својом публиком против *Ивангрaда* са 0:1. Ни наредна три кола нису донела боље игре *Земуна*, али су резултатски била нешто успешнија, пошто су забележена три ремија и то против *Колубаре* у Лазаревцу 1:1, против *Новог Пазара* на домаћем терену 0:0 и против *Беласице* у Струмици 1:1. Истина је да су на већини утакмица у ових шест кола судије углавном биле наклоњене противничким екипама, као и да је *Земун* имао прилично пехова, па је тако против *Беласице* примио изједначујући гол из пенала у последњем минуту игре, а против *Новог Пазара*, који је, иако кандидат за највиши пласман, демонстрирао праву антипропаганду фудбала, домаћи нису искористили барем десетак изузетно повољних прилика, али је исто тако чињеница да је форма земунског друголигаша била веома слаба и далеко од оне из минуле полусезоне, што је, ипак, био главни узрок неуспеха. Прву пролећну победу *Земун* је остварио тек у седмом колу, када је на свом терену савладао *Лиридју* са 2:1. али је и на тој утакмици разочарао игром и једва дошао до бодова. Гости су све до пред крај водили са 1:0, да би земунски тим тек головима одбрамбених играча Калушевића у 80. и Мунћана у 88. минуту обезбедио победу. Већ наредне недеље *Земун* је убедљиво поражен од *Трепче* у Косовској Митровици са 0:3, а затим је против *Бора* пред својом публиком играо само нерешено 1:1. Ово је ипак била једна од бољих партија земунског тима тог пролећа с обзиром да су његови фудбалери све време атаковали на гол гостију, после изједначења *Бора* чак ураганski, али су испољили и велику неефикасност. Против *Радничког* у Пироту *Земун* је опет

поражен са 0:1 и то крајње необичним аутоголом: пресекавши једну безопасну акцију противника, Калушевић је вратио лопту свом голману Скакићу, али је овај, крајње деконцентрисан, најпре дозволио да му лопта прође кроз ноге, а затим се баџио на њу у намери да је ухвати иако је она већ застала на око пола метра од гол црте и при том је неспретно сам утерао у гол! Следила су два ремија, у Земуну против водећег *ОФК Београда* 1:1 у утакмици у којој се ослабљени лидер углавном бранио, а домаћи тим нападао, али без завршнице, и затим у Чачку против *Борца* 1:1, када су Земунци надиграли противника, изгубивши бод искључиво захваљујући пристрасном арбитру, који је досудио чак два непостојећа пенала за домаћи тим, први у 81. минуту којег Чачани нису искористили, а други четири минута касније из којег су домаћини најзад постигли изједначење. И трећи реми за редом *Земун* је постигао против *Брегалнице*, у утакмици без голова на свом стадиону, али је то било право мучење лопте свих 90 минута, па је извештач "Спорта" констатовао да су оба противника по приказаној игри заслужили да им се по бод - одузме. *Земун* је затим поражен у Битољу од *Пелистера* са 1:3, да би коначно дошао и до друге пролећне победе, савладавши пред својом малобројном публиком крушевачки *Напредак* са 5:2 највише захваљујући изванредној игри младог Мариновића, који је постигао и свих пет голова за свој тим, истина два из пенала. У последња два кола земунска екипа је опет играла слабо, па је поражена од *Влазнимија* у Ђаковици са 1:3, а на опроштају од своје публике играла само нерешено 2:2 са *Слободом* из Титовог Ужица. Тако је *Земун* завршио ту првенствену сезону на шестом месту, са 34 освојена бода, само бодом више од *Влазнимија* који је, као петнаестопласирани тим испао из лиге!

Ни у такмичењу за Куп те сезоне земунски клуб није имао успеха, пошто је још на нивоу Србије елиминисан од парађинског *Јединства*, после пораза од 0:2 у гостима. Рецимо и да је *Земун* 28. маја 1985. године спаринговао државној репрезентацији, али је поражен са 1:5 иако су га појачали бивши репрезентативци Владимир Петровић и Иван Голац.

Моменат са првенствене утакмице Борац (Чачак) - Земун (1:1) 19. маја 1985. године

1985/86. - ДРУГА САВЕЗНА ЛИГА, ИСТОЧНА ГРУПА

У лето 1985. године опет је дошло до великих промена у играчком саставу земунског друголигаша, јер је Павићевић отишао у београдски *Обилић*, голман Скакић у *ОФК Кикинду*, Милинковић у шабачку *Мачву*, а један од стубова екипе, Колб, у редове београдског *Партизана*. Као појачања дошли су центархалф Обрад Бошковић и нападач Миле Оларевић, обојица из београдског *Трудбеника*, али се овај други тамо вратио већ у зимској паузи. У зиму су клуб напустили и Живаљевић, који се вратио у *Партизан*, Клобучар, који је уступљен *Срему* из Јакова и капитен Калушевић, који је отишао у војску. Међу новим играчима ангажованим у зимској паузи, били су Горан Јевтић из *Партизана*, Горан Луковић из *Црвене звезде*, Зоран Живковић из *Рада*, Владан Жикић из бихаћког *Јединства* и Сава Вуковић из *Рашке*, а првом тиму су прикључени и јуниори Васић и Ђуровић. На кормилу клуба је и даље остао Ратомир Дујковић, коме је асистирао доскорашњи фудбалер Миле Томић.

Нови састав Земуна, који се такмичио у сезони 1985/86. године, био је врло слаб, а игре које је пружао веома лоше, па се већ средином јесењег дела првенства видело да ће Земунци бити један од главних кандидата за испадање. Истина, после премијерног пораза од *Тетекса* у Тетову са 1:2, *Земун* је забележио три узастопне победе, против пиротског *Радничког* као домаћин са 1:0, у Бору са 2:1 и против чачанског *Борца* на свом терену са 2:1, али су тада кола кренула стрмоглаво низбрдо. У наредних осам кола земунски

тим је забележио готово невероватну серију неуспеха, претрпевши чак шест пораза и изборивши само два ремија, што га је довело до дна табеле. Тада је *Земун* изгубио од *Радничког* у Крагујевцу са 1:2, играо нерешено 1:1 са крушевачким *Напретком* код куће, катастрофално поражен са 1:5 против *Беласице* у Струмици, изгубио на свом терену са 1:3 од битољског *Пелистера*, био поражен од *Ловћена* у Цетињу са 0:3, од *Слободе* у Титовом Ужицу са 0:2 и од нишког *Радничког* са 1:2 код куће и најзад у Гњилану извукао само нерешено 2:2 против веома слабе *Црвене звезде*. Било је у овим утакмицама и судијских неправди и пехова, али ипак, главни узроци неуспеха биле су веома слабе игре *Земуна*, које су се често пута сводиле на праву немоћ пред противницима. Ништа боље земунски тим није играо ни наредна четири кола, али је ипак постигао колико-толико повољније резултате, савладавши *Нови Пазар* на свом терену са 1:0, ремизиравши са *Трепчом* 1:1 такође код куће, а затим изборивши и два нерешена резултата на страни, 0:0 у Штипу против *Брегалнице* и 1:1 са *Радом* у Београду. Последње јесење коло донело је ново разочарање и пораз пред већ сасвим проређеном земунском публиком са 0:1 од *Ивангорада*, па је тако *Земун* окончао први део првенства при самом дну табеле, са само 13 освојених бодова. Лоши резултати тима довели су до смене тренера Дујковића већ средином јесењег дела првенства, а на његово место је постављен дотадашњи тренер омладинаца Љубија Арсеновић.

Моменат са једне пријатељске утакмице Земуна у лето 1985. године

Ни то није помогло, јер је *Земун* наставио да пружа слабе игре и ниже неуспехе и у наставку првенства. У првом колу пролећног дела на једвите јаде на свом терену Земунци су савладали *Тетекс* са 1:0, да би онда доживели пораз од 0:2 против *Радничког* у Пироту, играли без голова код куће са *Бором* и изгубили са 2:3 од *Борца* у Чачку, са 1:4 на свом стадиону од крагујевачког *Радничког* и са 1:2 од *Напретка* у Крушевцу. То је довело до нове смене тренера, па је први тим преузео Миле Томић, коме је асистирао Недељко Костић, али било је касно да се било шта уради иако је до краја првенства Земун играо нешто боље и забележио исти број победа као и у дотадашња 23 сусрета. Нови тренер стартовао је победом од 4:1 против *Беласице* код куће, а затим је *Земун* извукао бод после нерешених 1:1 са *Пелистером* у Битољу и забележио још две победе на свом терену, 4:1 против *Ловћена* из Цетиња и 1:0 против *Слободе* из Титовог Ужица.Трачак наде који се тада јавио није потамнио ни после планираног пораза од лидера *Радничког* у Нишу са 1:4, јер је *Земун* затим код куће славио још једну победу са 4:1 против гњиланске *Црвене звезде* и извукао реми без голова у Новом Пазару, чиме је још увек задржао шансу за опстанак. Тада је, међутим, дошао пораз од *Трепче* у Косовској Митровици са 0:3, а висока победа од 5:0 у Земуну над *Брегалницом* анулирана је поразом од *Рада* са 0:2 и у последњем колу у Ивангораду са 1:3, па је *Земун* на крају заузео тек шеснаесто место са само 28 освојених бодова, што је значило и опроштај од Друге савезне лиге после дугогодишњег играња у овом рангу такмичења.

Ништа боље те сезоне *Земун* није прошао ни у Купу, јер је после победе над лесковачком *Дубочицом* од 2:0, поражен у једном од три финална меча на нивоу Србије на свом терену од *ОФК Београда* са 0:2. Од значајнијих пријатељских сусрета треба поменути два са *Црвеном звездом*, оба у Земуну, у којима је домаћи тим изгубио 1. фебруара 1986. године са 1:4, а 24. јула исте године са 0:1.

1986/87. - ПРВА СРПСКА ЛИГА

Напуштање друголигашког друштва донело је многе промене у клубу и још једном растурање готово читаве екипе, коју је напустило чак 12 играча. Од познатијих, из *Земуна* су тада отишли Журка, који је приступио *Осијеку*, Мариновић, који је прешао у *Рад* и Милановић и Василијевић, који су постали чланови нишког *Радничког*. Милановић није успео, па се вратио у *Земун* већ те зиме, а Василијевић је наредне две сезоне играо одлично и постао миљеник нишке публике, а у јесен 1988. године је прешао у редове *Црвене звезде*, где је такође врло брзо изборио дрес стандардног првотимца. Истовремено, у *Земун* је дошло више нових фудбалера, међу којима голман Дукић, одбрамбени играчи Петровић, Макарин и Миљковић и нападачи Бабић и Мириловић, сви раније чланови нижеразредних тимова, као и неколико дојучерашњих играча јуниорског погона земунског тима. Највише се, ипак, очекивало од три ветерана, Ивана Голца, некадашњег фудбалера *Партизана*, државне репрезентације и енглеског прволигаша *Саутемптона*, као и два бивша земунска аса, Симе Николића који се вратио из Француске и Ђорђа Уковског, који је до тада бранио боје *ОФК Београда*. Међутим, Голац је још пре почетка првенствене сезоне одлучио да остави активно играње, а Николић и Уковски су више штетили него што су били од користи, како ћемо ускоро видети.

Тим *Земуна* је тренирао Миле Томић, али је нова екипа, коју је покушао да створи, била врло раштимована и играла веома трагично. Посебан проблем представљали су старији фудбалери, који су изигравали звезде и својим понашањем веома лоше утицали на екипу, док су на терену пружали врло мало, а залагали се нису уопште. Управо због тога Томић је већ после четвртог првенственог кола повукао

Моменат са једне утакмице Земуна у сезони 1986/87. године

једини могући потез и искључио из тима Уковског, Симу Николића, Ловића и још неколицину фудбалера, а како је и Јандрић у међувремену нашао ангажман у Француској и отишао тамо, првенство је наставио сасвим подмлађен састав *Земуна*. Пред сам крај јесењег дела првенства вратио се Калушевић из војске, али је, одигравши само једну утакмицу, и он добио исписницу и отишао у суботички *Спартак*. Тако је дрес првотимца *Земуна* те сезоне носило чак 34 фудбалера и то Дукић, Кежман (голмани), Николовски, Матичић, Макарин, Живковић, Б. Николић, Јандрић, Ловић, Љубичић, С. Николић, Уковски, Бабић, Витровић, Пиљак, Јокановић, Ђуровић, Димитријевић, Обрадовић, Поповић, Ђорђевић, Тодоровић, Чуровић, Петровић, Митровић, Искић, Мириловић, Калушевић, Васић, Миљковић, Милановић, Цицмил, Максимовић и Луковић.

У припремним утакмицама за ново првенство у лето 1986. године *Земун* је постизао углавном лоше резултате, губећи и од објективно слабијих противника, а једини значајнији успех забележен је у пријатељском сусрету са *ОФК Београдом*, који је завршен нерешено 2:2. Тог лета *Земун* је елиминисан и из куп-такмичења, пошто је већ у првом колу Купа Србије поражен на пенале од екипе *Младост-Гоша* из Смедеревске Паланке.

У такмичењу Прве српске лиге у сезони 1986/87. године *Земун* је у прва два кола гостовао, постигавши солидан успех, пошто је у Зајечару савладао *Кристал* са 2:0, а у Београду ремизирао са *Чукаричким* - 1:1, после обострано добре, али и доста грубе игре у којој су Земунци били бољи и имали више шанси које, међутим, нису искористили. На премијерном мечу пред својом публиком против *Бора*, фудбалери *Земуна* су такође пропустили низ лепих прилика, па су после водства гостију изједначили тек из једне

акције која је врло "мирисала" на офсајд, тако да је на крају сусрет ипак завршен без победника, 1:1. И у трећој утакмици за редом, у Обреновцу против *Радничког*, земунски тим је већи део утакмице нападао, али врло јалово, па је доживео пораз од 0:1. После тог сусрета уследио је радикални рез тренера Томића и потпуно подмлађивање тима, што се показало као одличан потез. Младићи *Земуна* су већ у петом колу забележили ефектну победу пред својом публиком против дотадашњег лидера *ПКВ Јумко* из Врања, савладавши га са 2:0, а затим су славили још четири узастопне победе. После одличне игре у Лесковцу, где је поразио *Дубочицу* са 3:1, *Земун* је угостио *Рудар* из Костолца и победио са 1:0, иако су после брзог водства његови фудбалери наставили прилично слабо, па су до краја једва сачували победу. У Шапцу је *Земун* после боље игре поразио *Раднички Зорку* са 1:0, домогавши се тако челне позиције на табели, а затим је на свом терену надиграо београдски *Обилић* и ефектним головима дебитанта Чуровића победио са 2:1. И у Прибоју на Лиму *Земун* је играо добро, али је изгубио од *ФАП-а* са 0:1, пошто су домаћи играчи успели да до краја, упркос опасним нападима гостију, сачувају водство до кога су дошли већ у 5. минуту сусрета. Врло добро *Земун* је одиграо и утакмицу против аранђеловачке *Шумадије* на свом стадиону и забележио победу од 2:1, пропустивши при том да реализује још низ повољних прилика, а Чуровић није постигао гол чак ни из пенала, који је, руку на срце, био престрого досуђен. У Параћину је земунски тим поражен од *Јединства* са 1:2, у утакмици коју једноставно није ни могао да добије због пристрасних

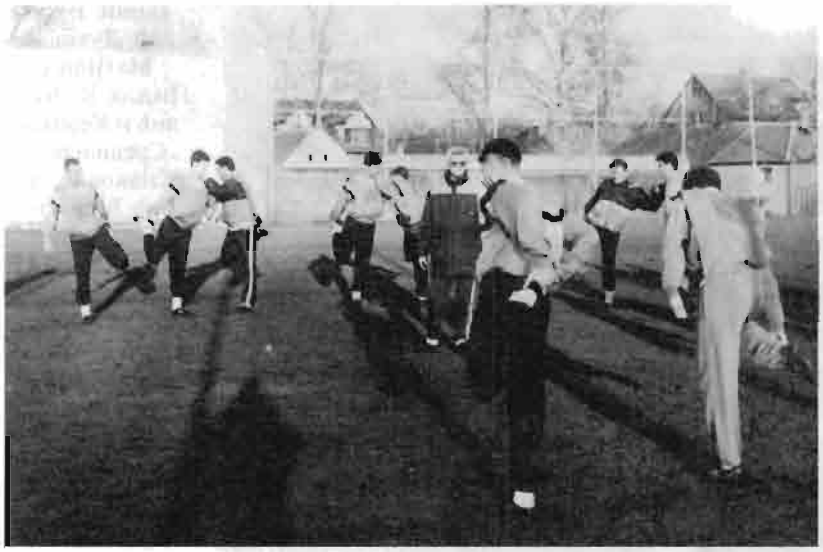

Тим Земуна 1986/87. Горњи ред: Дукић, Макарин, Ђуровић, Луковић, Матичић, Пиљак, Б. Николић и Кежман. Средњи ред: Живковић, Ловић, Мирловић, тренер Бабовић, Васић, Миљковић, Бабић, Цицмил и масер Николић. Доњи ред: Љубичић, Обрадовић, Димитријевић, Јокановић, тренер Томић, Николовски, Чуровић, Поповић и Витровић

судија. Домаћи су у том сусрету водили са 1:0, а чим је Земун изједначио, већ у наредном минуту досуђен је крајње сумњив пенал за Параћинце, који су тако опет дошли у водство. Велики притисак гостију резултирано је пеналом у њихову корист у последњем минуту, али је тада опет судија ступио на сцену: први шут из којег је Јокановић постигао гол поништио је, а у другом покушају изнервирани фудбалер *Земуна* је пуцао преко гола, после чега је одмах одсвиран крај. Пех је пратио *Земун* и на утакмици на домаћем терену против ваљевске *Будућности*, која је завршена нерешено 1:1. Гости су гол постигли већ у 4. минуту, а затим сасвим затворили игру, тако да више готово и нису прешли центар, па је голман Дукић остао неоцењен. Упркос сталним атацима на гол Ваљеваца, домаћи фудбалери су једва успели да изједначе у 79. минуту, али се онда игра изродила у низ грубости, што је кулминирало општом тучом на самом крају меча. Губитак овог бода *Земун* је надокнадио савладавши *Јединсто* из Уба у гостима са 2:0, али је онда поново на свом терену играо само 0:0 против *Колубаре* из Лазаревца, иако је имао велику теренску иницијативу и читав низ изгледних прилика за гол. На гостовању у Шапцу *Земун* је убедљиво и заслужено поражен од *Мачве* са 0:3, после чега су се Шапчани учврстили на првом месту. У последњем колу, пред својом публиком, *Земун* је савладао београдски *Синђелић* са 1:0, у утакмици у којој су домаћи фудбалери, нарочито Чуровић, пропустили још читав низ шанси за гол, а чувар мреже гостију чинио чуда и спасао свој тим праве катастрофе. Тако је *Земун* на крају јесењег дела првенства заузео четврто

место са 22 освојена бода, али је још увек био озбиљан кандидат за прво место, с обзиром да му је водећа *Мачва* бежала само два бода. Одмах по завршетку првог дела првенства *Земун* је постигао још један леп успех, освојивши прво место на турниру београдског *Синђелића*, крајем новембра 1986. године.

У наставку такмичења Прве српске лиге, земунски тим је стартовао одлично и у прва два кола на свом терену лако савладао зајечарски *Кристал* са 2:0, а затим и *Чукарички* са 1:0, иако је неефикасност на тој утакмици могла скупо да га кошта, пошто су гости два минута пре краја, из једног од ретких својих напада, замало постигли гол. Дерби сусрет у Бору протекао је у отвореној, лепој и коректној игри оба противника, од којих је *Земун* био ипак нешто слабији и заслужено поражен са 2:4. Добре игре *Земун* је пружио и на свом стадиону против обреновачког *Радничког*, којег је поразио са 3:2 и у Врању, где је ипак поражен од екипе *ПКВ Јумко* са 0:1. У тој утакмици домаћини су се после брзог водства повукли у одбрану, па су земунски фудбалери већи део утакмице нападали, али су опет испољили велику неефикасност, тако да нису успели да изборе ни бод. Против *Дубочице* пред својом публиком *Земун* је после одличне игре однео победу од 4:0, затим је заслужено поражен од *Рудара* у Костолцу са 1:3, а онда још једном одушевио своје навијаче и високо поразио шабачку екипу *Раднички Зорка* са 6:2. И наредне две утакмице Земун је добио, највише захваљујући изванредним играма Чуровића. Против *Обилића* у Београду он је дао један и припремио други гол, па је *Земун* победио са 2:0, а наслов извештаја са те утакмице у "Политици" гласио је "Чуровићева симултанка". У Земуну, против *ФАП-а*, домаћи фудбалери су после боље игре постигли победу са 2:1, а Чуровић је опет био двоструки стрелац. Следио је непланиран пораз од 0:1 у Аранђеловцу против *Шумадије*, а онда и реми без голова пред својом публиком

Моменат са једног тренинга фудбалера Земуна почетком 1987. године

против *Јединства* из Параћина. Упркос слабој игри, *Земун* је на тој утакмици имао много шанси, али ни једну није искористио, а у последњем минуту мало је фалило да гости, који су се све време бранили, постигну гол после једног брзог контранапада. На овој утакмици, иначе, судијска тројка је била у центру пажње, изазивајући својим погрешним одлукама протесте и играча и публике, а два минута пре краја чак и општи смех, када је главни арбитар искључио физиотерапеута домаћег тима, Николића, зато што је прерано утрчао у терен! Без голова завршен је и сусрет у Ваљеву између *Будућности* и *Земуна*, а затим је земунски тим пред својом публиком убедљиво савладао *Јединство* из Уба са 3:0, да би онда у Лазаревцу изгубио од Колубаре са 0:2. Како више није имао ни теоријске шансе да освоји прво место, *Земун* је сасвим безвољно одиграо два последња кола и претрпео два пораза, на свом терену од шабачке *Мачве* са 1:2 и у Београду од *Синђелића* са 0:3, па је тако на крају првенства заузео четврто место са 40 бодова, иза *Мачве* која је освојила 51 бод, *Рудара* са 50 и *Бора* са 42 бода. За млад и неискусан тим *Земуна* и тај пласман био је успех, али и најава још бољих резултата који су заиста врло брзо и уследили.

Због великих потреса у екипи почетком јесењег дела и каснијег Томићевог труда да од младих и неискусних играча издвоји најбоље, стандардни састав практично није ни постојао те сезоне, о чему говори и број фудбалера који су носили дрес земунског српсколигаша у првенству. Ипак, неколицина њих су представљали праве стубове те екипе, при чему се посебно мисли на голмана Бору Дукића, који је носио и капитенску траку, затим на Бранка Николића који је био све поузданији, као и на младе играче Дејана Чуровића, који је на "велика врата" ушао у први тим *Земуна*, али и на Виторовића, Макарина, Искића, Јокановића, Љубичића, Васића, Мириловића и Пиљака.

1987/88. - ПРВА СРПСКА ЛИГА

У лето 1987. године тренер Томић и његови помоћници Бабовић и Савић, задужен за рад са голманима, су окончали подмлађивање тима. Из *Земуна* су отишли Бора Дукић, који је понео дрес *Црвене звезде* из Руског села, а затим београдског *Радничког*, Мунћан, који је приступио нишком *Радничком*, Матичић, који је прешао у суботички *Спартак* и још неколицина старијих играча на које стручни штаб више није рачунао, а њихова места су заузели дотадашњи голман *Колубаре* Букарица, М. Поповић и Грозданић из *Чукаричког*, Ристић из *Синђелића*, Симовић из крушевачког *Напретка*, Воркапић из батајничког *БСК-а* и још неки фудбалери. Просечна старост играча *Земуна* износила је једва нешто више од 20 година, а једини ветерани у екипи били су голмани Златко Кежман и Здравко Букарица. Много млађи били су сви остали фудбалери који су носили дрес *Земуна* у сезони 1987/88. године и то Јовица Спасић, Миодраг Радовић, Горан Обрадовић, Бранко Николић, Стеван Воркапић, Драган Виторовић, Бранислав Мириловић, Дејан Чуровић, Стеван Васић, Зоран Пиљак, Никола Ристић, Жељко Симовић, Душко Љубичић, Предраг Јокановић, Никола Грозданић, Зоран Миљковић, Дејан Глушчевић, Миодраг Поповић, Слободан Арсић, Иван Панић, Ђорђије Горановић, Срђан Грујичић и Зоран Поповић, иначе син прослављеног југословенског интернационалца Владице Поповића. Тренерски тандем

Екипа Земуна 1987/88. године. Стоје: тренер Томић, физиотерапеут Николић, члан управе Јеремић, Николић, Букарица, Миљковић, Јокановић, директор клуба С. Пејовић, Арсић, Кежман и тренер Бабовић. Средњи ред: Глушчевић, Радовић, тренер голмана Савић, Спасић, Симовић, Виторовић, Мириловић, З. Поповић и М. Поповић. Доњи ред: Горановић, Воркапић, Васић, Обрадовић, Чуровић, Љубичић, Пиљак и Грозданић

Земуна Миле Томић - Зоран Бабовић био је такође један од најмлађих у земљи, а капитен екипе Чуровић сигурно најмлађи од свих који су носили капитенску траку у читавој Југославији.

Већ у припремном периоду видело се да ће се на младиће из *Земуна* морати озбиљно рачунати у наредном првенству. Играли су сјајно, а од тада постигнутих резултата у пријатељским утакмицама највреднија је свакако била победа од 2:1 над *Црвеном звездом*, 18. јула 1987. године у Београду. Како су земунски "клинци" тада играли најбоље сведочи део извештаја са ове утакмице објављеног у листу "Политика": "У првом делу утакмице млади фудбалери из Земуна у потпуности су надиграли професионалце звучног имена са Топчидерског брда. Земунци су у том периоду игре имали потпуну иницијативу и доминацију на терену".

Одличне игре су настављене и у првенству Прве српске лиге у сезони 1987/88. године. У прва три кола *Земун* је постигао половичан успех, играјући на премијерном мечу у Шапцу, против екипе *Раднички Зорка* нерешено, без голова, победивши катастрофално тим *Обилића* на свом терену са 5:1 и претрпевши пораз у Врању од екипе *ПКВ Јумко* са 1:3. Следиле су две нове, прилично тешко изборене победе, против лазаревачке *Колубаре* у Земуну са 2:0 и против *Чукаричког* у гостима са 1:0, а затим нерешено 1:1 на свом стадиону против *Младости* из Лучана, која је изненадила добром и борбеном игром и заслужено однела бод, а убрзо се показало да ће Лучанци бити најозбиљнији ривал Земунцима у трци

за титулу првака. После одличне игре у Прибоју на Лиму, *Земун* је савладао неугодни *ФАП* са 2:1, а затим су земунски фудбалери пред својом публиком декласирали зајечарски *Тимок* и поразили га са 3:0. Други пораз те јесени *Земун* је доживео у Костолцу, од *ИЕК Рудара* са 1:2, иако је био потпуно равноправан ривал, али су домаћи фудбалери имали нешто више среће. Тај пораз није битно утицао на земунски тим, који је већ наредне недеље пред својом публиком пружио најбољу игру те сезоне и катастрофално победио тим *Бора* са чак 9:2. Победоносни поход је настављен, па је, истина доста тешко, *Синђелић* поражен у Београду са 3:2, док је комшија *БСК* из Батајнице побеђен у Земуну са 2:0, после врло сигурне, мада неефикасне игре. У Ваљеву је земунски тим играо нерешено 2:2 са *Будућности*, да би онда победио и *Дубочицу* на свом терену са 1:0 у утакмици у којој је апсолутно доминирао, али је једва пробио чврст "бункер" Лесковчана. Са два узастопна гостовања *Земун* је донео два бода, после идентичних ремија - 1:1, у Параћину против *Јединства* и у Зајечару против *Кристала*. Обе те утакмице земунска екипа је одиграла врло добро, па су се за бод заправо борили домаћи тимови, а не гости. Најзад, у последњем колу јесењег дела првенства *Земун* је као домаћин сигурном игром савладао *Шумадију* из Аранђеловца са 2:0 и тако први део такмичења завршио на првом месту, са 25 бодова. Те јесени фудбалери *Земуна* готово да ниједну утакмицу нису одиграли слабо, а главне одлике те младе екипе биле су покретљивост, агресивност и пресинг, па су поједини новинари почели да пореде земунски тим са "осицама", како су га све чешће називали.

Моменат са пријатељске утакмице
Земун - Раднички (Београд)
у пролеће 1988. године

Иако су зимске припреме биле успешне, *Земун* је пролећни део првенства почео у доста променљивој форми, освајајући бодове као домаћин, али их губећи на страни. Тако су фудбалери земунског тима пред својим навијачима савладали *Радничкн Зорку* из Шапца са 1:0, изгубили у Београду од *Обилића* са 0:1, победили код куће *ПКВ Јумко* са 3:0 и претрпели још један пораз, од *Колубаре* у Лазаревцу са 0:1. Осцилације у игри свога тима тренер Томић је објаснио младошћу екипе чији су појединци прерано постали "играчи", што је негативно утицало на учинак тих момака. То се најбоље видело у петом колу када је *Земун* на свом терену пружио бледу игру и једва победио слаб тим *Чукаричког* са 2:0, највише захваљујући врло несигурном голману гостију. Ипак, пред дерби сусрет у Лучанима, против *Младости* која је заостајала само два бода, Томић је успео да максимално мотивише своју екипу, коју је чак одвео и у "карантин" у Ариљу. На тој утакмици земунски тим, иако лишен услуга капитена Чуровића, издржао је све притиске и грубу игру домаће екипе бодрене веома бучно од стране 4.000 навијача, стварајући и сам шансе које, међутим, није успео да реализује, па је тако сусрет завршен без голова. Та подела бодова је ипак више одговарала *Земуну* који је тако одржао бодовно растојање испред Лучанаца. Идуће недеље *Земун* је на свом терену, против екипе *ФАП-а*, која је играла врло добро и отворено, доста тешко постигао победу од 2:0, а затим је у Зајечару, против *Тимока*, однео бод постигавши нерешен резултат 1:1. Био је то прави борбени реми, јер су Земунци, после водства домаћина, нападали силовито, али доста неефикасно . Фудбалери *Тимока* су се бранили свим могућим начинима, између осталог и врло грубом игром, што их је и коштало бода јер су играчи *Земуна* успели да изједначе тек после искључења једног домаћег фудбалера. Сасвим неочекивано, наредне недеље *Земун* је претрпео први пораз те сезоне на домаћем терену, од *ИЕК Рудара* из Костолца са 2:3. Одлучни гости одржали су праву лекцију фудбалерима *Земуна*, дошавши већ у првих пола сата игре до високог водства од 3:0. Домаћи играчи су смањили у 60. минуту из пенала, али је после тада настале гужве искључен Глушчевић, па иако је 10 минута касније *Земун* постигао и други гол, није имао више снаге да избори макар бод. Други узастопни пораз *Земун* је доживео

у Бору, где су домаћи фудбалери повели већ у 7. минуту са 1:0 и сачували тај резултат до краја, добрим делом и уз помоћ веома пристрасног судије. Тако је титула изненада доведена у питање, али на срећу, и једини конкурент, *Младост* из Лучана, губи бодове, док је *Земун* вратио форму у прави час и до краја првенства није изгубио више ни једну утакмицу. На домаћем терену земунски фудбалери су, истина тешко, савладали *Синђелић* са 1:0, у Батајници су са тимом *БСК-а* одиграли мирољубиву утакмицу без голова, а онда код куће победили ваљевску *Будућност* са 1:0, једва пробивши врло чврст "бункер" гостију. Тиме је *Земун* опет повећао бодовну предност над најближим пратиоцима, па је без грча могао да настави поход на титулу, која је постала сасвим близу после одличне игре и нерешеног резултата од 1:1 у Лесковцу против *Дубочице*, уз напомену да су домаћи фудбалери до бода дошли из прилично сумњиво досуђеног једанаестерца. Добром игром пред својом публиком *Земун* је савладао параћинско *Јединство* са 2:0 и тако два кола пре краја такмичења осигурао прво место, с обзиром да је тада имао читавих пет бодова предности над Лучанцима. Упркос томе, Земунци се нису опустили, већ су и две последње утакмице одиграли добро и забележили победе против зајечарског *Кристала* код куће са 3:1 и против *Шумадије* у Аранђеловцу са 2:0. Тако је *Земун* првенствену сезону окончао на првом месту са 47 бодова, чак 6 више од другопласиране *Младости* из Лучана. У 34 утакмице те сезоне земунски тим је забележио 19 победа, 9 ремија и само 6 пораза и импресивну гол разлику од 58:25. Голгетер и капитен екипе, 19-тогодишњи Чуровић, иако није играо на свим утакмицама заузео је друго место на листи стрелаца са 17 постигнутих погодака и одмах постао нови љубимац земунске публике, која привучена добрим играма и резултатима *Земуна*, после дуже паузе опет у већем броју долази на стадион.

Времена за прославу титуле првака није било јер су предстојале квалификације за улазак у јединствену Другу савезну лигу, која је требала да стартује од јесени 1988. године. Чекајући жреб, фудбалери *Земуна* су се припремали у Сурчину, одигравши и једну пријатељску утакмицу у којој су савладали *Змај*

Моменат са квалификационе утакмице
Земун - Трепча (2:0)
22. јуна 1988. године

са 2:0. Од три могућа противника, Земунци су добили најтежег, првака Косова *Трепчу* из Косовске Митровице, а први сусрет ова два ривала одигран је у Земуну 22. јуна 1988. године, пред чак 10000 гледалаца, међу којима су биле и веће групе навијача *Партизана* и *Црвене звезде*, које су дошле да помогну Земунцима у остварењу циља. У веома тешкој утакмици фудбалери домаћег тима су у првом полувремену пропустили неколико врло изгледних прилика за гол, али је и *Трепча* имала своје шансе. Првих пола сата наставка игре *Земун* је одиграо одлично, што је резултирало и головима Васића и Николића, а далеко слабији гости су парирали грубом игром, па су зарадили три жута и два црвена картона, у 47. и 78 минуту. На жалост, фудбалери *Земуна* нису успели да искористе ову бројчану надмоћност, пропустивши још неколико изванредних прилика за гол, па су на крају победили само са 2:0, иако су били бољи за класу, што је констатовао и новинар "Спорта"у наслову извештаја са те утакмице. Реванш меч у Косовској Митровици, четири дана касније, донео је, међутим, веома бледу игру *Земуна*, чији су фудбалери играли преплашено, кукавички и неборбено, понашајући се на терену "као 11 штапова пободених у земљу", како је прокоментарисао тренер Томић после утакмице. Томе је доста допринео и гол примљен већ у првом минуту сусрета, после чега су следили ураганski напади домаћих и још три гола у мрежи *Земуна*. Тек тада су се гости мало сабрали и преко Чуровића смањили на 1:4, а исти играч је одмах потом имао још једну изванредну прилику да постигне гол, што би, да му је пошло за ногом, вероватно преокренуло ток меча. Овако, *Земун* је до краја сусрета примио још један гол, па је тако поражен са 1:5, што је био и опроштај од друголигашких снова.

Рецимо да је *Земун* 26. маја 1988. године одиграо и једну међународну утакмицу, са репрезентацијом Ирака, која се у нашој земљи припремала за Олимпијаду у Сеулу. Пред само 500 гледалаца, домаћи фудбалери су у првом полувремену надиграли Ирачане и повели са 2:0, али су у наставку попустили, па је сусрет на крају завршен мирољубиво, 2:2.

Без обзира на неуспех у квалификацијама, већ и само освајање титуле првака у Првој српској лиги, те године изузетно квалитетној, јер је у њој играло и неколико бивших прволигашких и другoлигашких клубова, био је изванредан успех. Њега је још више појачавала чињеница да је *Земун* до титуле дошао изванредним играма и супериорно, тако да му она готово ни у једном тренутку није била угрожена, о чему најбоље сведоче велика бодовна разлика над другопласираним Лучанцима, као и изванредан однос датих и примљених голова. Иако није изборио пласман у Другу савезну лигу, *Земун* је ипак прешао у виши ранг такмичења, у Међурепубличку лигу, што такође није било занемариво.

У два квалификациона меча против *Трепче*, боје *Земуна* су бранили Букарица, Спасић, Радовић, Обрадовић, Николић, Воркапић, Виторовић (Ристић), Мириловић (Гроздановић), Чуровић, Васић и Пиљак, а то је уједно био и стандардни тим земунског српсколигаша те сезоне из чијег костура ће се створити екипа која ће наредних година донети фудбалском Земуну нове, још веће успехе.

Моменат са једне утакмице Земуна у сезони 1987/88. године

У то време клуб је већ водила и нова управа, изабрана почетком 1987. године. На годишњој скупштини у јануару те године један од најзаслужнијих за дотадашњу стабилизацију клуба, Ђура Пешић, захвалио се на месту председника Извршног одбора, али му је одата дужна почаст избором за доживотног почасног председника. Његово место тада је преузео Радош Дакић, за председника Конференције клуба изабран је Бранислав Вујачић, а најактивнији чланови новоизабране управе били су Душан Остојић, Драгољуб Милошевић, Бранислав Милић, Буда Смиљанић, Драган Јовић, Зоран Новаковић, Петар Лучић и Лаза Рајковић, као и четири бивша фудбалера клуба, Душан Челар, Влада Булатовић, Миодраг Прегељ и Синиша Гајин. Углавном ти људи водили су веома успешно клуб и у наредном периоду, неки до дан данас.

1988/89. - МЕЂУРЕПУБЛИЧКА ЛИГА, СЕВЕРНА ГРУПА

Неуспех у квалификацијама за јединствену Другу лигу није трагично схваћен ни у клубу ни међу навијачима, али је то зацртано као циљ већ у наредној сезони. Предуслови за нови узлет земунског фудбала су се стекли, рекло би се, у потпуности. Финансијска ситуација била је стабилна, највише захваљујући томболи, али и новооснованој служби маркетинга, а пара је било довољно да *Земун* издашно помаже многе фудбалске клубове са територије општине, али и остала спортска друштва са којима има потписане самоуправне споразуме. Такође, отпочети су нови, обимни радови на реконструкцији и уређењу стадиона, како би се у прволигашко друштво, што је још тада постављено као будућа обавеза, ушло са спортским објектом достојним тог ранга такмичења. И организационо, клуб је достигао врло висок ниво, па у својим редовима окупља око 200 спортиста и то око 30 сениора и око 170 у млађим узрастима, затим 10 професионалних тренера, читав тим лекара и физиотерапеута, као и вредну екипу професионалних и аматерских спортских радника.

У лето 1988. године клуб су напустили само Пиљак, који је отишао у *Партизан*, али се тамо није прославио, Љубичић који је приступио *Бачкој* из Бачке Паланке и Букарица и Арсић који су наставили каријеру у *Чукаричком*, али су у војску отишли Чуровић, Обрадовић и Васић. Највеће појачање био је повратак ветерана Лацмановића, који је до тада играо за зрењанински *Пролетер*, а клубу су приступили и Бранко Рајић и Милан Мандић из *Змаја*, Стеван Мусић из *ОФК Београда*, Зоран Плеше и Петар

Екипа Земуна у сезони 1988/89. године.
Горњи ред: Воркапић, Николић, Грозданић, Тадић, Горановић, Миљковић, Виторовић и Спасић.
Средњи ред: физиотерапеут Николић, Рајић, Милићевић, Плеше, Кежман, Симовић, Макарин, Искић и тренер голмана Кристић.
Доњи ред: Тупајић, Мириловић, тренер В. Пејовић, директор клуба С. Пејовић, тренер Сантрач, Лацмановић и Курчубић

Курчубић из *Новог Сада*, Милорад Куч из костолачког *Рудара*, голман Борак из *Чукаричког*, као и повратници из војске Горан Макарин и Ђорђе Искић. И стручни штаб је претрпео измене јер је на његово чело дошао Влада Пејовић, коме асистирају Слободан Сантрач и Сава Кристић, задужен за голмане. У зимској паузи, *Земун* су напустили Јокановић, који је отишао у суботички *Спартак*, Мандић, који се вратио у *Змај*, Поповић, који је отишао у Шведску, Радовић, који се отиснуо у Аустралију, као и голман Грујичић који је обуко униформу, а у клуб су дошли голман *Новог Сада* Владимир Тадић, затим Томислав Милићевић из новосадског *Кабела*, Драган Бабић из *Бежаније* и некадашњи фудбалер *Галенике* из њених прволигашких дана, Милијан Тупајић, који се вратио из Турске, где је наступао две године. Такође, у *Земун* се вратио и Макарин, који је током јесењег дела првенства окушао срећу у суботичком *Спартаку*. Тако је у сезони 1988/89. године боје *Земуна* на првенственим утакмицама бранило 28 фудбалера и то Златко Кежман, Стеван Мусић, Миодраг Радовић, Никола Ристић, Драган Лацмановић, Стеван Воркапић, Жељко Симовић, Петар Курчубић, Предраг Јокановић, Милан Мандић, Бранко Рајић, Бранислав Мириловић, Милорад Куч, Јовица Спасић, Зоран Миљковић, Бранко Николић, Мирослав Грозданић, Зоран Плеше, Горан Макарин, Милијан Тупајић, Томислав Милићевић, Драган Виторовић, Ђорђе Искић, Ђорђије Горановић, Срђан Павићевић, Иван Панић и Зоран Поповић као и Дејан Чуровић, који је одиграо неколико утакмица пре одласка у војску. Капитенску траку је те сезоне носио ветеран Лацмановић.

У сезони 1988/89. године *Земун* је укључен у једну од четири групе новооснованe Међурепубличке лиге - северну. Те сезоне не само да је реорганизован систем такмичења, већ је уведен и нов начин бодовања. Наиме, у случају нерешеног резултата на крају утакмице, изводили су се једанаестерци, тако да је у сваком мечу добијан победник. За победу је екипа добијала два бода, за победу после пенала један бод, док онај тим који изгуби на пенале није добијао ни један бод, баш као да је поражен у регуларном току меча. Такав систем најављен је бомбасто од стране оних који су га увели као спас за фудбал и наводно, спречавао је лажирања и чинио такмичење занимљивим, али врло брзо су се показали сви његови недостатци. Упркос томе, овакав начин бодовања задржан је у нашем фудбалу пуне три године, да би тек онда био напуштен.

За старт у новом друштву, у коме већину противника нису познавали, фудбалери *Земуна* су се припремали у Крупњу и на свом стадиону. У Крупњу је земунски тим одиграо и више пријатељских утакмица, савладавши домаћи *Рађевац* са 1:0 и забележивши нерешен резултат од 2:2 са лајковачким *Железничаром*, а учествовао је и на јубиларном 20. турниру у Лозничком Пољу, где је у првој утакмици савладао домаћу екипу *Подриња* са 1:0, а у финалном мечу и *АИК Шабац* са 4:0. Осим пехара за освојено прво место на турниру, Земунци су добили још два трофеја - Мандић као најбољи играч, а Рајић, који је постигао свих пет голова за свој тим, као најуспешнији стрелац.

Моменат са првенствене утакмице
Земун - Радник (2:0)
25. марта 1989. године

Са тимом који се још уигравао и по несносној врућини, *Земун* је на премијерном првенственом мечу у сезони 1988/89. године савладао *Дрину* из Зворника са 1:0 пред својом публиком, а и у другом колу, опет код куће и *АИК* из Бачке Тополе са 2:1. Много бољу игру него у те две утакмице земунски тим је пружио у Бјељини, али је и домаћи *Радник* био одличан, уз то и спретнији и срећнији, па су гости доживели први пораз у првенству од 0:1. Добру игру *Земун* је поновио и у четвртом колу, када је на свом терену убедљиво савладо *Белишће* са 5:2. Утакмица у Новом Саду између домаћег *Кабела* и *Земуна* завршена је нерешено 1:1 у игри у којој ни један ривал готово да није створио шансу, па су гледаоци праве шутеве на гол видели тек у додатној серији једанаестераца, после које су гости поражени са 3:4, изгубивши тако и један бод. Наредне три утакмице *Земун* је одиграо изванредно и славио три победе, најпре против панчевачког *Динама* на свом терену са 2:0, у утакмици по киши у којој је на обе стране искључен по један фудбалер, а домаћини сво време нападали тако да голман Кежман није ни оцењен, затим у Вуковару, где је у маштовитој и ефикасној игри поражена домаћа *Слога* са 6:0 и најзад на свом стадиону где је *Братство* из Грачанице такође побеђено са 6:0, у игри коју је извештач "Спорта" упоредио са сусретом државне репрезентације и каквог сеоског тима и у којој су Земунци пропустили да искористе још читав низ шанси, па чак и ударац са беле тачке. Нешто слабију али борбену игру земунски тим је пружио у Белом Манастиру, где је са домаћом *Шпартом* у регуларном току сусрета играо нерешено 1:1, да би на крају до једног бода ипак дошао после победе са пенала од 3:1. Са престоничким ривалом *Обилићем* на свом терену *Земун* се доста мучио и победу од 2:1 обезбедио тек пет минута пре краја, пошто су Београђани само минут раније пропустили једну велику шансу и прилику да они однесу бодове. У

Славонском Броду *Земун* је убедљиво савладао *БСК* са 3:0, а наслов извештаја у "Спорту"-"Земунци као фурије", најбоље говори каква је утакмица била. Против *Новог Сада* код куће фудбалери *Земуна* су рутински одиграли утакмицу и победили са 2:0, а да гости ни једном нису угрозили голмана Кежмана, кога извештачи са утакмице нису ни оценили. *Будућност* је у Ваљеву надиграла земунски тим, али је он ипак изборио нерешено 1:1, по мишљењу домаћина уз помоћ судије, којег је од огорчених навијача морала да спасава и милиција, а Ваљевци су на крају ипак дошли од бода с обзиром да су после бољег извођења додатних пенала победили са 6:5. *Земун* је на свом стадиону лако савладао *Слогу* из Добоја са 3:1, пропустивши још низ прилика за убедљивију победу, да би затим у Врбасу са истоименим тимом играо нерешено 0:0, победивши на пенале са 4:2, највише захваљујући одличном Кежману који је одбранио два ударца са беле тачке противничким играчима. На јесењем опроштају од своје публике *Земун* је без напора и убедљиво савладао *Колубару* из Лазаревца са 4:0, али је у последњем колу првог дела првенства поражен од *Рудара* у Костолцу са 0:1. И у том сусрету земунска екипа је играла добро и отворено, али је домаћи тим за нијансу био бољи и заслужено победио. Упркос том поразу, *Земун* је на крају јесењег дела првенства био први, са убедљивом предношћу од 3 бода испред *Дрине* из Зворника и 4 испред екипе *АИК* из Бачке Тополе.

Курчубић постиже један од својих 30 голова у сезони 1988/89. године

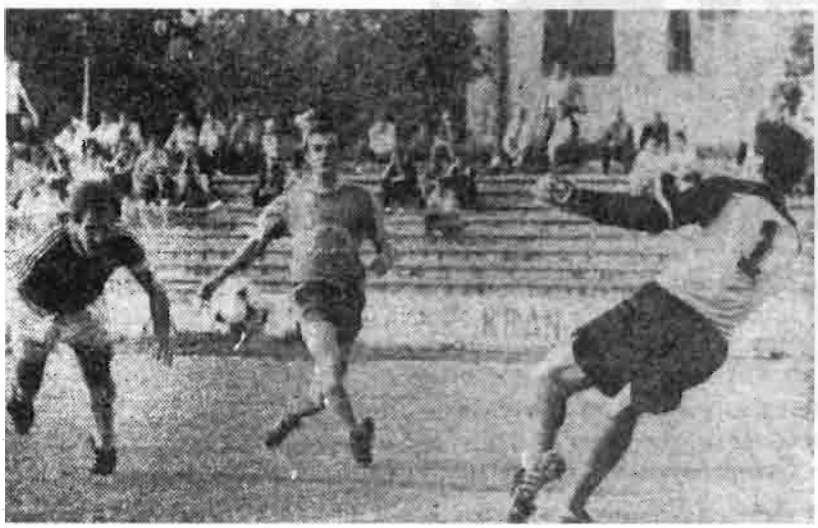
У зимској паузи фудбалери *Земуна* су, због радова на свом стадиону, чак два пута боравили у Медулину, где су одиграли већи број пријатељских утакмица у којима су поразили *Медулин* са 3:2, *Хајдук* из Орашја са 1:0, *Раднички* из Коцељева са 2:0, *Јадран* из Декана са 8:1, *Уљаник* из Пуле са 5:0, апатинску *Младост* са 4:0 и бањалучки *Крајишник* са 5:0, док су са *Агроунијом* из Инђије играли нерешено 2:2. У Медулину су Земунци одиграли и један међународни сусрет, у коме су убедљиво савладали пољског прволигаша *Гурњика* са 4:0. И по повратку одиграно је доста пријатељских мечева у којима је *Земун* победио локалног ривала *Институт* са 3:2, *БСК* из Батајнице са 2:0, београдски *Синђелић* са 1:0 и *Минел* из Рипња са 1:0, а нерешене резултате постигао са екипом *ИМТ* 1:1 и *Обилићем* 0:0.

У наставку првенства *Земун* је већ у првом колу савладао најозбиљнијег конкурента *Дрину* и то у Зворнику, са 2:1. Домаћи играчи су истина имали теренску иницијативу, али су фудбалери *Земуна* знали шта хоће и то су и постигли, а судија, који је био слаб и чак завршио утакмицу два минута пре истека њеног регуларног тока, није утицао на резултат. Тако, међутим, нису мислили фудбалери *Дрине*, који су после меча претукли арбитра, па су због тога кажњени забраном играња две утакмице пред својом публиком. Наредне недеље такође је игран дерби у којем је *Земун* изборио нерешено 1:1 са *АИК-ом* у Бачкој Тополи, али је бод ипак изгубио на пенале - 2:4. *Радник* из Бељине је побеђен у Земуну са 2:0 у обострано доброј и отвореној игри, а домаћи играчи су други гол постигли у 58. минуту из пенала после прекршаја којег арбитар није видео, али му га је сигнализирао помоћни судија. У тада насталој гужви искључен је и гостујући играч који је пенал скривио, тако да Земунци до краја нису имали већих проблема, са иначе врло добром екипом *Радника*. Одличну игру *Земун* је пружио и у Белишћу где је поразио истоимени тим са 2:1 и то упркос чињеници да је, због искључења Макарина, добар део утакмице имао играча мање. Следила су два ремија, у обострано доброј игри против *Кабела* у Земуну 1:1, када су

домаћини оверили бод победивши на пенале са 5:3 и у Панчеву против *Динама* 1:1, у такође доброј, али грубој игри оба тима због чега је судија искључио два домаћа и једног гостујућег фудбалера. Овога пута срећа је била на страни противника, па *Земун* није добио ни бод пошто је поражен на пенале са 6:7. Следила је сјајна серија *Земуна* од чак пет узастопних победа, а прва жртва била је вуковарска *Слога* која је опет до ногу потучена са 7:0, уз напомену да су домаћи фудбалери могли да постигну барем још толико голова. Лаке победе над недораслим противницима *Земун* је остварио и у Грачаници, где је савладао *Братство* са 2:1 и на свом терену где је поразио *Шпарту* из Белог Манастира са 5:0, у мечу кога су спортски новинари назвали "симултанка Курчубића", да би онда победио и *Обилић* у Београду са 1:0. На тој утакмици земунски тим је брзо дошао у водство које је рутинерском игром сачувао до краја, демантујући тиме све сумње да ће поклонити бодове *Обилићу* који се налазио у опасној зони на табели. Врло лако, са 3:0, побеђен је у Земуну и *БСК* из Славонског Брода, а домаћи фудбалери су имали и једну стативу и још читав низ прилика за убедљивију победу. Против Новог Сада у гостима *Земун* је пружио једну од

Моменат са првенствене утакмице
Земун - БСК (3:0)
13. маја 1989. године

Моменат са првенствене утакмице
Земун - Будућност (5:0)
27. маја 1989. године

слабијих партија, мада је сачувао мрежу и изборио нерешено 0:0, али је ипак изгубио бод после пораза на пенале са 7:8, у маратонској серији једанаестераца. Новом убедљивом победом од 5:0 против ваљевске *Будућности* на свом терену *Земун* је и теоретски и практично осигурао титулу првака четири кола пре краја такмичења, па су се његови фудбалери мало опустили и доживели пораз од 1:3 од *Слоге* у Добоју, иако су и на тој утакмици играли добро и отворено, као и у највећем делу првенства. Одличном игром *Земун* је затим код куће поразио *Врбас* са 4:0, доживео нови пораз у Лазаревцу од *Колубаре* са 0:3 и ефектно завршио првенство пред 2000 својих навијача савладавши *Рудар* из Костолца са 4:0, приказавши при том изванредну игру.

Тако је *Земун* освојио и званично титулу првака северне групе Међурепубличке лиге са чак 8 бодова предности над другопласираним тимом костолачког *Рудара*, обезбедивши тако, после три године и повратак у друголигашко друштво. У походу ка титули *Земун* је освојио укупно 49 бодова, највише од свих тимова Прве, Друге и све четири групе Међурепубличке лиге, остваривши при том и изванредну

гол-разлику од 79:21. Од 79 погодака колико је постигао земунски тим, чак 30 је постигао најбољи стрелац лиге Курчубић, док је ветеран Лацмановић, који је проглашен и за најбољег играча северне групе Међурепубличке лиге, постигао 19 голова. Голман са најмање примљених голова у лиги, само 21, био је ветеран *Земуна* Кежман, који је тако сигурно бранио да његове резерве у клубу, Грујичић и Борак, ни једном нису добили шансу да стану између статива. Рецимо и да је фудбалски клуб *Земун*, због постигнутих резултата, проглашен и најбољим спортским колективом у земунској општини у 1988. години, као и да је председник скупштине општине Земун Перовић одмах по завршетку првенства приредио пријем за фудбалере и руководство новог друголигаша, обећавши опет помоћ и подршку.

Била је то сезона пуног тријумфа земунског клуба, који готово да и није имао правог конкурента у иначе веома јакој Међурепубличкој лиги. Фудбалери *Земуна* су на већини утакмица били толико супериорни да су се просто поигравали са противницима, па се често стицао утисак да могу да победе са оним резултатом којим пожеле! Од само четири пораза у регуларном току, Земунци су два доживели у самом финишу такмичења, онда када су титулу имали осигурану, али су и тако завршили лигу са чак 8 бодова више од другопласираног *Рудара*.

Стандардни састав *Земуна* чинили су те сезоне Кежман, Спасић (Макарин), Плеше, Воркапић, Николић, Тупајић, Милићевић, Лацмановић, Курчубић, Мириловић и Куч, а чешће су прилику да заиграју добијали и Искић, Виторовић, Гроздanић и Симовић. У том сјајно укомпонованом тиму неколицина играча је ипак одскакала. Кежман је одличним одбранама уливао сигурност читавом тиму, а посебно одбрамбеном реду у коме је најпоузданији био Николић, а у нападачкој формацији, уз изванредног Лацмановића, посебно су импоновале игре Курчубића и Милићевића. Петар-Пеца

Екипа Земуна са освојеним пехаром за прво место у северној групи Међурепубличке лиге после последње утакмице у сезони 1988/89. године

Курчубић се те сезоне доказао као стрелац најплеменитијег кова, о чему сведочи број голова које је постигао - чак 30 или готово четрдесет посто комплетног, иначе веома убојитог, земунског тима, а треба истаћи и да су многи од тих његових голова одлучили по Земунце важне сусрете, попут оног у Зворнику, против тада најопаснијег ривала *Дрине*, када је донео победу свом тиму голом постигнутим пет минута пре последњег судијиног звиждука. Одличне игре током читавог првенства пружао је и Томислав Милићевић, за кога се тек тада испоставило да је права штета што није имао редован развој. Тај скроман момак је, наиме, дуго играо фудбал само из личног задовољства, да би онда, већ као младић, на наговор пријатеља, окушао срећу у родном Ковиљу одакле је убрзо прешао у новосадски *Кабел*. Ту су га и запазили људи из *Земуна* и довели га у свој клуб, али како Милићевић није желео да напусти посао у једној новосадској радној организацији, свакодневно је путовао на релацији Нови Сад - Земун и назад, на тренинге. Тако овај изванредни фудбалер никада у том спорту није постигао онај максимум који је могао, али је упркос томе био једна од узданица *Земуна* све време док је носио дрес овог клуба. Велике заслуге за успех *Земуна* те сезоне имао је, без сумње и тренер Влада Пејовић, али и веома марљива управа.

Велики успех у првенству покварен је делимично само слабим пласманом у куп такмичењу, где су Земунци елиминисани већ у четвртфиналу Купа на подручју Београда, после нерешених 1:1 против *Радничког* у Рудовцима и пораза на пенале са 4:5, што је било велико изненађење.

1989/90. - ЈЕДИНСТВЕНА ДРУГА САВЕЗНА ЛИГА

Пласиравши се у јединствену Другу лигу, *Земун* се потрудио да се што боље припреми за нову такмичарску сезону, па је тим, у летњем прелазном року, претрпео знатне измене. Из клуба су отишли Тупајић, који се опет отиснуо у печалбу, Љубеновић и Бабић, који су појачали *Змај*, Павићевић, који је каријеру наставио у београдском *Железничару*, јуниори Зоран Јанковић и Дејан Ђурић, који су на двојну регистрацију уступљени батајничком *БСК-у*, Борак који се вратио у *Чукарички* као и Мириловић, Воркапић и Симовић, који су отишли у војску, док су *Земун* појачали Зоран Петровић и Миломир Антонијевић, доскорашњи играчи костолачког *Рудара*, повратник из суботичког *Спартака* Предраг Јокановић, Слободан Китанов из београдског *Обилића*, Горан Стевановић из суботичког *Спартака* Драган Гајић из шабачке *Мачве*, Мухадин Ћоралић из зворничке *Дрине*, Драгиша Стојановић, бивши фудбалер параћинског *Јединства*, сарајевског *Железничара* и ужичке *Слободе* и голман Миленко Бијелић, некада члан *ОФК Београда* и призренске *Лирије*. Такође, првом тиму је прикључено неколико јуниора, међу којима голман Дане Медић и Владан Димитријевић, а из ЈНА су се вратили Чуровић,

Екипа Земуна у сезони 1989/90. године. Горњи ред: Макарин, Китанов, Миљковић, Грубор, Јокановић, Петровић, Милићевић, Николић, Стевановић, Курчубић и Искић. Средњи ред: физиотерапеут Николић, Бијелић, Ћоралић, Спасић, Васић, Кежман, Грозданић, Љубичић, Плеше, Борак и тренер Сантрач. Доњи ред: тренер голмана Кристић, Виторовић, Чуровић, члан управе Остојић, тренер В. Пејовић, директор клуба С. Пејовић, Лацмановић, Шестић и Куч

Васић, Обрадовић и Љубичић. После првог дела првенства, *Земун* су напустили Срба Димитријевић и Горановић, који су уступљени *Новом Саду*, Гајић који је отишао у љубљанску *Олимпију*, Стојановић који је приступио шабачкој *Мачви*, Миљковић који је уступљен београдском *Радничком*, Куч који се отиснуо у Аустралију и Медић који је обукао униформу. Међу придошлицама били су голгетер Српске лиге Бранковић из *Мајданпека*, као и два искусна прволигашка играча, Грубор и Шестић. Тридесетогодишњи Лазар Грубор је пуних девет година бранио боје *Војводине*, одигравши у њеном дресу 360 утакмица, да би потом још две сезоне играо у новосадском *Кабелу*, одакле је дошао у *Земун* и ту је, иако ветеран, поштено одрадио још две ипо године, доживевши нову фудбалску младост. Три године старији Милош Шестић, једна од легенди нашег фудбала, био је члан шампионске екипе *Црвене звезде* и 22 пута државни репрезентативац, затим је играо неколико сезона у Грчкој, а по повратку у земљу у новосадској *Војводини*, где је био капитен и један од најзаслужнијих за освојену титулу првака државе 1989. године. *Земуну* су те зиме приступили и Бањац из *ОФК Клине* и Недић из Руме, али су обојица одмах на двојне регистрације уступљени *Змају*, односно *Бежанији*.

У другoлигашком такмичењу у сезони 1989/90. године боје *Земуна* су бранили Златко Кежман, Миленко Бијелић (голмани), Горан Стевановић, Зоран Плеше, Горан Макарин, Бранко Николић, Никола Гроздановић, Предраг Јокановић, Драган Виторовић, Јовица Спасић, Ђорђе Искић, Зоран Миљковић, Душан Љубичић, Томислав Милићевић, Зоран Петровић, Драган Лацмановић, Петар Курчубић, Слободан Китанов, Мухадин Ћоралић, Милорад Куч, Дејан Чуровић, Бранко Рајић, Драгиша Стојановић, Лазар Грубор, Милош Шестић, Миломир Антонијевић и Зоран Бранковић. Екипу је и даље водио Влада Пејовић са асистентима Слободаном Сантрачем и Савом Кристићем.

На припремама у Крупњу *Земун* је у тада одиграним пријатељским утакмицама поражен у Шапцу од *Мачве* са 0:2, победио је *Гучево* са 4:0 и *Рађевац* са 4:1, а поново је тријумфовао и на турниру у Лозничком Пољу, савладавши у финалу *Дрину* из Зворника пеналима са 5:4, после нерешеног резултата од 2:2 у регуларном току сусрета. И по повратку *Земун* је одиграо неколико пријатељских сусрета, од којих бележимо победе над локалним ривалом *Змајем* са 1:0 и над *ОФК Београдом* са 2:1.

Јединствена Друга савезна лига у сезони 1989/90. године била је изузетно јака, јер је у њој наступало чак 10 бивших прволигаша. Пре почетка такмичења амбиције Земунаца су се сводиле на то да обезбеде опстанак и створе екипу која ће у другoлигашком рангу моћи да се одржи дуже време. Већ од старта првенства, међутим, показало се да *Земун* има један од најјачих тимова међу 20 учесника, али се прволигашке жеље нису јављале све до средине пролећног дела првенства, када се показало да је то заправо реалност, па је *Земун* указану прилику на најбољи начин искористио.

У другoлигашком такмичењу 1989/90. године Лацмановић је био један од најбољих играча Земуна

Већ је премијерни сусрет показао да са новим другoлигашем неће бити шале, јер је *Земун*, пред 5000 својих навијача, до ногу потукао *ОФК Кикинду* са 5:1, после фуриозног првог и нешто мирнијег другог полувремена. У другом колу земунски тим је поражен од *Мачве* у Шапцу са 0:1, пруживши добру игру, али и показавши мање жеље за победом него Шапчани. По спарном времену, које је условило слабију игру, *Земун* је на свом терену ипак био бољи од *Леотара* из Требиња и заслужено га савладао са 2:0, али је у наредном колу, на гостовању у Шибенику, поражен од истоимене екипе са 0:1 иако није играо лоше. Против *Рудара* из Љубије на свом стадиону *Земун* је прво полувреме одиграо "убојито", како је написао извештач "Спорта" и повео са 3:0, а у наставку утакмице је "смањио гас" и дозволио гостима да успоставе равнотежу, али је на крају ипак однео победу од 4:2. Први бод у гостима те сезоне *Земун* је изборио после тешке утакмице у Зеници, где је у регуларном току сусрет завршен без голова, да би гости онда славили са пенала, поразивши *Челик* са 5:3. Био је то велики подстрек за Земунце који су у наредна три кола освојили максималан број бодова: тешко, са играчем мање, али заслужено, на свом терену, савладавши *Младост* из Лучана са 2:1, после добре игре у Чачку где су победили *Борац* са 1:0 и пред 8000 својих навијача, када су надиграли никшићку *Сутјеску*, али тешко дошли до победе од 2:1. Изгледа апсурдно, али је *Земун* једну од најбољих игара те сезоне пружио у Зрењанину, где је поражен од *Пролетера* са 0:4! Земунски тим је готово све време тог меча нападао, али његови фудбалери нису успели да искористе ни једну од многобројних шанси које су створили, па чак ни шут са беле тачке при резултату 0:0, док су Зрењанинци реализовали све што су могли, при чему им је помогао и веома лош дан голмана Бијелића, тако да су на крају убедљиво тријумфовали. Већ наредне недеље у још једном

дербију, у сусрету *Земуна* и *ОФК Београда* пред око 8000 гледалаца на земунском Градском стадиону, догодило се слично: гости су имали више шанси, али је домаћи тим ипак заслужено победио са 1:0, уз напомену да му је судија поништио још један, чини се регуларан гол, којег је постигао Лацмановић. У Дубровнику против екипе *ГОШК-Југ* земунска екипа је била у свему равноправан партнер, али је имала и доста пеха, па је поражена са 1:2 примивши други гол само два минута пре завршетка утакмице. Нову изванредну игру, коју је новинар "Политике експрес" у наслову свог извештаја назвао "Фудбал из бајке", *Земун* је пружио пред својом публиком у сусрету против *Приштине*, коју је просто "слистио", како је написао извештач "Спорта" и победио са 4:1. После ураганског почетка, *Земун* је већ у петом минуту водио са 2:0, а трачак наде за Приштевце, који су успели да смање резултат, брзо је покопао Милићевић правим "еврголом" у 38. минуту. До краја утакмице Земунци су диктирали темпо, постигли још један гол и пропустили још читав низ шанси, а играчи *Приштине*, једног од кандидата за првака, нису им уопште били дорастао противник. Зачудо, у Бугојну је *Земун* играо веома слабо, па је поражен од *Искре* са 0:1, да би онда забележио две узастопне победе као домаћин, савладавши најпре *Лиријy* из Призрена са 1:0, мучећи се дуго да разбије "бункер" гостију, а затим и *Слободу* из Титовог Ужица са 2:0, после одличне игре. Ова победа била је и поклон фудбалера земунског тима Пејовићу и Сантрачу, којима је то била јубиларна педесета утакмица на кормилу клуба. У Крушевцу је *Земун* мудром игром изборио нерешено 1:1 против *Напретка*, којег је затим савладао на пенале са 4:2, а нерешено 0:0 играо је и против

Моменат са првенствене утакмице
Земун - Слобода (2:0)
18. новембра 1989. године

винковачког *Динама* на свом терену, да би опет однео бод после бољег извођења једанаестераца - 4:3. Био је то уједно и први изгубљен бод Земунаца пред својом публиком те сезоне, али су гледоци ипак били задовољни јер су оба тима пружила изванредну игру, модерну, агресивну, брзу и борбену, али и веома фер. Јунак утакмице био је голман домаће екипе Кежман, који је изванредно чувао своја врата током читавог сусрета, а затим одбранио и један ударац са беле тачке у додатној пенал-серији. У последњем колу првог дела првенства *Земун* је поражен са 1:2 од *Пелистера* у Битољу, иако је имао више шанси, да би опет други гол примио пред сам крај игре, у 84. минуту. Упркос том поразу, Земунци су на крају јесењег дела такмичења заузели високо треће место са 23 освојена бода, два мање од првопласираног *Пролетера*, и бод иза другопласиране *Сутјеске*. Још три тима, *Слобода*, *Приштина* и винковачки *Динамо*, били су близу са бодовима, па се на пролеће очекивала велика борба за титулу, али је стручни штаб *Земуна* и даље истицао да му у овој сезони пласман у Прву лигу није приоритетни циљ, иако није порицао да евентуалну прилику за то неће пропустити.

Зимске припреме обављене су у Медулину, где је земунски друголигаш боравио у два наврата и где је одиграо чак десет пријатељских утакмица, победивши *Медулин* са 8:1 и 13:0, зрењанински *Банат* са 2:0, *Рудар* из Лабина са 7:1, *Ровињ* са 4:0, *Омладинац* са 5:0, *Уљаник* из Пуле са 2:1 и апатинску *Младост* са 3:0, док је оба сусрета са *Младости* из Петриње ремизирао - 1:1 и 0:0. И по повратку у Земун одиграно је неколико пријатељских сусрета, од којих помињемо победу над *Рударом* из Костолца са 1:0 и једини пораз претрпљен те зиме, у Новом Саду од истоимене екипе са 2:4.

У прва два кола наставка првенства *Земун* је забележио две лаке победе, у гостима против *ОФК Кикинде* са 2:0 и истим резултатом против шабачке *Мачве* код куће, да би онда изгубио бодове у Требињу, где је играо врло добро, отворено и нападачки, али је *Леотар* имао више среће, па су гости претрпели пораз од 0:1. Велико изненађење догодило се у четвртом пролећном колу, када је одлична екипа *Шибеника* однела бод из Земуна после 2:2 у регуларном току игре и пенал-победе од 5:3. *Земун* у том сусрету није играо лоше, али је два пута морао да јури изједначење после олако примљених голова,од којих су гости други постигли из слободног ударца са 40 метара удаљености од гола и то искоса поред, тога дана, веома индисponираног Кежмана. Од овог пораза било је, међутим и користи јер су се Земунци тада пренули и добили чак четири утакмице за редом. Прво је, после боље игре, савладан *Рудар* у Приједору са 2:1, а затим *Челик* у Земуну са 1:0, голом којег је постигао Лацмановић већ у трећем минуту, после чега се игра сасвим умртвила. *Младост* у Лучанима је побеђена са 2:0 и то изразито нападачком игром у првом полувремену, када су и пала оба гола и мудром игром у другом делу утакмице, када је тај резултат сачуван. Најзад, чачански *Борац* је поражен у Земуну убедљиво, са 4:0, али је домаћи тим већи део утакмице играо слабо, да би тек у последњих четврт часа обезбедио висок тријумф, највише захваљујући ветерану Лацмановић који се разиграо и три пута погодио противничку мрежу. Пресудан меч те сезоне *Земун* је одиграо у Никшићу, где је у веома тешкој утакмици са до тада првопласираном *Сутјеском*, изборио нерешено 1:1, а затим и победу из пенала од 5:3. Јунак меча био је Кежман који је сјајно бранио и у регуларном току сусрета и у пенал-серији. После утакмице Никшићани су се жалили, наводећи да су гости свој водећи гол постигли из офсајда, али им је жалба одбијена, па је *Земун*, после овог пенал-бода,

Моменат са првенствене утакмице
Земун - Мачва (2:0)
4. марта 1990. године

први пут избио на чело табеле. Нови дерби играо се већ идуће недеље у Земуну, где је гостовао *Пролетер* из Зрењанина, такође један од најозбиљнијих кандидата за првака. Пред више од 7000 својих навијача *Земун* је играо сјајно и све време нападао, док гости нису ни једном озбиљније угрозили гол Кежмана, који је остао неоцењен. После многих промашаја и чак два ударца у пречку, *Земун* је ипак победио са 1:0, голом којег је, после изванредног центраршута Шестића, постигао главом Лацмановић, надвисивши у скоку робусне и много вишље одбрамбене играче гостију. Ова победа значила је велики корак ка Првој лиги, али су наредних неколико сусрета Земунци одиграли у веома променљивој форми, па су од готовог за мало направили ересију. На Карабурми су били надиграни и поражени са 0:2 од *ОФК Београда*, на свом терену су са много мука савладали врло добру екипу *ГОШК-Југ* са минималних 3:2, а у Приштини су пред чак 30000 гледалаца играли веома слабо и претрпели висок пораз од 0:4, после чега се и домаћи тим најозбиљније укључио у прволигашку трку. Тада је, међутим, дошло до преокрета и *Земун* је сјајним играма у последњих шест кола освојио чак 11 бодова. Врло добром и сигурном игром најпре је побеђена *Искра* из Бугојна са 3:0 у Земуну, да би онда у Призрену била поражена *Лирија* са 1:0, у врло тешкој и грубој утакмици, у којој је публика све време вређала "госте" на најнекултурнији начин, а домаћи фудбалери тукли и противнике и судију који је, иначе, врло добро делио правду. Следило је још једно гостовање на коме је *Земун* освојио бодове против *Слободе* у Титовом Ужицу и тако практично обезбедио прволигашки статус.У тој утакмици, домаћини су водили са 2:0, али су Земунци успели да преокрену резултат у своју корист и на крају победе са 3:2. Како је после ове утакмице трећепласирана *Приштина* заостала за *Земуном* чак пет бодова, готово више и није било дилеме ко ће се пласирати у Прву лигу, а

наредне недеље *Земун* је и теоријски оверио прволигашку визу, савладавши крушевачки *Напредак* сигурном игром и убедљиво са 3:0, пред 6000 својих одушевљених навијача. У последња два кола остало је још само да се види ко ће између *Пролетера* и *Земуна*, нових прволигаша, освојити престижно прво место и титулу друголигашког шампиона. После жестоке борбе у Винковцима, *Земун* је против *Динама* изборио нерешен резултат од 1:1 у регуларном току сусрета, а затим однео и бод победивши у пенал-серији са 3:2. Сусрет последњег кола првенства у Земуну између домаће екипе и *Пелистера* из Битоља завршен је са 1:0 у корист земунског тима, који је играо добро, али и прилично опуштено, једва чекајући крај. То су чекали и његови навијачи како би поделили радост са својим љубимцима, па су у нестрпљењу, сматрајући један судијин звиждук за последњи, утрчали у терен неколико минута пре краја, изазвавши дужи прекид утакмице која је после тога једва некако окончана. Тада су се поновиле сцене од пре осам година, када је тадашња *Галеника* такође изборила прволигашки статус: навијачи су свукли дресове са играча, које су затим на рукама изнели са терена, али као и на свакој репризи све је било ипак мање еуфорично него раније.

Тако је *Земун* окончао маратонску друголигашку трку 1989/90. године на првом месту са 23 победе и пет пенал-бодова, уз само 9 пораза у регуларном току игре и једним после извођења једанаестераца. Нови прволигаш освојио је 51 бод, један више од Зрењанинаца који су такође изборили пласман у друштво најбољих. *Земун* је остварио и сјајну гол разлику од 59:35 - ефикаснији од њих били су само *Приштина* и *Сутјеска*, а мање голова примила је једино *Сутјеска*, док је *Слобода* примила исти број

Фудбалери Земуна радују се после обезбеђења пласмана у Прву савезну лигу. Стоје: тренер В. Пејовић, Кежман, Петровић, Курчубић, Грубор, Китанов, Николић, Виторовић, физиотерапеут Николић, члан управе Милошевић и тренер Сантрач. Чуче: Милићевић, Шестић, Ђоралић, Лацмановић, Јокановић, Чуровић, Стевановић и Плеше

погодака. Најбољи стрелци међу фудбалерима *Земуна* били су Милићевић са 16 и Лацмановић са 15 постигнутих голова, а осим њих, најпоузданији и најбољи фудбалери у земунској екипи те сезоне били су ветерани Кежман, Николић, Шестић, Грубор, као и Петровић, Китанов, Ђоралић и Чуровић, мада су и сви остали првотимци пружали углавном добре игре. На већини утакмица *Земун* је играо добро и допадљиво, о чему најбоље сведочи наслов једне репортаже у листу "Спорт": "*Земун* враћа душу фудбалу". Главна снага земунског тима биле су веома сигурне игре на домаћем терену, где су изгубљена само 3 бода, што је на крају и превагнуло у коначном расплету на табели, иако су Земунци, нарочито у финишу првенства, сигурним играма односили бодове и на гостовањима. Добре игре и резултати вратили су и публику на земунски стадион, па је *Земун* поново те сезоне имао највећи просек гледалаца у читавој Другој лиги. Све то, али и велико јединство и слога у клубу, ослонац на сопствене снаге, како стручне тако и играчке, као и веома добра и срећена финансијска ситуација довело је до тога да се у Земуну родио "мали Ливерпул", како је директор клуба Слободан Пејовић и предвидео три године раније. Наравно да је све то поново привукло велику пажњу медија, а делегацију земунског клуба су примили и честитали на успесима и градоначелник Београда Унковић и председник Југословенског олимпијског комитета Бакочевић.

Када се говори о сезони 1989/90. године, у којој је *Земун*, по други пут у историји клуба успео да избори пласман у највиши ранг такмичења, што је већ само по себи било изузетан успех, морамо се ипак вратити и неколико година уназад, када је тај успех заправо и почео да се кује.

После стрмоглавог пада из најелитнијег до трећег по реду ранга такмичења, мало ко је веровао у брз опоравак *Земуна*, али то се десило, брже и лепше од најсмелијих прогноза. За само три сезоне *Земун* је успео да превали пут од Српске, преко Међурепубличке и Друге савезне лиге до прволигашког ранга, што је феномен незабележен ни пре ни касније у историји југословенског фудбала. Још је значајније да је сваки прелазак у виши ранг остварен изванредним играма и веома супериорно, што се нарочито односи на српсколигашко и међурепубличко такмичење. Чак и у јединственој Другој савезној лиги, најјачем такмичењу тог ранга у бившој Југославији, *Земун* је, иако дебитант, тријумфовао, не лако, али сигурно, што говори о моћи тог тима, којег је почео да ствара Миле Томић, а потпуно га оформио Влада Пејовић, чија је заслуга у свим успесима била огромна.

Када се говори о фудбалерима који су изнели главни терет свих ових великих тријумфа, тешко је определити се за најзаслужније, јер је за три сезоне много играча дало велики допринос. Ипак, чини се да није погрешно ако се пре осталих истакну Кежман и Лацмановић, најстандардији првотимци свих тих година. Кежман је, после дугог времена, најзад успео да избије у први план и пружи максимум на самом заласку фудбалске каријере. Слично је било са Лацмановићем, који је доживљавао другу младост пружајући не само стално добре игре на терену, већ се наметнувши и као прави вођа екипе чију је капитенску траку носио. Земунска публика је то знала да цени, па је Лацмановић постао нови миљеник навијача. И трећи ветеран у екипи, Николић, који је једини уз Лацмановића из овог тима играо у прволигашкој екипи тадашње *Галенике*, играо је сјајно и био један од најпоузданијих стубова одбране. Од осталих фудбалера *Земуна* у стандардно доброј форми играли су Макарин, Плеше, Воркапић, Т. Милићевић и Курчубић, док су у појединим сезонама за ове три године изузетан допринос дали и Чуровић, такође љубимац земунских навијача, затим Грубор, Китанов, Петровић, па и Шестић који је повремено одушевљавао велемајсторским потезима и значио много за екипу онда када је играо, али и био велики магнет за публику, које је било све више на земунском стадиону.

Китанов (лево) и Шестић (десно) дали су пун допринос друголигашком успеху Земуна

А када се говори о феномену успеха земунског клуба, који се попут митског Феникса родио из сопственог пепела и за само три сезоне успео да се сврста у југословенску елиту, у којој је и до данас остао, морају се истаћи и они највредији спортски прегаоци који су својим вођењем клуба такође веома допринели свим успесима. Наравно, пре свих ту се мисли на Ђуру Пешића, чији су беспримерни ентузијазам и енергија довели до стварања такве организације каква је *Земун* постао крајем осамдесетих и почетком деведесетих година. Он се, додуше, повукао пре највећих успеха клуба, али су његов рад наставили многи други спортски радници, при чему су незаобилазни Радош Дакић, Бранислав Вујачић, Драгољуб Милошевић, Бранислав Милић, Душан Остојић и неколицина бивших фудбалера, пре свих Душан Челар, Влада Булатовић и Синиша Гајин. Највећа заслуга тих људи била је потпуна финансијска стабилизација клуба и коначна победа у дугогодишњим настојањима да градски стадион коначно пређе у надлежност клуба, што су, упркос све логике, општински челници годинама, па и деценијама упорно одбацивали. Преузимање стадиона и одмах отпочети радови на његовој адаптацији и уређењу такође су били велики подстицај за клуб, који је сада већ могао да се сврста међу најјаче спортске колективе у земљи, али и међу најорганизованије, с обзиром да су се и у клупској администрацији десили значајни позитивни помаци. Први пут у својој историји, клуб је почетком 1987. године добио директора, а избор бившег дугогодишњег првотимца Слободана Пејовића на то место показао се као пун погодак, с обзиром на његово стручно, савесно и самопрегорно обављање посла од првог дана до данас. Убрзо потом ојачан је и административни апарат клуба постављањем способног Стевана Мирковића за директора стадиона, вредне Олгице Филиповић на место техничког секретара и оснивањем службе маркетинга која је поверена Милану Јечменици.

1990/91. - ПРВА САВЕЗНА ЛИГА

Пласман *Земуна* у Прву савезну лигу наметнуо је клубу нове обавезе, пре свега око завршетка радова на стадиону. Наравно, требало је ојачати и играчки кадар, па су у лето 1990. године доведени поуздани одбрамбени играч чачанског *Борца* Драган Марковић, искусни Риста Павић из новосадске *Војводине*, повратник Раденко Матичић из суботичког *Спартака*, голман Горан Чумић из *Слободе* из Титовог Ужица, Мирослав Поповић из београдског *Трудбеника*, Новица Стојановић из костолачког *Рудара*, перспективни Милојевић из *Бечеја* и Мијаиловић из пиротског *Радничког*, као и најбољи играчи земунског *Телеоптика*, голман Александар Марковић, који је поникао у подмлатку *Земуна* и нападач Зоран Мамић. Са одслужења војног рока вратили су се Воркапић, Мириловић и Симовић, а средином јесењег дела првенства *Земуну* је приступио и нападач новосадске *Војводине* Лабуд Пејовић. Истовремено, више играча *Земуна* је добило исписнице: Недић се вратио у Руму, Курчубић и Антонијевић су отишли у Нови Сад, Драгиша Стојановић у шабачку *Мачву*, Макарин, Милојковић, Спасић и Миљковић у београдски *Раднички*, Љубеновић у *Рудар* из Костолца, Гроздановић, Симовић и Димитријевић у *Чукарички* и Мириловић, Обрадовић, Рајић и Воркапић у *БСК* из Батајнице, мада су неки од ових играча

Моменат са једне прволигашке утакмице Земуна у сезони 1990/91. године

задржали и двојне регистрације. У полусезони, још неколико доскорашњих играча Земуновог подмлатка уступљено је другим клубовима на "калење" (Радослав Радуловић београдском *Обилићу*, Жељко Новокмет и Ранисављевић *Змају*), али је и Милош Шестић, коме је, због поодмаклих година и све веће килаже, било све напорније у прволигашкој конкуренцији, прешао у *ОФК Београд*. Популарни Шеле није, међутим, ни тамо окончао фудбалску каријеру, пошто је све до скора наступао за разне београдске нижеразредне екипе. Клуб су тада напустили и Ћоралић, који је отишао у *Бор*, Бранковић, који се вратио у *Мајданпек* и Јокановић, који је задовољавао као играч, али не и својим понашењем. Из сличних разлога, због недопуштеног играња малог фудбала, требао је исписницу да добије и Зоран Петровић, али му је на крају казна замењена новчаном. Њихов одлазак надомештен је доласком Славка Радовића, бившег голмана *Челика* из Зенице и *Могрена* из Будве, затим Зорана Павловића, који је поникао у *Црвеној звезди*, а потом бранио боје крушевачког *Напретка* и *Олимпијакоса* из Волоса и забележио 23 наступа у олимпијској државној репрезентацији, нападача цетињског *Ловћена* Милована Радуловића, као и неколицине младих и перспективних играча. У зимској паузи дошло је и до извесних промена у стручном штабу, с обзиром да је Сантрач постављен на место селектора свих млађих селекција државне репрезентације, па је за помоћника *Земуновог* првог тренера Владе Пејовића постављен Недељко Костић. Иначе,

за *Земун* је у прволигашким утакмицама у сезони 1990/91. године наступило укупно чак 30 фудбалера и то Горан Чумић, Златко Кежман, Славко Радовић (голмани), Драган Марковић, Зоран Плеше, Лазар Грубор, Бранко Николић, Предраг Јокановић, Горан Стевановић, Зоран Петровић, Ђорђе Искић, Стеван Васић, Томислав Милићевић, Душан Љубичић, Драган Лацмановић, Ристо Павић, Слободан Китанов, Мухадин Ђоралић, Драган Виторовић, Дејан Чуровић, Зоран Мамић, Новица Стојановић, Лабуд Пејовић, Милош Шестић, Велибор Матановић, Зоран Станојевић, Раденко Матичић, Зоран Павловић, Милован Радуловић и Миломир Антонијевић. Овај тим *Земуна* био је добро укомпонована целина искусних фудбалера с једне и младих играча с друге стране. У прволигашком дебију пуну афирмацију су стекли Дејан Чуровић, који је прерастао у расног стрелца, затим Слободан Китанов, Зоран Петровић, Драган Марковић, уз још неколико талентованих играча. С друге стране, чињеница да ни један од готово три комплетна тима фудбалера није одиграо све првенствене утакмице сведочи о доста уједначеном квалитету играча и великој конкуренцији за свако место у екипи.

Припремајући се у Крупњу за почетак прволигашког такмичења, фубалери *Земуна* одиграли су више пријатељских утакмица. У Шапцу су поражени од *Мачве* са 0:1, у Љубовији су савладали *Дрину* са 4:0, у Ваљеву *Крушик* такође са 4:0, у Братунцу су поражени од тузланске *Слободе* са 0:1, а у Крушевцу од *Напретка* са 1:2, док су на турниру "Подриње 90" освојили прво место поразивши *Слогу* из Добоја са 3:0 и у финалу *Слободу* из Титовог Ужица пеналима 6:5, пошто је у регуларном току утакмица завршена без победника, 1:1. И по повратку из Крупња, *Земун* је одиграо неколико пријатељских утакмица, од којих

Екипа Земуна са противницима пред један меч у Крупњу у лето 1990. године

Први гол за ОФК Београд у куп утакмици против Земуна 29. јула 1990. године

поменућемо високу победу од 6:0 против *Полета* у Београду. Како је првенство било често прекидано због припрема и утакмица државне репрезентације, *Земун* је и у тим дугим паузама одиграо више пријатељских утакмица, углавном успешно. Тако су фудбалери из Земуна почетком септембра 1990. године дуже време боравили у Врњачкој Бањи и тамо, после победа над *Гочем* од 2:1 и краљевачком *Слогом* од 5:2 одиграли и 0:0 са тимом нишког *Радничког*, али у мечу у коме су у свему надмашили ривала. Сав приход са ове утакмице, иначе, уплаћен је укорист породица рудара настрадалих у Тузли. Нову, дугу паузу после 11. кола првенства *Земун* је искористио за гостовање у Трстенику, где је на турниру "Меморијал Љубе Вукадиновића" поразио крушевачки *Напредак* са 3:2 и освојио победнички пехар, а у Земуну је угошћен *Спартак* из Суботице и у убедљивој игри побеђен са 4:0. Најзад, после 12. кола, у новом прекиду првенства, *Земун* је гостовао у Ваљеву, где је са комбинованим тимом поразио *Будућност* са 3:0 и у Новом Саду, где је поражен од *Војводине* са 2:3, у утакмици у којој је стручни штаб Земунаца у два полувремена извео два комплетна тима, испробавши тако све потенцијалне првотимце.

Пред почетак првенства, *Земун* је одиграо и две утакмице у Купу Југославије за 1990/91. годину, на жалост већ тада се опростивши од овог такмичења, јер је после победе од 1:0 против *Радничког* у Крагујевцу, поражен на свом терену у финалу купа на територији Србије од другoлигаша *ОФК Београда* са 2:3. Гостујући фудбалери су изненадили Земунце, повели са 3:0, а када су се ови пренули успели су да са два поготка смање водство противника, али за више од тога није било времена.

Због разних малверзација у претходном шампионату и неспособности фудбалске организације да их реши на прави начин, Прва лига је у сезони 1990/91. године стартовала са 19 клубова, тако да је у сваком

колу једна екипа била слободна, а *Земун* је паузу вољом жреба имао у петом колу. Фудбалери Земуна сјајно су почели такмичење и у прва два кола забележили максималан учинак. Иако хендикепирани одсуством Шестића, тактички бољом игром, уз више шанси и сасвим заслужено, Земунци су најпре на Кантриди савладали *Ријеку* са 1:0, да би истим резултатом у другом колу у Земуну савладали бањалучки *Борац* у утакмици у којој гости нису имали ни једну шансу за гол, а домаћи пропустили сијасет својих, али се ипак домогли минималне победе.

После овако доброг старта *Земун* је, захваљујући поремећеном жребу, имао чак три гостовања, сва против реномираних противника, па су тако уследила и три пораза. На стадиону ЈНА *Партизан* је победио са 4:1, али су Земунци били равноправни све док домаћи нису повели из олака досуђеног пенала, после чега су и релативно лако однели убедљиву победу. Следеће недеље у Новом Саду одвијала се права спортска драма: *Земун* је повео са 1:0, затим после два примљена гола изједначио на 2:2 и поново се резултатски приближио *Војводини* на 3:4 пред крај утакмице. У последњем минуту сусрета искључен је голман *Војводине* и за исти прекршај досуђен једанаестерац у корист гостију, али је Павић из тог казненог ударца погодио пречку и тиме распршио све наде *Земуна* за освајање једног бода. Добру игру *Земун* је пружио и у Загребу, али је ипак поражен од *Динама* са 0:2, с тим што су домаћи повели из непостојећег пенала, а Земунци су у два наврата погодили пречку, најпре Петровић при резултату 0:0, а затим Милићевић, непосредно пре другог *Динамовог* гола. Упркос националистичком дивљању групе

Чуровић постиже гол на првенственој утакмици Земун - Борац (1:0) 11. августа 1990. године

"лоших плавих дечака", загребачка публика је на крају утакмице коректно поздравила добру игру *Земуна*, коју је јавно похвалио и *Динамов* тренер Јосип Куже.

У седмом колу *Земун* је као домаћин савладао *Осијек* у слабој и досадној игри, али заслужено са 2:1, да би онда изгубио у Сарајеву од истоимене екипе са 0:1. У том сусрету *Земун* је у свему био бољи ривал и потпуно је надиграо противника, али је поново поражен голом из крајње сумњивог пенала, што је констатовала и сва објективна спортска штампа, а наслов у "Спорту" за извештај са те утакмице је гласио: "Сарајево славило иако је *Земун* био за копље бољи". И против сплитског *Хајдука* на домаћем терену *Земун* је био далеко бољи, овога пута и сам победивши из једанаестерца са 1:0. За овај сусрет предузете су у Земуну до тада невиђене мере безбедности, јер је у претходном колу, само три дана раније, утакмица у Сплиту између *Хајдука* и *Партизана* прекинута због дивљања домаћих гледалаца, па се страховало од могуће освете дела београдских навијача. Сусрет је обезбеђивала чак и војска, а *Земун* је поручио *Хајдуку* "Не брините, пријатељи", обећавши пуну заштиту гостима. Утакмица је прошла без иједног инцидента, а Земунци су своје госте даривали букетима цвећа пре почетка сусрета, о чему је касније штампа извештавала више него о бледој игри оба ривала.

Период одличних игара нагло је прекинут и уследио је пад форме и серија слабих партија. Против *Спартака* у Суботици, убедљиво најслабије прволигашке екипе те сезоне, *Земун* је изборио само 0:0, да би у извођењу пенала изгубио са 4:5. Када се зна да су Суботичани крај првенства дочекали са само 4 бода, од којих су један и то први узели управо *Земуну*, јасно је какав је то дебакл био, а наслови извештаја са ове утакмице у појединим листовима - "Јадна лопта" и "Обострано мучење" најбоље сведочи о квалитету приказане игре оба противника. Наредни сусрет против тузланске *Слободе* на домаћем терену *Земун* је

такође одиграо веома лоше, али је резултатски прошао добро с обзиром да је победио са 1:0, голом из крајње сумњивог пенал, чиме је међутим компензовао неколико раније неправедно досуђених најстрожих казни у корист противника. Серија слабих игара завршена је поразом од 1:5 против *Црвене звезде* у Београду. Истина, у почетку меча Земунци су некако држали равнотежу, успели су да изједначе после *Звездиног* водства, а то им замало није пошло за руком и при резултату од 1:2, али су тада стали и доживели резултатску катастрофу.

Преокрет у игри Земунаца дошао је у 13. колу, када су на домаћем терену били убедљиво бољи од *Рада*, тако да победа од 2:1 није одсликала прави одраз снага на терену. У Зрењанину, против *Пролетера*, такође су играли солидно, упркос поразу од 0:2, а нови пад форме дошао је у игри са нишким *Радничким*, када су изгубљени и први бодови у овом првенству на домаћем терену. Нишлије су биле боље, *Земун* је успео да изједначи на 2:2 из прилично сумљиво досуђеног пенала, после чега је дошло и до опште туче, али је по завршетку регуларног тока меча правда ипак задовољена, јер су гости на пенале (4:2) однели бод. Пенали су одлучили и меч у Сарајеву, против *Жељезничара*, који је у регулалрном току завршен нерешено 1:1, а бод је, после извођења једанаестераца, припао *Земуну* (3:2), који је, по оцени целокупне штампе, био бољи ривал и требао да победи. Убедљиво бољи *Земун* је био и од љубљанске *Олимпије*, која је у Горњој вароши поражена са 2:0, као и у Титограду, против *Будућности*, иако је овај меч завршен

Лацмановић постиже гол на првенственој утакмици Земун - Осијек (2:1) 22. септембра 1990. године

нерешено 1:1, а на пенале 4:2 за госте, највише захваљујући ветерану Кежману који је бранио феноменално и од извештача "Спорта" оцењен десетком! И овде се поновила стара прича, јер је *Будућност*, која је била слабији противник, изједначила 12 минута пре краја сусрета из непостојећег пенала, што је констатовала целокупна штампа, а београдска "Политика" је у наслову извештаја са ове утакмице написала "Судија узео бод Земуну". У последњем колу јесењег дела првенства Земун је угостио мостарски *Вележ* који је, после 3:3 у регуларном току меча, однео пенал победу од 5:4. У изузетно узбудљивој утакмици *Земун* је три пута водио, али су Мостарци увек успевали да изједначе, трећи пут пред сам крај, после грешке голмана Кежмана који је имао врло лош дан, а уз то, при резултату 2:1 Петровић је промашио једанаестерац, погодивши пречку. И код извођења пенала *Земун* је водио са 3:1 да би на крају *Вележ* ипак однео бод, после маратона од чак седам серија једанаестераца.

Тако је *Земун*, са доста осцилација у игри, ипак завршио јесењи део прволигашке трке у средини табеле, на једанаестом месту. За наставак шампионата екипа се, по годинама устаљеној пракси, припремала у Медулину, где је одиграла и неколико утакмица, углавном успешно. Побеђени су *Слобода* из Тузле са 3:0, *Медулин* са 8:0 и *Улаиик* из Пуле са 4:0, са зрењанинским *Пролетером Земун* је играо нерешено 1:1, а од *Рада* је поражен са 0:2. Ипак, највећи успех забележен је 27. јануара 1991. године у међународном сусрету са реномираном екипом *Динамом* из Минска, којег је *Земун* голом Милићевића победио са 1:0. У Медулину је одигран још један међународни меч, али незваничан, у коме је *Земун* високо поразио аматерски трећелигашки тим *САК* из Клагенфурта са 6:2. По повратку из Медулина

Земунци су до почетка првенства одиграли још неколико пријатељских утакмица у којима су победили *Рад* на Бањици са 3:1, *БСК* у Батајници са 2:1, *Нови Сад* као гости такође са 2:1 и, са другим тимом, земунски *Телеоптик* са 1:0. И током првенствене сезоне игране су многе пријатељске утакмице, чије неке резултате бележимо: *Бежанија* 1:0, *Сремац* у Војки 0:0 и *Звижд* у Кучеву 8:0. Активна је била и управа земунског прволигаша, па је на иницијативу водећих људи *Земуна* и *Телеоптика* поново основана конференција фудбалских клубова Земуна, која је у наредном периоду знатно унапредила фудбалски спорт у општини.

У премијерном мечу наставка првенства *Земун* је, на тешком и залеђеном терену свог стадиона, упркос више шанси, играо само 0:0 са *Ријеком*, али је после пенала (3:1) ипак однео бод и то највише захваљујући голману Кежману који је одбранио чак три противничка шута са беле (односно, овог пута, због снега и леда, црвене) тачке. Земунци су слабу партију пружили и против *Борца* у Бањалуци, па су сасвим заслужено поражени са 0:2. Сасвим другачије било је у два наредна сусрета. Против *Партизана* у Земуну домаћи играчи су у регуларном току веома борбеном игром изборили часних 2:2, после водства од 1:0 и 1:2 за противнике, да би после пенала, победом од 4:2 оверили тај бод, опет највише захваљујући Кежману који је зауставио два шута противничких фудбалера. *Војводина* је, такође у Земуну, поражена са 2:1, после добре игре и головима тога дана изванредног Чуровића. Одличну игру *Земун* је пружио и у трећем узастопном сусрету на домаћем терену, против загребачког *Динама*. Читаво време те утакмице

Моменти са првенствене утакмице Земун - Партизан (2:2/4:2) 3. марта 1991. године

Земунци су били бољи, али су, уз један дат гол, промашили још читав низ шанси, па су гости, како то већ обично бива, изједначили на 1:1 буквално у последњим секундама регуларног тока игре, да би затим однели бод бољим извођењем пенала - 7:6. После утакмице, тренер Загрепчана Влатко Марковић, изјавио је да су пенали глупост и да је "срамота да *Земун* остане без бода". И наслови у спортској штампи слично су говорили, попут оног "Неправда са пенала" у "Спорту" или "Уместо победе - ни бод" у "Политици". Пораз против *Динама* као да је утицао на фудбалере *Земуна* који су у наредном колу убедљиво поражени у Осијеку са 1:4.

Идуће недеље *Земун* је као домаћин победио *Сарајево* са 1:0. Као и у сусрету истих ривала у јесењем делу првенства, *Земун* је био бољи, али је ипак до победе стигао из пенала којег је, како су тврдили гости, "одглумио" Лацмановић. Упркос томе, победа домаћих била је праведна, јер претходно судија није досудио чист једанаестерац у њихову корист, а уз то, оваквим исходом компензиран је неправедни пораз у Сарајеву од пре пола године. У Сплиту *Земун* је после обострано слабе игре изгубио од *Хајдука* са 1:2, да би недељу дана касније као домаћин савладао врло слаб *Спартак* са 2:1 и то на једвите јаде. Много боља игра пружена је у Тузли, где се сусрет против *Слободе* завршио у регуларном току нерешено 1:1, да би после пенала Земунци заслужено победили са 5:4 и однели драгоцен бод.

Првенствена утакмица са *Црвеном звездом* привукла је на земунски Градски стадион чак 6000 гледалаца, али су домаћини, упркос њиховом бодрењу, играли бојажљиво и бескрвно, па су и убедљиво поражени са 1:3. Био је то први пораз *Земуна* у првенственим сусретима и у регуларном току меча на

свом терену после пуне 3 године! На овом сусрету фудбалери *Земуна* први пут су представили и нову опрему плаво-зелене боје. У наредним мечевима *Земун* је поражен у Београду од *Рада* са 1:2, а на домаћем терену је савладао зрењанински *Пролетер* са минималних, али сасвим заслужених 1:0. Незаслужен је, међутим, био пораз у Нишу, од *Радничког*, који је до победе од 1:0 дошао голом из сумњиво досуђеног пенала, с тим што је и пре наводног прекршаја над једним фудбалером домаћих помоћни судија махао офсајд, што главни арбитар није уважио. После овог сусрета, у Земуну је поражен сарајевски *Жељезничар* са 1:0, док су Земунци изгубили у Љубљани против *Олимпије* са 1:2. Земунски тим је поражен и као домаћин коло пре краја првенства, од титоградске *Будућности*, са 0:2. Кружиле су приче да је *Будућност* до бодова дошла договором, како би се спасла испадања из лиге, али пре ће бити да је пораз био последица опуштања фудбалера *Земуна*, који су већ пре тог сусрета обезбедили опстанак у елитном друштву. Тако је и утакмица последњег кола, у Мостару, одиграна ноншалантно и завршена без победника - 2:2, да би *Земун* ипак однео бод после бољег извођења пенала - 5:4. Била је то права реприза сусрета истих ривала у јесењем делу, *Земун* је два пута водио, а у пенал-рулету имао је више среће и нерава.

На крају овог лигашког такмичења, за које ће се убрзо испоставити да је било последње у СФР Југославији, *Земун* је заузео тринаесто место са 30 освојених бодова и доказао да му је место међу најбољима. Упркос осцилацијама у игри, Земунци су ипак већину утакмица одиграли добро, неке чак изванредно, забележили су 12 победа и 14 пораза, а од 10 нерешених резултата, 6 су после бољег извођења додатних једанаестераца претворили у бод. Стрелци *Земуна* постигли су у регуларном току утакмица 40

Моменат са првенствене утакмице
Земун - Црвена звезда (1:3)
4. маја 1991. године

голова, а најбољи међу њима био је Горан Чуровић са 9 погодака док су противничке мреже тресли још Петровић 6 пута, Лацмановић 5 пута, Китанов, Милићевић и Грубор по 4 пута и по једном Плеше, Стевановић, Шестић, Пејовић Стојановић, Мамић и Станојевић, док је један погодак у корист *Земуна* био аутогол противничког фудбалера. Три чувара мреже који су се смењивали на голу *Земуна* примили су укупно 53 гола, уз опаску да је Радовић био, ипак, далеко поузданији од друге двојице. Стандардни тим земунског прволигаша чинили су те године Чумић (Радовић), Д. Марковић, Плеше (Стевановић), Грубор, Николић, Јокановић, Т. Милићевић, Лацмановић, Чуровић, Петровић и Китанов.Највећа снага фудбалера *Земуна* те сезоне лежала је у колективној игри, па није ни чудо што је још на почетку првенства једна од легенди југословенског фудбала, Јосип Скоблар, изјавио да Земунци играју најмодернији фудбал од свих прволигаша!

Тринаесто место *Земуна* у прволигашкој конкуренцији 1990/91. године, што је значило и опстанак у најелитнијем друштву, био је само наставак серије успеха који су у континуитету трајали већ пуне четири године. Истовремено, то је био и највећи успех клуба у његовој дотадашњој историји, а по оцени многих и највећи досадашњи успех, јер без обзира што се *Земун* после тога усталио као један од најстабилнијих прволигаша, што је и данас и што је у наредним сезонама увек остваривао све бољи и бољи пласман, не сме се заборавити да је лига у сезони 1990/91. године била неупоредиво квалитетнија од свих каснијих, пошто је и тадашња Југославија као држава, па и она фудбалска, била далеко већа. Та сезона била је, дакле, круна свих дотадашњих вишегодишњих и непрекинутих успеха *Земуна*, а све што се касније дешавало било је само последица тада постављених чврстих темеља.

1991/92. - ПРВА САВЕЗНА ЛИГА

У лето 1991. године извршена је тренерска рокада, па је за шефа омладинске школе клуба постављен дотадашњи први тренер *Земун*, Влада Пејовић, који је после трогодишњих перманентних успеха, али и исцрпљујућег рада, сам затражио одмор и неки мање одговоран посао у клубу, док је Томић постао први помоћник новодоведеном тренеру првог тима Ђорђу Геруму. Велико признање одато је и једном од тренера млађих категорија и Пејовићевом помоћнику Недељку Костићу, који је позван у Кувајт, где је радио наредних годину дана, када се опет вратио у Земун. Истовремено, дошло је и до знатних промена у играчком кадру. Из клуба су отишли Велибор Матановић у титоградску *Будућност*, Новица Стојановић и Томислав Милићевић у зрењанински *Пролетер*, Горан Чумић у београдски *Раднички*, Стојан Љубеновић у београдски *Трудбеник*, Дане Медић у београдски *Синђелић*, Ђорђе Искић у београдски *Чукарички*, затим Пејовић, Павловић, Плеше, Васић, Стевановић, као и неколико најперспективнијих јуниора који су послати на "калење" у нижеразредне клубове, највише у батајнички *БСК Ауто Нена*, где су отишли Александар Величковић, Александар Станковић и Горан Челар. Њихова места заузели су новодошли фудбалери Слађан Ђукић, дотадашњи играч *Партизана*, Предраг Станковић из *ОФК Београда*, Зоран Маричић из чачанског *Борца*, Миодраг-Мики Стефановић који је до тада бранио боје аустријског друголигаша *Сезендорфа*, Миленко Милићевић из *Осијека*, Божур Матејић из подгоричке *Будућности* и Душан Влаисављевић и Мирко Михић из београдског *Рада*, с тим што је овај последњи заправо био члан сплитског *Хајдука*. Такође, Макарин је повучен из београдског *Радничког*, али је одмах уступљен *Чукаричком*. Било је и комбинација да се у *Земун* врати Звонко Живковић, који је у то време наступао за француску екипу *Дижон*, али је на крају тај трансфер отпао.

Екипа Земуна у сезони 1991/92.године. Стоје: помоћни тренер Томић, Радовић, А. Марковић, Ђурић, Петровић, Чуровић, Костић, Станковић, Грубор, Кежман, Николић и тренер Герум. Чуче: Стефановић, Матичић, Матејић, Маричић, Китанов, Мамић, Љубичић, Михић, Влаисављевић и Витровић

У зимској паузи, тренер Герум, који је решио да подмлади тим, захвалио се ветеранима Грубору, Николићу, Матичићу, Матејићу и Витровићу и замолио их да потраже нови клуб, што су они и учинили, осим Витровића, и Николића који су ипак остали у *Земуну*. Још два ветерана, који нису у првом делу првенства ни наступали, Лацмановић и Кежман, отишли су из *Земуна*, први у редове локалног *Института*, а други у београдски *Хајдук*, где је на двојну регистрацију послат и Предраг Лукић, придошлица из ваљевске *Будућности*. Такође, *Партизан* је повукао Слађана Ђукића, да би га послао у *Будућност* из Подгорице, док је *Земун* вратио из Батајнице Александра Станковића, који је одмах потом уступљен београдском *Трудбенику*. Отишла су још два бивша првотимца, који нису играли у првом делу, Павић и Станојевић. Уместо ових фудбалера доведени су нови и то Драган Попов из ужичке *Слободе*, Драгослав Костић из шабачке *Мачве*, Узеир Караман из љубијског *Рудара* и Алит Куртовић и Горан Милошевић из земунског *Телеоптика*, као и Ђорђе Искић и Горан Макарин, који су враћени из *Чукаричког*. Тако је за *Земун* у прволигашком такмичењу у сезони 1991/92. године наступило укупно 26 фудбалера и то Славко Радовић, Александар Марковић (голмани), Драган Витровић, Драган Марковић, Раденко Матичић, Лазар Грубор, Миленко Милићевић, Зоран Петровић, Мирко Михић, Слађан Ђукић, Душан Влаисављевић, Зоран Маричић, Дејан Чуровић, Слободан Китанов, Душан Љубичић, Бранко Николић, Зоран Мамић, Миодраг Стефановић, Предраг Станковић, Божур Матејић, Драган Попов, Ђорђе Искић, Горан Макарин, Алит Куртовић, Горан Милошевић и Драгослав Костић који је, међутим, одиграо само пар минута, ушавши на једном мечу као резерва при крају игре, а затим, уз сагласност *Земуна*, потражио срећу у једној шпанској друголигашкој екипи. Стандардни састав чинили су у првом делу сезоне

Радовић, Виторовић, Матичић, Грубор, Николић (М. Милићевић), Петровић, Михић, Маричић, Чуровић, Ђукић (Влаисављевић), Китанов, а у наставку првенства, подмлађени тим је најчешће наступао у саставу Радовић, Д. Марковић, П. Станковић, М. Милићевић, Попов, Петровић, Михић, Влаисављевић, Чуровић, Китанов и Маричић. У првом делу првенства капитенску траку је носио Николић, а потом Чуровић.

У припремном периоду пред ново првенство *Земун* је, после деветодневних припрема у Крупњу, одиграо више пријатељских утакмица од којих бележимо победе против *Рађевца* у Крупњу (4:0) српско-лигаша *Лознице* (3:1), *Младог радника* у Пожаревцу (3:0) и *ОФК Београда* (3:1), пораз против *Обилића* у Београду (1:2), као и пораз и победу у две утакмице са *Радом* (1:3 и 2:0), а од пријатељских утакмица током јесењег дела првенства истаћи ћемо ону против *Кабела* у Новом Саду (3:1). Нови тренер Герум радио је на формирању тима и његовом уигравању, али пажњу су подједнако заокупљали и други догађаји који нису имали везе са спортом. Распад СФР Југославије већ се назирао, а убрзо потом дошло је и до рата, најпре у Словенији, па у Хрватској. Пред почетак првенства пет хрватских прволигаша је одбило да наступи у такмичењу, а љубљанска *Олимпија* је то учинила буквално у последњи час, калкулишући све до тада неке своје ситношићарџијске интересе. Тако је дошло и до одлагања почетка првенства, а затим до увртења у Прву савезну лигу неколико нових екипа, како би се ипак одржала колико-толика регуларност такмичења. То је на крају с муком и учињено с обзиром да је почетком 1992. године рат захватио и Босну, па су само неки клубови са тог подручја завршили лигу. Уз то, ратни облаци који су се надвили над читавом земљом учинили су одигравање појединих утакмица веома рискантним, а интерес публике за фудбал сведен је на минимум па је већина сусрета играна пред готово празним стадионима.

Моменти са првенствене утакмице Земун - Војводина (1:2) 28. септембра 1991. године

Земун је у првом колу гостовао у Сарајеву, где је после сјајне игре потпуно надиграо тим *Жељезничара* и сигурно победио са 3:1."Политика" је свој извештај са ове утакмице завршила констатацијом да су гости "на крају испраћени срдачним аплаузом, јер одавно није нико тако надиграо фудбалере *Жељезничара* као *Земун*", нарочито у другом полувремену, када су пали и сви голови. И извештач "Спортског журнала" је свој чланак насловио "Час фудбала из Земуна", а слично су писали и други листови, истичући да је за победу најзаслужнији био Чуровић, који је постигао и два ефектна поготка. Да тај успех није случајан и да је Герум направио одличан тим показао је и сусрет другог кола у Земуну где је *Сарајево* поражено убедљиво са 2:0, а уз то је и стрелац оба гола за домаће, Дејан Чуровић, промашио пенал! Први пут као прволигаш, *Земун* се тада нашао у улози лидера првенствене трке, једини са сва четири освојена бода из две утакмице. Серија добрих игара настављена је и у Скопљу, где је *Земун* против *Вардара* надиграо домаћина, изборио реми - 1:1, а затим победио на пенале са 3:1, за шта је највеће заслуге имао голман Славко Радовић који је одбранио чак три шута противничких играча. У четвртом колу *Земун* је на свом терену, у просечној игри, али заслужено, савладао *Сутјеску* из Никшића са 2:1 и тако са 7 освојених бодова засео на сам врх првенствене табеле. Први пораз уследио је тек у петом колу када је у Битољу домаћи *Пелистер* славио са 1:0, али су Земунци и ту пружили добру игру, а гол су примили из сумњиво досуђеног једанаестерца. Следила је доста тешка победа у Земуну над *Вележом* од 2:1, али је онда дотадашњи добар пласман покварен са три узастопна пораза. Најпре је у обострано

одличној игри у Зрењанину *Земун*, после два водства, изгубио од *Пролетера* са 2:3, а затим је на домаћем терену поражен од *Војводине* са 1:2 иако су и ту утакмицу Земунци одиграли добро, али нису искористили многобројне гол-шансе које су створили, примивши други гол 4 минута пре краја. У Тузли, против *Слободе*, међутим, *Земун* је играо веома слабо и заслужено изгубио са 0:1.

Да се радило о пролазној и краткотрајној кризи показале су већ наредне утакмице. Нишки *Радички*, са којим су до тада Земунци увек тешко излазили на крај, поражен је убедљиво у Горњој вароши са 3:0, иако је, руку на срце, голман Радовић био подједнако заслужан за успех као и стрелци *Земуна*, о чему најбоље сведочи наслов извештаја са тог меча у листу "Политика": "Голман донео победу". Одбрана је сјајно функционисала и у Подгорици где је *Будућност* стално атаковала, али је *Земун* једину своју изгледну шансу претворио у гол и однео победу од 1:0. У следећем сусрету *Земун* је као домаћин победио суботички *Спартак* убедљиво, са 4:0, а надмоћ фудбалера *Земуна* била је толика да њихов голман Радовић ни у једном новинском извештају није оцењен, јер апсолутно није имао посла. *Земун* је одлично играо и на Карабурми, где је, после два водства гостију, *ОФК Београд* ипак извукао нерешен исход од 2:2, а онда пеналима обезбедио бод. Следио је сусрет са бањалучким *Борцем* у Земуну који су домаћи фудбалери сигурном, мада не и лепом игром лако решили у своју корист са 3:1.

Моменат са првенствене утакмице
Партизан - Земун (3:1)
24. новембра 1991. године

После ове серије успешних резултата *Земун* се поново винуо у врх табеле, али је онда опет уследила серија пораза. На стадиону ЈНА, пред 20000 гледалаца (!), *Земун* је повео, читаву утакмицу је одиграо добро, али је *Партизан* у то време имао изузетно јак тим, па су гости на крају поражени са 1:3. Потпуно равноправан противник *Земун* је био и *Црвеној звезди* у Горњој вароши, али су Београђани ипак однели победу голом који су постигли из једанаестерца досуђеног два минута пре краја сусрета. И у последњем колу јесењег дела првенства *Земун* је изгубио на Бањици од увек неугодног *Рада* са 0:2, иако је читаво друго полувреме имао играча више, па је на зимски одмор отишао као шестопласирани, са 17 освојених бодова, што је било тачно половина могућег учинка. Занимљиво је да је у то време објављена и компјутерска листа светских клубова за 1991. годину коју је саставило Светско удружење спортских историчара и статистичара са седиштем у Визбадену. На тој листи *Земун* је заузео више него одлично 280. место у конкуренцији неколико хиљада клубова из читавог света!

Зимске припреме *Земун* је обавио у Крупњу и Тивту, одигравши при том и низ пријатељских утакмица. Тако је у Шапцу побеђена *Мачва* са 1:0, у Земуну *Пролетер* из Зрењанина са 2:1, у Радинцима код Смедерева тамошњи *Млади радник* са 2:0, а на Бањици *Рад* је био бољи од Земунаца и савладао их са 2:0. *Земун* је такође учествовао и на великом турниру "Јужни Јадран", одигравши четири утакмице: са *Арсеналом* из Тивта и *Мограном* из Будве у регуларном току је постигнут нерешен резултат, оба пута 1:1, али је *Земун* у оба сусрета био бољи у додатној серији пенала, од *Сутјеске* из Никшића су Земунци изгубили са 0:3, а *Бокељ* из Котора су савладали са 4:1, па су на крају заузели друго место у групи, са истим бројем бодова, али слабијом гол-разликом од *Могрена*. Резултати у тој фази припрема, међутим, нису

били примарни, јер је тренер Герум далеко више инсистирао на уигравању новог, потпуно подмлађеног тима, у чему је у највећој мери и успео. И у паузама првенства Земун је одиграо неколико пријатељских утакмица, од којих поменућемо победу против српсколигаша *ИМТ* са 1:0 и нерешену игру у Батајници са тамошњом екипом *БСК Ауто Нена* (1:1).

У првом колу наставка првенства *Земун* је угостио сарајевски *Жељезничар* и победио га са 1:0, са доста напора јер је нападачки ред домаћих пропустио сијасет шанси за гол, па је погодак на крају постигао бек Влаисављевић, обезбедивши тако и сасвим заслужену победу. Убрзо потом рат је избио и у Босни и Херцеговини, па *Жељезничар* после 25. кола више није ни играо утакмице, а и остали сусрети у тој бившој југословенској републици били су права авантура. *Земун* је, ипак, у другом колу наставка гостовао у Сарајеву, где је од истоимене екипе, после водства од 1:0 и велике борбе, и играјући готово 50 минута без искљученог Китанова, уз врло грубу игру домаћих, поражен са часних 2:3. Следила је серија

Моменат са првенствене утакмице Земун - Жељезничар (1:0) 15. фебруара 1992. године, која је накнадно поништена

променљивих игара и резултата, па је тако *Земун* на домаћем терену убедљиво победио скопски *Вардар* са 3:1, изгубио је у Никшићу од *Сутјеске* са 0:2, у врло слабој игри био бољи од *Пелистера* у Земуну (1:0), и поражен у Мостару од *Вележа* са 0:2, после врло слабе игре и у време када је ићи у тај град био већ опасан ризик. Променљива форма пратила је тим *Земуна* и даље. Зрењанински *Пролетер* је поражен у Земуну са 2:1, у Новом Саду је такође пружена одлична игра и изборен резултат од 1:1, али је *Војводина* на крају ипак однела бод са пенала (3:5), а већ наредне недеље, пред ТВ камерама, тузланска *Слобода* је као гост потпуно надиграла Земунце, победила са 1:0 и уз то није искористила једанаестерац. У Нишу против *Радничког Земун* је опет заиграо добро, изборио нерешених 2:2 у регуларном току меча, да би на крају, после чак 7 серија пенала, био поражен са 3:4. Подгоричка *Будућност* је, у такође доброј игри, у Земуну савладана са 2:1, али су онда Земунци поклекли у Суботици и од објективно слабијег *Спартака* поражени убедљиво, са 0:2.

Обострано слаба партија виђена је на мечу у Земуну, где су домаћини и *ОФК Београд* у регуларном току меча играли 0:0, да би *Земун* на крају ипак однео пенал-бод (3:2). Нерешено 1:1 је *Земун* играо и у

Бањалуци, против *Борца*, али су овај сусрет, после пенала, у своју корист решили Крајишници, резултатом 4:3. У овом сусрету, међутим, *Земун* је био далеко бољи партнер, о чему сведочи и наслов извештаја у листу "Спорт" који је гласио: "Гости бољи, бод домаћину". или у "Спортском журналу"-"Слабији победио". У последња три кола првенства, за које су сви једва чекали да се оконча, *Земун* је доживео три пораза. Истина, са *Партизаном* у Земуну изборено је неодлучних 1:1, али су гости однели бод са пенала 1:3, а против *Црвене звезде* у Београду, у мечу који није ништа решавао, *Земун* је поражен са 1:3, иако је, по шансама, сусрет могао да се заврши и без победника. Најзад, у последњем колу првенства, *Земун* је поражен од *Рада* на домаћем терену са 1:2, у обострано бледој и неинтересантој игри. Фудбалери *Земуна* као да су једва чекали да окончају утакмицу и првенство, не марећи много за чињеницу да им је победа у овом сусрету доносила солидно седмо место на прволигашкој табели. Мотива више апсолутно није било, то нису биле ни ТВ камере директног преноса, једноставно и фудбалери и оних једва 1000 најверних навијача били су сити фудбала и политике која се у њега уплела у овом шампионату.

Тако је *Земун* ово, по много чему нерегуларно првенство, завршио на десетом месту, са 12 победа, 14 пораза и 7 нерешених игара од којих је у само две, после пенала, оверио бод. Земунци су освојили релативно скромних 26 бодова, али су, први пут у прволигашким надметањима, имали позитивну гол разлику - 44:43. Тих 44 погодака за *Земун* постигли су Дејан Чуровић (12), Зоран Петровић и Мирко Михић (по 9), Предраг Станковић (3), Душан Влаисављевић, Душан Љубичић и Драган Марковић (по 2) и Слободан Китанов, Зоран Мамић, Зоран Маричић, Алит Куртовић и Миленко Милићевић (сви по 1 гол). Још један погодак, свој трећи, а *Земунов* четрдесетпети, постигао је Влаисављевић у утакмици првог

Тим Земуна пред једну утакмицу у сезони 1991/92. године

кола пролећног дела првенства против *Железничара* коју је *Земун* добио са 1:0, али је та утакмица касније брисана, као и сви сусрети *Железничара* у другом делу шампионата, с обзиром да је овај клуб одустао од такмичења после 25. кола. Занимљиво је да је *Земун* једини од свих прволигаша из других делова земље те године одиграо све утакмице са босанско-херцеговачким клубовима, док су остали почев од 28. кола те сусрете добијали службеним резултатом (3:0) у своју корист. Тако је пласман *Земуна* на десето место коначне прволигашке табеле те сезоне заправо могао бити и бољи, мада је и оваквим резултатима клуб могао бити задовољан. Важнија од пласмана била је чињеница да је *Земун* створио тим достојан респекта и најјачих екипа, са неколико изузетних појединаца. То се пре свега односи на главне носиоце игре Земунаца, голмана Славка Радовића, сјајне играче попут Мирка Михића, Зорана Маричића и Слободана Китанова и најбољег стрелца тима Дејана Чуровића. Овај последњи је изборио и дрес државне репрезентације, додуше у незваничном мечу између изабраника савезног капитена и селекције новинара, који је одржан пошто је Југославији, због санкција Уједињених нација ускраћено учешће на Европском првенству у Шведској. У том сусрету одржаном 7. јуна 1992. године у Београду, репрезентација је победила са 3:1, а Чуровић, који је у игру ушао у другом полувремену, постигао је трећи гол за државни тим.

За разлику од првенства, у купу је поново остварен слаб учинак. Као прволигаш, *Земун* је стартовао од шеснаестине финала, када је у Бору победио истоименог друголигаша са 3:1, а сва три гола постигао је Чуровић. У осмини финала, међутим, сарајевски *Железничар*, кога је земунски тим победио оба пута те сезоне у првенству, био је бољи ривал, играјући у Земуну нерешено 1:1 и победивши у Сарајеву са 1:0.

1992/93. - ПРВА САВЕЗНА ЛИГА

После друге узастопне прволигашке сезоне и добрих пласмана, *Земун* се стабилизовао као члан најелитнијег фудбалског друштва и постао противник којег ће убудуће респектовати сви, па и најјачи ривали. Све до пред крај претходне сезоне у *Земун* се, истина стидљиво, калкулисало и са могућношћу изласка на европску сцену, односно учешћу у Купу УЕФА. Фудбалери на терену нису остварили пласман на табели који би то учешће омогућио, али се врло брзо испоставило да ни они тимови који су то учешће изборили не могу у Европу, због санкција Уједињених нација према Југославији, које су обухватале и спорт. И та Југославија се у међувремену сасвим распала, а нова се свела само на Србију и Црну гору. Тако се и Прва савезна лига свела само на клубове из те две републике, да би им накнадно био прикључен и бањалучки *Борац*, који је променио седиште и преселио се у Београд, што је изазвало доста опречних мишљења и расправа.

Док су челници Фудбалског савеза Југославије бринули бриге о систему такмичења у новој сезони, већина клубова се за њу током лета 1992. године марљиво припремала, међу њима и *Земун*, где је дошло и до великих промена, како у играчком кадру, тако и у стручном штабу. Геруму је истекао једногодишњи уговор, Извршни одбор клуба је одлагао доношење одлуке о евентуалном продужењу међусобне сарадње јер су мишљења о (не)успеху екипе у претходној сезони била подељена, а неизвесност је прекинуо сам тренер који је, после разговора у четири ока са директором клуба Слободаном Пејовићем, напустио *Земун*. Новине су то описале као "неславан растанак" и "одлазак на мала врата", Герум и Пејовић су изнели сваки своју верзију разговора, а *Земун* је пожурио да нађе новог тренера. После десетак дана, трочлана комисија клуба је предложила, а Извршни одбор усвојио да се за новог шефа стручног штаба постави бивши фудбалер и тренер клуба и доскорашњи Герумов помоћник Миле Томић, а за његове помоћнике одређени су Сава Кристић, који је до тада био задужен за рад са голманима и један од тренера млађих категорија Гезим Љаља. Истовремено, Влада Пејовић је позајмљен прволигашу ОФК Кикинди, где је преузео вођење стручног штаба.

Великих промена било је и у играчком кадру. Одмах по завршетку сезоне велики број играча пожурио је да нађе ангажман у иностранству, а то је успело Михићу, Матичићу, Искићу, Куртовићу, Мамићу, Радовићу, Влаисављевићу, Петровићу и Чуровићу. Клуб их је све пустио, али се Чуровић врло брзо вратио и већ у четвртом колу јесењег дела првенства заузео своје место у тиму. Такође, Караман и Макарин, којег је перманентно мучила непријатна повреда, уступљени су *Чукаричком*, а и више перспективних јуниора је на двојну регистрацију уступљено другим, нижеразредним клубовима. С друге стране, раду с првим тимом прикључени су они младићи из подмлатка на које је *Земун* рачунао, а враћена је и неколицина који су претходне сезоне на двојну регистрацију бранили боје других екипа, међу њима и Дане Медић из *Синђелића* и Стојан Љубеновић и Александар Станковић из *Трудбеника*. Од фудбалера са стране доведени су Горан Ковачевић, избеглица из Сарајева и донедавни члан истоименог клуба, брзоноги нападач пиротског *Радничког* Горан Тошић и тридесетогодишњи вођа навале *Јединства* из Бијелог Поља, Фикрет Кургаш, врстан голгетер, упркос чињеници да је фудбал почео да игра тек у својој двадесетшестој години, пошто је претходно био окренут студијама права, које је са успехом и завршио! И после позива *Земуна* да потпише професионални уговор, Кургаш се дуго премишљао, јер је као саветник у бјелопољској скупштини општине имао сигуран посао и лепу разбибригу на терену, а пристао је тек када су му Земунци издејствовали годину дана неплаћеног одсуства на радном месту. Уз то, *Земуну* су приступили и његови бивши играчи Зоран Миљковић, који је годину дана носио дрес београдског *Радничког* и Стеван Воркапић, који је две сезоне бранио боје батајничког *БСК-а*, а затим *Новог Сада*. Од новодошлих фудбалера највише се очекивало од Тошића, али је он већ средином првог дела првенства дошао у сукоб са тренором и вратио се у Пирот, наводно "из породичних разлога", а после дугог натезања са управом клуба, добио је и исписницу. Треба рећи и да је још при крају прошле сезоне, на утакмици са *Партизаном*, сјајни Драган Марковић сломио ногу, тако да је за њега ова сезона била изгубљена.

По обичају, промена у играчком кадру било је и у зимској паузи, када је *Земун* знатно ојачао своје редове довођењем неколицине одличних фудбалера. Међу њима били су и повратници Славко Радовић, који је после неуспелог ангажмана у Грчкој пола године бранио гол обреновачког *Радничког*, као и Предраг Јокановић, играч који је, после својевременог напуштања клуба, играо за *ОФК Кикинду*. Из Кикинде се вратио и тренер Влада Пејовић, који је сео у фотељу спортског директора клуба. Земуну су такође приступили и изузетно талентован фудбалер београдског *Радничког ИМЕЛ*, Владимир Шуберт, који је био на мети и *Црвене звезде*, као и бивши центархалф *Леотара* из Требиња, Владимир Анђелић, али је он одмах уступљен локалном ривалу *Змају*. Екипу није напустио нико, ако се не рачуна Бранко Николић који за први тим није одиграо ни једну утакмицу већ пуних годину дана и који се вратио у матичну *Бежанију*, али је опет на "калење" у друге клубове дата неколицина доскорашњих јуниора.

У 36 прволигашких утакмица те сезоне, боје *Земуна* бранило је укупно 23 фудбалера и то Александар Марковић, Дане Медић, Славко Радовић (голмани), Стеван Воркапић, Драган Виторовић, Миленко Милићевић, Драган Попов, Предраг Станковић, Стојан Љубеновић, Душан Љубичић, Александар Станковић, Горан Тошић, Зоран Маричић, Горан Милошевић, Радосав Радуловић, Дејан Чуровић, Слободан Китанов, Горан Ковачевић, Зоран Миљковић, Владимир Шуберт, Предраг Јокановић и Иван Литера. Стандардни састав тима био је А. Марковић (Радовић), Воркапић, П. Станковић, Виторовић, Попов, Љубичић (Шуберт), Маричић, Кургаш (Миљковић), Чуровић, Ковачевић и Китанов. Капитенску траку носио је Китанов, који је одласком многих старијих играча, преко ноћи постао фудбалер са најдужим стажом у екипи.

Земун је припреме за нову сезону обавио делом у Лепенском виру, а делом на свом стадиону, одигравши много тренинг и пријатељских утакмица, углавном резултатски добро. Између осталих, Земун је савладао *Ремонт* у Чачку (9:0), *Срем* у Сремској Митровици (3:0), *Вождовац* у Београду (3:1), *БСК Ауто Нена* у Батајници (7:2), *ИМТ* на Новом Београду (7:0) и *Хајдук* из Куле у Земуну (1:0), а нерешено (2:2) играо са војвођанским лигашем *Вршцем*. Занимљиво је да је *Земун* имао заказану пријатељску утакмицу и са панчевачким *Динамом*, али је нови тренер тог клуба Ђорђе Герум, у последњи тренутак отказао сусрет, вероватно још увек љут на свој донедавни колектив! На утакмицама у

Екипа Земуна у сезони 1992/93. Горњи ред: Радовић, Миљковић, Ковачевић, Кургаш и Медић. Други ред: Јокановић, Радуловић, А. Станковић, Шуберт, Кљајић и Тошић. Трећи ред: Воркапић, Чуровић, Љубеновић, Маричић и Љубичић. Доњи ред: П. Станковић, Виторовић, Китанов, Попов и Д. Марковић

припремном периоду Томић је испробао све кандидате за први тим и почео да уводи нови стил игре, што је наставио и касније. И током јесењег дела првенства *Земун* је играо више пријатељских утакмица, од којих бележимо оне са *ИМТ* (4:1), земунским *Змајем* (2:2) и *Железничаром* из Београда (7:0).

У сезони 1992/93. године дошло је до укидања извођења додатних једанаестераца у случају нерешеног исхода, за коју су сада, као и три године раније, оба ривала добијала по један бод. Прва савезна лига је стартовала са 18 тимова, уз велике полемике око тога да ли *Борцу* из Бањалуке треба дозволити да игра у првенству Југославије или не. Фудбалска организација се, ко зна који пут, показала недорасла задатку, па су Бањалучани најпре одбијени, да би им, после одиграних пет кола шампионата, ипак било дозвољено да се накнадно укључе у такмичење, као 19. члан. Они су своје утакмице играли између редовних првенствених кола, испочетка по "убрзаном темпу", како би стигли остале по броју одиграних сусрета, а *Земун* је био прва екипа са којом су се састали. Показало се да је толика лига прегломазна, да у "скраћеној" Југославији једноставно нема толико квалитетних тимова, па је већина утакмица била неквалитетна. То, али и рат у суседству и све гора економска ситуација у земљи, довели су до драстичног пада гледалаца на свим стадионима, наравно и у Земуну, где су домаћи тим гледали само најверније из доскорашње праве армије навијача. Већи број гледалаца сада су привлачили само *Партизан* и *Црвена звезда*, мада ни они као пре, а већину осталих ривала гледало је једва по неколико стотина људи!

Земун је у првом колу шампионата, у премијерном мечу читавог првенства, на свом терену дочекао *Партизан* и по несносној врућини, пред 5000 гледалаца, био поражен са 1:2. Реномирани гости, који су те сезоне освојили и титулу шампиона, у овом мечу су играли веома бледо, *Земун* је био бољи противник, прво полувреме је решио у своју корист са 1:0, имао је још низ прилика за погодак, али су "црно-бели" ипак смогли снаге да изједначе, па и победе, уз доста среће и из пенала, за који су извештачи многих листова констатовали да је био можда престрого досуђен, с обзиром да се прекршај после кога је најстрожа казна свирана, одиграо на самој ивици шеснаестерца. Одличну игру *Земун* је пружио и у другом колу, против *Рада* на Бањици, али ни овога пута није однео победу. После првог полувремена, које је завршено без голова, *Земун* је повео са 2:0, имао још пар шанси за гол, али је домаћин из пенала смањио резултат, а затим, буквално у последњим секундама игре, и изједначио, искористивши бројчану предност, с обзиром да је *Земун* утакмицу завршио са 10 играча, због искључења П. Станковића. Ни у трећем колу *Земун* није забележио победу, јер је на домаћем терену играо нерешено 1:1 са подгоричком *Будућношћу*. Као и у претходне две утакмице, *Земун* је играо веома добро у првом полувремену, када је повео и пропустио још неколико изгледних прилика за гол, а Кургаш није искористио чак ни једанаестерац, али су у другом делу утакмице домаћи играчи попустили, *Будућност* је изједначила, а у последњем минуту меча пропустила да однесе и други бод. После утакмице тренер Томић је, сасвим искрено и тачно, изјавио да је казна за силне промашаје могла бити и суровија. Наредна два сусрета такође нису донела радост земунском прволигашу. Утакмица са *Војводином* у Земуну била је крајње драматична, јер су се, после водства гостију од 2:0, за шта је главни кривац био тог дана слаб голман Марковић, домаћи играчи пренули, успели да изједначе головима Кургаша, да би онда примили и трећи гол и изгубили са

Моменат са првенствене утакмице Земун - Будућност (1:1) 5. септембра 1992. године

2:3. При том су оба тима пропустили још низ прилика за погодак, тако да је око 3000 гледалаца ипак уживало у игри, али не и у резултату својих љубимаца. У петом колу *Земун* је играо у Будви са домаћим *Могреном*, коме је после 72 године постојања то била прволигашка премијера пред домаћом публиком. Силно мотивисани, Будвани су готово читаве утакмице кидисали на гол гостију и на крају однели заслужену победу од 3:1, а пораз *Земуна* је могао бити и тежи, јер је Марковић одбранио једанаестерац који је оправдано досуђен за *Могрен*.

Ствар је сада већ постала озбиљна јер је *Земун* после петог кола, са само 2 бода, заузимао претпоследње место на табели, а углавном добре игре које је тим пружао бледеле су пред лошим резултатима. Резултатски преокрет је дошао у утакмици са *Борцем* из Бањалуке, који је после петог кола уврштен у Прву савезну лигу као њен 19. члан, па је у њој тада и стартовао, као гост *Земуна*. Своје госте-бескућнике Земунци су дочекали са цвећем, ови су узвратили пољупцима, али се веома брзо утакмица изродила у прави рат, а извештач "Спортског журнала" је констатовао да толико грубости, жутих (6) и црвених (1) картона и расправа међу играчима одавно није виђено. Због искључења једног гостујућег играча, *Земун* је дуже од сат времена имао играча више, али је на једвите јаде освојио оба бода. Домаћи су повели голом из пенала већ у 4. минуту, *Борац* је изједначио пола сата касније и успешно одолевао нападима *Земуна* доста дуго, али је на крају ипак поражен са 3:1. И у следећем колу, опет на свом стадиону, *Земун* је победио, овога пута *ОФК Кикинду*, са 2:1. Домаћи су лако дошли до водства, пропустили још неколико зрелих прилика за гол, а Чуровић није искористио ни ударац са 11 метара, али су гости затим успели да ублаже пораз, па су играчи *Земуна* на крају стрпели за други бод. И у Приштини *Земун* је у свему надиграо домаћина, остварио је повољан резултат - 1:1, али је успео да изједначи тек у последњем минуту меча, из

пенала за којег су Приштевци још дуго тврдили да није постојао. Серија добрих игара и резултата настављена је и у сусрету са екипом *Бечеја*, која је у Горњој вароши поражена убедљиво са 3:1. И на тој утакмици, међутим, Земунци су се дуго поигравали са живцима малобројних гледалаца јер су после водства, а затим изједначења гостију, победу изборили тек у последњих 10 минута, када су постигли два гола.

Пошто је у четири кола освојио 7 бодова, *Земун* се са дна табеле винуо на седмо место, али је онда опет дошло до низа променљивих игара и резултата. У Београду је европски шампион и државни првак *Црвена звезда* убедљиво победила са 3:0, али је то било "само наизглед лако", јер је домаћин "имао муке са расположеном екипом из Горње вароши", како је известио репортер "Спортског журнала". *Земун* је играо добро и отворено, његови нападачи су створили више шанси, али ни једну нису реализовали, а *Црвена звезда* је максимално искористила своје прилике и чак водећи погодак постигла из чистог офсајда, због чега *Земунов* тренер Томић умало није зарадио црвени картон, после жестоког вербалног дуела са помоћним судијом који тај офсајд није сигнализирао. Сјајну игру против шампиона *Земун* није поновио против *Сутјеске* на свом стадиону, али је ипак, сасвим заслужено, однео минималну победу од 1:0. Уследио је сусрет са *ОФК Београдом* на Карабурми у коме су, после изванредне игре оба тима, домаћи славили са 2:1. Много слабију игру *Земун* је пружио наредне недеље на свом стадиону против још једног градског ривала, екипе *Радничког ИМЕЛ*. Гости су повели већ у 15. минути и дуго бранили тај резултат, да би тек при крају меча Чуровић донео преокрет и са два поготка обезбедио тешку, али заслужену победу свог тима.

Китанов постиже гол на првенственој утакмици ОФК Београд - Земун (2:1) 1. новембра 1992. године

У последњих пет кола јесењег дела првенства све се одвијало по углавном сличном сценарију: *Земун* је губио у гостима, а побеђивао на свом "бућишту", пружајући мање-више осредње партије. У Зрењанину је *Пролетер*, у обострано слабој игри био спретнији и победио са 2:1, у Земуну су домаћи победили неугодни нишки *Раднички* са 1:0, а истим резултатом *Земун* је поражен у Суботици од слабог *Спартака*. Нешто бољу игру *Земун* је пружио као домаћин против крушевачког *Напретка Ју сан*, којег је надиграо и лако савладао са 2:0, уз напомену да су се домаћи стрелци, пре свега Чуровић, испромашивали као ретко када, док су гости, у жељи да приме што мање голова, само једном угрозили гол Земунаца, па је голман Медић у извештајима са те утакмице остао неоцењен. Најзад, у последњем колу јесењег дела, *Хајдук* је у Кули искористио предност од играча више, пошто је Китанов искључен већ после пола сата игре и однео победу од 2:0, иако је *Земун* био равноправан ривал. Тако је први део лигашког такмичења *Земун* завршио на деветој позицији, са 7 победа, 3 нерешене игре, 8 пораза и гол-разликом 24:26, уз пристојан салдо од 17 бодова.

Припреме за наставак првенствене трке *Земун* је обавио у старој бази Крупњу и на црногорском приморју. На мору је одиграо неколико утакмица, од којих бележимо победе над прволигашем *Приштином* (3:1) у Тивту и над *Бокељом* (1:0) у Котору. И по повратку у Земун одиграно је неколико пријатељских утакмица, у којима су савладани *Звездара* (2:1), земунски *Змај* (8:6!), *ИМТ* (4:1), земунски *Институт* (3:1) и *Динамо* из Панчева (3:0). Посебно интересантан био је сусрет првог тима *Земуна* и селекције зване

Земун 89, коју су чинили фудбалери који су увели клуб у Другу савезну лигу 1989. године. Стари мајстори били су бољи и победили са 2:1, на општу радост малобројних гледалаца који су навијањем за бивше играче клуба испољили приличну дозу носталгије.

Екипа *Земуна* је током зимских припрема знатно подигла степен кондиционе спремности, али је истовремено тренер Томић привео крају и увођење новог начина игре, што је започео одмах по преузимању тима. Основна новина коју је Томић увео било је стално нападање противника на свим деловима терена, док су најјаче оружје постале такозване "дубинске комбинације". При том, фудбалери су имали право на слободнију и креативнију игру, али само у оквиру договорене тактике. Таква промена начина игре у први план је избацила неколицину играча, пре свих капитена Китанова, али су цех платили најбољи стрелци *Земуна*, Чуровић, и Кургаш који су се таквој игри тешко прилагођавали. Ипак, Томић је својим "зонским пресингом" изненадио и победио многе противнике, тако да је *Земун* у пролећном делу првенства био једна од најуспешнијих прволигашких екипа, заузевши на крају шампионата место у самом врху.

Због неповољних временских прилика прво коло пролећног дела одложено је за касније, па се стартовало утакмицама другог кола, а *Земун* и *Рад* су одиграли први сусрет наставка првенства. На снегом покривеном терену, по лошем времену, ривали су играли нерешено 1:1, што је био и најреалнији исход овог меча, у коме су домаћи играчи повели, а гости изједначили у финишу, из пенала. Изгубљени бод

Предраг Станковић у дуелу са једним противничким играчем

код куће *Земун* је надокнадио у Подгорици, где је одиграо нерешено 0:0 са тимом *Будућности*, у равноправној игри. После два половична успеха, следила је изванредна серија *Земуна*, који је чак четири наредна сусрета решио у своју корист, а пети ремизирао. Прва је пала *Војводина* и то у Новом Саду, чиме су се Земунци реванширали за пораз у првом делу првенства. Резултат је сада био обрнут, 3:2 за *Земун*, који је тријумфовао упркос чињеници да је читаво друго полувреме играо без искљученог Попова! *Земун* је преко Китанова повео већ у 7. минуту, *Војводина* је изједначила из сумњиво досуђеног пенала, а затим и повела, да би онда и гости искористили ударац са 11 метара и поравнали резултат, у 39. минуту. На самом почетку другог дела игре Ковачевић је постигао и трећи гол за *Земун*, који је до краја сусрета, сигурном игром, сачувао предност и на крају однео значајну победу. И идуће недеље, на домаћем терену, *Земун* је заслужено савладао *Могрен* са 2:1, а што победа није била изражена већим бројем голова "кривци" су неспретни нападачи домаћег тима, сјајни голман противника и, пре свега, изузетно тежак терен који је пре личио на каљугу него на фудбалско борилиште. Изванредну игру *Земун* је пружио у наредном колу у Кикинди, где је савладао тамошњег лигаша са убедљивих 5:1. Кикинђани су већи део сусрета имали јалову теренску иницијативу, а *Земун* је мудром игром из контри стигао до високе победе. Четврту утакмицу за редом Земунци су добили још убедљивије, просто декласирајући *Приштину* на свом стадиону са 8:1, при том пропустивши да реализују још читав низ изгледних прилика за гол! *Земун* није поклекао ни у Бечеју, где је против разигране истоимене екипе заслужено изборио бод, играјући 1:1.

Тако је *Земун*, у првих седам утакмица пролећног дела првенства освојио чак 11 бодова и, уз водећи *Партизан*, био једина непоражена екипа наставка шампионата. Лист "Политика" је један свој опширан чланак насловила "Земунци-хит пролећа", слично су писали и други листови, а тако је стварно и било. Серија добрих резултата ипак је прекинута и то у три утакмице против *Црвене звезде*. Пошто су најпре поражени два пута у полуфиналу купа, Земунци су доживели и трећи пораз од реномираног противника, на домаћем терену, са 1:4. Са "црвено-белима" *Земуну* једноставно те сезоне није ишло, а сваки нови пораз чинио је да његови играчи улазе све бојажљивије у наредни меч, што је још увек актуелним европским првацима само олакшавало посао. Тако је било и овога пута и *Земун* је сасвим заслужено високо поражен. Већ идуће недеље *Земун* је био на новом искушењу, јер се играло одложено прво коло, у коме му је противник, на стадиону ЈНА, био захуктали *Партизан*. *Земун* је ову утакмицу одиграо храбро и отворено, што је и резултирало високим поразом против тада изузетно јаког домаћина од 1:5.

Упркос надањима Земунаца да могу проћи и боље, ова два пораза су ипак била очекивана, па нису много ни утицала на даљу игру *Земуна*. Да су још увек у сјајној форми Земунци су показали већ у сусрету са *Сутјеском* у Никшићу, где су однели убедљиву победу од 2:0.Следила су два меча са локалним ривалима: у првом, у Земуну, домаћин и *ОФК Београд* су, у игри без жара, поделили бодове играјући 1:1, а исти резултат *Земун* је постигао и у сусрету са тимом *Раднички ИМЕЛ* на Новом Београду. У тој утакмици, у којој је приказан неинтересантан и груб фудбал, *Земун* је био на ивици пораза јер су домаћи дуго водили, при том нису искористили ни најстрожу казну, а радост гостима је донео донедавни играч *Радничког* Шуберт сјајним поготком главом пет минута пре краја меча. Тај тешко освојен бод као да је осоколио Земунце, који су у наредна два кола поново играли одлично и забележили две високе победе, против зрењанинског *Пролетера* у Земуну чак са 5:0 и против бањалучког *Борца* у Сремској Митровици са 3:0.

Моменти са првенствених утакмица Земун - Могрен (2:1) 27. марта 1993. године и Раднички ИМЕЛ - Земун (1:1) 16. маја 1993. године

Овим победама *Земун* се учврстио на четвртом месту, а како је бодовна предност трећепласиране *Војводине* била исувише велика, играчи из Горње вароши су се у последња четири кола шампионата прилично опустили и остварили само половичан учинак. У Нишу, *Земун* је после бледе игре поражен од *Радничког* са 0:1, голом којег су домаћи постигли из пенала. Наредне недеље, на домаћем терену, лако је савладан слаб тим суботичког *Спартака* са 3:1, а занимљивије од утакмице била је чињеница да је пред крај у игру ушао 18-тогодишњи Иван Литера, дебитант у кога је стручни штаб Земуна тада полагао доста наде. Утакмицу у Крушевцу *Земун* је одиграо веома лежерно, па је *Напредак Ју сан*, коме су бодови били много потребнији, заслужено победио са 2:0. Најзад, у последњој утакмици првенства, *Земун* је на свом терену крунисао успешну сезону победом од 1:0 против екипе *Хајдук Родић МБ* из Куле. *Земун* је на тој утакмици играо слабо и немотивисано, већи део сусрета без искљученог Јокановића, пропустио је неколико зрелих гол шанси, а до победе је дошао у самом финишу меча, аутоголом једног противничког играча.

Тако је *Земун* у сезони 1992/93. године, у конкуренцији 19 најбољих тимова нове Југославије, заузео високо четврто место и тиме остварио највећи успех у историји клуба у прволигашком такмичењу, бар што се пласмана тиче, мада се опет мора подвући да је конкуренција у суженој Југославији била далеко слабија него у оној претходној, па је велико питање да ли је ово суштински већи успех од оног постигнутог у сезони 1990/91. године, када је *Земун* био тринаести. Тај успех није био случајан, фудбалери *Земуна* играли су изванредно на већини утакмица првенства, чак и онда када нису освајали бодове,

а чињеница да су на победу ишли и код куће и на страни најбоље говори о снази екипе. У 36 утакмица *Земун* је победио 16 пута, 8 пута је ремизирао, а само 12 пута су његови играчи погнуте главе напуштали терен. Са освојених 40 бодова *Земун* је за један бод претекао петопласирани *Рад*, а за трећепласираном *Војводином* заостао је 6 бодова. Бољи од *Земуна* те сезоне били су још само неприкосновени шампион *Партизан*, који је укњижио чак 65 бодова и вицешампион *Црвена звезда*, са 51 освојеним бодом. Захваљујући чињеници да су постигли неколико врло високих победа, фудбалери *Земуна* су остварили и сјајну гол-разлику од 62:48. Најбољи стрелац екипе био је њен капитен Китанов, који се 14 пута уписао у листу стрелаца, при том одигравши изванредно читаву сезону и наметнувши се као један од најбољих нападача у земљи и прави вођа тима. Нема сумње да би овај сјајан фудбалер, који је играчки потпуно сазрео управо за време четворогодишњег боравка у *Земуну*, доспео и до дреса са државним грбом да наша репрезентација није била удаљена са међународне сцене због санкција Уједињених нација. Овако, Китанов је наступио само на неколико незваничних, ревијалних сусрета репрезентације, што је слаба утеха за пропуштено. До државног тима можда би стигао и Дејан Чуровић, који је са 13 постигнутих голова био други стрелац *Земуна* у овом првенству. Остале прволигашке голове *Земуна* постигли су Ковачевић 9, Кургаш 7, Маричић 4, П. Станковић 3, Јокановић, Љубичић, Милићевић и Шуберт по 2 и А. Станковић, Радуловић и Воркапић по 1, док је један гол постигао противнички играч у сопствену мрежу.

Моменат са куп утакмице
Земун - Ком (5:0)
30. септембра 1992. године

Није *Земун* играо добро само у првенству, те сезоне постигнут је изузетан успех и у такмичењу за куп. Ту је *Земун* доспео до полуфинала, што је пошло за руком још само једном пре тога тадашњој *Галеници* 1981/82. године, али руку на срце, конкуренција је тада била далеко јача, с обзиром да је и Југославија била пространија. Наравно, то никако не умањује успех из ове сезоне, тим пре што је он остварен заиста одличним резултатима тима из Горње вароши, који је до полуфинала бележио само победе. У куп такмичење *Земун* се, као прволигаш, укључио тек у шеснаестини финала, када је лако и рутинерски у Липљану победио тамошњу *Слогу* са чак 7:0. Противник *Земуна* у осмини финала био је црногорски лигаш *Ком* из Подгорице, који је претходно елиминисао чак два прволигаша! У гостима *Земун* је победио са 1:0, док је на домаћем терену показао ко је "старији", испративши симпатичне "Ђетиће" са пет голова у мрежи, а не примивши ни један. Друголигаш *Агроунија* из Инђије била је противник Земунцима у четвртфиналу купа. *Земун* је поново забележио две победе, код куће са 5:1 и у Инђији са 1:0. Жреб је одредио да се у полуфиналу састану *Земун* и *Црвена звезда* и то 10. марта у Земуну, а 14. априла 1993. године на "Маракани". У првом сусрету *Земун* је пружио добру игру пред готово 6000 својих навијача, али је ипак поражен са 0:2. И у реваншу *Црвена звезда* је била боља и славила победу од 4:2, чиме је *Земун* елиминисан.

Почетком 1993. године *Земун* је добио и нову управу која од тада до данас са успехом води клуб, а њени најистакнутији чланови су председник Конференције Душан Остојић, председник Извршног одбора Душан Челар, као и Радош Дакић, Драгољуб Милошевић, Петар Столица, Ненад Кешељ, Драган Ђурић, Влада Булатовић, Бошко Булатовић, Срета Перић, Илија Добрић и Синиша Гајин.

1993/94. - ПРВА САВЕЗНА ЛИГА

Екипа која је постигла највеће успехе у првенству и куп такмичењу у историји клуба у доброј мери се растурила у лето 1993. године. Њени најбољи појединци променили су средину, већином се отиснувши у иностранство, али су зато дошли други фудбалери. У иностранство су отишли Фикрет Кургаш (Турска), Предраг Јокановић (Португалија) и Бобан Китанов (Кипар), а Дејан Чуровић је прешао у *Партизан*, да би и он, после годину дана успешних игара у "црно-белом" дресу, наставио каријеру у иностранству. Из *Земуна* су отишли и Александар Станковић, Миленко Милићевић, и још неколико дојучерашњих јуниора, који су дати на "калење" у мање клубове. Најзначајнија појачања *Земуна* били су бивши омладински репрезентативац и капитен јуниорског тима *Црвене звезде*, а затим голгетер зрењанинског *Пролетера* Александар Зеленовић, сјајни техничар Бојан Бањац који је дошао из другоligашког састава *Агроуније* из Инђије, омладинац *Црвене звезде* Милан Босанац, један од најбољих фудбалера београдског *Хајдука* Ненад Томић, који је *Земуну* приступио још у зиму 1991/92. године, али је остављен у матичном клубу на "калењу", као и Предраг Марковић из *Новог Сада* и 17-то годишњи Предраг Томић из *Радничког* из Бајмока. Екипи се прикључио после више од годину дана паузе, због тешког прелома ноге, реконвалесцент Драган Марковић, а првом тиму су придодати и најперспективнији омладинци Предраг Ристовић, Драгослав Миленковић, Милан Милијаш, Иван Литера, Ненад Џодић и Ратко Кртинић. Када је првенство већ почело, *Земуну* је из аустријског клуба *ЛАСК* из Линца, где је провео две године, приступио и Миодраг Маринковић, својевремено играч *ОФК Београда* и најмлађи капитен у историји тог клуба. На челу стручног штаба и даље је био Миле Томић, а помагао му је, као и претходне сезоне, Сава Кристић.

Земун је припреме за ново првенство обавио у Крупњу и на свом стадиону, одигравши при том и већи број пријатељских и тренинг утакмица, углавном са слабијим противницима и углавном резултатски успешно, иако је у игри доста шкрипало, с обзиром на много нових фудбалера и неуиграност тима. То је задавало доста главобоље стручном штабу, с обзиром на сасвим измењене пропозиције прволигашког такмичења у сезони 1993/94. године. Наиме, одлуком Фудбалског савеза Југославије, који је схватио да је лига од 20 тимова прегломазна за тренутно стање у нашем фудбалу, она је подељена на Прву А и Прву Б лигу, сваку са по 10 учесника. После комплетно одиграног такмичења по двоструком бод систему, четири најслабије пласирана тима из Прве А лиге испадали су у Прву Б лигу, одакле су у виши ранг прелазиле четири првопласиране екипе. На пролеће настављено је играње у тим новоформираним лигама за коначни пласман, с тим што су све екипе стартовале са одређеним бројем бодова добијеним сабирањем пласман-бодова из јесењег дела и бонус-бодова који су се додељивали на број освојених бодова у јесењем делу. По истом принципу формиране су и игране и Друга А и Друга Б лига. Иако је такмичење сада било занимљивије и неизвесније, гледалаца је, због свеопштег сиромаштва, било још мање него претходне године.

Захваљујући одличном пласману у претходном првенству, *Земун* је на почетку сезоне 1993/94. године уврштен у Прва А лигу. Прву утакмицу у новом шампионату *Земун* је одиграо у Зрењанину и изгубио од *Пролетера* са 0:2, иако је био равноправан противник и имао више прилика за гол, а главни кривац за пораз био је несигурни голман Медић. Идуће недеље *Земун* је угостио крушевачки *Напредак Ју сан* и сигурном игром га поразио са 3:1. Следио је сусрет са *Црвеном звездом* у Београду у коме су гости поражени убедљиво, са 0:3. *Црвена звезда* је била далеко бољи тим, није искористила ни пенал којег је Радовић одбранио Ивићу, али остаје чињеница да је свој други гол постигла из офсајда, а трећи после играња руком једног њеног играча. *Земун* није на тој утакмици играо толико лоше, колико неефикасно, али је противнику одржао "праву лекцију из фер-плеја", како је констатовала београдска "Политика" у извештају са тог сусрета. И у четвртом колу *Земун* је изгубио, од *Радничког* у Нишу са 0:1, у обострано доброј игри коју је упропастио судија доделивши сасвим олако 6 жутих и 2 црвена картона (гостујућим играчима 4 жута и 1 црвени) и удаљивши са клупе и стручњаке *Земуна* Милета Томића и Владу Пејовића. У петом колу у Земуну је гостовао увек неугодни *Рад*, који је у претходне четири утакмице забележио све четири победе и налазио се на челу табеле. *Земун* је заиграо добро и неочекивано лако савладао госте са 1:0, а што победа није била убедљивија, криви су пре свега неспретни стрелци домаћег тима. И на свом четвртом гостовању те јесени *Земун* је остао кратких рукава, јер је поражен од *Војводине* у Новом Саду са 0:2, али је пружио врло добру игру и изгубио због шанси које је пропустио да искористи Зеленовић и због прилично наивно примљених голова. Утакмица против *Партизана* у Земуну била је слаба, а најбољи на терену био је дојучерашњи љубимац земунске публике Чуровић, који је са два "еврогола" донео победу свом новом тиму од 2:0, а једва 3000 гледалаца опет је аплаудирало мајсторству свог миљеника, без обзира на дрес који је носио. Први бод на гостовањима *Земун* је освојио у Подгорици, где је са *Будућности* играо 0:0, а онда је на свом терену поразио *Хајдук Родић МБ* из Куле са 2:1. Куриозитет те утакмице је да су сва три гола постигнута из пенала!

Такмичење је, без прекида, настављено, а *Земун* је после победе од 1:0 на домаћем терену против зрењанинског *Пролетера* укњижио нове бодове. *Земун* је био бољи ривал, пропустио је сијасет шанси за гол, Ковачевић није искористио ни једанаестерац, а сасвим заслужену победу обезбедио је Ненад Томић изванредним поготком са преко 20 метара. Нова два бода *Земун* је освојио у Крушевцу где је, после сјајне игре, победио *Напредак Ју Сан* са 3:1. Следио је пораз од 0:2 у Земуну против *Црвене звезде*, а затим подела бодова без голова у доброј игри и на веома тешком и залеђеном терену земунског Градског стадиона против *Радничког* из Ниша. Веома добро *Земун* је играо и против *Рада* на Бањици, а већина извештача са ове утакмице констатовала је да су гости, уместо пораза од 1:2, заслужили барем један бод. Чак пет фудбалера *Земуна* на тој утакмици добило је жуте картоне, што се иначе коректним и фер играчима овога тима ретко дешавало. Најбољу партију те сезоне *Земун* је пружио на свом терену против *Војводине*, коју је савладао са 2:1. Већ у 15. минуту Земунци су остали без искљученог Миљковића, у 51. минуту гости су повели са 1:0, али су домаћи играчи ипак смогли снаге за преокрет и сјајном игром и головима Шуберта из пенала и Зеленовића обезбедили два изузетно важна бода, у утакмици која је, због много грубости и инцидената једва регуларно приведена крају. *Земун* је добро играо и у већем делу

Моменти са првенствених утакмица
Земун - Рад (1:0)
18. септембра 1993. године и
Земун - Партизан (0:2)
2. октобра 1993. године

утакмице са *Партизаном* у Београду, повео је у 56. минуту голом Ковачевића, али је шампион на крају ипак славио са 2:1. Како се после овог пораза, на два кола пред крај, *Земун* још увек налазио у опасној зони, утакмицу са *Будућности* његови фудбалери су одиграли у правом грчу. Игром су противника, који је скоро 80 минута играо са играчем мање, просто декласирали, али ни из најповољнијих прилика, којих је било безброј, нису успевали да затресу мрежу гостију. На срећу, Зеленовић је ипак искористио једну од тих шанси, па је *Земун* на крају однео минималну, али драгоцену победу од 1:0. У утакмици последњег кола, против *Хајдука Родић МБ* у Кули, фудбалерима *Земуна* је био потребан реми за опстанак у најелитнијем друштву и на пролеће, али су они, не препуштајући ништа случају, победили са 1:0. Иако су се домаћини још раније опростили од Прве А лиге и ова утакмица за њих ништа није значила, играли су амбициозно као никад до тада, уз то и врло грубо, али су фудбалери *Земуна* издржали и прошавши "кроз девет кругова пакла", како је сликовито написао извештач "Спортског журнала", ипак на терену обезбедили опстанак. Шта више, победа у Кули довела их је до четвртог места у коначном пласману првог круга такмичења у Првој А лиги, што им је обезбеђивало и солидан бодовни старт у наставку. Од 18 одиграних утакмица те јесени, *Земун* је добио 8, исто толико је изгубио, а 2 је играо нерешено, уз негативну гол-разлику од 16:20.

Играчи који су изборили овај успешан пласман били су Славко Радовић, Дане Медић (голмани), Стеван Воркапић, Драган Витороѵић, Предраг Станковић, Драган Попов, Милан Босанац, Предраг Марковић, Драган Марковић, Зоран Маричић, Бојан Бањац, Ненад Томић Душан Љубичић, Зоран Миљковић, Александар Зеленовић, Горан Ковачевић, Владимир Шуберт, Миодраг Маринковић, Радосав Радуловић, Стојан Љубеновић и Иван Литера. У зимској паузи Радуловић је отишао у војску, а Љубеновић, које је такође ретко наступао, уступљен је београдском *Обилићу*, а неколико кола пред крај првенства Витровић и Миљковић су отишли на Исланд где су добили ангажман у једном тамошњем прволигашу. У зиму се, међутим, екипа појачала са тројицом нових играча: бивши фудбалер *Земуна* Велибор Матановић, који је играо годину дана у пљеваљском *Рудар-Волвоксу*, поново се вратио у старо јато, а дошао је и Горан Милошевић. Такође, из војске се вратио чувар мреже Александар Марковић. Тако су у 18 утакмици пролећног дела првенства боје *Земуна* бранили голмани Радовић и А. Марковић, као и Воркапић, Витровић, Матановић, П. Станковић, Попов, Босанац, П. Марковић, Д. Марковић, Маричић, Бањац, Н. Томић, Љубичић, Зеленовић, Ковачевић, Шуберт, Маринковић, Милошевић и Литера, који је, као и у првом делу, ушао само пред крај једне утакмице.

Припреме за пролећни наставак шампионата Земунци су обавили у Крупњу, Тивту и на свом стадиону, одигравши при том низ утакмица, од којих бележимо победе над екипом *Лук* (3:0), другоligашем *Лозницом* (2:1) и београдским *Милиционаром* (6:0), као и нерешен исход са *Вождовцем* (2:2).

Моменат са првенствене утакмице Црвена звезда - Земун (2:0) 30. јануара 1994. године

У пролећном делу првенства *Земун* је стартовао са 8 бодова - 5 за пласман и 3 као бонус за освојене бодове у првом кругу - а бодовни салдо је увећао већ на старту, изненадивши у првом колу *Пролетер* у Зрењанину, где је однео победу од 1:0, сасвим заслужено. И у другом колу *Земун* је на свом стадиону победио *Бечеј* са 4:1, надигравши потпуно у другом полувремену госте који су први део игре решили у своју корист. Победоносни поход *Земуна*, који је после два пролећна кола чак претекао *Војводину* и докопао се треће позиције на табели, прекинула је *Црвена звезда*, која је, по традицији, победила на "Маракани", са 2:0, упркос чињеници да су гости у већем делу сусрета били равноправан ривал, али нису искористили шансе, за разлику од победничког тима, што су констатовали и сви листови у својим извештајима. Овај пораз као да је утицао на Земунце да у следећем колу, у Суботици, заиграју врло лоше и, наравно, изгубе од једва нешто боље екипе *Спартак Спас* са 0:1 и то упркос чињеници да им је и судија био изразито наклоњен. Много бољу игру *Земун* је пружио на свом терену против *ОФК Београда*, победивши са 2:0 у сусрету у коме су домаћи голове постигли већ на почетку меча, а затим пропустили још неколико шанси и постигли још један погодак којег им је судија поништио, док Београђани готово да и нису створили прилику за гол. Овом победом *Земун* је поново избио на треће место, а његов стручни штаб и фудбалери су бомбасто најављивали да ће ту позицију одбранити и у сусрету са директним ривалом *Војводином*. У Новом Саду, међутим, *Војводина* је све те претње одувала као мехур од сапунице и победила са 5:0, а гости су се на крају борили да избегну још већу катастрофу. Зачудо, тежак пораз у Новом Саду није уздрмао Земунце, који су већ следеће недеље на свом терену одузели бод шампиону *Партизану*, у утакмици коју су са мало више спортске среће могли и да добију. Пред рекордним бројем

гледалаца те сезоне - 5000, домаћи фудбалери су пружили сјајну игру, повели голом Шуберта већ у 20. минуту, а онда пропустили још неколико сјајних шанси за гол, да би у 74. минуту *Партизан* изједначио из слободног ударца. Спортски извештачи су констатовали да "црно-бели", који су до тада у пролећном делу знали само за победе, нису изгубили већ тешком муком спасли бод против одличних Земунаца. Добро је *Земун* играо и у Подгорици против *Будућности*, имао је више шанси, али је голман домаћих бранио све и био најбољи играч утакмице, да би пет минута пре краја меча *Земун* примио гол и тако изгубио са 0:1. У следећем колу Земунци су на свом терену надиграли и београдски *Раднички Електрон* и заслужено победили са 2:0.

После првог круга пролећног дела првенства *Земун* је био пети, са солидном залихом бодова, па нико није помишљао да ће у наставку, који је одмах уследио, бити већих проблема, што се на крају ипак десило. *Пролетер* из Зрењанина је делимично вратио дуг и у Земуну изборио бод после 0:0, пропустивши при том прилику и да победи, јер су домаћини играли лоше. Слабу игру *Земун* је приказао и у Бечеју, где је поражен са 0:1. Због грубог прекршаја у шеснаестерцу искључен је у 33. минуту један играч *Бечеја*, а досуђену најстрожу казну Шуберт није искористио, да би у наставку домаћини, иако са играчем мање, одржали лекцију Земунцима и забележили заслужену победу. И у следећем мечу, на свом терену, *Земун* је поражен од *Црвене звезде* са 0:2, иако није играо лоше и чак имао више шанси, али их није искористио. Недељу дана касније, опет на свом стадиону, *Земун* је потпуно надиграо *Спартак Спас*, али је поново пропустио доста шанси и несмотрено примио гол, па је до минималне победе од 2:1 дошао тек два

Моменат са првенствене утакмице Земун - Спартак Спас (2:1) 16. априла 1994. године

Моменат са првенствене утакмице ОФК Београд - Земун (1:1) 24. априла 1991. године

минута пре краја сусрета, голом Станковића из слободног ударца. Утакмица је била прилично нервозна, па је у 41. минуту због другог жутог картона искључен Драган Марковић, у полувремену је, после вербалног дуела са судијом, искључен и тренер *Земуна* Миле Томић, а Влада Пејовић, који је наставио да води тим у другом полувремену, удаљен је са клупе пред крај сусрета! На Карабурми *Земун* је узео бод *ОФК Београду* после изједначене игре. Иако је због искључења једног фудбалера читавих 50 минута играо са играчем мање, домаћин је из пенала повео са 1:0, а *Земун* је једва, али заслужено, изједначио два минутаа пре краја сусрета. Следила је утакмица са *Војводином*, у Земуну, коју су домаћи фудбалери изгубили са 1:2, упркос водству и прилично доброј игри. После овог пораза *Земун* се нашао у опасној зони, а разочарани шеф стручног штаба Миле Томић поднео је оставку, па су екипу до краја првенства преузели дотадашњи спортски директор клуба Влада Пејовић и Драган Лацмановић, који му је одређен за помоћника. Ситуација је постала крајње неизвесна када је *Земун* поражен са 0:2 у Београду од *Партизана*, чиме су "црно-бели" два кола пре краја првенства освојили шампионску титулу, а Земунцима запретило испадање из елитне лиге с обзиром да је *Будућност* поразила *Црвену звезду* и тако се у бодовима изједначила са *Земуном*. Ова два ривала састала су се већ у наредном, претпоследњем колу у Земуну и у директном дуелу одлучили ко ће и наредне сезоне играти у Првој А лиги. Земунци су у тај сусрет ушли оптерећени императивом победе и кулоарским причама да ће судија бити наклоњен гостима јер *Будућност* "мора" да победи како Црна гора не би остала без иједног А-лигаша, али се то показало без основа. Грешком голмана Радовића гости су повели у 16. минуту, а после неколико про-

пуштених прилика својих нападача, *Земун* је изједначио у последњем минуту првог полувремена из пенала којег је реализовао Маричић. У наставку утакмице *Земун* је заиграо много сигурније и боље и головима Ковачевића (2) и Зеленовића дошао до високог водства, којег су гости ублажили два минута пре краја меча, голом из пенала. Победа од 4:2 обезбедила је *Земуну* шесто место и опстанак у Првој А лиги, с обзиром да су у Подгорици изгубили са 0:1, а редослед на табели су, у случају истог броја бодова, одређивали међусобни сусрети. Утакмица последњег кола је, тако, била само формалност, па су је Земунци отаљали и адекватно игри били и поражени од екипе *Раднички Електрон* на Новом Београду са 1:3.

На коначној табели Прве А лиге за 1993/94. годину *Земун* је тако заузео шесто место са истим бројем бодова као и *Будућност* из Подгорице, која је отишла у нижи ранг захваљујући слабијем резултату у два међусобна меча, како смо већ видели. У пролећном, завршном делу лиге *Земун* је играо много слабије него у јесењем кругу, па је од 18 утакмица добио само 6, три је играо нерешено, а чак 9 пута је био поражен. Циљ-опстанак у најелитнијој лиги-ипак је остварен, али је то била слаба утеха за много амбициозније планове које су Земунци ковали пре, па и за време такмичења. По квалитету фудбалера и играма које је

Моменат са куп утакмице
Земун - Спартак Спас
(0:1)
27. октобра 1993. године

пружао, *Земун* је, чини се, ипак заслужио бољи пласман, а могао га је лако и остварити, ако не раније, а оно у последњем колу када је неамбициозном игром поражен од *Радничког* коме ти бодови нису ништа значили, јер се већ раније опростио од Прве А лиге. Да су добили тај меч, што је било и реално, Земунци би у коначном пласману били четврти, с обзиром да је петопласирани *Спартак Спас* имао на крају исти број бодова као и они, а четвропласирани *ОФК Београд* само бод више. Овако, *Земун* је испустио прилику да понови прошлогодишњи успех и да се дефинитивно сврста у велику четворку нове фудбалске Југославије.

Од укупно 35 голова које су фудбалери *Земуна* постигли у лигашком такмичењу 1993/94. године, 10 их је дао Ковачевић, по 6 Зеленовић и Шуберт, по 3 Воркапић и Маричић, по 2 Миљковић и Н. Томић и по један Љубичић, Бањац и Станковић. *Земун* је укупно примио 45 голова, од чега Радовић 41, а Медић и А. Марковић, који су бранили сваки само на једној утакмици, по 2. Тим није имао изразитих ведета као у претходној сезони, али је зато имао петнаестак изузетно поузданих играча, од којих су неки те сезоне стекли пуну афирмацију. Сјајни стрелац Ковачевић и одлични Маричић насупали су на ревијалним утакмицам за селекцију Прве лиге, док је Босанац одиграо неколико сусрета, такође ревијалних, за олимпијску државну репрезентацију.

Као што су олако пропустили да понове прошлогодишњи висок пласман у првенству, Земунци су исто учинили и у такмичењу за Куп. У шеснаестини финала су на свом терену елиминисали *Динамо* из Панчева, после бледе игре, са 2:0, а стрелац оба гола био је Зеленовић. И у осмини финала *Земун* се намучио са екипом *Раднички Електрон*, јер је после победе на Новом Београду од 1:0, на свом стадиону једва изборио 1:1 и тако се ипак пласирао у четвртфинале. Чинило се да следећи противник, *Спартак*

Владимир Шуберт (горе) и
Бојан Бањац (доле)
на првенственим утакмицама
у сезони 1993/94. године

Спас, неће бити тешка препрека, поготово после нерешеног исхода (1:1) у Суботици, али су у Земуну гости изненадили све и однели заслужену победу од 1:0, елиминисавши тако фаворита. Земунци су још више зажалили када су чули да је *Спартак* у полуфиналу добио слаб тим крушевачког *Напретка*, којег су они те сезоне лако савладали у оба лигашка меча. *Спартак* је елининисао и Крушевљане, па је тако доспео у финале купа, а што уместо њих тамо није било Земунаца пада на душу искључиво овим другима, јер су уз само мало више жара могли постићи највећи досадашњи успех у историји клуба.

1994/95. - ПРВА САВЕЗНА ЛИГА

Лето 1994. године донело је много промена у екипи *Земуна*, како у играчком кадру, тако и у стручном штабу. Из Земуна су отишли голгетер Горан Ковачевић, који је каријеру наставио у португалском клубу *Униао Мадеира*, Предраг Марковић и Душан Љубичић, који су приступили кипарском прволигашу *Апоел* из Никозије, Предраг Станковић је прешао у редове *Црвене звезде*, Драган Марковић је појачао тим новог Б прволигаша *Лознице*, Дане Медић је отишао у *Железник*, а омладинци Линта и Смиљковић су уступљени екипи *Врчин 91*. И Миодраг Маринковић је отишао у Грчку, али како су и он и његов бивши клуб изиграни за обештећење од стране председника *Јањине*, вратио се у Земун већ крајем септембра. Убрзо потом и Миљковић се вратио са Исланда, али је одмах дошао у сукоб са тренером, пошто је одбио да седне на клупу за резервне играче против *Црвене звезде* и недуго затим добио је исписницу и отишао у *Могрен* из Будве. Редове *Земуна* појачало је више фудбалера, међу њима и некадашњи играч клуба Зоран Петровић, који се вратио после две године играња у иностранству. Дошли су и поуздани центархалф *ОФК Кикинде* Радован Турудија, Миодраг Радуловић из екипе *Хајдук Родић МБ* из Куле, јуниор *Црвене звезде* Константин Огњановић, Ратко Николић из београдског *Хајдука*, голман крагујевачке *Заставе* Драган Васиљевић, млади и изузетно талентовани Зоран Томић из *Срема* из Јакова, Дејан Шарић из *Будућности* из Савиног Села, Александар Петровић из *Радничког* из Рудоваца и Стеван Срдић из београдског *Југопетрола*. После шестомесечног играња у *Обилићу*, у Земун се вратио

Моменат са једне пријатељске утакмице Земуна у лето 1994. године

Стојан Љубеновић, али је одмах уступљен београдском *Палилулцу*. Тај иначе одличан везни играч очито није никако могао да се уклопи у редове свог матичног клуба. По традицији, и неколико најперспективнијих јуниора укључено је у рад првог тима - Драгослав Миленковић, Ратко Кртинић, Милан Милијаш, Александар Кљајић, Горан Челар и Иван Литера, који је већ раније имао прволигашко крштење.

Што се тиче стручног штаба, управа клуба није успела да се нагоди са Владом Пејовићем око висине хонорара, па је за новог тренера првог тима постављен Драган Лацмановић, коме су за помоћнике одређени Гезим Љаља и Сава Кристић, задужен за рад са голманима, док је Влада Пејовић остао спортски директор. Доскорашњи тренер Миле Томић отишао је из клуба и преузео тренирање београдског *Обилића*.

Припреме за нову сезону *Земун* је обавио у Крупњу, где је боравио у два наврата, и на свом стадиону. Од више одиграних пријатељских утакмица бележимо оне са *Лозницом* (0:3) земунским *Змајем* (10:1 и 5:2), *ИМ Раковицом* (5:2) и београдским друголигашем *Чукарички-Станком* (0:1). *Земун* је исто тако веома успешно играо на два јака турнира. У Шапцу, у част 75 година *Мачве*, *Земун* је најпре победио шампионску екипу *Партизана* са 1:0, а затим у финалу београдски *Раднички Електрон* такође са 1:0 и тако освојио пехар намењен победнику. У Лозничком пољу, на турниру Подриње 94, *Земун* је победио домаће *Подриње* са 2:0, а истим резултатом је у финалу савладао и грчког прволигаша *Ираклис* из Солуна. И у току првенства *Земун* је играо пријатељске утакмице,од којих наводимо високе победе против *Јадрана* у Голубинцима (6:0 и 11:4), *Бежаније* (5:0) и *Телеоптика* (8:0).

Жреб за ново првенство, које се играло по истом систему као и прошлогодишње, није био наклоњен Земунцима, који су се у првом колу сáстали са шампионом *Партизаном*, а у другом са Црвеном звездом. Иако су најављивали јак отпор прваку, Земунци су на стадиону ЈНА доживели праву катастрофу и испраћени са 7 головау мрежи, док сами нису постигли ни један! *Партизан* је утакмицу одиграо спектакуларно, а *Земун* за 90 минута није створио ни једну праву шансу. Идуће недеље, на свом стадиону, у утакмици против *Црвене звезде*, *Земун* је заиграо много боље, код резултата 0:0 имао је пар шанси које није искористио, па је тако на крају ипак поражен са 0:2. Рецимо и да је ту утакмицу посматрало 8000 гледалаца, што у Земуну одавно није забележено. Ни у трећој утакмици у првенству *Земун* није успео да укњижи бод, нити постигне гол. У Нишу, против *Радничког*, гости су били опасан и неугодан противник, створили су много више зрелих прилика које су Зеленовић и Константиновић све до једне пропустили да претворе у гол, да би онда стигла казна само четири минута пре краја, када је домаћи тим постигао гол и освојио оба бода. Ни у четвртом колу *Земун* није забележио победу, али је кренуо са мртве тачке играјући нерешено 2:2 са *Војводином* на свом терену. Гости су повели, *Земун* је преокренуо резултат и стекао предност од 2:1, али је *Војводина* у периоду пуне надмоћности домаћих играча голом

Моменат са првенствене утакмице
Земун - Црвена звезда
(0:2)
27. августа 1994. године

из велике даљине успела да изједначи у 73. минуту и сачува бод иако је *Земун* да краја игре појачао нападе и имао још две-три шансе. Утакмица је, иначе, била веома нервозна и груба, па је судија поделио чак 10 жутих картона, по 5 играчима обе екипе и уз то и црвени картон једном фудбалеру гостију. То је покварило општи утисак о сусрету у коме је *Земун* пружио изванредну игру, која одавно није виђена. На жалост, таква игра није пружена на Бањици, где је *Земун* у петом колу поражен од *Рада* са 1:2. Гостима се осветило то што су се, после водства од 1:0, сасвим повукли, па је *Рад* успео да изједначи, а минут пре краја сусрета и да обезбеди други бод. Прву победу *Земун* је забележио тек у шестом колу, на свом стадиону, против суботичког *Спартака*. Домаћи су били далеко бољи ривал, пропустили су многе прилике, имали три стативе, али су ипак победили само са 1:0. Наредно коло донело је још један пораз *Земуну*, овога пута у Крушевцу против сасвим просечне екипе *Напредак Ју Сан* (0:1). Фудбалери *Земуна* играли су бледо и заслужено су поражени, што је довело до смењивања тренера Лацмановића, а његово место заузео је Влада Пејовић. Нови шеф стручног штаба стартовао је победом у Земуну против екипе *Рудар Волвокс* из Пљеваља са 2:0, у игри у којој су домаћи играчи били бољи противник. После ове победе *Земун* је, после пуних 7 кола на самом зачељу табеле, препустио ту позицију Пљеваљцима. Још бољу

игру *Земун* је пружио у последњем колу првог дела јесењег круга такмичења, када је изненадио *ОФК Београд* на Карабурми и победио са 2:0. Посебно добро играо је Миодраг Маринковић, који је асистирао код оба поготка у мрежу свог бившег клуба, али велике заслуге за победу имао је и голман Славко Радовић, који је код резултата 1:0 одбранио ударац једног противничког играча са 11 метара. Фудбалери *Земун* су доминирали читаво време сусрета, а њихови поново неефикасни стрелци пропустили су прилику да изрешетају мрежу "романтичара".

Првенство је настављено одмах, а фудбалери *Земуна* су постигли још један успех, одигравши на свом стадиону, пред само 3000 гледалаца, нерешено, 0:0, против шампиона *Партизана*, који их је само два месеца раније катастрофално поразио. Истина, "црно-бели" су били бољи, али неефикасни, па нису успели да реализују ни једанаестерац, којег је Радовић одбранио најбољем стрелцу лиге Сави Милошевићу. С друге стране, ни домаћи нису били без шанси, а седам минута пре краја Бањац је био у најидеалнијој прилици на утакмици, али је пребацио празан гол. Утакмица је, иначе, била и занимљива и узбудљива, али и доста груба и нервозна, па је судија искључио два гостујућа фудбалера и Турудију из *Земуна*. Серија добрих игара и резултата прекинута је у наредном колу, када је *Земун* доживео још један

Моменти са првенствене утакмице
Земун - Партизан (0:0)
22. октобра 1994. године

катастрофалан пораз, овога пута 0:5 у Београду, против разигране *Црвене звезде*. По јакој киши и на тешком терену, гости су играли отворено, што је искусни противник искористио и надавао се голова, док Земунци своје повољне прилике за погодак нису искористили. Катастрофа на "Маракани" ипак није дубље уздрмала фудбалере *Земуна*, који су већ идуће недеље на свом стадиону, по јакој кошави, сигурнијом и бољом игром победили директног ривала у борби за опстанак, нишки *Радничк*и, са 2:0. Недуго затим показало се да је управо та победа била пресудна за останак Земунаца у најелитнијој лиги. У наредном колу *Земун* је очекивано, после слабе, али обострано грубе игре, поражен у Новом Саду од *Војводине* са 0:2. Следећих пет утакмица, међутим, *Земун* је остао непоражен. Против *Рада* у Земуну, додуше, домаћи играчи су постигли само реми (1:1), највише због неефикасности нападачког реда и прилично несигурне одбране, али су све надокнадили у Суботици, где су надиграли *Спартак Спас* и победили са 2:1. На тој утакмици Земунце је водио нови тренер - трећи у последњих нешто више од три месеца - Ђорђе Герум, кога је управа клуба ангажовала по одласку Владе Пејовића у Јапан на преговоре са једном тамошњом екипом. *Земун* је затим на свом терену савладао *Напредак Ју Сан* са 1:0, елиминисавши тако још једног директног конкурента у борби за опстанак. У Пљевљима, против *Рудар Волвокса*,

који је одавно изгубио све шансе за опстанак, али је играо поштено и борбено до краја, *Земун* је, после водства од 1:0 био на ивици пораза, јер су домаћи фудбалери изједначили у 78. минуту, а два минута пред крај и повели са 2:1. Земунци се нису предали и другим поготком Горана Милошевића успели су да изједначе у последњим секундама игре коју је судија, иначе прилично наклоњен гостима, продужио због ранијих прекида за неколико минута. Тај меч за инфаркт и освојени бод, међутим, још нису гарантовали Земунцима опстанак у најелитнијем друштву. Како је једини ривал *Земуну* за пласман међу првих 6 екипа Прве А лиге био нишки *Радничк*и, с обзиром на исти број бодова и бољи скор у међусобним дуелима, Земунцима је била неопходна победа у последњем колу против *ОФК Београда*, али је ситуацију компликовала чињеница да су, под одређеним околностима, и *ОФК Београд* и *Рад* могли да испадну. Пред последње коло јесењег дела првенства прављено је много рачуница и калкулација, али је на делу *Земун* као домаћин савладао *ОФК Београд* са 2:1, што је било по мери оба тима јер је и једнима и другима обезбеђивао опстанак. Победом над *ОФК Београдом Земун* је чак претекао тог ривала, па је на крају јесењег круга такмичења заузео пето место са по 7 победа и пораза и 4 нерешене игре и тачно 50% освојених бодова, али са негативном гол разликом од 18:27, чему су највише допринела два катастрофална пораза у сусретима са *Партизаном* и *Црвеном звездом*. Првопласирани из Прве Б лиге, *Бечеј*, имао је међутим бољи збир бодова за пласман и бонус-бодова, па је тако *Земун* у наставку ипак стартовао са шесте позиције, са укупно 7 бодова, од којих 4 добијена на основу пласмана и 3 бонус-бода.

Већ те јесени *Земун* се опростио и од куп такмичења, где је, после победе над *Лозницом* у гостима са 2:0, али после продужетака, у осмини финала постигао са зрењанинским *Пролетером* 1:2 у гостима и 3:2 код куће, па је тако елиминисан из даљег такмичења због више примљених голова на домаћем терену.

У јесењем кругу првенства државе за 1994/95. годину боје *Земуна* бранили су голман Славко Радовић, Стеван Воркапић, Велибор Матановић, Драгослав Миленковић, Драган Попов, Радован Турудија, Зоран Маричић, Миодраг Маринковић, Владимир Шуберт, Бојан Бањац, Зоран Петровић, Константин Огњановић, Горан Милошевић, Александар Зеленовић, Милан Босанац, Ненад Томић, као и голман Александар Марковић, Ратко Николић, Дејан Шарић, Зоран Томић, Миодраг Радуловић, Иван Литера и Горан Челар, који су ипак далеко мање наступали. На почетку сезоне капитенску траку носио је голман Радовић, да би је после неколико кола уступио Маринковићу, не зато што као капитен није ваљао, већ зато што је тиму требао вођа у пољу, како је званичко објашњено. У зимској паузи тренер Герум је дозволио неким фудбалерима да оду у друге клубове, па су тако средину променили голман Драган Васиљевић, који је приступио *Хајдуку* из Куле, Ратко Николић, који се вратио у редове матичног београдског *Хајдука*, Александар Кљајић и Радослав Радуловић који су прешли у *Врчин 91*, Горан Челар који је на 6 месеци уступљен *Звездари*, Зоран Томић који је прешао у београдски *Трудбеник* и Ратко Кртинић, Милан Милијаш, Иван Литера и Ненад Џодић, који су уступљени панчевачком *Динаму*, као и неколицина јуниора који су дати на "калење" мањим клубовима. У далеки Јапан, у друголигашку екипу *ПЈМ Футурес* из Тоса, на острву Кјушју, отишао је Зоран Маричић, а исти клуб су, као тренери, преузели некадашњи учитељи земунских фудбалера Иван Чабриновић и Влада Пејовић. У Јапан је требао да оде и Зеленовић, али како није испуњавао један од услова - да је ожењен - остао је ипак веран *Земун*. Осим ових фудбалера, Герум је саопштио да убудуће више не рачуна на ветеране Миодрага Маринковића и Зорана Петровића, чијим учинком није био задовољан.

Места фудбалера који су напустили клуб заузели су новодошли, њих чак седам. Међу њима били су сјајан одбрамбени играч и капитен крушевачког *Напретка* Владимир Јоксић, који је тај клуб напустио после пуних девет година, затим капитен београдског *Хајдука* Небојша Алексић, рођени Земунац Блажо Раосављевић који је поникао у пионирима *Црвене звезде*, а затим бранио боје *Рада*, *Приштине* и београдског *Обилића*, резервиста *Партизана* Мирко Тодоровић, талентовани везни играч *ОФК Лазаревца* Владимир Мартиновић, Зоран Смиљанић из *Срема* из Сремске Митровице, као и повратник са Кипра, из тамошњег клуба *Апоел* из Никозије, Предраг Марковић. Од тих фудбалера и оних који су остали Герум је, са помоћницима Гезимом Љаљом и Драгомиром Седларевићем, створио нов тим, а у пролећном делу првенства боје *Земуна* бранили су следећи играчи: Славко Радовић (голман), Стеван Воркапић, Велибор Матановић, Драгослав Миленковић, Драган Попов, Радован Турудија, Владимир Шуберт, Бојан Бањац, Горан Милошевић, Предраг Марковић, Блажо Раосављевић, Ненад Томић, Небојша Алексић, Миодраг Радуловић, Александар Зеленовић, Милан Босанац, Мирко Тодоровић, Владимир Јоксић, Константин Огњановић и Зоран Смиљанић, као и голман Александар Марковић, који је бранио само једну утакмицу, а у другој ушао као резерва пред сам крај и Владимир Мартиновић, који је одиграо само последњих 25 минута последње утакмице у првенству. После одласка Маринковића из клуба, капитенску траку поново је понео Славко Радовић.

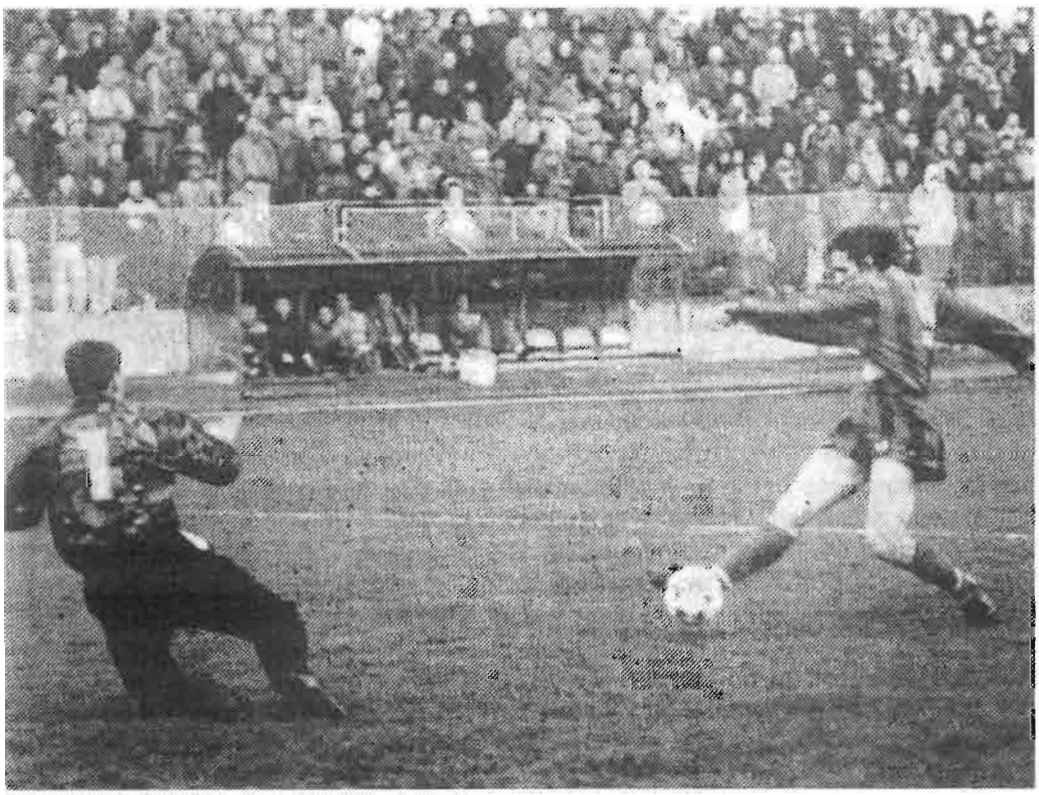
Припреме за наставак шампионата *Земун* је обавио у Тивту и у Земуну, на свом стадиону и у просторима Дома спортова "Пинки", јер је планирани боравак у Крупњу отпао због честих искључења струје у том месту. На мору, *Земун* је учествовао на турниру Тиват 95 и у првој утакмици је савладао *Могрен* са 2:1, а у финалу је играо са *Бадњевцем* нерешено 0:0, да би био поражен после извођења једанаестераца са 5:6. Делимичну сатисфакцију *Земун* је добио проглашењем Зеленовића за најбољег фудбалера турнира, а утеха је била и то што је само неколико дана раније поразио *Бадњевац* са 1:0, у пријатељској утакмици. И за време припрема у свом граду, *Земун* је одиграо више пријатељских утакмица па је, између осталог, поразио *Пролетер* у Банатском Карловцу са 5:0, *Јадран* у Голубинцима са 6:1, Вршац са 9:1 и *Срем* у Сремској Митровици са 4:2, играо нерешено са другоligашима *Нови Сад Гуминс* (1:1) и београдским *Хајдуком* (2:2), а поражен је од панчевачког *Динама* са 1:2. Такође, са играчима који су тражили ангажман у клубу, *Земун* је поразио *ИМТ* са 6:1. И у току првенствене сезоне *Земун* је одиграо више пријатељских утакмица, од којих бележимо сусрете са *Змајем* (4:0), *Јединством* у Старој Пазови (0:0) *Железничаром* у Лајковцу (4:1), *Бачком* у Бачкој Паланци (3:0) *ГСП Полетом* у Београду (2:0) и поново са *Змајем* (3:3).

У првој утакмици пролећног круга Прве А лиге, *Земун* је гостовао на стадиону ЈНА, где је поражен у сусрету са *Партизаном* са 1:2. Шампион је био много бољи ривал у првом полувремену када је постигао оба поготка и пропустио још неколико шанси, па чак и пенал није искористио, али су гости у другом делу игре успоставили теренску равнотежу, смањили водство противника и два минута пре краја имали чак идеалну прилику да изједначе, али је резервни голман *Партизана* Дамјанац, сјајним интервенцијама у само 15-так секунди одбранио два шута Зеленовића који је био у идеалној прилици за постизање гола. Ново искушење чекало је *Земун* већ идуће недеље када је био домаћин *Црвеној звезди*, екипи од које је претрпео свих 12 пораза у првенственим утакмицама, уз још два у купу, од 1990. године када се вратио у Прву савезну лигу. Ништа није наговештавало да ће се та, по *Земун* крајње непријатна традиција срушити, али се то ипак догодило, на радост већине од око 5000 гледалаца. Земунци су до велике победе дошли после изванредне игре у првом полувремену, када су повели са 1:0 голом Шуберта и крајње узбудљиве завршнице: гости су, после низа јалових напада, на једвите јаде успели да изједначе три минута пре краја и одмах потом пожурили да убрзају игру не би ли дошли и до другог бода, али је у наредном минуту, у контранападу *Земуна*, Шуберт оборен у казненом простору "црвено-белих", а оправдано досуђену најстрожу казну Милошевић је претворио у гол. Тако је *Земун* сасвим заслужено однео победу над великим ривалом, Владимир Шуберт је, по оцени извештача листа "Спорт", понео епитет "играча кола", а тренер Герум је добио сва признања својих колега за сјајну тактику којом је парирао *Црвеној звезди*.

Подвиг против *Црвене звезде* као да је "испразнио" фудбалере *Земуна*, који су у Бечеју поражени од истоимене екипе са 0:1. У слабој утакмици некомплетни гости су били ипак нешто бољи, али нису искористили своје шансе, један гол им је поништен, па их је стигла казна у виду пораза. Следила је утакмица у Земуну са лидером првенства *Војводином*, која је наступила без неколицине стандардних првотимаца, па су апетити домаћих играча пре меча веома порасли. Иако су од 35. минута играли без оправдано искљученог Милошевића, Земунци су пред 3000 својих навијача потпуно надиграли госте, али су опет испољили велику неефикасност, што је *Војводина* искористила и упркос чињеници да за 90 минута није уопште створила ниједну шансу, успела да поготком из једне наивне ситуације победи! Праву слику на терену одражава наслов извештаја са ове утакмице у листу "Политика": "Ниједна шанса - два бода". После водства гостију *Земун* је кренуо на све или ништа и у последњем минуту успео да постигне гол, али га је судија поништио због наводног претходног играња руком једног домаћег фудбалера. Одмах потом одсвиран је крај сусрета, а фудбалери оба тима, укључујући и резервне играче, започели су општу тучу, која на срећу није дуго трајала, али су вербалне чарке настављене и испред свлачионице, док је судију полиција отпратила у свлачионицу. Већ сутрадан леп гест начинио је директор *Земуна* Слободан Пејовић, који се преко страница штампе извинуо, у име клуба, спортским пријатељима из Новог Сада и целокупној спортској јавности, што нико из *Војводине* није учинио упркос чињеници да су њени фудбалери били исто толико криви за инцидент колико и домаћи играчи. Цех за неуспехе у претходна два кола *Земун* је наплатио *Раду*, којег је, после боље игре, савладао на Бањици са 1:0. У наредна два сусрета *Земун* је остварио само половичан успех играјући нерешено на свом терену против *Хајдука* из Куле (1:1) и против *Борца* у Чачку (0:0). Против гостију из Куле *Земун* је био бољи ривал, али је несретно примио гол пет минута пре краја што је потврдила и "Политика" у наслову извештаја са ове утакмице: "Земунци испустили победу". У Чачку је *Земун* умртвио игру желећи да по сваку цену освоји бод и у томе је успео.

У последња два кола првог дела пролећног прволигашког круга *Земун* се састао са градским ривалима *Радничким* и *ОФК Београдом*, али упркос надањима није успео да освоји ни бод. Против екипе *Раднички Електрон*, *Земун* је највећи део утакмице одиграо одлично, водио је са 2:0 и 3:1, да би онда у последњих пет минута на готово невероватан начин прокоцкао победу и изгубио оба бода. Гости су искористили нешто несигурнију игру *Земуна* после уласка у игру два резервна фудбалера па су у 85. минуту најпре смањили водство домаћих, а затим два минута касније и изједначили. Успаничени Земунци тада су сви безглаво кренули у напад не би ли дошли до другог бода којег су олако испустили, у напад је кренуо и голман Радовић, што су гости вешто искористили и у 89. минуту постигли још један гол! Био је то обрт који одавно није виђен на нашим теренима, а фудбалери *Земуна* се од шока нису опоравили ни идуће недеље, када су на Карабурми, после обострано бледе игре, поражени од средњијег *ОФК Београда* са 0:1.

Серију сусрета са градским ривалима *Земун* је наставио и у прва два кола другог дела пролећног круга Прве А лиге, с обзиром да је играо са *Партизаном* и *Црвеном звездом*, дакле нашим најјачим клубовима чије су се шампионске амбиције све више распламсавале. Још увек актуелни првак *Партизан*,

Моменат са првенствене утакмице Земун - Партизан (2:1) 15. априла 1995. године

међутим, избачен је из трке за нову титулу управо у Земуну, где га је домаћи тим, по киши која је падала све време и пред само 3000 гледалаца, надиграо и поразио са 2:1. Прво полувреме је протекло у тешкој позиционој борби и завршено је без голова, да би у седмом минуту наставка Шуберт довео домаћи тим у водство од 1:0. Чим су кренули са центра "црно-бели" су изнудили једанаестерац, при чему је и Ненад Томић, који га је скривио, добио црвени картон, али је Радовић одбранио ударац са 11 метара. Три минута касније *Партизан* је ипак успео да изједначи, али је убрзо такође остао са десет играча, после искључења Нађа. То је знатно пореметило игру "црно-белих", па *Земун* опет преузима иницијативу, а његов голман Радовић маестрално отклања сваку опасност пред својим голом. Четири минута пре краја сусрета *Земун* је одличну игру крунисао још једним поготком: незадрживи продор Бањца *Партизанови* играчи су прекинули фаулом у свом шеснаестерцу, судија је свирао пенал, а Горан Милошевић био сигуран стрелац са беле тачке. Наредних десетак минута, колико се још играло, јер је судија продужио утакмицу због ранијих прекида, *Партизан* је јуришао у таласима не би ли спасао макар бод, али је одбрана *Земуна*, на челу са тога дана изванредним Радовићем, одолела. Тако је *Земун* успео да забележи победу над *Партизаном*, прву од када се такмичи у Првој лиги! Тренер гостију Тумбаковић није могао спортски да

поднесе пораз, па је због сукоба са судијом по завршетку меча касније кажњен, а сва објективна спортска штампа је констатовала да је победа *Земуна* била ипак чиста и заслужена. Фудбалери *Земуна* су обећавали добру игру и победу и у следећој утакмици против *Црвене звезде*, али су од тога испунили само први део. На нашем највећем стадиону, пред 10.000 гледалаца, *Земун* је заиста играо отворено и добро и пружио снажан отпор фавориту, али је упркос томе поражен са 1:3. При резултату 0:0 гости су имали две изгледне шансе које нису искористили, после водства *Црвене звезде* смогли су снаге да изједначе, да би онда ипак примили два гола за само три минута и доживели пораз. На жалост, добру игру *Земун* није поновио у наредном колу, на домаћем терену против *Бечеја*, па се морао задовољити само поделом бодова. Иако су брзо повели, Земунци су олако примили гол, а сви касније напори да дођу и до другог бода нису уродили плодом, па је сусрет тако ипак завршен нерешено 1:1. Против *Војводине* у Новом Саду *Земун* је играо још слабије, па је у утакмици у којој готово није направио ни једну шансу, поражен убедљиво са 1:4.

После ове серије неуспеха, поједини фудбалери су почели да износе "прљав веш" и оптужују једни друге, а део њих се окренуо и против тренера Герума. Тако је јавност, преко стубаца штампе, сазнала да су *Земунови* професионалци подељени у кланове, да неки од њих не сарађују на утакмицама са саиграчима са којима су у лошим односима, да влада велика подвојеност, па чак и завист, а Шуберт, Матановић и још неки првотимци су у правом сукобу са тренером, сматрајући да су спутавани у игри, запостављени и слично. Уз то, већина фудбалера *Земуна* изразила је незадовољство домаћом публиком због сталних гласних замерки, негодовања и "прозивања" појединаца током читавог меча и то без обзира на квалитет пружене игре. Све то унело је доста немира у редове *Земуна* и донело велике бриге руководству клуба пред завршницу првенства у којој се решавало да ли ће екипа изборити опстанак у најелитнијем друштву или не. На срећу, успела је, али већ четврти пут за редом буквално у последњем колу.

Преокрет је настао у утакмици са *Радом*, који је у Земуну, после сјајне игре домаћих фудбалера, поражен убедљиво са 5:1. У том сусрету *Земун* је потпуно надиграо противника и пружио одличну, борбену и надасве ефикасну игру, а јунак утакмице био је Зеленовић који је постигао три изузетно лепа гола, док му је четврти судија неоправдано поништио. И остали фудбалери домаћег тима били су одлични, а колико је *Земун* био надмоћан, сведочи и податак да голман Радовић уопште није имао посла, па га ни један новински извештач није оценио. Ова победа осоколила је фудбалере земунског тима, који су, иако без Зеленовића, који је одмах после утакмице са *Радом* отпутовао у Јапан да уговори ангажман у једном тамошњем клубу, заиграли одлично и у Кули и постигли другу победу за редом, први пут тог пролећа. Домаћи *Хајдук* је био надмоћан у првом делу сусрета, када је и повео са 1:0 и пропустио још неколико зрелих шанси, али су и фудбалери *Земуна* имали своје прилике које нису искористили. У наставку утакмице гости су били много опаснији противник, па су у 70. минуту изједначили преко Смиљанића, који је само неколико секунди пре тога ушао у игру, а два минута пре краја најбољи играч утакмице Бањац постигао је још један погодак и тако обезбедио победу *Земуна* од 2:1. Са ова два бода из Куле, *Земун* је био веома близу обезбеђењу опстанка у најелитнијој лиги, али је нову неизвесност донео реми без голова у утакмици са чачанским *Борцем* на свом терену. Домаћи фудбалери су тај сусрет одиграли мртво и безвољно, па ни оних неколико шанси које су створили нису искористили, док су се гости вешто бранили, повремено и сами опасно угрожавајући Радовића. Тако, уместо да пребрину све бриге и чак јуришају на четврто место које је обезбеђивало излазак на европску сцену, Земунци су одложили одлуку о својој судбини за последња два кола.

Ваљда због важности сусрета, али и још свежих непријатних успомена са претходне утакмице, *Земун* је меч са давно отписаном екипом *Раднички Електрон* на Новом Београду одиграо као у грчу. Домаћи фудбалери, којима бодови нису ништа значили, били су бољи у већем делу сусрета и први су дошли у водство, да би *Земун* ипак успео да изједначи из једанаестерца. До краја утакмице, упркос још доста прилика на обе стране, посебно за домаћи тим, мреже се више нису тресле, па је меч тако завршен без одлуке 1:1. Фудбалери *Радничког Електрона*, који су добром игром демантовали све гласине о намештању резултата, грмели су после меча на судију, који је истина био наклоњенији гостима мада није битније утицао на ток игре. Овим ремијем *Земун* је коначну одлуку о својој судбини, као и три пута до тада, одложио за последње коло првенства, играјући се са живцима својих навијача. Њих 1000 најверних дошло је на Градски стадион где се, у сусрету између *Земуна* и ОФК Београда, одлучивало ко ће остати, а ко напустити друштво најбољих. *ОФК Београд* је већ раније пребринуо све бриге и осигурао опстанак, док је *Земуну* био потребан макар реми, јер је његов једини конкурент *Рад* заостајао један бод, али су Земунци имали повољнији биланс у међусобним сусретима. У таквим калкулацијама је и дочекан почетак сусрета у Земуну у коме су домаћи фудбалери пружили добру игру, којој ослабљени

и немотивисани гости нису могли да парирају. После брзог водства *Земуна* из пенала, *ОФК Београд* је успео да изједначи, али су у другом полувремену Земунци за шест минута постигли још два гола, што је практично значило и победу, јер су гостујући играчи до краја утакмице успели да смање, али не и да преокрену резултат, па је тако *Земун* заслужено освојио два бода, чиме је чак претекао *ОФК Београд* на табели, баш као и у јесењем делу првенства.

Земун је тиме успешно окончао још једну прволигашку сезону, мада је успех могао бити и значајнији јер се уз мало више труда, али и среће, земунски тим могао пласирати и на четврту позицију која је доносила учешће у једном од европских купова, с обзиром да га је *Бечеј* претекао само за два бода. Овако, *Земун* је првенствену сезону1994/95. године завршио на петом месту Прве А савезне лиге са 6 победа, 5 нерешених резултата и 7 пораза, са 24 освојена бода рачунајући и оних 7 из јесењег дела и са

Прволигашки успеси последњих година полако враћају публику на земунски стадион

негативном гол-разликом од 24:25. Рачунајући и утакмице из јесењег дела такмичења, *Земун* је остварио још гору гол-разлику - 42:52, а за утеху остаје чињеница да су у овом првенству само три првопласиране екипе - *Црвена звезда, Партизан* и *Војводина*, имали позитивну гол-разлику, што јасно говори колико су одскакали по квалитету од свих осталих ривала. У незваничком такмичењу за пехар "Политике", која је награђивала најефикаснији тим у обе групе Прве лиге, *Земун* је са 42 постигнута поготка поделио тек 11. и 12. место са београдским *Радничким*. Земунски тим није имао изразитог стрелца, па је највише голова постигао Милошевић - 8, али пре свега зато што је редовно изводио једанаестерце, док су остале поготке за *Земун* постигли Зеленовић - 7, Бањац - 6, Воркапић, Радуловић и Шуберт - по 3, Петровић, Маринковић и Матановић - по 2 и Н. Томић, З. Томић, Огњановић, Алексић, Тодоровић и Смиљанић - по 1 гол.

Упркос одређеним замеркама, успех којег је фудбалски клуб *Земун* постигао у сезони 1994/95. године, дакле у јубиларној педесетој години свог рада, може се оценити као добар. Овај спортски колектив, слободно се може рећи, спада данас у ред најистакнутијих клубова нове Југосалвије, а то је постигао како спортским резултатима, тако и у другим аспектима рада.

Од 1990/91. године, дакле последњих пет година, *Земун* је један од најстабилнијих прволигашких клубова. За тих пет година и заправо седам сезона, с обзиром да је последње две године Прва лига подељена на два готово независна такмичења, осим "велике тројке" нове Југославије, коју чине *Партизан*, *Црвена звезда* и *Војводина*, *Земун* је једини клуб који никада није напуштао најелитнију лигу. У последње три године, од како постоји нова Југославија, сведена на Србију и Црну гору, земунски клуб је у прволигашком такмичењу заузимао у крајњем пласману једном четврто и два пута пето место, што јасно говори о његовим квалитетима. Уз то, *Земун* је последњих година бележио и солидне резултате у куп-такмичењу, што је само потврда више доброг рада. Истина, нова "велика тројка" југословенског фудбала, формирана по распаду старе државе, неприкосновена је у односу на све остале клубове у земљи, али без сумње, *Земун* јој је за сада најближи и ако настави са досадашњим резултатима, у шта све његове присталице верују, можда ће се врло брзо опет говорити о "великој југословенској четворци", у коју ће, осим *Партизана*, *Црвне звезде* и *Војводине*, своје место наћи и *Земун*!

На успон *Земуна* последњих седам-осам година и дефинитивно сврставање клуба међу најбоље у земљи утицало је више фактора, а један од најпресуднијих био је ослонац на сопствене снаге. Ту се мисли како на оне играчке, с озиром да се у клубу поклања велика пажња млађим категоријама фудбалера, из чијих се редова сваке године попуњавају редови првог тима, тако и на стручне, јер међу читавом екипом тренера који раде у клубу већина су бивши првотимци најбољег земунског клуба, а многи заслужни првотимци марљиво раде и у управи *Земуна*, у којој остала места заузимају истакнути привредни и друштвено-политички радници. Дугогодишњим напорима тих људи из управе, у клубу је створена изванредна организација, на којој *Земуну* многи могу да позавиде, а здрава атмосфера која влада већ годинама у клубу само је још један фактор успеха, несумњиво већ дуго присутном у фудбалском клубу *Земун*.

МЛАЂЕ КАТЕГОРИЈЕ ФУДБАЛЕРА

Традиција стварања играчког кадра у сопственим подмлацима негована је у готово свим земунским клубовима још пре другог светског рата, па је настављена и по ослобођењу. Подмлатке су имали и *Сремац* и *Спарта*, а по фузији та два клуба, њихови најбољи млади фудбалери увршћени су у подмладак новоформираног клуба **Јединство**.

Своје прво званично такмичење подмладак *Јединства* имао је већ у сезони 1946/47. године, када је у првенству Београда, у конкуренцији 12 тимова, заузео девето место. Највећи успех у том такмичењу подмладак земунског клуба постигао је играјући нерешено 0:0 са одговарајућом екипом *Црвене звезде*. У истом такмичењу у сезони 1947/48. године подмладак *Јединства* био је шести у конкуренцији 10 тимова, а 1948/49. године првенство главног града у овом рангу играно је у четири групе са по 7 тимова, али резултати нису сачувани. У сезони 1949/50. године *Јединство* је било девето међу 12 клубова Лиге подмладака Београда, а 1950/51. године освојило је у истом такмичењу шесто место у конкуренцији 10 тимова. Већ 1952. године, међутим, подмладак *Јединства* је веома слаб, можда најслабији у читавој историји клуба. У првој половини те године су у омладинском првенству престонице учествовале 42

Подмлаци Спарте и Сремца пред међусобни изборни сусрет после фузије два клуба 20. октобра 1946. године

екипе подељене у 6 група, а *Јединство* је играло у VI групи заједно са још 5 екипа подмладака осталих земунских клубова. На опште изненађење млади фудбалери *Јединства* заузели су у тој конкуренцији последње, шесто место са само једном победом и девет пораза и веома лошом гол-разликом од 4:26!

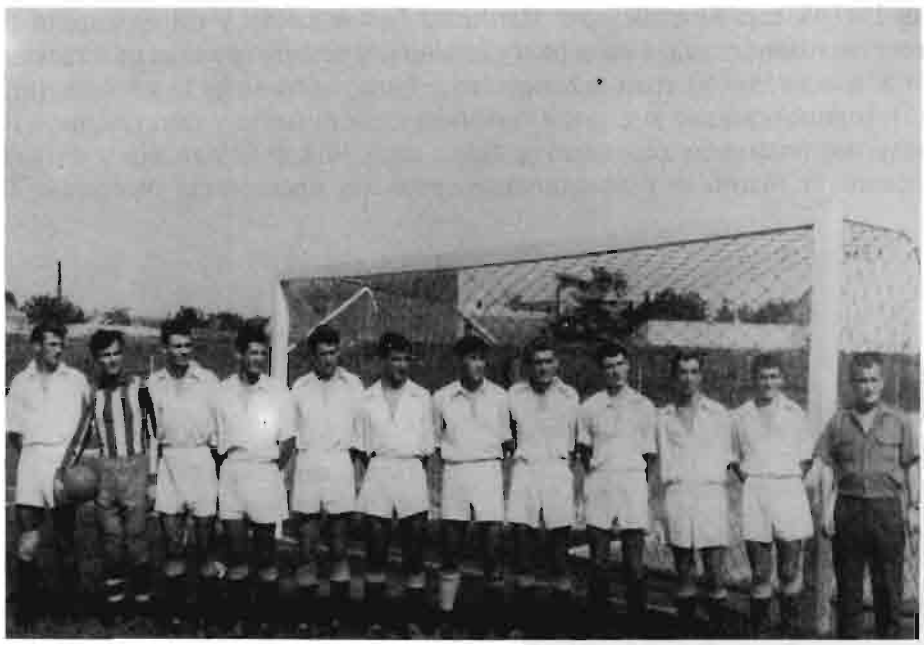
Од сезоне 1952/53. године усталио се систем такмичења за омладинске тимове на територији Београда, па је формирана Лига подмлатка као највиши ранг и четири групе друге лиге подмлатка. Сви подмлаци земунских клубова играли су у истој групи, у којој би се, уз њих, по некад нашао и по неки клуб са територије Београда или Новог Београд, али ни у таквој конкуренцији омладинци *Јединства* нису годинама играли никакву запаженију улогу. Тако су 1952/53. године били четврти међу 9 екипа, 1953/54. пети међу 7 екипа, 1954/55. пети међу 10 екипа, 1955/56. четврти међу 10 екипа, 1956/57. шести међу 9 екипа, а 1957/58. године седми међу 9 екипа. Јасно је да у тако слабим подмлацима није било ни много фудбалера који су у старијем узрасту успевали да изборе дрес првотимца.

У сезони 1958/59. године систем лигашког такмичења омладинских тимова у Београду је делимично измењен, па је од тада играна Лига подмлатка, затим Први разред подмлатка са две групе и Други

разред подмлатка најпре са три, а касније са четири, па шест група. *Јединство* је било увршћено у групу Ц Другог разреда са још 7 тимова, да би на крају такмичења освојило прво место са 13 победа и само 1 поразом и одличном гол-разликом од 48:18. Био је то први значајнији успех подмлатка најбољег земунског клуба после дуже паузе, али руку на срце и кокуренција у којој је остварен није била нарочита. Већ у сезони 1959/60. године *Јединство* је поново испало у Други разред, пошто је у Б групи Првог разреда заузело тек девето, претпоследње место.

Наредне 1960/61. године подмладак *Јединства* био је други у Ф групи Другог разреда подмлатка, али је ипак прешао у Први разред захваљујући чињеници да је од сезоне 1961/62. године уместо дотадашње две формирано четири групе тог ранга такмичења. У то доба пада и почетак много бољег рада са омладинским погоном најбољег земунског клуба, а наредни период испуњен је успесима млађих категорија.

Подмладак *Јединства* играо је 1961/62. године врло добро и у сезони када су првотимци клуба изборили дуго чекани пласман у Другу лигу, такође је успео да се после пуних 10 година пласира у виши ранг - Лигу подмлатка Београда. Млади Земунци најпре су освојили прво место у групи Д Првог разреда подмлатка у конкуренцији 10 тимова, забележивши 15 победа, 1 нерешен резултат и 2 пораза, уз гол-разлику 62:20, а затим су победама у два квалификациона сусрета (укупно 6:4)над прваком групе Б, тимом београдског *БСК-а*, изборили место у најелитнијем омладинском такмичењу у престоници. Те сезоне подмладак *Јединства* доспео је и до полуфинала Купа Београда, али је ту елиминисан од београд-

Подмладак Јединства са тренером Летићем у сезони 1958/59. године

ског *Палилулца*, после пораза од 2:4. Стандардни тим подмлатка *Јединства* те сезоне чинили су Панић, Трајковић, Васић, Гашпар, Ђорђић, Константиновић, Теодоровић, Марковић, Маринковић, Атанацковић и Урошевић. На жалост, мало ко од њих је касније направио успешну фудбалску каријеру, чак ни најбољи појединац и капитен Ђорђић. Наредне сезоне омладинци *Јединства* су забележили свој највећи дотадашњи успех, освојивши четврто место у Лиги подмладака Београда, одмах иза јуниорских тимова три београдска прволигаша, *ОФК Београда*, *Црвене Звезде* и *Партизана*. У конкуренцији 10 најбољих омладинских екипа престонице, млади Земунци су забележили те 1962/63. године 7 победа, 5 нерешених игара и 6 пораза, уз гол-разлику 26:19. Такође, 16. априла 1963. године омладинци *Јединства* су забележили значајну победу у пријатељском сусрету са јуниорском репрезентацијом Србије, коју су поразили са 2:0. Најистакнутији појединци тог тима били су голман Шаренац и Перишић, Трајковић, Митровић, Марковић, Васић, Петровић, Танга, Лазаревић, Цвитковић, Јакшић, Бобановић, Радаковић, Сукоњица и Табак, а неколицина њих је већ идуће сезоне заиграла у првом тиму.

Они који су заузели њихова места у сезони 1963/64. године били су очигледно много слабији, па су испали из Лиге подмлатка пошто су међу 10 тимова били тек девети, а слаба утеха је била одлична игра и минималан пораз од 2:3 против омладинске репрезентације Србије.

У сезони 1964/65. године јуниори *Јединства* били су тек пети у Другој Б лиги подмлатка, у конкуренцији 10 екипа. Идуће 1965/66. године *Јединство* опет има добар омладински састав, који је освојио прво место међу 9 тимова у групи Срем Друге лиге подмлатка, забележивши 13 победа, 1 нерешен

резултат и 1 пораз, уз сјајну гол-разлику од 62:10. Млади Земунци, међутим, нису прошли у квалификацијама за виши ранг, па су у групи Срем Друге лиге подмлатка играли и 1966/67. године, поново освојивши прво место међу 11 тимова, остваривши 16 победа, 2 нерешена резултата и 2 пораза и фасцинантну гол-разлику од 111:17! Била је то веома добра генерација која је остала на окупу и постигла још боље резултате наредне сезоне. У Лиги подмладака Београда 1967/68. године екипа *Јединства* заузела је високо четврто место после 12 победа, 4 ремија и 6 пораза и са гол-разликом 48:31, а те сезоне су јуниори *Јединства* доспели и до финала Купа ослобођења Београда за омладинце где су 15. октобра 1967. године поражени од *Партизана* са 0:3. Стандардни састав тог одличног тима био је: Девчић, Анокић, Алишах, Дувњак, Стефановић, Аврамовић, Здјелар, Радоњић, Маркичевић, Зарић и Шипка, а остали његови чланови били су Ленер, Јовановић, Шуша, Нађ, Живковић, Јакубец и Трифуновић.

У то време се млађим категоријама у клубу поклањало већ много више пажње него раније. Наиме, са подмлатком су првих година деловања клуба радили углавном активни играчи првог тима, попут Ђуре Пешића, Предрага Манојловића-Дилета, Драгомира Радосављевића-Кепе и других, да би се тек касније, од почетка педесетих година, за рад са подмлатком ангажовали посебни тренери. Тада је редовно бирана и посебна комисија за подмладак у којој је првих година рада најангажованији био стари земунски ас Павле Летић-Цар, који је дуже време и тренирао подмладак најбољег земунског клуба. Прве велике успехе са јуниорском екипом *Јединства* почетком шездесетих година забележио је тренер Живко

Подмладак Јединства 1961/62. године.
Стоје: члан управе Борић, тренер Фуљак, Марковић, Гашпар, Маринковић, Панић, Ђорђић, Константиновић и члан управе Марковић.
Чуче: Теодоровић, Урошевић, Трајковић, Атанацковић и Алексић

Фуљак-Жолка, а после њега су са омладинским тимом радили Александар-Саша Зарић, Марко Пожега и Младен Сарић, који је такође бележио добре резултате. Сви они имали су огромну помоћ у раду у дугогодишњим члановима комисије за подмладак Мирку Марковићу, Славку Борићу, Слободану Зорићу и Милораду Вујадиновићу-Жонкеу, који су беспримерном љубављу према клубу и деци и потпуно аматерски дуже од деценије били окосница рада свих млађих фудбалских екипа.

Што се пионирског погона тиче, он је у *Јединству* заживео крејем педесетих година, када је та категорија фудбалера уведена и у читавом југословенском фудбалу. У лето 1959. године Фудбалски савез Србије је наложио свим клубовима који су учествовали у квалификацијама за попуну Друге савезне лиге да на утакмицама на домаћем терену морају организовати предигре пионирских тимова, које су популарно називане "плави против црвених". Како је и земунски клуб био учесник тих квалификација, морао је да поступи по налогу савеза, а већ у јесен 1959. године у *Јединству* је формирана школа фудбала, која је окупила тридесетак најталентованијих малишана од преко стотину пријављених. Кључну улогу при оснивању пионирског тима *Јединства* имао је тада млад тренер Игњат Петровић-Гига, који је по налогу управе клуба у лето 1959. године извршио селекцију међу земунским малишанима, а затим и преузео руковођење пионирске школе. Он је на том месту остао готово пуну деценију, а као творац свих почетних успеха пионира *Јединства* помагао је и у раду омладинске екипе, па чак и првог тима, кад год је за то било потребе. На пролеће 1960. године одржано је и прво пионирско првенство Београда уз учешће 12 екипа подељених у две групе по 6 тимова, а *Јединство* је на крају такмичења заузело треће место у својој

групи. У сезони 1960/61. године у групама је било по осам тимова, а мали Земунци су у својој групи поново били трећи. Идуће 1961/62. године се, због повећања броја учесника, пионирско такмичење одвијало у четири групе са по 8 тимова, а *Јединство* је опет заузело треће место у својој групи. На бази пласмана те године, у сезони 1962/63. формирана је Лига пионира, као највиши ранг такмичења и три групе Првог пионирског разреда. *Јединство* је увршћено у Ц групу, са још 8 екипа. На крају такмичења пионири земунског клуба надмоћно су освојили прво место, без пораза, забележивши у 16 утакмица 15 победа и само 1 нерешен резултат, уз изванредну гол-разлику од 79:3 и тако се пласирали у Лигу пионира.

Прве сезоне у највишем рангу пионирског такмичења, 1963/64. године, *Јединство* је било пето међу 10 учесника, а најбољи чланови тог тима, Јошка Нађ и Владимир Живковић, увршћени су у списак

Подмладак Јединства 1967/68. године.
Стоје: чланови управе Зорић и Марковић, Анокић, Јовановић, Ленер, Шуша, Здјелар, Радоњић, члан управе Јеремић и тренер Сарић.
Чуче: Зарић, Јолцић, Нађ, Живковић, Радовић, Аврамовић и Јакубец

Пионири Јединства 1968/69. године.
Стоје: Арсић, Алиша[illegible], Јовановић, Главачевић, Милошевић и Зорић.
Чуче: Мишић, Уковски, Бештић, Томић и Митровић

републичких репрезентативаца. Идуће сезоне 1964/65. године, међутим, *Јединство* је било тек девето међу десет тимова, па се преселило у нижи ранг. Треба рећи да су пионири *Јединства* добили велико признање када су 1964. године, на иницијативу Миљана Миљанића, позвани да са вршњацима из *Црвене звезде* одиграју предигру сусрета *Црвена звезда-Ријека*, којим је званично отворен наш највећи стадион, популарна "Маракана". Земунски малишани су у тој утакмици поражени са 1:7, али је остало забележено да су били прва екипа која је на овом стадиону одиграла званичан меч.

Криза је трајала кратко, па 1965/66. године пионири *Јединства* поново играју добро и освајањем првог места међу 7 учесника у Првом Ц разреду, уз 10 победа и 2 пораза и гол-разликом 57:11, обезбеђују повратак у Лигу пионира. У том рангу такмичења пионири *Јединства* и наредних сезона бележе добре резултате, па су 1966/67. године изванредни трећи, а 1967/68. године четврти.

Фузијом *Јединства* и нижеразредне *Галенике* и стварањем новог клуба **Галеника**, окренута је нова страница и у раду са млађим категоријама фудбалера. У измењеним условима и финансијски одличној ситуацији каква је била првих неколико година по стварању *Галенике*, велика пажња поклањала се и пионирима и омладинцима, што се веома брзо показало као мудра политика и одлична инвестиција. Не само да су младе селекције фудбалера донеле клубу много вредних трофеја у наредним годинама, већ су постале и прави расадник одличних играча, од којих су многи касније постали првотимци, а поједини међу њима и прави асови. Од тада па све до данашњих дана рад са млађим категоријама фудбалера је све више унапређиван, и развијан, а о њима брину читави тимови стручњака, па се тако и на том плану најбољи земунски клуб сврстао у сам врх југословенског фудбала.

У Омладинској лиги Београда, како је гласио нов назив најелитнијег такмичења јуниора у главном граду, *Галеника* је у сезони 1968/69. године заузела високо четврто место, уз напомену да су младићи из Земуна од неприкосновеног првака *Црвене звезде* поражени у равноправној игри са тесних 1:2, а гол који су постигли био је уједно и први који је *Црвена звезда* те сезоне примила и један од само два колико су Београђани у том првенству укупно примили! Такође, почетком јула 1969. године, омладинци *Галенике* су освојили и први Куп Борца за подмладак, савладавши у финалу вршњаке из *Телеоптика* са 3:1. Четврто место у Омладинској лиги Београда *Галеника* је освојила и у сезони1969/70. године, уз податак да су другопласираној *Црвеној звезди* одузели чак три бода (1:1 и 2:1). Стандардну поставу тог тима чинили су Кежман, Миличевић, Томић, Пејовић, Алишах, Млакар, Кресовић, Глушица, Челар, Митро-

Први кораци на правом фудбалском терену

вић и Зековић, а неколицина од њих је врло брзо закуцала и на врата првог тима, док су Кежман, Пејовић и Челар играли у омладинској репрезентацији Београда. Наредне сезоне, међутим, омладинци *Галенике* су испали из највишег ранга такмичења пласиравши се на једанаесто место у конкуренцији 12 екипа и то упркос чињеници да су имали одличан тим у коме су наступали Томић, Уковски, Јандрић, и други будући првотимци. Криза је била краткотрајна, па је јуниорски тим *Галенике* већ у сезони 1971/72. године лако изборио повратак у Омладинску лигу Београда. Те сезоне су боје омладинског тима *Галенике* најчешће бранили голмани Илић и Синђелић, као и Марковић, Станковић, Главачевић, Филиповић, Димић, Зобеница, Пиљевић, Томић, Хорват, Дијаматовић, Радука, Благојевић, Пантелић, Кандијаш, Радосављевић, Павловић, Милутиновић, Радаковић, Уковски, Јандрић и Вуковић. Тих година је са омладинским тимом *Галенике* радио Младен Сарић, који се већ раније, са јуниорима *Јединства*, афирмисао као изузетан стручњак за млађе категорије фудбалера.

И пионири *Галенике* су се у међувремену сврстали међу најбоље београдске екипе у својој конкуренцији. У Лиги пионира Београда 1968/69. године били су пети, а 1969/70. године трећи, уз напомену да су убедљиво првој *Црвеној звезди* управо они одузели једина два бода, савладавши је са 2:1. Такмичење са најбољим тимовима свог ранга у Београду пионири *Галенике* су 1970/71. године завршили на четвртом месту. Још боље резултате пионирска селекција најбољег земунског клуба бележи 1971/72. године када после освојеног другог места у Пиониркој лиги Београда стиче право наступа и на првенству Србије, где је у полуфиналу лако савладала *Бор* са 4:0, а у борби за титулу играла нерешено 1:1 са *Црвеном*

звездом, да би онда изгубила са 2:4 после извођења једанаестераца. Са овим генерацијама најмлађих фудбалера *Галенике* испрва је радио Игњат Петровић-Гига, а по његовом одласку из клуба тренери пионирске екипе били су Слободан Николић и краће време Иван Чабриновић, који се неколико година касније вратио у Земун и са много успеха водио први тим *Галенике*.

Од сезоне 1972/73. године уведене су у *Галеници* значајне новине у раду са најмлађим фудбалерима. База за стварање клупске екипе постала је лига основних школа на територији општине Земун у којој наступа 18 екипа и чији је покровитељ *Галеника*, а реализована је и идеја о тестирању деце свих 5.000 запослених у радној организацији "Галеника" и формирању "фабричке лиге пионира" са 8 екипа. Тако је омогућено да се под будним оком *Галеникиних* стручњака сваке године у пионирски погон регрутује 30 најталентованијих и уз то формира још неколико екипа "петлића" са укупно 120 најмлађих фудбалера. Пажљиви одабир пионира и каснији прелазак најбољих међу њима у старије категорије кадета и омладинаца омогућио је изванредно праћење рада и развоја сваког појединца и непресушан прилив талената у све селекције клуба. У зиму 1972/73. године сви погони млађих категорија фудбалера обје-

Свечано отварање првог турнира пионирских друголигашких екипа у Земуну, почетком јула 1973. године

Свечано отварање првог међународног омладинског турнира Галенике 1974. године

дињени су у поново формираној омладинској школи коју "похађа" готово 200 дечака у категоријама "петлића", пионира и првог и другог подмлатка. Касније је начин селектирања најмлађих категорија мењан, али је суштина остала иста, што је довело до тога да најбољи земунски клуб у последње две деценије увек има пионирске и омладинске екипе које по квалитету спадају у сам врх београдског, српског па и југословенског фудбала тог узраста, а стрпљивим радом стручњака одгајени су многи каснији асови. Притом је велика пажња поклањана и педагошком раду, па су тако, на пример, слаби ученици одстрањивани из тима, а брига о сваком младом играчу протезала се од фудбалског терена до школе и породице.

Огроман значај за популаризацију фудбала међу дечацима имао је и турнир пионирских екипа друголигаша, такмичење за које је иницијативу дао управо земунски клуб *Галеника*, која је наставила да га организује и учествује на њему чак и када је испала из савезног ранга такмичења. Први турнир те врсте одржан је почетком јула 1973. године у Земуну и представљао је, баш као и сви наредни, изузетну манифестацију будућности нашег фудбала. Већ наредне, 1974. године, *Галеника* је организовала и јак

међународни омладински турнир који је такође постао традиционалан. Обе поменуте манифестације млађих селекција, увек одлично организоване, одржавале су се у Земуну годинама, изазивајући све већу пажњу, али су се, на жалост, после извесног времена угасиле, на штету не само земунског већ и читавог југословенског фудбала.

Када се говори о обнављању *Галеникине* фудбалске школе 1973. године и свим успесима млађих категорија фудбалера у последње две деценије, незаобилазан је допринос тренера Недељка Костића. Тај изузетан стручњак, који је био дугогодишњи руководилац омладинске школе и радио, са краћим прекидима, све то време са разним млађим селекцијама, донео је велики напредак у раду са младим фудбалерима и несумњиво има највеће заслуге за многобројне такмичарске успехе који су следили. Са земунским дечацима у том периоду су успешно радили и други стручњаци попут Стевана Бене, Станка

Моменти са пионирских турнира организованих у Земуну

Даничића, Бранислава Аћимовића, Бранка Дедића, Милорада Попова, Радимила Груловића, Љубише Арсеновића, Миодрага Прегеља и Милета Томића, али је једино Костић остварио континуитет тренирања млађих категорија фудбалера, па је стога, чини се, и његов учинак највећи.

Наравно, не сме се занемарити ни допринос људи који су учествовали у раду комисије омладинске школе *Галенике*. На почетку њеног рада и даље су били најактивнији стари спортски прегаоци Мирко Марковић, Милорад Вујадиновић-Жонке и Слободан Зорић, да би се касније, по њиховом повлачењу, у раду посебно истицали Светлана Јовичић, Бранко Теслић, Вељко Цицмил, Вучина Бакић, Радослав Попов, Бранко Кнежевић и Драган Блажевић, као и Стева Батањац, Раде Павлица, Радивој Семиз, Гојко Килић, Стева Божић, Вукашин Илић, др Бранислав Зорић, Милован Илић, Недељко Радуловић, Петар Кљајић, др Богољуб Филиповић, Милорад Линта, Миодраг Николић и Божа Бабић.

Омладинци *Галенике* су 1972/73. године били шести у Лиги Београда, а у селекцији главног града која је победила на традиционалном турниру градских репрезентација у Будимпешти играли су и чланови земунског тима Родић, Кандијаш и Кончар. Од тада, учешће омладинаца из Земуна у разним репрезентативним селекцијама постало је правило. У Омладинској лиги Београда *Галеника* је 1973/74. године освојила пето место, а на јаком међународном турниру јуниорских екипа у Кракову је заузела друго место, после победе над *Динамом* из Дрездена од 2:1 и пораза на пенале у финалној утакмици против домаће *Висле*. За омладински тим *Галенике* у те две сезоне наступали су углавном следећи фудбалери: Петровић, Бенчина (голмани), Баткоски, Марковић, З. Величковић, Крушић, Кандијаш, Радаковић, Рајковић, Пиљевић, Кончар, Родић, Пантелић, Савић, Јовичин, Цветић, Оларевић, Дијаматовић и Љаља. Неколицина из тог састава је већ 1973/74. године изборила статус првотимца, а Љаља је постао и стандардни омладински репрезентативац.

Њихови наследници су у Омладинској лиги Београда 1974/75. године били шести, а у истом такмичењу 1975/76. године четврти. Наредне две сезоне *Галеника* је нешто слабија, па 1976/77. године осваја пето, а 1977/78. године доста слабо осмо место. Леп успех омладинци *Галенике* постигли су 1976/77. године пласманом у полуфинале Купа Београда, где су после велике борбе поражени од *Црвене звезде* са 2:3. Све те четири године јуниорски састав *Галенике* чинили су мање-више исти фудбалери, с тим што је сваке године неколицина њих добијала шансу и у првом тиму. У том периоду дрес омладинског тима најбољег земунског клуба носили су Анђелковић, Алексић, Мијовић (голмани), Стантић, Дувњак, Потић, М. Стевановић, Д. Стевановић, Живковић, Узелац, Попов, Миличић, Калушевић, Ћурчић, Петровић, Младеновић, Бурсаћ, Вукмировић, Постељник, Тричковић, Новаковић, Бакић, Марјановић, Ми-

Омладинска фудбалска школа Галенике 1975. године

љковић, Јокановић, Марковић, Петрашиновић, Бабовић, Ђорђевић, Коларски, Динчић и још неколицина фудбалера, од којих су неки, захваљујући годинама, по потреби играли и за пионирски састав. У репрезентацији Србије, која је на турниру младих републичких селекција у Јајцу у лето 1976. године освојила друго место, са успехом су играли Звонко Живковић, Небојша Миличић, Александар Попов и Драган Стантић, а исти играчи су наступили и у репрезентацији Београда која је освојила прво место на јаком омладинском турниру у Будимпешти, испред изабраника Москве, Прага, Софије и домаћина. Сва четворица увршћена су и у шири списак кандидата за омладинску државну репрезентацију, али су у њој, као стандардни играчи, наступали од 1976. до 1978. године само Живковић и Миличић, обојица касније успешни и као сениори. Попов, од кога се испрва највише очекивало, није међутим успео. Славни бразилски ас Пеле, који се одушевио његовом игром на једном пионирском турниру, прогнозирао је да ће постати велики фудбалер, а све до сениорског узраста Попов се тако и развијао, али онда је почео да стагнира, па није успео да избори статус првотимца ни у *Галеници*, тако да је каријеру окончао у нижеразредним клубовима. Слично је било и са Стантићем, четвртом перјаницом те славне земунске генерације. Нешто касније, у омладинској репрезентацији Србије заиграо је и пети Земунац, нешто млађи Горан Калушевић. Изузетан таленат био је и Владимир Ћурчић, син некадашњег аса *Јединства* Стевана Ћурчића-Пасуља, али, на жалост, овај дечак касније није успео.

У Лиги Београда у сезони1978/79. године омладинци земунског клуба заузели су друго место, али како је првопласирана екипа, други подмладак *Црвене звезде*, играла ван конкуренције, то је *Галеника* стекла право играња у квалификацијама за Омладинску лигу Србије. Треба рећи да је *Галеника*, као друголигаш, имала право играња у тој лиги већ у претходној сезони, када је она и оформљена, али је

земунски клуб тада одустао, сматрајући да због смене генерација, која је управо била у току, нема довољно квалитетан тим за тај ранг такмичења. У квалификацијама младићи *Галенике* су били убедљиво најбољи, савладавши сва три противника и то краљевачку *Слогу* са 3:1, шабачку *Мачву* са 4:1 и *Динамо* из Врања са 4:0. Тако је Земун добио представника и у најелитнијем омладинском такмичењу у републици, али није остао ни без представника у Првој београдској омладинској лиги, пошто се ту пласирао други тим подмлатка *Галенике* који је 1978/79. године победио у својој групи Друге омладинске лиге. У лето 1979. године *Галеникин* подмладак је први пут тријумфовао и на традиционалном омладинском турниру у Земуну, победивши најпре *Партизан* са 1:0, а затим у финалу и *Вислу* из Кракова са 3:2. Најбољи појединци те генерације *Галеникиног* подмлатка били су голман Душан Проле, који је ускоро потом прешао у *Партизан*, али није успео да направи значајнију каријеру, затим Бранислав Богдановић, Предраг Тричковић, Бранислав Постељников, Влада Јаковљев и Драган Манце, који се једини од њих касније афирмисао, али је на жалост погинуо млад, не стигавши да искаже сав свој раскошан таленат.

Наредних неколико година јуниорска екипа Галенике са успехом игра у Омладинској лиги Србије, заузимајући увек место у средини табеле. Истовремено, омладинци најбољег земунског клуба постижу и друге добре резултате, како у земљи тако и у иностранству. У мају 1982. године постигли су велики успех освајањем другог места на великом међународном турниру у Греноблу, у конкуренцији 8 екипа. Тада су млади Земунци, после победа над швајцарским тимом *Онекс* од 3:1 и француском екипом *ЕССМ* од 10:0 и нерешеног резултата са португалским *Портом* 2:2, у финалу, после одличне игре, поражени од

Омладински тим Галенике 1972/73. године. Стоје: З. Величковић, Петровић, Јовичин, З. Томић, Крушић и Марковић. Чуче: Љаља, Кончар, Баткоски, Пантелић и Кандијаш

италијанске *Ћезене* минималним резултатом 0:1. И 1984. године омладинци *Галенике* су поновили исти успех на овом традиционалном турниру. У својој групи земунски тим је играо нерешено 1:1 са репрезентацијом покрајине Гренобл и савладао *Стандард* из Лијежа са 3:2 и *Ћезену* са 1:0, а у финалу је меч између *Галенике* и *Штутгарта* завршен без одлуке 1:1, да би победнички пехар ипак припао немачкој екипи после бољег извођења пенала и победе од 5:4. У том периоду за омладински састав *Галенике* наступало је стотинак фудбалера, међу којима су се истицали Мијовић, Дукић, Деретић, Филиповић, Попов, Живановић, Гојковић, Младеновић, Кокановић (голмани), Јабланов, Јовановић, Бена, Миљковић, Бошњак, Грујић, Ћосо, Хорват, Веселиновић, Манце, Мандић, Јаковљев, Рељић, Плавшић, Перуничић, Лазић, Кецман, Шикман, Крстић, Познановић, Симић, Колб, С. Костић, Н. Костић, Дамњановић, Волић, Ђорђевић, Радивојевић, Карацић, Медан, Зирић, Јокић, Василијевић, М. Бурсаћ, Азировић, Мунћан, Клобучар, Мариновић, Б. Бурсаћ, Керкез, Станачевић, Вучетић, Максимовић, Текић, Родић, Смајић, Васић, Ђуровић и други.

Пионири *Галенике* су у Лиги Београда 1972/73. године постигли велики успех освајањем трећег места, а достојно су репрезентовали наш фудбал и на једном турниру у Чехословачкој, у јулу 1973. године, где су са малишанима краковске *Висле* играли нерешено 1:1, а однели победу од 2:0 над *Динамом* из Источног Берлина. Ипак, највише похвала земунски пионири су побрали на првом турниру пионирских тимова друголигашких екипа који је одржан почетком јула 1973. године у Земуну. На њему су учествовали пионирски тимови 15 чланова северне групе Друге лиге, док је домаћин извео два састава.

Учесници су били подељени у четири групе, а *Галеникини* пионири су били убедљиво први у другој групи после победа над *Јединством* из Брчког од 5:1, *Бачком* од 7:0 и винковачким *Динамом* од 3:1, с тим што су од специјалног жирија били проглашени и за најбољи тим читавог турнира. Млађа селекција *Галеникиних* пионира је у четвртој групи била трећа, после пораза од *Белишћа* са 0:2 и сомборског *Радничког* са 1:4 и победе над *Пролетером* из Зрењанина од 5:3. Прва постава земунских пионира ослањала се, углавном, на ове играче: Мирослав Стевановић, Драган Стантић, Милан Савић, Звонко Живковић, Зоран Трипковић, Стојан Велимир, Бранко Рнић, Радиша Дудић, Бранислав Шкорић, Семир Демировић, Александар Попов, Владимир Ћурчић и Горан Калушевић. У млађој селекцији играма су се истицали Дувњак, Богичевић, Рибарић и нарочито Миличић.

Пошто су 1973/74. године поново освојили треће место у Лиги Београда, иза *Црвене звезде* и *ОФК Београда*, забележивши више сјајних резултата од којих је најзначајнији била победа од 6:2 над *Партизаном*, пионири *Галенике* су на турниру пионирских тимова источне групе Друге лиге почетком јула 1974. године у Земуну опет били први у својој групи, савладавши крушевачки *Напредак* са 8:0, *Сутјеску* са 2:0 и крагујевачки *Раднички* са 3:1. Те успехе постигли су Анђелковић, Стевановић (голмани), Кључник, Стантић, Брдар, Живковић, Велимир, Калушевић, Дудић, Демировић, Миличић, Узелац, Костић, Попов, Потић и Васић.

Пионирски тим Галенике 1974/75. године. Стоје: Анђелковић, Мирковић, Бралић, Бурсаћ, Стантић, Марковић, Дувњак и тренер Дедић. Чуче: Туцек, Живковић, Попов, Миличић, Марковић и Будимировић

У јесен 1974. године пионири *Галенике* су освојили Куп Београда одржан поводом три деценије ослобођења главног града пошто су у финалу савладали *Партизан* са 2:1. Међу 12 тимова у Првој лиги Београда такође су убедљиво освојили прво место у сезони 1974/75. године, а затим донели свом клубу и титулу пионирског првака Србије. То такмичење је одржано у Земуну уз учешће четири екипе, а млади Земунци су победили сва три противника: пиротски *Раднички* са 3:0 (ово је заправо био резултат првог полувремена који је касније узет и као коначан резултат јер наставак није игран због јаке кише), крагујевачки *Раднички* са 4:1 и *Мачву* из Шапца са 6:4. Пионири *Галенике* су победили и у својој групи на турниру друголигашких екипа у Земуну почетком јула 1975. године савладавши убедљиво сва три ривала и то *Борац* из Чачка са 2:0, *Бокељ* са 4:1 и *Тетекс* са 3:0. Прваци група нису играли за пласман, али је нешто касније исте године у Земуну одржан први пионирски турнир Братство-јединство на коме је наступило 8 победника са друголигашких турнира источне и западне групе. Земунци су у четвртфиналу елиминисали *Искру* из Бугојна на пенале са 5:4, затим су савладали *Црвенку* са 1:0, да би у финалном мечу са *Трепчом* из Косовске Митровице, после 0:0 у регуларном току утакмице, изгубили са 6:7 на пенале. За најбољег играча турнира тада је проглашен Александар Попов, за најбољег техничара Звонко Живковић, за најбољег стрелца Небојша Миличић, а за најбољег ученика Зоран Дувњак, сви играчи *Галенике*. Осим њих, за пионирски састав земунског тима те године су играли и голман Анђелковић, затим Мирковић, Бралић, Стантић, Марковић, Вукмировић, Стјепановић, Орешчанин, Хорват и Б. Бурсаћ. Најзад, треба истаћи да је *Галеника* добила Октобарску награду Београда у области физичке културе за 1975. годину, а у образложењу је истакнуто да су најзаслужнији за то признање управо млађе селекције клуба, посебно пионири. Творац свих тих успеха био је тренер Недељко Костић, који се већ тада афирмисао као један од најуспешнијих учитеља млађих узраста у земљи. На жалост, у сезони 1974/75. године, која је била једна од најтрофејнијих у историји клуба када су у питању млађе селекције, Костић

је био на одслужењу војног рока, па је пионире водио Бранко Дедић, који се практично само надо[illegible]зао на успехе свог претходника, који је ову генерацију фудбалера и створио. Одмах по повратку из армије, Костић је поново заузео своје место и уз помоћ других сарадника наставио да ређа успехе.

У сезони 1975/76. године почео је да се ствара сасвим нов пионирски састав *Галенике*, али је он у почетку био далеко слабији од својих претходника, па је једва изборио опстанак у Лиги Београда, а и на турниру тимова источне групе Друге лиге у Земуну, у лето 1976. године, обе екипе домаћина прошле су врло лоше. Већ 1976/77. године, међутим, пионири *Галенике* освајају четврто место у Лиги Београда и поново су први у својој групи на ревији пионирских тимова друголигаша из источне групе, а 1977/78. године су у Лиги Београда још бољи, трећи, уз нови тријумф у групи на друголигашкој ревији "истока" у Земуну. Те године, међутим, најмлађи фудбалери *Галенике* платили су цех бирократији, јер им није дозвољен наступ на турниру Братство-јединство у Аранђеловцу, уз образложење да први тим земунског клуба није више друголигаш и упркос чињеници да су малишани *Галенике* били бољи од готово свих учесника те ревије. У првенству Београда у сезони 1978/79. године пионири *Галенике* су освојили четврто место, на турниру друголигаша "истока" поново су надмоћно победили у својој групи, а пошто им је те године поново дозвољен наступ у Аранђеловцу, на турниру Братство-јединство, где су учествовали победници група друголигашких турнира источне и западне групе, у конкуренцији осам тимова доспели су у финале и победивши *Раднички* из Крагујевца са 2:0, освојили пехар намењен победнику. Најбољи појединци тог трофејног састава *Галенике* били су Алексић, Деретић (голмани), Кецман,

Пионири Галенике на турниру Братство-јединство у Аранђеловцу 1979. године. Стоје: тренер Рашовић, Колб, Максимовић, Шикман, Јовановић, Алексић, Шебез, Крстић, Деретић, физиотерапеут Николић и тренер Костић. Чуче: Ћосо, Вујовић, Лазић, Кецман, Димић, Крстић, Медан и Познановић

Вулић, Ћосо, Лазић, Крстић, Шебез, Познановић, Колб, Шикман, Максимовић, Медан и Марјановић, а у овој генерацији наступали су и нешто старији Мијовић, Попов, Проле, (голмани), Димчић, Стефановић, Вујанић, Храст, Бурсаћ, Стевановић, Пасковски, Јоксовић, Ђорђевић, Мандић, Голубовић, Вујаклија, Давотић, Вукелић, Милојковић, Вукосављевић, Лукин, Попадић, Рељић, Бељин, Бошњак, Дамјановић, Веселиновић, Недељковић, Вићентијевић, Дондо, Дабовић и још доста играча, јер је земунски пионирски погон био право врело талената. Тој генерацији припадали су и Никола Карановић и Драгић Комадина, које је *Црвена звезда* одвела у своје редове још у пионирском узрасту, али ни један ни други нису тамо успели. Нешто млађи Драган Манце је, прошавши све селекције *Галенике*, од пионира до омладинаца, изборио дрес јуниорског репрезентативца Југославије, да би онда, готово и не стигавши да се представи земунској публици као првотимац, прешао у редове *Партизана*. Веома брзо Манце је постао најубојитији стрелац шампионског тима *Партизана*, реперезентативац и миљеник београдске публике, али је на жалост погинуо на врхунцу каријере, у саобраћајној несрећи.

Галеника је између 1974. и 1980. године имала један од најјачих пионирских састава у земљи, што потврђују и горе наведени резултати. Многи млади фудбалери који су тих година почињали да играју у пионирима *Галенике* стигли су до првог тима. Неки су касније, попут Живковића, Бурсаћа и Манцеа, у дресу других клубова доспели и до државне репрезентације, а многи од оних који нису успели у *Галеници* углавном су касније представљали окосницу игре других земунских нижеразредних клубова. Омладинска школа *Галенике* и њен руководилац Костић сасвим заслужено су 1979. године понели Октобарску награду Београда, што је било још једно признање добром и успешном раду клуба.

Нова смена генерација пионирског нараштаја проузроковала је да сезона 1979/80. године опет буде нешто слабија, да би већ наредна, 1980/81. година донела нове велике тријумфе најмлађим фудбалерима *Галенике*. У Пионирској лиги Београда Земунци су те године освојили прво место са само једним поразом и пет нерешених резултата и са бодом предности испред *Црвене звезде* и *Партизана*, да би одмах затим пионири *Галенике* на турниру у Великој Плани освојили и тутулу првака Србије. Тај тим био је први у својој групи и на турниру другoлигаша "истока" у Пироту, где је савладао *Слободу* из Титовог Ужица са 7:0, *Ловћен* са 2:1 и *Влазними* са 9:0, а незванично, Земунци су проглашени и за најбољу екипу читавог такмичења. На турниру Братство-јединство у Титовом Ужицу *Галеника* је убедљиво савладала тимове *Приштине* и *Босне* из Високог, али је несрећно изгубила од *Марибора*, па је заузела тек пето место, иако је била најбоља екипа такмичења, што је потврдио и извештај са турнира у листу "Политика" под насловом "Највише показали најмлађи фудбалери Галенике". Те сезоне пионирски тим *Галенике* чинили су Живановић, Кокановић (голмани), Клобучар, Томић, Василијевић, Мило-

Најмлађи фудбалери у жару борбе - моменти са утакмица пионира и јуниора Галенике

вановић, Текић, Перендија, Симић, Радосављевић, Кнежевић, Азировић, Мунћан, Дукић, Родић, Ђорђевић, Мариновић и Вучетић, а тој генерацији припадали су и Станић, Кнежевић (голмани), Јокић, Станачевић, Петковић, Зирић, Пухаловић, Ристић, Илић, Смајић, Јовановић, Вујовић, Љубичић, Милошевић, Бајић, Аћимовић, Пупавац, Бранковић и још неки играчи, међу којима и будући земунски ас Дејан Чуровић. Ти малишани су и наредних неколико година носили дрес понирског тима *Галенике*, но успеси су били ипак скромнији од оних постигнутих у трофејној сезони 1980/81. године. Треба истаћи и да су Клобучар, Василијевић, Азировић и Мунћан играли за омладинску репрезентацију Београда и Србије и повремено били позивани и у јуниорску државну репрезентацију, а осим њих, првотимци *Земуна* су касније постали и Живановић, Мариновић, Љубичић и нешто млађи Чуровић.

У то време стручњаци у клубу раде и са неколико тимова "петлића" који су основна база за старије, пионирске, кадетске и омладинске категорије. Те селекције *Галенике* од самог почетка заузимају места у врху београдског фудбала у својим ранговима.

После промене имена клуба у **Земун**, почетком 1985. године, у раду са млађим категоријама није се ништа променило, односно младим фудбалерима је и даље посвећивана велика пажња. Са млађим категоријама фудбалера раде читави тимови стручњака, а и омладинска школа фудбала реорганизује се и поставља на најсавременије принципе. Пракса ангажовања бивших првотимаца клуба за тренере млађих селекција, која је почела да се спроводи још раније, у овом периоду постала је правило, па су се у последњих десет година многи некадашњи афирмисани фудбалери најбољег земунског клуба окушали са доста успеха као тренери. Тако су, осим Недељка Костића, у раду омладинске школе *Земуна* од 1985. до 1995. године огроман допринос дали и Љубиша Арсеновић, Миодраг Прегељ, Миле Томић, Гезим Љаља, Слободан Сантрач, Зоран Бабовић, Небојша Миличић, Драган Лацмановић, Влада Пејовић, Драгомир Седларевић, Драган Шипка, Сава Солдатовић и Звонко Живковић, као и кондициони тренер Казимир Штокић. Сви они су, дуже или краће, радили у клубу, а неки од њих су и данас ту ангажовани. Такође су, многи од ових тренера, осим рада са млађим категоријама фудбалера, повремено добијали шансу и у првом тиму, а неки од њих су се тако афирмисали и као врхунски тренери, што се нарочито односи на Милета Томића, Владу Пејовића и Слободана Сантрача.

У успехе омладинске фудбалске школе *Земуна* последње деценије уткан је и предан рад многих аматерских спортских радника - чланова комисије те школе, међу којима треба посебно истаћи Светлану Јовичић, Бранка Кнежевића, др Бранислава Зорића, Драгана Марковића, Бранка Теслића, Вучину Бакића, Радослава Попова, Драгана Блажевића и Вељка Цицмила.

Јуниори Земуна у сезони 1987/88. године.
Стоје: тренер Костић, Ковачевић, Грујичић, Сунајко, Спасић, Илић, Димитријевић, Медић, члан управе Кнежевић и лекар др Зорић.
Чуче: Спасић, Малбашић, Љубеновић, Савић, Лазаревић и Коњевић

Омладински тим *Земуна* наставио је да се такмичи у Лиги Србије, где редовно заузима место у врху табеле док други тим подмлатка наступа у Првој београдској лиги, где такође игра запажену улогу иако ван конкуренције. При том омладинци *Земуна* бележе и друге успехе, као на пример у лето 1985. године када су на великом међународном турниру у Гренобл освојили треће место, али без пораза, са две победе и два нерешена резултата, да би само нешто касније освојили победнички пехар на интернационалном турниру у Земуну, испред ваљевске *Будућности*, *Чукаричког* и немачке екипе *ТСВ Винхоринг*. Та одлична генерација јуниора није стигла да се у потпуности искаже у својој конкуренцији, јер је већ на јесен 1986. године већина фудбалера из тадашњег омладинског тима прекомандована у првотимце, пошто је тренер Томић подмладио тим, захваливши се ветеранима који су више штетили него што су користили екипи. Тада се показала и сва оправданост вишегодишњег улагања у млађе категорије фудбалера, јер су дојучерашњи јуниори донели прави препород екипи која потом годинама зна само за успехе. *Земун* је и до тада, а од тада нарочито, могао увек да рачуна на своје омладинце од којих су многи врло брзо стицали статус првотимца, а ослонац на сопствени играчки кадар постала је једна од највећих снага клуба.

Нова генерација јуниора наставила је да доноси клубу успехе. Осим високог пласмана у Лиги Србије, омладинци *Земуна* су у сезони 1987/88. године освојили и Куп Београда и Куп Србије, да би у четвртфиналу Купа Југаславије, у коме су сматрани за највећег фаворита, на свом терену, несрећно, на пенале, елиминисани од сасвим просечне екипе *Косово Поље*. Тај сјајни тим *Земуна* чинили су Грујичић, Медић (голмани), Савићевић, Јурић, Д. Ковачевић, Ж. Ковачевић, Спасић, Коњевић, Сунајко,

Костић, Димитијевић, Љубеновић, Ђурић, Лазаревић, Бајић, Павићевић, Станковић, Савић, Илић и Јовановић, уз још неколицину фудбалера који су ређе наступали, а ведета му је био Владан Димитријевић, стандардни члан омладинске државне репрезентације.

У сезони 1988/89. године, због нове смене генерација, јуниори *Земуна* бележе нешто слабије успехе иако су и даље пласирани у врху Омладинске Лиге Србије, али на осталим такмичењима, међутим, не

Кадети Земуна
1987/88. године

Пионири Земуна
1987/88. године

"Петлићи" Земуна
1987/88. године

постижу запаженије резултате. За разлику од њих, те сезоне селекција млађих јуниора игра много боље и осим високог пласмана у првенству Београда, та селекција је на великом турниру "Нови Београд", априла 1989. године, у конкуренцији 16 најбољих тимова из читаве земље, освојила одлично четврто место. Ова генерација је потпуно стасала и сазрела већ 1989/90. године, па ни резултати нису изостали. Већ у првом колу Омладинске лиге Србије *Земун* је савладао актуелног државног првака *Рад* са 4:2, а

пошто је поразио и главног фаворита *Црвену звезду* са 3:2, први део првенства завршио је на челној позицији. У наставку лиге, међутим, после неколико киксева и пораза од *Црвене звезде* у последњем колу са 2:3, омладинци *Земуна* су морали ипак да се задовоље само вицешампионском титулом. Сјајан успех јуниори *Земуна* постигли су и у западнонемачком граду Хајлброну где су од 13. до 17. априла 1990. године учествовали на великом међународном турниру са још 11 екипа из обе Немачке, Данске и Шведске. Млади Земунци су тада освојили друго место, пошто су у финалу поражени од *Форверца* из Источног Берлина, иако су истог противника победили у предтакмичењу са 1:0. И у сезони 1990/91. године тај јуниорски састав углавном је остао на окупу, бележећи и даље добре резултате. У Лиги Србије *Земун* је поново био пласиран у врху, забележивши при том и једну неуобичајено високу победу, против крушевачког Напретка, од чак 13:0.

У овој генерацији јуниора *Земуна* наступали су Медић, Радаковић, Теслић, Штерић, Марковић, Демић, Радовановић, Ћодић (голмани), Антић, Поповић, Нишевић, Стевановић, Ђурић, Ердељан, Љубеновић, Перишић, Димитријевић, Станковић, Костић, Видицки, Малбашић, Бубања, Цекић, Јовановић, Ковачевић, Нинковић, З. Јанковић, Г. Јанковић, Пејовић, Молнар, Дангубић, Мићић, Матовић, Радуловић, Симоновић, Аљиљи, Челар, Пујић, Бакић, Николић, Миланић, Урошевић, Марковић, Јокић, Величковић, Мартиновић, Бутковић, Смиљанић, Кљајић и Џамбир. Тај велики број добрих фудбалера још једна је потврда да су млађе категорије *Земуна* биле неисцрпан извор талената од којих су многи стизали и до дреса првотимца. У овој генерацији посебно су се истицали већ поменути стандардни јуниорски државни репрезентативац Владан Димитријевић, као и кандидати и повремени чланови те селекције Милош Марковић, Александар Станковић и Зоран Пујић, али и Дане Медић, Стојан Љубеновић, Александар Величковић, Горан Челар, Зоран Ердељан, Дејан Ђурић, Александар Крстић, Радослав Радуловић, Златко Перишић, Бранко Нишевић, Ћабир Аљиљи и Алијаши Џамбир.

Јуниори Земуна са тренером Томићем 1990/91. године

У то време добре резултате бележили су и други погони млађих категорија *Земуна*, посебно кадети, који су били међу најбољима у својој конкуренцији у Београду, а велики успех су постигли априла 1991. године на међународном турниру *Радничког* на Новом Београду, када су у конкурендији 8 екипа освојили победнички пехар, савладавши у финалу *Вележ* са 2:1. У тој кадетској генерацији играли су Ристовић (голман), Петковић, Линта, Ковачевић, Миленковић, Милијаш, Литера, Стојиновић, Лаушевић, Петровић, Панић, Павлица, Рамадановић, Ћодић и још неколицина фудбалера који су већ наредне сезоне заузели место у омладинском тиму *Земуна*, настављајући са успесима и у тој конкуренцији. У репрезентацији Југославије која је у мају 1991. године играла на кадетском првенству Европе у Швајцарској наступао је и Зоран Ковачевић, а у ширем избору био је и Зоран Петковић, али он није

отпутовао. Такође, Цодић и Милијаш су, као изузетно перспективни играчи, били позвани у летњу школу Фудбалског савеза Југославије на Златибору. У кадетској државној репрезентацији која је 1992. године изборила учешће на Европском првенству на Кипру, а затим на њему и учествовала, били су и млади земунски фудбалери Иван Литера, Александар Линта и Милан Милијаш.

Значајне резултате су бележили и пионири који су, осим сталног места у врху првенства Београда, 1986. године донели *Земуну* и два вредна трофеја, Куп Београда, после победе у финалној утакмици над *Партизаном* од 6:2 и Куп Србије, после победе у финалу над крагујевачким *Радничким* од 1:0. Земунски пионири су те године били вероватно најјачи тим у земљи међу својим вршњацима, мада то нису могли и званично да потврде, с обзиром да се савезна такмичења у пионирској конкуренцији нису одржавала. Већ наредне године већина чланова тог пионирског тима прешла је у кадетски и омладински погон, постижући и у тој конкуренцији одличне резултате, како је горе већ наведено. Нова генерација пионира која их је заменила доспела је 1990. године, после сјајне победе над *Партизаном*, у финале Купа ослобођења Београда, али је ту поражена од *Црвене звезде*, уз напомену да су ти исти малишани, али као "петлићи", годину дана раније играли у финалу истог такмичења у својој конкуренцији.

Нови омладински тим *Земуна* почео је да се ствара у сезони 1991/92. године, а више од половине играча те екипе имало је још увек право играња и у кадетском тиму. Наредне сезоне, 1992/93. године, омладинци *Земуна* су у Лиги Србије били пласирани у средини табеле иако су по годинама у просеку били млађи од свих осталих ривала. У тој генерацији за омладински тим *Земуна* играли су Цодић, Ристовић (голмани), Петровић, Лаличић, Милијаш, Пејовић, Гајић, Јокић, Симоновић, Смиљанић,

Јуниори Земуна у пролеће 1993. године. Горњи ред: тренер Шипка, Милијаш, Пушоња, Ђуровић, Д. Петровић, Савић, Ристовић и тренер Солдатовић. Средњи ред: члан управе Кнежевић, Цодић, Јовановић, П. Петровић, Божић и Чикарић. Доњи ред: Линта, Петковић, Смиљковић, Миленковић, Вучковић и Кртинић

Стојиновић, Бутковић, Чабриновић, Петковић, Кљајић, Павлица, Ковачевић, Панић, Тупајић, Лаушевић, П. Савић, Б. Савић, Миленковић, Литера, Стејић, Јовановић, Миленковић, Вучковић, Кртинић, Пушоња, Божић, Линта, Цодић, Чикарић, Иванић, Килић, Смиљковић, Крстић, Стефановић, Николић и још неки млади фудбалери. Овај омладински састав Земуна у потпуности је формиран и достигао играчку зрелост у сезони 1993/94. године. Због стравичне инфлације која је харала читаве 1993. године, одлучено је да се те сезоне не игра Лига Србије у конкуренцији јуниора, већ су се они опет такмичили у регионалним лигама, а *Земун* је увршten у Омладинску лигу Београда коју је чинило осам најбољих јуниорских састава престоничких клубова, с тим што се такмичење одвијало по четворокружном бод систему. *Земун* је дуго водио, али је на крају морао да се задовољи другим местом, иза *Црвене звезде*, од које је једном био бољи, али три пута изгубио, што је било и пресудно за коначан пласман. Од 28 утакмица, омладинци Земуна су победили 18 пута, 4 пута су играли нерешено и само 6 пута били поражени, остваривши при том сјајну гол-разлику од 78:27. Тим је био одлично уигран, с обзиром да је већина фудбалера играла заједно још од пионирских дана, а чинили су га Предраг Ристовић, Сретен Ђуровић (голмани), Ненад Цодић, Драгослав Миленковић, Александар Линта, Милан Милијаш, Александар Смиљковић, Ратко Кртинић, Иван Литера, Зоран Чикарић, Немања Пушоња, Милош Божић, Бора Вучковић, Дејан Петровић, Предраг Петровић, Бранко Савић, Горан Петковић, Марко Јовановић, Иван Личанин, Дејан Милић, Зоран Ковачевић, Предраг Томић, Бранислав Ивовић и још неколицина играча, од којих је добар део још увек имао право играња и у кадетској конкуренцији. У омладинску државну репрезентацију, која се окупила у лето 1993. године чекајући одлуку УЕФА да ли ће јој бити одобрено играње у квалификацијама

за Европско првенство, из земунског тима су позвани Милијаш, Ћодић и Литера, а касније су за ову селекцију, на ревијалним утакмицама, наступали, осим поменуте тројице, и Ристовић, Миленковић, Смиљковић и Кртинић.

Кадети из чијих се редова попуњавао омладински тим, такође су бележили успехе, па су, осим сталног места при врху табеле првенства Београда, 1993. године доспели и до финала Купа ослобођења Београда, али су тада поклекли и катастрофално поражени од *Црвене звезде* са 0:8. Пионири су такође годинама били у самом врху Лиге Београда, а 1992. године на турниру у организацији свог клуба освојили су прво место, после сјајних игара и победа над *Партизаном* и у финалу над београдским *Радничким*, оба пута на пенале. У сезони 1993/94. године пионири *Земуна* били су трећи у Лиги Београда, а у

Утакмице младих фудбалера
често су узбудљиве колико
и оне првотимаца.
Горе: Моменат са међународне
утакмице Галеника - Висла
у лето 1973. године.
Доле: Моменат са првенствене
утакмице
Црвена звезда - Земун (2:3)
25. септембра 1989. године

такмичењу за Куп Ослобођења Београда савладали су у полуфиналу фаворизовани *Партизан* у гостима са 3:2, али су у финалу изгубили од *Црвене звезде* са 1:2, у равноправној игри. Тих година за пионирски тим земунског клуба наступали су Милић, Тодоровић (голмани), Кежман, Младеновић, Михајловић, Петковић, Цакић, Недељковић, Ђорђевић, Кнежевић, Алексић, Добријевић, Прегељ, Петровић, Предојевић, Бањак, Стојановић, Тешић, Завишић, Маркичевић и још неки фудбалери, а двојица од њих, Кнежевић и Прегељ, били су међу најбољим играчима пионирске репрезентације Србије на традиционалном турниру република и покрајина у лето 1992. године. Други тим пионира *Земуна* победио је 1993/94. године у такмичењу Ц групе Друге београдске лиге, а добре резултате тих година постижу и "петлићи".

У сезони 1994/95. године све селекције млађих категорија фудбалера донеле су *Земуну* нове успехе и трофеје. Нова генерација омладинаца је у Српској лиги, која је те сезоне опет обновљена, освојила пето место са 16 победа, 8 нерешених резултата и 6 пораза и гол-разликом од 76:37. Био је то леп успех, с обзиром да су од свих 16 учесника овог такмичења Земунци имали у просеку најмлађи тим, а испред њих су били пласирани само тимови четри београдска прволигаша, *Црвене звезде*, *Рада*, *Партизана* и *ОФК Београда*. Да ни те екипе нису много одскакале од омладинаца *Земуна* показало је такмичење за Куп Београда у коме је, у четвртфиналу, земунски тим надиграо *Црвену звезду* али и пропустио низ повољних прилика за гол, па је сусрет ипак завршен нерешено 1:1, а у наредно коло су се пласирали "црвено-бели" после бољег извођења пенала - 5:4. Такође, *Земун* је и у Лиги Србије са неприкосновеним прваком *Црвеном звездом* имао позитиван скор, победивши је са 1:0 и играјући нерешено 2:2, а између осталих победио је и боље пласиране екипе *Рад* са 4:1 и *Партизан* са 2:1. На првомајском турниру 1995. године у Бежанији млади Земунци су првог дана савладали *Раднички Електрон* са 6:1, али су у финалу поражени од домаћина *Бежаније* са 0:2. Тако те сезоне омладинци *Земуна* нису донели клубу ниједан значајнији домаћи трофеј, али с обзиром на младост тог тима, од њих се тек очекују резултати. Први су дошли већ у лето 1995. године, када су младићи *Земуна* победили на великом међународном турниру у Грчкој, у конкуренцији 8 екипа, пошто су у финалу савладали солунски *Арис* са 3:1. За омладинску екипу

Јуниори Земуна у Грчкој у лето 1995. године. Стоје: Ђаловић, Крковић, Милићевић, Гркинић, Гордић, Анокић, Бранковић, тренер Седларевић, менаџер Панагуљас и тренер Лацмановић. Чуче: Кандијаш, Адамовић, Калинић, Чворков, Кежман, Лукић, Стаменковић, Чакован и Калајџић

Земуна те сезоне су наступали Топаловић, Орловић, Ђаловић (голмани), Стефановић, Николић, Малбаша, Бурсаћ, Лазаревић, Калајџић, Милошевић, Симанчић, Обреновић, Анокић, Лукић, Бајић, Грабовица, Милић, Ковачевић, Личанин, Кежман, Иванчић, Каличанин, Чворков, Миланчић, Гњатовић, Глумац, Бранковић, Столица, Бијељац, Чакован, Марковић, Крковић и још неколицина играча. Већина ових фудбалера је по годинама могла да игра и за кадете, а међу њима су се посебно истицали голман Ђорђе Топаловић, као и Матеја Кежман, Синиша Бранковић и Владимир Анокић, који су већ у пролеће 1995. године потписали са клубом уговоре о стипендирању, чиме су практично закуцали на врата првог тима. Најбољи међу њима, Матеја Кежман, изборио је и дрес кадетске репрезентације Југославије на првенству Балкана, августа 1995. године у Турској, где су наши дечаци освојили златну медаљу.

Кадетска екипа *Земуна* се те сезоне такмичила у Првој београдској лиги где је, у конкуренцији 12 екипа, на крају првенства заузела пето место. Успех је био тим већи пошто су најбољи кадети земунског клуба те сезоне прекомандовани у омладински тим, па је *Земун* заправо наступао са резервном кадетском екипом. Други тим кадета такмичио се ван конкуренције у Д групи Друге Београдске лиге где је, међу 10 тимова, надмоћно освојио прво место. За кадете су те сезоне наступали Милић, Тодоровић (голмани), Петковић, Цакић, Недељковић, Младеновић, Михајловић, Добријевић, Прегељ, Ђорђевић, Калинић, Кнежевић, Предојевић, Бањак, Стојановић, Тешић, Завишић и још неколико фудбалера. Најталентованији међу њима били су свакако Милош Добријевић, стар свега 15 година, који је још увек могао да наступа и за пионире, као и Саша Прегељ који је играо и за кадетску репрезентацију Србије и са њом освојио прво место на Турниру република и покрајина у лето 1995. године.

Пионири *Земуна* су те сезоне били међу најуспешнијим селекцијама клуба. У Првој Београдској лиги, у конкуренцији 12 тимова, заузели су четврто место, борећи се до пред крај за титулу првака. Такође, пионири *Земуна* су доспели и у финале Купа Београда, али су поражени од *Рада* са 2:3 иако су били много бољи и два пута водили, да би Београђани изједначили на 2:2 из непостојећег пенала, три минута пре краја утакмице, а онда у последњем минуту, користећи збуњеност противника, постигли и победоносни гол. Била је то велика спортска неправда како је констатовала и сва објективна спортска штампа. Пионири *Земуна* забележили су успехе и на неколико турнира на којима су учествовали. Посебно значајна је била победа на турниру у Футогу, у јулу 1994. године, када су у конкуренцији 8 екипа млади Земунци у финалу поразили новосадску *Војводину* са 5:2 и однели победнички пехар. На истом турниру, годину дана касније, у конкуренцији 8 најбољих пионирских састава из читаве земље и Македоније, *Земун* је у својој групи играо са *Новим Садом* нерешено 1:1, победио *Вардар* из Скопља са 2:1, *Црвену звезду* са 3:0 и тим *Милан Видак* из Футога са 5:0, али је у финалу поражен од *Војводине* са 2:3, па се тако морао задовољити другим местом. У јуну 1995. године су пионири *Земуна* позвани да учествују и на три међународна турнира у америчком граду Кливленду, али на жалост, ускраћене су им визе за тај пут. Уместо тога, млади Земунци су крајем маја 1995. године наступили на турниру у Белгији, да би потом, такође веома успешно, играли и на турнирима у Грчкој и Шведској. Посебан значај има учешће пионира *Земуна* на највећем икада одржаном фудбалском турниру на свету, у Гетеборгу, на коме је наступило чак 1156 екипа из 50 земаља! Дечаци из Земуна били су једини представници Југославије на тој величанственој смотри спорта и младости, која је отворена пред 50.000 гледалаца на познатом стадиону "Улеви", на коме се тога дана вила и југословенска тробојка. Пионири *Земуна* постигли су и значајан такмичарски успех, пошто су у својој групи (дечаци од 12 до 14 година), у конкуренцији 176 екипа из 25 земаља заузели 11. место, уз напомену да их је из даљег такмичења елиминисао касније победник турнира, док су све остале утакмице решили у своју корист. Веома добри те сезоне били су и млађи пионири *Земуна*, који су у првенству Београда за млађе пионире, у конкуренцији 6 екипа, заузели друго место, одмах иза *Партизана*. На јаком турниру у Београду у септембру 1994. године млађи пионири Земуна победили су *Београд* са 8:0, а у финалу београдски *Раднички* са 4:0, док су на турниру у Ветернику априла 1995. године победили *Нови Сад* са 2:0, али су у финалу поражени од *Војводине* са 0:1. За пионирски тим *Земуна* наступали су те сезоне најчешће Јаковац (голман), Кецман, Курица, Мркојевић, Алексић, Петровић, Голубовић, Војисављевић, Аничић, Спасић, Маркичевић, Матић, Петковић, Васиљевић и Бабовски, док су за тим млађих пионира углавном наступали Самарџић, Ђекановић, (голмани), Ковачевић, Николић, М. Бајић, П. Бајић, Тишма, Рајачић, Мајски, Јанковић, Видовић, Малбаша, Зекановић, Наглић, Халиловић, Јовшић, Секулић, Ранисав, Обреновић и Рашула. У обе селекције пионира посебан таленат су исказивали голман Немања Самарџић, браћа Милош и Петар Бајић, Милош Маркичевић и Александар Видовић.

И "петлићи" *Земуна* су те сезоне били сјајни. У првенству Београда освојили су место у самом врху, а запажен успех постигли су и на експерименталном турниру у Обреновцу, где су освојили прво место, савладавши домаћи *Раднички* са 6:0 и играјући нерешено са *ОФК Београдом* 1:1. За најмлађу селекцију земунског клуба наступали су најчеше Јешић (голман), Марковић, Стефановић, Јефтић, В. Петковић, М. Петковић, Милијаш, Максимовић, Миловић, Дијаматовић, Бореновић, Пријовић, Лазић, Гламочанин, Грујичић и Богуновић. Најистакнутији појединци овог тима били су Миша Петковић и Милош Богуновић, који је већ са непуних десет година наступао на првенственим утакмицама!

Први пут 1995. године код нас су почеле да се одигравају и ревијалне утакмице такозваних "предпетлића", односно фудбалера млађих од 10 година. За разлику од осталих категорија, ова деца играју само између два шеснаестерца, са головима димензија 5x2 м, а полувреме им траје 20 минута. На једној од првих ревија те врсте, одржаној у мају те године у Обреновцу, на којој је учествовало седам екипа, *Земун* је у својој групи освојио прво место после победа над београдским *Радничким* са 3:1, *Будућности* из Ваљева са 2:0 и обреновачким *Радничким* са 4:1, али је у финалу поражен са 0:5 од вршњака из *Црвене звезде*. За утеху, за најбољег фудбалера турнира проглашен јеМилош Богуновић. Најзад, и на ревији седмогодишњака у Новом Сланкамену победнички пехар у конкуренцији 6 екипа однео је *Земун*.

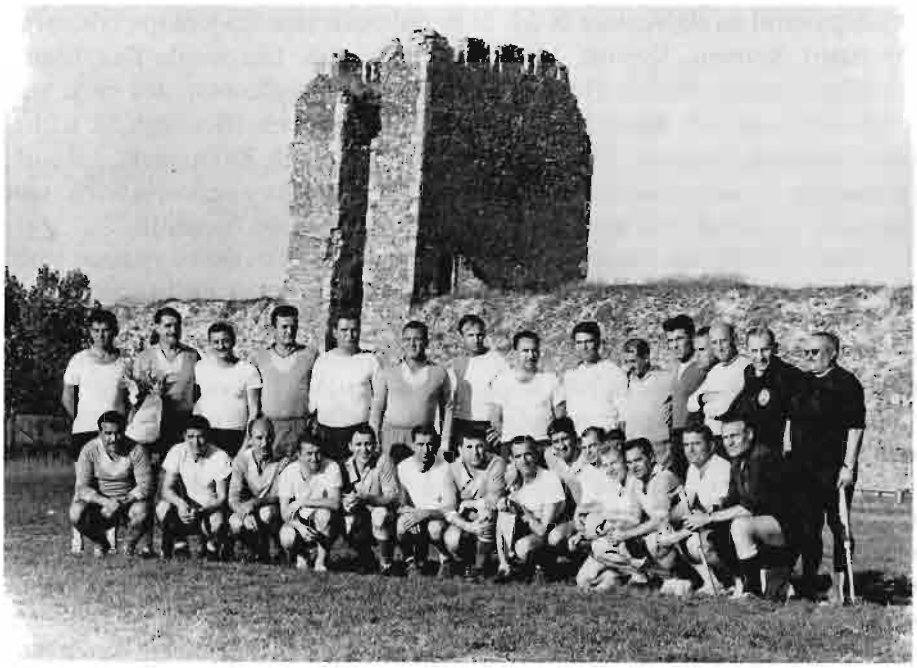
Фудбалски клуб *Земун* данас у својим млађим погонима и омладинској школи има више од 200 играча који представљају спортску будућност прволигаша. Све категорије млађих фудбалера, видели смо већ, постижу значајне такмичарске резултате, али то није у првом плану. Многобројни стручњаци ангажовани у раду са младима труде се, пре свега, да створе комплетне фудбалере који ће сутра моћи да понесу и дрес првотимца, не запостављајући притом ни педагошки рад коме се придаје исти значај као и оном спортском. Већ годинама, па и деценијама, та основна оријентација клуба се са успехом спроводи, па *Земун*, као ретко који наш клуб, редовно попуњава редове првог тима сопственим снагама, што је истовремено и гаранција за будућност земунског фудбала.

ВЕТЕРАНИ

Као ретко који спортски колектив код нас, најбољи земунски фудбалски клуб је од првих дана свога постојања посвећивао пажњу својим бившим фудбалерима. Они су ангажовани у руководству клуба, у стручним тимовима и, уопште, у свим оним аспектима рада где су могли да помогну. Није, међутим, занемарено ни спортско надметање ветерана, о чему ће на овом месту бити нешто више речено.

Једна од првих утакмица ветерана у Земуну после другог светског рата одиграна је 1954. године на тек отвореном новом градском стадиону. Ривали у том сусрету биле су градске репрезентације Земуна и Београда, а победили су гости високим резултатом од 11:0.

После квалификационих утакмица за попуну Друге савезне лиге у лето 1961. године, у којима је смедеревска *Будућност* елиминисала *Јединство*, рођен је велики спортски ривалитет између те генерације смедеревских и земунских фудбалера. Неколико година касније, када су сви актери поменутих квалификационих утакмица напустили активно играње, почеле су да се организују утакмице ветерана ова два клуба и то бар два пута годишње, једном у Земуну, други пут у Смедереву. Ти сусрети, који су трајали дуже од деценије, прерасли су временом у дивне манифестације у којима је резултат био мање важан, док се много више пажње посвећивало искреном дружењу уз богату трпезу.

Земунски и смедеревски ветерани пред један међусобни сусрет 1969. године

Почетком седамдесетих година утакмице старих асова нагло су добиле на популарности, па је и у Београду и у Загребу формирана Лига ветерана, а један од најагилнијих клубова у организовању тог такмичења у Београду био је управо земунски другoлигаш *Галеника*. При земунском клубу тада је оформљена екипа ветерана у којој су наступали бивши познати фудбалери *Јединства* попут Бошка Новаковића-Чапље, Слободана Марковића-Бате Њоње, Милана Витеза-Главоње, Зорана Анокића, Стевана Ћурчића-Пасуља, Павла Богића, Ђорђа Рибарића-Шансона, Драгомира Радосављевића-Кепе, Петра Лилера, Михајла Церовића, Лазара Суботића и других, али и велики асови југословенског фудбала какви су били Марко Валок и Стјепан Бобек, тадашњи тренери клуба или Добросав Крстић и Стеван Бена некадашњи првотимци *Војводине* и истакнути државни репрезентативци.

Такав састав ветерана *Галенике* привлачио је као магнет публику и то не само звучним именима која су за њега наступала, већ и заиста изванредном игром, па је утакмицама ветерана знало да присуствује и више од 2000 људи! Стари асови су одушевљавали полетном и надасве ефикасном игром (примера ради, одговарајући тим новобеоградског *ИМТ* савладали су 1971. године са 21:1!) и две године су били без премца у својој конкуренцији, па су убедљиво тријумфовали у прва два такмичења Лиге

Горе: Ветерани Галенике у сезони 1972/73. године.
Доле: Капитен ветерана Галенике Бобек и капитен ветерана Трешњевке пред међусобни сусрет за титулу незваничног првака државе у Загребу у лето 1972. године

ветерана Београда, 1971/72. и 1972/73. године. После друге освојене титуле првака Београда, уприличен је и сусрет са *Трешњевком*, прваком одговарајуће загребачке лиге, за титулу државног првака у конкуренцији ветерана. У два сусрета Загрепчани, који су били нешто млађи по годинама, забележили су бољи скор, па је тако ова ласкава, иако незванична титула, ипак припала *Трешњевки*. Нешто слабији састав ветерана *Галенике* пласирао се у Лиги Београда 1973/74. године на друго место, да би убрзо после тога био и расформиран, пре свега због све лошије материјалне ситуације у клубу.

Годинама потом у најбољем земунском клубу је спортским активностима ветерана посвећивано мало пажње, па се она сводила на спорадична одигравања утакмица ревијалног карактера. Тек од пре неколико година, када је почео и нови велики успон фудбалског клуба *Земун*, ветеранима се опет посвећује дужна пажња. Формирана је и такмичарска екипа која редовно тренира, а повремено игра и утакмице са одговарајућим противницима. Тако су ветерани *Земуна* у децембру 1993. године забележили велики успех када су на изузетно јаком турниру у малом фудбалу на Новом Београду освојили прво место у својој конкуренцији, савладавши у финалу старе асове *Партизана* са 3:2. Такође, 25. априла 1995. године, земунски ветерани су на свом стадиону одиграли и први међународни меч у коме су са 5:4 поразили одговарајућу селекцију грчке покрајине Птолемаиде, коју је у Земун довео бивши играч и тренер клуба Зоран Бабовић, у то време тренер солунског *Ираклиса*.

Ветерани Земуна 1994. године. Стоје: Прегељ, Томић, В. Пејовић, С. Пејовић, Булатовић, Чабриновић, Топаловић, Гајин, Малиновић и Чалдовић. Чуче: Пешић, Седларевић, Челар, Савић, Ивановић и Јандрић

Ову екипу ветерана *Земуна* чине углавном некадашњи фудбалери клуба који су и даље ангажовани у њему, било као тренери, било на неким другим функцијама. Један од њих, бивши изванредан голман Слободан Топаловић, умро је од можданог удара управо на једном тренингу земунских ветерана, маја 1994. године. Иначе, у сезони 1994/95. године за тим ветерана *Земуна* наступали су Златко Кежман, Рефик Малиновић, Душан Челар, Миле Томић, Влада Пејовић, Слободан Пејовић, Бранко Николић, Звонко Живковић, Влада Булатовић, Горан Калушевић, Драган Лацмановић, Срђан Павићевић, Драгомир Седларевић, Здравко Кецман, Милан Савић, Миливој Живковић, Гезим Љаља, Синиша Гајин, Мирослав Величковић, Бранимир Ивановић, Миша Јандрић и још неки бивши асови земунског клуба, али и Раде Чалдовић-Ћента, један од легенди земунског и београдског асфалта, али и велики обожавалац фудбала и одличан играч.

СПОРТСКО ДРУШТВО

Одмах после другог светског рата покушало се са стварањем једног јаког спортског друштва у Земуну, које би обухватало клубове у свим гранама спорта, како је у то време иначе чињено широм Југославије, а по узору на Совјетски савез и друге источне земље. Јасно је да је стожер таквог спортског друштва морао да буде јак фудбалски клуб, па је иста шема примењена и у Земуну. Већ су краткотрајни *Сремац* и *Спарта*, осим фудбалске, имали још неке спортске секције, а фискултурно друштво *Јединство*, основано крајем 1946. године фузијом *Спарте* и *Сремца*, окупило је, осим фудбалског и атлетски, боксерски, кошаркашки, стонотениски, веслачки и шаховски, а касније и одбојкашки клуб. Како је, међутим, од првог дана све било подређено фудбалу, а кохезионе снаге међу клубовима веома мале, спортско друштво (како се од 1948. године зову бивша фискултурна друштва) се врло брзо распало, мада се "на папиру" водило све до 1954. године. Поједини клубови су или угашени или наставили рад свако за себе, углавном под новим именима, мада су неки задржали и старо, али без икаквих веза са матичним спортским друштвом.

Атлетски клуб *Јединство* био је неколико година веома јак колектив, а његови чланови Петар Шарчевић и Милан Милаков освајали су титуле државних првака, обарали рекорде и бранили боје репрезентације. На жалост, већ 1950. године, одласком најбољих појединаца, клуб се готово распао, а после две године таворења и званично угасио.

Боксерски клуб *Јединство*, настао фузијом секција *Сремца* и *Спарте*, наставио је славну традицију предратног земунског бокса. Клуб се у прволигашкој конкуренцији такмичио од 1952. до 1954. године, а у њему су поникли асови, шампиони и репрезентативци попут Николе Трајковића, Миломира Лазаревића-Пицике, Богољуба Кахримана и многих других. Све време деловања клуб је задржао име *Јединство*, а угасио се 1963. године услед финансијских проблема.

Кошаркашки клуб *Јединство*, са мушком и женском секцијом, био је први клуб у овој грани спорта основан у Земуну, али се, на жалост, врло брзо угасио, а данашњи земунски кошаркашки клубови са њим немају никакве везе. Насупрот њему, одбојкашки клуб *Јединство*, који је формиран при спортском друштву 1951. године из секције основане неколико година раније при Друштву за телесно васпитање *Партизан*, 1954. године је променио име у *Земун*, а 1957. године у *Младост*, а и данас је то једини одбојкашки клуб у Земуну. Одбојкаши *Јединства* су се још 1953. године пласирали у Прву савезну лигу, а то је касније, у више наврата, полазило за руком и *Земуну* и *Младости*, чија је и женска екипа била својевремено члан најелитнијег друштва.

Стонотениски клуб *Јединство*, настао из секције *Спарте* у јесен 1946. године, после распада матичног спортског друштва променио је име, у априлу 1955. године, у СТК *Блажон* и наставио самостално деловање све до 1957. године, када је приступио спортском друштву *Младост*. Тај клуб, који је дао многе асове југословенског, па и светског стоног тениса, попут Миливоја Каракашевића, Синише Попова, Славка Станковића, Боре Сиљевског, Александра Каракашевића и Муневере Арсланагић, и данас ради под тим именом.

Веслачки клуб *Галеб*, основан још 1928. године, обновио је рад 1945. године у оквиру фискултурног друштва *Максим Дивнић*, потоњег *Сремца*, а у јесен 1946. године клуб је иступио из тог спортског друштва и приступио спортској породици фабрике "Икарус". Од 1957. године клуб ради у саставу спортског друштва *Младост*, а од 1973. године је опет самосталан и узима предратно име - *Галеб*, под којим и данас делује.

Шаховски клуб *Јединство*, настао из секције *Спарте*, већ крајем 1948. године је узео ново име - *Чигорин*. Две године касније клуб је вратио старо име, под којим се такмичи до почетка 1963. године, када се припојио шаховском клубу *Младост*. Традицију овог славног земунског шаховског клуба данас наставља још славнији *Агроуниверзал*, један од најјачих светских шаховских колектива.

При спортском друштву *Јединство* је једно кратко време, од 1947. године када је основан, радио и ауто-мото клуб, а као куриозитет наводимо да ово друштво и дан данас делује под именом *Јединство*!

И међу горњоварошким фудбалским клубовима који су касније, на овај или онај начин, укључени у традицију *Галенике*, данашњег *Земуна*, својевремено су постојале тенденције формирања спортских друштава, па су тако *Ново село, Раднички, Омладинац, Будућност* и *Спарта* имали и друге спортске секције, али углавном слабе и краткотрајне. После фузије фудбалера *Спарте* и *Дијаманта*, на оснивачкој скупштини новог Омладинског спортског друштва *Земун*, 2. јула 1961. године, њему су приступили и одбојкашки, кошаркашки, рукометни и стонотениски клуб формирани од секција Друштва за телесно васпитање *Партизан I* и постојећих организација у предузећима "Истра", "Телеоптик", "Ваљаоница лима", "Микрон" и "Инса". Осим фудбалског и одбојкашког клуба, међутим, сви остали су били врло слаби и кратковечни, па 1964. године читаво друштво има само 75 чланова, да би пет година касније било угашено, пошто су се и два преостала клуба припојила јачим колективима.

При фабрици "Галеника" такође је постојало спортско друштво, чији су најјачи чланови били стрељачки и шаховски клуб, али фудбалски клуб истог имена никада није био члан друштва, већ самостална и независна организација. Истина, управа фудбалског клуба *Галеника* се једно време, 1971. године, највише на подстицај тадашњег тренера Бобека, носила мишљу да формира спортско друштво, али се од тога брзо одустало.

Рецимо на крају да је од средине 1994. године у Земуну поново почело да се размишља о оснивању јаког спортског друштва, с обзиром да у граду таква организација, после дефинитивног распада спортског друштва *Младост* пре неколико година, више не постоји. Иницијативу је покренуо млади кошаркашки колектив *Земун Дрвомаркет*, чији су челни људи и даље најагилнији у остваривању те идеје, а о читавом пројекту најозбиљније размишљају и у Савезу спортова Земуна, углавном га подржавајући. Тако ће Земун, највероватније ускоро добити ново спортско друштво које ће носити име града и у које ће, бар како сада ствари стоје, ући најбољи земунски спортски клубови, међу њима и фудбалери *Земуна*.

НАЈБОЉИ ФУДБАЛЕРИ ЈЕДИНСТВА, ГАЛЕНИКЕ И ЗЕМУНА

На наредним страницама дате су краће спортске биографије најбољих фудбалера који су у протеклих пола века бранили боје Јединства, Галенике и Земуна. Како би се избегао субјективизам, чест при оваквим рангирањима, посао око одабира најбољих фудбалера поверен је стручној комисији клуба. За првих петнаестак година деловања клуба, период за који нема сачуване документације, избор најбољих играча је сачињен на основу мишљења неколицине афирмисаних фудбалера из тога доба, који су саставили сваки своју листу, уз напомену да су се у избору углавном сложили. Од почетка шездесетих година до данас, дакле за раздобље за које у клубу постоји документација, комисија је утврдила критеријуме оцењивања учинка сваког појединца који је у то време наступао за најбољи земунски клуб, при чему су утицала четири елемента: број првенствених и куп утакмица у дресу клуба - 60%, учешће у екипама које су остваривале највеће клупске успехе - 20% број постигнутих голова - 10% и стаж у клубу од пионирског погона до првог тима - 10%. На тај начин, сасвим објективно, бодовано је, готово 400 фудбалера који су наступали за клуб од 1962. до 1995. године, а на основу тога је 68 најбољих уврштено у овај преглед, уз још 17 фудбалера из ранијег периода који су изабрани на горе објашњен начин. Биографије фудбалера изложене су овде хронолошким редом, с тим што је почасно, прво место ипак дато најбољем међу најбољима.

СИНИША ГАЛИН - ИГРАЧ И ЛИЧНОСТ ЗА СВА ВРЕМЕНА

Рођен у Војки 1950. године, фудбал је почео да игра у тамошњем *Сремцу*, да би, као велики таленат, прешао 1969. године у редове земунске *Галенике*, где је стекао пуну афирмацију. Ту се прочуо као ненадмашни дриблер и лукав гол-играч, иако је могао да игра на било ком месту у нападачком реду, а по потреби и у одбрани. Иако је непрестано био на мети прволигашких екипа, остао је веран *Галеници*, осим једне сезоне, већ при крају каријере, коју је провео у дресу српсколигаша *ИМТ-а*. Почетком 1983. године је напустио *Галенику* и прешао у редове локалног ривала *Змаја*, где је убрзо и окончао активну каријеру фудбалера. За више од 12 сезона, колико је носио дрес *Галенике*, одиграо је 276 првенствених и куп утакмица и на њима постигао 101 гол. Тако је и по броју утакмица за најбољи земунски клуб и по броју постигнутих голова неприкосновен у досадашњој педесетогодишњој клупској историји! Уз то, био је актер свих најзначајнијих тријумфа *Галенике* у то време - два пласмана у Другу савезну лигу, пласман у Прву савезну лигу, освојена титула аматерског првака државе и пласман у полуфинале Купа Југославије, а неколико година је био и стандардни аматерски државни репрезентативац. Имао је чудесан дриблинг, којим је буквално обарао противнике на траву, а лопту му је било готово немогуће одузети. Поседовао је такође и изванредан осећај за гол, па их је давао из свих позиција, често и по четири-пет на једној утакмици. Његови дриблинзи и голови дизали су публику на ноге и доводили до навијачких еуфорија, до тада незабележених у историји земунског фудбала. Био је, речју, фудбалер какав се ретко рађа. И не само то! Од прве утакмице у дресу *Галенике* постао је љубимац њених навијача и то је остао све време играња. То је ваљда једини фудбалер који је икада играо у Земуну коме публика никада није звиждала због лоше игре, увек му опраштајући слабе дане, којих је, истина, ретко и било. Запамћено је да му је гледалиште аплаудирало чак и када је постигао аутогол на једној друголигашкој утакмици, храбрећи га тиме и показујући да признаје и киксеве овом истинском велемајстору. Без сумње, био је то најпопуларнији играч у историји земунског фудбала, кога су долазили да гледају и многи Београђани, они који нису навијали за *Галенику*, али су знали да цене његово фудбалско умеће, а верујемо да би и данас бар неколико стотина људи дошло на стадион само ако би се Гајин опет скинуо и заиграо! Овај изузетан фудбалер и диван и скроман човек се по окончању активне фудбалске каријере укључио у рад клуба, па је и данас један од најактивнијих чланова управе *Земуна*.

ПАВЛЕ ЛЕТИЋ - Цар

Изданак угледне породице горњоварошког учитеља, рођен је 1906. године у Земуну, а фудбалом га је заразио старији брат Светислав, један од пионира овог спорта у граду. Већ са 17 година наступао је у првом тиму *ЗАСК-а*, затим је годинама бранио боје *Витеза*, а 1934. године је прешао у најбољи тадашњи земунски клуб *Спарту* и био њен стандардни првотимац у прволигашким данима. Касније је опет наступао за *Витез*, а после ослобођења је, упркос поодмаклим годинама, играо са успехом у *Спарти*, *Јединству*, *Омладинцу* и *Будућности*, где је и окончао активну фудбалску каријеру, 1953. године. По фудбалском знању, то је свакако један од најбољих земунских фудбалера свих времена, комплетан играч који је подједнако добро могао да игра на свим местима у тиму, иако је најбоље партије пружио на месту халфа. Везан за фудбал, и по престанку активне каријере био је тренер у више земунских клубова, а у *Јединству* је годинама био технички референт и учитељ млађих категорија фудбалера. Спорт коме је посветио читав живот пратио је до последњег дана, као велики навијач *Јединства* и касније *Галенике*, увек спреман и да помогне ако се то од њега тражи. Умро је 1985. године, а до вечне куће на Гардошу испратио га је велики број земунских спортиста, спортских радника и навијача разних генерација.

ФРАНЦ БОРОВИЦ - Лулика

Изданак породице која је већ генерацијама живела у земунском предграђу Франценстал, рођен је 1918. године а за фудбал се заинтересовао од најмлађих дана. Почео је да га игра још 1933. године у "дивљем" клубу *Тризвезде*, а затим био незаменљив у славном тиму *Витеза*, којем је приступио 1939. године. За време рата играо је за земунски клуб *Лиет*, али је повремено прелазио и у Београд и наступао за избеглички *Витез*, иако је по народности био Немац! После ослобођења играо је најпре кратко за *Сремац*, затим у прволигашкој армијској екипи *Наша крила* чији је био један од најбољих фудбалера, а од 1950. до 1955. године бранио је боје *Јединства*, да би после тога још неколико година наступао у "Икарусовим" *Нашим крилима* и *Текстилцу*. Имао је готово 50 година када је окончао спортску каријеру, али је и тада био бољи играч од многих млађих фудбалера. У најбољим данима, омален, брзоног, одличног рефлекса и кондиције и изузетан дриблер, нарочито "из места", био је готово неухвативо лево крило од кога је противничке бекове хватала паника. Дуже време провео је на раду у Немачкој, наступајући и тамо, у већ сасвим позним годинама, за тим фабрике у којој је био запослен, а затим се вратио у Земун где данас проводи мирне пензионерске дане, редовно посећујући сва фудбалска збивања у граду.

МОМЧИЛО ДИМИТРИЈЕВИЋ - Мома

Рођен у Земуну 1919. године, фудбал је почео да игра у *Витезу* још као дечак, а већ 1935. године постао је стандардни првотимац овог клуба, чије је боје бранио као један од најистакнутијих појединаца све до 1941. године. Рат је провео у покрету отпора и партизанима, а по његовом окончању био је међу оснивачима, али и међу првим фудбалерима *Јединства*. Као одбрамбени играч поседовао је изванредну технику и важио за веома борбеног фудбалера, уз то врло поузданог и одговорног. Од активног играња се опростио почетком 1952. године, укључивши се краће време у рад управе *Јединства*, да би онда, као истакнути руководилац фабрике "Змај", био један од оснивача спортског друштва тог индустријског гиганта и његов дугогодишњи најагилнији члан управе. У рад фудбалског клуба *Галеника* поново се укључио средином осамдесетих година, али је убрзо потом доживео тешку несрећу када је пао под трамвај и изгубио ногу. Као тежак инвалид и потпуно депримиран, сасвим се искључио из свих јавних збивања, а 1991. године је умро.

ЂОРЂЕ ПЕШИЋ-Ђура

Изданак угледне горњоварошке породице, рођен је у Земуну 1921.године, а фудбал је почео да игра у подмлатку *ЗАСК-а*. Са само 18 година прешао је у *Витез* и постао стандардни првотимац екипе која ће убрзо суверено завладати београдским нижеразредним фудбалом. За *Витез* је наступао и у време избегличких дана овога клуба током окупације, а после ослобођења, после одбијања челника земунског фудбала да прихвате тај клуб и његовог распада, играо је неколико година за прволигашки тим београдског *Металца*. У Земун се вратио 1950. године и наступајући још неколико сезона за *Јединство*, ту и окончао активну фудбалску каријеру. Био је вансеријски одбрамбени играч и један од најбескомпромиснијих и најборбенијих фудбалера који су икада играли у Земуну, па је знао да насрне и на саиграче уколико се нису довољно трудили. Због те бескомпромисности и полета којег је уливао саиграчима, звали су га Ураган. И по престанку активне фудбалске каријере увек је био уз клуб, ангажујући се онолико колико му је посао угледног привредника дозвољавао, а 1983. године је изабран за председника *Галеника*. И тај посао је изузетно часно и савесно обављао, па је, када се повукао 1988. године, проглашен за доживотног почасног председника клуба, као први и за сада једини који је то заслужио у читавој историји овог спортског колектива.

СЛОБОДАН МАРКОВИЋ - Бата Њоња

Рођен 1928.године у старој и угледној земунској породици из Горње Вароши, почео је да игра фудбал пред други светски рат у четвртом подмлатку тадашњег најбољег земунског клуба *Витез*, а за време рата наступао је за више земунских тимова. Прави спортиста, на првим послератним крос-такмичењима редовно је односио победе, али када су сви очекивали да ће постићи изузетну атлетску каријеру, вратио се својој највећој љубави-фудбалу. После краћег играња у чувеном активу *Веверица* и екипи *Омладинца*, прешао је у *Јединство* и боје тога клуба бранио пуних 12 година. Био је то ол-раунд играч у правом смислу речи и дословце је играо на свим местима у тиму, најчешће као голман и леви бек или лево крило. Анегдотски делује, али је истина да се он пре утакмице увек скидао и само чекао који ће дрес добити, голмански или какав други, јер место у тиму му је увек било обезбеђено. Важио је за бескомпромисног борца који је увек на најпоштенији начин приступао игри и "гинуо" на свакој утакмици. Тек на самом заласку каријере напустио је *Јединство* и прешао у *Милутинац*, у чијем дресу је по неку утакмицу одиграо и у позном животном добу, кад год је требало помоћи овом клубу чије се игралиште граничило са његовом баштом. Седамдесетих година је наступао и у славном тиму *Галеникиних* ветерана, али се касније прилично дистанцирао од фудбала.

ДРАГОМИР РАДОСАВЉЕВИЋ - Кепа

Горњоварошанин из угледне ратарске породице, рођен је 1930. године, а фудбал је почео да игра одмах после ослобођења у подмлатку *Сремца*. После краћег играња у подмлатку и првом тиму земунског *Омладинца*, приступио је *Јединству* и годинама био незаменљиви првотимац овога клуба. Као најбољи земунски фудбалер своје генерације, био је и на мети већих клубова, па је пола године провео у београдском *Радничком*, тадашњем прволигашу, али ненавикнут на односе који су већ тада владали у јаким екипама, вратио се у Земун. Једно време наступао је и за земунска *Наша крила*, 1958. и 1959. године, али је ипак врхунац његове плодне и успешне каријере везан за *Јединство*, у чијем дресу је, као капитен, и окончао активно играње, 1961. године. Био је вансеријски нападач, изванредно класично лево крило или полутка, брзих ногу, израђене технике и јаког и прецизног шута, али на жалост врло пргав и недисциплинован играч, што му је доста штетило у каријери. Остао је, ипак, запамћен као један од најбољих фудбалера које је Земун дао и велики љубимац навијача који су знали да цене његову виртуозност. После престанка активног играња, неко време је радио у стручном штабу *Јединства*, а потом је као радник Дома спортова "Пинки" бринуо о земунском стадиону. По одласку у пензију, међутим, потпуно се дистанцирао од фудбала и клуба коме је поклонио читаву младост.

АЛЕКСАНДАР СТАВЕНОВ - Саша

Рођен 1925. године у Београду, почео је да игра фудбал и убрзо се афирмисао као један од најталентованијих престоничких младих играча, наступајући у подмлатку славног *БСК-а* и за омладинску репрезентацију главног града. После рата се доселио у Земун и играо за *Сремац, Омладинац* и *Јединство*, где је завршио фудбалску каријеру, 1954. године. Био је типичан навални играч, полутка или крило, веома брз и окретан и изванредне технике и прецизног шута, увек опасан за противнички гол. Велики недостатак му је, међутим, био низак раст и слаба физичка конституција, што га је и омело да направи и далеко успешнију фудбалску каријеру. Када је напустио активно играње, још једно краће време је одржавао везе са клубом, да би их онда сасвим прекинуо, чак и као навијач.

МИЛЕНКО СВИЛАРИЋ-Енџика

Рођен 1925. године у једној од најугледнијих горњоварошких породица, фудбал је почео да игра пред сам почетак другог светског рата, а за време рата је био већ афирмисан играч тадашњих земунских клубова *ХШК Грађански* и *Дунав* По ослобођењу и одслужењу војног рока, приступио је *Јединству*, чије је боје бранио до 1955. године. Фудбалску каријеру је почео као одбрамбени играч, а завршио је као нападач, робусни центарфор и голгетер. Због бескомпромисне игре публика га је волела, а он је знао да јој се одужи головима који су често били одлучујући. Треба рећи да је био и диван човек, омиљен у Земуну. После престанка активног играња, једно време је био члан техничке комисије *Јединства*, да би се касније сасвим повукао из спорта, али је остао веран навијач најбољег земунског клуба. Умро је 1993. године.

ПРЕДРАГ МАНОЈЛОВИЋ - Диле

Земунац рођен 1925. године, фудбал је почео да игра за време рата у тадашњем земунском клубу *Дунав*, све до 1943. године, када је отишао у партизане. После ослобођења дуго се двоумио између атлетике, где је био сјајан спринтер земунског *Јединства* и фудбала, којег је играо у истоименом клубу, да би се најзад определио за овај други спорт. Боје *Јединства* брани је, најпре као лево крило, а затим као леви бек, од 1946. до 1956. године и сво то време био је један од најстандарднијих првотимаца. По окончању активне каријере краће време је радио као кондициони тренер у свом бившем клубу, а затим се потпуно посветио животном позиву и дуго година био омиљени наставник фискултуре у земунској гимназији и неким другим школама, одлазећи на фудбалске утакмице само као навијач. Треба рећи да је био и један од оснивача рукометног спорта у Земуну, 1957. године, а за предани рад у спорту и просвети добио је читав низ друштвених признања. Био је један од најомиљенијих Земунаца, па га је, када је умро, 1991. године, до вечне куће на Гардошу испратио велики број суграђана.

ЉУБИША АРСЕНОВИЋ - Љубија

Рођен је 1930. године у познатој породици са земунског брда Ћуковац, која је дала више добрих спортиста, међу њима и једног изванредног боксера и једног доброг џудисту. Фудбал је почео да игра за време другог светског рата у тадашњем најбољем земунском клубу *ХШК Грађански*, а после рата је приступио *Јединству* и дуго година био један од његових најбољих играча. Био је изванредан везни играч и градитељ игре, али доста неборбен и малодушан, што му је прилично сметало у каријери. Као изванредан фудбалер, стално је био на мети великих, па је 1954. године прешао у београдски *Партизан*, где је до 1956. године одиграо 27 утакмица за први тим, али није успео да избори стандардно место у тада заиста изванредној екипи Београђана, коју су чинили све сами репрезентативци. После још једне сезоне у земунском *Јединству*, отиснуо се у фудбалску печалбу, наступајући за друголигашке тимове *Ријеке*, *Срема* из Сремске Митровице и *Приштине*, у чијим је дресовима увек био један од најистакнутијих појединаца. По окончању активне играчке каријере посветио се тренерском позиву, најпре у *Јединству*, затим у још неким екипама, а по повратку у Земун у *Галеници* и касније *Земуну*, где је највише времена провео у раду са млађим категоријама, али је повремено водио и први тим најбољег земунског клуба. У *Земуну* је и пензионисан 1992. године, али и данас аматерски помаже клубу својим великим фудбалским знањем.

ЕУГЕН ГАШПАРОВИЋ - Ега

Рођен 1932. године у познатој земунској породици, фудбал је почео да игра у подмлатку *Јединства* 1948. године, а у првом тиму је дебитовао 1953. године. Упркос многобројним понудама других клубова, остао је веран *Јединству* све до 1961. године, када се опростио од активног играња. Најчешће је наступао на месту халфа и полутке. Одликовао се префињеном техником, тачним и прецизним шутом, примерном борбеношћу, хладнокрвношћу и у најтежим ситуацијама и, изнад свега, изузетно коректном игром. Био је прави "џентлемен у копачкама", па су га уважавали и ценили како саиграчи, тако и противници, а остало је забележено да никада у каријери није био искључен. Године 1955. наступао је за студентску репрезентацију Југославије, као први земунски фудбалер после другог светског рата који је бранио боје неке репрезентативне државне селекције. По завршетку студија напустио је фудбал и сав се посветио позиву инжењера, тако да му је за велику младалачку спортску љубав остајало веома мало времена. На жалост, умро је млад, 1974. године, у четрдесетдругој години живота.

БРАНКО ДИВНИЋ - Штукица

Пореклом из веома угледне земунске породице, рођен је 1932. године. Његов старији брат Максим Дивнић био је познати фудбалер пре другог светског рата, али и познати СКОЈ-евац, који је убијен 1943. године, па је његово име понео и први фудбалски клуб основан по ослобођењу у Земуну. Бранко Дивнић, који је наследио и братовљев надимак - Штукица, такође је био изванредан фудбалер, халф и полутка, који је почео да игра у подмлатку *Јединства*, а убрзо потом, после краћег играња у *Омладинцу* и повратка у матично друштво, постао и незаменљиви првотимац овог клуба. Важио је за одличног техничара, али му је недостатак била прилична неборбеност, па због тога, као и због прилично неспортског живота којег је водио, није постигао више. У редовима најбољег земунског клуба провео је читав фудбалски век, осим сасвим кратког времена када је, на самом крају каријере, одиграо неколико утакмица за *Милутинац*. И по окончању активног играња, остао је у клубу и дуго времена вршио дужност техничког референта и члана управе. Погинуо је 1984. године у саобраћајној несрећи.

СТЕВАН ЋУРЧИЋ - Пасуљ

Земунац, рођен 1932. године, фудбал је почео да игра у подмлатку *Јединства*, где је врло брзо, већ почетком педесетих година, постао стандардни првотимац и један од носилаца игре најбољег земунског клуба. Играо је на месту халфа или полутке и био одличан везни играч, веома покретљив и борбен, али на жалост крхке физичке грађе, што му је доста сметало да постане још бољи фудбалер. При крају активне каријере, 1959. године, прешао је у *Наша крила*, после годину дана се вратио у *Јединство*, али је ускоро опет отишао и наступајући за још неке нижеразредне земунске тимове убрзо окончао играчки стаж. После тога прихватио се тренерског позива, па је у више наврата радио и у свом матичном клубу, али и у другим екипама из Земуна, између осталог и у женском фудбалском клубу *Слога*. И данас редовно посећује све утакмице *Земуна* као један од његових најверних навијача.

ПЕТАР ПЕТРОВИЋ - Мачак

Рођен 1931. године у Земуну, читав фудбалски век провео је у *Јединству* за чији је први тим наступао од 1951. до 1959. године, када се опростио од активног играња. Био је нападач изузетних квалитета, брзоног крило израђеног дриблинга и снажног и прецизног шута, који је знао и сам да реши утакмицу, уз то и веома интелигентан и лукав играч, којем је било тешко парирати. С друге стране, био је изузетно фер и коректан фудбалер, па су га ценили и саиграчи и противници, а земунска публика га је веома волела. И у приватном животу је био скроман и повучен, тако да је уживао широко поштовање Земунаца. По окончању активне играчке каријере остао је веран навијач најбољег земунског клуба, све до преране смрти, 1990. године.

МИЛАН ВИТЕЗ -Главоња

Земунац, рођен 1933. године, фудбал је почео да игра у подмлатку *Јединства*, да би убрзо потом прешао у земунски *Текстилац* и ту неколико сезона био стандардни првотимац, учествујући у највећем успеху тог клуба, пласману у Подсавезну лигу Београда. У матични клуб се вратио почетком 1957. године. Био је веома добар бек, срчан и бескомпромисан борац, али можда нешто спорији него што би требало. Био је међу првим бековима у Земуну који су успешно примењивали такозвани клизећи старт. Као један од најбољих фудбалера *Јединства* своје генерације, пуне три сезоне, још од 1961. године, је носио капитенску траку. Фудбалску каријеру окончао је у српско-лигашком тиму батајничког *БСК-а*, чије је боје бранио још неколико година по одласку из *Јединства*. И данас редовно посећује утакмице *Земуна*, као један од његових најверних навијача.

ОТО КОХ - Шваба

Син познатог предратног земунског фудбалера Рудолфа Коха, рођен је 1936. године у Земуну. Наследивши таленат од оца, фудбал је почео да игра у подмлатку земунског *Текстилца*, а неколико година касније се као првотимац *Наших крила* афирмисао као изузетан градитељ игре и играч са истанчаним осећајем за гол. У *Јединство* је прешао 1960. године и сјајним играма скренуо пажњу и већих тимова, тако да је већ 1961. године приступио друголигашу *Срему* из Сремске Митровице, чије је боје бранио до 1963. године, када се опет вратио у *Јединство* и ту и окончао фудбалску каријеру, три године касније. Мора се рећи, међутим, да су честе промене клубова, повреде и "зечје" срце, што му је била и главна мана, утицали да његов раскошан таленат никада не дође до пуног изражаја. Крајем шездесетих година напустио је Земун и отишао у Немачку, где и данас ради и живи, без много контаката са родним градом и клубом у коме је стекао пуну спортску афирмацију.

МИРОСЛАВ УЗЕЛАЦ - Зела

Рођен у Земуну 1940. године, фудбал је почео да игра у млађим категоријама *Јединства*, да би дрес првотимца обукао 1958. године и носио га наредних пуних девет година, као један од најстандарднијих и најбољих фудбалера, а једно време био је и капитен тима. Био је један од најзаслужнијих за пласман *Јединства* у Другу савезну лигу и један од најбољих играча екипе која је две године наступала у том рангу такмичења. Најчешће је наступао на месту крила. Одликовао се брзином и добром техником, као и истанчаним осећајем за гол, а највећа мана му је била неборбеност и прилична плашљивост, због чега и није постигао више у фудбалу. Од активног играња опростио се 1967. године, прекинувши после тога све везе са фудбалом, осим навијачких.

СТЕВАН ЈОВАНОВИЋ - Пацов

Рођен у угледној земунској горњоварошкој породици 1940. године, још као дечак је почео да игра фудбал у пионирима *Јединства*, али и стони тенис у земунској *Младости*. Велики талената у оба спорта, дуго се двоумио за који да се определи, да би на крају ипак изабрао фудбал. Дрес првотимца *Јединства* изборио је већ у сезони 1959/60. године, ускоро се одличним играма наметнувши као један од његових најбољих појединаца. Сјајан везни играч великог радијуса кретања и прецизног шута, запао је за око и већим тимовима, па је средином 1961. године прешао у редове друголигаша *Приштине*, чије је боје бранио пуне четири сезоне, као један од најбољих фудбалера. По повратку у Земун, средином 1965. године, поново је обукао дрес *Јединства* и опет постао незаменљиви првотимац, али је на жалост често испољавао недисциплину, што је у појединим периодима доста штетило екипи. На срећу, то је ипак трајало кратко, па је на крају, сасвим заслужено понео и капитенску траку *Јединства*, а касније и *Галенике*, у чијим редовима је и окончао дуги и плодни играчки стаж, 1971. године. За *Јединство* и *Галенику* одиграо је укупно 153 првенствених и куп утакмица, постигавши при том 7 голова. И данас редовно посећује утакмице свог бившег клуба као један од његових највернијих навијача.

ЖАРКО ЕРАКОВИЋ

Рођен 1944. године у Батајници, фудбал је почео да игра у тамошњем *БСК-у* одакле је и прешао у *Јединство*, у лето 1963. године. После две сезоне проведене у *Срему* из Сремске Митровице, од 1966. до 1968. године, вратио се у *Јединство*, наступајући за најбољи земунски клуб, који је у међувремену променио име у *Галеника*, до 1971. године. Пошто је још неко време бранио боје неких мањих клубова, опростио се од активног играња 1976. године. За *Јединство* и *Галенику* одиграо је укупно 82 првенствене и куп утакмице, постигавши при том 31 гол. Био је то врло добар везни играч и нападач, одличне технике и прецизног шута, прави прототип модерног фудбалера средине терена. Навијачи су знали да кажу да „свака његова лопта има очи", јер је непогрешиво знао да упосли саиграче, а захваљујући одличном шуту често се уписивао и у листе стрелаца.

СВЕТОЗАР БОШЊАКОВИЋ - Цвеја

Рођен 1943. године, фудбал је почео да игра у подмлатку *Јединства*, да би дрес првог тима тадашњег српсколигаша изборио у сезони 1966/67. године. Изванредан одбрамбени играч, најчешће је наступао на месту центархалфа, а сигурне игре које је пружао чиниле су га често најпоузданијим човеком у тиму. Био је либеро најмодернијег типа, који је све решавао „читањем" противника и спортским надметањем, а никада снагом и неспортском игром, па је био прави фудбалски центлмен. Поседовао је врло добру технику и прецизан пас, а једини недостатак му је била мекоћа у игри, па се са грубим противницима тешко носио. Са *Галеником*, чији је у то време био капитен, учествовао је у пласману клуба у Другу савезну лигу, а у то време је у неколико наврата бранио и боје аматерске државне репрезентације. Дрес *Јединства* и *Галенике* носио је укупно 117 пута на првенственим и куп утакмицама, а занимљиво је да се, као последњи човек одбране, ниједном није уписао у листу стрелаца. Већ у поодмаклом фудбалском добу, почетком 1972. године је отишао у редове *Влазнијмија* из Ђаковице, а активну играчку каријеру је окончао у Канади. У фудбалским круговима Земуна остаће запамћен као изузетан фудбалер, али и као диван човек, који заслужује сво поштовање.

ЛАЗАР ЕРСКИ

Рођен 1948. године, за први тим *Јединства* је дебитовао у сезони 1966/67. године и одмах постао један од најстандарднијих и најбољих фудбалера земунског српсколигаша. Боје *Јединства*, а касније *Галенике*, бранио је у 70 првенствених и куп утакмица, уписавши се при том 54 пута у листу стрелаца, што га је уврстило међу најефикасније нападаче у историји најбољег земунског клуба. Физички снажан, као центарфор је просто разгртао противничке играче, са успехом излазећи на крај и са најоштријим одбранама, а велики квалитет му је био тај што је знао да повуче игру онда када његовој екипи није ишло, па често и да баш тада постигне гол који би преокренуо даљи ток меча. Увек поуздан и сигуран, боје *Галенике* бранио је до средине 1971. године, учествујући и у великом тријумфу клуба - пласману у Другу савезну лигу. Био је одличан фудбалер који је земунским навијачима остао у сећању и као изузетно коректан играч. Из Земуна се иселио у Канаду, где је пре неколико година погинуо.

ЗОРАН РАНКОВ - Жуђа

Рођен 1946. године у Београду, играо је у више нижеразредних клубова пре него што је прешао у *Јединство* у лето 1967. године. Дрес *Јединства* и касније *Галенике* носио је до средине 1971. године, одигравши за клуб укупно 74 првенствене и куп утакмице, постигавши 12 голова и учествујући у великом успеху клуба - пласману у Другу савезну лигу. За четири године, колико је играо у Земуну, био је међу најстандарднијим и најпоузданијим играчима екипе, који је ретко када пружао лоше партије. Био је играч великог радијуса кретања, добре технике и одличног шута, па је могао да наступа на многим местима у тиму, али је најчешће заузимао позицију десне полутке, што му је највише и одговарало. Типичан модеран играч средњег реда, и за данашња схватања фудбала био би добар играч. По одласку из Земуна наступао је за још неколико екипа пре него што је дефинитивно оставио фудбал и посветио се тренерском позиву.

МИРКО РУШАНАЦ - Мика

Рођен 1946. године у Земуну, фудбал је почео да игра у млађим селекцијама *Јединства*, за чији је први тим дебитовао у сезони 1966/67. године. Добар одбрамбени играч, бритки бек, био је један од најпоузданијих фудбалера *Јединства* и касније *Галенике*, са којом је изборио и улазак у Другу савезну лигу у сезони 1969/70. године као стандардни првотимац, да би онда, после још једне сезоне у друголигашком друштву, прешао у *Чукарички* у лето 1971. године и тамо убрзо окончао активну играчку каријеру. За *Јединство* и *Галенику* за пет сезона, колико је наступао, одиграо је укупно 97 првенствених и куп утакмица, али је занимљиво да се ни један једини пут није уписао у листу стрелаца. Остао је запамћен као изузетан борац, али и веома коректан фудбалер и то како на терену, тако и у односима према клубу и екипи, чију је и капитенску траку носио једно време.

МИРОСЛАВ ВЕЛИЧКОВИЋ - Рибика

Син славног земунског предратног фудбалера Милана Величковић-Рибике, рођен је 1948. године у Земуну, а од малих ногу је испољио велики фудбалски таленат, па је тако понео и очев надимак. После почетка у пионирима *Јединства*, од 1960. до 1968. године био је члан *Црвене звезде*, чије је све погоне, од пионира до првог тима, прошао, а онда се, после годину дана играња у дресу друголигаша *Новог Сада*, вратио у родни Земун. За *Галенику* је наступао од 1969. до 1982. године, с тим што је у том периоду једну сезону провео у војсци, а једну, 1973/74. године, у дресу *ОФК Београда*. Боје *Галенике* је бранио у 233 првенствене и куп утакмице, постигавши 35 голова, а био је и капитен екипе. Изванредан везни играч, снажног и прецизног шута, бескомпромисан и неуморан борац, био је фудбалер несумњивих квалитета. Волео је дуел игру, у којој је најчешће излазио као победник, а био је чувен и по својим дугим пасовима, дијагоналама или паралелама, којима је знао сјајно да упосли саиграче на крилу, истовремено „избацујући из игре" противничке бекове. Онако како је играо фудбал, могао би и данас да буде одличан играч. По окончању активног играчког стажа отворио је кафић и прекинуо са фудбалом све везе, осим навијачких.

СТЕВАН КОВАЧЕВИЋ - Мољац

Рођен у Земуну 1948. године, после краћег боравка у тек основаном пионирском тиму *Јединства*, од 1960. до 1968. године је био у *Црвеној звезди*, прошавши све категорије овог славног клуба, од пионира до првог тима, а као један од најперспективнијих фудбалера своје генерације био је и стандардни члан омладинске државне репрезентације. После једне сезоне проведене у друголигашком тиму *Новог Сада*, приступио је 1969. године *Галеници* и врло брзо постао миљеник земунских навијача. Његови чувени дриблинзи петом дизали су увек читав стадион на ноге, баш као и ефектни голови, нарочито они када би, претварајући се да ће да центрира, упућивао изненадан шут у мрежу. Суптилан дриблер, изузетно снажног и прецизног шута, био је изванредно десно крило, па је у више наврата био позиван и у аматерску државну репрезентацију, а био је кандидат и за олимпијску селекцију. У дресу *Галенике* одиграо је 101 првенствену и куп утакмицу на којима је постигао 37 голова. За *Галенику* је наступао до 1973. године, једно време носећи и капитенску траку, затим је бранио боје зрењанинског *Пролетера*, а активну каријеру је окончао у Швајцарској, где и данас живи и ради као фудбалски тренер.

МИОДРАГ ПРЕГЕЉ - Мија

Земунац, рођен 1949. године, фудбал је почео да игра у пионирском тиму *Јединства* 1961. године, да би убрзо потом прешао у редове београдског *Партизана* са репутацијом најталентованијег земунског фудбалера своје генерације. У *Партизану* је прошао комплетну фудбалску школу, од пионирског до омладинског погона, а за први тим одиграо је такође неколико утакмица. Не успевши да се наметне као стандардни првотимац, уступљен је 1968. године зрењанинском *Пролетеру*, чији је дрес са успехом носио две сезоне, да би се 1970. године вратио у Земун и приступио друголигашу *Галеници*. Био је одличан везни играч, добар техничар прецизног шута и веома покретљив и користан фудбалер, али је због повреда често одсуствовао са терена, па није постигао онолико колико се од њега испрва очекивало. Боје земунске екипе бранио је до 1978. године, одигравши у њеном дресу 149 првенствених и куп утакмица и постигавши 8 голова. Када се опростио од активног играња, остао је у клубу где је већ годинама веома успешан учитељ млађих категорија фудбалера, а повремено и члан управе.

ДРАГАН ЈОЈИЋ

Рођен 1949. године у Београду, фудбал је почео да игра у *Партизану*, у чијем је подмлатку био један од најбољих појединаца и стандардни члан омладинске државне репрезентације, а за први тим наступио је два пута. После годину дана проведених у *Младости* из Смедеревске Паланке, почетком 1970. године је приступио *Галеници* и у наредних неколико сезона био њен стандардни првотимац, одигравши 78 првенствених и куп утакмица у њеном дресу, при том постигавши и 1 гол. Био је изванредан одбрамбени играч, бек и центархалф, веома поуздан и сигуран, а уз то пожртвован, али и врло фер и коректан фудбалер, који је на терену много више користио технику него снагу. Средином 1973. године, међутим, напустио је активно играње фудбала због обавеза на радном месту.

ДУШАН ЧЕЛАР - Дуле

Земунац, рођен 1951. године, фудбал је почео да игра у пионирима *Јединства* и прошавши омладинску школу овога клуба, као најталентованији фудбалер своје генерације, на врата првог тима *Галенике* је закуцао већ 1970. године, али како због јаке конкуренције није успео да избори место, уступљен је 1971. године *Чукаричком*. У матични клуб се вратио после годину дана и овога пута одмах изборио дрес стандардног првотимца којег је носио наредних 12 година, дуже време и као капитен. Био је комплетан играч, па је испрва играо у нападачком реду, истичући се изузетно снажним и прецизним шутом, а његове "евроголове" са дивљењем су описивали спортски извештачи, да би касније изванредне игре пружао и на месту бека. Као нападач-центарфор одликовао се сналажљивошћу, осећајем за гол и изврсним шутом са обе ноге, а као бек је играо на најмодернији начин. Упркос неколико непријатних повреда које је доживео и које су му знатно омеле успешну каријеру фудбалера, за први тим *Галенике* је одиграо 264 првенствене и куп утакмице, постигавши на њима 43 гола. За аматерску државну репрезентацију наступао је десетак пута. Због извесних неслагања са тренером Чабриновићем оставио је фудбал у зиму 1982/83. године, али се поново активирао већ почетком наредне сезоне, одигравши још годину дана у *Галеникином* дресу, да би онда дефинитивно рекао "збогом" фудбалу, наравно само као играч, јер је све време, од тада до данас, остао у најужем руководству клуба.

СЛОБОДАН ПЕЈОВИЋ - Пеја

Рођен 1952. године, фудбал је почео да игра још као дечак, у *Јединству* прошавши комплетну омладинску школу најбољег земунског клуба. Као веома перспективан јуниор, на инсистирање тренера Бобека, већ 1970. године прикључен је првом тиму *Галенике*, у коме је наредне сезоне изборио и дрес стандардног првотимца као најмлађи у екипи коју су тада чинили углавном искусни играчи. У лето 1975. године прешао је у редове београдског *Рада*, а у *Галенику* се вратио 1983. године и наступао за њу још наредних неколико сезона. Боје најбољег земунског клуба бранио је укупно 101 пут на првенственим и куп утакмицама, постигавши два гола. Осим завидног фудбалског знања, одликовала га је и велика борбеност у игри, велики радијус кретања и неуморно трчање током читавог меча, као и добро прилагођавање свакој тактици, па је са подједнаким успехом обављао и дефанзивне и офанзивне задатке у игри, иако је најчешће наступао у средњем реду. Убрзо после повлачења са спортског поља, вратио се у клуб, где је почетком 1987. године постављен на место директора, а ту дужност обавља и данас, савесно и готово фанатично привржен *Земуну*.

МИША ЈАНДРИЋ - Киђа

Рођен 1952. године, фудбал је почео да игра у подмлатку *Јединства*, а затим, прошавши комплетну омладинску школу *Галенике*, изборио је место у првом тиму тадашњег друголигаша 1970. године. За *Галенику* је наступао до 1975. године, а онда је прешао у редове *Чукаричког* где је играо наредних пет година, када је отишао у Холандију и провео две сезоне у дресу једног тамошњег лигаша. У *Земун* се вратио 1983. године и играо за њега до 1986. године, када је отишао у Француску где је наступао за трећелигашку екипу *Париз Ф.Ц.* све до 1989. године. По повратку у земљу, активну фудбалску каријеру окончао је у тадашњем српсколигашу *Бежанији*, 1992. године, дакле у четрдесетој години живота. У два наврата, за *Галенику* и *Земун* одиграо је укупно 149 првенствених и куп утакмица и постигао 40 голова. Био је одличан навални играч - десно крило модерног типа, који се одлично сналазио у маневру и простору и имао сјајан осећај да се нађе у шанси, па је постизао доста голова, али је често и пропуштао идеалне прилике. Основна мана као играчу му је била недостатак храбрости и малодушност, што га је и омело да направи још бољу фудбалску каријеру. По престанку активног играња поново се укључио у рад матичног клуба, увек спреман да помогне.

МИОДРАГ ЂУРИЋ

Рођен 1950. године, у редове тадашњег друголигаша *Галенике* прешао је у лето 1971. године из *Бежаније*, чије је боје до тада бранио и где је и поникао као фудбалер. За најбољи земунски клуб наступао је пуне четири сезоне, до лета 1975. године, када је отишао у немачки клуб *Аугзбург*, а у Немачкој је и окончао активну играчку каријеру. Дрес *Галенике* носио је укупно 113 пута у првенственим и куп утакмицама, постигавши про том и два гола, а једно време је носио и капитенску траку. Био је поуздан одбрамбени играч, брз и оштар, који је најчешће наступао на месту бека, али је повремено играо и на другим местима у одбрани, а забележено је да је у неколико наврата, због повреда или искључења голмана, стао и између статива, обављајући и ту улогу са доста успеха!

ПЕТКО СТАМЕВСКИ

Рођен 1949. године у Инђији, фудбал је почео да игра у пионирима тамошњег фудбалског клуба *Челезничар*, да би у сениорском узрасту постао стандардни првотимац и један од најбољих појединаца. Са том репутацијом прешао је у редове прволигаша *ОФК Београда*, али како ту није успео у потпуности да се наметне, у лето 1972. године је приступио друголигашу *Галеници*. Њене боје бранио је до средине 1975. године, када се вратио у Инђију где је и окончао активну фудбалску каријеру. За три сезоне, колико је носио дрес *Галенике*, наступио је на 77 првенствених и куп утакмица. Најчешће је наступао на месту левог бека, иако је био изразити дешњак! Одликовао се бескомпромисношћу, чврстином у дуелима, али и честим убацивањем у поље напада где је користио свој добар центаршут, али и јак ударац. Упркос томе, у дресу *Галенике* није ни једном успео да се упише у листу стрелаца, али је играма које је пружао углавном задовољавао и стручни штаб и пробирљиву земунску публику.

МИРОСЛАВ РОДИЋ

Рођен 1953. године у Нишу, фудбал је почео да игра у тамошњем *Радничком*, скренувши већ као јуниор пажњу на свој изузетан таленат. Како није успео да избори дрес стандардног првотимца у конкуренцији која је била у тадашњем нишком прволигашу, уступљен је 1972. године *Галеници*. Пошто се и ту наметнуо одличним играма на позицији последњег човека одбране, био је стално на мети већих клубова, али је остао у *Галеници* пуне три године и за то време у њеном дресу одиграо 90 првенствених и куп утакмица, постигавши и један погодак, да би у лето 1975. године прешао у редове тадашњег друголигаша *Бора*. Био је, без сумње, одличан фудбалер који, међутим, никада до краја није развио свој велики таленат, пре свега због помало неозбиљног приступа игри, што је знало да нанесе и доста штете екипи.

СЛОБОДАН ТОПАЛОВИЋ - Топал

Чачанин, рођен 1952. године, фудбалску каријеру је почео у тамошњем другoлигашу *Борцу*. Врло брзо се афирмисао као одличан чувар мреже, па је изборио и дрес аматерске репрезентације Југославије, чије је боје бранио на десетак утакмица. У зиму 1971/72. године прешао је у редове земунског другoлигаша *Галенике*, где је потврдио високу класу и још више напредовао. Сјајних физичких предиспозиција, имао је изузетан рефлекс, а на инсистирање тренера Бобека, почео је и да истрчава и игра улогу „трећег бека", онда када је то мало који голман у земљи био. Таква улога му није била тешка, с обзиром да је био и одличан фудбалер у пољу, што је често доказивао играјући мали фудбал (!), а са друге стране је одушевљавао публику и својим изузетним парадерством, али и зналачким дириговањем игре одбрамбеног реда. У земунском тиму је са успехом наступао до лета 1974. године, одигравши за њега 72 првенствене и куп утакмице. Тада је отишао у СР Немачку, где је приступио познатом прволигашу *Келну*, у коме је провео неколико година, најпре као алтернатива немачком репрезентативном голману Шумахеру, а затим као стандардни чувар мреже овог славног клуба. По повратку у земљу опет се ангажовао у свом бившем клубу и редовно наступа за његову екипу ветерана. На жалост, маја месеца 1994. године, управо на једном тренингу земунских ветерана, погодио га је мождани удар, од чега је и умро. Остаће запамћен као изванредан чувар мреже, али и као диван друг и човек.

САВА АВРАМОВИЋ

Рођен 1950. године, у редове тадашњег земунског другoлигаша *Галенике* прешао је средином 1971. године са репутацијом најбољег фудбалера крајевачке *Слоге*. За четири сезоне, колико је бранио боје најбољег земунског клуба, дрес првотимца носио је на укупно 82 првенствене и куп утакмице и при том се два пута уписао у листу стрелаца. Био је одличан одбрамбени играч који је најчешће наступао на местима бека и халфа. Импоновао је сигурном и озбиљном игром у којој хазардерству није било места, као и бескомпромисношћу у дуелима са противничким играчима, а главне одлике су му биле брзина, добро постављање и сјајна игра главом. Пред сезону 1975/76. године прешао је у редове српскoлигаша *ИМ Раковице*, а неколико година касније, по окончању активне играчке каријере, посветио се деленју правде на фудбалским теренима, па је до скора био један од наших најцењенијих фудбалских арбитара савезног ранга.

ЗЛАТКО КЕЖМАН - Кежа

Рођен у Земуну 1952. године, фудбал је почео да игра у пионирима *ОФК Земуна*, потоње *Галенике* у чијем је подмлатку бранио приликом фузије са *Јединством*. Као перспективан чувар мреже, у први тим *Галенике* је прекомандован већ у сезони 1970/71. године, али тада није успео да избори дрес стандардног првотимца, па је наредних неколико година само повремено наступао. Због тога је и прешао у редове београдског нижеразредног клуба *Трудбеник*, чије је боје бранио наредних пуних девет година. У матични клуб се вратио већ као ветеран, 1984. године, али ни тада није успео да се наметне до краја, увек имајући алтернативу у неком другом голману коме је обично давана предност. Беспримерном упорношћу, тек у сезони 1987/88. године успео је да избори дрес првог голмана *Земуна*, чији је гол бранио на укупно 109 утакмица и био један од најзаслужнијих за највеће успехе у историји клуба. Тако је "под старе дане" пружио максимум у каријери, доказавши све своје квалитете и потврђујући старо правило да су голмани као вино - што старији то бољи. Године су ипак чиниле своје, па је у сезони 1992/93. године прешао у београдски *Хајдук*, да би се годину дана касније коначно опростио од активног играња. Ипак, без фудбала није могао, тако да се у лето 1995. године поново нашао у *Земуну*, где се прихватио тренерског рада. Као голмана, одликовали су га хитрина и сјајни рефлекси, захваљујући којима се прославио и многим одбрањеним пеналима, а истицао се и одличним организовањем и командовањем одбране испред свог гола.

МИЛЕ ТОМИЋ

Земунац рођен 1954. године, фудбал је почео да игра у најбољем земунском клубу и прошавши његову комплетну пионирско-омладинску школу, већ је у лето 1973. године прикључен првом тиму. Врло брзо је изборио дрес стандардног првотимца и постао стуб одбране *Галенике*. Био је изузетан техничар, а највећи недостатак - недовољну брзину, надокнађивао је добрим постављањем. Одликовао се и прецизним додавањима, а лако се и често укључивао из зоне одбране у средњи ред, играјући тако на начин који тренери данас све више траже од својих одбрамбених играча. Захваљујући томе, био је у прилици и да често користи изванредан шут левом ногом, па је постигао и доста голова. Његове одличне игре нису прошле незапажено, па је 1977. године прешао у Пирот, бранећи боје тамошњег друголигаша *Радничког* пуне четири године, после чега се вратио у Земун. Још три сезоне наступао је са доста успеха за *Галенику*, а онда је оставио активно играње, 1984. године. Боје земунског клуба бранио је на 137 првенствених и куп утакмица, постигавши на њима 17 голова, а по окончању активне фудбалске каријере остао је у клубу као тренер. Са много успеха у два наврата је водио први тим најбољег земунског клуба, а такође је изузетно успешно у међувремену пуне три године био шеф омладинске школе *Земуна*. Из *Земуна* је отишао у лето 1994. године, али и данас одржава везе са клубом.

ГЕЗИМ ЉАЉА - Љаки

Рођен 1959. у Ђаковици, фудбал је почео да игра у *Влазнимију*. Већ у пионирском узрасту запажен је његов вансеријски таленат, па је после Турнира република 1973. године, неколико прволигашких клубова покушало да га доведе у своје редове, али се он ипак одлучио за *Галенику*. Врло брзо је постао омладински репрезентативац, а већ у сезони 1973/74. године дебитовао је за први тим земунског друголигаша. Већ тада је доказао да је фудбалер најплеменитијег кова, чији су дриблинзи дизали публику на ноге. Био је ненадмашан у дуелима у којима је са лоптом кретао право на играча, центаршут му је био изванредан, као и преглед игре, а и ударци на гол су му били прецизни и увек опасни. Наредних десет година био је један од најбољих фудбалера *Галенике* и стално на мети великих, али је ипак остао веран земунском клубу, чији је дрес носио на 256 првенствених и куп утакмица, постигавши 60 голова. За то време постао је и аматерски репрезентативац, а на турнеји по Кини 1981. године наступао је и за Б-селекцију Југославију, али до А-тима није стигао иако је у то време био можда и најбоље крило у земљи, пре свега зато што није играо у прволигашком тиму. Када је најзад и *Галеника*, великим делом и његовим заслугама, изборила прволигашки статус, није му се посрећило да заигра у најбољој конкуренцији, јер је морао у војску. По повратку из армије дуго је кубурио са непријатном повредом, па се две године касније и опростио од активног играња, али је остао у клубу као тренер.

ДРАГАН ЛАЦМАНОВИЋ - Лаца

Рођен у Бенковцу 1954. године, фудбал је почео да игра у тамошњем фудбалском клубу *Велебит*, а у *Галенику* је прешао 1975. године. Већ те сезоне изборио је дрес стандардног првотимца и наредних година био један од најбољих појединаца и учествовао у свим успесима екипе. Почетком 1983. године приступио је *Црвеној звезди*, но како није успео да се наметне, вратио се већ у лето те године у *Галенику*, али се убрзо отиснуо у печалбу, отишавши у *Јуст* из Мелбурна. По повратку је играо за бањалучки *Борац*, аустријски прволигаш *КСВ* из Клагенфурта, *БСК* из Батајнице и зрењанински *Пролетер*, да би се 1988. опет вратио у *Земун*. Ту је наступао још пуне четири године и као најискуснији и један од најбољих фудбалера тадашње младе екипе земунског клуба много значио за њену консолидацију и био један од најзаслужнијих за највеће успехе у историји клуба. Дрес *Галенике* и *Земуна* носио је на 222 првенствене и куп утакмице, постигавши при том и 69 голова. Као фудбалер одликовао се одличним шутом и сјајном игром главом, али и великом покретљивошћу што је чинило да је стално био у шанси за постизање гола. Уз то био је изузетан борац за кога није постојала изгубљена лопта, а на терену је био прави вођа. Нарочито занимљиво је то да је играо све боље што је био старији! Ипак време је учинило своје, па је већ у поодмаклим годинама, напустио клуб, али је још извесно време играо за *Институт*, а потом се вратио у *Земун* као тренер.

ЂОРЂЕ УКОВСКИ

Рођен 1954. године у Земуну, фудбал је почео да игра у пионирској екипи *Змаја*, да би као велики таленат прешао у омладински погон *Галенике*, где је формиран као фудбалер. После прерастања омладинског узраста, провео је шест месеци на "калењу" у српсколигашком тиму *ИМ Раковице*, одакле се вратио у *Галенику* и 1973. године избори дрес стандардног првотимца земунског друголигаша. Био је типичан фудбалер средине терена, сјајан техничар и изванредан шутер са великим радијусом кретања и веома борбен. У више наврата позиван је у аматерске селекције Београда и Србије. После три сезоне проведене у *Галеници*, од којих је последње носио и капитенску траку, у лето 1976. године је прешао у *ОФК Београд* и са успехом наступао за тај тим неколико сезона, да би потом једно време играо мали фудбал у Америци, а по повратку у Београд бранио је боје неких нижеразредних тимова. У редове фудбалског клуба *Земун* вратио се 1986. године, да би убрзо потом ту и окончао играчку каријеру. За *Галенику* је одиграо укупно 83 првенствене и куп утакмице на којима је 12 пута затресао противничке мреже.

МИРОСЛАВ ВУЧИНИЋ

Рођен 1956. године, фудбал је почео да игра у пионирском тиму београдског *Партизана* и прошавши комплетну фудбалску школу тог клуба, закуцао и на врата првог тима, али како у изузетној конкуренцији није успео да избори дрес стандардног првотимца, уступљен је у лето 1975. године *Галеници*, где је, после друголигашког краха, тренер Чабриновић тада почињао да ствара нови тим. Био је комплетан фудбалер великих могућности и квалиета, а захваљујући изванредним играма које је пружао у дресу *Галенике*, врло брзо је постао љубимац земунских навијача. Пуне две сезоне био је готово незаменљив вођа тима земунског српсколигаша, одигравши за то време 66 првенствених и куп утакмица и постигавши при том 32 гола. Афирмишући се у *Земуну* као сјајан играч, дошао је на мету многих већих клубова, па је у лето 1977. године прешао у редове београдског друголигаша *Рада*, упркос свим настојањима *Галенике* да га задржи.

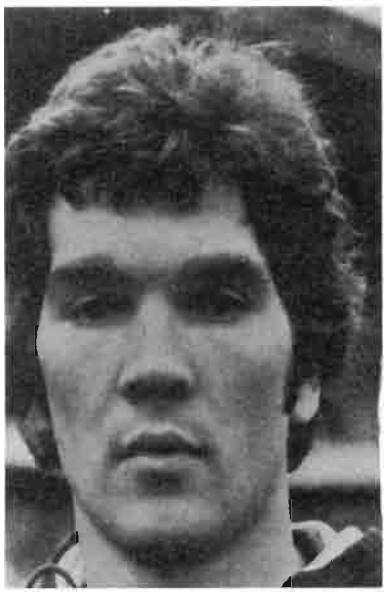
ГОРАН КАЛУШЕВИЋ - Гога

Рођен 1960. године у Земуну, фудбал је почео да игра у пионирском тиму *Галенике*. Већ тада се видело да је у питању изванредан играч, што је само потврђено у омладинском узрасту. Тог играча префињене технике и одличног прегледа игре, одликовали су и сјајан скок, одличан шут и осећај за добро постављање на терену. Играо је модерно и за данашње појмове, лако се укључујући и у средњи ред и у шпиц напада, па је захваљујући томе често постизао и голове. Уз то, био је и прави командант одбране, а у зрелијим играчким годинама и прави вођа тима, поготово у време када је носио капитенску траку. Речју, био је комплетан фудбалер и један од највећих асова у читавој историји земунског фудбала. За први тим *Галенике* дебитовао је већ у сезони 1976/77. године, а годинама потом био је стуб одбране земунског тима и стандардни члан аматерске државне репрезентације у којој је једно време носио и капитенску траку. Све то време био је, као и многи из његове генерације, стално на мети већих клубова, али је остао веран матичном клубу све до краја 1986. године, када је, после 271 првенствене и куп утакмице одиграних у дресу *Галенике* и постигнутих 26 голова, прешао у суботички *Спартак*. У то време, међутим, већ је прешао фудбалски зенит, па је неколико година касније и окончао активну играчку каријеру, у дресу батајничког *БСК-а*. У том клубу и данас је активан, као члан управе и један од тренера.

ЗОРАН БАБОВИЋ

Рођен 1951. године, у *Галенику* је дошао у лето 1975. године. Боје најбољег земунског клуба бранио је наредних пет сезона, одигравши 129 првенствених и куп утакмица, на којима је био стрелац 9 пута. Био је веома поуздан и сигуран играч средњег реда, великог радијуса кретања и доброг прегледа игре. Одликовали су га и јак шут, успешан дриблинг на малом простору, али и бескомпромисност и велико залагање у игри. У лето 1980. године отишао је у Грчку, где је још неко време играо за тамошњу прволигашку екипу *Касторије*, као један од њених најбољих појединаца. По окончању активне фудбалске каријере вратио се у Земун, где је ангажован као један од тренера у омладинској школи матичног клуба. И на том послу је имао доста успеха, али је после извесног времена, због одређених несугласица, отишао из *Земуна*. Краће време је као тренер водио фудбалере земунског *Института*, а затим се поново отиснуо у Грчку, где и данас ради као фудбалски учитељ.

СИМА НИКОЛИЋ

Рођен 1954. године, фудбал је почео да игра у *Црвеној звезди*, а када је проглашен неперспективним, прешао је у *Партизан*, али ни ту није успео да се наметне, па је почетком 1977. године уступљен *Галеници*. Тек у Земуну испољио је сав свој раскошни голгетерски таленат. Био је то вансеријски центарфор просто "гладан" голова, па је неуморано тресао противничке мреже, по некад и шест пута на утакмици. За разлику од многих голгетера, он је знао и да сам дође у шансу, шта више, стално је и био у шанси захваљујући томе што је знао и да се открије и да добро гради лопту, али и због своје беспримерне срчаности и храбрости, стављајући главу тамо где други ни ногу нису хтели. У исто време, био је и робустан и луцидан фудбалер, снажног и прецизног шута обема ногама и беспрекорне игре главом. Његове квалитете расног стрелца запазио је и селектор олимпијске државне репрезентације, па га је у септембру 1977. године позвао под заставу. За сјајног голгетера тада се заинтересовала и *Црвена звезда*, али је он поштено одрадио свој ангажман у *Галеници* и тек 1980. године отишао у редове француског прволигаша *Олимпика* из Марсеља, где је такође играо са пуно упеха. У *Земун* се вратио 1986. године, и ту је убрзо потом окончао активну каријеру. У дресу најбољег земунског клуба одиграо је укупно 104 првенствене и куп утакмице на којима је постигао равно 100 голова! Данас је власник пекаре у Новом Београду.

МИЛИВОЈЕ ЖИВКОВИЋ

Рођен 1954. године у Ваљеву, фудбал је почео да игра у тамошњој *Будућности*. Са репутацијом најбољег играча тог клуба, у лето 1977. године је прешао у земунску *Галенику*, чије је боје бранио наредних пуних десет година. За то време у дресу првог тима најбољег земунског клуба одиграо је укупно 213 утакмица, на којима се два пута уписао и у листу стрелаца. Робустан, оштар и брз, уз то солидне технике и доброг прегледа игре, годинама је био стуб одбране *Галенике*, а затим и *Земуна*, ретко када пружајући лоше игре. Због тога га је и земунска публика веома ценила и поштовала, поготово што се одликовао и поштеним приступом игри и дисциплином. Редове *Земуна* напустио је током сезоне 1986/87. године, када је тренер Томић спровео радикално подмлађивање тима, у чију се игру овај, још увек поуздани фудбалер, више није уклапао. Везе са *Земуном* је, међутим, наставио да одржава, па и данас повремено наступа за ветеране овога клуба.

МИЛИВОЈЕ БАТКОСКИ - Четка

Рођен 1956. године, фудбал је почео да игра у пионирима *Галенике*, да би, прошавши омладинску школу клуба и све његове млађе селекције, већ у лето 1976. године био прикључен првом тиму. Његов дрес носио је пуних 7 година, одигравши при том 173 првенствене и куп утакмице на којима је постигао 15 голова и учествујући у свим највећим резултатским успесима клуба у том периоду, између осталог и у пласману у Другу, а затим и Прву савезну лигу и полуфинале Купа Југославије и освајању титуле аматерског првака државе. Испрва је играо у нападу, као центарфор, да би се на крају усталио у одбрамбеном реду, где је пружио и најбоље партије. Иако наизглед незграпан, што је испрва и земунску публику доводило у недоумицу у погледу његових фудбалских квалитета, био је то уствари изузетно поуздан играч задатка, брз, снажан и оштар, који је могао да чува било ког тадашњег нападача у земљи. Уз то, захваљујући ранијем искуству нападача, често је правио успешне офанзивне излете, користећи при том свој добар шут и своју специјалност - изузетан центаршут из трка!Клуб је напустио средином 1983. године, када је прешао у редове екипе *7. јули* из Врчина, а убрзо потом је и окончао активну фудбалску каријеру.

СРЂАН ПАВИЋЕВИЋ

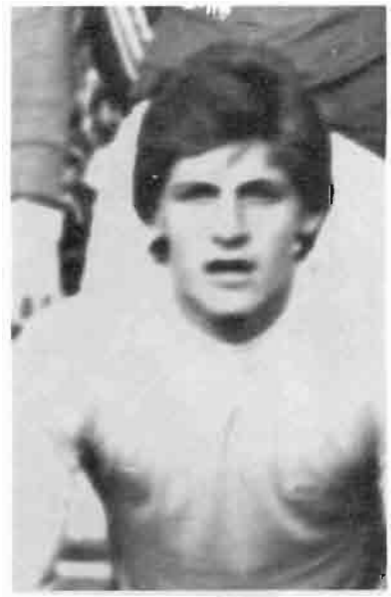
Рођен 1955. године, као фудбалер се афирмисао у дресу тадашњег српсколигаша, новобеоградског *ИМТ-а*. Његов прелазак у редове *Галенике* почетком 1978. године изазвао је велику буру, али се све ипак брзо смирило, а он је већ те сезоне постао стадардан првотимац земунског клуба. Био је изузетан левокрилни нападач, одличне технике и шута, брз и веома високог скока, што га је чинило комплетним фудбалером и увек опасним за све одбране против којих је играо. У дресу *Галенике* учествовао је у свим највећим успесима клуба, пружајући углавном добре игре и често постижући одлучујуће голове. У току хаотичне прволигашке сезоне отишао је, почетком 1983. године, у грчки прволигашки клуб *Касторију*, а у Земун се поново вратио после годину и по дана. Одигравши још једну сезону за *Галенику*, дефинитивно је напустио клуб у лето 1985. године, када је приступио београдском *Обилићу*. За најбољи земунски клуб одиграо је укупно 125 првенствених и куп утакмица, на којима је 41 пут затресао противничке мреже. И данас одржава контакте са *Земуном*, за чију селекцију ветерана повремено наступа.

БРАНИСЛАВ ИВАНОВИЋ

Рођен 1957. године, фудбал је почео да игра у сомборском *Радничком*, одакле је и прешао у редове *Галенике* почетком 1976. године. У почетку није успео да се наметне, а изненадна шанса му се указала после тешке повреде Љаље у сезони 1976/77. године и он ју је на најбољи начин искористио, изборивши дрес стандардног првотимца. Био је врло добар нападач, брз, окретан, и сјајне технике, одличног прегледа игре и великог радијуса кретања. На терену је неуморно трчао, испољавајући примерну борбеност, добро је играо обема ногама, а већина голова које је постигао били су изузетни. То га је ускоро афирмисало као одличног друголигашког фудбалера, па су се за њега заинтересовали и други клубови. Почетком 1981. године је отишао у титоградску *Будућност*, а у лето 1986. године се вратио у *Земун*, али тренер Томић, који је тада спроводио подмлађивање тима, није озбиљно рачунао на њега, па је убрзо опет отишао. За најбољи земунски клуб одиграо је укупно 115 утакмица и постигао 16 голова, а и данас понекад наступи за екипу ветерана свог некадашњег клуба.

ВАНЧО НИКОЛОВСКИ

Рођен 1956. године, фудбал је почео да игра у београдском *Партизану*, где је прошао све селекције млађих категорија фудбалера. *Галеници* је уступљен почетком 1977. године са још неколицином фудбалера у замену за Живковића и Миличића, који су тада прешли у редове „црно-белих". Није одмах изборио дрес стандардног првотимца, а и касније је често пута био запостављан од стране тренера. За готово читаву деценију коју је провео у редовима *Галенике* и *Земуна*, за тај клуб је одиграо 119 првенствених и куп утакмица, на којима је постигао и три гола. Упркос чињеници да није био миљеник тренера, био је то изузетно поуздан одбрамбени фудбалер, увек спреман да ускочи у тим и обави све задатке који му се поставе, а одликовали су га, осим брзине и бриткости и одлична техника коју је поседовао, као и прецизан ударац и добар центаршут. Редове *Земуна* напустио је средином 1987. године, али и данас често контактира са својим бившим клубом.

МИЛИЈА БРКИЋ

Рођен 1955. године у Бору, фудбал је почео да игра у тамошњем истоименом клубу, где се и афирмисао као играч, па је у лето 1978. године прешао у редове земунске *Галенике*. Врло брзо је и ту стекао статус стандардног првотимца, па је за четири сезоне одиграо 101 првенствену и куп утакмицу у дресу земунског друголигаша. Иако нападач, постигао је само 14 погодака, али су готово сви били одлучујући. Био је одличан навални играч, веома добре технике и брз, уз то и снажан и продоран, а лопту је тако сјајно градио да му је било готово немогуће одузети је. Посебан квалитет му је био тај што је у тешким тренуцима за екипу знао да „стане на лопту" и омогући осталим саиграчима да предахну и консолидују се. Имао је све предиспозиције да постане велики играч и то би вероватно и постао да је променио средину, јер су се за њега интересовали и већи тимови, али је остао веран *Галеници*. Са том екипом је учествовао у два велика тријумфа - пласману у полуфинале Купа Југославије и пласману у Прву савезну лигу, али сеу прволигашком друштву није опробао с обзиром да је средином 1982. године отишао на одслужење војног рока. По повратку из армије више није ни играо за *Галенику*, већ се вратио у матични *Бор*.

СТЕВАН МИЋИЋ

Рођен 1954. године, у редове *Галенике*, која је тада изборила друголигашки статус, прешао је из новобеоградског српсколигаша *ИМТ*, где је неколико претходних сезона стекао репутацију одличног чувара мреже, храброг, брзог и мачијих рефлекса. У *Галеници* је дуго био у сенци Ћирића, који је клубу приступио кад и он, а затим и Дујковића, којем је, као искуснијем, обично давана предност, упркос томе, за шест сезона колико је провео у редовима најбољег земунског клуба одиграо је 95 првенствених и куп утакмица. Кад год му је пружено поверење, он га је оправдао, чувајући гол *Галенике* углавном стандардно добро и без великих киксева, уливајући тако сигурност и саиграчима из одбране. Публика га је волела јер је био велики парадер и необично храбар голман, али је због те своје храбрости често бивао и повређен. Његове добре игре запазили су и други, па је тако средином 1984. године прешао у редове прволигашке екипе *Осијека*.

ВЛАДА ПЕЈОВИЋ - Пеја

Београђанин, рођен 1950. године, прве фудбалске кораке начинио је у *Партизану* и прошавши све погоне млађих категорија овог клуба, постао и повремени првотимац 1967. године. Неколико сезона касније био је један од стубова одбране *Партизана*, наступајући повремено и за неке репрезентативне селекције. У редове *Галеника* прешао је 1978. године и одмах постао један од најпоузданијих фудбалера земунског друголигаша. Био је то бек и центархалф вансеријских квалитета и огромног фудбалског знања, који је све решавао интелигентном поставком у игри, а квалитети које је поседовао - одлична дуел игра, добар и прецизан шут, тачан пас, сјајна игра главом и чела, увек корисна убацивања у средњи ред - чинили су га комплетним фудбалером. На куп утакмици против сплитског *Хајдука* 18. новембра 1981. године доживео је тешку повреду, од које се није никада сасвим опоравио, па је до краја 1983. године, када је дефинитивно оставио фудбал, знатно ређе наступао, а много више времена проводио зацељујући повреду која се стално обнављала. Забележио је 119 наступа у дресу *Галеника* на првенственим и куп утакмицама, на којима се 4 пута уписао и у листу стрелаца.После краћег времена проведеног у администатцији клуба, постао је један од тренера *Земуна*, а од средине 1988. године водио је први тим остваривши са њим за три сезоне највеће успехе у историји клуба. Почетком 1995. године се отиснуо у Јапан.

СЛОБОДАН САНТРАЧ - Сани

Рођен 1946. године, почео је да игра фудбал у ваљевском *Металцу*, брзо се афирмишући као изванредан голгетер, па је прешао у редове *ОФК Београда*. Годинама је био најубојитији стрелац тог клуба и творац многих његових успеха, али је за државну репрезентацију одиграо свега осам утакмица, постигавши један гол, не успевши никада да се у потпуности наметне селекторима. После двогодишњег играња у Швајцарској, вратио се у земљу и још једно време наступао у *Партизану*, одакле је и прешао у *Галенику*, у замену за Манцеа, у јесен 1980. године. Миљеник навијача свих клубова за које је наступао, био је то и у Земуну, испољавајући и ту, иако већ у позном играчком добу, изванредне реализаторске способности. Брз и покретљив, одлично је шутирао обема ногама, али и главом, па је давао голове из свих позиција. У историји југословенског фудбала остао је забележен као најбољи стрелац Прве савезне лиге свих времена са укупно 218 погодака, од којих је последња три постигао у дресу *Галенике* у сезони 1982/83. године. За *Галенику* је иначе постигао укупно 38 голова на 61 првенственој и куп утакмици, колико је одиграо за овај клуб. Од активног играња опростио се крајем 1983. године, али је остао као тренер у земунском клубу, све док почетком 1991. године није постао тренер и селектор Фудбалског савеза Југославије.

РАТОМИР ДУЈКОВИЋ - Дуја

Рођен 1946. године, фудбал је почео да игра у *Црвеној звезди* и прошавши све њене млађе погоне, постао стандардни првотимац и незаменљиви чувар мреже током неколико сезона, учествујући у највећим успесима тога клуба. Као један од најбољих југословенских голмана у то време, четири пута је наступио и за државну репрезентацију. Из *Црвене звезде* отишао је у шпански прволигашки клуб *Реал Овиједо*, по повратку у земљу бранио је још две сезоне за *Осијек*, а затим је 1980. године, приступио *Галеници*. У Земуну је бранио до краја 1984. године, на укупно 63 првенствене и куп утакмице. Већ искусан голман, бранио је рационално и добро се постављајући, не тежећи ефектима и често преузимајући улогу „трећег бека", а био је и прави диригент одбране, сјајно распоређујући саиграче и упозоравајући на могућу опасност по гол. Када се опростио од активног играња, постао је тренер *Галенике*. Као тренер-дебитант био је прилично успешан, па је после годину и по дана, у лето 1985. године, отишао у *Црвену звезду*, где му је понуђено једно од места у стручном штабу.

ДРАГАН БАНКОВИЋ

Нишлија, рођен 1959. године, фудбал је почео да игра у пионирима нишког *Радничког*, да би се у сениорском узрасту афирмисао у дресу другог нишког клуба, *Јастребац*, одакле је средином 1980. године прешао у редове земунског друголигаша *Галенике*. Са овим клубом учествовао је у пласману у Прву савезну лигу и полуфиналe Купа Југославије, а његове боје бранио је у 84 првенствене и куп утакмице, постигавши при том и три поготка. Био је веома поуздан и сигуран одбрамбени играч леве стране терена, брз и оштар, па је могао да обави сваки тактички задатак који би тренери пред њега поставили. Био је одличан техничар, који је све решавао добром поставком на терену, а одликовали су га и тачно додавање и центаршут, као и сјајан шут левом ногом. Његове одличне игре запазили су и већи клубови, па се средином 1984. године вратио у Ниш, где је приступио прволигашкој екипи *Радничког*. У том клубу је неколико година касније и окончао активну играчку каријеру.

БРАНКО НИКОЛИЋ - Папига

Рођен је 1960. године у Бежанији, где је и почео да игра фудбал, а у редове *Галенике* је прешао средином 1980. године и врло брзо изборио дрес стандардног првотимца. Као један од најпоузданијих играча задње линије најбољег земунског тима, учествовао је у свим његовим највећим успесима, међу које спадају и два пласмана у Прву савезну лигу. У екипи најбољег земунског клуба годинама је био један од најпоузданијих и најсигурнијих играча, што га је и сврстало међу најбоље фудбалере *Земуна* у протеклих неколико година, а његов допринос свим успесима клуба у то време изузетно је значајан.Главне одлике биле су му одлична дуел игра, добра позициона игра и добра игра главом, али и беспримерна борбеност, која се није огледала само у неуморном трчању, већ и у чињеници да за њега није постојала изгубљена лопта и да је на свакој утакмици изгарао, дајући увек све од себе. Уз то, био је изузетно привржен клубу, коме је остао веран дуже од 12 година, чак и у периодима највећих криза, иако је за то време добијао и понуде већих клубова. И као човек показивао је увек коректност и скромност, па су га волели и саиграчи и земунска публика. Боје *Галенике* и *Земуна* бранио је на укупно 229 првенствених и куп утакмица, постигавши при том и 6 голова. Као ветеран, из *Земуна* је отишао почетком 1993. године и још годину дана је наступао за *Чукарички*, да би се онда вратио у матичну *Бежанију*, где још увек игра, повремено наступајући и за за екипу ветерана *Земуна*, клуба у коме је провео готово читав фудбалски век.

МИЛИЈАН МЕМИШИ

Рођен 1957. године, као звезда београдских нижеразредних терена приступио је земунском друголигашу средином 1980. године из *Графичара*. Боје најбољег земунског клуба бранио је четири сезоне, до средине 1984. године, када је прешао у редове панчевачког *Динама*. Био је члан екипе која је освојила прво место у источној групи Друге савезне лиге и обезбедила пласман у полуфиналe Купа Југославије, а дрес *Галенике* носио је на 89 првенствених и куп утакмица, на којима је 5 пута био и стрелац. Као фудбалер, одликовао се добром техником и изузетном пожртвованошћу, коју је испољавао и онда када би сви остали његови саиграчи стали, па је тако често знао да „пробуди" екипу и мотивише је за бољу игру. Уз то, био је и веома дисциплинован фудбалер, али и добар и поштен као човек, што је знала да цени и земунска публика.

ДРАГАН ЦВЕТИЋ

Рођен 1957. године у Земуну, фудбал је почео да игра у пионирима *Галенике*. Прошавши комплетну омладинску фудбалску школу овога клуба, у редове првотимаца прекомандован је већ средином 1975. године. Боје матичног клуба бранио је пуних осам сезона, до средине 1983. године када је напустио *Галенику*, и за то време на првенственим и куп утакмицама наступио је 68 пута, постигавши на њима и један погодак. Био је то веома добар и надасве поуздан фудбалер, изразити левак чији је пас био солидан, а шут одличан, израђен и резантан. Поседовао је префињену технику и примерну борбеност, а захваљујући доброј кондицији увек је доста трчао. Уз то, био је добар и као човек, па су га ценили и саиграчи и публика.

МИЛАН МИЛАНОВИЋ

Рођен 1963. године, био је афирмисани фудбалер београдских „малих" терена, када је у лето 1984. године прешао из *Чукаричког* у редове *Галенике*. Брзо се наметнуо као један од носилаца игре земунског тима, па је, као стандардни првотимац, пружајући добре игре, запао за око и већим клубовима. У лето 1986. године је отишао у прволигашку екипу нишког *Радничког*, али тамо се није снашао, па се вратио у Земун после само пола године. У то време, међутим, тренер Томић је спроводио радикално подмлађивање тима, у коме за њега више није било места, па је тако дефинитивно отишао из Земуна средином 1987. године. Боје *Галенике* и *Земуна* бранио је у укупно 77 првенствених и куп утакмица, на којима је постигао и осам голова за свој клуб. Одликовали су га снага, брзина и продорност, одлично кретање по терену, као и врло добар шут.

ВАСО МУНЋАН

Рођен 1965. године у Земуну, фудбал је почео да игра у пионирима *Галенике*. Прошао је комплетну фудбалску школу земунског клуба, а у омладинском узрасту био је један од најбољих појединаца тада одличног подмлатка *Галенике*, чиме је изборио и дрес јуниорског репрезентативца Србије и Југославије. Већ у лето 1983. године прикључен је првом тиму, где се такође брзо наметнуо добрим играма. У доба велике кризе која је захватила клуб после испадања из Прве савезне лиге, био је један од носилаца игре тима и међу најбољим његовим појединцима, истичући се одличном техником, брзим кретањем са лоптом, сјајним шутом и луцидним идејама, али, на жалост, све више испољавајући и малодушност. За *Галенику* и *Земун* одиграо је укупно 73 првенствене и куп утакмице, на којима се шест пута уписао у листу стрелаца. Добрим играма скренуо је пажњу и већим клубовима, па је средином 1987. године прешао у редове прволигаша *Радничког* из Ниша. И ту је пружао добре игре, али и малодушност и приличну дозу незаинтересованости, што је на крају, овог заиста вансеријског талента и стајало успешније каријере коју су му, на почецима бављења фудбалом, многи прорицали.

ПРЕДРАГ ЈОКАНОВИЋ

Рођен 1968. године, фудбал је почео да игра у *Галеници*, чију је комплетну омладинску фудбалску школу прошао као један од најбољих појединаца своје генерације. Од средине 1987. године прикључен је сениорском погону *Земуна* где се брзо, добрим играма, наметнуо као стандардни првотимац, па су се за њега заинтересовали и други клубови. Почетком 1989. године отишао је у суботички *Спартак*, али се вратио у *Земун* већ после шест месеци. Почетком 1991. године удаљен је из клуба због дисциплинског прекршаја, јер је играо мали фудбал упркос забрани тренера, па је наредне две године провео у редовима *ОФК Кикинде*, да би се почетком 1993. године вратио у *Земун*. Ту је играо још једну полусезону, а онда се у лето 1993. године отиснуо у фудбалску печалбу, наставивши професионалну каријеру у Португалији. Овај добар и поуздан фудбалер, који је углавном пружао задовољавајући учинак, без великих осцилација у игри, наступио је за *Земун* на 86 првенствених и куп утакмица, при чему је постигао и 12 голова. Одликовао се одличном техником и добрим шутом, али је много важнија чињеница да је био прави вођа на терену, дајући својом борбеношћу пример другим саиграчима, а у тешким тренуцима, када тиму није ишло, вештим грађењем лопте омогућавао је својој екипи да предахне, амортизујући убојитост противничког напада.

ДРАГАН ВИТОРОВИЋ

Рођен 1964. године, фудбал је почео да игра у *Партизану*, а у редове *Земуна* је дошао средином 1986. године и његов дрес је носио пуних осам година, све до почетка 1994. године, што га је сврстало међу фудбалере са најдужим стажом у педесетогодишњој историји клуба. Како је готово све то време био и стандардни првотимац, по броју одиграних утакмица је такође у самом врху клупске ранг листе, јер је боје *Земуна* бранио у равно 200 првенствених и куп мечева, на којима је осам пута затресао и мрежу противничког гола. Био је веома добар одбрамбени играч, који је најчешће наступао на позицији бека, али је по потреби играо и на другим местима у тиму, такође врло успешно. Одликовали су га брзина и бриткост, као и бескомпромисна игра у којој се увек трудио да постигне максимум Због тога је био цењен и од саиграча и од навијача земунског тима, који су увек волели такве фудбалере. И он сам је волео клуб и био му врло привржен, што је доказивао и свакодневним путовањем из Руме, где је живео, у Земун и назад, не тражећи никада посебне привилегије због тога. Тек на заласку каријере, почетком 1994. године, напустио је *Земун* и отишао на Исланд, где је једно време играо, а затим се латио тренерског позива.

СТЕВАН ВОРКАПИЋ

Рођен 1968. године, фудбал је почео да игра у екипи *БСК* из Батајнице. Тамо су га запазили стручњаци најбољег земунског клуба, па је средином 1987. године прешао у редове *Земуна*. У новој средини се одмах наметнуо као стандардни првотимац, али се у лето 1990. године вратио у матични *БСК*, где је одиграо наредну сезону, а затим још једну у редовима *Новог Сада*, да би се онда средином 1992. године вратио у *Земун*. Наредне три сезоне био је један од најстандарднијих и најпоузданијих играча, увек изгарајући на терену. Најчешће наступајући на позицијама бека, али и халфа, одликовао се добрим шутом и одличном игром главом, великим радијусом кретања и, изнад свега, бескомпромисношћу и пожртвовањем, увек дајући на утакмицама све од себе. За најбољи тим *Земуна* одиграо је укупно 177 првенствених и куп утакмица и постигао 17 голова.

ДЕЈАН ЧУРОВИЋ - Ћуре

Рођен је у Земуну 1968. године. Фудбал је почео да игра релативно касно, тек у 14-тој години, па је пропустио ранг "петлића", али је то закашњење надокнадио изванредним талентом још у пионирима *Галенике*. Прошавши пионирски и омладински погон најбољег земунског клуба као један од најперспективнијих фудбалера своје генерације, за први тим *Земуна* је дебитовао већ 1986. године, да би убрзо постао и стандардни првотимац и најмлађи капитен у историји клуба. Пуну афирмацију доживео је у сезони 1991/92. године, када је коначно његов таленат вансеријског голгетера дошао до пуног изражаја. Одликовао се одличним шутом обема ногама, брзином и експлозивношћу. Просто „гладан" голова, захваљујући својој робусности и храбрости, непрестано се налазио у шанси за гол, тресући противничке мреже из свих позиција. Био је рођени стрелац за кога ништа није постојало осим поготка! За *Земун* је одиграо 147 првенствених и куп утакмица, на којима је постигао 77 голова. У лето 1993. године прешао је у редове београдског *Партизана*, где је такође врло брзо изборио дрес стандардног првотимца и био први голгетер шампионске екипе тог клуба. Још док је бранио боје *Земуна*, у лето 1992. године одиграо је једну ревијалну утакмицу у дресу државне репрезентације, али због међународних санкција није никада наступио на неком званичном репрезентативном мечу. Из *Партизана* је у лето 1994. године отишао у редове холандског прволигаша *Витесе*, где и данас са успехом игра.

ДУШКО ЉУБИЧИЋ

Рођен 1967. године, као фудбалер је поникао у пионирском погону *Галенике*, где је био и један од најталентованијих полазника омладинске фудбалске школе. У лето 1986. године прикључен је првом тиму *Земуна*, чији је дрес носио пуних осам година, све до средине 1994. године када се отиснуо на Кипар, у редове тамошњег прволигаша *Апоел* из Никозије. За *Земун* је наступио у укупно 146 првенствених и куп утакмица, на којима се 11 пута уписао у листу стрелаца. Са одличном техником коју поседује, великим радијусом кретања, одличним прегледом игре и прецизним шутом, био је компелтан играч који је могао подједнако успешно да игра на било којој позицији у тиму, мада му је највише лежало место градитеља игре, где се најбоље сналазио. Са много успеха обављао је и све тактичке задатке које су му тренери постављали, а игре које је пружио у дресу *Земуна* биле су добре.

РАДЕНКО МАТИЧИЋ - Раја

Рођен 1962. године у Бежанији, фудбал је почео да игра у тамошњем истоименом фудбалском клубу, одакле је средином 1984. године прешао у редове земунске *Галенике*. И ту је пружио запажене игре, па је средином 1987. године прешао у суботички *Спартак*, а после три сезоне, вратио се у *Земун*. Врло брз и оштар играч, уз то и бескомпромисан борац, био је добар одбрамбени играч, али је, на жалост, био и склон инцидентима које је често изазивао на терену, што је доста утицало на његов фудбалски развој и спречило га да постигне још боље спортске резултате. У два наврата, колико је бранио његове боје, за најбољи земунски фудбалски клуб одиграо је укупно 88 првенствених и куп утакмица, на којима је постигао и пет погодака.

БРАНИСЛАВ МИРИЛОВИЋ - Бане

Рођен 1967. године у Батајници, фудбал је почео да игра у тамошњој екипи *БСК*, где се и афирмисао као добар фудбалер. У *Земун* је дошао средином 1989. године и веома брзо се наметнуо добрим играма, па је неколико сезона био стандардни првотимац. Био је врло добар играч средине терена, али је, као комплетан фудбалер, могао са успехом да наступа и на другим местима у тиму. Поседовао је завидну технику и веома добар преглед игре, лопте је саиграчима делио као на тацни, а захваљујући снажном и прецизном шуту, био је велика опасност за противничке голмане које је знао да изненади и ударцима из велике даљине. За *Земун* је одиграо укупно 82 првенствене и пријатељске утакмице на којима је 10 пута затресао противничке мреже. Из клуба је отишао средином 1989. године наступајући за још неке тимове, између осталих и за *Институт* из Земун поља.

ЗОРАН ПИЉАК

Рођен 1964. године, фудбал је почео да игра у батајничком клубу *БСК*, одакле је, као један од најбољих појединаца, доведен у *Земун* средином 1986. године. Био је то одличан навални играч леве стране терена, брз, снажан, добре технике и прецизног шута, па се брзо уклопио у тим и постао његов стандардни првотимац. За две сезоне, колико је бранио боје *Земуна*, одиграо је за тај клуб укупно 66 првенствених и куп утакмица, постигавши при том и 16 голова. Добре игре у дресу *Земуна* скренуле су пажњу на овог доброг фудбалера и већим тимовима, па је у лето 1988. године добио исписницу и прешао у редове београдског *Партизана*, али на жалост, тамо није искористио шансу и није успео да се наметне стручном штабу и изборе дрес првотимца.

НИКОЛА ГРОЗДАНИЋ

Рођен 1964. године, већ је био афирмисан београдски нижеразредни фудбалер када је средином 1987. године прешао у *Земун* из *Чукаричког*. Брзо се уклопио у игру тадашњег тима *Земуна* и био један од најзапаженијих актера у два тријумфа те екипе - освајању првих места у северној групи Међурепубличке лиге и у Јединственој Другој савезној лиги, да би се онда, у лето 1990. године вратио у *Чукарички*. За три сезоне, колико је бранио боје најбољег земунског клуба, увек је био међу најистакнутијим појединцима, пружајући углавном сигурне и добре игре. У том периоду боје *Земуна* бранио је на укупно 72 првенствене и куп утакмице, на којима се пет пута уписао и као стрелац. Био је одличан техичар сјајног шута, снажног и прецизног, а посебна одлика му је била добра позициона игра, у којој су до изражаја често долазили његови луцидни потези.

ЗОРАН МИЉКОВИЋ

Рођен 1965. године, фудбалски је поникао и стасао у београдском *Радничком*, одакле је прешао у Земун у лето 1986. године. Био је сјајан центархалф, великог фудбалског умећа, брз и чврст у дуелима, добре игре главом и у скоку и прецизних пасова. Уз то, био је веома пожртвован, велики борац који је изгарао на терену, увек дајући све од себе. Као стандардни првотимац, учествовао је у највећим успесима клуба - освајању титула првака северне групе Међурепубличке лиге и јединствене Друге савезне лиге. У тим тријумфима и његов допринос, као одличног играча, био је значајан. Почетком 1990. године уступљен је београдском *Радничком*, чије је боје бранио до средине 1992. године, када се опет вратио у *Земун* и заузео место у његовом прволигашком саставу. Почетком 1994. године отишао је у шестомесечну фудбалску печалбу на Исланд, а када се вратио, због одређених неспоразума са тадашњим стручним штабом, у јесен 1994. године прешао је у редове друголигаша *Могрена* из Будве. За *Земун* је одиграо укупно 108 првенствених и куп утакмица, на којима је постигао 6 голова.

ГОРАН МАКАРИН

Рођен 1967. године, фудбалском клубу *Земун* је приступио средином 1986. године. Одличним играма брзо се наметнуо као стандардни првотимац, који је учествовао у свим најзначајнијим успесима клуба наредних неколико година, уз напомену да је јесењи део сезоне 1988/89. године провео у суботичком *Спартаку*, одакле се, после шест месеци, опет вратио у Земун. Био је изванредан фудбалер средине терена, снажан и брз, великог радијуса кретања и одличног прегледа игре, али на жалост, никада свој раскошни таленат није развио до краја, пре свега због непријатне повреде која га је дуго пратила и омела још успешнију фудбалску каријеру. Због те повреде и *Земун* се, са великим жаљењем, дефинитивно одрекао његових услуга средином 1992. године, када је прешао у *Чукарички*. За *Земун* је одиграо укупно 61 првенствену и куп утакмицу и био стрелац једног гола.

ЈОВИЦА СПАСИЋ

Рођен 1966. године, фудбал је почео да игра у *Јединству* из Сурчина, одакле је прешао у редове најбољег земунског клуба пред почетак сезоне 1987/88. године. Врло брзо је изборио дрес стандардног првотимца *Земуна*, учествујући активно у свим тадашњим успесима клуба, укључујући пласмане у Другу и Прву савезну лигу. Његов допринос у тим успесима био је значајан, с обзиром на стандарно добре игре у одбрамбеном реду земунског тима, чији је био један од најистакнутијих појединаца. Играјући најчешће на позицији десног бека, био је брз и доброг ударца, па се често убацивао у напад, упошљавајући саиграче солидним центаршутевима, а захваљујући стамености и чврстини, био је веома добар у дуел игри. До средине 1990. године, када је напустио *Земун*, у дресу првог тима тог клуба одиграо је укупно 64 првенствене и куп утакмице, постигавши на њима и два поготка.

ЗОРАН ПЛЕШЕ

Рођен 1960. године у *Земун* је дошао средином 1988. године из фудбалског клуба *Нови Сад*, где је до тада био један од најбољих фудбалера. Био је изузетан одбрамбени играч који је најчешће наступао на позицији бека, а одликовали су га брзина, добра техника и бескомпромисност у игри, као и добра позициона игра, одлична игра главом и сјајан центаршут којег је користио при честим излетима у зону напада, а у тренуцима кризе екипе, знао је да буде и прави вођа на терену. За три сезоне, колико је бранио боје *Земуна*, до средине 1991. године када је напустио клуб,пружао је одличне игре и био веома заслужан за мушевит пласман земунске екипе у прволигашко друштво и опстанак у њему. За то време дрес најбољег земунског фудбалског клуба носио је на 52 првенствене и куп утакмице, а као одбрамбени играч, једном је успео да затресе и противничку мрежу, уз напомену да је то био једини погодак у веома важној другoлигашкој утакмици против *Лиријe* у Призрену.

ПЕТАР КУРЧУБИЋ - Пеца

Рођен 1961. године, *Земуну* је приступио средином 1988. године, дошавши из фудбалског клуба *Нови Сад*, где је до тада био један од најистакнутијих фудбалера. Био је одличан техничар префињеног дриблинга и доброг паса, али и сјајног шута, са истанчаним осећајем да постигне гол из другог плана. Иако крхке грађе, неуморно је трчао и борио се, увек извлачећи максимум из себе. Већ у првој сезони коју је одиграо у дресу *Земуна* испољио је све квалитете расног нападача и стрелца, постигавши у јакој конкуренцији северне групе Међурепубличке лиге чак 30 погодака, чиме је постао најбољи голтетер тог такмичења. На жалост, касније као да су мреже противника постале уклете, па је ретко постизао голове, али је ипак био поуздан члан тима који је тријумфовао и у јединственој Другој свезној лиги и изборио опстанак у прволигашком друштву бивше Југославије. Средином 1991. године напустио је *Земун*, одигравши у његовом дресу за три сезоне, колико је ту провео, 69 првенствених и куп утакмица и постигавши на њима 34 гола.

ТОМИСЛАВ МИЛИЋЕВИЋ

Рођен 1959. године, фудбал је почео да игра врло касно, у родном Ковиљу и то претежно из забаве и без већих претензија. Тада су, међутим, неки његови пријатељи уочили његов велики таленат, па су га одвели у редове новосадског клуба *Кабел* у коме је врло брзо постао један од најбољих играча. Његове фудбалске квалитете су запазили и стручњаци *Земуна*, па су га довели у овај клуб почетком 1989. године, али ни тада овај скроман човек није желео да се потпуно преда фудбалу, већ је задржао и место економисте у једном новосадском предузећу, свакодневно путујући на тренинге из Новог Сада у Земун и назад. Упркос томе брзо је изборио дрес стандардног првотимца и као изванредан нападач дао велики допринос свим тадашњим успесима *Земуна* у другoлигашком такмичењу. У сезони 1989/90. године са 16 постигнутих голова био је најбољи стрелац првопласиране екипе. Многи од тих голова били су одлучујући за утакмице на којима су дати. Био је брз, храбар и робустан играч који је управо том робусношћу решавао многе ситуације, а знао је да буде и прави вођа екипе. Одликовали су га сјајан шут и одлична игра главом. *Земун* је напустио средином 1991. године, када је прешао у редове зрењанинског *Пролетера*, а за две и по године, колико је носио дрес земунског клуба, одиграо је за њега 71 првенствену и куп утакмицу и постигао 25 голова.

СЛОБОДАН КИТАНОВ - Бобан

Рођен 1968. године у Књажевцу, фудбал је почео да игра у тамошњој нижеразредној екипи *Тимочанин*. После запажених партија у дресу матичног клуба, прешао је у редове београдског српскологаша *Обилића*, где је био један од најбољих фудбалера. Стручни штаб *Земуна* запазио га је на једној међусобној утакмици, па је убрзо потом прешао у екипу тадашњег земунског другологаша, у јуну 1989. године. Брзо је заволео нови град, па се ту и оженио, поставши тако "прави" Земунац. Брзоног и жустар, био је изванредан нападач и убојит стрелац којег је пробирљива земунска публика прихватила од првог дана. Одликовали су га изванредан дриблинг, добар шут обема ногама, чврста и храбра дуел игра, одличан преглед игре и велики радијус кретања. Учествовао је у свим највећим успесима *Земуна*, а бриљантно је одиграо сезону 1992/93. године, када је био најбољи фудбалер и најефикаснији стрелац земунског прволигаша. Те сезоне је одиграо и неколико ревијалних утакмица за државну репрезентацију, али у њеном дресу у званичним сусретима никада није наступио, пре свега због међународних санкција према Југославији. После сјајних игара у дресу *Земуна*, чији је дрес носио на 122 првенствене и куп утакмице, постигавши 27 голова, имао је неколико понуда од стране наших најбољих клубова, али је у лето 1993. године прешао у редове кипарског прволигаша *Анортозиса* из Никозије, чије боје и данас брани као најбољи појединац.

СЛАВКО РАДОВИЋ - Шкурта

Рођен 1962. године у Титограду, фудбал је почео да игра у фудбалском клубу *Црвена стијена* из титоградског предграђа Толоши, а затим је променио читав низ клубова, бранећи за екипе *ОФК Титоград*, титоградску *Будућност*, *Слободу* из Титовог Ужица, цетињски *Ловћен*, зенички *Челик* и *Могрен* из Будве, одакле је почетком 1991. године прешао у редове *Земуна*. Дрес стандардног првотимца је задржао до данас, изузев једно кратко време када је окушао срећу у Грчкој, да би се убрзо потом вратио и заузео место у тиму земунског прволигаша, чији је био и капитен и у правом смислу вођа тима, у сезони 1994/95. године. Веома сигуран и поуздан голман, једно време је чак сматран за једног од најбољих прволигашких чувара мреже, али због међународних санкција према Југославији није добио прилику да навуче и репрезентативни дрес, за шта је био један од најозбиљнијих кандидата. Одликовао се хитрином и сјајним рефлексом, ефектним парадама и одличном игром „трећег бека". Тренирао је готово фанатично, а на утакмицама је био прави вођа тима и много је допринео успесима клуба, нарочито у последњих неколико сезона. Гол *Земуна* бранио је на укупно 131 првенственој и куп утакмици.

ЛАЗАР ГРУБОР

Рођен 1959. године, највећу фудбалску афирмацију стекао је у дресу новосадског прволигаша *Војводине*, за коју је наступао пуних 9 година и одиграо 360 утакмица. На заласку каријере одиграо је још две сезоне за новосадски *Кабел*, а почетком 1990. године ангажовао га је *Земун*. Иако су многи тиме били зачуђени,овај трансфер се показао добар, јер је исусни фудбалер у Земуну доживео нову „фудбалску младост" и захваљујући искуству,био један од најпоузданијих одбрамбених играча *Земуна* у финишу другологашког такмичења и касније у мечевима Прве савезне лиге. Игре које је пружао биле су смирене и рационалне, што је много утицало на стабилност екипе, а одликовали су га зналачко постављање, добра техника, чврста дуел игра. За *Земун* је одиграо 52 првенствене и куп утакмице а из клуба је отишао у полусезони такмичења 1992/93. године када је тим радикално подмлађен. И за те две године колико је играо за *Земун*, поштено и увек дајући максимум овај фудбалер је заслужио да уђе међу најбоље играче у историји клуба.

ЗОРАН ПЕТРОВИЋ

Рођен 1967. године, фудбал је почео да игра у Костолцу, где је провео детињство и младост, а прошавши све селекције тамошњег *Рудара*, брзо је постао најбољи појединац тог клуба. Стручњаци *Земуна* су га запазили у српско-лигашком такмичењу на међусобним утакмицама, па су га довели у клуб у лето 1989.године. Висок и снажан, јаког и прецизног шута и добре технике, био је изванредан фудбалер средине терена, који је брзо изборио и дрес стандардног првотимца *Земуна*. Учествовао је у свим тадашњим великим резултатским успесима клуба као један од најзаслужнијих појединаца. Иако је био на мети и већих клубова, у *Земуну* је остао четири године, да би сезону 1993/94. године провео у иностранству, а онда се опет вратио у Земун. За најбољи земунски клуб одиграо је укупно 92 првенствене и куп утакмице, постигавши на њима 27 голова.

ДРАГАН ПОПОВ

Рођен у Војки 1966. године, фудбал је почео да игра у локалној екипи *Сремац*, да би већ после неколико одиграних сезона запао за око и већим клубовима, па је тако прешао у *Слободу* из Титовог Ужица, чији је дрес носио три године. Афирмишући се као најбољи друголигашки "либеро", префињене технике и бриљантних идеја, доспео је у жижу интересовања многих прволигаша, међу којима су били и чланови "велике четворке" бивше Југославије, али је ипак прешао у *Земун*, крајем 1991. године. Бранећи боје земунског прволигаша потврдио је своју високу класу, па је и даље био тражен од стране многих других клубова, како оних из земље тако и оних из иностранства, али је ипак остао веран *Земуну*, везујући своје име за све успехе овог клуба у последњих неколико година, као један од његових најстандарднијих и најпоузданијих фудбалера, а добрим партијама и поштеним приступом игри постао је и један од миљеника земунске публике. За *Земун* је одиграо 102 првенствене и куп утакмице, постигавши и један гол.

ГОРАН КОВАЧЕВИЋ

Рођен 1971. године у Сарајеву, фудбал је почео да игра у подмлатку *УНИС-а* из Вогошћа, да би затим прешао у редове прволигаша *Сарајева*. По избијању рата у Босни, избегао је у Србију, а фудбалску каријеру је наставио у редовима *Земуна*, коме је приступио 1992. године. Сјајан нападач, одличних физичких квалитета и истанчаног осећаја за гол, брзо је изборио место стандардног првотимца и био један од најзапаженијих фудбалера *Земуна* у две прволигашке сезоне, све до средине 1994. године када се отиснуо у фудбалску печалбу, приступивши португалском клубу *Униао Мадеиро*.. За *Земун* је одиграо 69 првенствених и куп утакмица, на којима је 21 пут затресао противничке мреже.

ЗОРАН МАРИЧИЋ

Рођен 1967. године, у фудбалски клуб *Земун* је дошао у лето 1991. године из чачанског *Борца*, где је до тада био један од најзапаженијих фудбалера. И у *Земуну* је брзо изборио статус стандардног првтимца, истичући се сигурним и добрим играма. Био је комплетан фудбалер, добар техничар великог радијауса кретања и одличног прегледа игре и прецизног шута, па је са успехом могао да игра на више места у тиму, али му је најчешће поверана позиција средине терена. За најбољи земунски клуб одиграо је 114 првенствених и куп утакмица и постигао 10 голова, пре него што је у зиму 1994/95. године прихватио позив једне јапанске друголигашке екипе коју су презели бивши тренери Земунаца Чабриновић и Пејовић, па се отиснуо у фудбалску печалбу. У Јапану и данас са успехом игра.

ПРЕДРАГ СТАНКОВИЋ

Рођен 1968. године, у редове прволигаша *Земуна* дошао је средином 1991. године из *ОФК Београда*, где је био запажени играч. И у новој средини се брзо наметнуо одличним играма, па је постао један од најпоузданијих појединаца земунског прволигаша, импонујући сигурним партијама без много осцилација у форми, као и великим фудбаслким знањем и борбеношћу. За три сезоне, колико је носио дрес *Земуна*, одиграо је за овај клуб 75 првенствених и куп утакмица на којима је постигао седам голова. Његове квалитете запазили су и већи клубови, па је средином 1994. године прешао у редове *Црвене звезде*, у чијем дресу је учествовао и у освајању дупле круне у сезони 1994/95. године и чије боје брани и данас.

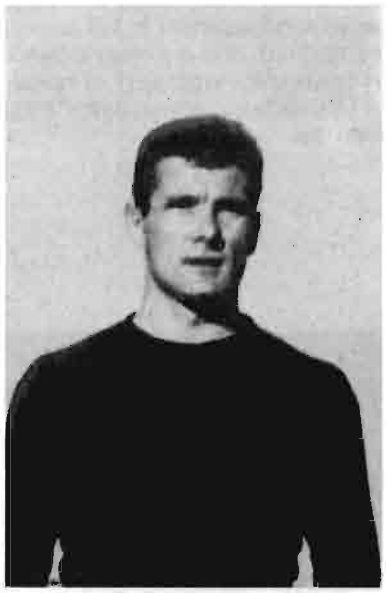

ВЛАДИМИР ШУБЕРТ

Рођен 1970. године, почетком деведесетих година је био најзапаженији фудбалер београдског клуба *Раднички ИМЕЛ*, за кога су се интересовали и неки већи клубови, међу којима и *Црвена звезда*. Од свих понуда он је изабрао ону *Земуна*, у чије редове је прешао почетком 1993. године. Иако је и касније имао неколико примамљивих понуда из иностранства, остао је веран земунском прволигашу, чије боје брани и данас. У дресу *Земуна* одиграо је укупно 76 првенствених и куп утакмица и постигао 11 голова, од којих су многи били одлучујући у мечевима у којима су постигнути. Све време играња за *Земун*, испољавао је углавном стандардну форму без већих осцилација, па је тако био и један од најпоузданијих чланова те прволигашке екипе у последњих годину и по дана.

*

Из редова најбољег земунског клуба моги играчи су наступали у разним државним селекцијама - кадетској, омладинској, младој, аматерској, олимпијској, па и Б - репрезентације, али никада нико од фудбалера тог клуба у читавој његовој, пола века дугој, историји није позван у најбољу државну репрезентацију. У Јединству, Галеници и Земуну, међутим, играло је више фудбалера који су наступали за А репрезентацију Југославије, али - или пошто су поникли у земунском клубу, па отишли из њега у неки други клуб - или пре доласка у Земун, где су обично стизали већ као ветерани. Међу онима који су прве фудбалске кораке начинили у Земуну или ту стекли афирмацију, па затим отишли даље и обукли дрес најбоље државне селекције били су: Марјан Јантољак, који је као голман Ријеке два пута бранио и гол репрезентације Југославије; Мане Бајић, који је такође два пута био репрезентативац у време док је бранио боје Партизана; Звонко Живковић који је као првотимац Партизана

Марјан Јантољак

Мане Бајић

Звонко Живковић

Драган Манце

Милош Бурсаћ

Милош Шестић

пет пута облачио дрес са државним грбом; Драган Манце, који је такође као Партизанов играч одиграо 4 репрезентативна сусрета и Милош Бурсаћ, који је три пута био члан државне репрезентације као члан Сутјеске и Хајдука. Треба рећи да је и Владица Поповић, који је поникао у Јединству, али је већ у пионирском узрасту прешао у Црвену звезду, као члан тог клуба бранио боје државне репрезентације у чак 43 сусрета. Фудбалери који су пре доласка у најбољи земунски клуб носили дрес са државним грбом, били су, осим напред наведених Сантрача и Дујковића, и Бранко Рашовић, који је као играч Партизана одиграо и 4 репрезентативна меча, као и Милош Шестић, који је у време док је бранио боје Црвене звезде наступио и 22 пута за државну репрезентацију.

ТРЕНЕРИ

ТРЕНЕРИ ПРВОГ ТИМА

Тренер екипе *Максим Дивнић*, а потом *Сремца*, био је Драгослав Јовановић, док је *Спарту* водио Милорад Оташевић. Њих двојица су били и први тренери *Јединства*.

Драгослав Јовановић-Аћа

Први тренер фудбалског клуба *Јединство* био је Драгослав Јовановић-Аћа, познати предратни земунски фудбалер. Јовановић је у Земун из родног Чачка дошао 1928. године као пуки сиромашак, а тадашњи председник *Витеза*, др Ђорђе Чучковић, запазивши његове изванредне фудбалске квалитете, нашао му је посао и плаћао стан све док није стао на ноге. Свом добротвору се Јовановић одужио играјући фудбал у *Витезу*, чији је најбољи фудбалер био годинама. Активну фудбалску каријеру окончао је пред почетак другог светског рата, а тренерски деби имао је управо у *Јединству*, истовремено вршећи дужност техничког референта екипе. И по напуштању кормила земунског тима, остао је у клубу, обављајући многе одговорне послове, најчешће техничког референта, а повремено је тренирао и друге земунске тимове.

Драгослав Јовановић

Милорад Оташевић

Милорад Оташевић-Моша

У сезони 1947/48. године тренер *Јединства* био је Милорад Оташевић-Моша, такође једно од славних имена предратног земунског фудбала. Оташевић је готово читав свој фудбалски век провео у *Спарти*, чије је боје бранио од 1926. до 1940. године, када је прешао у *Витез*, за кога је наступао и у његовим "избегличким" данима у Београду, све до 1943. године када је дефинитивно напустио активно играње. Многи га и данас сматрају најбољим беком који је икада играо у Земуну, а у време највеће играчке славе наступио је више пута у репрезентацији Београда и био кандидат за државни Б тим. Као тренер, је, осим *Јединства*, водио и неколико мањих земунских клубова. Он није био школован тренер, али је део својег огромног фудбалског знања успевао да пренесе на фудбалере које је водио. Што је још важније, веома је био привржен *Јединству*, па је увек био спреман да помогне и седне на тренерску клупу онда када је био најпотребнији, тако да је и касније, у више наврата, или водио тим или сарађивао у стручном штабу. Умро је 1986. године, у 77-ој години живота.

Бранислав Димитријевић

Од средине 1948. до краја 1950. године, тренер *Јединства* је био Бранислав-Брана Димитријевић, још један из плејаде славних предратних фудбалера. Димитријевић је годинама био један од најбољих фудбалера београдске *Југославије*, а у периоду између 1928. и 1933. године наступио је и пет пута за државну репрезентацију. Као тренер није бележио веће успехе, мада је у *Јединству* поштено одрадио годину и по дана и успео да уведе клуб у Српску лигу.

Миодраг Павић-Миша

Почетком 1950. године екипу *Јединства* је као тренер преузео Миодраг-Миша Павић, који је у то време био наставник у земунској Средњој фискултурној школи. Он никада није био велики фудбалер, а земунски клуб је преузео као тренер-дебитант. Добри резултати које је постизало *Јединство* у време док га је Павић тренирао скренули су пажњу шире фудбалске јавности на тог, до тада сасвим анонимног стручњака. За Павића се посебно заинтересовала *Црвена звезда*, па је са препоруком *Јединства* прешао у њене редове 1951. године. Занимљиво је истаћи да је у препоруци, разумевањем управе земунског клуба, било назначено да је Павић радио и са, те године изузетно успешним подмлатком *Јединства*, мада је те дечаке тренирао тада још активан фудбалер Ђура Пешић, а не он.

Бранислав Димитријевић

Миодраг Павић

Славко Милошевић

Славко Милошевић

По Павићевом одласку, *Јединство* је опет једно краће време тренирао Милорад Оташевић, а екипу је 1952. године преузео Славко Милошевић. Он је такође био познати предратни фудбалер, дугогодишњи стандардни првотимац београдске *Југославије*, који је четири пута носио дрес најбоље југословенске селекције између 1930. и 1934. године. Тренерски деби Милошевић је имао у подмлатку београдског *Радничког*, са којим је освојио и титулу омладинског државног првака 1948. године. Нешто касније запослио се као агроном у земунској општини, а тренирање *Јединства* је прихватио на молбу неколицине колега из те установе, који су истовремено били и у управи клуба. Слободно се може рећи да је то био први прави тренер *Јединства*. Игри земунског тима дао је физиономију која је задржана и по његовом одласку, све док је та генерација фудбалера играла. На најбољи начин користио је појединачне могућности и квалитете сваког фудбалера, компонујући све то у колективну игру. Фудбалери су га волели јер је знао лично да покаже све што је тражио од њих, али и због чињенице да је био изузетно поштен и добар као човек. У време док их је тренирао, фудбалери *Јединства* су постизали одличне резултате, освојивши, између осталог, и титулу првака Београдске подсавезне лиге, али на жалост, Милошевић није успео да уведе *Јединство* у Другу лигу, па је средином 1954. године напустио клуб. После извесног времена опет се вратио у Земун и тренирао *Јединство* у јесењем делу сезоне 1957/58. године. Афирмисавши се у земунском клубу као добар фудбалски учитељ, касније је тренирао многе познате наше и иностране екипе и државну репрезентацију Југославије за светско првенство у Шведској 1958. године, а тренерску каријеру је завршио ту где ју је и почео, у Земуну, овога пута као учитељ женске екипе *Слоге*. Умро је 1990. године.

Александар Атанацковић

Као новог тренера, управа земунског клуба је ангажовала Александра Атанацковића, који је само нешто раније окончао активну играчку каријеру. Атанацковић је годинама био један од најбољих фудбалера београдског *Партизана* и стандардни државни репрезентативац, који је 15 пута бранио боје наше најбоље селекције. Атанацковић је као тренер дебитовао у *Јединству*, али се није коректно понео према Земунцима јер је већ у полусезони напустио клуб и отишао у Титоград, где је преузео екипу *Будућности*.

До краја сезоне *Јединство* је опет водио Милорад Оташевић, који је, уз све тешкоће, успео да уведе тим у Трећу зону фудбалског савеза Југославије, у рангу друге савезне лиге, што је био највећи успех клуба у његовој дотадашњој историји.

Милан Величковић-Рибика

У такмичењу Треће зоне 1955/56. године *Јединство* је тренирао Милан Величковић-Рибика, један од најбољих фудбалера у историји земунског фудбала. Величковић, рођен 1920. године у Земуну, био је успешан привредник и тренерским позивом се није бавио професионално, а тим *Јединства* је преузео на молбу тадашње управе, која је сматрала да ће овај, доскора успешан фудбалер, бити и добар тренер. На жалост, та сезона је била једна од најнеуспешнијих у историји клуба, па је и Величковић по њеном завршетку напустио кормило екипе. Остао је још годинама у управи клуба и једно време био и његов председник.

Александар Атанацковић

Милан Величковић

Миливоје Ђурђевић

Миливоје Ђурђевић

Средином 1956. године *Јединство* је као тренер преузео Миливоје Ђурђевић, бивши првотимац *Црвене звезде* и *Партизана*, а потом тренер неколико београдских нижеразредних клубова, међу којима и *БАСК-а*, са којим је постигао лепе успехе. И 1956/57. године земунски клуб је играо лоше и био скромно пласиран у првенству Београда, па је Ђурђевић напустио Земун одмах по завршетку сезоне. Средином 1957. године клуб је опет преузео Славко Милошевић, али је већ крајем те године отишао.

Миле Кос

За новог тренера Јединства управа је почетком 1958. године ангажовала познатог београдског стручњака Милета Коса. Он није за собом имао значајнију фудбалску каријеру, али се афирмисао као тренер нижеразредних београдских екипа, а у Земуну је остао тачно две године, до почетка 1960. За то време, упркос веома лошим условима рада, Јединство је постигло доста запажених успеха, али није успело да се пласира у Другу савезну лигу, одигравши врло слабо квалификације у лето 1959. године. Кос је по напуштању Земуна тренирао неколико друголигашких екипа, затим је једно време сарађивао са стручним штабовима ОФК Београда, Партизана и државне репрезентације, а онда се посветио спортском новинарству, прославивши се као једно од најбољих пера југословенске журналистике.

По одласку Милета Коса из *Јединства*, екипу је до краја те сезоне водио Милан Величковић-Рибика коме је асистирао Игњат Петровић-Гига, тадашњи тренер млађих категорија клуба.

Негослав Радосављевић-Сеља

Средином 1960. године нови тренер *Јединства* постао је Негослав Радосављевић-Сеља, родом из Аранђеловца и бивши фудбалер београдског *БСК-а*, који је до тада имао прилично успеха у раду са нижеразредним београдским тимовима. Са земунском екипом је два пута освојио прво место у Зонској лиги Београда, а после неуспеха у квалификацијама за Другу савезну лигу, у лето 1961. године, наредне сезоне је успео да избори пласман и у тај ранг такмичења, на шта су земунски навијачи чекали годинама. Био је то изузетан успех за који је, осим фудбалера који су га остварили, велике заслуге имао и тренер Радосављевић, који је створио добар тим, пре свега зато што је индивидуалне квалитете појединаца подредио екипи. Радосављевић је био одличан тренер, школован и модерних схватања фудбалске игре, па је тако и довео клуб до дуго чеканог тријумфа. На жалост, одмах потом је и отишао из Земуна,

Миле Кос води тренинг Јединства поред трибина стадиона, јер им није био дозвољен приступ на терен

Миле Кос

Негослав Радосављевић

Коста Томашевић

разишавши се са управом по питању даљег рада у клубу. Треба истаћи да је у време док је он водио *Јединство*, управа Земунаца први пут ангажовала и кондиционог тренера. Био је то Предраг Манојловић-Диле, познати земунски атлетичар и фудбалер и касније дугогодишњи наставник фискултуре у неколико земунских школа.

Коста Томашевић

Пред друголигашки старт, за тренера *Јединства* доведен је Коста Томашевић, бивши познати фудбалер *Црвене звезде* и државни репрезентативац. Већ крајем 1962. године, међутим, Томашевић је напустио клуб и отишао у Ирак, где је преузео тренирање тамошње државне репрезентације.

Бранислав Аћимовић

Тако је у јануару 1963. године кормило земунског друголигаша преузео Бранислав Аћимовић. Београђанин, рођен 1920. године, Аћимовић је био познати београдски нижеразредни фудбалер, који се

после престанка активног бављења спортом посветио тренерском позиву. Као тренер, нарочито се истакао вођењем пећке *Будућности*, а по напуштању Земуна, дуго је са успехом радио у Кувајту. У *Јединство* је доведен на препоруку Ђуре Пешића. Аћимовић је послу пришао поштено, али је веома тешко излазио на крај са прилично недисциплинованим фудбалерима, који су уз то и доста слабо играли, бележећи више неуспехе него добре резултате. Са *Јединством* је Аћимовић успео да избори опстанак у Другој савезној лиги 1962/63. године, али је после серије неуспеха на старту нове друголигашке сезоне, већ крајем новембра 1963. године смењен. Треба рећи да су исту судбину доживели и његови помоћници Љубиша Арсеновић-Љубија и Александар-Саша Зарић, бивши познати фудбалери *Јединства*, којима су ово били тренерски почеци.

Марко Пожега

По Аћимовићевом смењивању, екипу *Јединства* је преузео као тренер Марко Пожега, Земунац и некадашњи фудбалер *Партизана* и још неких тимова, који је пре тога као тренер водио подмладак најбољег земунског клуба. Истовремено, за рад са голманима ангажован је познати предратни репрезентативни чувар мреже Јован Спасић, док је за кондиционог тренера именован бивши атлетски рекордер и репрезентативац Петар Шарчевић. Такође, за стручног саветника и техничког референта је доведен Миле Кос, али је он после само неколико дана отишао у *Партизан*, који га је у међувремену ангажовао

Један тренинг Јединства 1963. године

Марко Пожега

као члана стручног штаба. Ни овакав тим стручњака није спасао *Јединство* испадања из друголигашког друштва, па су сви они у лето 1964. године добили отказе. Пожега је касније тренирао још неке земунске тимове, а умро је 1974. године.

Љубиша Арсеновић-Љубија

У сезони 1964/65. године тренер Земунаца је био Љубиша Арсеновић-Љубија некадашњи познати фудбалер *Јединства*, београдског *Партизана* и још неких и друголигашких екипа. Арсеновић је, видели смо, тренерски деби имао у свом матичном клубу, где је био ангажован као Аћимовићев помоћник, мада је заправо са екипом радио исто колико и главни тренер и био подједнако заслужан за опстанак у друголигашком друштву. Упркос томе, на Аћимовићев захтев, који је подржао и део управе, Арсеновић је смењен, па је отишао у Травник, где је са тамошњим *Братством* успео да избори улазак у западну групу Друге лиге. У међувремену је *Јединство* испало из Друге лиге, па је управа опет ангажовала Арсеновића за тренера првог тима. Са слабим и недисциплинованим играчким кадром којим је располагао, Арсеновић је ипак постигао солидан успех, поготово после радикалног подмлађивања тима пред крај сезоне. У наредној сезони, међутим, после неколико лоших резултата, напустио је клуб већ у току јесење сезоне. Следећих неколико година радио је у Визбадену, у Немачкој, а затим у *Срему, Брегалници* из Штипа и *Влазнимију* из Ђаковице, свугде бележећи добре резултате, а по повратку у Земун се поново укључио у рад клуба, где је до скора био један од тренера млађих категорија.

Малиша Петровић

У току јесењег дела сезоне 1965/66. године за тренера *Јединства* ангажован је искусан и афирмисан стручњак Малиша Петровић. Као фудбалер био је голман у *Црвеној звезди* и београдском *Радничком*, а затим је са доста успеха тренирао неке нижеразредне тимове, посебно *Жарково* и *Железник*. Веома добар тренер, Петровић је врло брзо створио јак тим, а исто је учинио и наредне сезоне када је већина дотадашњих првотимаца напустила клуб, а заменили их новодошли фудбалери. Ипак, тадашњи играчи *Јединства* били су изузетно недисциплиновани, што је прилично меком и неенергичном Петровићу стварало доста проблема у раду, а ни земунска публика га није волела, па је чак забележен и један сукоб тренера и дела навијача у јесен 1967. године. У то време Петровић више и није сам водио екипу, јер су му у раду помагали некадашњи асови земунског клуба, Драгомир Радосављевић-Кепа и Александар Кнежевић-Пајкан. Ниједан од ове двојице није био професионални тренер, већ су били ангажовани од стране управе као искусни фудбалери и људи који су волели клуб. Радосављевић је касније чак сасвим престао да се занима за фудбал, а Кнежевић је, после тренирања још неких земунских аматерских тимова, такође напустио сваки рад у спорту.

Управа клуба, који је тих година био у великој кризи, именовала је у лето 1968. године за тренера првог тима Младена Сарића, дотадашњег учитеља млађих селекција *Јединства*. Био је то млад и неафирмисан стручњак, који је постигао лепе успехе са јуниорима земунског клуба, али са првим тимом

Малиша Петровић

Са једног тренинга Јединства средином шездесетих година

Милош Грујић

није имао среће, па је смењен већ по завршетку првог дела такмичења, јер се екипа *Јединства* налазила при самом дну табеле северне групе Српске лиге и била један од најозбиљнијих кандидата за испадање. Убрзо потом дошло је и до фузије *Јединства* и нижеразредне *Галенике* и стварања новог клуба *Галеника*.

Милош Грујић

Први тим новог клуба преузео је Милош Грујић, који се од септембра 1968. године налазио на кормилу нижеразредне *Галенике*. Грујић је био познат фудбалер, дугогодишњи стандардни бек *ОФК Београда*, а ово су били сами почеци његове тренерске каријере, такође успешне, како ће се ускоро показати. Већ у наставку те сезоне, Грујић је успео да доведе земунски тим до високог шестог места, а одато му је и велико признање постављањем за шефа стручног штаба аматерске репрезентације Београда. Већ у сезони 1969/70. године играчки ојачана *Галеника* са Грујићем на челу, просто се прошетала кроз северну групу Српске лиге и без напора прошла квалификације, поставши тако поново другoлигаш. Нема сумње да је *Галеника* у то време имала моћан тим, али је огромна заслуга за све успехе екипе у том периоду припадала свакако и Грујићу. Он је са земунским другoлигашем стартовао и у новом првенству, али су почетни неуспеси довели до његове оставке. Пар дана касније се предомислио и наставио рад, али је управа клуба већ у септембру 1970. године довела и Стјепана Бобека за стручног саветника. Одмах затим, после још једног пораза екипе, Грујић је смењен, а кормило *Галенике* преузео је Бобек. Како је Грујић одбио понуђено место помоћног тренера, отишао је из клуба и касније постигао још неколико лепих успеха са нижеразредним екипама, за чије се вођење, изгледа, специјализовао.

Стјепан Бобек

У зиму 1970. године Бобек је постављен за шефа стручног штаба земунског друголигаша, а на његов захтев на место тренера доведен је Марко Валок. Тако су кормило *Галенике* преузеле две легенде југословенског фудбала и тренерски тандем који је већ раније сарађивао и постизао одличне резултате. Стјепан Бобек је готово читав фудбалски век провео у *Партизану*, био је његова прва звезда, творац највећих успеха тог клуба и незамењиви репрезентативац који је плави дрес са државним грбом носио 63 пута у периоду од 1946. до 1956. године. По окончању играчке каријере радио је као тренер у варшавској *Легији*, затим у *Партизану* са којим је постигао бриљантне резултате и са доста успеха у атинском *Панатинаикосу*, од којег је, у правом смислу речи, створио клуб европског реномеа. Марко Валок, рођен у Сурчину 1927. године, преселио се са породицом 1930. године у Земун, ту почео да игра фудбал у подмлатку *Витеза* и наставио за време рата у неким од тадашњих земунских клубова, док није отишао у партизане. После ослобођења играо је за *Партизан* све до 1959. године, а као сјајан голгетер 6 пута је наступао и за државни тим. Тренерску каријеру почео је у Бурми, а по повратку у земљу преузео је најтрофејнију генерацију свог бившег клуба *Партизана*. На истом послу ова два стручњака су се нашла и у Земуну почетком 1971. године. Успели су врло брзо да препороде тим, који је био сјајан тог пролећа и из опасне зоне побегао на шесто место друголигашке табеле на крају те сезоне. Подела посла била је таква да је Бобек одређивао тим и тактику и контактирао са јавношћу, што му је необично лежало, док је

Лево: Стјепан Бобек на једној прослави Галенике
Горе: Марко Валок

Валок тренирао екипу. Захваљујући изванредној физичкој кондицији, Валок је могао да трчи боље од многих својих пулена, па су му тренинзи били паклени, а личне примере увек је сам давао, с тим што му у раду помажу и бивши асови *Јединства* Љубиша Арсеновић-Љубија, који се вратио из Ђаковице, и Стеван Чурчић-Пасуљ, као и Младен Сарић. Са своје стране, ненадмашан фудбалски зналац Бобек преносио је то своје умеће на најбољи могући начин на фудбалере, уз то их и максимално мотивишући, па ни резултати нису изостали. Бобек и Валок су водили тим и наредне сезоне, 1971/72. године, забележивши такође солидан успех освајањем осмог места у конкуренцији 18 "северних" друголигаша.

Када се говори о Бобеку и Валоку не сме се заборавити ни огроман публицитет и популарност које су донели клубу, нарочито Бобек. Тренинге *Галенике* које су они водили знало је да посматра више гледалаца но што се скупљало чак и на појединим прволигашким утакмицама других тимова, а Бобеково стално присуство у медијима учинило је да земунски клуб доспе у саму жижу интересовања београдске спортске штампе и стекне широку популарност као никада до тада, а можда ни касније.

Бобек и Валок су отишли из клуба у лето 1972. године, али се Бобек вратио на његово кормило у сезони 1973/74. године. Без обзира на неуспех те сезоне, он је оставио значајан траг у историји земунског фудбала, а играчи које је ту тренирао и данас са много поштовања говоре о његовом раду. По напуштању *Галенике*, Бобек је са доста успеха водио још неколико домаћих и иностраних клубова, све до одласка у

пензију, а слично је било и са Марком Валоком, који је између осталог једно време тренирао и државну репрезентацију и био члан њене селекторске комисије.

Када су Бобек и Валок напустили клуб у лето 1972. године, за тренера првог тима именован је дотадашњи тренер омладинске екипе Младен Сарић. Као ни неколико година раније, Сарић се ни овога пута није прославио са првим тимом, а лоши резултати довели су до његовог смењивања неколико кола пре краја јесењег дела сезоне 1972/73. године.

Мирослав Миловановић-Рођа

Екипу је тада преузео активан играч Мирослав Миловановић-Рођа, иначе апсолвент на загребачкој Вишој школи за физичку културу, коме је у раду помагао бивши играч *Јединства* Стеван Ђурчић-Пасуљ. Ово је требало да буде привремено решење, али како неенергична управа није успела да нађе боље, Миловановић је водио тим све до краја те првенствене сезоне, али је престао да игра. Миловановић је иначе био одличан фудбалер, бивши играч *ОФК Београда* и друголигаша *Вождовачког*, а врло брзо се показало и да је способан тренер. Пошто је успео да обузда недисциплину, већ дуго присутну међу фудбалерима *Галенике*, консолидовао је тим и поправио му форму, па су Земунци успели на крају првенства да освоје осмо место, најниже које је и даље обезбеђивало друголигашки статус с обзиром да се од идуће године такмичење реорганизовало, а друголигашко друштво смањивало.

Лево: Моменат са једног тренинга Галенике 1974. године
Горе: Мирослав Миловановић

Иако је Миловановић остварио циљ и у тешким условима задржао тим у друголигашком друштву, одлуком управе клуба на место тренера у новој сезони опет је доведен Стјепан Бобек. Како је Миловановић одбио понуђено место помоћног тренера, отишао је из клуба, да би се касније афирмисао као један од најуспешнијих тренера у београдском нижеразредном фудбалу. Бобек је за свог помоћника тада поставио бившег фудбалера новосадске *Војводине* и репрезентације Стевана Бену, који је већ неколико година раније био ангажован у *Галеници* као учитељ млађих категорија, док је за кондиционог тренера довео бившег атлетичара *Партизана* Ота Ребулу. Ни овакав велики и, без сумње, квалитетан стручни штаб није помогао, па је *Галеника*, после низа лоших игара, на крају сезоне 1973/74. године, после четири године, напустила друголигашко друштво, после чега је Бобек отишао из Земуна.

Иван Чабриновић

Тако је у лето 1974. године за новог тренера доведен Иван Чабриновић, по многима један од најбољих тренера у историји клуба. Чабриновић је фудбал почео да игра у родном Крагујевцу, најпре у *Колонији*, па у *Радничком*, где је годинама био један од најбољих играча. Прешао је затим у Београд, где је наступао за *Раднички* и *Партизан*, али када је ту, у 28-ој години, доживео један тежак прелом ноге, његова играчка каријера је практично окончана, мада је касније покушао краће време и у *ОФК Београду*. По завршетку Више тренерске школе радио је две године у Алжиру, затим од краја 1971. до средине 1972.

године као тренер пионира у *Галеници*, одакле је отишао у бањалучки *Борац*, где је најпре био помоћник Гојка Зеца, а затим самостално водио екипу, све док није преузео први тим *Галенике*.

Оно што карактерише Чабриновићев рад у *Галеници* је да је створио практично неколико квалитетних састава, с обзиром на велике промене играчког кадра нарочито првих година његовог рада, као и да је из сезоне у сезону бележио добре успехе и то пуних осам година. Био је изузетан стручњак, који је знао да мотивише фудбалере и да постави тактику према сваком противнику посебно, а уз то, радио је стрпљиво и на дуге стазе, па успеси нису изостали. У прве четири сезоне рада у *Галеници* освајао је у Српској лиги најпре четврто, па треће, друго и најзад прво место 1977/78. године, остваривши тако повратак у друголигашко друштво и успут освојивши и титулу аматерског првака државе. И у источној групи Друге савезне лиге *Галеника* је била један од најбољих тимова који је, после два пласмана на четврту позицију, а затим и освојене титуле вицешампиона, у сезони 1981/82. године надмоћно победила у друголигашкој конкуренцији и пласирала се, први пут од како постоји, у Прву савезну лигу, при том се пласиравши и у полуфинале Купа Југославије. Заслуге тренера Чабриновића у овим великим достигнућима клуба биле су веома велике. Истина, све то време било је и трзавица. Чабриновић је у више наврата намеравао и да оде, али је увек остајао и на крају довео клуб до најзначајнијих успеха у његовој дотадашњој историји. Иако је *Галеника* прволигашку сезону 1982/83. године завршила на последњем месту и испала из друштва најбољих, Чабриновић је стоички издржао до краја првенства и као и раније

Иван Чабриновић

Раде Радовановић

Миљенко Михић

успехе, сада поделио неуспех за који је сносио најмање кривице, а затим се лепо опростио од клуба у којем је провео пуних девет година као тренер и отишао у Битољ, преузевши тамошњи *Пелистер*. И касније, све до данашњих дана, Чабриновић је остао у изузетно добрим односима са најбољим земунским клубом, а није било ни разлога да тако не буде, јер колико год је он поштено одрадио свој дугогодишњи ангажман у *Галеници*, толико су и успеси Земунаца афирмисали њега као једног од најбољих тренера у земљи. То му је омогућило и да уђе у стручни штаб државног тима, а касније направи и лепу тренерску каријеру у иностранству.

Првих година Чабриновићевог рада на челу стручног штаба *Галенике*, помагао му је дотадашњи учитељ млађих категорија фудбалера Стеван Бена, а од 1976. године и Бранко Рашовић, дотадашњи првотимац земунског клуба. По њиховом одласку, у сезони 1980/81. године Чабриновићу су у раду помагали дотадашњи тренери млађих категорија Милорад Попов и Радмило Груловић, а стручном штабу се придружио и Немања Росић, који је наредне сезоне уступио место Недељку Костићу. Такође, од јануара 1982. године као кондициони тренер првотимаца био је ангажован бивши атлетски репрезентативац Раде Радовановић.

Миљенко Михић

На кормилу земунског друголигаша Чабриновића је наследио Миљенко Михић, бивши наставник фискултуре, а затим тренер *Црвене звезде, Осијека, Напретка* и још неколико клубова, који, међутим, већ две године није радио у струци, што се убрзо показало као велики хендикеп. Свој недостатак

ауторитета, слаб рад и лоше резултате екипе покушао је да превали на све друге, чак и на новинаре, па га је управа клуба отпустила још током јесењег дела првенства, а екипу је тада преузео његов дотадашњи помоћник Недељко Костић, иначе дугогодишњи, веома успешан тренер млађих селекција клуба, коме је као помоћник додељен Љубиша Арсеновић. Пошто је Михић одбио понуђено место тренера "петлића", напустио је *Галенику* и преузео *Срем* из Јакова, али се ни тамо није прославио.

Недељко Костић

У зимској паузи управа је намеравала да ангажује Милована Ћирића, али како је он одбио понуду, тренер је остао Костић, коме су као помоћници постављени Ратомир Дујковић и Слободан Сантрач, обојица дотадашњи активни играчи *Галенике*. Афирмисан већ као један од најбољих београдских тренера млађих категорија фудбалера, Недељко Костић се тада први пут прихватио и тренирања првог тима. Врло брзо успео је да консолидује екипу и са доста неквалитетним избором играча којим је располагао да је, са незавидне позиције на табели доведе до солидног шестог места на крају сезоне 1983/84. године. Овим је Костић доказао да је заиста одличан тренер и да, осим рада са млађим селекцијама, поседује квалитете и за веће домете, али на жалост, нова прилика му је ускраћена, па је одлуком управе одмах по завршетку првенства враћен у омладинску школу клуба.

Ратомир Дујковић

Иако је Костић постигао несумњив успех и доказао да може добро да ради и са првим тимом, управа је у сезони 1984/85. године екипу поверила Ратомиру Дујковићу, коме су за помоћнике одређени, такође доскорашњи асови *Галенике*, Слободан Сантрач и Миле Томић. Упркос неискуству, тај млади дебитантски трио успео је да доведе тим до високог шестог места у источној групи Друге савезне лиге. Наредне сезоне, међутим, тим *Галенике*, је трпео неуспехе, па је Дујковић смењен већ после седмог кола, да би одмах потом и напустио клуб, а на место тренера постављен је Љубиша Арсеновић-Љубија, некадашњи ас *Јединства* који се већ раније огледао као тренер у свом матичном клубу. Како је тим и даље трпео неуспехе, после 22. кола смењен је и он, па је за тренера, трећег у тој сезони, постављен Миле Томић. Ни то није помогло, тако да је *Земун* на крају сезоне испао из друголигашког друштва, али је млади тренер Томић остао на његовом кормилу још две сезоне.

Влада Пејовић

У сезони 1988/89. године екипу *Земуна* је преузео Влада Пејовић, још један из плејаде *Галеникиних* асова, који је, на жалост, због повреде, прерано напустио активно играње. Изузетан фудбалер, он се веома брзо прославио и као одличан тренер који је, слободно се може рећи, донео *Земуну* највеће успехе у историји клуба. Јер, не само да је за две сезоне довео *Земун* из трећег по реду ранга такмичења до прволигашког друштва, већ је створио и темељ за стабилног члана најелитнијег такмичења. На том чврстом темељу градили су даље они тренери који су га наследили у клубу, али Пејовићу се мора ипак одати највеће признање у стварању играчког квалитета клуба који данас свакако спада у сам врх југословенског фудбала и који ће то, по свој прилици, још дуго и остати. Треба нагласити и то да је Пејовић, иако школован тренер, имао прилично различит приступ позиву од већине својих колега: често је истицао да је за њега фудбал само игра и да му је жеља да су после тренинга фудбалери радосни и задовољни, а после утакмице да ниједан од њих не буде потиштен, ма какав резултат био! Таквог тренера, наравно, морали су да уважавају и фудбалери и заиста, Пејовић је као ретко који тренер у историји клуба био поштован и цењен.

У читавој педесетогодишњој историји најбољег земунског клуба Влада Пејовић ће остати забележен као, без икакве сумње, најуспешнији тренер. Остварени резултати то најбоље потврђују, а не само код нас, већ ни у свету, није забележено да је један тренер довео клуб за две године из трећег по реду ранга такмичења до најелитније лиге, да би затим и ту, у конкуренцији каква је била у претходној фудбалској Југославији, изборио опстанак, створивши при том тим којег ће и у наредном периоду ценити сви противници. Уз то, Влада Пејовић је и својим људским квалитетима заслужио највећи респект и поштовање, као ретко који тренер који је и пре и после њега радио у Земуну.

У лето 1988. године Влада Пејовић, коме су асистирали Слободан Сантрач и Сава Кристић, задужен за рад са голманима, почео је, на бази рада својих претходника, да ствара тим, који је већ у сезони 1988/89. године убедљиво освојио прво место у северној групи Међурепубличке лиге и пласирао се у јединствену Другу лигу. Иако је жеља људи у клубу била да се најпре створи стабилан друголигаш, а затим размишља о евентуалном преласку у виши ранг, Пејовић и његови сарадници Сантрач и Кристић су, заједно са фудбалерима, вребали и евентуалну шансу за боље и када се она указала, искористили су је. Тако је *Земун* у сезони 1989/90. године поново понео титулу првака, овога пута у Другој лиги и за многе неочекивано, али сасвим заслужено, пласирао се у Прву савезну лигу. И на старту прволигашке сезоне 1990/91. године *Земун* су водили Пејовић, Сантрач и Кристић, али је у зимској паузи Сантрач постављен на место

селектора свих млађих категорија државне репрезентације, па је за првог Пејовићевог помоћника постављен Недељко Костић. Влада Пејовић је са успехом окончао и прву прволигашку сезону Земуна 1990/91. године, пошто се дебитант у лиги на крају пласирао на 13. место у конкуренцији 18 клубова, а игре које је пружао биле су углавном добре. Није било никаквог разлога за смену тренера Пејовића, али је он ипак напустио кормило Земунаца. Како је сам објаснио, дошло је до обостраног засићења између њега и фудбалера, од којих су многи већ годинама били на окупу, па је тако он, као изузетно интелигентан тренер, сам затражио смену и одређени период у којем би радио неки мирнији посао. Управа клуба је Пејовићеве разлоге прихватила, па је он постављен за шефа омладинске школе.

Ђорђе Герум

После Пејовићевог повлачења са кормила првог тима, за новог шефа стручног штаба ангажован је Ђорђе Герум, коме је за помоћника додељен дотадашњи шеф омладинске школе клуба Миле Томић.

Ђорђе Герум, рођен у Панчеву, почео је фудбалску каријеру у чувеном подмлатку "беба" београдског *Партизана*, затим је више година наступао у крагујевачком *Радничком* и тузланској *Слободи*, у којој је и окончао активно играње и посветио се тренерском позиву. Готово две деценије водио је екипу Тузлака, бележећи с њом велике успехе, да би потом тренирао још неке наше прволигаше и провео извесно време у Турској, одакле се вратио у земљу и прихватио понуду земунског клуба. Са помоћницима

Ђорђе Герум

Сава Кристић

Драган Седларевић

Томићем и Кристићем, Герум је водио тим *Земуна* у прволигашкој сезони 1991/92. године и освојио са њим десето место у кокуренцији 18 екипа, што је био леп успех, али игре које су Земунци пружали биле су веома променљиве и то је био главни разлог да управа земунског прволигаша не продужи уговор са њим.

Миле Томић

Герума је на месту тренера заменио његов дотадашњи помоћник Миле Томић, који је, видели смо, већ и раније са успехом водио први тим. Било је то од пролећа 1985. па до лета 1987. године. Томић је преузео тим *Земуна* при крају сезоне 1984/85. године, када су већ све лађе потонуле и екипа доживела друголигашки крах, али га је управа задржала као тренера. Овај амбициозан и енергичан стручњак је у току наредне две сезоне спровео потпуно подмлађивање тима створивши сасвим нову екипу која је већ 1987/88. године убедљиво освојила прво место у Првој српској лиги, али на жалост, због недостатка искуства, није успела у квалификацијама за јединствену Другу савезну лигу. Томић и његов асистент Зоран Бабовић, такође бивши фудбалер *Галенике*, тада су смењени, али су остали у клубу као тренери млађих категорија, док је тренер голмана Тома Савић тада отишао из *Земуна*.

Преузевши поново први тим у лето 1992. године, Томић је стрпљивим и прилично мукотрпним радом успео је да наметне свој систем игре, који се показао веома добар, па је *Земун*, на крају првенствене

сезоне 1992/93. године освајањем четвртог места у конкуренцији 19 прволигаша постигао свој дотадашњи најбољи пласман у историји (наравно, уз уважавање чињенице да је остварен у фудбалски смањеној Југославији), уз то пружајући на већини утакмица одличне игре, а велики успех постигнут је и у куп-такмичењу где су Земунци стигли до полуфинала. Та сезона је донела прави тријумф и пуну афирмацију младом стручњаку, али на жалост, већ наредна је била далеко неуспешнија. Нешто због великих промена у играчком кадру, а нешто и због промене система такмичења, *Земун* је од почетка до краја првенствене трке у сезони 1993/94. године био у сталној опасности од испадања из најелитније лиге. На крају, опстанак у Првој А лиги је изборен, али је цех платио Томић, који је, разочаран, поднео оставку још у току такмичења, три кола пре краја, а тим су у последњим утакмицама водили Влада Пејовић и Драган Лацмановић. Одмах по завршетку првенства, Томић је отишао из клуба, преузевши вођење новог Б-прволигаша *Обилића* из Београда, а у лето 1992. године добио је велико признање пошто је ангажован за рад у стручном штабу олимпијске државне репрезентације.

Најозбиљнији кандидат за новог тренера *Земуна* у сезони 1994/95. године био је Влада Пејовић, али он и управа нису успели да се договоре око висине хонорара. Рецимо да је Пејовић, после напуштања кормила првог тима у лето 1991. године, годину дана радио као шеф стручног штаба омладинских категорија, да би онда средином 1992. године, уз сагласност *Земуна*, преузео *ОФК Кикинду*. Упркос добром раду и солидним резултатима, Пејовић се већ у полусезони вратио у *Земун*, где је именован за спортског директора клуба.

Драган Лацмановић

Када су преговори са Пејовићем око преузимања првог тима пропали, за новог тренера именован је још један од ранијих асова земунског клуба, Драган Лацмановић, коме су за помоћнике одређени Гезим Љаља и Сава Кристић, задужен за рад са голманима. Влада Пејовић је задржао фотељу спортског директора. Неуспеси које су фудбалери *Земуна* ређали на почетку првенства довели су до смењивања Лацмановића и Љаље већ после седмог кола, а екипу, приковану на само дно табеле, преузео је Влада Пејовић. Он је стартовао успешно, добрим резултатима је вратио тим у трку за опстанак, али ни сам није остао на кормилу *Земуна* дуже од седам кола. Наиме, у међувремену је Пејовић добио изузетно примамљиву понуду да, заједно са још једним бившим учитељем Земунаца, Иваном Чабриновићем, преузме тренирање јапанског друголигаша *ПЈМ Футурес* из Тоса, на острву Кјушју, па се опростио од клуба и отиснуо у далеки Јапан.

Тако је *Земун*, за само неколико месеци, морао да ангажује новог, трећег по реду тренера у тој сезони, а избор је пао на Ђорђа Герума. Старе размирице су заборављене, па се Герум, који је у међувремену радио у панчевачком *Динаму* и београдском *Обилићу*, поново обрео у Земуну, где су му за помоћнике додељени Гезим Љаља и Драган Седларевић-Секи, док је Сава Кристић и даље био задужен за рад са чуварима мреже. Герум је остварио главни циљ који му је и постављен - опстанак клуба у Првој А лиги, забележивши успут и неколико сензационалних победа, између осталог и над *Партизаном* и *Црвеном звездом*, али и пар непријатних пораза, што је изгледа превагнуло, па су се, одмах по завршетку првенства, у лето 1995. године он и *Земун* опет растали, овога пута, чини се, заувек.

Први тим најбољег земунског клуба тако је, од оснивања до данашњег дана, водило тридесетак тренера, с тим што су поједини од њих обављали ту дужност и по неколико пута. У првим данима рада клуба тренери су били углавном познати земунски фудбалери са великим играчким, али ипак далеко скромнијим тренерским знањем, касније су махом довођени стручњаци са стране, а у последње време *Земун* се опет највише оријентише на своје бивше асове који су се по окончању активне играчке каријере посветили тренерском позиву, што је ретка пракса у нашем фудбалу, али очигледно добра. Уз све друго и то је једна од особености данашњег фудбалског клуба *Земун* који више од било ког другог нашег спортског колектива поклања пажњу својим некадашњим заслужним фудбалерима, између осталог омогућавајући им наставак спортског рада кроз тренерски позив. Прилику коју им даје матични клуб искористили су, видели смо, многи његови бивши играчи, било да су и даље ангажовани у *Земуну*, било да су се, стекавши ту афирмацију, отиснули даље.

Најбољи пример за то је Слободан Сантрач, данашњи шеф стручног штаба државне реперезентације. Треба, међутим, истаћи и да је пре Сантрача неколико стручњака, после запаженог рада у најбољем земунском клубу, касније направило лепе тренерске каријере и доспело до стручног штаба државног тима, у којем су били ангажовани на овај или онај начин. То се, наравно, односи на Миодрага-Мишу Павића, Славка Милошевића, Ивана Чабриновића и Милета Томића, који су се као тренери управо у Земуну афирмисали, као и на Марка Валока, који је, истина и пре рада у Земуну био познато тренерско име, али се и овде прославио и трасирао пут до тренера државне репрезентације.

ТРЕНЕРИ МЛАЂИХ КАТЕГОРИЈА

Ово, међутим, није крај приче о тренерима у најбољем земунском фудбалском клубу. Та прича би остала недоречена ако се макар и фрагментарно не би поменули стручњаци који су радили са млађим категоријама фудбалера, на које је фудбалски Земун, с правом, веома поносан.

У првим годинама деловања *Јединства* са омладинском екипом радили су углавном активни играчи првога тима попут Ђуре Пешића, Предрага Манојловића-Дилета и Драгомира Радосављевића-Кепе, па је јасно да ни успеси нису били особити. Селектирање играча такође није било најбоље, тако да је до првог тима стизао само мали број дечака поникли у клубу, упркос великом броју талената којима је Земун увек обиловао. Од краја педестих година та пракса је измењена и од тада се и за млађе категорије ангажују посебни тренери, што је донело велико побољшање у раду и убрзо показало прве резултате.

Игњат Петровић-Гига

Први прави тренер млађих категорија у земунском *Јединству* био је Игњат Петровић-Гига, који је на тој дужности провео дуже од деценије, док су се позитивне последице његовог рада осећале бар још толико дуго и када је напустио клуб. Рођен 1934. године у угледној горњоварошкој породици, у младости је био свестран спортиста, веома талентован за гимнастику и фудбал, али је, на жалост, морао рано да остави активно играње због врло изражене кратковидости. Када је *Јединство* у лето 1959. године, због учешћа у друголигашким квалификацијама, било принуђено да на брзину окупи пионирски тим, тадашњи чланови управе Карло Најхолд-Цаја и Богдан Јеремић-Пик поверили су тај задатак Петровићу, који је и до тада био веома привржен клубу, присуствујући свим тренинзима и утакмицама. Поверену обавезу Петровић је на најбољи начин испунио обишавши тог лета сва земунска дворишта и пољане где

Игњат Петровић

Један тренинг пионира најбољег земунског клуба

су у то доба деца јурила за лоптом по цео дан, а најталентованије клинце ангажовао је за утакмице "плавих" и "црвених", у којима су гледаоци који пут и више уживали него на главним мечевима квалификација где се *Јединство* баш није прославило. Већ на јесен, од тридесетак најбољих малишана, Игњат Петровић је формирао пионирски тим, први у историји земунског фудбала, а именован је и за руководиоца тада основане школе фудбала најбољег земунског клуба. Иако нешколован тренер, Петровић је изградио сопствене методе рада са младим фудбалерима, што се показало као изузетно успешно. Из сезоне у сезону, под његовим водством, пионири *Јединства* постизали су све запаженије резултате, да би 1966/67. године освојили чак треће место у елитној Лиги Београда, а многе касније познате фудбалере управо је Игњат Петровић-Гига научио првим тајнама овог спорта. Као тренер најмлађих фудбалера *Јединства*, Петровић је радио, мора се рећи, готово потпуно аматерски, пуних девет и по година, повремено преузимајући и подмладак и радећи и са првим тимом када је требало, а 1968. године одато му је велико признање именовањем за тренера омладинске репрезентације Земуна. По одласку из *Јединства* извесно време је радио врло успешно у *Спарти* и *Змају*, наравно са млађим категоријама, али и са првотимцима по потреби, затим се вратио у *Галеник*у где је провео још три године, да би онда прешао у *Телеоптик*, основавши и тамо пионирски погон. Убрзо је, међутим, из породичних разлога, сасвим напустио тренерски позив, али је и данас један од највернијих навијача фудбалског клуба *Земун*, у чију је богату историју итекако уткао и велики део себе.

Живко Фуљак-Жолка

Убрзо по доласку Игњата Петровића-Гиге у *Јединство*, клуб је ангажовао још једног сјајног тренера за рад са млађим селекцијама. Био је то Живко Фуљак-Жолка, који је 1961. године на месту тренера подмлатка *Јединства* наследио дотадашњег учитеља ове категорије фудбалера, старог земунског аса Павла Летића. Живко Фуљак је дуго играо фудбал у земунским клубовима, најдуже у *Милутинцу*, али никада није превазишао ниво нижеразредног играча. Као тренер млађих категорија, међутим, био је одличан, истичући се и стручним и педагошким радом. У *Јединство* је дошао 1961. године и већ на почетку тренерског рада, преузевши од Петровића једну одличну генерацију пионира која је стасала за подмладак, изборио са њом, први пут у историји најбољег земунског клуба, пласман у Прву београдску лигу и пласман у полуфинале Купа Београда. И наредних неколико сезона, које је провео као тренер омладинаца *Јединства*, бележио је запажене резултате.

По његовом одласку из *Јединства*, подмладак овог клуба су једно краће време водили бивши познати земунски фудбалери Александар-Саша Зарић и Марко Пожега, а од 1965. године Младен Сарић, дотадашњи тренер више екипа из Србије и Црне Горе.

Живко Фуљак

Саша Зарић

Младен Сарић

Младен Сарић

Младен-Млађа Сарић био је изванредан учитељ младих фудбалера и одличан педагог, који је са пуно љубави преносио све своје богато фудбалско знање на ученике. Сви ти ученици, од којих су многи касније постали афирмисани фудбалери, и данас са најдубљим поштовањем говоре о Сарићу и то како о његовој стручности, тако и о њему као човеку. Генерације и генерације младих земунских фудбалера Младен Сарић је научио да играју фудбал, чега се многи од њих још увек радо сећају, баш као и Сарићевог изузетног опхођења према њима - сву децу је третирао исто, трудећи се да од свих створи и фудбалере и људе, а псовке, грубе речи и повишен тон за њега нису постојали, пошто је све проблеме решавао педагошки, поукама и саветима. Са подмлатком *Јединства* и касније *Галенике* Младен Сарић је постизао и значајне такмичарске успехе, који су заправо били увертира за све касније изванредне резултате млађих земунских селекција. Сарићеву стручност и педагошки рад ценили су и у тренерској организацији, па је уживао велики углед широм Србије и Југославије, једно време је био селектор и тренер омладинске селекције Београда, а наш познати стручњак Миљан Миљанић у више наврата је истицао Сарићев добар рад. Овом одличном учитељу младих фудбалера у два наврата је у најбољем земунском клубу пружена прилика и да води први тим, али то му једноставно није ишло од руке, па је оба пута смењен још пре истека првог дела сезоне. После другог дебакла, напустио је *Галенику* 1973. године и пошто је још извесно време тренирао неке земунске нижеразредне тимове, отишао је у Канаду, где и данас живи и ради. Како је у међувремену *Галенику* напустио и Игњат Петровић-Гига, пионире је две сезоне, са доста успеха тренирао Слободан Николић, а када је и он отишао, пола године је са најмлађим фудбалерима радио Иван Чабриновић, каснији дугогодишњи тренер првог тима *Галенике*.

Почетком седамдесетих година млађе категорије фудбалера *Галенике* преузели су сасвим нови људи и то Стеван Бена омладинце, а Недељко Костић пионире, чиме је, слободно се може рећи, почео нови период рада са млађим селекцијама фудбалера у овом клубу.

Стеван Бена

Стеван Бена је био незаменљиви првотимац прволигашке екипе новосадске *Војводине* у периоду између 1957. и 1964. године, када је 17 пута наступио и за државну репрезентацију Југославије, а активну фудбалску каријеру завршио је у немачком лигашу *Минхен 1860*. У *Галенику* је дошао по завршетку Више тренерске школе, крајем 1969. године и преузео тренирање омладинског тима, са којим је постизао добре резултате, али није имао континуитет рада, с обзиром да је у више наврата био ангажован као тренер прве екипе, иако му није пружена прилика да се огледа и као шеф стручног штаба. Обављајући разне тренерске дужности, у најбољем земунском клубу провео је пуних 10 година, да би у лето 1980. године отишао у Вршац где је преузео тамошњу екипу.

Недељко Костић

Недељко Костић је био солидан београдски нижеразредни фудбалер који је играо у *Графичару* и *Хајдуку*, а по окончању активне фудбалске каријере и завршетку Више тренерске школе, ангажован је у *Галеници* 1972. године као тренер млађих категорија. Од тада па све до данас, дакле пуне 23 године, уз

Станко Даничић

Стеван Бена

Недељко Костић

краће прекиде, овај врсан стручњак и педагог ради у најбољем земунском клубу у коме је оставио дубок и неизбрисив траг. Највише захваљујући њему *Галеника* је разрадила и почела да примењује сасвим нов начин селектирања младих фудбалера, до тада непознат у југословенском фудбалу, а који се спроводио преко организованих такмичења деце свих запослених у индустријском комплексу „Галенике". Такође, од његовог доласка у клуб почело је да се примењује правило које се и данас поштује да је приоритет у стварању добрих фудбалера-појединаца, док су резултати у другом плану, иако су управо у овом периоду забележени и највећи такмичарски успеси млађих категорија у историји клуба. Наравно, брижљивим селектирањем и стрпљивим радом у свим погоним млађих узраста, створен је и читав низ изванредних фудбалера који су у сениорском узрасту носили дрес како земунског тако и других клубова, а појединци доспевали и до најбоље државне репрезентације. Многима од тих будућих асова управо је Костић дао прве лекције у земунској школи фудбала, пошто их је претходно сам и открио у свом неуморном лову на таленте по земунским и новобеоградским основним школама, које је редовно обилазио. Иако је на тренинзима стрпљиво брусио таленат дечака, девиза му је била: "Пусти на утакмици децу да играју" и ту је и била тајна великих успеха млађих категорија земунског тима које је он водио. На жалост, овај изузетан учитељ млађих фудбалера само је једном добио прилику да се окуша и као тренер првог тима, а и тада, иако је постигао запажен успех, није му продужен уговор, што свакако иде на душу тадашње управе клуба. Тако ће Костић у историји најбољег земунског клуба остати ипак упамћен само као сјајан учитељ млађих фудбалера. Ту репутацију је потврдио и у Кувајту, где је са успехом радио од 1991. до 1993.

У јесен 1973. године *Галеника* је оформила омладинску школу фудбала чији је шеф, уједно и тренер првог подмлатка, био Костић. Други тим подмлатка водио је Бранислав Аћимовић, доскорашњи фудбалер *Партизана* и кратко време тренер пионира у том клубу, док је са пионирима радио Станко Даничић, бивши фудбалер *Јединства*. Ни Аћимовић ни Даничић нису дуго остали у *Галеници*, али је овај други и на новом радном месту, у Савезу школских спортских друштава општине Земун, активно сарађивао са Костићем и другим стручњацима клуба, организујући првенства земунских школа у фудбалу и препоручујући све таленте на које би му указали наставници фискултуре. Када је Костић 1974. године отишао на одслужење војног рока, пионирски састав *Галенике* преузео је Бранко Дедић, дотадашњи тренер *Будућности* из Ваљева, који је у сезони 1974/75. године постигао читав низ успеха са том изванредном генерацијом најмлађих земунских фудбалера, мада су заслуге Костића за те успехе биле бар исте, ако не и веће, с обзиром да је он ту екипу и оформио годину дана раније. По повратку из војске Костић је опет заузео своје старо место у клубу, а за успехе које је бележио наредних година, 1976. године је именован за инструктора Фудбалског савеза Београда, док су 1979. године и он и *Галеникина* школа фудбала, на чијем се челу налазио, награђени Октобарском наградом тог истог савеза.

Осим напред помињаних тренера, са млађим категоријама *Галенике* су у другој половини седамдесетих година радили и Милорад Попов и Радмило Груловић, а по окончању активне каријере, 1978. године, њима се придружио и Миодраг Прегељ. Док прва двојица нису оставила дубљи траг, Прегељ је

Бранко Дедић

Милорад Попов

Небојша Миличић

готово деценију и по остао у клубу, све време успешно радећи са млађим селекцијама фудбалера. Од почетка осамдесетих година у рад са млађим категоријама се укључио и бивши земунски ас Љубиша Арсеновић, а нешто касније и још један познати земунски фудбалер, Миле Томић, када се опростио од активног играња. У сезони 1983/84. године са омладицима је радио Арсеновић, са пионирима Томић, а са "петлићима" Прегељ, док је Костић водио први тим, али се и он већ наредне сезоне поново вратио млађим фудбалерима, док је Томић пребачен у стручни штаб првог тима.

У по *Земун* прилично хаотичној 1985/86. години, на кормилу омладинског тима смењивали су се Костић и Арсеновић, који су на смену радили и са првотимцима, пионире је водио Сантрач, а "петлиће" Прегељ. Њих четворица су са млађим категоријама *Земуна* радили и наредне сезоне, а 1987/88. године им се придружио још један бивши ас клуба, Гезим Љаља. Од 1988/89. до 1990/91. године шеф фудбалске школе клуба био је Миле Томић, а са млађим категоријама су као тренери радили Недељко Костић, Зоран Бабовић, Гезим Љаља, Љубиша Арсеновић и Миодраг Прегељ, да би им се у последњој од те три сезоне придружио и Небојша Миличић, такође некадашњи првотимац клуба. Зоран Бабовић, је у лето 1991. године именован и за тренера кадетске репрезентације Србије на Турниру република и покрајина у Фочи, чиме је и њему и клубу одато велико признање.

Велике промене у стручним штабовима млађих категорија *Земуна* десиле су се у сезонама 1991/92. и 1992/93. године. У лето 1992. године Томић је прекомандован за тренера првог тима, нешто касније му

се придружио и Љаља, док је Костић отишао у иностранство. Годину дана касније Арсеновић је пензионисан, док је Бабовић, напустио клуб и наставио тренерску каријеру најпре у локалном *Институту*, а затим у Грчкој. Њихова места заузели су нови људи: Драган Лацмановић, који се нешто раније опростио од активног играња у дресу земунског прволигаша, затим Драган Шипка и Сава Солдатовић, који су до тада радили у земунском *Телеоптику*, као и Бранко Дедић, који је десетак година раније већ радио у *Галеници*. У лето 1993. године Костић се вратио из Кувајта, па је опет заузео своје место у клубу, док је Дедић отишао. Тако су 1993/94. године са млађим категоријама *Земуна* радили Недељко Костић, који је био шеф школе фудбала, Драган Шипка и Сава Солдатовић који су тренирали омладинце, Небојша Миличић који је водио кадете, Драган Лацмановић који је радио са пионирима и Гезим Љаља који је тренирао "петлиће".

Тренери млађих категорија Земуна у сезони 1994/95. године: Драган Лацмановић, Звонко Живковић, Недељко Костић, Сава Солдатовић, Драган Шипка и Казимир Штокић

Те сезоне посебно су се афирмисали Шипка и Солдатовић, који су тренирали омладинце. Драган Шипка је својевремено био првотимац *Галенике*, а касније је играо за још неке клубове, најдуже за *Телеоптик*, у чијем је дресу и окончао каријеру активног фудбалера, да би се потом посветио тренерском позиву. После пуних 12 година проведних у раду са млађим категоријама *Телеоптика*, 1991. године је прешао у *Земун*, потврдивши се и ту као врстан стручњак. Са њим је дошао и Сава Солдатовић, некадашњи фудбалер више земунских клубова, а од 1978. године тренер, који је најдуже радио са млађим категоријама *Телеоптика* и само једно краће време као тренер првог тима *Института* из Земун поља. Он је у *Земуну* радио најпре аматерски и тек 1994. године је постао професионални тренер.

У лето 1994. године Недељко Костић је, незадовољан статусом у клубу, намеравао да оде, али се на срећу предомислио и остао шеф фудбалске школе. У клуб се вратио и Звонко Живковић, који се, окончавши активну каријеру фудбалера у Француској, такође посветио тренерском позиву. Тако су у

сезони 1994/95. године са млађим категоријама *Земуна* радили, осим Костића, још и Драган Шипка који је тренирао омладинце, Драган Лацмановић који је водио кадете, Звонко Живковић, који је радио са пионирима и Сава Солдатовић, који је тренирао "петлиће", а уз њих је био, увек спреман да помогне и Љубиша Арсеновић, који је пензионерске дане проводио на стадиону, најчешће уз омладинце клуба, као и кондициони тренер Казимир Штокић.

Тај тим стручњака учи фудбалу, али и васпитава готово 300 дечака, који сутра треба да наставе славну традицију земунског клуба. Неће сви од њих успети и постати врхунски фудбалери, али је сигурно да ће се сви увек са дужним поштовањем сећати својих тренера из најмлађих дана. Баш као што се стотине Земунаца, од којих многи већ времешни, данас сећа фудбалских учитеља из доба када су носили дрес пионирског или омладинског тима *Јединства, Галенике* или *Земуна*. А ти тренери млађих селекција најбољег земунског клуба, од Игњата Петровића-Гиге до најмлађих међу њима, Небојше Миличића и Звонка Живковића, то и заслужују јер су деценијама и као стручњаци и као педагози, понекад и као прави родитељи, стварали од дечака који су им поверени и спортисте и људе, са пуно љубави према деци и клубу у чијим је свим успесима уткан и велики део њиховог прегалачког рада.

СПОРТСКИ РАДНИЦИ

Међу најагилнијим спортским радницима који су се залагали за стварање једне квалитетне и јаке фудбалске екипе у граду, што је у крајњем случају и довело до фузије *Сремца* и *Спарте* и оснивања *Јединства*, посебно су се истицали Бранко Пешић, Божидар Томић, Стојан Свиларић, Лаза Попов, Александар Пагаци, Драгослав Јовановић-Аћа, Иван Брандајс, Војислав Божиновић, Душан Вујић, Мита Васовић, Крста Крстић-Ванча, Никола Балаћ, Илија Рајшић, Славко Борић, Павле Недељковић, Богдан Јеремић-Пик, Јосип Обровски-Луйза, Јован Љубисављевић-Јарац, Петар Малешевић-Шлипер, Фрања Кратохвил и Карло Најхолд-Цаја. За првог председника новооснованог клуба био је изабран Војислав Божиновић, први секретар био је Илија Рајшић, а први технички референт Драгослав Јовановић-Аћа, који је уједно био и први тренер новог клуба.

Бранко Пешић

Александар Јовановић

Никола Милованчев

Већина међу горе набројанима били су у то време истакнути друштвени радници, неки од њих и познати бивши спортисти, али, наравно, било и оних који су до функције у управи клуба дошли као политички радници. То је био случај са првим председником *Јединства* Војиславом Божиновићем, популарним чика Војом, првоборцем и у то време веома активним друштвено-политичким радником. Слично је било и са његова прва два наследника на месту председника клуба, Пајом Недељковићем и Драгољубом Матејићем.

Александар Јовановић-Цане

И четврти председник *Јединства*, Александар Јовановић-Цане, био је истакнути друштвено-политички радник, а нешто касније је биран и за председника земунске општине. И по напуштању функције у земунском клубу, он је још дуго остао у спорту и неколико година био и на челу Фудбалског савеза Србије и Фудбалског савеза Југославије, када је запамћен по енергичном решавању "афере Остојић", једне од највећих у дотадашњем југословенском фудбалу.

Никола Милованчев

Александра Јовановића је на месту председника *Јединства* наследио Никола Милованчев (1903-1955), угледни земунски занатлија и један од пионира београдског ауто-мото спорта и велики заљубље-

ник у фудбал, чија је аутомеханичарска радионица у Главној улици, тачно испод просторија клуба, била омиљено састајалиште земунских фудбалера. Популарни чика Никола Милованчев је био велики ентузијаста, а како је био добро ситуиран често је и материјално помагао било клуб, било поједине његове играче. На жалост, умро је рано, већ 1955. године.

Лаза Попов

По смрти Николе Милованчева, на место председника клуба изабран је Лаза Попов (1909-1979), познати предратни фудбалер више земунских екипа и изузетно угледан привредник и грађанин. Лаза Попов је уживао велики ауторитет, па је од тога без сумње имао користи и клуб којем је био на челу, а у

Лево: Група играча и чланова управе Јединства. Стоја: Балабан, Свиларић, Ј. Обровски, П. Петровић, Б. Дивнић и Миленковић. Чуче: П. Величковић и Јеремић.
Доле лево: Богдан Јеремић-Пик
Доле у средини: Лаза Попов
Доле десно: Карло Најхолд-Цаја

време његовог председниковања *Јединство* је остварило и свој највећи дотадашњи успех - пласман у Зонску лигу Фудбалског савеза Југославије. На жалост, убрзо потом Попов је напустио клуб, али је још дуго био истакнути функционер спортског друштва *Младост* и председник истоименог стонотениског клуба у коме су најбољи играчи једно време били његови синови.

Александар Јовановић-Цане, Никола Милованчев и Лаза Попов дали су велики допринос раду *Јединства* које је под њиховим водством постало један од најбољих фудбалских клубова у Београду, не само по спортским резултатима већ и организационо. Јасно је, међутим, да то нису могли сами, па је заслуга за успон најбољег земунског клуба припадала још многим аматерским спортским радницима који су у првих десет година постојања деловали у *Јединству*. У првој деценији рада овог клуба веома

одговорне дужности секретара и техничких референата, дакле најекспонираних оперативаца, вршили су Драгослав Јовановић-Аћа, Карло Најхолд-Цаја, Александар Пагаци, Момчило Димитријеввић, Ђура Пешић, Милан Величковић-Рибика, Петар Малешевић-Шлипер и Богдан Јеремић-Пик, уз напомену да су неки од њих обављали и једну и другу дужност, наравно не истовремено. Њихов допринос развоју клуба је изузетан и готово немерљив, јер без њиховог самопрегора и ентузијазма клуб сигурно не би постао оно што је данас.

Богдан Јеремић-Пик

Посебно се мора истаћи Богдан Јеремић-Пик, један од оснивача и првих фудбалера фискултурног друштва *Максим Дивнић* из којег се клуб и родио, који је од тада пуних 50 година вршио разне одговорне функције и у *Јединству* и у *Галеници* и у *Земуну*. Он је једини који је у клубу све време његовог постојања, дакле пуних пола века, па и данас у *Земуну* обавља одређене функције. За Богдана Јеремића се тако, с правом, може рећи да је читав живот посветио спорту и фудбалу, али и најбољем земунском фудбалском клубу у коме је радио и у најтежим тренуцима, онда када су многи овај колектив напуштали, а полувековни континуитет тешко да има преседана у било којој нашој спортској организацији.

Момчило Димитријевић

Познати земунски фудбалер Момчило Димитријевић-Мома, који је играо још у славном предратном тиму *Витеза*, а каријеру окончао у дресу *Јединства*, као један од најбољих његових тадашњих фудбалера, одмах по напуштању активног играња укључио се у рад управе клуба. Неколико година био је један од најангажованијих чланова управе, да би онда, као један од руководилаца фабрике „Змај", био главни иницијатор оснивања спортског друштва тог великог земунског радног колектива, после чега се сасвим посветио спортском раду у фудбалском клубу *Змај*. У рад управе *Галенике* поново се укључио тек средином осамдесетих година, на захтев тадашњег председника клуба и свог бившег саиграча Ђуре Пешића, али га је тешка саобраћајна несрећа, коју је недуго затим доживео, потпуно удаљила од спорта. Умро је 1991. године.

Драгослав Јовановић-Аћа

Први тренер *Јединства*, Драгослав Јовановић-Аћа, такође је годинама, готово две деценије, био веома активан у раду управе најбољег земунског клуба. Иако је обављао многе функције, најчешће је био ангажован као технички референт што му је, као бившем одличном фудбалеру и добром познаваоцу спортских прилика код нас, веома лежало. Важио је за веома способног спортског радника и био је изузетно привржен *Јединству*.

Карло Најхолд-Цаја

Један од највећих ентузијаста у историји најбољег земунског клуба био је Карло Најхолд-Цаја (1920-1977), који је био члан управе *Сремца* и *Јединства* од самог оснивања клуба до 1964. године, дакле пуне две деценије. Све то време био је у најужем клупском руководству, вршећи разне функције, али је најдуже обављао дужност секретара клуба. У то време је клупска администрација вођена на најсавременији начин, а причало се да о клупској каси брине више него о својим новцима. Уз то, као некадашњи фудбалер, гимнастичар и одбојкаш, добро је познавао целокупну спортску проблематику, па је био уважаван и у београдским фудбалским круговима. После испадања *Јединства* из Друге савезне лиге, Карло Најхолд се сасвим повукао из клуба у коме је већ владало прилично хаотично стање, па се потпуно посветио одбојци и наредних двадесетак година је био председник земунског клуба *Младост*, у време његовог највећег успона.

Александар Пагаци

Такође велики ентузијаста, Александар Пагаци је био у најужој управи клуба и један од њених најактивнијих чланова од оснивања *Јединства* до почетка шездесетих година. Савесно обављајући најразличитије послове за потребе клуба, био је изузетно користан члан управе, на кога се могло увек и са пуно поверења ослонити. И данас проводи мирне пензионерске дане пратећи сва збивања у нашем фудбалу, посебно она везана за рад фудбалског клуба *Земун*.

Рада Дивнић

Брат двојице познатих земунских фудбалера, Максима, по коме је први послератни клуб у граду добио име и Бранка, дугогодишњег поузданог играча *Јединства*, Рада Дивнић, иначе познати привредник, није био активан спортиста, али је веома дуго био истакнути спортски функционер. У *Јединству* је биран и за потпредседника, а један је од ретких старих чланова управе који су наставили рад и у *Галеници*. Био је тих и ненаметљив човек, али је имао велике заслуге за успешан рад и развој клуба.

Од осталих чланова управе *Јединства* из прве деценије рада клуба посебно треба истаћи Богдана Крагуљевића, Јанка Павића, Крсту Крстића-Ванчу, Јосипа Обровског-Лујзу, Лазу Бокалића, Бошка Тодоровића-Мангача, Коју Смедеревца, Александра игановића-Шандику, Спиру Кнежевића, Јована

Љубисављевића-Јарца, Спасу Кржавца, Јована Пантелића-Пинцулу, Миту Васовића, Ђорђа Месечковића, Стојана Свиларића, Симу Константиновића, Бошка Марковића-Зуба, Лазу Балабана, Павла Величковића, Златка Гржању, Стеву Скорупана и Љубу Михајловића. Наравно, не сме се заборавити ни Бранко Пешић, који никада није хтео званично да се укључи у рад клуба, али му је увек помагао, нарочито у време док је био председник земунске општине. Пешић је, као велики љубитељ и познавалац спорта, посебно бокса и фудбала, годинама био и председник Фудбалског савеза Југославије, а од 9. маја до 17. октобра 1954. године и председник селекторске комисије државне репрезентације под чијим је надзором наш национални тим одиграо доста успешно 9 утакмица.

Лево: Чланови управе Јединства 1955. године: Петар Малешевић-Шлипер, Златко Гржања, Богдан Јеремић-Пик и Драган Миленковић-Оштрица.
Доле лево: Рада Дивнић
Доле у средини: Бошко Марковић-Зуб
Доле десно: Александар Пагаци

Када се говори о члановима управе у првој деценији рада *Јединства* не можемо да не поменемо њихов велики ентузијзам и крајњи аматеризам у раду. На гостовањима екипе ручак и евентуално преноћиште клуб је плаћао само фудбалерима и тренеру, док су чланови управе у водству пута сами сносили те трошкове, а "репрезентација" је била непозната реч. Нико од чланова управе клуба није могао очекивати било какву накнаду за свој рад, шта више многи од њих су чак и финасирали клуб кад год би зашкрипало. Забележно је да је 1955. године у Меленцима, после турнира на коме је учествовало и *Јединство*, вођа пута Земунаца Петар Малешевић-Шлипер поделио сав приход играчима, па је моментално најурен из клуба иако је био један од његових оснивача и најугледнијих и најагилнијих чланова управе. Гледајући данас на то време ентузијазма и аматеризма спортских радника, неке ствари могу изгледати и смешне, али знајући колики је допринос појединаца у стварању основе за све тадашње и будуће успехе клуба, о његовим првим прегаоцима морамо говорити са пуно поштовања, па чак и дивљења.

Треба рећи и да се читав административни рад и друштвени живот клуба у то време одвијао у стотинак квадрата простора у згради број 11 у Главној улици, док се економат клуба налазио на Градском стадиону. Велики проблем клуба било је слабо обезбеђење економата, који је често обијан и пљачкан, а у јануару 1958. године у клупским просторијама избио је пожар у коме је изгорео готово сав намештај и целокупна дотадашња архива клуба.

После великог дебакла *Јединства* у Зонској лиги у сезони 1955/56. године у клубу је дошло до приличног расула и одласка многих дотадашњих спортских радника. Тако су у нову управу, изабрану почетком 1957. године, ушли многи нови људи. За председника клуба тада је изабран Душан Прљинчевић, за секретара Риста Правица, за техничког референта Бошко Радусиновић, а међу осталим члановима управе истицали су се Богдан Јеремић-Пик, Драган Миленковић-Оштрица, Милан Величковић-Рибика, Карло Најхолд-Цаја, Александар Пагаци, Александар Циганович и Ивица Вујинац. За техничког референта је 1958. године изабран стари земунски фудбалски ас Павле Летић-Цар, а 1960. године је ту дужност преузела техничка комисија у којој су такође били некадашњи познати фудбалери Драгослав Јовановић-Аћа, Миленко Свиларић-Енџика и Бранко Дивнић-Штукица.

Душан Прљинчевић

Бошко Радусиновић

Ђорђе Јанковић

Душан Прљинчевић

Председник *Јединства* од 1957. до 1961. године био је угледан земунски адвокат Душан Прљинчевић. Био је то веома енергичан и способан човек, који је успео веома брзо да отклони све негативне последице резултатског неуспеха клуба и да га опет постави на здраве ноге, при чему је, уз остале старије чланове управе, велику помоћ имао и у новом техничком референту Бошку Радусиновићу, искусном спортском раднику, који се касније афирмисао и радом у Мотонаутичком клубу *Земун*.

Милан Величковић-Рибика

Почетком 1961. године за новог председника *Јединства* изабран је Милан Величковић-Рибика, некадашњи славни земунски фудбалер, који је у клубу био од његовог оснивања, вршећи разне одговорне функције, а између осталог је у два наврата био и тренер првог тима. У време његовог мандата *Јединство* је први пут у својој историји изборило пласман у Другу савезну лигу, али је нешто касније, због напада на судију после утакмице између *Јединства* и *Будућности* из Пећи, Величковић кажњен са једногодишњом забраном вршења свих функција у спорту, после чега се сасвим дистанцирао од рада у фудбалу. После кажњавања Величковића, његово место је привремено преузео потпредседник Цвеја Јовановић.

Нова управа *Јединства* изабрана је почетком 1963. године. За председника је тада постављен Слободан Живановић, за секретара Франко Сарделић, а за техничког референта Драган Миленковић, док су се радом у управи истицали Богдан Јеремић-Пик, Карло Најхолд-Цаја, Обрад Бабић, Јосип Фрањић, Јован Толић, Лаза Влашкалин, Слободан Ђукић-Чапа и дугогодишњи чланови техничке комисије за подмладак Мирко Марковић, Милорад Вујадиновић, Слободан Зорић и Славко Борић.

Слободан Живановић

Нови председник *Јединства* Слободан Живановић био је угледан земунски друштвено-политички радник и привредник, директор неколико предузећа, али и велики поклоник спорта, нарочито фудбала.

Био је то изузетно поштен и савестан спортски радник, уз то врло привржен клубу, па је на његовом челу остао и у тренуцима велике, дугогодишње кризе која је наступила по испадању из друголигашког друштва, делећи све недаће колектива пуних шест година, све до фузије *Јединства* и *Галенике*. Готово све то време, у једном од најлошијих периода историје клуба, Живановић је био тај који се за клуб највише борио, а можда и спречио оно најгоре - гашење клуба, о чему се тада такође размишљало.

Лево: Група чланова управе Јединства 1965. године.
Стоје: Ђукић, Богдановић, Толић, Н. Крешић, Ј. Крешић, Ињац, непознат и Лакочевић.
Чуче: Фрањић, Влашкалин, непознат и тренер Малиша Петровић
Доле лево: Слободан Живановић
Доле у средини: Радивој Богдановић
Доле десно: Јосип Фрањић

Слободан Ђукић-Чапа

Један од нових чланова тадашње управе, Слободан Ђукић-Чапа, од самог почетка рада у клубу испољавао је велику ревност и ентузијазам, предано обављајући многе послове. И он је био један од ретких који су на својим плећима изнели све тадашње тешкоће *Јединства*, а касније се веома активно укључио и у рад *Галенике* и потом *Земуна*. У клубу је остао до данас, још увек обављајући одређене послове, нарочито оне организационе природе. Између осталог, Слободан Ђукић-Чапа је задужен за организовање свих утакмица *Земуна* на домаћем терену, што је изузетно одговоран посао који он са веома много успеха обавља.

Ђорђе Јанковић

Посебно треба истаћи рад техничког секретара клуба Ђорђа Јанковића (1906-1993), познатог предратног спортисте и спортског радника, који је још од краја педесетих година радио у *Јединству*, аматерски наравно. Иако већ у позном животном добу, готово неисцрпном енергијом средио је до перфекције клупску администрацију и уз помоћ неких старијих чланова управе чак успео да реконструише и запише најважније моменте из историје клуба у његовим првим данима. Како је клупска архива комплетно изгорела почетком 1958. године, тај његов спис, који се и данас чува у клубу, практично је једини писани траг првих 12 година рада *Јединства*.

Мирко Марковић

Међу онима у управи који су водили бригу о подмлатку, почасно место свакако припада Мирку Марковићу. Он се у рад техничке комисије за подмладак укључио 1957. године и готово две деценије био је њен најактивнији члан. Беспримерним поштењем, ентузијазмом и љубављу према деци уживао је велико поштовање не само у клубу, већ и у фудбалским круговима Београда, па је више пута добијао заслужена признања за рад, а генерацијама дечака који су у то време бранили боје млађих селекција клуба остао је у најлепшој успомени. Рад је наставио и у *Галеници*, а клуб је напустио 1975. године због породичних обавеза, да би се однедавно поново укључио у рад омладинске школе *Земуна*.

Милорад Вујадиновић-Жонке

Нешто касније од Мирка Марковића, али не мање предано, у рад комисије за подмладак укључио се Милорад Вујадиновић-Жонке, па су њих двојица годинама представљали нераздвојни тандем. И он је био велики ентузијаста и изузетно привржен деци и раду са њима, добар и хуман човек, коме, упркос физичкој хендикепираности, није било ништа тешко да уради. Када је умро, до вечне куће га је испратило много његових бивших пулена, одајући му тако последњи знак поштовања које је уживао и за живота.

Слободан Зорић

Трећи велики прегалац комисије за подмладак *Јединства* био је Слободан Зорић. После краћег играња у млађим селекцијама клуба, Зорић се средином шездесетих година посветио раду у управи клуба,

Мирко Марковић и Милорад Вујадиновић

Слободан Зорић

Обрад Бабић

посебно се ангажујући у комисији за подмладак, касније омладинској школи. Са великом марљивошћу, полетом и привржености према деци и клубу, он је тај посао обављао скоро две деценије, неуморно и предано.

После испадања *Јединства* из Друге савезне лиге, у клубу је дошло до великог расула, па су му и многи дотадашњи чланови управе окренули леђа, а они који су тада дошли углавном нису били на нивоу многобројних проблема који су притискали клуб. У зиму 1964/65. године, по препоруци одозго, и у *Јединству* је почело да се спроводи самоуправљање, па су у управу бирана и два активна играча, а формиран је и петочлани Савет играча, који је требало да буде спона између фудбалера и управе. Наравно, као што ни самоуправљање није донело ништа добро овој земљи, тако ни овај самоуправни експеримент није био од велике вајде земунском клубу, у коме је и иначе рад управе из године у годину био све слабији. У сезони 1966/67. године, поред председника Живановића једини који заиста раде у клубу су Јосип Фрањић и чланови техничке комисије Василије Лакочевић и Радивој Богдановић-Шифрика, а када су наредне године и они дигли руке од свега, рад се свео само на новог техничког референта Милана Крнића и, наравно, "вечног" Богдана Јеремића и Слободана Ђукића. У зиму 1968/69. године клуб је преживљавао своје најцрње дане: у очајној финансијској ситуацији завладао је потпуни хаос, а управа готово и не постоји осим на папиру.

Након краћег времена дошло је до фузије *Јединства* и *Галенике*, а сасвим нови људи су преузели вођење клуба. Први Управни одбор новоствореног *Галенике* имао је 19 чланова, а на челу му је био Стјепан Сарић, један од руководилаца хемијске индустрије "Галеника". Осим њега, активним радом у управном одбору истицали су се и потпредседници Велимир Бранковић, тадашњи председник Општинског комитета савеза комуниста Југославије и Данило Гламочлија, директор опште-кадровског сектора "Галенике", затим секретар Павле Сударевић, мајор ЈНА, као и чланови Богдан Јеремић-Пик, Рада Дивнић, директор "Хигијене", Бранко Вујић, директор текстилног комбината "Стеван Дукић", Милорад Ђорђевић, финансијски директор "Галенике", Синиша Јанковић-Цуца, комерцијалиста "Стандарда",

Лево: Чланови управе Галенике 1970. године: Сударевић, Бошковић, Гламочанин и Бранковић.
Доле лево: Шпира Рогуљ
Доле у средини: Слободан Ђукић
Доле десно: Перица Петровић

Шпиро Рогуљ, шеф обезбеђења "Галенике" и Слободан Ђукић-Чапа, а посебно технички референт Перица Петровић-Црвени, изузетно способан и отресит, који је, на жалост, погинуо млад, у тридесетпетој години у саобраћајној несрећи у лето 1970. године, одмах после славља поводом уласка клуба у Другу савезну лигу. Као што се може видети, патрон клуба, хемијска индустрија "Галеника" имала је доста својих представника у управи, што је било и нормално, али је ту било и људи ван фабрике, угледних привредника из других предузећа, као и бивших чланова управе *Јединства*. Та управа била је доста добра и ефикасна и врло брзо је постигла одличну организацију у клубу чије су просторије, рецимо и то, пресељене на стадион.

Стјепан Сарић

Први председник *Галенике*, Стјепан Сарић, афирмисао се као спортски радник још у *Спарти*, *ОФК Земуну* и фабричком клубу „Галенике". Био је то веома способан и енергичан, али и доста искључив човек, што га је често доводило у сукоб са осталим члановима управе. Епилог једног таквог сукоба било је и касније потпуно напуштање свих функција у клубу, али се извесно време потом Сарић поново вратио у *Галенику* и провео још један мандат на функцији председника. Упркос различитим мишљењима о Стјепану Сарићу, њему се мора одати дужно признање за оно што је учинио за клуб, поготово у првим данима рада *Галенике*, када су са успехом превођене многе тешкоће произишле из фузије и када је практично ударен темељ каснијем метеорском успону клуба.

Лево: Састанак представника управе Галенике и Скупштине општине Земун 1971. године.
Доле лево: Стјепан Сарић
Доле у средини: Георгије Бошковић
Доле десно: Гавра Марковић

Крајем 1971. године *Галеника* је добила нови Управни одбор, за чијег је председника изабран мр Георгије Бошковић, заменик генералног директора "Галенике". За потпредседнике су бирани Ђура Пешић и Велимир Бранковић, секретар је остао Павле Сударевић, генерални секретар је био Гавра Марковић, технички референт Стјепан Сарић, технички референти млађих категорија Слободан Зорић, Мирко Марковић и Милорад Вујадиновић, а радом у управи су се истицали и Богдан Јеремић-Пик, Слободан Ђукић-Чапа, Миломир Радовановић, Лука Милованчевић, Јован Антонић и други. Ова управа такође је била добра, али као и већина у оно комунистичко време и сама подложна дневној политици. Одмах после чувеног "писма друга Тита" и управа *Галенике* је срочила своје писмо и упутила га

Фудбалском савезу Југославије, предлажући низ промена у фудбалској организацији, истовремено најављујући одлуку клуба да прерасте у "фудбалску комуну", што наравно, никада није реализовано. Такође, на иницијативу Управног одбора и секретаријата *Галенике*, 10. децембра 1972. године формирана је омладинска организација клуба у чије је председништво ушло 6 првотимаца, 3 играча подмлатка и 2 пионира, а за првог председника је изабран Миша Јандрић. Треба свакако истаћи и да је *Галеника*, са више од 4.000 чланова, тада била једна од најмасовнијих спортских организација у земљи, а да то није било само пуко чланство на папиру сведочи и податак о 3.000 претплатних карата, колико је продато у сезони 1972/73. године.

Почетком 1974. године мр Георгије Бошковић опет је изабран за председника Управног одбора, за потпредседнике су тада изабрани Драган Ђулафић и Миломир Радовановић, функцију генералног секретара је и даље обављао Гавра Марковић, све до пред крај 1975. године када је пензионисан, па га је на кратко наследио дотадашњи првотимац Бранко Рашовић, док је за председника техничке комисије постављен Велимир Јовановић.

Георгије Бошковић

Дугогодишњи члан управе и председник *Галенике* мр Георгије Бошковић био је афирмисани друштвени и спортски радник, веома цењен и поштован у фудбалским круговима Београда, а за свој рад у спорту добио је и неколико високих признања. Тај сталожен и способан човек дао је изузетан допринос развоју клуба и у време док је био на његовом челу, али и као члан најужег руководства током дугог низа

Славољуб Станишић

Томислав Миликић

Љуба Ћеран

година. За време његовог председниковања клуб је бележио велики просперитет, унутрашњи односи су били срећени готово до савршенства, а он лично био је прави репрезент једног снажног колектива, изузетно уважаван међу фудбалским радницима у читавој земљи. То што се време његовог председниковања поклапа са периодом значајних спортских резултата клуба и великом медијском пажњом којом су ти успеси били пропраћени, зато никако није случајност. Веома привржен клубу, Георгије Бошковић је и данас активан у његовом раду, а људи из садашњег руководства *Земуна* радо користе његово богато искуство спортског радника.

У фебруару 1977. године за председника Управног одбора клуба је, на захтев фабрике "Галеника" и општинских политичких структура, поново изабран Стјепан Сарић. Од осталих тада изабраних чланова Управног одбора *Галенике* поменућемо Шпиру Рогуља, Драгана Блажевића, Луку Милованчевића, Драгољуба Милошевића и Милоша Пусулића, који је, на жалост, убрзо потом умро, као и новог техничког референта Стевана Симића, иначе руководица службе за рекреацију радника у "Галеници". Како би се одмах реванширао онима који су га поново довели на чело клуба, Сарић је покренуо иницијативу за оснивање актива Савеза комуниста Југославије у *Галеници*, што је и учињено већ 11. априла 1977. године, а за првог секретара те организације изабран је члан управе клуба Љуба Ћеран.

Почетком 1978. године дошло је до извесних организационих промена у клубу, па је дотадашњи Управни одбор замењен Извршним одбором од 28 чланова, уместо дотадашњег Секретаријата уведено је Председништво, а као новина, основан је и Одбор самоуправне унутрашње контроле. За председника

Извршног одбора тада је изабран Славољуб Станишић, за потпредседнике Живојин Кочовић и Петар Столица, а за секретара Стјепан Сарић, док су се међу осталим члановима Извршног одбора радом истицали Ивица Милићевић, Драган Јовић-Цегер, Будимир Смиљанић, Томислав Миликић и Драгољуб Милошевић-Миша.

Славољуб Станишић

Нови председник Славољуб Станишић био је способан спортски радник, али на жалост, водио је клуб у време његове велике финансијске кризе што је, наравно, доста отежавало рад и њему и осталим члановима тадашње управе. Упркос беспарици, клуб је ипак постизао добре спортске резултате, за шта део заслуга свакако има и управа на челу са Станишићем.

Тешка финасијска ситуација у клубу довела је 1981. године до сукоба између управе и нарочито председника Станишића с једне, и фудбалера и тренера са друге стране, с обзиром да су челници клуба много обећавали, а мало тога били у стању да испуне. Сукоб је кулминирао почетком 1982. године па су Станишић и део управе били принуђени да оду из клуба. За новог председника Извршног одбора *Галенике* тада је изабран Фрања Мареља, дугогодишњи директор тада јаког земунског предузећа "Импа". На новоуведено место председника Конференције клуба изабран је Петар Столица, дужност генералног секретара је прихватио Михајло Васиљевић, а међу члановима управе радом су се истицали Ђура Пешић, Драгољуб Милошевић, Драган Јовић, Георгије Бошковић, Богдан Јеремић-Пик и Томислав Миликић.

Горе: Моменти са једне прославе Галенике.
Лево: Фрања Мареља на цртежу Д. Руменчића

Фрања Мареља

Фрања Мареља ће у историји клуба остати забележен као председник за време чијег мандата је најбољи земунски клуб остварио своје дугогодишње тежње и постао члан прве савезне лиге. На жалост, велика финансијска криза је и даље пратила рад клуба, а Мареља и остали чланови тадашње управе све су се теже са њом носили.

Већ у септембру 1982. године дошло је до извесних померања у управи, па је Фрања Мареља изабран за председника Скупштине клуба, за потпредседника тог тела изабран је Драган Илић, а за секретара Идриз Љуца. За председника Извршног одбора изабран је мр Георгије Бошковић, за потпредседника Драган Јовић, за секретара Михајло Васиљевић, док су међу укупно 17 чланова овог тела били и тренер Чабриновић и два активна фудбалера, Калушевић и Барош. Само месец дана касније инспекција Службе друштвеног књиговодства открила је низ неправилности у финасијском пословању клуба, а у марту 1983. године нова посета инспекције је утврдила да не само да раније наложени закључци нису испоштовани, већ да је ситуација још гора. Против појединих чланова управе и хонорарног књиговође Славка Зорића тада су покренути прекршајни поступци, а већ 24. марта те године читава управа *Галенике* је поднела колективну оставку.

Априла 1983. године, на ванредној скупштини, изабрана је нова управа. За председника Конференције тада је изабран инжењер Радош Дакић, за председника Извршног одбора изабран је Ђура Пешић, а за секретара Момчило Димитријевић, обојица бивши познати земунски фудбалери, док су се међу члановима управе истицали генерални директор „Галенике" Драган Ђулафић, Георгије Бошковић, Драгољуб Милошевић, Драган Јовић, један од директора "Центромаркета", Никола Грајковић, приватни пекар и Томислав Миликић, директор "Централа". Убрзо потом дужност секретара преузео је Влада Пејовић, доскорашњи првотимац *Галенике*.

Ђура Пешић

Као што се види, ову управу су чинили углавном познати земунски привредници, а њен председник Ђура Пешић, и сам један од директора "Галенике", био је изузетно способан и енергичан спортски радник. Највећа заслуга те управе била је то што је у изузетно кратком року решила све дотадашње финансијске проблеме и поставила клуб после дужег времена на чврсте ноге када је у питању материјална ситуација. Најангажованији члан управе која је, после дужег времена, извела клуб из кризе, био је свакако њен председник Ђура Пешић, без сумње једна од најмаркантнијих личности у читавој историји овог спортског друштва. Пореклом из угледне горњоварошке породице, Пешић се још пре рата афирмисао као одличан фудбалер *Витеза*, а после ослобођења је окончао активну каријеру у дресу *Јединства* као један од најбољих играча тадашњег тима. Одмах потом, почетком педесетих година, укључио се у рад

Ђура Пешић

Бранислав Вујачић

Будимир Смиљанић

клуба и остао присутан у њему готово све време даљег деловања. Као један од најистакнутијих чланова управе *Јединства* обављао је низ веома одговорних функција, а изузетну активност је показивао и у *Галеници* од самих почетака њеног рада и дуже време је био у њеном најужем руководству, једно време и као потпредседник, да би 1983. године био изабран за председника. За време његовог мандата је почео нови велики успон најбољег земунског клуба који је у међувремену, опет највише на инсистрање Пешића, променио име у *Земун*. Међу свим тадашњим члановима управе, Ђура Пешић је без икакве сумње најзаслужнији за брз опоравак клуба, посебно финансијски, већ и самим тим што је био најенергичнији и најагилнији у тој управи. И иначе познат по својој неисцрпној енергији и као човек који није признавао никакве препреке, што је испољавао и као активан фудбалер и касније као привредни руководилац, Пешић је свој ентузијазам знао да пренесе и на друге сараднике у управи, који су, са њим на челу, извели клуб из једне од дотада највећих криза у његовој историји и, можда, спречили и оно најгоре - гашење клуба! С друге стране, Ђура Пешић је био доста искључив човек који је волео да све буде "по његовом", што је повремено реметило доста хармоничну атмосферу која је тада владала у руководству *Земуна*. Почетком 1987. године је на сопствени захтев разрешен свих функција у клубу, али је, због заиста великих заслуга, изабран за његовог доживотног почасног председника, првог и јединог у досадашњој клупској историји.

Радош Дакић

Уз Ђуру Пешића, међу најзаслужније за велики препород клуба спадао је Радош Дакић, који се од 1980. године укључио у рад *Галенике*, а 1983. године био изабран за председника Конференције, да би од тада па до данас био међу најангажованијим члановима управе, између осталог и председник Извршног одбора. Рођен 1938. године у Црној Гори, Дакић се са породицом још као дечак преселио у Земун. У младости је био истакнути рвач *Наших крила* и играо фудбал у земунском нижеразредном клубу *Борац*. Спортским радом се није бавио све док 1980. године није изабран у управу *Галенике*. Способан, радан и сталожен, Радош Дакић је веома много учинио за клуб и као председник Конференције, када је са осталим члановима управе допринео брзом консолидовању финансијске и такмичарске кризе колектива, а потом као председник Извршног одбора, вршећи ту функцију са пуно ентузијазма и успеха управо у време најзначајнијих резултатских тријумфа клуба у читавој његовој историји. И данас, када је *Земун* један од најјачих фудбалских друштава у земљи, његов допринос у раду управе је велик.

На овом месту поменућемо и оне чланове руководства клуба који су својим радом и ангажовањем допринели изузетним успесима омладинске фудбалске школе. Та школа је до средине седамдесетих година углавном почивала на организационом раду старих спортских радника Марковића, Вујадиновића и Зорића, а по њиховом повлачењу дошли су нови људи, предани ентузијасти и вредни спортски радници, од којих су многи и данас ангажовани у раду омладинске школе. Међу њима издвојићемо оне

Радош Дакић

Бранислав Милић

Петар Столица

који љубављу према спорту, клубу и деци то највише заслужују, пре свих Бранка Теслића, Вучину Бакића, Радослава Попова, Бранка Кнежевића-Зебеца, Божу Бабића, Драгана Блажевића и покојног Вељка Цицмила, као и Драгана Марковића, Стевана Батањца, Радета Павлицу, Радивоја Семиза, Гојка Килића, Божидара Цекића, Вукашина Илића, Милована Илића, Недељка Радуловића, Петра Кљајића, Милорада Линту и Миодрага Николића. Као куриозитет наводимо да је међу њима била и једна жена, Светлана Јовичић, у младости активан спортиста, која је под утицајем старијег брата заволела и фудбал. У раду омладинске школе најбољег земунског клуба била је изузетно активна од 1982. до 1987. године, када је напустила тај рад због породичних обавеза.

Радослав Попов

Најзаслужнији од свих горе наведених је свакако Радослав Попов, бивши фудбалски судија, а касније делегат и контролор. Он се у рад омладинске школе укључио средином седамдесетих година, а и данас је један од најактивнијих у њој, радећи тако, са пуно љубави према деци и клубу, већ пуне две деценије. За све то време дао је велики допринос, чиме се сврстао међу најзаслужније чланове клупског руководства.

Јануара 1987. године изабрано је ново руководство *Земуна*. За председника Конференције клуба тада је изабран Бранислав Вујачић, за председника Извршног одбора је биран Радош Дакић, а међу осталим члановима овог тела истицали су се потпредседник Душан Остојић, Драгољуб Милошевић, Петар Лучић, Бранислав Милић, Будимир Смиљанић, Петар Столица, Зоран Недељковић, Лаза Рајковић,

Радоман Јововић, Давид Гајић, Миша Поповић, Ненад Милошевић, Илија Добрић, као и бивши активни фудбалери Душан Челар, Влада Булатовић, Синиша Гајин и Миодраг Прегељ. Био је то изузетно квалитетан састав људи који су волели клуб и залагали се за његов просперитет. Тако је створен изванредан спој спортских успеха, које су од тада почели да остварују фудбалери на терену и успеха у вођењу клуба, који је врло брзо постао један од најорганизованијих спортских колектива у земљи. Та одлична комбинација задржала се до данашњих дана, резултирајући свим успесима *Земуна* у последњих седам-осам година, иако су касније неки од горе поменутих напустили рад у управи, а заменили су их нови људи. Осим већ помињаног Радоша Дакића, огроман допринос раду управе и клуба као целине дало је још неколико појединаца.

Драгољуб Милошевић-Миша

Међу њима свакако треба прво истаћи Драгољуба Милошевића-Мишу, данас без сумње једног од првих људи земунског спорта. У младости, он је био познати спортиста-одбојкаш, а у одбојци је отпочео и спортски рад, у матичном клубу *Младост* чији је председник и први човек већ готово две деценије, а затим и у одбојкашким организацијама Београда, Србије и Југославије, где такође већ веома дуго обавља значајне функције. Како је и професионално био везан за спорт, као директор Дома спортова „Пинки" и потом секретар градске Самоуправне интересне заједнице физичке културе, данашњег Савеза спортова Београда, Милошевић се већ 1976. године укључио у рад управе најбољег земунског фудбалског клуба, па је тако данас члан најужег руководства клуба са најдужим стажом. Са осталим члановима тадашње и каснијих управа стоички је прошао кроз све недаће које су пратиле клуб, да би затим био један од

Драгољуб Милошевић

Душан Остојић

Влада Булатовић

најзаслужнијих за његов опоравак и метеорски успон. Све то време Милошевић је био у најужем руководству клуба, али је одбијао више пута понуђена места председника, претпостављајући титулу заиста преданом раду „из сенке", који је доносио велике резултате остављајући, међутим, оне најзаслужније често анонимнима у ширем кругу. На срећу, људи из клуба знају да цене све Милошевићеве заслуге, па је он већ годинама један од најпоштованијих чланова управе фудбалског клуба *Земун*.

Душан Остојић

Од средине осамдесетих година, када се укључио у рад управе *Земуна*, Душан Остојић, такође некада познати земунски одбојкаш и угледан просветни радник, био је њен веома агилан члан и заслужан учесник свих успеха клуба који су следили, како спортских, тако и организационих. Такво његово ангажовање довело је и до избора на место председника Скупштине клуба, а ту функцију и данас са успехом обавља. Интелигентан и духовит, али и сталожен и разборит, Остојић је и у клубу радио систематски и промишљено, па је период у коме је он на челу Скупштине клуба обележен како добрим, тако и мирним, али и ефикасним деловањем, упркос одређеним тешкоћама које су се опет јавиле, изазване општом ситуацијом у земљи. Најзад, и углед који Душан Остојић ужива у Земуну, свакако много доприноси клубу у чијој се управи, а од недавно и на челу, налази овај заслужни спортски прегалац.

Петар Столица

Успешан земунски привредник и једно време председник Скупштине општине Земун, Петар Столица, активно и са много успеха је радио још у управи *Галенике*, да би се после извесног повлачења, услед обавеза на послу, поново активирао 1987. године у управи фудбалског клуба *Земун*. Његов допринос

раду клуба је изузетно велик, а савесно обављање свих послова донело му је завидан углед, како у клубу, тако и у фудбалским круговима Београда.

Влада Булатовић

Некадашњи фудбалер *Галенике* Влада Булатовић се по окончању активног играња вратио у свој матични клуб и укључио у рад његове управе. Испочетка је то ангажовање било скромно, али се Булатовић веома брзо наметнуо својим способностима и преданошћу, тако да је већ дуже време једна од кључних личности управе *Земуна* и у правом смислу речи „десна рука" директора клуба, што и сам Слободан Пејовић често истиче. Булатовићева ангажованост у клубу је углавном сведена на организовање и обављање најоперативнијих послова, дакле онај део рада који је од свих најтежи и најнеомиљенији, али њему то очигледно лежи, па га са пуно успеха обавља већ годинама. Тако Булатовић, осим координације рада стручног штаба и управе, обавља испред клуба све многобројне контакте са фудбалским организацијама и савезима Београда, Србије и Југославије, као и са судијском организацијом, али и са представницима штампе, радија и телевизије. На тај начин, он је свакако најекспонираније представник клуба, онај од чијег понашања и деловања умногоме зависи и став званичних организација, али и шире јавности према *Земуну*. Булатовић све те контакте обавља на најбољи могући начин, одмерено и са пуно такта, али и са великом дозом ентузијазма и љубави према клубу, о чему најбоље сведочи углед којег данас *Земун* ужива у спортским круговима како у престоници, тако и у читавој земљи. Наравно, то није заслуга само Булатовића, али је и његов допринос томе свакако изузетно велик.

Душан Челар

Моменат са једног састанка управе Земуна у лето 1995. године

Душан Челар

Још један спортски ас *Галенике* и њен капитен из најславнијих дана, Душан Челар, такође је већ годинама веома експониран у раду управе, посвећујући му много труда и времена којег увек налази за клуб, без обзира што га професија приватног предузетника доста окупира. Челар, који је поникао у пионирима најбољег земунског клуба и готово читав век активног фудбалера провео ту, веома је привржен *Земуну*, па је успешан спортски рад и учинио да 1993. године буде изабран за председника Извршног одбора, а ту функцију и данас савесно обавља.

На скупштини клуба 25. фебруара 1993. године изабрана је нова управа клуба у коју су ушли Душан Остојић као председник Конференције, Душан Челар као председник Извршног одбора и Радош Дакић, Драгољуб Милошевић, Петар Столица, Ненад Кешељ, Влада Булатовић, Срета Перић и Синиша Гајин као чланови Извршног одбора. Они и још неколицина вредних спортских радника, као и читав административни апарат на челу са директором Слободаном Пејовићем, и данас воде клуб, са доста успеха и онако како доликује једном од најбољих спортских колектива у земљи.

Значајно је напоменути да је већина данашњих чланова руководства клуба већ годинама присутна у њему и све то време чине језгро управе, како смо видели. Они су и најзаслужнији за све успехе *Земуна* у том периоду, где, наравно, на првом месту треба поменути исправну политику избора фудбалера и тренера, која је резултирала такмичарским успесима клуба, али и чињеницу да су се коначно изборили да Градски стадион пређе у власништво клуба, што се показало као изузетан спортско-пословни потез који ће у будућности показати сву своју оправданост.

ЗАПОСЛЕНИ У КЛУБУ

Када је о најбољем земунском клубу реч, морају се поменути и они људи "из сенке", о чијој се делатности обично мало зна, али без којих клуб једноставно не би могао да функционише.

Први економ *Јединства* био је Риста Кољивратић, предратни индустријалац, коме је после рата конфискована имовина, па му је, да би прехранио породицу, залагањем неких људи из управе *Јединства*, поверен економат клуба, чије је игралиште тада било уз његов бивши млин. Упркос некадашњег богатства, посао економа обављао је крајње савесно и ваљано, а међу фудбалерима прве генерације *Јединства* остао је запамћен као диван човек. Умро је 1968. године, само годину дана пре пожара у коме је потпуно изгорео његов млин, на чијем се месту данас диже ресторан "Ватренка".

Горе лево: Драгана и Милисав Ђуричић
Горе: Драгослав Јовановић и Злата Филиповић
Лево: Душан Челар, Слободан Пејовић, Влада Булатовић и Влада Пејовић

После неколико економа који су краће време обављали тај посао, економат *Јединства*, касније *Галенике* су преузели супружници Милисав и Драгана Ђуричић. То двоје су, у време какво је било, без много техничке помоћи и често само сопственим рукама, држали економат клуба у највећем реду, не питајући ни за радно време ни за накнаду. Њихово пожртвовање и самопрегор запамћени су у клубу, па и данас, приликом свих прослава, Драгана Ђуричић као пензионер *Земуна*, добија пригодне поклоне и бива позивана на славља, а многи у клубу се радо сећају и њеног преминулог супруга.

Дуги низ година, још од средине шездесетих, о терену на Градском стадиону, али и о многим другим пословима техничке приоде на овом објекту бринуо је Александар-Аца Дијаматовић, којег су,

због савесног обављања посла и добре и ведре нарави, у најлепшем сећању задржали многи тадашњи фудбалери и чланови управе.

Драгослав Јовановић

Од јесени 1976. године економат *Галенике* је преузео Драгослав Јовановић, бивши познати спортиста, боксер *Каблова* из Светозарева, шампион и репрезентативац. Педантан по природи и заљубљеник у посао који обавља, он је тако средио клупски економат да су у њега долазили чак и људи из других средина да виде како то треба радити. Уз то, Драгослав Јовановић, ведар и друштвен човек, створио је посебну атмосферу и присност на свом радном месту, а нарочито је омиљен међу фудбалерима са којима свакодневно контактира.

Злата Филиповић

Велику помоћ у раду Јовановић има у Злати Филиповић, која у клубу ради од 1970. године, истичући се већ четврт века вредноћом и савесним обављањем свих послова. Тој жени ништа није тешко да уради, чак ни оно што није њен посао, па је зато омиљена и цењена у клубу.

Такође, већ дуже време у радном односу су и Јанко Макан, руковалац машина и Божа Бубало-Пиола, радник на стадиону. Обојица су већ годинама најзаслужнији за чистоћу и ред, као и за квалитет терена који спада међу најодржаваније у земљи. То су постигли, упркос свим тешкоћама које су повремено пратиле рад клуба, стрпљивим и преданим радом, али сигурно и љубављу према клубу и послу који обављају.

Божа Бубало и Јанко Макан

Наталија Крешић

У фудбалском клубу *Јединство* уведено је 1963. године радно место техничког секретара, на коме се запослила Наталија Крешић, иначе ћерка једне од легенди земунског фудбала, Милорада Оташевића. Са беспримерним залагањем и трудом она је деценијама водила комплетну администрацију и благајну клуба, све до одласка у пензију, крајем 1991. године, а била је омиљена код фудбалера и чланова управе и веома уважавана од стране свих оних који су на било који начин контактирали са клубом. Преузевши посао од искусног Ђорђа Јанковића и подучена од њега, Наталија Крешић је читав административни посао клуба водила беспрекорно, не напуштајући га ни у данима највеће кризе, када месецима није исплаћивана плата и када су многи дизали руке од свега. Својом преданошћу и способностима стекла је, сасвим заслужено, репутацију изузетног службеника, каквих је данас све мање.

Јосип Крешић

И њен супруг Јосип Крешић, некадашњи истакнути одбојкашки репрезентативац и чиновник земунске општине, био је активно укључен у рад клуба још од средине шездесетих година. Он никада није вршио ниједну званичну функцију у клубу, али је дуги низ година био његова сива еминенција, завршавајући многе послове, посебно оне везане за финансијски рад, и један је од најзаслужнијих за одлично функционисање *Галеникине*, касније и *Земунове* организације. Своје огромно спортско, али и професионално искуство, Јосип Крешић је на најбољи начин сјединио управо у активностима везаним за рад најбољег земунског фудбалског клуба, а дугогодишње присуство у том раду учинило је да је за одређене послове готово незамењив, па и данас учествује у организацији свих утакмица *Земуна* на домаћем терену, саставља протоколе и надгледа рад благајника на шалтерима.

Олгица Филиповић

Од почетка 1988. године, посао техничког секретара преузела је вредна и способна Олгица Филиповић, која је у клубу радила и раније, од 1978. године. Све то време, без обзира на посао који је обављала, исказивала је крајњу марљивост и пожртвовање, а од момента када је преузела комплетно вођење клупске администрације, почетком 1992. године, доказала се као изузетно способан и савестан чиновник од непроцењиве користи за комплетан рад клуба и као огромна помоћ директору Слободану Пејовић, који

Горе лево: Наталија Крешић
Горе: Јосип Крешић
Лево: Олгица Филиповић

је захваљујући њеном ангажовању растерећен многих свакодневних брига и обавеза. Одласком Наталије Крешић у пензију, Олгица Филиповић је преузела и њен део посла, али вредноћом и ангажовањем често и дужим од редовног радног времена успева све да постигне, при чему није неважна ни чињеница да је веома привржена клубу, којег безгранично воли. Олгица Филиповић и данас са много успеха обавља посао техничког секретара, али спрема и наследницу, Тамару Вукићевић, која ради у *Земуну* од почетка 1995. године.

Слободан Пејовић

Почетком 1987. године реорганизован је административни апарат фудбалског клуба *Земун*, па је уместо дотадашње функције генералног секретара уведено радно место директора клуба. На њега је постављен Слободан Пејовић, који је фудбал почео да игра још у пионирима *Јединства*, а затим био дугогодишњи фудбалер *Галенике* и *Земуна*. Економиста по струци, Пејовић је напустио посао саветника Градског комитета за привреду, упркос противљењу породице, и сео у неизвесну фотељу земунског клуба 1. фебруара 1987. године. Показало се да није погрешио, а *Земун* је добио изузетно вредног и марљивог директора, уз то и веома стручног како по питању спортске активности, тако и за остале многобројне послове из домена рада клуба. Свих ових осам и више година колико је директор *Земуна*, Пејовић је предано радио и још увек ради на остваривању свог сна о стварању великог и јаког спортског колектива, а резултати показују да је, уз помоћ осталих, у томе у потпуности и успео.

Набрајање свих доприноса Слободана Пејовића за фудбалски клуб *Земун* одузело би много више простора него што овај текст дозвољава, али они најважнији се свакако морају истаћи. Од момента када је он постао директор клуба, тај спортски колектив бележи сталан напредак, пре свега резултатски, али и организациони, што свакако није случајност. Спајајући на најбољи начин искуство активног фудбалера и економског стручњака, Пејовић је итекако заслужан за одличан рад како на спортском плану, тако и у пословању клуба, што је присутно већ годинама. Пажљиви одабир фудбалера који се ангажују,

Слободан Пејовић

изузетно квалитетан рад фудбалске школе, радови на изградњи стадиона и концепт његовог будућег коришћења и намене, организација административно-оперативног рада у клубу, рационално газдовање финансијским средствима, све су то ствари, уз још много другог, у којима Пејовић веома активно учествује и, уз остале чланове управе клуба, одлучује на најбољи могући начин, што је видљиво и по читавом раду у клубу последњих година. Од 1989. године, када су фудбалери *Земуна* почели да бележе бриљантне спортске резултате, а питање власништва над стадионом у међувремену коначно решено у корист клуба, за шта такође Слободан Пејовић има велике заслуге, организација рада у *Земуну* подигнута је на завидан ниво, који се може мерити са оним у нашим, па и европским великим клубовима, а Пејовићев удео у томе је, ипак, највећи. Тако је *Земун* данас спортска организација коју многи узимају за пример, управо онаква какву је Слободан Пејовић и замислио онда када је одлучио да седне у њену директорску фотељу.

Стеван Мирковић

Када је и Градски стадион прешао у надлежност фудбалског клуба *Земун*, за директора овог објекта постављен је у новембру 1989. године Стеван Мирковић, тада млад стручњак који је у потпуности оправдао поверење и са великим успехом бринуо о читавом комплексу стадиона свих ових година, а то чини и данас. И сам некада активан фудбалер више земунских клубова, а затим цењени стручњак земунског предузећа „Геомашина", Стеван Мирковић је на месту директора стадиона нашао себе. Када

се зна да су радови на реконструкцији и доградњи стадиона били међу највећим подухватима клуба и сигурно највећа инвестиција у његовој историји којој је последњих година придавана посебна важност, онда је Мирковићев допринос у раду *Земуна* свакако изузетан.

Светлан Лекић

Уз Стевана Мирковића и Слободана Пејовића, највише заслуга за све што је урађено на Градском стадиону има свакако Светлан Лекић, магистар архитектуре и веома цењен стручњак у овој области, али и добар познавалац спорта с обзиром да је својевремено био веома талентован фудбалер београдског *Рада*. У све послове везане за реконструкцију и изградњу земунског стадиона у последње време, Светлан Лекић је био максимално укључен, почев од пројектовања, преко надзора градње, до идејног осмишљавања будућег стадионског комплекса, чију је визију успео да наметне не само члановима управе *Земуна*, већ и градској влади, која је читав пројекат безрезервно подржала. Лекић никада није радио у најбољем земунском фудбалском клубу, али је његово ангажовање око изградње стадиона толико да се мора поменути макар и са ових неколико речи, далеко скромнијих од онога што је пружио *Земуну* и спортском објекту клуба.

Најзад, 1988. године је при фудбалском клубу *Земун* основана и служба маркетинга, а човек који је непосредно задужен за њен рад је Милан Јечменица.

Зграда у Господској улици број 23 у којој се налазе просторије томболе фудбалског клуба Земун

Како је у последње време томбола представљала један од основних извора финансирања клуба, поменућемо и људе који су били ангажовани на том послу.

Илија Стефановић-Ика

Пре свих, заслуге за добар рад овог „погона" клуба припадају дугогодишњем руководиоцу и организатору томболе Илији Стефановићу, који је тај посао обављао предано и савесно до 1993. године када се услед одређених неспоразума повукао. Илија Стефановић-Ика је свакако најзаслужнији што је од томболе, која је почела рад у крајње тешким, готово ненормалним условима, створио један од најзначајнијих извора финансирања клуба, што је највише и допринело његовом консолидовању после дуготрајне финансијске кризе. Од крајње хаотичне томболе, у чијим су првим данима рада многи гледали да извуку само личну корист, Стефановић је створио модерну и добру организацију итекако корисну клубу, а преласком из ресторана на стадиону у нове, наменски уређене и адаптиране просторије у Лењиновој (данас Господској) улици број 23, та томбола је врло брзо стекла глас најбољег места те врсте у читавом Београду. Уз то, показујући велику љубав према клубу, Илија Стефановић је често помагао и у многим пословима који нису били у његовом домену, а за све тријумфе клуба знао је да организује славља о трошку свом и осталих радника томболе.

Павле Ковачевић

По Стефановићевом напуштању места руководиоца томболе, наследио га је такође дугогодишњи радник томболе Павле Ковачевић, који њоме руководи и данас. Павле Ковачевић је такође био укључен у рад клупске томболе од њених првих дана, предано и савесно обављајући све послове из делокруга њеног рада, али и многе друге који с тим нису имали везе. Као дугогодишњи Стефановићев заменик, добро је „испекао" посао, па је са успехом заменио овог када се повукао са места руководиоца.

Осим њих двојице радом на томболи су се истицали и Саша Рајовић и Златко Чекић, који још обављају тај посао, затим Михајло Стефановић, Божидар Јаковљевић, Миљко Стевић, Милан Штетин, Бранислав Анокић, Заим Доличанин, Томислав Митровић, Новак Канкарош, Здравко Кењић, Александар Љубичић, Ненад Томић, Саво Филиповић, Милован Ђурђевић, Ђорђе Радосављевић и Младен Стојановић, као и Бранко Вујинић, Душан Малбаша, Милан Новитовић, Слободан Брчаревић и Раде Луић.

ЗДРАВСТВЕНИ РАДНИЦИ

На крају овог поглавља о спортским радницима најбољег земунског клуба, рецимо нешто и о онима који су бринули о здрављу и физичкој спреми фудбалера.

Др Димитрије Дулкановић

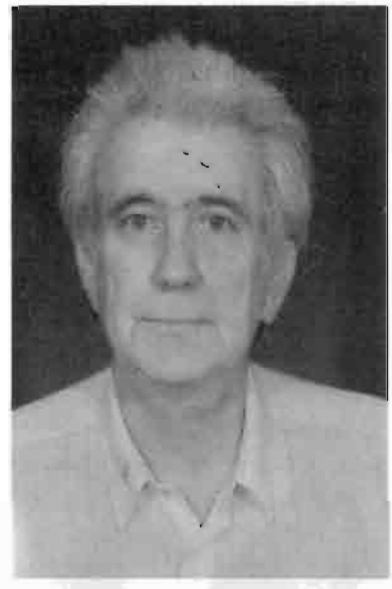
Један од оснивача *Јединства*, др Димитрије Дулкановић, био је клупски лекар и касније председник здравствене комисије клуба од његовог настанка, па до 1963. године. Као велики заљубљеник у спорт, био је ангажован у фудбалском клубу *Јединство*, али и у истоименом боксерском клубу, у планинарском друштву *Наша крила* и другим спортским организацијама у Земуну, а свугде је радио искључиво аматерски. Због високе професионалне стручности, али и добре и благе нарави, био је омиљен међу Земунцима, посебно међу спортистима, а уз многа друга признања 1966. године је добио и Мајску награду за унапређење спорта и физичке културе у Србији. Дужности председника здравствене комисије *Јединства* разрешен је, на лични захтев, 2. септембра 1963. године, када је изабран за првог почасног члана у историји клуба. Умро је 1995. године.

Димитрије Дулкановић

Бранислав Зорић

Миодраг Јовановић

Др Бранислав Зорић

Последњих годину дана рада у *Јединству*, др Дулкановићу су помагали Ђорђе Фрушић, санитарни инспектор у пензији и Бранислав Зорић, тада студент медицине. Како је и Фрушић разрешен дужности истога дана када и др Дулкановић, за председника здравствене комисије клуба је именован Зорић, који је у међувремену завршио студије медицине. Бранислав Зорић је био клупски лекар у време другоligашких дана *Јединства* и још једно време после тога, али се онда повукао, окупиран обавезама лекара на редовном послу. Везе са клубом, међутим, никада није прекидао, па се 1981. године поново активно укључио у његов рад, овога пута као лекар омладинске школе. Ту дужност овај врсни стручњак и сјајан човек обавља и данас.

Др Миодраг Јовановић

На прелому шездесетих и седамдесетих година дужност клупског лекара обављао је др Миодраг-Мића Јовановић, тада лекар у земунском Дому здравља. Касније је постао професор и начелник ушног одељења земунске болнице и, мада од 1980. године није директно радио у клубу, такође је увек био спреман да помогне када је требало. Његови изузетни квалитети стручњака и човека привrженог клубу најбоље сведочанство су добили приликом тешке повреде тадашњег *Галеникиног* голгетера Симе Николића, када је веома успешно извео компликовану операцију и овог аса вратио фудбалу онда када су многи мислили да је он за њега изгубљен. Треба свакако истаћи и чињеницу да др Јовановић никада, за све време рада у најбољем земунском фудбалском клубу није тражио ни динара накнаде, одбијајући је и онда када му је нуђена.

Др Драган Коларовић

Први лекар фудбалског клуба *Галеника* био је др Драган Коларовић, некадашњи познати земунски одбојкаш и тада лекар опште праксе, а данас примаријус уролошког оделења земунске болнице. Коларовић је у клубу радио само неколико година, до 1973. године, али је и дан данас један од најревноснијих посетилаца утакмица *Земуна*, увек спреман за помоћ било које врсте, а од пре неколико година је поново ангажован у здравственој комисији клуба.

Др Лаза Радуновић

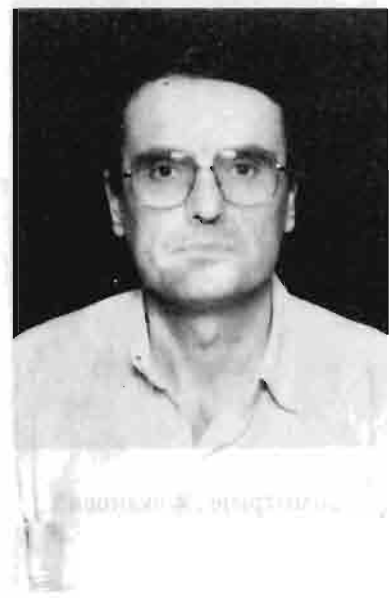
Од 1973. године о здрављу фудбалера *Галенике* је бринуо др Лаза Радуновић, познати лекар такође запослен у земунској болници, где је данас специјалиста за физикалну медицину и реуматологију и примаријус тог оделења. Он је био клупски лекар пуне две деценије, а онда се захвалио због заузетости послом и новим ангажовањем на политичком плану, али је и даље остао на функцији председника здравствене комисије *Земуна*. Од недавно, др Радуновић се поново активније укључио у рад клуба, на опште задовољство свих његових чланова. Др Лаза Радуновић својим дуготрајним ангажовањем у фудбалском клубу *Галеника*, потоњем *Земуну*, као и савесним радом пуним ентузијазма, свакако спада у најзаслужније његове прегаоце. Генерације земунских фудбалера памтиће га као изузетног стручњака и човека. Квалитете др Лазе Радуновића знали су да цене и други, па је тако био ангажован и у стручној лекарској комисији Фудбалског савеза Југославије, што је, осим за њега, било свакако признање и земунском клубу.

Драган Коларовић

Лаза Радуновић

Душан Лекић

Др Душан Лекић

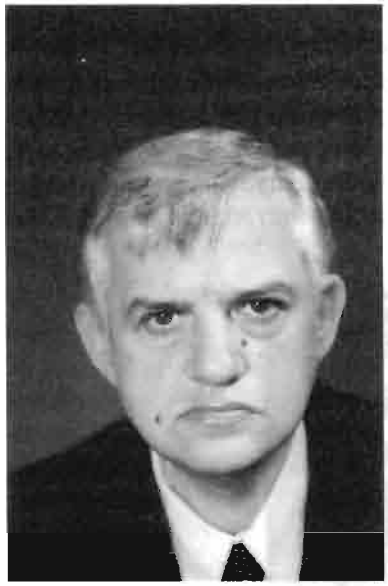
Када је др Радуновић, услед све већих других обавеза, имао све мање времена за фудбал, *Земун* је као лекара ангажовао др Душана Лекића. Он је у младости био познати атлетичар, тркач на средње и дуге стазе, а 20 пута је бранио и боје државне атлетске репрезентације. По завршетку студија потпуно се посветио медицини, па је данас афирмисан научни радник у тој области и редован професор Медицинског факултета у Београду. Налазећи времена и за младалачку љубав - спорт, ангажовао се у фудбалском клубу *Земун* као лекар, али и као кондициони тренер првог тима. Тако овај врсан стручњак, осим што је бринуо о здрављу фудбалера, представљао је и огромну помоћ тренерима првотимаца *Земуна*, с обзиром да је посао за који је био задужен обављао на најбољи могући начин, високопрофесионално и савесно, према последњим достигнућима у свету науке, истовремено и са пуном привржености према фудбалерима и клубу.

Осим горе поменутих лекара, у последње време је у фудбалском клубу *Земун* ангажовано још неколико здравствених радника. Међу њима свакако треба истаћи лекаре др Владимира Андрејева и др Бранимира Радуловића, као и др Богољуба Филиповића, који је бринуо о фудбалерима омладинске школе клуба. Од јесени 1993. године у клубу је, као први професионални лекар у историји, ангажован др Милош-Мишко Јеремић, а када је он напустио клуб, заменио га је др Ненад Јосифовић. Сви они су, стручношћу и прегалаштвом, давали или још увек дају велики допринос у раду фудбалског клуба *Земун*.

Поред лекара, у најбољем земунском клубу било је ангажовано и више физиотерапеута. Први физиотерапеут *Галенике* био је Милан Варинац, али се он кратко задржао у клубу.

Мирко Николић

Од 1970. године за физиотерапеута *Галенике* је ангажован Мирко Николић, који и дан данас, дакле пуних четврт века, обавља тај посао у најбољем земунском клубу. Генерације фудбалера које су у међувремену прошле кроз клуб запамтиле су га као доброг стручњака, али и забавног и духовитог човека који је знао да својом ведрином оразположи друге и у најтежим тренуцима. Мирку Николићу ништа није тешко, ни да у било које доба дана и ноћи обилази повређене фудбалере, али и болесне чланове њихових породица, да са њима обилази медицинске установе, нити да обавља било које послове у корист клуба, често и оне који никако не спадају у домен његовог рада. То, као и изузетна преданост према послу којег је обављао успешно и савесно, учиниле су га једним од најпопуларнијих и најцењенијих чланова најбољег земунског фудбалског клуба, а велики је миљеник и земунских навијача.

Владимир Андрејев

Милош Јеремић

Мирко Николић

Уз Мирка Николића, у клубу су последњих четврт века били ангажовани још неки физиотерапеути. Од 1971. до 1975. године ту је радио и Раденко Маројевић, изузетно способан млад стручњак, који се повукао због болести од које је нешто касније и умро. Крајем осамдесетих година као физиотерапеут је у *Земуну* радио једно време Срђан Коцић, који је потом отишао у редове новобеоградског *Радничког*. У јесен 1990. године у редове земунског прволигаша дошао је и Милан Аранђеловић-Раки, легендарни дугогодишњи масер *ОФК Београда* и државне репрезентације, али се он није дуго задржао у *Земуну*. Од јесени 1991. године, на препоруку свог бившег играча Мирка Михића, *Земун* је ангажовао као физиотерапеута Славка Бабића, који је до тада тај посао радио у љубљанској *Олимпији*, али је и он ту кратко радио.

ГРАДСКИ СТАДИОН

После другог светског рата, тадашњи земунски фудбалски клубови су користили предратна игралишта. Како је старо *Спартино* игралиште било још неко време запоседнуто од стране војске, прве утакмице игране су на бившем терену *ЗАСК-а*, у Творничкој улици. Ту је најпре била шљака, а касније је насута земља, али је дренажа била веома лоша, тако да се после обимнијих падавина задржавала вода, па је било готово немогуће играти. До 1949. године коришћено је и бивше игралиште *Витеза* у Добановачкој улици, а италијански заробљеници су 1947. године оспособили и терен у некадашњем Новом селу, код Коњичке школе, кога користе сви клубови са овог подручја. Када је војска напустила терен у улици Ђуре Ђаковића, на то игралиште, тада названо "20. октобар", прешло је *Јединство*, док је војни тим *Наших крила* остао на терену у Творничкој улици.

Панорама Земуна са старим Спартиним игралиштем (крајње десно) на коме је Јединство играло своје прве утакмице

Фудбалско игралиште у улици Ђуре Ђаковића подигнуто је 1926. године. Тада је *Спарта*, под веома повољним условима, склопила уговор са Првим дунавским паробродарским друштвом (ДДСГ) и на земљишту у Шумицама, како се тада звао тај крај, поред Гнусове радионице и фабрике "Змај", иза Јенчове стамбене зграде, изградила терен. Био је то мукотрпан посао, јер је земљиште било мочварно и неравно, па су насуте велике количине земље да би се терене подигао и изнивелисао, али је све завршено у рекордном року и свечано отварање је обављено већ 4. и 5. априла 1926. године. Плац на коме је терен уређен био је, међутим, доста мали, па је фудбалско игралиште било уже и краће него што је то било уобичајено, мада у границама дозвољених димензија. Уз то, врло брзо су се показали и остали недостатци, а близина Дунава, низак терен и лоша дренажа узроковали су највећи проблем - подземне воде. Тако је већ у пролеће 1927. године поново изведено велико насипање земље, али ни то није много помогло, као ни неке касније интервенције, у које свакако спада и осветлење игралиште и његово оспособљавање за играње ноћних утакмица, 1933. године, што је тада за Земун било "чудо невиђено". Када су загребачки клубови 1934. године као један од разлога свог неучествовања у националној лиги навели и врло лош терен у Земуну, *Спарта* је коначно озбиљно приступила његовом сређивању, па је он продужен и

проширен, дотадашња шљака је замењена травом, игралиште је ограђено и подигнуте су трибине за 1500 гледалаца, док је стајање могло да прими још око 2500 људи. У фебруару 1939. године терен је поново нивелисан, саграђене су нове конфорне свлачионице и подигнуте нове трибине са око 3000 места, а када су подземне воде поново запретиле, априла 1940. године још једном је насуто око 2.000 кубних метара земље и око 500 кубних метара шљаке и засејана је нова трава. Током рата и непосредно после њега, игралиште је доста пропало, али је силом прилика и даље коришћено. *Јединство* је на њему играло до 1953. године, затим га је још две године користио *Змај*, да би онда било узето за потребе стамбене изградње. Убрзо потом, на том простору су никли "чувени" земунски солитери на обали Дунава.

На иницијативу Социјалистичког савеза радног народа општине Земун 1949. године је на простору између улица Угриновачке, Добровољачке, Георги Димитрова (данас Добановачке) и Стевана Јовановића почео да се гради нови велики Градски стадион. Амбициозно замишљен као савремени спортски парк, на површини од 40-50.000 квадратних метара, са фудбалским теренима, атлетском стазом и борилиштима, отвореним базеном, теренима за мале спортове, кугланом, управном зградом, свлачионицама, рестораном и другим пратећим објектима, овај пројекат на жалост никада није остварен у потпуности, пре свега због недостатка материјалних средстава. После четири године градње, уз бројне часове добровољног рада омладине и грађана, још увек незавршен стадион свечано је отворен 21. октобра 1953. године великим слетом. Иако су од свега замишљеног били уређени само главни и помоћни фудбалски терен, атлетска стаза и део западне трибине, за око 10.000 гледалаца, као и две свлачионице, економат и котларница, стадион је тада пуштен у експлоатацију, уз много честитки и говора, као и обећања да ће врло брзо све бити довршено, али тако било није.

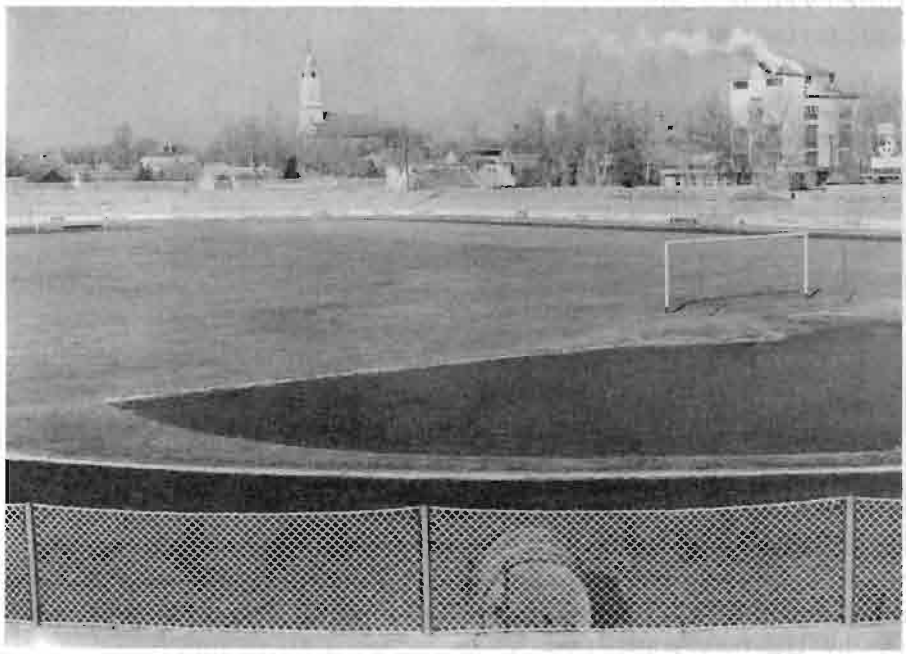

Градски стадион пред пуштање у експлоатацију 1953. године

Објекат је, међутим, слабо одржаван и чуван, па је већ 1954. године украден дрвени кров са свлачионица и економата, као и многе даске из плота којим је стадион првобитно био ограђен. До краја 1955. године подигнуте су зидане свлачионице, канцеларије, куглана и ресторан, који је дат у најам земунском угоститељском предузећу "Централ" и добио име "Стадион", као и зид од цигала око стадиона. Обимни радови на уређењу стадиона и изградњи дела источне трибине обављени су од 1. јануара до 1. маја 1958. године, па је за то време објекат био затворен за јавност, а од јесени те године почињу да га користе и фудбалери београдског *Радничког*, што ствара велике проблеме земунским клубовима, нарочито *Јединству*, које постаје пасторче у свом граду. Помоћни терен, постављен паралелно уз главни са његове источне стране, на месту бившег *Витезовог* игралишта, узет је у лето 1959. године за потребе индустријске градње, а како у то време стадион користе *Јединство*, *Наша крила*, *Милутинац* и београдски *Раднички*, 1960. године је почела градња новог помоћног игралишта. Тај терен је подигнут на јужној страни стадиона, а финансирање радова је преузео Народни одбор општине Земун, али су скупљани и добровољни прилози међу грађанством. Истовремено, настављена је и доградња трибина, а атлетска стаза је адаптирана за спидвеј, јер је Земун у периоду између 1959. и 1964. године био један од главних центара овог спорта код нас. Тих година на стадиону се, осим фудбалских мечева и спидвеј трка, одржавају и разне друге манифестације попут слетова у част Дана младости, радничких спортских игара, разних музичко-забавних приредби и слично, па је стадион и озвучен, али планирано увођење рефлекторске расвете и уређење терена за мале спортове на северној страни није реализовано због недостатка пара. Уз то, због етапне градње је и оно што је било довршено брзо пропадало, па се готово стално нешто крпило и поправљало, али за веће инвестиције није било средстава. У пролеће 1962. и 1967. године извршене су веће реконструкције главног терена и постављена је нова лединска трава, а и стази око игралишта враћена је атлетска намена, али су остала атлетска борилишта сасвим пропала.

После фузије два земунска клуба и оснивања *Галенике*, већа пажња почела је да се посвећује и стадиону иако је клуб ту и даље само корисник, а не и власник. Већ почетком 1969. године клуб се уселио у просторије на стадиону, а убрзо потом реконструисан је до тада кратак и неуслован помоћни терен, уведено је ново озвучење и извршени још неки радови на објекту. Када су фудбалери *Галенике* изборили улазак у Другу савезну лигу, у општој еуфорији која је захватила град у лето 1970. године и Скупштина општине Земун је обећала да ће финансирати коначно довршење стадиона, али осим мањих радова касније није ништа урађено. И у зиму 1974/75. и 1975/76. године обављени су одређени радови на стадиону, али они више ометају тренинге фудбалера, него што доносе користи.

Када је *Галеника* поново изборила улазак у Другу савезну лигу, у лето 1978. године, стадион је опет дошао на дневни ред, па су тадашње Самоуправне интересне заједнице физичке културе Београда и Земуна, Скупштина општине Земун и радна организација "Галеника" потписале самоуправни споразум о коначном завршетку овог спортског објекта, проширењу његових капацитета за 40.000 гледалаца, увођењу рефлекторског осветлења и још много чему, али по обичају, све је остало само мртво слово на папиру. Шта више, радна организација "Галеника", па самим тим и њен клуб, падају у све већу финансијску кризу, баш као и они који требају да одржавају стадион, па фудбалери земунског друголигаша годинама имају проблема са лошим тереном, недостатком топле воде и хладним свлачионицама зими и још многим другим стварима. У зиму 1981/82. године великим ангажовањем појединих чланова клуба,

Терен Градског стадиона у Земуну 1985. године

урађене су свлачионице и кафана на стадиону, чиме су услови рада клуба колико-толико побољшани. Када су фудбалери *Галенике* остварили сан генерација земунских спортиста и навијача и пласирали се у Прву савезну лигу, поново су пала велика обећања у погледу стадиона, али опет скоро ништа није урађено. Подигнута је само једна ружна монтажна трибина на западној страни, али је новинарима и даље на располагању стајао само један телефон, гледаоцима само једна чесма, а ни остали услови нису били примерени једном прволигашком клубу. Чак је учешће *Галенике* у Првој лиги донело и штете самом објекту, с обзиром да је због потребе проласка ТВ репортажних кола морао бити срушен горњи свод главне капије.

Од почетка рада Градског стадиона њиме је управљала и била задужена за одржавање Управа спортстих објеката, на чијем је челу дуго година био Миле Стојковић, познати земунски друштвени и спортски радник. Делокруг рада те организације био је крајње хетероген, па се она бринула не само о раду и одржавању спортских објеката већ и јавних купатила и перионица рубља, затим јавних бунара, па и земунског гробља, а како је увек било проблема са новцем, једва се постизало оно најнужније. У намери да побољшају ствар, општински оци су средином 1977. године наложили припајање Управе спортских објеката Дому спортова, омладине и пионира "Пинки", али је тиме само од два дотадашња "слепца" створен један још већи, с обзиром да је и "Пинки" такође кубурио са парама од самог почетка рада, крајем 1974. године. Упркос томе, сви захтеви најпре *Јединства*, а затим и *Галенике* да се стадион додели клубу упорно су одбијани, увек са образложењем да је у питању градски а не клупски објекат.

Када је *Галеника*, после дуже кризе, финансијски опет ојачала, обновила је и захтев за прелазак стадиона у њену надлежност, па је после дугих натезања са општинарима, то коначно аминовано крајем 1984. године. Тако је са новом променом имена у *Земун*, најбољи земунски клуб добио на управу и одржавање и Градски стадион, почев од 1. јануара 1985. године, а крајем 1991. године тај објекат је потпуно прешао у руке клуба. Још у новембру 1989. године формирана је посебна служба клуба чији је задатак био бављење искључиво проблемима везаним за стадион, а на њеном челу од тада па до данас је, у функцији директора стадиона, вредан стручњак Стеван Мирковић.

У клубу је одмах одлучено да се део средстава од томболе усмери на обнову и реконструкцију стадиона, али је испрва то рађено доста стихијски. Пред меч младих репрезентација Југославије и Енглеске, 10. новембра 1987. године, уређена је спољна фасада оградног зида и просторија из Угриновачке улице и постављена су пластична седишта на западној трибини, али се убрзо потом показало да је уређење фасаде била бачена пара, јер се већ 1988. године приступило изради планова за детаљну

Фронт према Угриновачкој улици са западне стране земунског стадиона 1987. године

Радови на стадиону 1989. године

реконструкцију стадиона. Тада је усвојен и сасвим нов концепт изградње и коришћења стадиона, по коме би тај објекат, кроз постојеће и новоизграђене садржаје, посебно туристичко-угоститељске, привредне, здравствено-рекреативне и културно-забавне, био промовисан у место окупљања не само спортиста већ и пословних људи и грађана Земуна, који би у оквиру тог новог комплекса могли да задовоље многе своје потребе. Обимни радови отпочели су 1988. године и у наредних годину дана уређени су главни и два помоћна терена, као и свлачионице и још неки објекти директно везани за фудбалски погон клуба. После тога приступило се изградњи нових клупских просторија и других планираних објеката, при чему је извесну потешкоћу представљала чињеница да је стадион под заштитом државе, па се морало удовољавати и тим условима. Првобитни извођач радова, међутим, доста је трајаво обављао посао, па му је он одузет и поверен угледној београдској грађевинској фирми "Грађевинар-Неимар" Д.Д. на чијем је челу био бивши познати земунски фудбалер Бранислав Љубисављевић - Јарац. Од 5. априла до 5. јуна 1990. године то предузеће је квалитетно и у датом року окончало све послове предвиђене у првој фази изградње, али се онда опет стало са радовима, пре свега због недостатка новца.

У првој фази изградње Градског стадиона по новим пројектима изграђена су два нова помоћна фудбалска терена, полигон за рад фудбалске школе, пет тениских терена, бунар за заливање игралишта као и део клупског простора, пословног простора и ресторана укупне површине око 1.000 квадратних метара, а подигнуте су и нове, модерне свлачионице и нова котларница. Такође, санирањем трибина и постављањем нових пластичних седишта повећан је конфор гледалаца, а обезбеђен је и простор за смештај ТВ сниматеља и новинара. Истовремено, клуб је улагао и знатна средства у реновирање својих

Данашњи изглед земунског Градског стадиона

просторија у Лењиновој (данас Господској) улици, где је радила томбола, која је представљала један од основних извора финансирања.

У то време на стадиону су, осим фудбалских утакмица, почеле да се организују и приредбе других врста, а у склопу зацртане концепције рада. Од тих манифестација посебно треба истаћи велике спектакуларне концерте светских рок звезда Тине Тарнер, која је 19. августа 1990. године привукла чак 20.000 посетилаца и Боба Дилена, чији је концерт, упркос киши и лошем времену, 11. јуна 1991. године пратило 4.000 људи.

Оно што је много битније за рад фудбалског клуба *Земун* је да су терени на стадиону одлични, при чему се не мисли само на главни терен, већ и на два помоћна игралишта, једно травнато, а друго прекривено ситном шљаком. То омогућава добар рад са свим погонима клуба, у коме је данас готово 300 спортиста. Треба рећи и да је садашњи капацитет земунског стадиона око 15.000 гледалаца, али их је толико било само удва маха: званично 1. јуна 1958. године на утакмици Дунавског купа између београдског *Радничког и Ференцвароша* из Будимпеште и незванично 18. новембра 1981. године на утакмици четвртфинала Југо-купа између *Галенике* и сплитског *Хајдука*, када их је било и више, по проценама чак 17.000. Према садашњем стању у нашем фудбалу, Земуну већи стадион и не треба, али се ипак мора размишљати и о будућности и неком бољем времену када ће публика опет масовно долазити на стадионе, па и на земунски, као што је то до скора био случај.

Архитекта Светлана Лекић на земунском стадиону

Земунски стадион тако и данас стоји недовршен и чека боље дане како би коначно добио своју праву физиономију. Према последњим усвојеним плановима предвиђено је повећање његовог капацитета и покривање западне трибине, затим довршење клупских просторија и изградња теретане и сауне, пословног центра, хотела, као и осталих пратећих објеката. Почетком 1995. године урађени су и усвојени урбанистички услови, а фудбалски клуб *Земун* је одређен за носиоца реализације Детаљног урбанистичког плана за читав просторни комплекс између улица Угриновачке, Светотроичне, Добановачке и Добровољачке. На том простору предвиђена је изградња новог комплекса стадиона укупне површине од 4,79 хектара, који би испуњавао све нормативе за организовање међународних такмичења по важећим прописима ФИФА и УЕФА. Пројекат предвиђа спортски објекат за 18.000 гледалаца који ће уживати пун конфор, са покривеном западном трибином и ложама, као и пратеће садржаје укључујући и тениске терене, клупску зграду површине 1.170 м^2, магацински простор површине 1.250 м^2, стамбени простор површине 11.000 м^2, хотел са 20 соба, фитнес центар површине 1.850 м^2, амбуланту отвореног типа, радио-станицу, ексклузивни ресторан површине 500 м^2 и гаражни простор површине 8.900 м^2. Овако конципиран садржај будућег комплекса стадиона отвара могућност привредницима да нађу свој интерес и укључе се у реализацију читавог пројекта (на шта се озбиљно рачуна у затварању читаве финансијске конструкције), тим пре што ће сваком од њих бити омогућена несметана укњижба власничких права оног дела који је инвестирао.

Када се говори о радовима на стадиону неминовно се мора поменути и име архитекте Светлана Лекића, човека који је, на челу групе пројектаната, творац свих планова и идејних решења стадиона још од 1988. године, а пројектовао је и нови комплекс 1994. године. Тај одличан стручњак већ пуних седам година са највећом пажњом и беспримерним ангажовањем прати све радове и планове везане за Градски стадион и сигурно је, уз директора клуба Пејовића и директора стадиона Мирковића, најзаслужнији за све оно што је до сада на том објекту урађено.

Директор стадиона Стеван Мирковић

Публика на трибинама земунског стадиона

Почетак градње новог комплекса предвиђен је за другу половину 1996. године, а његов завршетак, наравно, тешко је предвидети с обзиром на читаву тренутну ситуацију у земљи. Ипак, сигурно је да ће сви људи из фудбалског клуба *Земун*, уосталом као и до сада, учинити све што је у њиховој моћи да читав пројекат што пре реализују, свесни да је нови објекат спортско-пословна перспектива клуба.

ЗАНИМЉИВОСТИ, ЦРТИЦЕ, АНЕГДОТЕ, КАРИКАТУРЕ....

У пола века свог постојања фудбалски клуб *Земун* је само једном променио клупску боју.

Фудбалски клуб *Максим Дивнић* је приликом регистрације пријавио плаву као клупску боју, а то је преузео и *Сремац*, после промене имена. Нешто касније основана *Спарта* је за клупску боју изабрала црвено-белу, као и њен предратни претходник, чију је славну традицију овај клуб покушао да настави. Треба, међутим, рећи да су, као и све у послератно време немаштине, и дресови били ретки, па се први клубови у Земуну нису строго придржавали пријављених боја, већ су наступали у оној опреми коју су имали, а дешавало се и да на појединим утакмицама један или два фудбалера наступе у дресовима различитим од оних које су носили њихови саиграчи. Чак се међу земунским навијачима причало да центарфор може обући дрес било које боје, а многи су у то и веровали!

После фузије *Сремца* и *Спарте*, новоосновано *Јединство* је за клупску боју пријавило плаву. Овај клуб, који је уживао већ репутацију јаког колектива и био носилац квалитетног фудбала у Земуну, углавном је то и поштовао, а економи су се бринули да увек набављају и имају спремне дресове плаве боје, мада је било и изузетака, диктираних тадашњим сиромаштвом читавог друштва. Када је војни тим *Наших крила* гостовао у Израелу, фебруара 1950. године, добио је од домаћина на поклон гарнитуру зелених џемпера са широком белом попречном траком, а како се убрзо по повратку у земљу тај ваздухопловни клуб расформирао, део његове имовине је дарован *Јединству*. Ту су били и већ поменути зелени џемпери са белом пругом, које су играчи *Јединства* дуго носили као дресове, а спортска штампа их је због тога једно време звала и "зелени из Земуна", чак и када се поново прешло на плаву боју дресова. Временом се усталило да дресови буду плави са белим крагнама и порубима на рукавима, а гаћице беле. Почетком шездесетих година неко из управе почео је да форсира црно-беле дресове, али званична клупска боја није мењана, а убрзо се и од новонатурене опреме одустало.

Клупска боја већине горњоварошких клубова из којих је настао фабрички клуб *Галеника* била је црвена. То се односи на *Омладинац*, *Ново Село*, *Раднички*, *Будућност*, *Спарту* и *Дијамант*, док је *ОФК Земун* регистровао црвено-црну боју као клупску. После фузије *Јединства* и *Галенике* у нови фудбалски клуб *Галеника*, за клупску боју је изабрана плава, коју су имали и оба његова претходника. *Галеника* се те боје стриктно придржавала. То је чинио и фудбалски клуб *Земун*, који је из ње настао, али су фудбалери овог клуба у сезони 1989/90. године најчешће наступали у потпуно жутој опреми, коју је клуб добио од једног спонзора. Ни тада, међутим, плава као званична клупска боја није мењана.

Почетком 1991. године директор фудбалског клуба *Земун* Слободан Пејовић је предложио, а Конференција и Извршни одбор клуба усвојили промену клупске боје у плаво-зелену. Идеја је била да се клупска традиција настави на ону предратног земунског клуба *Грађански*, мада за то није било никаквог основа. *Грађански* никада није спадао у елиту земунског фудбала, чак је једно време био и прилично реакционарна спортска организација, а и плаво-зелена боја била му је само званично пријављена, док му је знак био црно-бели, а фудбалери овога клуба су носили оне дресове које су имали, никада плаво-зелене. Упркос томе, нова клупска боја фудбалског клуба *Земун* је усвојена, а играчи су је званично промовисали 4. маја 1991. године на првенственом сурету против *Црвене звезде* у Земуну, када су изашли на терен у плаво-зеленим пругастим дрсовима, плавим гаћицама и зеленим чарапама. У наредним утакмицама, међутим, *Земун* је опет носио стару, плаво-белу опрему, да би у новим бојама поново наступио тек 24. новембра 1991. године, на стадиону ЈНА, у сусрету са *Партизаном*. Од тада, па до данас, *Земун* углавном користи плаво-зелене боје, мада повремено користи и плаве или жуте дресове. Треба иначе рећи да је плаво-зелену опрему изузетно успешно дизајнирао велики навијач и пријатељ клуба, др Зоран Милинковић, који је клупском руководству први и предложио нове боје, а затим и израдио комплетну палету опреме у Италији, где већ годинама живи и ради. Најзад, истакнимо да плаво-зелену клупску боју нема ни један познатији светски клуб, док од мање афирмисаних клубова ту боју имају само италијански тимови *Ћерветери* и *Олтрепо* и грчки *Левадиакос*.

*

Знак спортског колектива је његово битно обележје, па су га имали и сви земунски фудбалски клубови. У периоду између два светска рата настао је обичај да навијачи иду на утакмице са клупском значком у реверу капута, како би истакли своју припадност и опредељеност. Тако су и сви земунски фудбалски клубови из тог времена, чак и они најмањи, имали званичне значке. После другог светског рата обичај ношења значака је углавном напуштен, али су оне постале предмет сакупљања многобројних колекционара и издају се далеко више него раније. И спортске организације задржале су издавање значака као леп обичај, а у последње време и значајан маркетиншки наступ.

Краткотрајно фискултурно друштво *Максим Дивнић* није имало своју значку, али ју је већ његов наследник *Сремац* издао, почетком 1946. године. Та значка је била прилично успешно дизајнирана и солидно урађена и емајлирана, а носила се на старински начин - "на папучу". Израђена је у реномираном произвођачу значака ИКОМ из Загреба у тиражу од 500 примерака. Како је *Сремац* егзистирао само кратко време, то је и значка раздељена у веома малом броју примерака, док је већи део, преко 350 комада, остао код једног члана управе онда када је, формирањем *Јединства*, значка постала неактуелна. Временом су те значке нестале, а и добар део оних које су биле у оптицају нетрагом је изгубљен, па је данас *Сремчева* значка један од најтраженијих (и најскупљих) експоната међу озбиљним фалеристима.

Спарта, која је такође кратко постојала, није имала значку.

Јединство је своју прву (и једину) значку издало почетком педесетих година, према неким подацима 1952. године. Та емајлирана значка "на иглу", са аплицираном лоптом, изванредно успелог, могло би се рећи светског дизајна, рађена је такође у ИКОМ-у, у тиражу од 1.000 примерака. Једна од њених особености је чињеница да на себи нема црвену петокраку звезду, обележје које је, по неписаном правилу, морало у то време да буде у сваком па и у спортском амблему. Иако је тираж ове значке био прилично скроман, а његов део уступљен и неким другим клубовима тадашњег спортског друштва *Јединство*, штедљиви људи из тадашње управе шкрто су је делили, па су се њени примерци могли наћи у већим количинама у фиоци секретара клуба све до средине шездесетих година. Када је тираж исцрпљен, нови није наручиван, па је тако и ова значка, због реткости, али и лепоте, данас изузетно тражена у круговима озбиљних колекционара.

Остали горњоварошки клубови, чију традицију наставља данашњи фудбалски клуб *Земун*, нису имали своје значке. Једино је *Дијамант*, одмах по оснивању, 1953. године, урадио прототип значке, али из непознатих разлога није се приступило њеној масовнијој изради. Тај прототип, који је сачуван до данас, због своје уникатности има велику вредност, али је у суштини веома лоше урађен, с обзиром да је само штанцован и бојен.

После фузије *Јединства* и *Галенике* у нови фудбалски клуб *Галеника*, тај колектив који је тада био у пуној експанзији, одмах је издао и значку. На жалост, била је то врло лоше дизајнирана и неквалитетно урађена значка, која је уместо "вечног" емајла имала пластику, чиме јој је и век трајања ограничен. За време свог постојања, *Галеника* је издала чак четири серије значака, од којих се свака разликовала у неком детаљу, али све имају исте мане. Прва серија је рађена у суботичком "Аурометалу", док су остале рађене код приватних произвођача, а тиражи су код све четири серије били велики, па су ове значке међу колекционарима данас готово безвредне.

По промени имена клуба, и *Земун* је издао значку, солидног дизајна, коју је доста квалитетно, у техници печене боје, у тиражу од 1.000 примерака, израдила "Ауреа" из Цеља.

*

Као и сви велики фудбалски клубови, тако и најбољи земунски клуб има за собом читаву армију навијача. У време највеће популарности *Галенике*, њено помажуће чланство достизало је бројку и од десетак хиљада, а број навијачких претплатних карата три до четири хиљаде, што је био сан и већине тадашњих прволигашких клубова у земљи. Готово и нема Земунца који се иоле интересује за спорт, а да не навија за најбољи клуб у свом граду, а врло је занимљиво да и дошљаци из других средина, којих је у Земуну доста, врло брзо прихватају овдашњи клуб као свој, што је један од првих знакова њихове адаптације и прилагођавања локалним условима. Као и свугде, и међу навијачима најбољег земунског клуба има људи свих животних доба, свих степена образовања и свих професија, али је интересантно да припадници појединих занимања листом навијају за тај клуб и чак се, наравно у шали, који пут међусобно споре ко је већи присталица клуба, што се нарочито односи на земунске конобаре, бербере, аласе и још неке професије.

Земунска публика је, иначе, веома пробирљива, позната по томе да сваки успех својих љубимаца поздравља бурно, а који пут чак и еуфорично, на начин непознат у другим срединама, али с друге стране и све неуспехе екипе прати негодовањем, звиждањем и сличним реакцијама. Зато се и дешавало више пута у протеклих пола века да су се тренери и играчи жалили на "лошу публику", никада не полазећи од тога да та иста публика само реагује на слабе игре и резултате свог тима, тражећи, с правом, боље. С

Публика на земунском стадиону

друге стране, земунски навијачи су ретко када испољавали некоректност према противничким екипама, што је иначе чест случај на другим теренима. У Земуну никада није било инцидената са навијачима гостујућих тимова, нити националистичких испада који су били готово редовна појава у блиској прошлости, а читав низ тренера, играча и чланова руководства клубова широм "оне" и "ове" Југославије безброј пута је изјављивало и данас изјављује да је играње на земунском Градском стадиону право задовољство. Заправо, у читавој историји најбољег земунског клуба забележено је само пар инцидената између домаћих навијача и противничких фудбалера и то само онда када су гостујући играчи преко сваке мере провоцирали публику.

Набрајање највернијих навијача земунског клуба било би бесмислено јер би заузело простора барем колико и сви остали текстови ове књиге, а и истицање било ког од њих поименце увредило би читаву армију оних других, непоменутих, с обзиром да сваки од барем неколико хиљада Земунаца сматра да је баш он највећи присталица клуба. Можда ће се и о највећим навијачима из Земуна једног дана написати нешто више, а ми ћемо овде ипак истаћи само једног, крајње необичног навијача, каквог, мислимо, нема више ни један клуб на свету.

Реч је о Стевану Рајачићу, који је потпуно слеп! Као велики навијач *Земуна*, он повремено долази на стадион и присуствује играма својих љубимаца, док му супруга Снежана, која га увек прати, попут каквог искусног радио-репортера саопштава све шта се дешава на терену. Они који су имали прилике да слушају те "преносе" тврде да су изузетно стручни, а присуство ово двоје људи на трибинама земунског стадиона непоновљиви су пример љубави према клубу и љубави према супружнику. Наравно, треба поменути и да њихов син Милан игра за пионире *Земуна*, што је још један доказ привржености ове породице клубу.

*

Више земунских фудбалера се са доста успеха огледало и у другим спортовима. Тако су, на пример, два позната фудбалера прве генерације *Јединства*, Предраг Манојловић - Диле и Слободан Марковић - Бата Њоња, почели спортске каријере као атлетичари, први као спринтер, а дуги као средњепругаш. Одличан атлетичар у родној Новој Пазови био је и каснији голман *Јединства* Марјан Јантољак.

Из прве генерације неколицина фудбалера је одлучно играла и стони тенис, наступајући и за прве екипе земунских клубова у том спорту. Међу њима истичемо Јохана Музера, Ивицу Буквића, Антона Хајмана, Бориса Томашића и Ђорђа Рибарића - Шансона. Од фудбалера који су касније бранили боје најбољег земунског клуба, стоним тенисом су се активно и успешно у млађим данима бавили Стеван Јовановић, Миленко Шљивић, Јован Огњанац и Здравко Кецман. Изузетан стонотениски таленат био је и Владица Поповић, који је оставио овај спорт када се посветио фудбалу и прешао из *Јединства* у редове београдске *Црвене звезде*.

Борис Томашић се после фудбала и стоног тениса бавио и једрењем, постижући и ту запажене резултате. После краткотрајне фудбалске и истовремено одбојкашке и кошаркашке каријере, Јосип Дебелић - Дивљак се такође посветио једрењу, поставши у том спорту и државни првак.

Један од најбољих земунских ловаца био је Ђура Нађ, фудбалер *Сремца*, а затим кратко време *Јединства*. Сјајан ловац, али и одличан голубар, јахач, мотонаутичар и уопште, веома свестран спортиста, био је и Александар Бачванин, који је такође краће време наступао за *Спарту*. За време док је похађао земунску Средњу фискултурну школу Илија Ничић је играо фудбал у *Јединству*, а касније је променио спорт и постао познати стрелац - државни репрезентативац и рекордер.

Талентовани фудбалер *Јединства* почетком шездесетих година, Земунац Жика Поповић, касније је променио спорт и био годинама један од најбољих играча београдског рагби клуба *Бродарац*.

Међу земунским фудбалерима било је и неколико веома талентованих шахиста, попут некадашњег голмана *Јединства* Јована Прокопљевића, који се од малих ногу бавио и шахом. Одличан шахиста био је и Миленко Милићевић, који је боје фудбалског клуба *Земун* бранио од 1991. до 1993. године. У шаху је доспео до титуле мајсторског кандидата, али као фудбалски професионалац у неколико прволигашких тимова није могао више да се посвети игри на 64 поља. Радо је истицао да је у симултанкама између осталог победио и велемајсторе Бору Ивкова и Божидара Ивановића, а на путовањима *Земуна* и сам је играо симултанке на слепо са осталим заинтересованим фудбалерима и углавном побеђивао.

*

Неки афирмисани такмичари у другим спортским гранама били су дуже или краће време ангажовани и у најбољем земунском фудбалском клубу. То се пре свега односи на некадашње атлетичаре, који су касније били кондициони тренери у *Јединству*, *Галеници* и *Земуну*, а међу њима су се истицали бивши рекордери и репрезентативци Петар Шарчевић, Ото Ребула и Раде Радовановић, као и Душан Лекић, који је једно време био клупски лекар и кондициони тренер истовремено.

С друге стране и неколико земунских одбојкаша старије генерације оставило је дубок траг у раду земунског фудбалског клуба. Драган Коларевић је био први клупски лекар *Галенике*, а Јосип Крешић, славни југословенски одбојкашки репрезентативац и дугогодишњи играч и тренер земунске *Младости*, готово три деценије је активно аматерски радио у *Јединству*, *Галеници* и *Земуну*, где му је била запослена и супруга Наталија, такође некадашња земунска одбојкашица. У последњих десетак година међу најагилнијим члановима управе Земуна су два бивша позната земунска одбојкаша, Драгољуб Милошевић - Миша и Душан Остојић - Чупља, који и данас заузимају високе функције у клубу.

Никола Трајковић-Шобе, који је повремено радио у управи земунског клуба, био је одличан боксер *Јединства*, вишеструки репрезентативац и један од најбољих мајстора „племените вештине" које је Земун икада дао. Садашњи економ фудбалског клуба *Земун*, Драгослав Јовановић, такође је био познато боксерско име и репрезентативац, али је спортску каријеру имао ван Земуна, најдуже наступајући за екипу *Каблова* из Светозарева.

*

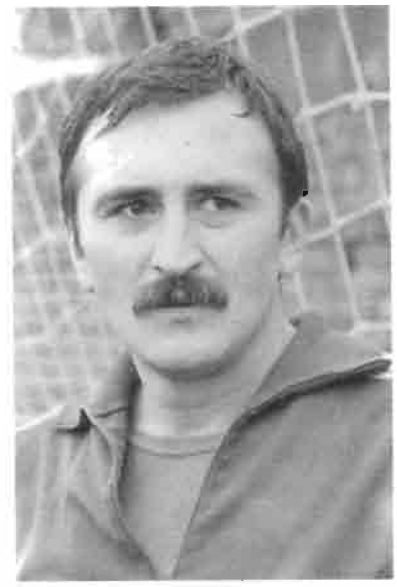
Многи познати земунски фудбалери су по окончању активне фудбалске каријере наставили рад у том спорту као тренери. Неколицина њих, међутим, остала је у фудбалу, али као делиоци правде. Од фудбалера најбољег земунског клуба најуспешнију судијску каријеру направио је Стеван Кузминац - Кепа, дугогодишњи бек *Јединства*, који је био савезни и међународни фудбалски судија и једно време сматран за нашег најбољег арбитра. На жалост, судијску каријеру је окончао неславно, после чувене "афере бунди", која је дуго потресала тадашњу југословенску спортску јавност. Одличне савезне фудбалске судије били су и Стеван Радовић - Шјор, који је неколико година играо у *Јединству* и Бранимир Бабарогић, некадашњи чувар мреже *Галенике*. И један и други, међутим, у више наврата озбиљно су се замерили земунским фудбалерима и навијачима који су их оптуживали да су неке утакмице судили на штету земунског клуба, па се око тога повремено чак дизала и доста велика прашина. Најзад, фудбалски арбитри били су и некадашњи фудбалери *Јединства* Миша Матавуљ и Здравко Кецман, као и бивши фудбалер *Галенике* Сава Аврамовић, од којих су ова последња двојица још увек активни делиоци фудбалске правде.

Стеван Кузминац

Стеван Радовић

Бранимир Бабарогић

*

У светском и нашем фудбалу познати су многи примери браће или очева и синова који су играли у истом клубу, а такви случајеви забележени су и у историји најбољег земунског фудбалског клуба, нарочито код млађих категорија фудбалера. Када се ради о првотимцима, међутим, такви случајеви су знатно ређи.

Тако су само два рођена брата наступала за први тим најбољег земунског клуба и то често у истој екипи. Реч је о Мирославу и Ђорђу Величковићу, који су бранили боје *Галенике* од 1970. до 1972. године, после чега је млађи Ђорђе отишао из клуба, а старији Мирослав-Рибика још десетак година наступао за први тим. Занимљиво је да је и њихов отац Милан Величковић, познати предратни фудбалер, у два маха био тренер а затим и председник *Јединства*, као и да је Мирославов син Александар неколико година играо за подмладак *Земуна*, али није успео да избори место међу првотимцима, док се једна од ћерки Ђорђа Величковића удала за земунског фудбалера Стојана Љубеновића.

Када је о очевима и деци реч, и син дугогодишњег првотимца и капитена *Галенике*, а касније ревносног члана управе *Земуна*, Душана Челара, Горан, прошао је комплетну омладинску школу клуба и одиграо неколико утакмица за најбољи тим, али дрес стандардног првотимца још није успео да избори.

*

Први клуб основан после другог светског рата у Земуну добио је назив *Максим Дивнић*. То име клуб је понео у знак сећања на предратног земунског фудбалера Максима Дивнића-Штукицу (1921-1943). Пореклом из старе и угледне горњоварошке породице, он је био веома талентован фудбалер, члан подмлатка, а повремено и првог тима славног *Витеза*, али и истакнути партијски радник и члан СКОЈ-а. После немачке окупације земље 1941. године прикључио се покрету отпора, а у марту 1943. године стрељан је у логору Бањица.

Први послератни земунски фудбалски клуб кратко је носио име *Максим Дивнић* и убрзо га је променио у *Сремац*. Занимљиво је, међутим, да су два брата Максима Дивнића дала велики допринос касније развоју клуба. Бранко, кога су такође звали Штукица, био је неколико година незаменљиви фудбалер *Јединства*, док је Рада Дивнић готово две деценије био један од најистакнутијих чланова управе *Јединства* и *Галенике*.

Максим Дивнић-Штукица

*

Око најбољег земунског фудбалског клуба увек је било симпатизера који су, за разлику од „обичних" навијача, активно учествовали у његовом раду и то на разне, специфичне начине, трудећи се да буду од користи и помогну у одређеним приликама. Неки од њих то су чинили веома оригинално - својим кулинарским умећем!

Један од њих био је познати Горњоварошанин Ђока Илић-Енглез, који је годинама приређивао ручкове за све гостујуће екипе са којима је *Галеника* играла на свом стадиону, што је земунском клубу донело репутацију најбољег домаћина у југословенском фудбалу. Он је увек спремао јела домаће кухиње, најчешће паприкаш на сремски начин, на опште задовољство свих оних који су учествовали у тим гозбама, спонатаним и веселим. Познати земунски алас Фрања Бихлер-Мађар је, са супругом Катицом, такође често правио чувени „фиш паприкаш" за земунске фудбалере и њихове госте, а својим кулинарским умећем на стадиону су се „представљали" и познати земунски пекар Никола Трајковић-Шобе, угледан приватни угоститељ Ђура Зорић, као и Јоца Грубор-Перач. Сви они су знали да направе богату трпезу и за госте, али и само за чланове земунског клуба, када се после тренинга остајало до касно, уз одлично јело и пиће и у веселој атмосфери у којој је учвршћивано пријатељство фудбалера и навијача. А Горњоварошанин Ђока Бељаковић-Беља је, за фешту поводом уласка *Земуна* у Прву савезну лигу, даровао свим навијачима и актерима славља читавог вола на ражњу!

Овде треба поменути још једног неизбежног учесника свих ових „кулинарских сусрета", дугогодишњег управника ресторана „Стадион", Јовицу Нешковића, такође великог навијача клуба, који је увек био спреман да помогне колико год може.

*

Једна од најстаријих и најугледнијих земунских кафана, "Златна круна", у Бежанијској улици број 17, после другог светског рата претворена је у такозвани "синдикални објекат" и убрзо потом променила име у "Јединство". Нови назив није дат случајно, јер је одређено да се у ресторану хране чланови тада великог и јаког земунског спортског (заправо "фискултурног", како се званично звало) друштва *Јединство*. Тако су фудбалери, боксери и други спортисти *Јединства* годинама били главни гости ове кафане, све док јој није укинут "синдикални" статус. Касније су фудбалери најбољег земунског клуба најчешће свраћали у ресторан на стадиону, а кафана "Јединство" је таворила, све више срозавајући свој углед. Тек недавно, када ју је преузео управник Боривоје Ивановић, тај ресторан је вратио ранији квалитет, а крајем 1992. године и старо име - "Златна круна". Иако је данас то један од најбољих угоститељских објеката у Земуну, земунски спортисти у њега готово и не свраћају.

Горе лево: Ресторан „Златна круна".
Горе десно: Ресторан „Венеција".
Лево: Тоша Радановић

У међувремену су други земунски угоститељски објекти постали део свакодневнице најбољег земунског фудбалског клуба. За петнаестак година постојања *Галенике*, клуб је разна славља и трујумфе прослављао најчешће у ресторану „Венеција" и у угоститељском објекту Дома ваздухопловства, а једно време, крајем седамдесетих и почетком осамдесетих година, руководство и фудбалери клуба најчешће су користили услуге ресторана „Гардош", у саставу земунског предузећа „Централ".

И иначе, везе између најбољег земунског фудбалског клуба и најугледнијег земунског угоститељског предузећа „Централ" већ деценијама су веома јаке и присне. Директор „Централа" Томислав Миликић био је дугогодишњи члан најужег руководства клуба, већина запослених у „Централу" су његови ватрени навијачи, а *Земун* и данас највише користи угоститељске услуге „Централа", посебно његовог елитног ресторана „Венеција". Тај угоститељски објекат, један од најстаријих и најбољих у

граду, познат је по својој квалитетној услузи, а према фудбалском клубу *Земун* показује посебну наклоност. Сви првотимци који се већ годинама ту хране пуни су најлепших речи за квалитет јела и љубазност особља, а слично мишљење деле и многи чланови управе који у овај објекат на самој обали Дунава често долазе са својим гостима. Најзаслужнији за то је дугогодишњи управник „Венеције" и један од најбољих угоститељских радника Земуна, Тоша Радановић. Иако са истим уважавањем дочекује све госте, као велики љубитељ спорта и навијач земунског фудбалског клуба, Тоша Радановић има посебан однос према његовим члановима, како фудбалерима, тако и члановима управе и њиховим гостима, трудећи се увек да им испуни све захтеве и пружи најквалитетнију услугу, а када његови љубимци победе, зна и да „викне туру", уз обавезно „Кућа части!"

Веома добру сарадњу фудбалски клуб *Земун* има данас и са хотелом „Југославија", где екипа најчешће проводи време карантина пред значајне утакмице, али и организује свечане банкете и смешта гостујуће екипе и друге званичне госте. Колико су у земунском клубу сви задовољни услугама хотела

Горе лево: Хотел „Југославија".
Горе десно: Ресторан „Златник".
Лево: Драган Вулетић

„Југославија", говори и чињеница да су у овом реномираном угоститељсском објекту сви фудбалери *Земуна*, који су се последњих година женили, правили свадбе. И они, као и клуб за своје потребе, уживају многе бенефиције и погодности, а у фудбалском клубу увек истичу захвалност за разумевање које хотел „Југославија" има према клубу у погледу плаћања обавеза. При томе се увек на првом месту хвали сарадња са руководиоцима хотела, посебно генералним директором Вељком Симићем, финансијским директором Милицом Дишић и шефом рачуноводства Миланом Срдићем.

У последњих десетак година клуб користи и услуге више приватних угоститељских објеката. Први од њих је ексклузивни ресторан „Златник", у Славонској улици број 26, којег је 1984. године отворио познати Земунац Драган Вулетић-Креза са супругом Бранком. У овом угоститељском објекту највишег ранга фудбалери и фудбалски радници су увек радо виђени и драги гости, а услуга која им се пружа је на највишем, рекли бисмо светском нивоу, у шта су се уверили и многи гости које је клуб тамо водио. При томе се мора истаћи и велико разумевање које поменути приватни угоститељи показују према свим

захтевима клуба, не само када је у питању услуга, већ и начин плаћања, што посебну тежину има у временима опште беспарице, што се у више наврата догађало. Драган Вулетић је увек био спреман да сачека плаћање услуга које је пружио, схватајући повремене финансијске тешкоће у које клуб запада онда када криза погађа и читаво друштво. Шта више, сви велики резултатски тријумфи фудбалера *Земуна* у последњих неколико година прослављени су у „Златнику" и то увек о трошку домаћина, који је тим поводима знао да на најлуксузније организованим банкетима угости и стотинак званица! Рецимо и то (надајући се да нико неће злоупотребити) да у „Златник" свако ко уђе и каже да је гост фудбалског клуба *Земун*, добија третман и посебног госта ресторана, што јасно говори о изузетним односима власника овог угоститељског објекта и најбољег земунског фудбалског клуба.

Фудбалски клуб *Земун* често користи и услуге ресторана „Златно весло", изванредно уређеног објекта којег је на атрактивном месту, на земунском кеју, 1990. године отворио чувени кајакашки ас и најбољи спортиста Земуна свих времена Мирко Нишовић. И овде, у пријатном амбијенту, чланови земунског фудбалског клуба су увек сјајно дочекивани, а услуге које им се пружају су за највећу похвалу.

Рецимо да је клуб својевремено доста користио и услуге врло цењеног приватног ресторана „Дака", све док овај објекат није пре три године обуставио рад.

Лево: Ресторан „Златно весло".
Десно: Мирко Нишовић

По природи свог деловања, клуб је био упућен и на сарадњу са више туристичких организација, које углавном брину о путовањима екипа и другим сличним стварима. У данима пуним ентузијазма, али и сиромаштва *Јединства*, његови фудбалери су на утакмице у Београду путовали градским превозом, а у удаљенија места на најразличитије начине, обично аутобусима које би дало неко земунско предузеће, а када је клуб понео име *Галеника*, превоз је обезбеђивала истоимена фабрика чији је велики возни парк увек био на располагању фудбалском клубу. Тек у последњих петнаестак година организација путовања се поверава специјализованим предузећима, при чему је најтешња сарадња остварена са земунским представништвом наше најстарије и најугледније агенције „Путник", с тим што треба истаћи коректан став и изузетан пословни однос свих запослених у том представништву, посебно Драгана Зафировића, Велимира Божовића и Драгана Јовановић. Ти људи, осим услуга које иначе пружају, увек се труде и успевају да изађу у сусрет свим посебним захтевима *Земуна*, уважавајући све специфичности рада са једном врхунском спортском организацијом, а временом је сарадња земунске пословнице „Путника" и фудбалског клуба прерасла чист пословни однос и постала обострано изузетно присна, за шта је мало примера у данашњем свету бизниса.

Значајну пословну сарадњу *Земун* је остварио и са предузећем „Инекс-турс". И ту се дугогодишњи контакт претворио у, могло би се рећи, пријатељски пословни однос, пун уважавања и труда да се испуне све жеље партнера, од најмањих, до оних најделикатнијих финансијске природе. За то највећу заслугу имају људи који су раније водили „Инекс-турист", пре свих Борислав Жутић, Слободанка Савић и Љиља Влаисављевић, а од недавно и нови директор ове организације, познати Земунац Јован Бурмаз.

*

Турнири су некада били много популарнији вид такмичења него данас и много чешће су се одржавали, али је у оно сиромашно поратно време било доста проблема око организације, па и око набавке пехара за победничку екипу. Земунско *Јединство*, међутим, важило је као клуб који победницима турнира у својој организацији дарује веома лепе и вредне пехаре, па није ни чудо што су се многи клубови утркивали да дођу на такмичења те врсте у Земун. Дуго се није знало одакле чланови управе клуба набављају скупоцене трофеје, док на крају није процурило да је један од њих био и у управи предратног *ЗАСК-а* и да је за време рата сачуваo највећи део пехара које је овај клуб освојио. Како би земунским послератним турнирима дигао ниво, он је пред свако такво такмичење вадио по један пехар из *ЗАСК-ове* заоставштине, да би затим неки вешт гравер избрусио стари текст и уградирао нови. Тако је *Јединство* имало с чим да се дичи на такмичењима које је организовало, али, на жалост, тиме је и део земунске спортске историје неповратно уништен.

*

Првих послератних година одласци на гостовања били су права авантура, а фудбалери *Јединства* су путовали на те утакмице на све могуће начине, па чак и скелом! Приликом једног таквог пута, фудбалера земунског тима Миленка Свиларића - Енџику притерала је велика нужда, а како пловило није имало нузпросторије, а он није могао да се уздржи, обавио је то преко дрвене ограде скеле, док су га два саиграча држали за руке да се случајно не би преврнуо у воду.

*

Земунско *Јединство* је с јесени 1951. године гостовало у Панчеву, где је одиграло пријатељски сусрет са тамошњим другoлигашем *Динамом*. Утакмица је одиграна на старом игралишту, уз сам Тамиш, а оближња река је од јужне стране терена била одељена само засадом високих топола. У једном моменту центарфор *Јединства* Ђорђе Рибарић - Шансон упутио је снажан волеј ударац ка голу противника, али је лопта прозујала изнад пречке и кроз прилично густ дрворед пронашла пут до реке. Фудбалске лопте биле су у то време право богатство, а како се играло са лоптом земунског клуба, Рибарић је, не часећи ни трен, отрчао до реке, скочио у воду, отпливао до лопте и вратио је на терен! Иако је утакмица играна по јаком ветру, па је постојала опасност да се популарни Шане озбиљно разболи, он је одбио да напусти игру и оде у свлачионицу да се осуши, пресвуче и угреје, већ је храбро наставио да игра до краја утакмице. Ипак, сви су приметили да је далеко више трчао него обично, тим пре што је увек важио за прилично инертног играча.

*

На градњи Градског стадиона били су ангажовани и многи грађани Земуна који су својим добровољним радом знатно допринели завршетку овог објекта. Многи од њих су те своје „трудодане" добро запамтили и касније били чак и веома љути када њихови љубимци нису пружали добре игре на „њихових руку делу". Чак и данас се на трибинама нађе по који стари навијач који са поносом објашњава млађарији око себе како је и његов труд уграђен у стадион, „а они доле", на терену, то не цене.

А средином педесетих година, док су сећања још била свежа, на некој утакмици *Јединства* један ватрени навијач земунског клуба на сав глас је кудио игру Бранка Дивнића-Штукице, који је тога дана мамуран истрчао на терен и заиста играо лоше. Иако је игра Дивнића нервирала и остале навијаче, још више их је нервирао грлати критичар, па му се у једном тренутку обратио један други гледалац:

- Шта се, бре, дереш, хоћеш ли ти да играш уместо њега!?

- Нећу - одговори овај - али не могу да трпим овако лошу игру. Ја сам, бре, правио овај стадион...

- Па шта! Правио си стадион, а не Штукицу - прекиде га онај први, уз општи смех осталих на трибинама.

*

Неочекивани пораз *Јединства* у Куп утакмици против *Пролетера* из Равног села (1:2) у Земуну, 7. септембра 1952. године, тешко је пао земунској публици, али и фудбалерима, посебно Ђури Пешићу, који је важио за изузетно борбеног играча који се никада није предавао. Огорчен због пораза, био је љут на све саиграче, а посебно на Боровица који није искористио пенал, а и иначе је одиграо прилично слабо читав сусрет. Зато му је одмах после утакмице, већ на терену, пришао и почео да га псује, а када му је овај одговорио на исти начин, разјарени Пешић је кренуо да га изудара. Ситан и слабашан Боровиц почео је да бежи по терену, али га је, на његову несрећу, Пешић сустигао пред једним од голова и, сатеравши га у мрежу, прописно истукао. Остали играчи *Јединства* нису смели да приђу, па је Пешић оставио Боровица тек на интервенцију неких храбријих чланова управе, који су спречили горе последице.

*

Један од тадашњих начелника земунске општине, Карло Најхолд - Цаја, затражио је крајем 1956. године од Бранка Пешића, тада председника општине Земун, неколико расходованих општинских столова и столица за одбојкашки клуб у коме је био потпредседник. Љут нешто тога дана, Бранко Пешић му је одбрусио да за одбојку, која је "женски спорт", не да ништа и ако ће и дати тражени инвентар, даће га за фудбалски или боксерски клуб. Већ сутрадан се одљутио и помирљиво дао тражене столове и столице одбојкашима. Убрзо потом, међутим, дошло је до великог пожара у просторијама фудбалског клуба *Јединство* у коме је изгорео сав намештај и комплетна клупска архива. Тада је Карло Најхолд, који је у то време био и један од најагилнијих чланова управе фудбалског клуба, подсетио Пешића да сада треба помоћ онима којима је нешто раније то нудио. Пешић се насмејао и пошто отписаног општинског инвентара више није било, наредио је да се из општинске касе за *Јединство* купи нов намештај.

*

У лето 1960. године наша државна репрезентација припремала се интензивно за наступ на Олимпијским играма у Риму где ће нешто касније постићи један од највећих успеха југословенског фудбала и освојити златну олимпијску медаљу, први пут у својој историји. Један од спаринг партнера државном тиму био је и тадашњи зонаш, земунско *Јединство*. Сусрет је одржан 19. јула 1960. године на теренима спортског центра у Кошутњаку, а Земунци су на тој утакмици наступили голи, тачније речено без дресова, јер су глупошћу одговорног лица понели само гарнитуру плавих дресова, занемарујући чињеницу да је то и званична боја државног тима. Сутрадан је у листу "Спорт", уз кратак извештај са ове утакмице, објављена и једна фотографија, али су фудбалери *Јединства* на њој имали беле дресове! Недоумицу оних Земунаца који су утакмици присуствовали отклонио је познати земунски фотограф Фрања Кратохвил који је објаснио да је до пола голе фудбалере *Јединства* на слици "обукао" вешти ретушер "Спорта", који је вероватно добио директиву од одговорног уредника да све прикаже "по пропису".

*

На истој утакмици, на захтев стручног штаба репрезентације, прво полувреме је трајало пола сата, а друго сат. У првом делу сусрета гол репрезентације бранио је Шошкић, док је на голу *Јединства* стајао други репрезентативни голман Видинић, коме су другови из државног тима за 30 минута дали 5 голова. У другом делу на голу *Јединства* стајао је Прокопљевић, који је бранио као никада до тада и за сат времена био савладан само 4 пута. По речима самог Прокопљевића, он се зарекао да му Бора Костић неће дати гол, и заиста, тада најбољи стрелац Југославије није успео ни једном да га савлада, иако је више пута упутио топовске ударце својом чувеном левицом на гол *Јединства*. Пред крај меча, одушевљена бравурозним Прокопљевићевим одбранама, група гледалаца је скандирала тадашњој селекторској комисији да у олимпијски тим уврсти и младог чувара мреже. Земунаца.

*

Игњат Петровић - Гига, популарни дугогодишњи тренер млађих категорија *Јединства*, кад год би његови пулени победили противнике са 4:0 говорио би: "То су ме деца частила за свако слово мог надимка". Сан му је био да млади фудбалери које је води забележе победу од 17:0 - за сва слова имена, презимена и надимка, али му се то никада није остварило иако су земунски клинци не ретко бележили и победе двоцифреним резултатом.

Популарни Гига је иначе био веома темпераментан, па се на једној утакмици на помоћном терену стадиона ЈНА у Београду, када су омладинци *Јединства* потпуно надиграли домаћи *Партизан*, али губили са 0:1, страховито нервирао и стално скакао са клупе, тако да су га колеге из противничког табора све јаче задиркивале, што се више ближио крај меча. Неколико минута пре последњег судијиног звиждука млади Земунци су своју одлични игру ипак крунисали поготком, на шта је њихов тренер скочио и високо дигнутих руку довинуо стручњацима *Партизана*: "Има Бога", уз општи смех и одобравање свих присутних гледалаца, па и тренера "црно-белих".

*

У лето 1964. године једнога дана је у канцеларији *Јединства* зазвонио телефон, а када се секретарица клуба Наталија Крешић јавила, генерални секретар фудбалског савеза Београда Константин Зечевић јој је саопштио да тога дана подмладак земунског клуба мора да одигра неку заосталу утакмицу. Било је лето и у клубу нигде никога, па је секретарица, која је и сама тек однедавно радила тај посао, једва некако успела да окупи јуниоре, а како се нико од тренера није ни појављивао ни јављао, кренула је са децом на утакмицу, одлучивши да преузме и улогу тренера! На њену срећу, у последњи час случајно је наишао тадашњи технички референт подмлатка Мирко Марковић, који је преузео екипу од храбре, али и сасвим преплашене секретарице.

*

На првенственој утакмици одиграној 21. новембра 1965. године у Железнику између домаћег тима и *Јединства*, гости су до пред сам крај водили са 1:0, а онда су у 80. и 86. минуту примили два гола и изгубили меч. Приликом постизања другог гола, један играч домаће екипе је буквално ухватио око паса голмана *Јединства* Находа, који је истрчао и избоксовао једну лопту, не дозволивши му да се врати међу стативе, да би одмах затим други фудбалер *Железника* упутио лопту у небрањену мрежу. Судија је ипак признао овај погодак, што је зачудило чак и домаће навијаче. Када је неколико минута касније сусрет завршен, огорчени Наход се бацио на земљу поред гола и добрих четврт сата ридао као мало дете, а тренер Малиша Петровић је једва успео да га умири и некако одведе у свлачионицу, где је ојађени голман још дуго плакао, не могавши да се помири са судијском неправдом.

*

У лиги резервних тимова у сезони 1966/67. године, на утакмици *Јединство - Полет*, није се појавио ни један од делегираних судија, па је улогу арбитра прихватио тадашњи тренер Земунаца Малиша Петровић. После победе његових пулена од 8:1, *Полет* се жалио на пристрасно суђење, па је сусрет поништен и заказан је нови. Десило се да се ни тада нису појавиле судије, па се тренер *Јединства* поново латио пиштаљке. Иако су Земунци опет победили са 5:3, суђење је било објективније, тако да је ова утакмица регистрована.

Те зиме се судије нису појавиле ни на пријатељској утакмици између *ПСК* и *Јединства* у Панчеву, а Малиша Петровић се и трећи пут у кратком року прихватио делења фудбалске правде. То му очигледно није лежало, јер када је при резултату 1:0 за *ПСК* због грубости искључио из игре центархалфа домаћих, овај је одбио да напусти терен, па "судији" није остало друго него да сусрет прекине.

*

Фудбалери *Јединства*, који су у првенственој утакмици Српске лиге, одигране у Кикинди 3. априла 1966. године, изборили 0:0 против домаћег *Одреда*, вратили су се кућама са многим повредама задобијеним у дуелима са веома оштрим противничким играчима. Коментаришући то, "Земунске новине" су приметиле: "Занимљиво је,међутим, да су Кикинђани по укупној тежини бар два пута слабији од играча Јединства"!

*

На првенственој утакмици Српске лиге одиграној 26. јуна 1966. године у Земуну између *Јединства* и обреновачког *Радничког* (1:1), фудбалери домаћег тима су се испромашивали као ретко када. Видевши да Земунци не могу да дају гол ни са пар метара испред празних врата, голман гостију Ранђеловић је пред крај сусрета "наставио" једну недовршену акцију *Јединства*, предриблавши готово читав противнички навални ред, што је изазвало бурно одобравање и смех гледалаца, ситих већ јалове игре својих љубимаца.

*

На првенствену утакмицу Српске лиге против *Баната* из Зрењанина, 15. априла 1966. године, фудбалери и водство пута *Јединства* пошли су у два комбија, али се један од њих сваки час заустављао јер му је пумпа за довод горива била у квару, па је једва стигао до одредишта. У самом центру Зрењанина затајило је и друго возило, па су га фудбалери гурали до прве радионице пун километар. То им је касније био добар изговор при правдању пораза (1:2) од последњепласираног *Баната*.

Само две недеље касније на утакмицу са *Словеном* у Руми путовало се на исти начин и опет се један комби покварио, али овога пута на самом улазу у стадион, па је "гурка" изостала. Пораз (0:1) ни овог пута није избегнут, а муке су настале тек после утакмице, јер квар није могао брзо да се поправи, па се читава земунска експедиција вратила у само једном возилу. Како се двадесетак људи сместило на само седам регистрованих места и како им је успут било, то само они знају.

*

У време док је најбољи земунски клуб носио име *Галеника*, новинари су врло често користили назив "Фармацеути" као "надимак", алудирајући тиме на истоимену фабрику-патрона, једног од највећих и најпознатијих произвођача медикамената не само код нас, већ и у свету. Током тих 15 година објављено је у дневној и периодичној штампи безброј анегдота, цртица и карикатура са истом "духовитом" поентом која се најчешће сводила на то да земунски тим има (или нема) лек за овог или оног противника, овај или онај проблем и слично. Иако је све то врло брзо прешло у монотонију и изгубило било какву оригиналност, овде наводимо неколико примера с обзиром да су шале тог типа пратиле клуб пуних деценију ипо.

У листу "Темпо" објављен је 7. априла 1971. године интервију са тадашњим тренером *Галенике*, Стјепаном Бобеком, који је на питање да ли се много секира радећи са другоразредним тимовима, одговорио: "Напротив! Мој посао је више него идеалан, јер радим са тимом *Галенике*, па кад год се насекирам, добијем бесплатно пилуле за умирење".

Док су фудбалери *Галенике* харали друголигашким такмичењем у сезони 1980/81. године, крчећи сигурно пут ка Првој савезној лиги, лист "Спорт" је објавио ову песмицу једног свог (непотписаног) сарадника:

"Иако на тржишту често фали
овај или онај лек,
Земунци за сваког домаћина
нађу пилулу за добар тек".

Најзад, ево и две карикатуре Ал.Даскаловића на сличну тему. Обе су објављене у „Спорту", прва после *Галеникиног* тријумфа у куп утакмици против *Хајдука* (2:1) 18. новембра 1981. године, а друга после победе *Галенике* над *Црвеном звездом* (2:1) у првенственом сусрету 4. септембра 1982. године:

ЧАБРИНОВИЋ: "Два комада после јела..."

*

У време највеће популарности *Галенике*, почетком седамдесетих година, у низу чланака и натписа које су о овом клубу доносили спортски и други листови, било је и песмица! Оне су повремено излазиле у "Спорту", а овде наводимо две, обе из 1971. године. Прва је објављена 24. августа, после победе *Галенике* у првом колу првенства против *Бачке* са 2:1 у гостима:

Већ на старту
Стјепан зван Штеф
опет гласно каза
да ће бити шеф

Нешто касније, 21. септембра, после пораза *Галенике* против *Металца* у Осијеку од 0:1, објављени су нови стихови под насловом "Галеника штрика":

Вуна добра,
плетиља к'о слика
џемпер зимски
наопако штрика.

*

После убедљивог тријумфа у северној групи Српске лиге у сезони 1969/70. године, *Галеника* је лако изашла на крај и са *Јединством* из Оџака у квалификационим утакмицама и тако изборила пласман у северну групу Друге савезне лиге. У две квалификационе утакмице Земунци су оба пута победили, али је све могло да буде и другачије. Наиме, у првој утакмици у Оџаку, чим се кренуло са центра, нападач *Галенике* Буда Белојевић се дочепао лопте и стуштио ка свом голу. Док су се његови саиграчи прибрали и схватили да је побркао стране, он је већ био на ивици свог шеснаестерца, спремајући се да шутира! Тек тада, на узвик Мирослава Величковића: "Будо, шта радиш!", Белојевић се тргао и схвативши грешку, окренуо се на праву страну. А да је постигао аутогол, ко зна како би се све даље одвијало.

Овако, *Галеника* је тријумфовала, а на прослави уласка у Другу лигу, у Дому ваздухопловства, најревноснији је био Жика Мартиновић, који је, уз сва предјела и „послејела", као главни оброк појео мешано месо за четири особе!

Лево:Жика Мартиновић тамани роштиљ на прослави Галенике поводом пласмана у Другу савезну лигу у лето 1970. године. Десно: Мирослав Величковић са "шлемом" од гипса на глави на утакмици са Металцем

*

Због операције на глави, лекари су једном од тада најбољих играча *Галенике*, Мирославу Величковићу - Рибики, наредили мировање, али је он ипак, само неколико дана касније, 22. новембра 1970. године, заузео своје место у тиму у веома важном другoлигашком сусрету са ваљевским *Металцем* у Земуну. На терен је истрчао са правим шлемом од гипса на глави и иако је избегавао дуеле у скоку и игру главом, по обичају се борио жестоко и бескомпромисно. Ни то није помогло, јер је *Галеника* изгубила утакмицу са 0:1, а резигнирани Величковић изјавио је репортеру "Политике": "Да сам знао да ћемо овако да прођемо, не бих своју главу стављао на коцку. Овако, ни вук сит, ни овце на броју".

*

"Јутарње Новости" су 16. новембра 1970 године објавиле следећу цртицу: "Недавно је Стјепан Бобек изјавио да дужност савезног капитена не би прихватио, па макар му дали и пет милиона месечно. Доказ више да тим Галенике није баш тако мали како се мисли".

*

Са дерби утакмице Друге савезне лиге између *Галенике* и зрењанинског *Пролетера*, одигране 17. јуна 1971. године у Земуну, за Радио Нови Сад извештавао је зрењанински новинар Јожеф Хеђи. Утакмица је завршена победом гостију од 6:1, а како су голови често падали, а једини телефон се налазио у канцеларији стадиона, ревносни извештач је сваки час трчао са трибина до телефона и назад. После петог гола, један гледалац - Земунац, који је Хеђију стално правио пролаз, радознало га је упитао: "Да господин не трчи то "рад себе"?"

*

На пријатељској утакмици између *Галенике* и *Војводине* 12. августа 1972. године у Земуну, која се завршила победом домаћих играча од 2:0, потпредседник земунског клуба Ђура Пешић је са трибина упорно и гласно захтевао од тренера Сарића да замени једног фудбалера. Генерални секретар *Црвене звезде* Слободан Ћосић, који је био у истом друштву, у једном моменту је то прокоментарисао овако: "Ђура се не меша у састав екипе, он само каже да одређени играч не може да игра, а то су ипак две различите ствари.

*

Чињеница је да је Ђура Пешић волео да се меша у рад тренера, а о томе сведочи и следећи догађај: за време једног тренинга Бобек је центрирао са позиције крила, а фудбалери *Галенике* су натрчавали и слали лопту главом ка голу. Пешић, који је посматрао тренинг, стално је гласно коментарисао како нико од играча не зна правилно да шутира главом, а у једном моменту је скинуо шешир којег је увек носио и ушао на терен да личним примером покаже како се то ради! Бобек је наставио да центрира, али је сада лопте главом прихватао Пешић. Он јесте својевремено био одличан фудбалер, али године су учиниле своје, па се све свело на комичне промашаје потпредседника, иако се он својски трудио. После десетак покушаја, Бобек га је удаљио са терена уз опаску: "Ђуро, ти си ипак бољи цвећар него фудбалер."

*

Пет минута пре крају друголигашке утакмице између *Бачке* и *Галенике*, одигране 25. марта 1973. године у Бачкој Паланци, играч домаћих Вучковић погодио је снажним ударцем лоптом у главу голмана Земунаца Топаловића и буквално га нокаутирао, па је овај морао да напусти терен. С обзиром да је *Галеника* већ пре тога извршила две измене, на гол гостију стао је бек Ђурић, који је до краја утакмице два пута чак одлично интервенисао, тако да је утакмица завршена резултатом који је већ раније постигнут - 1:0 за *Бачку*.

*

Пред дерби Српске лиге *Галеника - ФАП* (0:0), који је одигран 12. октобра 1975. године на Градском стадиону у Земуну, оба тима су истрчала на терен у истим дресовима! Како у економату домаћина није било спремних других дресова, проблем је изгледао нерешив, али је члан управе земунског клуба, Слободан Ђукић - Чапа, ипак одмрсио "Гордијев чвор" отрчавши код економа комшијског *Милутинца*, од кога је позајмио гарнитуру црвених дресова.

*

Крајем 1976. године, када је било већ сасвим извесно да ће изванредни таленат Звонко Живковић отићи из *Галенике* у неки већи клуб, о чему су се правиле разне калкулације, репортер листа "Спорт" је посетио младог фудбалера и његову породицу, распитујући се о њиховим плановима. Мајка Стана је тада изјавила: "Само нека добро учи и пређе у *Црвену звезду*", док је отац Васа одговорио: "Нека само добро учи и пређе у *Партизан*". Звонко Живковић је био компромисан: "Ја бих желео да играм и у *Партизану* и у *Црвеној звезди*. Сањао сам да постанем прволигашки играч и државни репрезентативац и сада сам близу тога". О учењу, наравно, није рекао ни слова, а није ни требао с обзиром да су му се фудбалски снови врло брзо испунили, у дресу *Партизана*, што показује да је Васа Живковић ипак био "газда у кући".

*

Познато је да већина навијача воли семенке и грицка их за време утакмице, али ту "спортску занимацију" обожавао је и фудбалер *Галенике* Синиша Гајин. Толико их је волео да није без њих могао ни на тренинзима, а причало се да и на утакмицама у задњем џепу гаћица обавезно има шаку семенки!

*

Један од најбољих фудбалера у историји земунског фудбала, Газим Љаља, био је велики љубитељ, али и познавалац рок и поп музике, па је у више наврата давао изјаве како је музика његова "друга љубав", наравно после фудбала. Међу првима у Земуну набавио је вокмен, а тренер Чабриновић му је чак дозвољавао и да повремено тренира са слушалицама у ушима и касетофоном за појасом!

Остало је забележено и да је Љаља, пред једну важну првенствену утакмицу, дошао у свлачионицу сав уплакан и замолио тренера Чабриновића да тога дана не игра. На питање шта се десило, још јаче је заридао и одговорио: "Умро је Елвис Присли!". Како су *Галеници* бодови тога дана били преко потребни, сви остали играчи су гракнули на Љаљу да се мане глупости и гледа од чега се живи, а он је касније своју неуобичајено слабу игру објаснио великом жалошћу за својим музичким идолом!

*

У Земуну је 31. јула 1977. године гостовао комбиновани тим *Црвене звезде* у коме је, први пут после повратка из *Бастије*, наступио и једна од легенди нашег фудбала, Драган Џајић. Највише због њега, на Градски стадион је дошло преко 8000 гледалаца, од којих су многи, да би избегли неописиве гужве на благајнама, куповали улазнице од тапкароша по четвороструко већим ценама. *Галеника* је победила са 3:1, а Џајић је играо изванредно и одушевио све присутне. На почетку сусрета један трогодишњи шврћа је изразио свом оцу неверицу да је то "прави Џаја", јер тај игра у Француској, али када је Џајић, уз све остале приказане мајсторије, постигао и једини гол за свој тим, узвикуо је: "Тата, ово је ипак прави Џаја!"

*

У првенственој утакмици Српске лиге одигране 30. новембра 1977. године, *Галеника* је као гост савладала *ИМТ* са 4:0, али је у записнику, грешком делегата, унето да су тим резултатом победили Новобеограђани. У први мах нико није уочио омашку, да би је тек неколико дана касније, сасвим случајно, открио тадашњи председник земунског клуба Стјепан Сарић. *Галеника* је одмах уложила приговор такмичарској комисији која је, наравно, исправила немарност службеног лица.

*

У сезони 1977/78. године, када је *Галеника* изборила пласман у Другу савезну лигу, тренер Земунаца Чабриновић је на првој утакмици коју је његов тим победио у том првенству носио браон сомотске панталоне. Сујеверан као и већина тренера, исте панталоне је, као "амајлију", носио на свим утакмицама *Галенике* те сезоне, све док му се буквално нису распале у Ужицу, три кола пре краја такмичења. Ипак, циљ је постигнут, јер је *Галеника* на тој утакмици осигурала друголигашки статус.

*

Због великих афера у друголигашком такмичењу у сезони 1979/80. године, којима је највише била погођена *Галеника*, тренер овога клуба Чабриновић је изјавио крајем јуна 1980. године репортеру "Спорта" да је у нашем фудбалу "све смешно". Као коментар ове изјаве, духовити новинар је приметио: "Разлог више за плакање".

*

Крајем марта 1980. године први тим *Галенике* требао је да гостује у Сурчину, где је имао много навијача и пријатеља, али је, због друголигашких обавеза, пријатељски сусрет са *Јединством* отказан у последњи час. Један од разочараних домаћина тада је изјавио: "Штета, да су знали какве смо им специјалитете припремили, послали би два уместо једног тима".

*

Три дана пре првенствене другoлигашке утакмице *Галеника - Напредак*, која је требала да се одигра 15. новембра 1981. године у Земуну, погинуо је у саобраћајној несрећи млади голман Крушевљана Драган Ерић. Земунци, иако им то није одговарало, одмах и безусловно су прихватили молбу *Напретка* за одлагање сусрета. На дан сахране омладинци *Галенике*, који су играли утакмицу Српске лиге у Титовом Ужицу, одмах после меча, завршеног непун сат пре погреба, отишли су у Ужичку Пожегу и на одар несрећног младића положили венац од 20 свежих каранфила, колико је и Ерић имао година. Коректан потез руководства *Галенике* и хумани поступак чланова њеног подмлатка видно је регистровала и поздравила сва спортска штампа, да би недуго затим та иста штампа осудила некоректан став Крушевљана. Наиме, *Галеника* је предложила *Напретку* да се њихова одложена утакмица одигра 28. новембра, пред празник, очекујући и већи број гледалаца, чиме би бар мало попунила своју празну касу, али су Крушевљани инсистрирали да то буде два дана раније, вођени нимало спортским мотивом да ће фудбалери земунског тима, који су тих дана играли нон стоп тешке првенствене и куп утакмице, бити уморнији, у чему су видели своју шансу за освајање бодова на које иначе тешко да су смели да рачунају. То би, међутим, значило и далеко мању посету у Земуну, с обзиром да је за исти дан и сат већ била заказана куп утакмица између *Рада* и загребачког *Динама*. И *Галеника* и *Рад* су се жалили такмичарској комисији на некоректност *Напретка* која би оба ова тима ударила по џепу, па су Крушевљани, на инсистирање свог тренера Варагића, иначе бившег фудбалера земунског *Јединства*, на крају прихватили предлог Земунаца. Тако је на Градски стадион ипак дошло више од 5000 гледалаца, а *Галеника* је заслужено савладала *Напредак* са 2:0.

*

Пред одлучујућу утакмицу за пласман у Прву савезну лигу између *Тетекса* и *Галенике* у Тетову, 28. јуна 1981. године, која је привукла велику медијску пажњу, најбољи стрелац земунског тима Слободан Сантрач је изјавио да ће до тог меча пити само млеко. Одмах потом из Тетова је стигла вест да ће група домаћих навијача после утакмице даровати Сантрачу краву. Уместо тога, међутим, фудбалере *Галенике* дочекали су непријатељски расположени навијачи домаће екипе, а један од њих је на, специјално за ту прилику сашивеној, гротескној кловновској одори коју је носио на себи, имао исписану некултурну и ступидну паролу "Сантрачу волове, Тетексу бодове".

*

На другoлигашкој утакмици против *Трепче* у Косовској Митровици 23. августа 1981. године нападач *Галенике* Сантрач постигао је свој 261. гол на званичним утакмицама, претекавши тако за један погодак на листи "свих времена" Бору Костића. Фудбалери и чланови управе *Галенике* су тада међусобно сакупили паре и купили популарном Санију поклон, а чланови радне заједнице клуба велики букет цвећа. Све то предато је наредне недеље у Земуну, пред почетак утакмице са *Слободом* из Титовог Ужица, Сантрачу, који се силно и искрено обрадовао пажњи својих саиграча и људи из клуба, што је признао и новинарима, али није скривао ни тугу што сличну пажњу нису исказали и представници клубова у чијем је дресу много дуже играо и више постигао, ваљевског *Металца*, *ОФК Београда* и *Партизана*, као ни представници Фудбалског савеза Југославије.

*

После победе у куп утакмици против *Марибора* од 2:1, у Земуну 11. новембра 1981. године, најбољи југословенски стрелац свих времена Слободан Сантрач, који је постигао погодак и на том мечу, сукобио се најпре са тренером Чабриновићем, а затим и са председником клуба Станишићем, тврдећи да лопта са којом се играло не ваља и захтевајући да се купе нове лопте. Пошто је председник клуба одбио да даље расправља о томе, можда и зато што у клупској каси није било ни динара, Сантрач му је љутито рекао: "У реду, али онда, ви убудуће играјте центарфора" и отишао решен да више не заигра за земунски тим. Наравно, убрзо се смирио и предомислио, али су новинари, који су сазнали за свађу, дошли сутрадан у клупске просторије да се распитају о даљем току, а Чабриновић, који их је дочекао, шеретски им је саопштио: "Више неће бити свађе. По завршетку утакмице и ту лопту нам је неко украо".

*

Поводом пласмана у Прву савезну лигу *Галеника* се одужила својим верним навијачима организовањем приредбе "Плаво-бело вече" на стадиону, 12 јула 1982. године. Том приликом први пут је јавно изведена и клупска химна коју је компоновао Миша Марковић. Та песма, међутим, није шире прихваћена од стране земунских навијача, па је врло брзо пала у заборав, а клуб је због ње имао само непријатности, јер је нешто касније инспекција Службе друштвеног књиговодства утврдила да је аутору плаћено за труд тада фантастичних 120.000 динара, иако је клуб грцао у дуговима.

На овој приредби, рецимо и то, промовисана је и маскота клуба, седамнаестогодишња ученица земунске гимназије Драгана Цветковић.

Драгана Цветковић, која је изабрана за маскоту Галенике у лето 1982. године

*

За полуфиналну утакмицу Купа Југославије између *Галенике* и *Црвене звезде* припремали су се озбиљно и фудбалери и навијачи земунског тима. Тако је, на пример, једна група "тифоза" сашила клупску заставу дугачку 50 метара тврдећи, вероватно с правом, да је то највећи стег у земљи. Чабриновић је, осим рада на терену, припремао фудбалере и ван њега, повукавши један крајње неуобичајен, али веома виспрен потез: пред утакмицу је у клупске просторије на стадиону довео најугледнија пера тадашњег спортског новинарства, Мирослава Радојчића, Мишу Васиљевића и Слободана Момчиловића, који су играчима и члановима руководства *Галенике* говорили о феномену куп такмичења у свету и код нас. На жалост, све ово није помогло, па је *Галеника* 21. априла 1982. године поражена од *Црвене звезде* са 1:4 и тако елиминисана из даљег такмичења за куп.

*

Прволигашки сусрет између *Галенике* и *Партизана* у Земуну, 12. септембра 1982. године, преносила је и телевизија. Био је то први телевизијски пренос једне фудбалске утакмице из Земуна, па се домаћин потрудио да у свему изађе у сусрет захтевима ТВ екипе, чак и претерујући у томе. Како огромна и висока репортажна кола нису могла да прођу кроз капију стадиона, руководиоци *Галенике* су одмах наредили да се разруши горњи свод улаза, чиме је проблем најефикасније, али и на најскупљи начин решен. Капија је још дуго потом била у рушевинама, а када је коначно сређена, било је то из касе земунског клуба.

*

Није неуобичајено у нашем фудбалу да слабе судије после утакмице буду испсоване, па чак и добију батина, али оно што им се једном приликом догодило у Земуну свакако је својеврстан преседан. Наиме, на утакмици између *Галеника* и *Сутјеске* (0:1) одигране у оквиру друголигашког такмичења 22. априла 1984. године, судија Фемић из Бијелог Поља свирао је на штету домаћег тима и чак му поништио један регуларан гол, па су судијску тројку после меча челници земунског клуба "казнили" тако што им нису, како је уобичајено, исплатили путне трошкове. Арбитрима је то саопштио тадашњи председник *Галеника* Ђура Пешић који је ушао у њихову свлачионицу и рекао: "Нећемо вам исплатити путне трошкове. Учинићемо то преко вашег савеза, па нек они одлуче шта ће".

*

Од 1984. године фудбалери најбољег земунског клуба сваког лета, а некада и зими, део припрема за нову сезону обављају у Крупњу. Објашњење за то су изванредна клима, одлични услови за рад, љубазни домаћини, али и чињеница да су у време када је клупска каса била празна, људи из хотела "Борац" и фудбалског клуба *Рађевац* оберучке прихватили Земунце. Тадашње обећање да ће платити кад буду могли, челни људи земунског клуба су испоштовали, па су тада успостављени односи базирани на поверењу остали до данас. Временом је рођено и присно пријатељство, па није ретко да виђени људи из Крупња бодре *Земун* на појединим утакмицама, а прича се и да свих 7.000 житеља овог живописног места, осим за локални *Рађевац*, навија и за *Земун*. И још нешто: један земунски фудбалер, Зоран Петровић, у Крупњу се заљубио у тамошњу девојку Веру и ожени је одмах после припрема 1991. године.

*

Поред игралишта у Крупњу, на коме тренирају фудбалери *Земуна* на припремама у том месту, тече брз планински поток, па лопте често заврше у његовим таласима. За њихово "ловљење" ангажован је физиотерапеут клуба Мирко Николић, који опремљен мередовом са дугачком дршком будно пази и чим лопта падне у воду, спретно је хвата и враћа фудбалерима.

*

У квалификацијама за јединствену Другу савезну лигу, *Земун* је 26. јуна 1988. године поражен од *Трепче* у Косовској Митровици са 1:5 и тако се опростио од друголигашких снова. Ипак, после тог сусрета, фудбалери *Земуна* бучно су славили, наравно не пораз, већ рођење сина првотимца Николе Ристића, који је телеграм о сретном догађају добио непосредно после утакмице. Тако су и остали млади фудбалери земунске екипе брзо заборавили пораз и придружили се свом саиграчу у весељу.

*

Када је прекомандован за тренера првог тима *Земуна*, у лето 1988. године, Сантрач је често истицао како много више воли рад са децом, где се опробао неколико сезона пре тога. Поткрепљујући то, често је причао ову анегдоту: "Дођем једно вече кући срећан и задовољан. Седим са породицом и у једном тренутку се насмејем. Пита ме супруга Биља: Шта ти је, шта се смејеш? а ја јој одговорим: Јој, Биљо, да видиш што један мали зна да центрира!".

*

Пред почетак друголигашког такмичења у сезони 1989/90. године сви у радовима повратника *Земуна*, од управе до фудбалера, изјављивали су да је једини циљ опстанак у лиги, једино је капитен Драган Лацмановић тврдио да ће земунски клуб већ те сезоне изборити пласман у друштво најбољих. Ветеран је тада упорно изјављивао да ће каријеру у дресу *Земуна* окончати као прволигашки играч, што се и обистинило. А идуће сезоне, када је поново играо одлично у такмичењу најбољих југословенских клубова, на честа питања новинара докле још мисли, популарни Лаца је шеретски одговарао: "Док ми се копачке не поцепају" - а затим би уз осмех додао: "Ако тада не купим нове".

*

После победе *Земуна* у првенственом сусрету против *ОФК Београда* (1:0) 15. октобра 1989. године, Слободан Сантрач, тадашњи тренер *Земуна*, а раније фудбалер оба ривала, рекао је: "И пре меча многи су ме питали шта је са мојим емоцијама. *ОФК Београд* јесте још увек у мом срцу, али су и моје жеље биле јасне - само победа *Земуна* ме је интересовала". А онда је додао: "Да смо победили са 3:0 направио бих колут напред на терену, полио се кофом воде... Наравно од среће".

*

Пред одлучујућу утакмицу за улазак у Прву савезну лигу, у којој је *Земун* 30. маја 1990. године пред 6000 својих навијача савладао крушевачки *Напредак* са 3:0, Томислав Милићевић се опкладио са Петром Курчубићем да ће макар једанпут затрести мрежу гостију. То му је и успело у 79. минуту, али много заслужнији од стрелца за тај гол је био Мухадин Ћоралић, који је после сјајног соло продора додао Милићевићу лопту као на тацни, па овај није ни могао друго да уради већ да постигне погодак. Како је опклада била - вечера, Ћоралић је после утакмице подсетио Милићевића: "Томо, јешћемо из истог тањира".

*

У то време често су склапане и друге сличне опкладе, па се пред утакмицу *Земун - Искра*, 12. маја 1990. године, Лацмановић опкладио са својим кумом и бившим играчем клуба Мирославом Величковићем да ће постићи макар један гол. *Земун* је победио са 3:0, али се капитен Лацмановић није уписао у листу стрелаца. Најбољу прилику за то имао је у 50. минуту, када је досуђен пенал за домаће: Лацмановић је одмах притрчао лопти у намери да он изведе најстрожу казну, али га је Шестић "убедио" да је за то задужен он, па је и шут са беле тачке претворио у гол. Не зна се да ли су Величковић и Шестић били у договору, тек Лацмановић је остао без тадашњих 500 динара које је, после утакмице, исплатио куму на име изгубљене опкладе.

*

Коначан пласман у Прву савезну лигу у сезони 1989/90. године *Земун* је обезбедио победом на домаћем терену против *Напретка* из Крушевца (3:0), 30. маја 1990. године. У тадашњем тиму *Земуна* капитен је био Драган Лацмановић, а његов официјелни заменик Бранко Николић, обојица дугогодишњи чланови клуба и једини од тадашњих фудбалера који су играли за *Галеника* у Првој савезној лиги 1982/83. године. После одличне игре и два постигнута гола, Лацмановић је пред крај игре напустио терен, предавши при том капитенску траку свом заменику, али ју је овај истог тренутка уручио Милошу Шестићу, такође ветерану, који је те сезоне умногоме допринео успеху *Земуна*. Стари ас Шестић најпре се збунио и покушао да врати траку Николићу, али како је овај био упоран, ставио ју је око руку, уз бурно одобравање преко 6000 гледалаца.

*

По уласку *Земуна* у Прву савезну лигу 1990. године, чланови управе клуба, на подстицај Душана Остојића, купили су директору Слободану Пејовићу кравату, уз образложење да у прволигашком рангу не може да ради као до тада - у џемперу. Популарни Пеја је одело и кравату носио само неколико дана, па се и дан данас најчешће вија у џемперу и фармеркама, што му не смета да беспрекорно обавља свој одговорни посао.

*

Дугогодишњи тренер *Земуна* Влада Пејовић често је непогрешиво прогнозирао резултат своје екипе, а једном је открио и "тајну" како то успева. Наиме, својевремено је тренер земунског тима, пре једног сусрета своје екипе, гледао београдски *Раднички*, а обе утакмице су завршене идентичним резултатом. Због тога је и касније, кад год је био у прилици, присуствовао мечевима *Радничког* и тако "знао" и будући резултат *Земуна*. Такође, као репер су му служили и резултати омладинског тима *Земуна*. Пејовић је и иначе био прилично сујеверан, па тако, на пример, никада није дозвољавао исплату премија 13. у месецу.

*

Пред првенствени сусрет са тузланском *Слободом*, у јесен 1990. године, стручни штаб *Земуна* је имао великих проблема око састава тима због многих повређених играча, а сасвим изненада онима на које се није могло рачунати придружио се и бек Раденко Матичић. Он је, наиме, још раније заказао венчање за недељу, имајући у виду да *Земун* као домаћин игра суботом, али је баш за овај сусрет термин промењен за недељу, због „вечитог дербија". Матичар, очито незаинтересован за фудбал, је одбио да промени датум венчања, па је *Земун* морао да се лиши и услуга свог поузданог фудбалера-младожење, али је, на срећу, ипак забележио победу од 1:0.

*

Пред прволигашки сусрет између *Земуна* и *Олимпије* 5. децембра 1990. године пао је обилан снег и потпуно покрио Градски стадион. Знајући да су Словенци навикнути на играње по снегу и да ће се на њему много боље сналазити од домаћих фудбалера, директор *Земуна* Слободан Пејовић је наредио да се пре утакмице терен потпуно очисти, што је веома педантно и урађено. Фудбалери *Земуна* су овај меч одиграли изванредно, о чему говори и наслов извештаја са утакмице у "Спорту" који је гласио "Земунци разорили змајчеке" и однели сигурну победу од 2:0. После утакмице директор је, пола у шали, а пола озбиљно, саопштио домаћим фудбалерима да је за ову важну победу он заслужан барем колико и они.

*

После прволигашке утакмице са загребачким *Динамом*, 22. марта 1991. године, у којој су гости у последњим секундама игре изједначили резултат на 2:2, а затим пеналима ускратили домаћину и бод, директор *Земуна* Слободан Пејовић доживео је прави шок и од тада дуго није посматрао утакмице свог тима. Поново се нашао на трибинама Градског стадиона тек на утакмици *Земун - Црвена звезда* 18. фебруара 1995. године када су Земунци пружили сјајну игру и после 14 узастопних пораза од "црвено-белих" у првенственим и куп утакмицама, забележили победу од 2:1. И то је била утакмица за инфаркт, гости су изједначили три минута пред крај, али су Земунци већ у следећем минуту изнудили пенал и дошли до сјајне победе. Пејовић је све до тада био у гледалишту, али извођење најстроже казне није могао да гледа, а после утакмице био је међу најсрећнијима на стадиону. Директор је очито био батлија, а фудбалери су после те утакмице захтевали да их убудуће посматра не само у Земуну, већ и у гостима.

*

Читава три кола *Земун* је био лидер прволигашког каравана у сезони 1991/92. године. Челне позиције *Земун* се домогао већ после другог кола, с обзиром да је једини од свих 18 тимова освојио максималан број бодова - 4, један више од другопласиране *Војводине*. Прво место на табели *Земун* је задржао и после пенал - бода освојеног против *Вардара* у Скопљу и победе против *Сутјеске* на домаћем терену. Тако је после четвртог кола *Земун* био први са 7 бодова, испред *Црвене звезде* и *Партизана*, који су освојили бод мање. После пораза у Битољу, у петом колу, *Земун* је пао на треће место, иако је имао исти број бодова као и водећа *Црвена звезда*, другопласирани *ОФК Београд* и четврти *Партизан*. Још неколико кола *Земун* је држао позицију у самом врху, да би онда попустио и на крају првенства био десети. Никада, ни пре, ни после тога, *Земун* није више био лидер прволигашке табеле.

*

У прволигашкој утакмици против *Сарајева* у Земуну (2:0) 17. августа 1991. године, најбољи појединац у дресу домаћих био је Дејан Чуровић који је постигао и оба гола. После утакмице је изјавио дописнику једног листа: "Ово су ми најдражи голови, јер су поклон мојој сестри за рођендан, пошто јој ништа нисам купио". Пупуларни Чуре очигледно је искористио своје фудбалско умеће како не би морао да купи сестри неки скуп поклон, а уз то је зарадио, добивши екстра премију од клуба.

*

Када је почео рат у Хрватској, позив за фронт је крајем 1991. године, као резервиста, добио и фудбалер *Земуна* Драган Виторовић. Био је то једини прволигашки фудбалер који је ратовао и то пуних 45 дана. Тек што се вратио из пакла Вуковара, уследио је нови позив за ратиште и, готово истовремено, у јануару 1992. године, стављање на трансфер листу у клубу. На срећу, тих дана му је супруга Ружица добила другог сина, па је избегао нови одлазак на фронт, а и стручни штаб *Земуна* је променио мишљење и задржао га у клубу. За изненадну срећу Виторовић се породици одужио пажњом и љубављу, а клубу - добрим играма.

*

После сјајних игара и резултата *Земуна* у прволигашкој сезони 1992/93. године, део спортских извештача доделио је екипи из Горње Вароши епитет "Гусари са Дунава". Упркос честом понављању, земунска публика никада није прихватила тај "шпицнамен" за своје љубимце, па су и новинари који су га лансирали, убрзо од њега одустали.

*

На првенственој утакмици између *Војводине* и *Земуна* у Новом Саду 28. марта 1992. године догодио се један крајње необичан и комичан случај. Крај утакмице се ближио, резултат је био 1:1, а како је тада важило правило да се у случају нерешеног резултата пуца серија од по пет пенала да би се одлучило која екипа носи бод, тренер *Земуна* Герум је решио да у игру убаци искусног чувара мреже Славка Радовића, иначе специјалисту за одбрану удараца са беле тачке, уместо младог Александра Марковића, који је бранио од почетка сусрета. Међутим, како Радовић није имао број на дресу, масер екипе је покушао да му фластером некако на дресу "испише" 12, али није имао довољно "материјала" и од замене није било ништа, јер је судија у међувремену одсвирао крај. "Политикин" извештач са утакмице је то сасвим исправно прокоментарисао са: "Баш свашта од нашег прволигаша"! Узгред буди речено, Марковић није зауставио ни један шут играча *Војводине* са пенала, па је *Земун* изгубио бод пенал-резултатом 4:5.

*

Иако је пружио изванредну игру, *Земун* је 17. октобра 1992. године, у првенственом мечу на "Маракани", поражен од *Црвене звезде*, актуелног државног првака и европског шампиона, са 0:3 и то пре свега због изузетно неефикасне игре својих нападача који су пропустили да реализују бар 4-5 стопроцентних гол-шанси. Одмах после утакмице, дискутујући о томе, директор клуба Слободан Пејовић понудио је "главном актеру промашаја", Дејану Чуровићу, опкладу да ће и резервни тим *Земуна* савладати првотимце. Изазов је прихваћен, а улог је било - печено прасе! Тај сусрет је одигран већ у наредну среду, судиле су га званичне судије, како би све било регуларно, а гледало га је и мноштво навијача заинтересованих за исход. Сусрет су добили првотимци са 3:2, резервисти су пружили јак отпор, али су после меча ипак доспели на мету Чуровића и другова: "Ви сте за нас само млади лавови који још увек имају млечне зубиће. Намерно смо победили само са голом разлике да бисмо вам оставили лажну наду за реванш. Треба опет јести".

*

У последњем колу првенства 1992/93. године *Земун* је на домаћем терену победио *Хајдук Родић МБ* из Куле аутоголом капитена гостију Душка Грујичића. Неколико месеци касније, у првенственом мечу истих противника у новој сезони, *Земун* је опет победио са 2:1, сва три гола постигнута су из пенала, а оба пута најстрожу казну против своје екипе скривио је Грујичић. Тада је неко од чланова управе *Земуна* предложио да се овај играч Куљана прогласи за "главног спонзора" фудбалског клуба *Земун*.

*

У лето 1994. године резервни голман *Земуна* Александар Марковић уступљен је, на двојну регистрацију, зонашу *Врчин 91*. Бранећи боје тог клуба, испољио је одличну форму и чак се прославио као голгетер, када је у дербију са *Сремчицом*, озлојеђен јаловом игром својих саиграча, у последњем минуту меча отишао до противничког шеснаестерца и ефектним ударцем главом спасао бод свом тиму. Убрзо потом Марковић је добио прилику да помогне и свом матичном клубу, на утакмици са *Црвеном звездом*, 29. октобра 1994. године, с обзиром да први голман Радовић није могао да игра због два жута картона. На тој утакмици стрелци *Црвене звезде* су са пет погодака просто изрешетали мрежу Марковића, који је тада вероватно зажалио што се својевремено није определио да игра вођу навале, уместо да стоји између статива.

*

Дугогодишњи физотерапеут *Земуна* Мирко Николић често је фудбалере забављао причањем вицева. Знао их је много и причао их неуморно и мада најчешће те шале нико од слушалаца није схватао, увек је било смеха до суза. Када је у *Земун* 1990. године из *ОФК Београда* дошао легендарни масер Милан Аранђеловић - Раки, Николић се сетио и једне анегдоте у којој су главни актери били он и његов нови колега, па је то и испричао једном приликом. Наиме у једном сусрету на Омладинском стадиону на Карабурми у коме су се састали *ОФК Београд и Галеника*, дошло је до тежег судара два играча. Николић и Аранђеловић су истовремено потрчали у помоћ, свако свом играчу, а како се судар десио на супротном делу терену, физиотерапеути су, трчећи напоредо, имали да превале добру раздаљину до циља. Ову трку публика је прихватила као такмичење, па је почела бучно да навија и бодри захуктале физиотерапеуте, који су и сами одмах прихватили улогу "атлетичара". Николић је стигао први, али му је, због снажног темпа, пукао мишић на нози. Ову причу популарни земунски физиотерапеут је завршио речима: "Ко те пита за мишић, бржи сам!".

"Трка" физиотерапеута Николића и Аранђеловића на утакмици ОФК Београд - Галеника

*

На прволигашкој утакмици са *Црвеном звездом* у Београду, 30. јануара 1994. године (0:2), у тиму *Земуна* појавила су се чак три Марковића - Александар на голу и Предраг и Драган у пољу. За пола века постојања у најбољем земунском тиму играло је петнаестак фудбалера са презименом Марковић, али никада тројица у истом тиму. И још нешто: ни један од свих тих Марковића није био ни у каквом сродству са осталима!

*

У првенственом сусрету између *ОФК Београда* и *Земуна*, на Омладинском стадиону на Карабурми 15. октобра 1994. године, који је завршен победом гостију од 2:0, једном од стрелаца, Константину Огњановићу, догодило се нешто крање необично: у тренутку када је заједно са лоптом остављао за собом свог чувара Маниславића, овај га је, немоћан да било шта друго уради, ухватио за гаћице и свукао му их готово до колена. На изненађење, а касније одушевљење малобројних гледалаца, Огњановић није стао, већ је у трку подигао гаће и наставио акцију из које, умало, није пао и нови гол! Аплауз су добили и он и судија Грујица Томић, који је и у оваквој ситуацији правилно испоштовао преимућство.

*

Од пре неколико година у *Земуну* је уведена лепа традиција да се обележе рођендани свих фудбалера. О тим датумима брине секретарица Олгица Филиповић, а слављеник увек добија торту коју, наравно, подели са осталим саиграчима, после тренинга или утакмице тога дана.

*

За чистоћу трибина на стадиону у Горњој вароши већ годинама је задужен Божа Бубало - Пиола, некада и сам фудбалер неколико земунских клубова. Једном приликом изнео је новинару "Спортског журнала" сопствено, веома оригинално запажање: "Знате, ако случајно недељом будем спречен и не гледам утакмицу, у понедељак када прошетам по трибинама тачно знам како смо играли. Када је љуски од семенки и сунцокрета пуно, онда поуздано знам да је меч био напет, неизвестан и да нам није ишло. Када је за мене мало посла значи да није било нервозе, *Земун* је глатко победио, а гледаоци уживали у доброј игри".

*

На првенственој утакмици против суботичког *Спартака* 24. септембра 1995. године у Земуну, фудбалер домаћих Ненад Томић обезбедио је минималну победу свом тиму сјајним ударцем у саме рашље, а у 75. минуту је топовским шутом из велике даљине још једном погодио пречку. Тај шут је малобројним гледаоцима на стадиону омогућио да виде оно што вероватно никада видели нису, нити хоће: после првог ударца у пречку, лопта је одскочила у вис, још једном пала на готово исто место, да би на крају завршила на спољној страни мреже. Тако је сјајном шутеру *Земуна* пошло за ногом оно што не могу да остваре ни много већи асови: да једним ударцем два пута уздрма греду!

*

После првих шест кола у сезони 1994/95. године, фудбалери *Земуна* освојили су само 3 бода, па су им, према учинку, и принадлежности веома опале. Ипак, фудбалери *Земуна* су у септембру 1994. године међу собом сакупили прилог за изградњу дечје болнице у Тиршовој улици, што нису учинили ни играчи далеко богатијих клубова.

*

Тренери обично бране својим фудбалерима да играју утакмице малог фудбала, а у *Земуну* су играчи једно време чак ригорозно кажњавани за такве прекршаје. Ипак, земунски тим је повремено учествовао на неким турнирима у малом фудбалу. Послењи пут је то било у зиму 1994/95. године на турниру у Новом Београду, када је сав приход уплаћен за обнову земунског породилишта. На том такмичењу наступиле су четири екипе, а у првом колу је *Земун* играо нерешено 3:3 са репрезентацијом Београдских нада, да би затим победио на пенале са 8:7, док је репрезентација Југославије победила селекцију Хумане звезде са 5:0. У финалу је *Земун* катастрофално поражен од репрезентације Југославије са 0:8.

*

Најбољи земунски клуб имао је у својим редовима и једног "филмског глумца", јер се Гезим Љаља појавио у филму Пурише Ђорђевића "Тренер" у једној од улога.

Слободан Павковић, бивши фудбалер *Војводине* и *Партизана*, који је играо и за *Галенику* у сезони 1983/84. године, био је и одличан музичар и певач, а једно време и позната естрадна звезда.

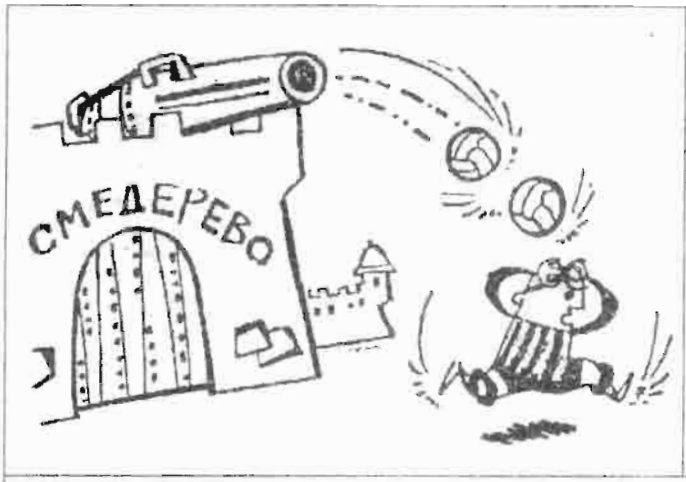
Такође, од недавно популарни певач забавне музике Адам Туцек својевремено је играо у пионирима и подмлатку *Галенике*.

*

Голман првог тима *Јединства* на прелазу педесетих и шездесетих година, Јован Прокопљевић, рано је напустио фудбал због повреде и тада се посветио карикатури. Врло брзо афирмисао се као један од најбољих југословенских карикатуриста, а уз многа домаћа и интернационална признања, добио је и награду "Пјер" 1994. године.

Још један познати земунски фудбалер, Гезим Љаља, од малена се аматерски бавио сликарством и цртањем карикатура, а по окончању спортске каријере много више времена посвећује том хобију. За сада није имао прилике да свој уметнички опус представи широј публици, али је на страницама "Спортског журнала" објављено неколико његових карикатура, које је критика оценила као врло добре.

И многи други карикатуристи, по којима је Земун надалеко чувен, објављивали су карикатуре везане за рад најбољег земунског клуба или његових фудбалера, а повремено су то чинили и они карикатуристи који нису Земунци. На наредним странама објављујемо мали избор карикатура земунских карикатуриста.

Карикатура Зорана Јовановића нацртана после квалификационе утакмице Будућност (Смедерево) - Јединство (3:0) 1961. године

Горе и десно: једна епизода стрипа "Жиле" Јована Прокопљевића објављена у "Земунским новинама" 1964. године
Доле: две карикатуре Слободана Милића о фудбалском клубу Галеника

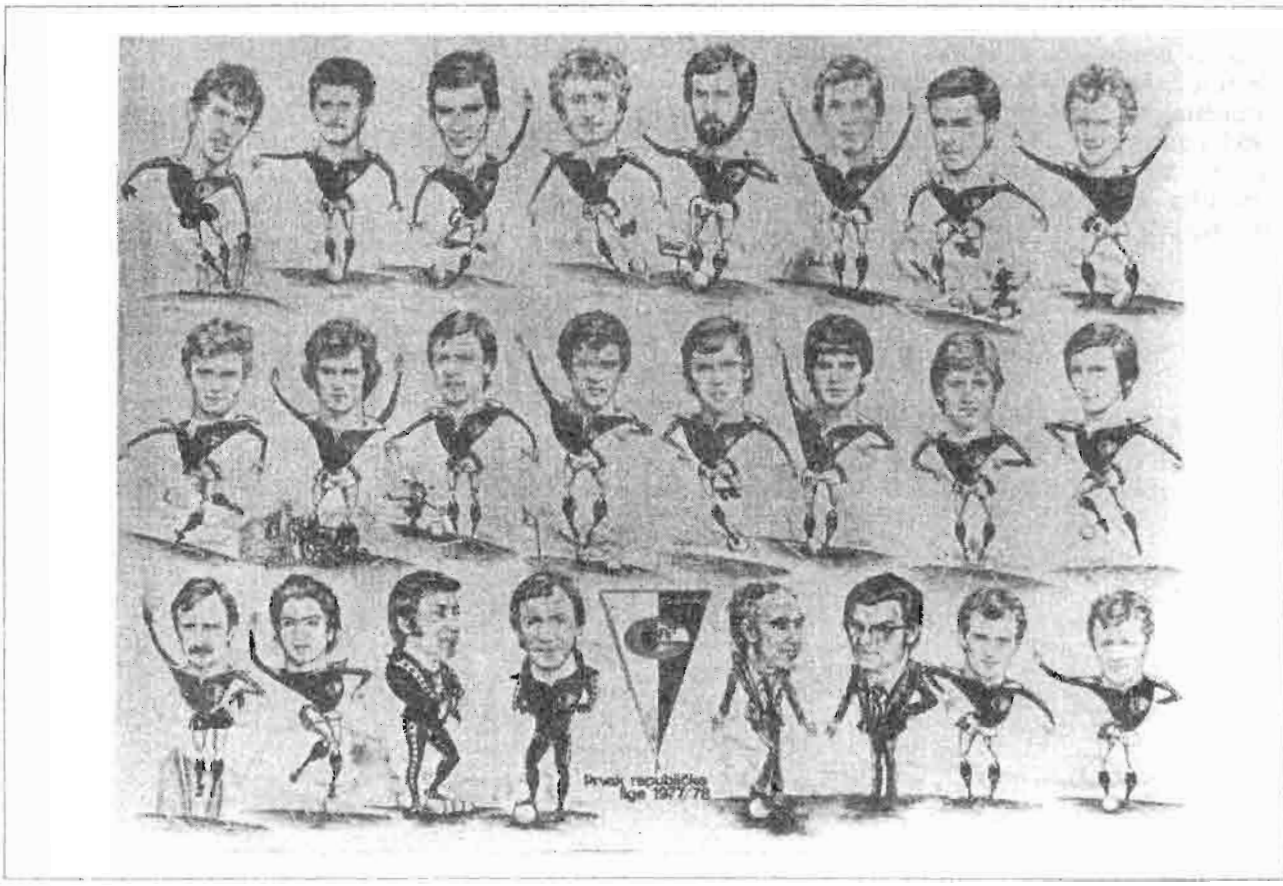

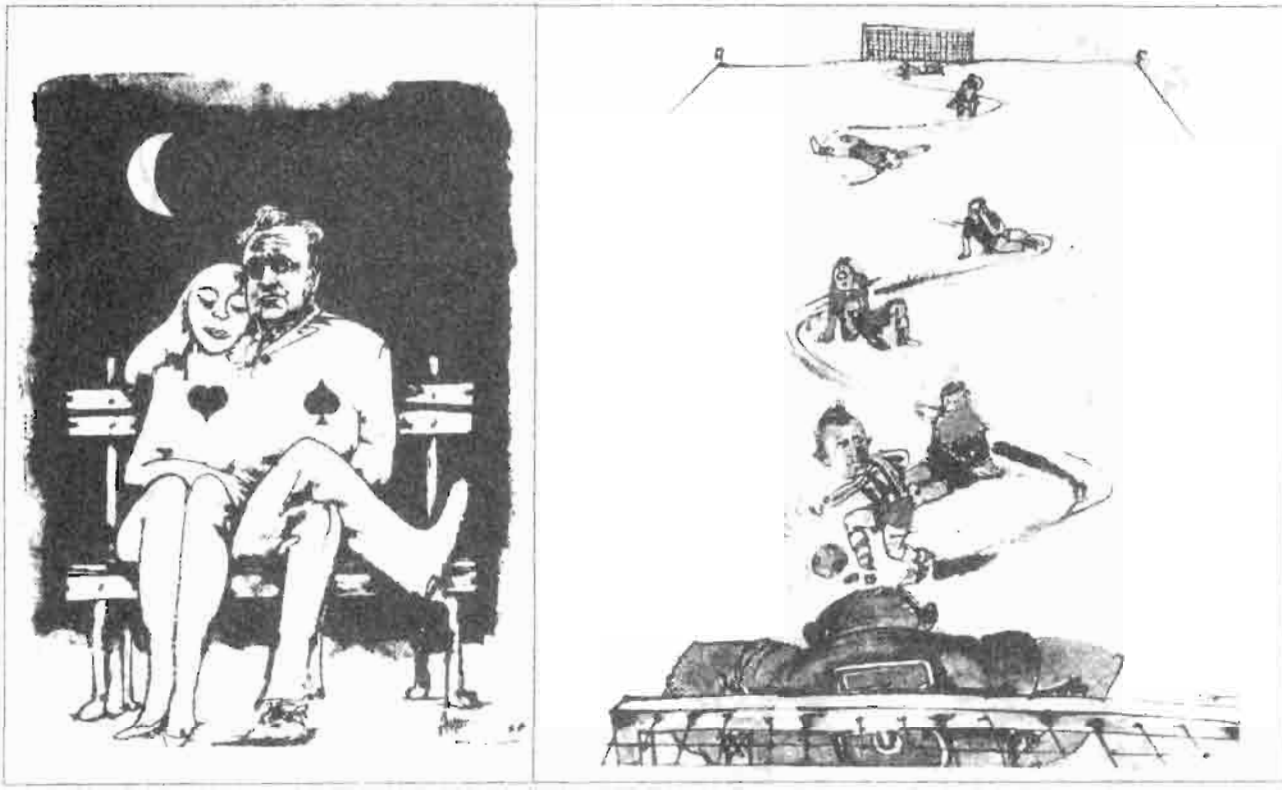

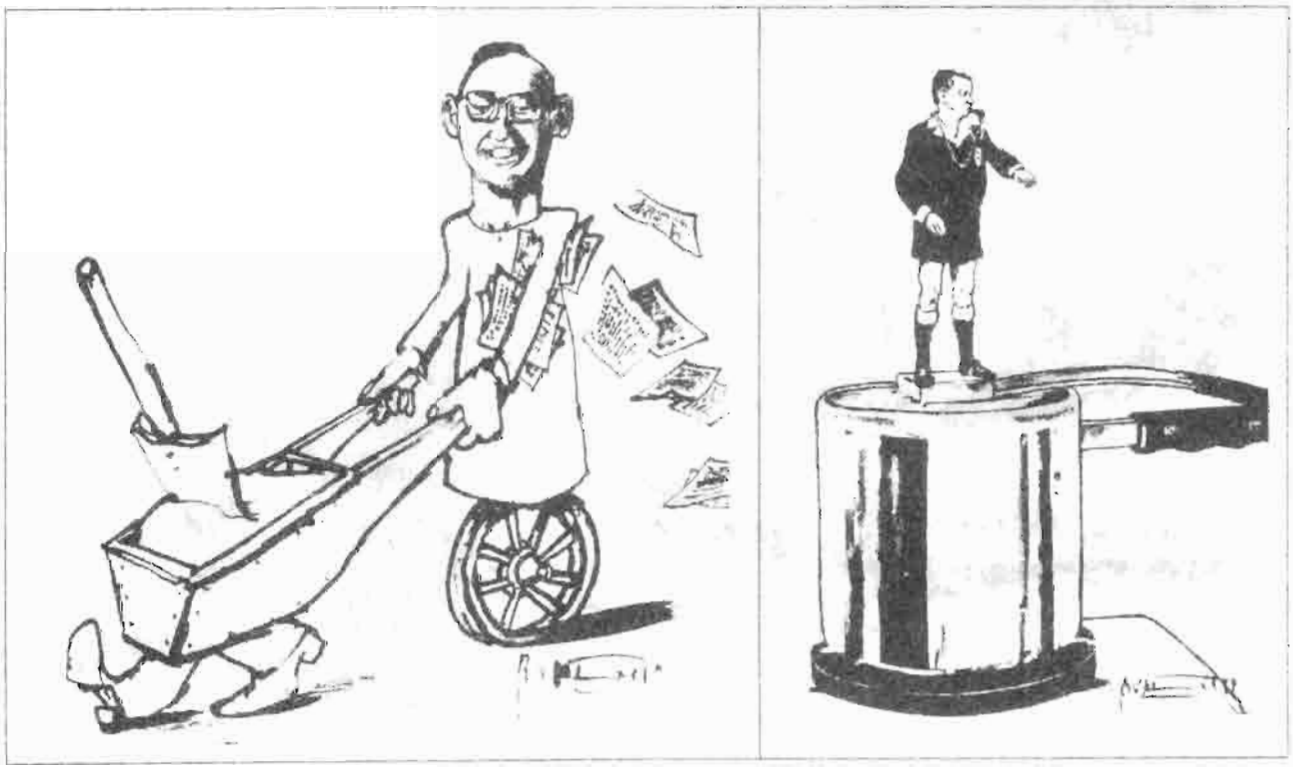
Две генерације фудбалера Галенике на карикатурама Ненада Милићевића - Лије

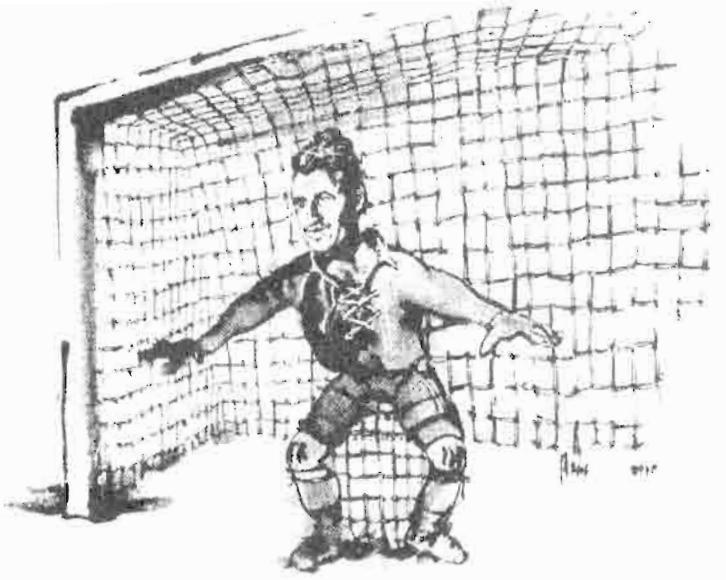

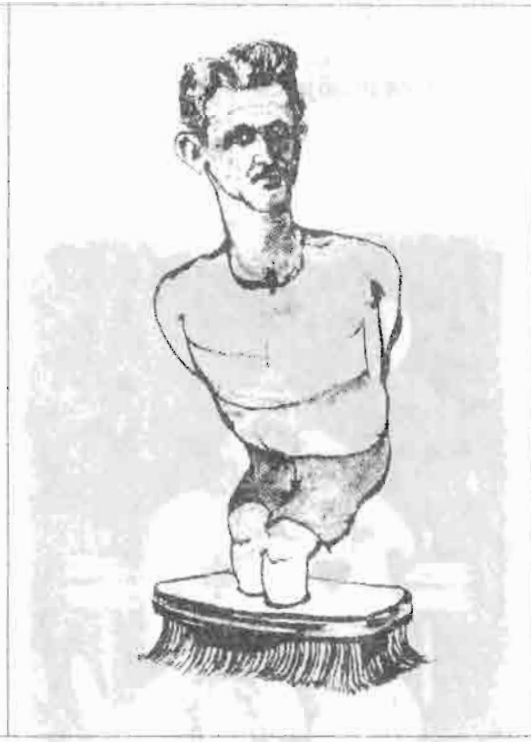
У књизи "ЗЕМУНЦИ У КАРИКАТУРИ" ("Траг", Земун, 1992), Драган Руменчић је нацртао и педесетак карикатура познатих земунских фудбалера и спортских радника разних генерација, од којих овде објављујемо следећи избор:

Горе лево: Богдан Јеремић - Пик. Горе десно: Франц Боровиц - Лулика
Доле лево: Игњат Петровић - Гига. Доле десно: Стеван Кузминац - Кепа

Горе лево: Слободан Марковић - Бата Њоња. Горе десно: Миленко Свиларић - Енџика. Лево: Драгомир Радосављевић - Кепа. Доле лево: Марјан Јантољак. Доле десно: Еуген Гашпаровић - Ега

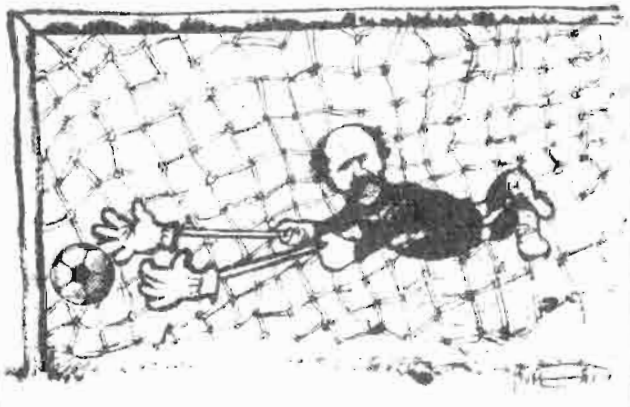

Горе лево: Мирослав Величковић - Рибика. Горе у средини: Душан Челар. Горе десно: Синиша Гајин. Лево: Марко Валок. Десно: Иван Чабриновић. Доле лево: Златко Кежман. Доле десно: Сима Николић

Горе лево: Драган Лацмановић. Горе десно: Гезим Љаља

Лево: Карикатура коју је нацртао Гезим Љаља, а објавио "Спортски журнал" 17. маја 1994. године после утакмице Земун - Будућност (4:2). На карикатури су приказани тренери В. Пејовић (Земун) и Митровић (Будућност)

ДОКУМЕНТАЦИЈА

ПЛАСМАНИ И РЕЗУЛТАТИ КЛУБА У ПРВЕНСТВЕНИМ ТАКМИЧЕЊИМА

У прегледу који следи дати су сви познати пласмани и резултати *Сремца, Спарте, Јединства, Галенике* и *Земуна* у првенственим такмичењима. Код пласмана, по уобичајеном систему у спортској штампи, наведени су освојено место на коначној табели, назив клуба, број одиграних утакмица, број победа, број нерешених резултата (у сезонама када су извођени додатни једанаестерци, у загради је број победа на пенале) и број пораза, затим гол разлика, као и укупно освојено бодова. Код навођења резултата, противици земунског клуба су дати по распореду у првенству, с тим што је у првој колони резултат јесењег, а у другој пролећног дела такмичења, осим за године 1950, 1951. и 1952, када су лиге игране у календарској години, односно први део у пролеће, а други у јесен. Резултати које је земунски тим постигао као домаћин су подебљани, а у сезонама када су после нерешеног исхода извођени додатни једанаестарци, ти резултати су дати у заградама.

1946

Првенство Београда (квалификациони турнир за Прву савезну лигу), 6 тимова:

6. Сремац	5	0	0	5	4:11	0

Првенство Београда (квалификациони турнир за зонско такмичење ФСС)

Прва група - 8 тимова:

6. Спарта	7	2	1	4	12:18	5

Друга група - 9 тимова:

7. Сремац	8	2	1	5	8:18	5

1946/47

Првенство Београда - 7 тимова:

1. Јединство	12	6	4	2	43:19	16

Квалификације за Зонску лигу Србије - 6 тимова - једнокружно:

2. Јединство

1947/48

Зонска лига ФСС, Друга зона - 10 тимова:

4. Јединство	18	8	5	5	40:25	21

Квалификације за јединствену Српску лигу:

Јединство-Трепча (Косовска Митровица)	4:0	и	**4:1**
Јединство-Пролетер (Зрењанин)	**1:4**	и	2:1

1948/49

Зонска лига ФСС, Прва зона - 8 тимова:

3. Јединство

Квалификације за јединствену Српску лигу:

Јединство-Полет (Сомбор)	**4:1**	и	3:4
Јединство-Раднички (Београд)	**1:1**	и	0:2

1950

Квалификације за Српску лигу:

Јединство-Трепча (Косовска Митровица)	0:1	и	**3:1**

Српска лига - 14 тимова:

3. Јединство	26	16	6	4	54:27	38	

Резултати:	6. октобар (Кикинда)	1:0	и	**1:1**
	Срем (Сремска Митровица)	**1:0**	и	3:1
	Раднички (Обреновац)	3:1	и	**2:1**
	Раднички (Крагујевац)	**2:1**	и	4:1
	Славија (Београд)	1:1	и	**0:3** (пфф)
	Дубочица (Лесковац)	**4:0**	и	1:5
	Милиционар (Београд)	1:1	и	**2:0**
	Јединство (Приштина)	**5:1**	и	6:0
	Борац (Чачак)	1:0	и	**3:0**
	Београд	**1:1**	и	3:0 (пфф)
	Динамо (Зајечар)	1:2	и	**1:1**
	Слога (Ранковићево)	**3:0** (пфф)	и	2:4
	Раднички (Ниш)	0:2	и	**2:0**

1951

Српска лига - 14 тимова:

2. Јединство	26	14	5	7	47:35	33	

Резултати:	Сента	**2:0**	и	3:0
	Милиционар (Београд)	**2:0**	и	0:3
	Тимок (Зајечар)	1:0	и	**3:2**
	Раднички (Крагујевац)	**3:1**	и	1:1
	Слога (Ранковићево)	4:2	и	**1:0**
	Трепча (Косовска Митровица)	**2:0**	и	1:3
	Јединство (Параћин)	0:0	и	**4:2**
	Будућност (Ваљево)	**1:3**	и	4:2
	Дубочица (Лесковац)	1:1	и	**1:2**
	Раднички (Ниш)	**4:1**	и	1:1
	6. октобар (Кикинда)	2:6	и	**3:1**
	Борац (Чачак)	**1:1**	и	0:1
	Раднички (Обреновац)	0:2	и	**2:0**

1952

Београдска подсавезна лига - 8 тимова:

2. Јединство	14	8	2	4	37:25	18	

Резултати:	Сењак (Београд)	**5:0**	и	2:2
	Вождовачки (Београд)	4:1	и	**2:0**
	Раднички (Београд)	**2:0**	и	1:6
	Чукарички (Београд)	1:2	и	**3:0**
	Милиционар (Београд)	**5:2**	и	4:2
	Славија (Београд)	2:2	и	**2:6**
	Наша крила (Земун)	**1:2**	и	3:0

1952/53

Београдска подсавезна лига - 10 тимова:

2. Јединство	18	10	3	5	43:31	23

Резултати:	Славија (Београд)	**0:0**	и	1:1
	Раднички (Београд)	**1:3**	и	0:3
	Нови Београд	3:3	и	**2:1**
	Душановац (Београд)	**2:3**	и	0:0
	Занатлија (Београд)	4:0	и	**3:1**
	Медицинар (Београд)	**9:1**	и	3:1
	Чукарички (Београд)	4:3	и	**0:4**
	Шумадија (Београд)	**2:0**	и	0:5
	Наша крила (Земун)	3:1	и	**6:1**

1953/54

Београдска подсавезна лига - 12 тимова:

1. Јединство	22	17	1	4	71:33	35

Резултати:	Графичар (Београд	4:2	и	**5:0**
	Хајдук (Београд)	**2:1**	и	1:4
	Будућност (Земун)	3:2	и	**4:2**
	Медицинар (Београд)	**0:0**	и	4:2
	Славија (Београд)	6:3	и	**5:0**
	Раковица	**6:0**	и	1:0
	Чукарички (Београд)	**4:3**	и	2:1
	Шумадија (Београд)	**1:2**	и	2:1
	Шеһеранац (Београд)	0:2	и	**3:1**
	Занатлија (Београд)	**6:2**	и	1:3
	Душановац (Београд)	3:0	и	**8:2**

Квалификације за Другу савезну лигу:

Јединство-Бачка (Бачка Паланка)	1:3	и	**4:1**
Јединство-Шумадија (Аранђеловац)	**3:5**	и	2:4

1954/55

Српска лига, северна група - 12 тимова:

3. Јединство	22	12	4	6	48:35	28

Резултати:	Динамо (Панчево)	**0:3**	и	1:4
	Нови Сад	5:1	и	**3:1**
	Сента	**4:1**	и	3:2
	Жељезничар (Инђија)	2:3	и	**5:0**
	Чукарички (Београд)	**2:2**	и	0:1
	Раднички (Сомбор)	0:2	и	**1:1**
	Славија (Нови Сад)	**2:1**	и	1:1
	Јединство (Стара Пазова)	**2:1**	и	2:4
	Банат (Кикинда)	**3:2**	и	2:1
	Бачка (Бачка Паланка)	**4:1**	и	3:2
	Шумадија (Београд)	2:0	и	**1:1**

1955/56

Трећа зонска лига ФСЈ - 14 тимова:

	14. Јединство	26	3	7	16	29:61	13	
Резултати:	Борово					**1:1**	и	0:2
	Млади радник (Пожаревац)					1:2	и	**1:0**
	Пролетер (Зрењанин)					**2:2**	и	0:1
	БУСК (Београд)					0:1	и	**1:3**
	Раднички (Сомбор)					**2:6**	и	0:1
	Динамо (Винковци)					2:3	и	**4:1**
	Шумадија (Аранђеловац)					**1:1**	и	0:2
	Смедерево					**2:2**	и	1:2
	Динамо (Панчево)					0:6	и	**1:2**
	Бачка (Бачка Паланка)					**0:0**	и	1:7
	Шумадија (Београд)					2:1	и	**3:4**
	Јединство (Стара Пазова)					**1:3**	и	1:1
	Будућност (Ваљево)					1:6	и	**1:1**

1956/57

Београдска подсавезна лига - 14 тимова:

	6. Јединство	26	10	7	9	54:45	27	
Резултати:	ИМ Раковица					2:2	и	**6:0**
	Синђелић (Београд)					**2:3**	и	3:1
	Булбулдерац (Београд)					1:1	и	**3:2**
	Обилић (Београд)					2:2	и	**3:2**
	Београд					**2:3**	и	2:3
	Хајдук (Београд)					3:2	и	**2:0**
	Полет (Београд)					**4:2**	и	0:0
	Слобода (Београд)					2:2	и	**0:1**
	БАСК (Београд)					**3:3**	и	0:1
	Наша крила (Земун)					1:1	и	**2:3**
	Занатлија (Београд)					0:2	и	**3:0**
	Чукарички (Београд)					0:4	и	**4:1**
	ТСК Шумадија (Београд)					**2:1**	и	2:3

1957/58

Београдска подсавезна лига - 16 тимова (такмичење завршило 15):

	3. Јединство	28	16	5	7	50:29	37	
Резултати:	Слобода (Београд)					1:0	и	**2:1**
	Обилић (Београд)					**4:0**	и	2:4
	Искра (Барич)					3:1	и	**2:1**
	Раднички (Обреновац)					**2:1**	и	0:0
	Металац (Београд)					1:1	и	**1:1**
	Хајдук (Београд)					**3:1**	и	3:1
	Графичар (Београд)					2:0	и	**1:0**
	ТУСК (Београд)					**4:2**	и	0:2
	Занатлија (Београд)					0:1	и	**1:0**
	Београд					3:3	и	**0:1**
	Чукарички (Београд)					**2:0**	и	1:0
	Полет (Београд)					1:2	и	**5:2**
	Текстилац (Земун)					1:2	и	**0:0**
	БАСК (Београд)					**0:2**	и	5:0

1958/59

Београдска зонска лига - 12 тимова:

2. Јединство	22	10	9	3	37:27	29

Резултати:	Слобода (Београд)	**4**:1	и	2:2
	Мостоградња (Батајница)	3:0	и	**2:1**
	Дорћол (Београд)	**0:0**	и	2:1
	БАСК (Београд)	3:3	и	**1:1**
	Београд	**2:2**	и	1:0
	Металац (Београд)	1:4	и	**0:0**
	Занатлија (Београд)	**3:0**	и	1:1
	Полет (Београд)	1:0	и	**1:0**
	Партизан II (Београд)	2:3	и	**0:5**
	ТУСК (Београд)	1:1	и	**0:0**
	Наша крила (Земун)	**3:1**	и	4:1

Квалификације за Другу савезну лигу - Источна Б група - 5 тимова:

5. Јединство	8	0	4	4	13:28	4

Резултати:	Мачва (Шабац)	**0:4**	и	1:5
	Радник (Врбас)	3:3	и	**2:7**
	Русанда (Меленци)	**1:1**	и	2:2
	Раднички (Кикинда)	2:4	и	**2:2**

1959/60

Београдска зонска лига - 12 тимова:

4. Јединство	22	10	4	8	23:28	24

Резултати:	Раднички (Обреновац)	**0:1**	и	1:0
	ТУСК (Београд)	2:1	и	**2:0**
	БАСК (Београд)	**2:1**	и	1:5
	Металац (Београд)	1:6	и	**2:0**
	Полет (Београд)	**2:1**	и	0:0
	Партизан II (Београд)	1:1	и	**0:2**
	Београд	**2:0**	и	1:2
	Слобода (Београд)	0:2	и	**0:2**
	Вождовачки (Београд)	**2:0**	и	0:4
	Дорћол (Београд)	3:0	и	**0:0**
	Наша крила (Земун)	**0:0**	и	1:0

1960/61

Београдска зонска лига - 12 тимова:

1. Јединство	22	14	6	2	50:23	34

Резултати:	Раднички (Обреновац)	**2:0**	и	2:1
	Београд	0:1	и	**1:0**
	ТУСК (Београд)	**3:2**	и	1:1
	Слобода (Београд)	5:1	и	**5:1**
	Хајдук (Београд)	**4:3**	и	1:1
	Синђелић (Београд)	4:0	и	**4:2**
	Вождовачки (Београд)	**2:2**	и	2:1
	БСК (Батајница)	1:1	и	**1:0**
	Дорћол (Београд)	**2:2**	и	2:0
	Металац (Београд)	1:2	и	**1:1**
	Наша крила (Земун)	**4:0**	и	2:1

Квалификације за Другу савезну лигу:

	Будућност (Смедерево)	0:3	и	**3:3**

1961/62

Београдска зонска лига - 12 тимова:

	1. Јединство	22	12	4	6	43:27	28	
Резултати:	БСК (Батајница)					1:2	и	**5:0**
	Наша крила (Земун)					**2:1**	и	1:1
	ТУСК (Београд)					1:3	и	**5:0**
	Хајдук (Београд)					**3:2**	и	1:1
	Дорћол (Београд)					2:0	и	**1:1**
	Вождовачки (Београд)					**1:1**	и	0:2
	Београд					1:3	и	**2:0**
	Металац (Београд)					2:3	и	**4:0**
	Змај (Земун)					**3:0**	и	1:0
	Жарково					3:1	и	**1:0**
	Раднички (Обреновац)					**3:0**	и	0:6

Квалификације за Другу савезну лигу:

	ОФК Суботица					1:3	и	**2:2**
	Одред (Кикинда)					**5:1**	и	3:2

1962/63

Друга савезна лига, источна група - 16 тимова:

	11. Јединство	30	9	10	11	38:44	28	
Резултати:	Бачка (Бачка Паланка)					1:4	и	**1:2**
	Раднички (Крагујевац)					**3:1**	и	0:0
	Сутјеска (Никшић)					0:0	и	**3:2**
	Борац (Чачак)					**1:2**	и	1:0
	Вардар (Скопље)					1:4	и	**1:1**
	Спартак (Суботица)					1:1	и	**4:0**
	Будућност (Пећ)					**1:1**	и	0:0
	ОФК Суботица					1:4	и	**2:0**
	Раднички (Београд)					**2:1**	и	1:3
	Пролетер (Зрењанин)					**0:1**	и	0:3
	Срем (Сремска Митровица)					0:0	и	**3:1**
	Мачва (Шабац)					**2:1**	и	1:2
	Железничар (Ниш)					**1:2**	и	1:1
	Рудар/Трепча (Косовска Митровица)					0:0	и	**2:0**
	Приштина					**3:3**	и	1:4

1963/64

Друга савезна лига, источна група - 16 тимова:

	14. Јединство	30	10	7	13	51:56	27	
Резултати:	Бачка (Бачка Паланка)					1:0	и	**1:0**
	Пролетер (Зрењанин)					**2:3**	и	1:1
	Спартак (Суботица)					1:3	и	**2:1**
	Срем (Сремска Митровица)					2:2	и	**0:2**
	Железничар (Ниш)					**1:3**	и	1:3
	Трепча (Косовска Митровица)					3:5	и	**1:0**
	Будућност (Титоград)					1:3	и	**2:1**
	Сутјеска (Никшић)					**2:1**	и	0:2
	Раднички (Сомбор)					2:3	и	**2:3**
	Победа (Прилеп)					**1:2**	и	0:1
	Бор					**2:1**	и	3:3
	ОФК Суботица					0:0	и	**9:1**
	Раднички (Београд)					**1:1**	и	1:4
	Борац (Чачак)					2:2	и	**2:1**
	Приштина					**3:2**	и	2:2

1964/65

Српска лига, северна група - 16 тимова:

	4. Јединство	30	14	5	11	69:53	33	
Резултати:	Комбинат (Врбас)					**4:1**	и	0:0
	Словен (Рума)					2:3	и	**2:1**
	Жарково					**3:1**	и	0:3
	Одред (Кикинда)					1:3	и	**2:3**
	БАК (Бела Црква)					**1:0**	и	1:2
	Јединство (Стара Пазова)					4:2	и	**3:0**
	Железник					**3:1**	и	1:4
	БСК (Батајница)					3:2	и	**4:2**
	Звезда (Суботица)					**2:1**	и	1:2
	Хајдук (Кула)					1:3	и	**4:3**
	Раднички (Нови Сад)					**2:2**	и	1:2
	Текстилац (Оџаци)					2:2	и	**5:0**
	Црвенка					**3:0** (пфф)	и	2:2
	ЖАК (Кикинда)					**5:1**	и	2:2
	Раднички (Сомбор)					1:3	и	**4:2**

1965/66

Српска лига, северна група - 16 тимова:

	10. Јединство	30	12	7	11	57:42	31

Резултати:	Црвенка	**0:3**	и	1:3
	Динамо (Панчево)	**0:0**	и	2:3
	Раднички (Нови Сад)	1:0	и	**0:0**
	Одред (Кикинда)	**4:1**	и	0:0
	Раднички (Сутјеска)	2:3	и	**3:2**
	Банат (Зрењанин)	**2:0**	и	1:2
	Жарково	3:1	и	**2:0**
	Словен (Рума)	**2:3**	и	0:1
	БСК (Батајница)	0:0	и	**10:2**
	Текстилац (Оџаци)	**2:0**	и	1:1
	Хајдук (Кула)	1:4	и	**3:2**
	ЖАК (Кикинда)	**1:0**	и	0:2
	Железник	1:2	и	**8:1**
	Звезда (Суботица)	**4:1**	и	1:3
	Раднички (Обреновац)	1:1	и	**1:1**

1966/67

Српска лига, северна група - 16 тимова:

	3. Јединство	30	15	5	10	57:44	35

Резултати:	Раднички (Сутјеска)	2:2	и	**1:1**
	Динамо (Панчево)	**2:0**	и	2:1
	Одред (Кикинда)	2:0	и	**1:3**
	Срем (Сремска Митровица)	**1:7**	и	1:3
	Хајдук (Кула)	2:2	и	**3:0**
	ЖАК (Кикинда)	4:2	и	**1:1**
	ИМ Раковица	**1:1**	и	1:3
	Текстилац (Оџаци)	2:1	и	**1:3**
	Железник	**2:0**	и	5:1
	Нови Сад	0:3	и	**0:1**
	Вршац	**3:0**	и	4:1
	Словен (Рума)	0:1	и	**3:0**
	Звезда (Суботица)	**4:1**	и	0:2
	Сента	1:0	и	**7:0**
	Славија (Нови Сад)	**1:0**	и	0:4

1967/68

Српска лига, северна група - 16 тимова:

	5. Јединство	30	12	8	10	57:51	32

Резултати:	Словен (Румa)	**3:1**	и	0:0
	Прва искра (Барич)	0:2	и	**1:1**
	Текстилац (Оџаци)	**1:3**	и	4:0
	Комбинат (Врбас)	3:3	и	**2:1**
	Нови Сад	**1:2**	и	2:3
	Одред (Кикинда)	**4:1**	и	0:4
	Динамо (Панчево)	0:3	и	**4:3**
	Раднички (Сремска Митровица)	**3:2**	и	4:1
	Славија (Нови Сад)	2:3	и	**1:2**
	ИМ Раковица	**1:1**	и	2:0
	БАК (Бела Црква)	2:1	и	**2:2**
	Хајдук (Кула)	**4:1**	и	3:3
	Раднички (Београд)	0:3	и	**1:1**
	ЖАК (Кикинда)	**3:0**	и	1:3
	Звезда (Суботица)	1:1	и	**2:0**

1968/69

Српска лига, северна група - 16 тимова:

	6. Јединство/Галеника	30	12	7	11	59:46	31

Резултати:	Раднички (Обреновац)	**5:2**	и	2:2
	Колубара (Лазаревац)	3:1	и	**2:0**
	ИМ Раковица	**1:2**	и	0:0
	Мачва (Шабац)	1:1	и	**3:1**
	Металац (Ваљево)	**1:4**	и	0:4
	Слога (Велики Црљани)	**4:1**	и	1:1
	Слога (Петровац на Млави)	0:0	и	**1:2**
	Јединство (Уб)	**2:0**	и	0:1
	Трговачки (Пожаревац)	1:4	и	**5:1**
	Прва искра (Барич)	**1:1**	и	0:2
	Чукарички (Београд)	1:2	и	**7:1**
	Младеновац	**2:4**	и	2:0
	Хајдук (Београд)	1:2	и	**4:1**
	Слобода (Београд)	**1:1**	и	3:0
	Металург (Смедерево)	1:2	и	**4:3**

1969/70

Српска лига, северна група - 16 тимова:

1. Галеника	30	24	2	4	81:21	50

Резултати:	Лозница	**5:1**	и	4:0
	Раднички (Обреновац)	4:0	и	**1:0**
	Металург (Смедерево)	**4:0**	и	1:0
	ИМ Раковица	4:1	и	**1:1**
	Јединство (Уб)	**5:0**	и	1:0
	Трговачки (Пожаревац)	1:0	и	**2:0**
	Слога (Петровац на Млави)	**4:0**	и	1:0
	Прва искра (Барич)	1:1	и	**3:0**
	Младеновац	**1:0**	и	0:1
	Мачва (Шабац)	1:0	и	**5:1**
	Слобода (Београд)	**2:1**	и	1:3
	Слога (Велики Црљани)	3:1	и	**5:3**
	Чукарички (Београд)	**5:1**	и	1:2
	Млади радник (Пожаревац)	**0:2**	и	3:2
	ПКБ (Падинска скела)	6:0	и	**6:0**

Квалификације за Другу савезну лигу:

Галеника-Јединство (Оџак)	3:1	и	**5:1**

1970/71

Друга савезна лига, сеерна група - 16 тимова:

6. Галеника	30	12	8	10	47:44	32

Резултати:	Вождовачки (Београд)	**0:1**	и	0:1
	Хајдук (Кула)	2:4	и	**2:2**
	Јединство (Брчко)	**1:1**	и	1:0
	Белишће	2:2	и	**2:0**
	Металац (Осијек)	**6:2**	и	1:0
	Бачка (Бачка Паланка)	**2:1**	и	1:0
	Борово	0:1	и	**0:0**
	Нови Сад	**2:2**	и	1:0
	Спартак (Суботица)	1:1	и	**4:2**
	Осијек	**3:4**	и	1:1
	Динамо (Винковци)	2:1	и	**2:0**
	БСК (Славонски Брод)	**0:2**	и	2:0
	Динамо (Панчево)	2:2	и	**3:1**
	Металац (Ваљево)	**0:1**	и	3:4
	Пролетер (Зрењанин)	0:2	и	**1:6**

1971/72

Друга савезна лига, северна група - 18 тимова:

8. Галеника	34	14	7	13	43:43	35

Резултати:	Бачка (Бачка Паланка)	2:1	и	**2:3**
	Хајдук (Кула)	1:2	и	**3:0**
	Срем (Сремска Митровица)	**1:0**	и	0:3
	Динамо (Панчево)	0:0	и	**4:2**
	Динамо (Винковци)	**3:1**	и	0:0
	Металац (Осијек)	0:1	и	**3:1**
	Јединство (Брчко)	**2:0**	и	0:3
	Борово	2:0	и	**0:0**
	Будућност (Ваљево)	**0:0**	и	0:1
	Вождовачки (Београд)	2:1	и	**0:0**
	Спартак (Суботица)	**1:0**	и	2:3
	Мачва (Шабац)	2:1	и	**0:1**
	Пролетер (Зрењанин)	**2:1**	и	3:3
	Осијек	0:0	и	**3:1**
	Црвенка	**0:4**	и	0:2
	Нови Сад	0:2	и	**3:3**
	Радник (Бијељина)	**2:0**	и	0:3

1972/73

Друга савезна лига, северна група - 18 тимова:

8. Галеника	34	15	7	12	44:40	37

Резултати:	Белишће	**3:0**	и	2:1
	Вождовачки (Београд)	0:0	и	**4:0**
	Пролетер (Зрењанин)	**0:0**	и	0:1
	Бачка (Бачка Паланка)	**4:1**	и	0:1
	Јединство (Брчко)	0:1	и	**2:0**
	Нови Сад	**0:0**	и	1:4
	Хајдук (Кула)	2:1	и	**3:0** (пфф)
	Осијек	**0:0**	и	1:5
	Борово	0:1	и	**2:1**
	Динамо (Винковци)	**4:3**	и	1:2
	Раднички (Сомбор)	0:1	и	**2:2**
	Радник (Бијељина)	**2:0**	и	0:0
	Мачва (Шабац)	1:1	и	**2:1**
	Чукарички (Београд)	**1:2**	и	1:0
	Будућност (Ваљево)	0:3	и	**1:0**
	Црвенка	**2:2**	и	0:2
	Динамо (Панчево)	2:4	и	**1:0**

1973/74

Друга савезна лига, источна група - 18 тимова:

17. Галеника	34	10	7	17	32:44	27

Резултати:	ОФК Титоград	**1:2**	и	0:0
	Трепча (Косовска Митровица)	0:0	и	**2:1**
	Будућност (Пећ)	**1:0**	и	0:1
	Сутјеска (Никшић)	1:6	и	**3:0**
	Работнички (Скопље)	**3:0**	и	1:5
	Бокељ (Котор)	0:1	и	**0:0**
	Куманово	**1:0**	и	0:1
	Рад (Београд)	1:1	и	**1:1**
	Будућност (Титоград)	**1:0**	и	0:2
	Раднички (Пирот)	2:1	и	**0:1**
	Шумадија (Аранђеловац)	**1:1**	и	2:0
	Раднички (Крагујевац)	0:2	и	**0:0**
	Победа (Прилеп)	**1:2**	и	0:1
	Напредак (Крушевац)	**3:1**	и	1:2
	Борац (Чачак)	1:2	и	**1:3**
	Приштина	**0:1**	и	1:4
	Чукарички (Београд)	0:1	и	**3:1**

1974/75

Прва српска лига - 18 тимова:

4. Галеника	34	16	8	10	51:37	40

Резултати:	Будућност (Ваљево)	**0:1**	и	0:0
	Дубочица (Лесковац)	0:2	и	**2:2**
	ИМ Раковица	**1:1**	и	1:0
	ФАП (Прибој на Лиму)	3:1	и	**1:0**
	Мачва (Шабац)	**2:1**	и	0:1
	Динамо (Врање)	1:0	и	**5:0**
	Металург (Смедерево)	**2:0**	и	1:2
	Прва искра (Барич)	**4:2**	и	1:1
	Колубара (Лазаревац)	1:3	и	**3:0**
	Мајданпек	**2:1**	и	1:1
	Вождовац (Београд)	0:0	и	**3:3**
	Топличанин (Прокупље)	**1:0**	и	0:1
	Слобода (Титово Ужице)	1:5	и	**3:0**
	Лозница	**0:1**	и	0:3
	Железничар (Ниш)	2:1	и	**0:3**
	Раднички (Београд)	**6:0**	и	2:0
	Тимок (Зајечар)	0:0	и	2:1

1975/76

Прва српска лига - 18 тимова:

	3. Галеника	34	17	6	11	63:42	40	
Резултати:	Јединство (Параћин)					**1:1**	и	1:0
	Динамо (Врање)					0:0	и	**1:0**
	Колубара (Лазаревац)					**2:1**	и	0:2
	Слобода (Титово Ужице)					0:2	и	**2:0**
	Топличанин (Прокупље)					**1:1**	и	0:1
	Млади радник (Пожаревац)					2:0	и	**2:1**
	Вождовац (Београд)					**1:0**	и	2:2
	Железничар (Ниш)					1:1	и	**5:0**
	ФАП (Прибој на Лиму)					**0:0**	и	0:1
	Лозница					2:3	и	**4:1**
	Слога (Краљево)					**3:1**	и	3:0
	Будућност (Ваљево)					0:2	и	**2:1**
	ИМ Раковица					**2:1**	и	3:4
	Мачва (Шабац)					**2:0**	и	1:2
	Металург/Смедерево					0:3	и	**6:2**
	Тимок (Зајечар)					**6:1**	и	1:2
	Мајданпек					3:4	и	**4:2**

1976/77

Прва српска лига - 18 тимова

	2. Галеника	34	22	4	8	74:41	48	
Резултати:	Будућност (Ваљево)					**4:1**	и	1:0
	ИМ Раковица					1:0	и	**1:3**
	Јединство (Параћин)					**4:0**	и	0:1
	Слога (Краљево)					2:0	и	**3:1**
	Мачва (Шабац)					**1:0**	и	1:4
	Топличанин (Прокупље)					0:1	и	**3:1**
	Слобода (Титово Ужице)					**1:1**	и	1:1
	Железничар (Зајечар)					3:1	и	**5:1**
	Мајданпек					**2:0**	и	1:1
	Млади радник (Пожаревац)					1:2	и	**3:1**
	ИМТ (Нови Београд)					**3:2**	и	4:2
	Морава (Ћуприја)					0:0	и	**3:2**
	Вождовац (Београд)					**2:1**	и	4:1
	Лозница					**4:1**	и	1:2
	Колубара (Лазаревац)					1:3	и	**2:0**
	Рудар (Костолац)					**2:1**	и	3:0
	Тимок (Зајечар)					1:5	и	**6:1**

1977/78

Прва српска лига - 18 тимова:

1. Галеника	34	25	3	6	71:22	53

Резултати:	Чукарички (Београд)	1:2	и	**2:0**
	Бор	**1:0**	и	1:2
	Рудар (Костолац)	1:2	и	**3:1**
	Београд	2:1	и	**4:0**
	ИМ Раковица	**2:1**	и	0:2
	Мачва (Богатић)	3:0	и	**1:0**
	Јединство (Параћин)	**3:0**	и	2:0
	Младост (Лучани)	1:0	и	**1:0**
	Топличанин (Прокупље)	**1:0**	и	2:1
	Лозница	1:1	и	**3:0**
	Мачва (Шабац)	**3:1**	и	5:1
	Тимок (Зајечар)	2:1	и	**2:0**
	Ђердап (Кладово)	**4:0**	и	2:0
	Млади радник (Пожаревац)	1:2	и	**6:0**
	Слобода (Титово Ужице)	**0:0**	и	1:1
	ИМТ (Нови Београд)	4:0	и	**1:0**
	Колубара (Лазаревац)	**3:0**	и	2:3

Такмичење за аматерског првака државе - 8 тимова:

Полуфинални турнир у Ђаковици:

Галеника-Тиквеш (Кавадарци)	5:2
Галеника-Будућност (Пећ)	1:0

Финална утакмица у Земуну:

Галеника-Сегеста (Сисак)	6:2

1978/79

Друга савезна лига, источна група - 16 тимова:

4. Галеника	30	12	12	6	55:36	36

Резултати:	Трепча (Косовска Митровица)	**1:1**	и	1:2
	Шумадија (Аранђеловац)	1:1	и	**1:1**
	Раднички (Пирот)	**0:1**	и	3:1
	Борац (Чачак)	1:1	и	**0:0**
	Лирија (Призрен)	**7:2**	и	3:1
	Тетекс (Тетово)	2:0	и	**1:1**
	Дубочица (Лесковац)	**3:1**	и	0:1
	Рад (Београд)	1:2	и	**2:2**
	Јединство (Бијело Поље)	**4:0**	и	0:1
	Раднички (Крагујевац)	2:2	и	**2:2**
	Тиквеш (Кавадарци)	**2:0**	и	3:1
	Сутјеска (Никшић)	1:1	и	**3:3**
	Мајданпек	**2:1**	и	2:1
	Вардар (Скопље)	1:3	и	**3:1**
	Будућност (Пећ)	**1:1**	и	2:1

1979/80

Друга савезна лига, источна група - 16 тимова:

4. Галеника	30	14	8	8	49:37	36

Резултати:	Дубочица (Лесковац)	**3:2**	и	1:1
	Рад (Београд)	1:5	и	**1:1**
	Мајданпек	**2:0**	и	0:1
	Победа (Прилеп)	**4:1**	и	0:1
	Борац (Чачак)	0:0	и	**1:0**
	Шумадија (Аранђеловац)	**5:1**	и	1:1
	Сутјеска (Никшић)	1:2	и	**2:0**
	Приштина	**1:1**	и	1:1
	ОФК Титоград	1:1	и	**2:1**
	ОФК Београд	**3:2**	и	1:3
	Раднички (Крагујевац)	2:2	и	**2:0**
	Бор	**0:1**	и	0:1
	Раднички (Пирот)	3:2	и	**3:1**
	Трепча (Косовска Митровица)	**3:1**	и	0:2
	Тетекс (Тетово)	1:0	и	**4:2**

1980/81

Друга савезна лига, источна група - 16 тимова:

2. Галеника	30	13	9	8	38:24	35

Резултати:	Борац (Чачак)	0:1	и	**2:2**
	Работнички (Скопље)	**2:1**	и	0:1
	Дубочица (Лесковац)	0:0	и	**3:0**
	Раднички (Крагујевац)	**0:1**	и	1:1
	Сутјеска (Никшић)	0:0	и	**2:1**
	ОФК Титоград	**6:1**	и	0:1
	Бор	0:1	и	**3:1**
	Влазними (Ђаковица)	1:1	и	**2:0**
	Трепча (Косовска Митровица)	**0:0**	и	2:1
	Слобода (Титово Ужице)	1:1	и	**2:0**
	Раднички (Пирот)	0:2	и	**2:2**
	Ловћен (Цетиње)	**1:0**	и	2:1
	Рад (Београд)	**2:1**	и	0:1
	Приштина	1:2	и	**1:0**
	Тетекс (Тетово)	**2:0**	и	0:0

1981/82

Друга савезна лига, источна група - 16 тимова:

1. Галеника	30	18	7	5	56:20	43

Резултати:	Тимок (Зајечар)	**0:0**	и	0:1
	Трепча (Косовска Митровица)	1:1	и	**3:1**
	Слобода (Титово Ужице)	**3:0**	и	2:1
	Бор	2:1	и	**2:1**
	Приштина	**3:1**	и	0:2
	Раднички (Крагујевац)	1:1	и	**6:1**
	Дубочица (Лесковац)	**2:0**	и	0:0
	Лирија (Призрен)	**4:0**	и	1:1
	Сутјеска (Никшић)	1:3	и	**0:0**
	Борац (Чачак)	**2:1**	и	0:1
	ОФК Титоград	1:0	и	**5:0**
	Могрен (Будва)	**4:0**	и	2:0
	Победа (Прилеп)	3:0	и	**3:1**
	Напредак (Крушевац)	**2:0**	и	0:1
	Рад (Београд)	1:1	и	**2:0**

1982/83

Прва савезна лига - 18 тимова:

18. Галеника	34	4	12	18	31:56	20

Резултати:	Жељезничар (Сарајево)	0:0	и	**1:2**
	Олимпија (Љубљана)	**2:3**	и	0:2
	Динамо (Загреб)	0:2	и	**0:2**
	Будућност (Титоград)	**1:1**	и	1:1
	Црвена звезда (Београд)	2:1	и	**2:2**
	Партизан (Београд)	**1:3**	и	0:2
	Хајдук (Сплит)	1:1	и	**1:1**
	Вележ (Мостар)	**3:5**	и	1:3
	Осијек	0:1	и	**2:1**
	Сарајево	**3:1**	и	0:2
	Ријека	2:3	и	**3:1**
	Вардар (Скопље)	**0:0**	и	0:1
	Војводина (Нови Сад)	1:3	и	**0:1**
	Слобода (Тузла)	0:0	и	**0:2**
	ОФК Београд	**2:2**	и	0:3
	Раднички (Ниш)	0:2	и	**0:0**
	Динамо (Винковци)	**0:0**	и	2:2

1983/84

Друга савезна лига, источна група - 18 тимова:

6. Галеника	34	12	10	12	40:37	34

Резултати:	Ивангpад	**2:0**	и	0:1
	Колубара (Лазаревац)	1:2	и	**1:0**
	Беласица (Струмица)	**2:4**	и	0:1
	Трепча (Косовска Митровица)	0:0	и	**0:0**
	Раднички (Пирот)	**1:0**	и	1:1
	Тетекс (Тетово)	3:4	и	**1:0**
	ОФК Београд	**1:2**	и	0:1
	Сутјеска (Никшић)	2:1	и	**0:1**
	Борац (Чачак)	**1:0**	и	2:1
	Напредак (Крушевац)	1:1	и	**3:1**
	Влазними (Ђаковица)	**1:1**	и	0:1
	Тимок (Зајечар)	1:1	и	**3:0**
	Пелистер (Битољ)	1:5	и	**0:0**
	Слобода (Титово Ужице)	**0:1**	и	0:0
	ГИК Рамиз Садику (Приштина)	**1:1**	и	2:4
	Бор	0:0	и	**6:2**
	Рад (Београд)	**1:0**	и	2:0

1984/85

Друга савезна лига, источна група - 18 тимова

6. Галеника/Земун	34	11	12	11	44:39	34

Резултати:	Рад (Београд)	2:0	и	**0:2**
	ОФК Титоград	**1:1**	и	0:1
	Ивангpад	0:1	и	**0:1**
	Колубара (Лазаревац)	**2:0**	и	1:1
	Нови Пазар	0:1	и	**0:0**
	Беласица (Струмица)	**0:0**	и	1:1
	Лирија (Призрен)	2:1	и	**2:1**
	Трепча (Косовска Митровица)	**5:1**	и	0:3
	Бор	2:2	и	**1:1**
	Раднички (Пирот)	**0:1**	и	0:1
	ОФК Београд	2:2	и	**1:1**
	Борац (Чачак)	**1:0**	и	1:1
	Брегалница (Штип)	0:1	и	**0:0**
	Пелистер (Битољ)	**3:2**	и	1:3
	Напредак (Крушевац)	3:2	и	**5:2**
	Влазними (Ђаковица)	**4:0**	и	1:3
	Слобода (Титово Ужице)	1:0	и	**2:2**

1985/86

Друга савезна лига, источна група - 18 тимова

16. Земун	34	10	8	16	42:54	28

Резултати:	Тетекс (Тетово)	1:2	и	**1:0**
	Раднички (Пирот)	**1:0**	и	0:2
	Бор	2:1	и	**0:0**
	Борац (Чачак)	**2:1**	и	2:3
	Раднички (Крагујевац)	1:2	и	**1:4**
	Напредак (Крушевац)	**1:1**	и	1:2
	Беласица (Струмица)	1:5	и	**4:1**
	Пелистер (Битољ)	**1:3**	и	1:1
	Ловћен (Цетиње)	0:3	и	**4:1**
	Слобода (Титово Ужице)	0:2	и	**1:0**
	Раднички (Ниш)	**1:2**	и	1:4
	Црвена звезда (Гњилане)	2:2	и	**4:1**
	Нови Пазар	**1:0**	и	0:0
	Трепча (Косовска Митровица)	**1:1**	и	0:3
	Брегалница (Штип)	0:0	и	**5:0**
	Рад (Београд)	1:1	и	**0:2**
	Иванград	**0:1**	и	1:3

1986/87

Прва српска лига - 18 тимова:

4. Земун	34	17	6	11	47:34	40

Резултати:	Кристал (Зајечар)	2:0	и	**2:0**
	Чукарички (Београд)	1:1	и	**1:0**
	Бор	**1:1**	и	2:4
	Раднички (Обреновац)	0:1	и	**3:2**
	ПКВ Јумко (Врање)	**2:0**	и	0:1
	Дубочица (Лесковац)	3:1	и	**4:0**
	Рудар (Костолац)	**1:0**	и	1:3
	Раднички Зорка (Шабац)	1:0	и	**6:2**
	Обилић (Београд)	**2:1**	и	2:0
	ФАП (Прибој на Лиму)	0:1	и	**2:1**
	Шумадија (Аранђеловац)	**2:1**	и	0:1
	Јединство (Параћин)	1:2	и	**0:0**
	Будућност (Ваљево)	**1:1**	и	0:0
	Јединство (Уб)	2:0	и	**3:0**
	Колубара (Лазаревац)	**0:0**	и	0:2
	Мачва (Шабац)	0:3	и	**1:2**
	Синђелић (Београд)	**1:0**	и	0:3

1987/88

Прва српска лига - 18 тимова:

	1. Земун	34	19	9	6	58:25	47

Резултати:	Раднички Зорка (Шабац)	0:0	и	**1:0**
	Обилић (Београд)	**5:1**	и	0:1
	ПКВ Јумко (Врање)	1:3	и	**3:0**
	Колубара (Лазаревац)	**2:0**	и	0:1
	Чукарички (Београд)	1:0	и	**2:0**
	Младост (Лучани)	**1:1**	и	0:0
	ФАП (Прибој на Лиму)	2:1	и	**2:0**
	Тимок (Зајечар)	**3:0**	и	1:1
	ИЕК Рудар (Костолац)	1:2	и	**2:3**
	Бор	**9:2**	и	0:1
	Синђелић (Београд)	3:2	и	**1:0**
	БСК (Батајница)	**2:0**	и	0:0
	Будућност (Ваљево)	2:2	и	**1:0**
	Дубочица (Лесковац)	**1:0**	и	1:1
	Јединство (Параћин)	1:1	и	**2:0**
	Кристал (Зајечар)	1:1	и	**3:1**
	Шумадија (Аранђеловац)	**2:0**	и	2:0

Квалификације за Другу савезну лигу:

	Земун-Трепча (Косовска Митровица)	**2:0**	и	1:5

1988/89

Међурепубличка лига, северна група - 18 тимова

	1. Земун	34	22	8(5)	4	79:21	49

Резултати:	Дрина (Зворник)	**1:0**	и	2:1
	АИК (Бачка Топола)	**2:1**	и	1:1/2:4
	Радник (Бјељина)	0:1	и	**2:0**
	Белишће	**5:2**	и	2:1
	Кабел (Нови Сад)	1:1/4:3	и	**1:1/5:3**
	Динамо (Панчево)	**2:0**	и	1:1/6:7
	Слога (Вуковар)	6:0	и	**7:0**
	Братство (Грачаница)	**6:0**	и	2:1
	Шпарта (Бели Манастир)	1:1/3:1	и	**5:0**
	Обилић (Београд)	**2:1**	и	1:0
	БСК (Славонски Брод)	3:0	и	**3:0**
	Нови Сад	**2:0**	и	0:0/8:7
	Будућност (Ваљево)	1:1/5:6	и	**5:0**
	Слога (Добој)	**3:1**	и	1:3
	Врбас	0:0/4:2	и	**4:0**
	Колубара (Лазаревац)	**4:0**	и	0:3
	Рудар (Костолац)	0:1	и	**4:0**

1989/90

Друга савезна лига - 20 тимова

	1. Земун	38	23	6(5)	9	59:35	51

Резултати:	ОФК Кикинда	**5:1**	и	2:0
	Мачва (Шабац)	0:1	и	**2:0**
	Леотар (Требиње)	**2:0**	и	0:1
	Шибеник	0:1	и	**2:2/3:5**
	Рудар (Љубија)	**4:2**	и	2:1
	Челик (Зеница)	0:0/5:3	и	**1:0**
	Младост (Лучани)	**2:1**	и	2:0
	Борац (Чачак)	1:0	и	**4:0**
	Сутјеска (Никшић)	**2:1**	и	1:1/5:3
	Пролетер (Зрењанин)	0:4	и	**1:0**
	ОФК Београд	**1:0**	и	0:2
	ГОШК Југ (Дубровник)	1:2	и	**3:2**
	Приштина	**4:1**	и	0:4
	Искра (Бугојно)	0:2	и	**3:0**
	Лирија (Призрен)	**1:0**	и	1:0
	Слобода (Титово Ужице)	**2:0**	и	3:2
	Напредак (Крушевац)	1:1/4:2	и	**3:0**
	Динамо (Винковци)	**0:0/4:3**	и	1:1/3:2
	Пелистер (Битољ)	1:2	и	**1:0**

1990/91

Прва савезна лига - 18 тимова

	13. Земун	36	12	10(6)	14	40:53	30

Резултати:	Ријека	1:0	и	**0:0/3:1**
	Борац (Бањалука)	**1:0**	и	0:2
	Партизан (Београд)	1:4	и	**2:2/4:2**
	Војводина (Нови Сад)	3:4	и	**2:1**
	Динамо (Загреб)	0:2	и	**1:1/6:7**
	Осијек	**2:1**	и	1:4
	Сарајево	0:1	и	**1:0**
	Хајдук (Сплит)	**1:0**	и	1:2
	Спартак (Суботица)	0:0/4:5	и	**2:1**
	Слобода (Тузла)	**1:0**	и	1:1/5:4
	Црвена звезда (Београд)	1:5	и	**1:3**
	Рад (Београд)	**2:1**	и	1:2
	Пролетер (Зрењанин)	0:2	и	**1:0**
	Раднички (Ниш)	**2:2/2:4**	и	0:1
	Жељезничар (Сарајево)	1:1/3:2	и	**1:0**
	Олимпија (Љубљана)	**2:0**	и	1:2
	Будућност (Титоград)	1:1/4:2	и	**0:2**
	Вележ (Мостар)	**3:3/4:5**	и	2:2/5:4

1991/92

Прва савезна лига - 18 тимова

	10. Земун	33	12	7(2)	14	44:43	26

Резултати:	Жељезничар (Сарајево)	3:1	и	**1:0** (накнадно поништена)
	Сарајево	**2:0**	и	2:3
	Вардар (Скопље)	1:1/3:1	и	**3:1**
	Сутјеска (Никшић)	**2:1**	и	0:2
	Пелистер (Битољ)	0:1	и	**1:0**
	Вележ (Мостар)	**2:1**	и	0:2
	Пролетер (Зрењанин)	2:3	и	**2:1**
	Војводина (Нови Сад)	**1:2**	и	1:1/3:5
	Слобода (Тузла)	0:1	и	**0:1**
	Раднички (Ниш)	**3:0**	и	2:2/3:4
	Будућност (Подгорица)	1:0	и	**2:1**
	Спартак (Суботица)	**4:0**	и	0:2
	ОФК Београд	2:2/2:4	и	**0:0/3:2**
	Борац (Бањалука)	**3:1**	и	1:1/3:4
	Партизан (Београд)	1:3	и	**1:1/1:3**
	Црвена звезда (Београд)	**0:1**	и	1:3
	Рад (Београд)	0:2	и	**1:2**

1992/93

Прва савезна лига - 19 тимова

	4. Земун	36	16	8	12	62:48	40

Резултати:	Партизан (Београд)	**1:2**	и	1:5
	Рад (Београд)	2:2	и	**1:1**
	Будућност (Подгорица)	**1:1**	и	0:0
	Војводина (Нови Сад)	**2:3**	и	3:2
	Могрен (Будва)	1:3	и	**2:1**
	Борац (Бањалука-Београд)	**3:1**	и	3:0
	ОФК Кикинда	**2:1**	и	5:1
	Приштина	1:1	и	**8:1**
	Бечеј	**3:1**	и	1:1
	Црвена звезда (Београд)	0:3	и	**1:4**
	Сутјеска (Никшић)	**1:0**	и	2:0
	ОФК Београд	1:2	и	**1:1**
	Раднички ИМЕЛ (Београд)	**2:1**	и	1:1
	Пролетер (Зрењанин)	1:2	и	**5:0**
	Раднички (Ниш)	**1:0**	и	0:1
	Спартак (Суботица)	0:1	и	**3:1**
	Напредак (Крушевац)	**2:0**	и	0:2
	Хајдук Родић МБ (Кула)	0:2	и	**1:0**

1993/94

Прва А савезна лига - први део - 10 тимова

	4. Земун	18	8	2	8	16:20	18

Резултати:	Пролетере (Зрењанин)	0:2	и	**1:0**
	Напредак Ју Сан (Крушевац)	**3:1**	и	3:1
	Црвена звезда (Београд)	0:3	и	**0:2**
	Раднички (Ниш)	0:1	и	**0:0**
	Рад (Београд)	**1:0**	и	1:2
	Војводина (Нови Сад)	0:2	и	**2:1**
	Партизан (Београд)	**0:2**	и	1:2
	Будућност (Подгорица)	0:0	и	**1:0**
	Хајдук Родић МБ (Кула)	**2:1**	и	1:0

У други део првенства Земун је ушао са 8 бодова - 5 за пласман и 3 бонус бода

Прва А савезна лига - други део - 10 тимова

	6. Земун	18	6	3	9	19:25	23 (15+8)

Резултати:	Пролетер (Зрењанин)	1:0	и	**0:0**
	Бечеј	**4:1**	и	0:1
	Црвена звезда (Београд)	0:2	и	**0:2**
	Спартак Спас (Суботица)	0:1	и	**2:1**
	ОФК Београд	**2:0**	и	1:1
	Војводина (Нови Сад)	0:5	и	**1:2**
	Партизан (Београд)	**1:1**	и	0:2
	Будућност (Подгорица)	0:1	и	**4:2**
	Раднички Електрон (Београд)	**2:0**	и	1:3

1994/95

Прва А савезна лига - први део - 10 тимова

	6. Земун	18	7	4	7	18:27	18

Резултати:	Партизан (Београд)	0:7	и	**0:0**
	Црвена звезда (Београд)	**0:2**	и	0:5
	Раднички (Ниш)	0:1	и	**2:0**
	Војводина (Нови Сад)	**2:2**	и	0:2
	Рад (Београд)	1:2	и	**1:1**
	Спартак Спас (Суботица)	**1:0**	и	2:1
	Напредак Ју Сан (Крушевац)	0:1	и	**1:0**
	Рудар (Пљевља)	**2:0**	и	2:2
	ОФК Београд	2:0	и	**2:1**

У други део првенства Земун је ушао са 7 бодова - 4 за пласман и 3 бонус бода

Прва А савезна лига - други део - 10 тимова

	5. Земун	18	6	5	7	24:25	24 (17+7)

Резултати:	Партизан (Београд)	1:2	и	**2:1**
	Црвена звезда (Београд)	**2:1**	и	1:3
	Бечеј	0:1	и	**1:1**
	Војодина (Нови Сад)	**0:1**	и	1:4
	Рад (Београд)	1:0	и	**5:1**
	Хајдук Родић МБ (Кула)	**1:1**	и	2:1
	Борац (Чачак)	0:0	и	**0:0**
	Раднички Електрон (Београд)	**3:4**	и	1:1
	ОФК Београд	0:1	и	**3:2**

ПЛАСМАНИ У ПРВЕНСТВУ КЛУБОВА ЧИЈУ ТРАДИЦИЈУ НАСТАВЉА ЗЕМУН

1948/49

Првенство Београда, Други разред - 10 тимова:

1. Омладинац	15 бодова
2. Ново Село	12 бодова

1950

Првенство Београда, Први разред - 10 тимова:

7. Раднички	9	3	1	5	20:19	7
10. Омладинац	9	2	0	7	11:22	4

1951

Првенство Београда, Први разред - 12 тимова:

1. Будућност	22	15	5	2	82:28	35

1952

Првенство Београда, Први А разред - 10 тимова:

3. Будућност	18	10	1	7	39:28	21

1952/53

Првенство Београда, Први А разред - 10 тимова:

2. Будућност	18	10	5	3	55:31	25

1953/54

Београдска подсавезна лига - 12 тимова:

12. Будућост	22	1	2	19	29:73	4

Првенство Београда, Трећи Б разред - 7 тимова:

5. Дијамант	12	3	4	5	29:30	10

1954/55

Првенство Београда, Први Б разред - 12 тимова:

5. Спарта	22	9	6	7	58:48	24

Првенство Београда, Трећи Б разред - 9 тимова:

4. Дијамант	16	10	2	4	48:20	22

1955/56

Првенство Београда, Први Б разред - 12 тимова:

3. Спарта	22	12	4	6	59:34	28

Утакмице за апсолутни пласман у Првом разреду:

Спарта-Металац (Београд)	3:0 (пфф)

Првенство Београда, Трећи Ц разред - 7 тимова:

1. Дијамант	12	10	2	0	38:15	22

Турнир за титулу апсолутног првака Трећег разреда - 4 тима:

1. Дијамант	6	5	1	0	20:8	11

1956/57

Првенство Београда, Први Б разред - 12 тимова:

10. Спарта	22	7	2	13	38:61	16

Првенство Београда, Други Б разред - 12 тимова:

1. Дијамант	22	17	0	5	71:25	34

1957/58

Првенство Београда, Први Б разред - 13 тимова:

3. Дијамант	24	13	5	6	57:36	31

Првенство Београда, Други А разред -12 тимова:

6. Спарта	22	8	4	10	52:47	20

1958/59

Београдска подсавезна лига - 12 тимова:

11. Дијамант	22	6	4	12	31:47	16

Првенсто Београда, Други А разред - 12 тимова:

4. Спарта	22	12	3	7	69:36	27

1959/60

Првенство Београда, Први Б разред - 12 тимова:

11. Дијамант	22	3	1	18	31:94	7

Првенство Београда, Други А разред - 12 тимова (у другом делу 11):

2. Спарта	21	15	3	3	62:27	33

1960/61

Првенство Београда, Први Д разред - 10 тимова:

5. Спарта	18	6	7	5	46:36	19
8. Дијамант	18	3	7	8	27:42	13

1961/62

Првенство Београда, Први Д разред - 10 тимова:

1. ОФК Земун	18	13	3	2	68:29	29

1962/63

Друга београдска лига, група Б - 12 тимова:

6. ОФК Земун	22	8	5	9	38:40	21

1963/64

Друга београдска лига, група Б - 12 тимова:

1. ОФК Земун	22	13	4	5	44:35	30

1964/65

Прва београдска лига - 14 тимова:

12. ОФК Земун	26	7	3	16	39:55	17

1965/66

Прва београдска лига - 14 тимова:

14. ОФК Земун	26	5	5	16	30:64	15

1966/67

Друга београдска лига, група Б - 13 тимова:

8. ОФК Земун	24	10	4	10	38:39	24

1967/68

Друга београдска лига, група Б - 14 тимова:

4. Галеника	26	11	8	7	49:42	30

1968/69

Друга београдска лига, група Б - 14 тимова (у другом делу 13 због фузије Галенике и Јединства):

8. Галеника	13	10	3	0	38:7	23

ПРВОЛИГАШКА СТАТИСТИКА И ЗАНИМЉИВОСТИ

У укупно шест сезона колико је играо у Првој савезној лиги (1982/83. и од 1990/91. до данас), фудбалски клуб *Земун* (и његов претходник *Галеника*, како се клуб звао) одиграо је укупно 212 утакмица са 32 различита противника. Прволигашу из Земуна је једна од тих утакмица, она са сарајевским *Жељезничаром* у пролећном делу првенста 1991/92. године, накнадно поништена, јер су због рата у Босни и иступања из такмичења сви резултати овог сарајевског клуба брисани на крају пренства, али смо је ми уврстили у овај статистички преглед с обзиром да је одиграна и нормално регистрована, а тек накнадно проглашена за неважећу. За оне који се са овим не слажу и држе се званичне статистике, рецимо да је накнадно брисан сусрет између *Земуна* и *Жељезничара* завршен резултатом 1:0.

Ради лакшег праћења, у наредном тексту користићемо само име *Земун*, иако се подаци за прволигашку сезону 1982/83. године односе на *Галенику*.

Од 212 одиграних прволигашких утакмица *Земун* је забележио укупно 72 победе, 51 пут је играо нерешено, а 89 сусрета је изгубио, уз укупну, на жалост негативну гол-разлику од 255:297. У две сезоне (1990/91. и 1991/92.) у којима се, после нерешеног резултата бод додељивао само оној екипи која је успешнија у извођењу серије пенала, *Земун* је забележио укупно 17 ремија, а бољи извођач једанаестераца био је у 8 случајева, док је у 9 утакмица остао и без једног бода.

У шест прволигашких сезона, Земун је освојио укупно 186 бодова, али ако се рачунају и бонус-бодови, који се додељују у последње две сезоне, тада је најбољи земунски тим укњижио 201 прволигашки бод. Од укупно 56 клубова који су од 1946. до 1995. године наступали у Првој савезној лиги, Земун је, по броју укупно освојених бодова у златној средини - двадесетшести, с тим што је испред њега 13 клубова са простора који више нису у саставу Југославије и 12 клубова који су и даље у чланству Фудбалског савеза Југославије.

Једини ривали који су играли са *Земуном* у прволигашком друштву свих шест сезона су *Црвена звезда, Партизан* и новосадска *Војводина* и са сва та три клуба Земунци имају негативан међусобни биланс.

Од 32 противника у прволигашком такмичењу, *Земун* је једну или више победа забележио против чак 29 екипа. Једини тимови које Земунци никада нису успели да савладају у прволигашком надметању су два *Динама* - загребачки и винковачки и *Борац* из Чачка. Са Винковчанима је *Земун* играо само два пута, оба пута нерешено, такође и са Чачанима, а са загребачким *Динамом* скор му је далеко неповољнији, јер *Земун* том противнику није успео да узме никада чак ни бод: од четири међусобна сусрета, *Динамо* је три пута победио са по 2:0, а четврти сусрет завршен је ремијем 1:1, али како је те сезоне (1990/91) важило правило пуцања пенала после нерешеног исхода, Загрепчани су били бољи извођачи једанаестераца (7:6), па је бод припао њима.

С друге стране, *Земун* као прволигаш никада није поражен од пет тимова: већ поменуваних *Динама* из Винковаца и чачанског *Борца*, затим од *Приштине*, *ОФК Кикинде* и *Рудара* из Пљеваља.

Са три тима некадашње "велике четворке" - *Црвеном звездом, Партизаном* и загребачким *Динамом* - *Земун* има изразито неповољан биланс, али са четвртим чланом тог неформалног друштва, сплитским *Хајдуком*, скор је изравнат, јер оба ривала имају по једну победу, уз два нерешена сусрета, као и потпуно идентичан однос датих и примљених голова - 4:4. Са трећим чланом "велике тројке" садашње Југославије, новосадском *Војводином*, биланс *Земуна* је такође изразито негативан.

Ако се посматра скор са прволигашима из бивших југословенских република, сада самосталних држава, *Земун* има негативан биланс са словеначким и хрватским тимовима, позитиван са екипама из Босне и Херцеговине (рачунајући и бањалучко-београдски *Борац*), а изравнат са екипама из Македоније, с тим што са њима има за један погодак бољу гол-разлику.

Са 32 противника у прволигашком друштву, *Земун* је у шест сезона забележио следећи биланс:

Олимпија (Љубљана)	4	1	0	3	5: 7
Динамо (Загреб)	4	0	1	3	1: 7
Хајдук (Сплит)	4	1	2	1	4: 4
Осијек	4	2	0	2	5: 7
Ријека	4	2	1	1	6: 4
Динамо (Винковци)	2	0	2	0	2: 2
Вардар (Скопље)	4	1	2	1	4: 3
Пелистер (Битоль)	2	1	0	1	1: 1
Жељезничар (Сарајево)	6	3	2	1	7: 4
Сарајево	6	3	0	3	8: 7
Вележ (Мостар)	6	1	2	3	11: 16
Слобода (Тузла)	6	1	2	3	2: 5
Борац (Бањалука)	6	4	1	1	11: 6
Црвена звезда (Београд)	16	2	1	13	11: 42
Партизан (Београд)	16	1	4	11	13: 39
ОФК Београд	12	4	5	3	16: 15
Рад (Београд)	12	4	3	5	17: 16
Раднички (Београд)	6	2	2	2	10: 10
Војводина (Нови Сад)	16	3	2	11	19: 36
Спартак (Суботица)	10	6	1	3	14: 8
Пролетер (Зрењанин)	10	5	1	4	13: 10
ОФК Кикинда	2	2	0	0	7: 2
Бечеј	6	2	2	2	9: 6
Хајдук (Кула)	6	4	1	1	7: 5
Раднички (Ниш)	12	3	4	5	10: 10
Напредак (Крушевац)	6	4	0	2	9: 4
Борац (Чачак)	2	0	2	0	0: 0
Приштина	2	1	1	0	9: 2
Будућност (Подгорица)	12	4	6	2	12: 10
Сутјеска (Никшић)	4	3	0	1	5: 3
Могрен (Будва)	2	1	0	1	3: 4
Рудар (Пљевља)	2	1	1	0	4: 2
	212	72	51	89	255:297

У горњи преглед укључен је и накнадно брисан меч са сарајевским *Жељезничаром* у сезони 1991/92. године. Код нерешених резултата после којих су извођени пенали (укупно 17 у сезонама 1990/91. и 1991/92.) није посебно означаван исход после тих пенала.

Прву утакмицу у прволигашкој конкуренцији најбољи земунски клуб је одиграо 17. августа 1982. године у Сарајеву, против *Жељезничара*, а како је утакмица завршена нерешено 0:0, то је уједно био и први бод Земунаца у такмичењу у Првој савезној лиги. Јубиларну, стоту утакмицу у најелитнијем друштву *Земун* је одиграо 3. новембра 1991. године против *ОФК Београда*, када је у гостима играо нерешено 2:2, да би затим био поражен на пенале - 2:4. Двестоти прволигашки меч *Земун* је одиграо 18. марта 1995. године пред својом публиком против тима *Хајдук Родић МБ* из Куле, а занимљиво је да је и тај јубиларни сусрет завршен нерешено - 1:1.

Прву прволигашку победу Земунци су остварили 4. септембра 1982. године, када су у гостима савладали *Црвену звезду* са 2:1. Јубиларну педесету победу *Земун* је такође постигао у гостима, савладавши 31. октобра 1993. године у Крушевцу *Напредак Ју Сан* са 3:1. Први пораз у друштву прволигаша Земунци су доживели пред својом публиком 22. августа 1982. године, када их је љубљанска *Олимпија* савладала са 3:2, док су педесети пораз у друштву најбољих претрпели 17. октобра 1992. године у Београду од *Црвене звезде*, која је тада тријумфовала са 3:0.

Први гол у конкуренцији прволигаша за најбољу земунску екипу постигао је Лацмановић у 19. минуту сусрета са *Олимпијом* у Земуну (2:3), 22. августа 1982. године. Јубиларни стоти прволигашки гол за *Земун* постигао је Грубор из пенала на утакмици против *Сарајева* (1:0) у Земуну, 6. априла 1991. године, али треба рећи да је и за овај погодак најзаслужнији Лацмановић који је изнудио (или "одглумио" како су Сарајлије касније тврдиле) најстрожу казну. И двестоти прволигашки погодак *Земун* је постигао из једанаестарца - био је то први погодак на утакмици у којој је земунски тим пред својом публиком савладао *ОФК Београд* са 2:0, 12. фебруара 1994. године. Двестопедесети гол у конкуренцији

најбољих *Земун* је постигао 20. маја 1995. године, на утакмици у Кули, када је поразио *Хајдук Родић МБ* са 2:1. Био је то први гол на тој утакмици, а стрелац је био Смиљанић.

Први гол у прволигашкој конкуренцији Земунцима је дао Катанец у 7. минуту утакмице против *Олимпије* (2:3), у Земуну 22. августа 1982. године. Стоти гол у прволигашком такмичењу *Земуну* је дао Панчев - био је то трећи гол *Црвене звезде* на утакмици у Земуну 4. јуна 1991. године, у којој су гости победили са 3:1. На утакмици у Крушевцу против *Напретка*, 12. јуна 1993. године, коју је изгубио са 0:2, *Земун* је примио свој двестоти прволигашки гол. Био је то други гол Крушевљана на тој утакмици, а постигао га је Ристић, из пенала. Најзад, двестопедесети гол у друштву најбољих *Земун* је примио у Београду, 20. августа 1994. године, када је катастрофално поражен од *Партизана* са 0:7. Био је то пети гол "црно-белих" на тој утакмици, а стрелац је био Бјековић.

На тој утакмици *Земун* је доживео и најубедљивији пораз у шест сезона играња у Првој савезној лиги. Највећу победу Земунци су забележили 10. априла 1993. године, када су на свом стадиону савладали *Приштину* са 8:1.

Занимљиво је погледати и учинак фудбалера *Земуна* у новој СР Југославији, дакле од 1992. године. У све те три сезоне *Земун* је био прволигаш, једини уз *Партизан, Црвену звезду* и *Војводину*, док су сви остали клубови испадали бар по једном из најелитнијег домаћег такмичења. Тако је, по пласманима, *Земун* четврти фудбалски клуб СР Југославије, мада се мора признати да за горе поменута три клуба доста заостаје. То најбоље потврђује бодовни учинак фудбалера *Земуна* у последње три сезоне, јер је за то време земунски клуб одиграо укупно 108 утакмица, од којих је добио 43, исто толико је изгубио, а нерешено је играо 22, уз негативну гол разлику од 139:145. За утеху, ниједан од осталих клубова, осим "велике тројке", није забележио већи учинак од 50% бодова нити позитивну гол-разлику!

У последње три сезоне (1992/93, 1993/94 и 1994/95) *Земун* је у прволигашкој конкуренцији одмерио снаге са тачно 20 ривала. Са *Партизаном, Црвеном звездом* и *Војводином* земунски тим има изразито неповољан биланс, а негативан скор је забележио још само у надметањима са нишким *Радничким*, док је идентичан бодовни салдо постигао са београдским *Радничким*, чачанским *Борцем, Бечејом* и *Могреном* из Будве. Са свим осталим клубовима *Земун* има позитиван биланс, што такође говори о снази овог клуба последњих година. Једини противник кога *Земун* у те три сезоне није победио је чачански *Борац*, али од тог ривала Земунци нису ни поражени.

Ево и комплетног прволигашког учинка *Земуна* у последње три сезоне:

Партизан (Београд)	10	1	2	7	7: 24
Црвена звезда (Београд)	10	1	0	9	4: 27
ОФК Београд	8	4	2	2	12: 8
Рад (Београд)	8	3	3	2	13: 9
Раднички (Београд)	6	2	2	2	10: 10
Раднички (Ниш)	6	2	1	3	3: 3
Напредак (Крушевац)	6	4	0	2	9: 4
Борац (Чачак)	2	0	2	0	0: 0
Војводина (Нови Сад)	10	2	1	7	11: 24
Спартак (Суботица)	6	4	0	2	8: 5
Бечеј	6	2	2	2	9: 6
Хајдук (Кула)	6	4	1	1	7: 5
Пролетер (Зрењанин)	6	3	1	2	8: 4
ОФК Кикинда	2	2	0	0	7: 2
Приштина	2	1	1	0	9: 2
Будућност (Подгорица)	6	2	3	1	6: 4
Сутјеска (Никшић)	2	2	0	0	3: 0
Рудар (Пљевља)	2	1	1	0	4: 2
Могрен (Будва)	2	1	0	1	3: 4
Борац (Бањалука/Београд)	2	2	0	0	6: 2
	108	43	22	43	139:145

РЕЗУЛТАТИ КЛУБА У КУП ТАКМИЧЕЊИМА

У прегледу су дати резултати клуба у куп такмичењу у финалним утакмицама на нивоу Србије и свих утакмица на нивоу Купа Југославије, док остали резултати (на нивоу Београда и до финала на нивоу Србије) нису. Резултати на домаћем терену дати су подебљано.

1948	13. септембар (Аранђеловац)	3:0	I коло Купа Југославије
	Јединство (Нови Сад)	**3:2**	II коло Купа Југославије
	Слобода (Суботица)	4:3	III коло Купа Југославије
	Напредак (Крушевац)	**2:4**	шеснаестина финала Купа Југославије
1950	Бечеј	3:3 - жребом	I коло Купа Југославије
	Рудар (Костолац)	**3:1**	II коло Купа Југославије
	Динамо (Панчево)	**2:1**	III коло Купа Југославије
	Раднички (Београд)	0:4	шеснаестина финала Купа Југославије
1951	Јединство (Бачка Топола)	1:2	III коло Купа Југославије
1952	Слобода (Титово Ужице)	3:1	II коло Купа Југославије
	Слобода (Ђаково)	1:1 - у продужетку 3:1	III коло Купа Југославије
	Пролетер (Равно Село)	**1:2**	шеснаестина финала Купа Југославије
1957	Црвена звезда (Београд)	1:7	I коло Купа Југославије
1979/80	Борац (Бивоље)	**4:1**	финале Купа Србије
	Динамо (Загреб)	1:2	шеснаестина финала Купа Југославије
1981/82	Ремонт (Чачак)	1:0	финале Купа Србије
	Партизан (Београд)	2:0	шеснаестина финала Купа Југославије
	Марибор	**2:1**	осмина финала Купа Југославије
	Хајдук (Сплит)	**2:1**	четвртфинале Купа Југославије
	Црвена звезда (Београд)	1:4	полуфинале Купа Југославије
1982/83	Бор	1:0	финале Купа Србије
	Раднички (Ниш)	2:1	шеснаестина финала Купа Југославије
	ОФК Београд	2:3	осмина финала Купа Југославије
1983/84	Жељезничар (Сарајево)	**2:1**	шеснаестина финала купа Југославије
	Хајдук (Сплит)	2:6	осмина финала купа Југославије
1985/86	ОФК Београд	**0:2**	финале Купа Србије
1990/91	ОФК Београд	**2:3**	финале Купа Србије
1991/92	Бор	3:1	шеснаестина финала Купа Југославије
	Жељезничар (Сарајево)	**1:1** и 0:1	осмина финала Купа Југославије

1992/93	Слога (Липљан)	7:0			шеснаестина финала Купа Југославије
	Ком (Подгорица)	1:0	и	**5:0**	осмина финала Купа Југославије
	Агроунија (Инђија)	**5:1**	и	1:0	четвртфинале Купа Југославије
	Црвена звезда (Београд)	**0:2**	и	2:4	полуфинале Купа Југославије
1993/94	Динамо (Панчево)	2:0			шеснаестина финала Купа Југославије
	Раднички Електрон (Београд)	1:0	и	**1:1**	осмина финала Купа Југославије
	Спартак Спас (Суботица)	1:1	и	**0:1**	четвртфинале Купа Југославије
1994/95	Лозница	0:0 - у продужетку 2:0			шеснаестина финала Купа Југославије
	Пролетер (Зрењанин)	1:2	и	**3:2**	осмина финала Купа Југославије

МЕЂУНАРОДНИ СУСРЕТИ

Од оснивања, најбољи земунски клуб је одиграо укупно 32 међународне утакмице и то 6 званичних, у Средњоевропском купу 1982/83. године и 26 пријатељских или турнирских. Постигнут биланс је изузетно повољан, с обзиром да су Земунци победили у 20 сусрета, док су 6 играли нерешено и исто толико изгубили. Успех је тим значајнији, када се зна да су противници земунског клуба, осим две-три заиста слабе екипе, били углавном прволигашки тимови, бивши, па чак и актуелни државни прваци или националне селекције.

У доњем прегледу, забележене су све међународне утакмице које су одиграли фудбалери *Јединства, Галенике* и *Земуна*:

1961	Репрезентација Гвинеје	**4:4**	
1967	Реперезентација Либије	**3:1**	
1970	Спартак (Комарно, ЧССР)	**5:1**	
	Спартак (Комарно, ЧССР)	3:0	
	Униа (Тарнов, Пољска)	1:4	
	Жуил (Петрошани, Румунија)	**1:3**	
1971	ЗВЛ Жилина (ЧССР) /у Метковићу/	0:3	
	Вашаш (Будимпешта, Мађарска)	**2:2**	
	Сент Гален (Швајцарска)	0:0	
	Висла (Краков, Пољска)	**2:1**	
	Рајн-ар (Зинциг, СР Немачка)	**1:0**	
	Југославија (Хајлброн, СР Немачка)	**9:1**	
	Кавала (Грчка)	**1:1**	
	Униа (Тарнов, Пољска)	**4:0**	
1972	Репрезентација Кракова	3:0	
	Керуан (Тунис)	**6:2**	
	Репрезентација Колумбије	**1:2**	
1973	Југослав Америкен (Сан Педро, САД)	**11:0**	
1974	Локомотива (Москва, СССР)	**1:0**	
1977	Висла (Краков, Пољска)	**4:2**	
1982	Ференцварош (Будимпешта, Мађарска)	**2:1**	
	Вашаш (Будимпешта, Мађарска)	**2:1**	СЕ куп
	Верона (Италија)	1:1	СЕ куп
	ЗВЛ Жилина (ЧССР)	0:2	СЕ куп
1983	Вашаш (Будимпешта, Мађарска)	1:3	СЕ куп
	Верона (Италија)	**4:2**	СЕ куп
	ЗВЛ Жилина (ЧССР)	**2:0**	СЕ куп
1988	Репрезентација Ирака	**2:2**	
1989	Гурњик (Забрже, Пољска) /у Медулину/	4:0	
1991	Динамо (Минск, СССР) /у Медулину/	1:0	
	САК (Клагенфурт, Аустрија) /у Медулину/	6:2	
1994	Ираклис (Солун, Грчка) /у Лозничком Пољу/	2:0	

Укупно	32	20	6	6	89:41

РИЗНИЦА ТРОФЕЈА

Од 1945. године, када је основан, најбољи земунски клуб је одиграо укупно 1.557 утакмица у лигашким такмичењима, разним квалификацијама, Купу Југославије и финалима Купа Србије и у званичним и пријатељским одмеравањима са иностраним екипама. Томе треба придодати још десетак одиграних, па из разних разлога поништених лигашких и квалификационих утакмица, као и више од хиљаду пријатељских и турнирских сусрета и мечева у нижим степенима куп-такмичења и Купу ослобођења Београда. На жалост, неки резултати нису сачувани до данас, па тако немамо исходе 14 првенствених и 5 квалификацииоиих утакмица из првих година рада Јединства. У осталих 1.538 утакмица најбољи земунски клуб постигао је следеће резултате:

Лигашка такмичења	1427	651	321	455	2409:1846
Квалификационе утакмице	35	14	7	14	82: 82
Куп утакмице (од финала Србије)	44	24	4	16	81: 73
Међународне утакмице	32	20	6	6	89: 41
Укупно	1538	709	338	491	2661:2042

Као што се види, најбољи земунски фудбалски клуб у досадашњим званичним утакмицама има изразито позитиван биланс.

У разним лигашким и квалификационим утакмицама *Сремац, Спарта, Јединство, Галеника* и *Земун* састали су се са 175 различитикх клубова, највише са београдским *Радом*, чачанским *Борцем* и *Трепчом* из Косовске Митровице - по 28 пута. У куп такмичењима, рачунајући само утакмице финала Купа Србије и оне на нивоу Купа Југославије, најбољи земунски тим је играо са укупно 28 различитих противника, највише са *Црвеном звездом* - 4 пута. У међународним сусретима противник *Јединству, Галеници* и *Земун* биле су 4 државне и 1 градска репрезентација и 19 различитих клубова из 12 земаља, са пет континената, а највише утакмица - по 3 - одиграно је против чехословачке екипе *ЗВЛ Жилина* и будимпештанског *Вашаша*.

На крају, ево и прегледа свих освојених титула најбољег земунског клуба у лигашким и куп такмичењима:

Првак Београда	1946/47
Првак Београдске подсавезне лиге	1953/54
Првак Београдске зонске лиге	1958/59, 1960/61 и 1961/62
Првак северне групе Српске лиге	1969/70
Првак јединствене Српске лиге	1977/78, 1986/87 и 1987/88
Првак северне групе Међурепубличке лиге	1988/89
Првак источне групе Друге савезне лиге	1981/82
Првак јединствене Друге савезне лиге	1989/90
Аматерски првак Југославије	1977/78
Победник Купа Београда	1957
Победник Купа Србије	1979, 1981 и 1982

Овоме треба додати и 6 освојених трофеја у Купу ослобођења Београда (1954, 1955, 1957, 1966, 1968 и 1977) и педесетак пехара за прва места на разним турнирима, као и стотинак титула и пехара које су освојиле млађе генерације клуба.

ИЗВОРИ

Писање ове књиге - споменице педесетогодишњег живота и рада фудбалског клуба *Земун* било је за њеног аутора леп, али и веома тежак посао. Леп због велике личне привржености најбољем земунском фудбалском клубу, у чију историју је у доброј мери уткан и прегалачки рад његовог оца, а тежак услед недостатка одговарајућих извора и грађе за писање једне овакве књиге.

Посебну тешкоћу представљала је реконструкција првих година деловања клуба, с обзиром да је комплетна дотадашња клупска архива уништена у пожару почетком 1958. године, као и чињенице да је првих година после другог светског рата штампа ретко бележила спортске догађаје, поготово оне у којима су актери били мањи клубови, а такво је тада било и земунско *Јединство*. Чак ни у фудбалским савезима Београда и Србије није сачувана комплетна документација из неколико првих послератних година.

Суочен са свим тим проблемима, аутор ове књиге је уз велики напор успео да сакупи све сачуване податке о полувековном деловању клуба, уз напомену да у периоду од 1945. до 1950. године има још доста непознатих резултата и догађаја које би свакако у будућности требало макар покушати расветлити. Као извори за сву прикупљену грађу коришћени су, пре свега, сачувана клупска архива и документација Фудбалског савеза Београда, као и комплети новина као најпоузданији сведоци дневних догађаја и то: „Народни спорт", Загреб (1946), „Наш спорт", Београд (1947-1950), „Спорт", Београд (1951-1995), „Фудбал", Београд (1951-1965) и „Спортски журнал", Београд (1990-1995), а исто тако и поједина годишта београдских дневних листова „Политика", „Политика експрес", „Борба" и „Вечерње новости". Коришћење све наведене штампе најљубазније су омогућили радници одељења периодике при Библиотеци града Београда на челу са управником тог одељења Јованом Пејчићем, за шта им се аутор и овога пута најтоплије захваљује. Такође, захвалност дугује и младом земунском спортском хроничару-аматеру Ненаду Љубисављевићу, који му је знатно помогао у сређивању евиденције о појединим периодима рада клуба.

При писању ове књиге су коришћена и сећања некадашњих фудбалера и чланова управе клуба, иако је њихов број већ прилично проређен, а сећања делимично збркана и конфузна, па је требало доста критичности при одабиру онога што се као грађа може користити. Упркос томе, аутор изражава најдубљу захвалност и свима онима који су својим сећањима покушали да помогну, а посебно онима који су му на располагање ставили сачуване фотографије, без којих би ова књига свакако била много сиромашнија.

Што се тиче сарадње са фудбалским клубом *Земун*, она је све време рада на књизи била одлична. Сви људи из клуба су се трудили да, највише што могу, допринесу квалитету ове хронике, а директор клуба Слободан Пејовић, који је у томе показао највећу ревност, дао је аутору низ корисних сугестија које су уграђене у коначан текст.

Тако је, напорима аутора и свих оних који су му помогли на овај или онај начин, рођена ова књига за коју се искрено надамо да представља допринос спортској литератури, која је ионако оскудна и, што је још важније, да ће успети да сачува успомену на полувековно деловање једног значајног спортског колектива као што је фудбалски клуб *Земун*, као и на све оне многобројне спортисте и спортске раднике који су у историју клуба уградили и део себе.

САДРЖАЈ

РЕЧ ПРЕДСЕДНИКА	3
ГЕНЕЗА	5
ДВОСТРУКИ ПОЧЕТАК	7
ЈЕДИНСТВО	11
БОЧНА ГРАНА	58
ГАЛЕНИКА	65
ЗЕМУН	135
МЛАЂЕ КАТЕГОРИЈЕ ФУДБАЛЕРА	189
ВЕТЕРАНИ	208
СПОРТСКО ДРУШТВО	211
НАЈБОЉИ ФУДБАЛЕРИ ЈЕДИНСТВА, ГАЛЕНИКЕ И ЗЕМУНА	213
ТРЕНЕРИ	243
СПОРТСКИ РАДНИЦИ	261
ГРАДСКИ СТАДИОН	284
ЗАНИМЉИВОСТИ, ЦРТИЦЕ, АНЕГДОТЕ, КАРИКАТУРЕ...	291
ДОКУМЕНТАЦИЈА	321
ИЗВОРИ	352

Бранко Најхолд

ПОЛА ВЕКА ФУДБАЛСКОГ КЛУБА ЗЕМУН 1945-1995

1995, прво издање

Издавачи:

Фудбалски клуб „ЗЕМУН", Земун, Угриновачка 88 и
„ТРАГ", Земун, Синђелићева 20

За издаваче:

Слободан Пејовић, директор фудбалског клуба „Земун"
Бранко Најхолд, директор издавачког предузећа „Траг"

Рецензенти:

Слободан Пејовић
Мр Георгије Бошковић и
Душан Остојић

Уредник:

Јулијана Живковић

Идејно решење корица:

Мирољуб Драмнићанин

Компјутерски слог:

Бане Паскуљ, Земун, Караматина 7

Штампа:

„Лола принт", Београд

Тираж:

1.000 примерака

